Canım anneannem,
bir tanecik Nur Sultan'ım,
bu kitap daima beni düşünen sana...

CamScanner ile tarandı

İHTİLAL
KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...

CamScanner ile tarandı

20. ZİNCİRE VURULMUŞ SOKAKLAR

♪: Çok Düştündük, Küçük Kızım

Kaçmaya başladığında aslında yakalandığını, arkanı dönüp bakmadan gittiğin ne varsa, sonunda geldiğin şey olduğunu bana o öğretmişti.

Bir saat gibiydim. Bir şafak vaktiydi, onu gördüm, ondan yardım istedim, yardım çağrıma cevap verdi, bana yardım etti, beni bir kâbusun içine sürüklediğini sandım ama aslında beni tutup yanına çekti; o zamanlar henüz ona çeyrek geçiyordum.

O bende öyle bir şeydi ki, öyle biriydi ki, çeyrek geçmek bile çok zorken, çeyrek kalmaktan çok korkuyordum. Bir gün hayatımın çeyreği değil buçuğu oldu, sonra yavaşça zaman gibi sızarak akrebimdeki zehri kurutup yelkovanımın pervanesini bozdu; bir gün ona çeyrek kala olduğumu fark ettiğimde artık onu seviyordum.

Yağmurun şehrin üzerini örttüğü, insanların geri çekildiği ve sessizliğin adımlarının düştüğü o sokakta, hızla yürüyerek yağmurdan korunacak bir çatı aradığım o şafak vaktinde, oradaydı. Onu görene dek, ne birinin yara izim olmasını istemiştim ne de birinin yara izi olmak istemiştim. Onu gördükten sonra ilerleyecek olan zamanın beni bir yaraya dönüştüreceğini bilmiyordum; o zamanın içimde onu bir yara gibi taşımama neden olacağını bilmiyordum.

Bir zamanlar onun geçmesi için haykıran ruhum, şimdi onun geçmesine dayanamayacağını söyleyerek bize küsen kalbime ifadesiz gözlerle bakıyordu. Ruhum, o ifadesiz gözleri taşıyordu taşımasına ama o gözlerin içinde, etrafını saran alevlerin yansıması vardı. Yangının tam ortasındaydı. Yanıyordu.

Boynundaki künyenin soğukluğu, iki göğsümün ortasında donmaya başlamış bir kalp gibi tenimde atıyordu. Küçük hareketiyle beraber künyesi tenime daha sert sürtündü. Gurur'un buz sıcağı gözlerini göremedim, gözlerinin olduğu yerde beni yutan bir karanlık vardı. Daha sonra o karanlık hızla üzerime geldi ve beni altına alarak kendine karıştırdı. Du-

CamScanner ile tarandı

daklarımız yeniden birbirine dokunduğunda artık öpüşmüyorduk, savaşıyorduk. Zincirle bağlı olan bileklerimin biraz daha gerilerek yukarı kalkmasına neden olan hareketiyle beraber bedenim bir yay gibi gerildi.

Sıcak nefesi içime akıyordu ve o şafak vaktinde içime akın eden her acının şifasıymış gibi sızıyı yok ediyordu. Ona dokunamamak, o an için ellerimin bana ettiği ihanetti. Gurur, bizi birbirine bağlayan zincirin gerginliğini biraz olsun azaltmadan dudaklarımı sertçe öpmeye devam etti.

"Bana bunu tekrar yaşatma," dedim dudaklarımızın birleşme noktasındaki kıyameti kalbimde hissederek. "Bu kez ölürmüşüm gibi hissediyorum."

"Beni deliliğe sürükleyen cümleler kuruyorsun," dedi acı çekiyor gibi. Dudaklarımız birbirine temas hâlindeyken tekrar konuştu. "Beni görünce öylece durursun sandım. Ağlayacağını biliyordum ama öylece durursun sanıyordum. Ama şuna eminim, şuna çok eminim, Zelzele. Biz seninle hiç tanışmamış olsaymışız bile ben seni unutamazmışım."

Saçlarına dokunmak istedim ama bunu yapamadım; ona dokunmak istedim ama bunu yapamadım. Zinciriyle bizi birbirimize bağlamıştı ama o bana dokunabiliyordu. İşte o bana böyle yasaktı. O bana istediği her şeyi yapabiliyorken, bana sadece onu izlemek kalıyordu; oysa ben parmak uçlarımdaki son yangın da onun teninde sönene dek ona dokunmak istiyordum.

Dudakları dudaklarımdan ayrılırken nefesi usulca tenime aktı ve gözlerimin içine baktı. Kızıl ışığın altındaki bakışlarına karşılık vermemi beklemiyor gibiydi. Gurur zinciri serbest bırakınca ellerim zincirle beraber başımın arkasına yığıldı ve iki bacak aramda duran dizinin ileriye taşındığını hissettim. Kamuflaj pantolonuna sinen soğuğu bacaklarımın arasında hissederken ona bakmaya devam ediyordum. Üzerime öyle bir kapandı ki, beni sonunda bir mezarın içinde olduğuma inandırdı. Dizi, çok küçük bir baskı yaratarak bacak aramda hareket etti ve künyesi bu kez boynuma sürtünürken ellerini saçlarıma indirdi. Yüzümü büyük avuçlarının içine aldı, sonra da yüzümü tutarak beni tekrar öpmeye başladı.

Dokunmanın bu kadar çok şey ifade edeceğine inanmazdım. Bana dokunurken öylesine çok şey anlattı ki, öpüşürken verdiğim karşılık anlattığı her şeyi anladığımı gösteriyordu. Dizi hâlâ bacaklarımın arasında soğuk bir bekleyişteydi, bazen tenime temas ediyor, ürpertilerimin çoğalmasına neden oluyordu. Parmakları yüzümün etrafından su gibi aktı.

CamScanner ile tarandı

Kurumuş kan lekelerinin olduğu büyük, güçlü parmaklarını boynuma indirdi ve boynumu narin bir şekilde iki avucunun içine aldı. Avuçlarının içinde küçük, yavru bir kuş tutuyordu sanki. Boynuma büyük avuçlarıyla dokunurken beni öpmeye devam etti. Büyük avuçları usul usul boynumdan kayarak nefes boşluğuma indi. Başımın üzerinde zincirinin soğukluğunu hissediyordum ve ellerimi kaldıracak hâlim kalmadığı için altında öylece uzanıyordum. Kirpiklerimin gözlerimin üzerinde yarattığı ağırlığın artmasıyla gözlerimi kıstım ama o beni öperken gözlerimi asla kapatmadım.

Gözlerimi ona daha fazla yumamazdım.

Elleri yavaşça avuçlarındaki çizgileri bile hissetmeme neden olacak bir şekilde sürtünerek gerdanıma aktı. Dizi bacaklarımın arasında hareket ederek bana biraz daha yaklaştı ve dili dudaklarımın içine daldı. Tüm bu hararete rağmen, beni öpüşü yavaş ve ısrardan uzaktı; sanki bana kısık sesle, kalbimi kıran bir hikâye anlatıyordu.

Dudaklarıma ismimi inleyince kaşlarım hislerle çatıldı. Dizini bacak arama hafifçe bastırdı ama bu tehditkâr değildi. Avucunu göğüslerime doğru kaydırdı ve büyük ellerini sütyenin üzerinden göğüslerime bastırırken dudaklarını yavaşça çeneme indirdi.

"Senden öteye bir yol varsa da olmasın, bilmeyeyim, istemiyorum," diye fısıldadı.

Olmasın, bilmeyeyim, istemiyorum.

Benden öteye bir yol elbette vardı, onun seçebileceği binlerce yol, hayatında yaratabileceği binlerce ihtimal vardı. Benim için ise böyle değildi, benim için tek bir yol vardı, o da artık ondan geçiyordu. Ne kadar reddettiysem; şimdi o kadar farkındaydım. Gurur, benim yolum olmuştu.

Yolum onunlaydı.

Bunu fark ettiğimde, her şeyin benim için çok daha zor olacağının farkındaydım ama artık kaçabilmemin imkânı da yoktu. Damarımın içinde akarak çağlayan, beni yaşamla dolduran kan bile seçimini ondan yana yapıyordu. Seçimim yaşamımdan değil, belirsizliğimden yanaydı. Benim belirsizliğim, Gurur Mert Çalıklı'ydı.

"Yaralısın," diyebildim, yüzüme damlayan bir damla kanın sıcaklığıyla içim titredi, bu kanın ona ait olduğunu kandaki kaybolmamış sıcaklıktan anlamıştım. Dudakları boynuma aktı, boynumu hafifçe öperken beni duymazdan gelmeyi seçti. Dudaklarının olduğu yerde yangınlar büyüdü ama kafamın içindeki karmaşanın karnına bıçak gibi

CamScanner ile tarandı

giren, onun yaralanmış olduğu gerçeğiydi. Tenimdeki tüm hisler geri çekildi ve mantığım işlemeye başladı. Yine de Gurur durmadı, boynumu öpmeye devam etti.

Dudaklarını boynumdaki deriden aşağıya indiriyordu ki, "Seni temizlememe izin ver," diye fısıldadım. "Verir misin?" Sesim öyle çok titriyordu ki, duraksayıp kafasını kaldırdığında ateş gibi parlayan gözlerinde sorgu vardı.

"Bunu bana mı soruyorsun?" diye sorarken şaşkındı. "Benden bir şeylerin iznini istemene gerek bile yok. Bilmiyor musun?"

"Yaralısın," diye mırıldandım yeniden. Bu gerçeği önemsemeden ellerini çıplak belime kaydırıp beni birden belimden kavrayarak kucakladı ve itirazıma izin vermeden bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Kaşından aşağı akan kanı parmak ucumla silerken odanın içinde kızıl bir ışık bırakarak birlikte karanlığa çıktık.

Banyonun kapısını eğilip açmaya çalıştığında kucağından inmek istedim ama buna verdiği karşılık, "Kıpırdama," oldu. Kollarımı boynuna sardım. Sakince dediğini yapmam onu gülümsetti, boynumda duran dudaklarının benim içimi delip geçecek bir tebessüm için yukarı büküldüğünü hissettim.

Banyodaki karanlığı sırtımda hissettim. Beni yavaşça içeri soktuğunda aklım hâlâ yaralarındaydı. Daha kötüsü var mıydı? Karanlıkta seçemediğim noktalarında ciddi yaralar, canını daha fazla yakacak çürükler var mıydı? Kurşun yarası var mıydı? Bıçak yarası? Daha farklı bir şey? İçimi sızlatan düşünce de benimle beraber karanlık banyonun içine girdi. Gurur, beni geniş cam kapıların etrafını çit gibi sardığı duş kabininin önüne kadar getirdi. Yavaşça yere indirdi ve sırtım duş kabininin kapalı cam kapısına yaslanırken kafamı kaldırıp karanlığa rağmen parlayan yıldıza baktım.

Yüzü gölgelerin esiriyken bile son derece görkemliydi; tıpkı tüm galaksiyi aydınlığa boğan güneş gibi bakıyordu. Gözlerindeki buzlar bana çözülüyordu.

Parmaklarını belimin kenarlarına koyunca parmak uçlarındaki kanlı dokuyu hissettim. Ona baktım ve umudum alevler içinde yanmaya başladı. Hızlı bir şekilde ellerini bel oyuntuma kadar çıkardı, daha sonra kaburga kemiklerimin yan kısımlarına tırmandırdı. Kısa bir kız olmamama rağmen onun karşısında küçücük kaldım ve kafamı kaldırarak ona bakıyor oluşumun onun da hoşuna gittiğinin farkına vardım.

CamScanner ile tarandı

"Ne kadar miniksin," dedi puslu bir sesle. "Son derece küçüksün." Avucunun içini açınca tek elinin içi komple göğüs kafesimi kapladı ve ikimizin de gözleri göğüs kafesimde duran eline kaydı. "Şuna da bakın," diye fısıldadı usulca. "Benim minik leydime de bakın."

Göğüs kafesimin üzerindeki eline bakarken yutkundum. Nefesimle şişip geri inen göğsümün üzerinde duran elindeki kan lekelerine baktığımı fark etti ama elini geri çekmedi. Göğüs kafesime dokunmaya devam etti. Telaşla çırpınan kalbim avucunun içine nasıl vuruyordu bilmiyordum ama kalbimin vuruşları onu memnun ediyormuş gibi bakıyordu.

"Beni temizlemeyecek miydin?"

Kalbimin atışları daha da kuvvetlendiğinde, Gurur'un dudağının kenarı usulca yukarı büküldü. Bir cevap bekliyor gibi bana bakıyordu. Elimi yavaşça çıplak karnına koymamla karnının içeri çökmesi, zaten kaslı olan karnının daha da belirgin, kavisli kaslarla dolması bir oldu. Teni cehennemi hatırlatırcasına sıcaktı. Parmaklarım alevlerin içinde yanıyormuş gibi hissederken gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Seni temizleyeceğim," diye fısıldadım.

"Evet, bunu bekliyorum."

Bakışları, aydınlığı ateşe veren karanlık gibiydi. Ortamdaki son ışığı da gözleriyle boğup sonsuz karanlığı var etti. Ona bakarken heyecanımı gizleyemedim, ona duyduğum merakı, özlemi ve yaşadığım o acıyı gizleyemedim. Gördüğünü biliyordum. Çünkü bana öyle bir bakıyordu ki şehirlerden birinde yangınlar çıkıyordu, şehirlerden birinde denizler taşıyordu, şehirlerden birinde topraklar kayıyordu ve yine şehirlerden birinde fırtınaların içindeki ölümcül hortumlar büyüyordu.

Ellerimi yavaşça karnının üzerine bastırmaya devam ettim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Nasıl davranmam gerektiğini... Yaralıydı, ona dokunurken teninde bir noktayı acıtmaktan korkuyordum. Sonunda Gurur benden ona gelecek adımın bununla sınırlı kalacağını, daha fazlası için hazır olmadığımı, benim elimi tutup diğer adımları bana attırması gerekenin o olduğunu anladı ve ellerini ellerimin üzerine örterek karnındaki cehennem ateşini avuçlarımın içine bıraktı.

"Nasıl kavrulduğumu sadece bu kadar hissedebilirsin. Bu bir cehennemin içinden çıkıp gelmiş, sadece kibritin ucunu tutuşturabilecek bir alev. Ben o cehennemi sana karşı içimde taşıyorum ve sen şu an kibritin ucundaki aleve dokunuyorsun." Bana öyle bir baktı ki ayağımın altındaki yer kaymaya başladı. "Bendeki cehennemi sen var ettin, buna rağmen

CamScanner ile tarandı

seni içeriye almaya korkuyorum çünkü cehenneme ait olamayacak kadar güzelsin."

"Böyle şeyler söylersen daha da zorlanırım." Yanaklarım ısınmıştı. "Sana dokunmanın ne kadar zor olduğunu bilseydin, cehennemden bile daha kahredici bir yerde seni izlediğimi bilirdin." Gözlerim gözlerine tutundu, kirpiklerim yavaşça gözlerimin üzerine süzüldü ve gözümü kapatıp açtığımda, yüzünün yüzüme daha yakın bir mesafede durduğunu görüp yutkundum. Kalbimin atış sesleri, banyonun duvarlarına vurarak tüm zamana yayılıyor gibiydi.

Gurur, büyük ellerinin altında kalan ellerimi karnından biraz daha aşağıya sürükleyince, sanki sürüklenen kısımdan kıvılcımlar yükseldi. Bakışlarımı kaldırıp ona tekrar baktığımda, artık gözlerime değil, dudaklarıma baktığını gördüm. Bakışları kalbimdeki atışları daha da şiddetli hâle getirdi. Gurur, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmaya başladığında, kaçınılmazın eşiğinde durmuş, onun için yanmaya başlamıştım. Kaçmayacaktım, saklanmayacaktım, artık olmazdı; artık karşısındaydım ve benliğimdeki tüm çıplaklıkla ona asıl Zeliha'yı gösterecektim. Ne kadar zaman alırsa alsın, artık asıl beni tanıma zamanı gelmişti.

"Dokun bana leydim," dediğinde parmak uçlarımın uyuştuğunu hissetsem de parmaklarımı tenine bastırdım. "Dokun, evet," diye mırıldandı. "Sen iyileştirirsin beni ve ben çok yara aldım."

Elim onun elinin altında biraz daha aşağı kayınca yutkundum. Ona dokunmanın bu kadar yıkıcı bir his olacağını biliyordum ama bu bilmekten de öteye geçmişti, kendi içime çöküyordum. Parmaklarım gerginleşmiş karın derisinden aşağı akarken dudaklarında biriktirdiği nefesi dudaklarıma bıraktı. Başımı döndüren nefesiyle beraber elimde olmadan tırnaklarımı cildine sürttüm ve bu, hırıltılı ve oldukça gürültülü bir nefes almasına neden oldu.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Sorusuyla beraber kaşlarım çatıldı. "Sadece dokunman bile benim için çok anlama geliyor." Ses tonunda hem fiziksel hem de ruhsal bir acı vardı.

Beni duş kabininin içine sokmasıyla içimdeki hisler baş döndürücü bir ivme kazandı. Biraz sonra sadece sütyenim ve külodumla karşısındaydım, biraz daha sonrasındaysa o da benim gibi sadece boxerıyla karşımdaydı. Kaslı kollarına dokunurken su çoktan başımızdan aşağıya akmaya başlamıştı. Suyun başta buz gibi akması bile beni sıçratmaya yetmedi. Gurur, arkamdaki cam duvara elini bastırıp beni cam duvarla

CamScanner ile tarandı

arasına alınca kafamı kaldırıp ona baktım ve yüzümde süzülen sular onu görmeme engel oldu. Parmaklarının arasına aldığı çenemi kaldırıp dudaklarımı yavaşça öpmeye başladı. Bu sırada diğer eli hâlâ duvara yaslı duruyordu. Bir adım gerilememle beraber beni cam duvara bastırdı, suyun etkisiyle buharla dolan cam duvarda vücudumun izi çıktı.

Çenemde duran eli yavaşça vücuduma kaydığında dudaklarım dudaklarına yaslı duruyordu ama öpüşmüyorduk. Suyun etrafımızdan aktığını hissediyorduk, hepsi buydu. Eli bel kavisime kayarak duvarla arama girince duraksadım ama geri çekilmedim. Dudakları dudaklarıma yaslı hâldeyken eli buz gibi olmuş cam duvarla aramda ilerleyerek sütyenimin kopçasına kadar tırmandı. Ben daha ne olduğunu anlamamıştım ki kopçam çözüldü ve sütyenimin birbirine tutunan iki kanadı yavaşça belimden aşağı doğru sarktı.

Islandığı için ağırlaşan saçlarım tenime yapıştığında, suyun etkisiyle kayıp düşen sütyenimin yerini saçlarım almış, saçlarım göğüslerimi altına alarak örtmüştü. Sırtımı duvara biraz daha bastırdım, Gurur'un bedeni bedenime yaslandı. Aramızda saçlarım olmasına rağmen onun baskısını çıplak göğüslerimde hissediyordum ve su sanki tepemizden lav gibi akıyordu. Belki o an utanabilirdim, belki utanmazdım ve ona bir adım daha atardım ama her ikisi de olmadı. Ne utandım ne de bir adım sonrasına gittim. Ellerim ensesine gitti, göğüslerim kollarımı kaldırmamın etkisiyle daha da dikleşti ve onun çıplak tenine sürtündü ama bu, ikimizin de birbirine tutunan dudaklarının ayrılması için yeterli olmadı. Sadece beni öpüşünün biraz daha derinlik kazandığını hissettim. Artık beni daha büyük bir baskıyla sertçe öpüyordu.

Ellerim saçlarının içine girdiğinde saçlarında pıhtılaşan kan parçalarını hissedip kaşlarımı çattım. Parmaklarım saçlarının arasında gezindi, su aktıkça o parçalar suya karışarak saçlarını terk etmeye başladı. Gurur durmadı, beni o duvara yasladı ve sertçe öpmeye, ben parmak uçlarımda yükselmiş, sırtımı cam duvara yaslayarak son gücümle ayakta durup onun saçlarını temizlerken beni keşfetmeye devam etti.

Beni cam duvara biraz daha bastırdığında, artık göğüslerim onun tenine yapışmıştı ve saçlarımın göğüslerimi örtüyor olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Ben de dengemi koruyabilmek için bir elimi cama yasladım. Eli bel kavisime tekrar yerleşti ve bu yakınlığımız onu çıldırtıyor olmasına rağmen sakince mırıldandı. "Durmanın imkânsız olduğu o

CamScanner ile tarandı

kavşaktayım, yavaşlamazsam bariyerlere çarpacağım ama hiç durasım da yok."

Yanaklarımın içini dişleyerek ona sokuldum ve teninden gelen o güvenilir sıcaklığa sığınırken, "Beni de zora sokuyorsun," diye fısıldadım dürüstlükle, bu onu gülmenin eşiğine getirdi. Bana kendini yavaşça yaslayınca, ondaki baskıyı hissettiğimden irkildim ve bu onun gırtlaktan gelen bir gülme sesi çıkarmasına neden oldu. "Başıma darbe aldım," dedi sonunda suyun altından çıkardığı kafasını boyun boşluğuma yerleştirerek. "Midem bulanıyor. Ama buna rağmen bak, vücudum sana nasıl tepki veriyor."

Parmaklarımı ıslak saçlarının arasına taşırken, "Hastaneye gidelim mi?" diye sordum kısık sesle.

"Hayır," dedi. "Ama böyle kalalım mı?"

"Ya bir sorun çıkarsa..."

"Çıkmaz. Güven bana. Seninle böyleyken hiçbir şey olmaz."

"Ben seninle hep böyle durabilirim," dedim kollarımı omuzlarına indirip koca cüssesine sarılırken. "Ama sana hiç, hiç ama hiçbir şey olmasın."

"Biraz daha böyle kalırsak, Zerdali, kendimi tutamayacağım." Dudaklarını omzuma bastırıp yutkundu.

Bir şey söyleyemedim ama o cevabımı biliyor gibiydi. Suyun akışı dindiğinde ve beni beyaz bir havlunun içine tenime asla bakmadan sardığında, titreyerek ona bakıyordum. Birden yeniden duşun altında durdu ve suyu köküne kadar açıp, buz gibi suyun altında, eli duvara yaslı şekilde öylece beklemeye başladı. Tenini inceleyemedim ama bu hâli, o an yaşadığı zorluğun bir tabloya sığdırılmış hâli gibiydi.

Banyodan yavaşça çıkıp odaya gittiğimde su sesi evin her yerine yayılıyordu. Küçük el valizinin içinde ona ait bir kazak vardı, bordo kazağı çıkardım ve parfümünün yakıcı, keskin kokusu ciğerlerimi okşarken bir süre havluyla odanın ortasında öylece durdum. Daha sonra ona ait kazağı iç çamaşırı giymeden üzerime geçirdim. Ona ait büyük, paçaları bana uzun gelen eşofmanı bacaklarıma geçirdim ve yatağın ucuna oturup açık duran kapıya bakmaya başladım. Bir süre su sesi devamlı evin duvarlarına çarptı.

Kustuğunu fark ettiğimde çekilen sifonun sesi onun sesini bastırıp hiç duyulmayacak hâle getirmişti. Yerimden fırlayarak banyoya koştum. Klozetin önünde durmuş, ellerini duvara bastırmış öylece bekliyordu.

CamScanner ile tarandı

Sırtına sokulurken, "Bir hastaneye gidelim mi?" diye sordum. Darbe sonrası kusması normal olabilirdi ama yine de daha büyük bir sıkıntı çıkmasından korkuyordum.

Başını iki yana sallayarak, "İyiyim," diye mırıldandı. "Açım ve başım ağrıyor. Ve şu an burada olman da işleri hiç kolaylaştırmıyor, Zeliha..."

"Senden iğrenmem," dedim kaşlarımı sertçe çatarak.

Çıplak sırtı gerildi. Su damlaları gözyaşları gibi sırtının derisinden usulca süzülerek akıyor ve inanılmaz derin duran bel kavisine doğru ilerliyordu. Sırtına dokunduğumda ürperdi ama omzunun üzerinden bile olsa bana bakmadı.

"Ne tesadüf," dedi. "Ben de senden iğrenmem."

"Yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

"Nihan yemememi söyledi," dedi yavaşça. "Birkaç saat uyumamam ve yememem lazım."

Parmaklarım hâlâ sırtındayken, "O zaman birkaç saat dolana kadar bekleriz," diye mırıldandım ama sesim bir an öyle yorgun çıkmıştı ki, Gurur duraksayıp, başını omzuna doğru çevirip göz ucuyla bana bakmaya çalıştı; arkasında olduğum için tam bir göz kontağı kuramamıştık.

"Bu kadar çok mu endişelendin?" diye sorunca afalladım, bir an ona bağırmak çağırmak, omuzlarından tutup onu sarsarak ciddi olup olmadığını sormak istedim ama ne yaşadığını bilmediğimden sadece öylece bakakaldım. Bana doğru yavaşça dönerken gözleri puslu bakıyordu. Saçlarından ensesine doğru akan su damlalarına, sonra da gözlerinin içine baktım. "Senin ağzından beni duyabilmek için yara almam gerekiyorsa, buna da tamamım. Olur." Bana doğru bir adım atıp gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Bana hep bu gözlerle bakacaksan, küçük kalbini benimle korkutmak zorunda kalırım."

"Bu beni öldürür," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne yaşadın bilmiyorum ama ben de yaşadım. Bana nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun." Ona doğru bir adım atıp kollarımı onun beline yavaşça sardığımda duraksadı. Yanağımı onun göğsünün biraz altına bastırdım ve derisini geren kalp atışlarını dinlerken boşluğa bakmaya başladım. "Bir defa daha aynısını yaşamak istemiyorum, Gurur, ne olursun."

"Sakın sakın," dedi kollarını omuzlarıma sarıp beni kendine bastırarak. "Öyle yalvarır gibi cümleler kurma, sakın." Çenesini ıslak saçlarıma bastırdı ama öpmedi, bir süre sessizce bekledik ve ben kulağımı kalbine bastırıp kalp atışlarını dinlemeye devam ettim.

CamScanner ile tarandı

Sabahın renkleri şafağın bariyerini aşıp odaya sızamadı. Sanki saat hep şafak vakti gibiydi. Gökyüzü, kademsiz mavimsi renklerin kızılla sevişiği bir cümbüş oluşturmuştu. Bir süre sonra yağmur başladı ve Gurur'un mide bulantısı hafifledi. Onun için çorba yaptığım sırada salonda oturmuş dışarıyı izliyordu. Üzerine çöken sessizliğin sebebini o dağda yaşananlara bağladım. Pars bir dizine, Leon bir dizine uzanmıştı ve oğulları da sessizdi. Elimde çorba kâsesiyle bir süre öylece durup onun sırtını, kuruduğu için açık renkte parıldamaya başlayan saçlarını izledim.

Sonunda o durgunluğun içinde var olmak isteyip yanındaki boşluğa oturdum. Leon kafasını kaldırıp bana baktı ama sonra tekrar başını insanının dizine koyarak gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Yağan yağmurun sesi salona doluyordu. "Nihan'la konuştum," dedim az önce mutfakta yaptığım konuşmanın izlerini kafamda yeniden var edip söylediklerini hatırlamaya çalışarak. "Artık ağrı kesici alabileceğini söyledi, tehlikeli bir durum olsaymış çoktan belli edermiş." Herhangi bir duruma karşı Nihan ağrı kesici almasını doğru bulmamıştı, geçen zamanda da korkulacak bir durum gelişmediği için artık ağrı kesici alabilirdi.

"Ağrım kalmadı, hain Nihan kesin bilerek yaptı," diye alay etti soluk ve neşeden uzak bir sesle. Gözlerini çorbaya indirdi. "Bu da bana ilk isteyerek yemek yapışın mı oluyor?"

"Yalnızca çorba," diye mırıldandım.

"Sevgini katmadıysan mümkünatı yok içmem..."

"Kaşıkla kafana bir vururum, ağrı kesici diye ağlarsın," diye çemkirerek kâsenin içindeki kaşığı yavaşça elime alıp çorbayı karıştırdım. "Şey..."

"Neler olduğunu sormaya çalışırken çorbayı ikinci kez aşk ateşiyle pişirmeye mi karar verdin?" diye sordu gözlerini avucumda duran kâseye indirerek. "Neredeyse fokurdayacak, bunun sebebi sana bastığım ateş mi yoksa?.."

"Komik değilsin." Gülümsemeden edemedim. Bir süre parıldayan gözlerle bana baktıktan sonra, "Fare zehri koydum desen, nalları dikene kadar bana çorba yaptığın için gülümserim aslında," dedi. Leon'un rahatını bozmadan yavaşça bana doğru uzanıp gözlerini kâsenin içindeki çorbaya çevirdi. "Kolum kopmuş varsayıp beni beslesene. Tabii şansımı fazla zorluyorsam kaşığı kafama da vurabilirsin, seçim senin."

CamScanner ile tarandı

Çorbayla doldurduğum kaşığın altını kâseye doğru sıyırıp kaşığı havaya kaldırdığımda biraz daha yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak kaşığı ağzına aldı. Bir süre hiç konuşmadık. Büyük bir sakinlik içerisinde çorbasını içti. Ardından holdeki duvara monte edilmiş ecza dolabından biraz pamuk, oksijen suyu ve birkaç merhem aldıktan sonra önüne oturup kaşındaki yarayı temizlemeye başladım. Merhemlerden biri canını yakmış olacak ki kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı ama konuşmadı.

Daha sonra başının içinde kan sızdıran yarayı da dezenfekte edip merhem sürdüm ve gözlerim buz mavisi, kısa kollu tişörtünün kol kısmından görünen yaraya kaydı. Kalın, şişkin pazulara sahip kolunda boydan boya bir bıçak çiziği vardı. Çiziğe uzun süre bakamadım. Kan ne kadar kurumuş olsa da yaranın içindeki bozuk görüntü, hâlâ az önce çizilmiş gibi taze duruyordu. Acıdığına emindim.

Kolunu merhemli bezle sardığım sırada, "Simge geldi mi?" diye sordu yavaşça, başımı sallamakla yetindim. "Kıza da muhteşem bir karşılama töreni oldu, cidden..."

"Öyle söyleme."

Bir süre sustuktan sonra, "Kalabalıktılar," dediğinde, irkilerek gözlerimi usulca yüzüne çevirdim. Bana değil, dışarıda yağan yağmura bakıyordu. "Telsizimi kendim kapatmak zorunda kaldım. Mayınlı bölgedeydim ve mayınlar dağınıktı. Eğer bizimkiler yerimi bilselerdi gelirlerdi ama gelmesinler istedim. Bazen ölüme ayak basarsın. Bassınlar istemedim. Hem tek başıma halledemeyeceğim bir kalabalık değildi. Yalnızken onları kandırmak hep daha kolay oluyor. Savunmasız biri var sanıyorlar karşılarında." Yutkunduğumda boğazımdan ateş gibi bir şey kayarak kalbime akıyormuş gibi hissedip kaşlarımı çattım. Gurur, yağmuru izlemeyi sürdürdü. "Aralarından üçünü zincirle boğarak öldürdüm. Zıkkımlanıyorlardı, birkaç saniye sürdü, tek tek boğdum onları, birbirleriyle aralarında beşer metre olmasına rağmen çırpınışlarını duyamadılar. Tek tek indirdim. Sonra yuvalarını buldum, geçici yuvalarıydı, mayınlı alana yakın bir yere çöreklenmişler. Beni fark etmelerinin sebebi devriye değişiminde üç leş görmeleriydi. Ben de zaten fark etsinler istedim. Biri beni yakaladı. Yakaladığını sandı. Zincir ayak ucuma düştü, arkadan beni kitlemesine izin verdim. Muhtemelen dağcı komando olduğumu bilmiyordu, acemiydi. Diğerlerinin gelmesi çok uzun sürmedi. Silahlarımı tek tek buldular çünkü bulmaları için silahları etrafıma ben

CamScanner ile tarandı

düşürdüm. Ciğerimi deşeceğini söyleyen liderlerine, ciğerin olsaydı ben de seninkini deşerdim dediğimde çok öfkelendi, sırıttığımda daha da öfkelendi. Ölümden korktuklarını ne zaman anladım biliyor musun? O arbedede, bir sürü insanlarken, mayının üzerine basmadım ama bastım sandıklarında, beni tutan arkadaşlarını satıp it gibi üzağa gittiler ve patlamamızı beklediler. Mayınla aramızda bir santim bile yoktu. Arkamdaki korkudan altına dolduruyordu. Ölmekten korkuyordu. Ben ve kardeşlerim için bu uğurda ölmek şereftir, Zeliha. Biz gülümseriz. Ben gülerken onlar metrelerce uzakta olmama rağmen titriyorlardı. Çok kolay oldu. Postallarımın içindeki bıçağı alıp arkamdakinin boynuna saplamam, ayak ucumda, mayının yanında duran zincirimi alıp kan kaybından gitmek üzere olan leşin boynuna dolamam ve diğer bıçakları bir kurşun gibi onlara saplamam. Tek tek devrildiler. Her bir bıçak, birinin gözüne girdi. Onları kör ettim. Kör olunca birbirinin üzerine çıkan hayvanlar gibi birbirlerinin üzerine çıkıp panikle birbirlerini vurdular. Leşleri mayınlara yakındı. Gitmeden önce iki kez sekecek şekilde attığım o taş, mayınlardan birinin o taşın sekmesini adım gibi algılayıp patlamasına neden oldu."

Gözlerim hâlâ yüzündeydi. Her şey gözümün önündeydi. Dişlerinin arasına tek tek aldığı bıçaklar, her birini ağzından alıp karşısındakine fırlatışı, o herifi zinciriyle boğuşu, onları kör edişi, onları patlatışı... O an orada, karla kaplı dağın bir noktasında durmuş onu izliyormuşum gibi hissettim. Elimi kaldırıp, avucumu yavaşça saçlarının üzerine bastırmamla, kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedim.

"İyi iş çıkardın domuzcuk."

"Bu iyi geldi," diye fısıldadı gözlerini kaldırıp bana bakarken. "En son on beş yıl önce annem yapmıştı."

Gülümsedim ve parmaklarımla saçlarını geriye doğru taradım. "Anneni aradın mı?"

"Ona söylememişler, söylemedikleri iyi olmuş." Kollarını belime sarıp beni yavaşça önüne doğru çekti. "Çok hassastır."

Saçlarıyla oynamaya devam ederken, "O zaman bilseydi, o da yapardı," dedim yavaşça.

"Bir on beş yıl sonra da kızımız yapar belki, Zelihacığım..."

Şakaları yanaklarıma kan oturmasına neden oluyordu ama sakince ona bakmaya devam ettim. "Biraz uyumak ister misin domuzcuk?"

CamScanner ile tarandı

Belimdeki ellerini çekip saçlarında duran ellerimin üzerine koydu, sonra usulca avuç içlerimi yüzüne kaydırıp yanaklarına yasladı ve sol avucumun içini öperken kaldırdığı gözleriyle bana ışıltıyla baktı.

"Evet," dedi. "Hiç dizinde uyumadım."

O benim, kendi cehennemime ait olan bir ateş gibiydi. Ben cehennemimi onunla yaratmıştım. Bir şehir gibi yıkılıp onun içine göçtüğümü hissediyordum. Yavaşça başımı salladım. "O zaman seni dizimde uyutayım," dedim kısık bir sesle. Buna gözleriyle cevap verdi. Öyle bir baktı ki, ruhumu görmeme ihtimali yoktu.

Onu kaybetme eşiğinden önce olduğum insan, onun dizlerinde bir uykuya dalmıştı. Uyandığında, o insan artık çok başka bir insandı. Şimdi sıra o insanın onu dizlerinde uyutmasındaydı. Küçük bir erkek çocuğu gibi usulca dizime kıvrıldığında, yağmur artık daha şiddetli yağıyor, şehir bir sis bulutunun altında gibi görünüyordu. Bulutlarda oturan meleklere ait gözyaşları gibi şiddetle akan yağmuru izlerken onun saçlarını okşamaya başladım.

"Çok küçükken, yağmurun tüm şehri susturduğu gecelerde en çok şimşeklerin sesinden korkardım," dedim dalgın bir şekilde altın gibi parıldayan saçlarını okşarken. "Öyle gecelerde uyumak çok zordu, korkudan titreyerek yorganın altına girip yirmiye, otuza kadar sayardım ama bir türlü uyuyamazdım." Gurur, dalgın bir şekilde yağmuru izlerken beni dinliyordu, ben de gözlerimi bir ona, bir yağmura çeviriyor, öylece konuşmaya devam ediyordum. "Babam korktuğumu anlayınca hemen gelirdi, ışıkları yakmazdı çünkü karanlığın aydınlıktan daha güvenilir olduğunu söylerdi. Bir mum yakardi ve mumun ışığı hem karanlığı hem de aydınlığı dengede tutarken ayak ucuma oturup bana masal anlatırdı." Yine o gecelerden birine döndüğümü hissettim, babam bana bir masal anlatıyordu. "İçimde nasıl bir duygu olursa olsun, bir daha uyuyamayacağımı düşünsem bile, babam masalı anlatırken uyuyakalırdım."

"Bu anı bile güvenli hissettiriyor," dedi.

"İçimden bir ses, şimdi sana güvende hissettirmem gerektiğini söylüyor, Gurur." Gözlerimi yavaşça dizimde uzanan adama indirdiğimde, onun da gözlerini kaldırarak bana bakmaya başladığını fark ettim. Buz sıcağı gözlerine, daha önce rastlamadığım bir sıcaklık ve durgunluk çökmüştü. Daha önce babasından masal dinlemediğini fısıldayan gözlerine bakarken saçlarına tekrar dokunup, o asi telleri arkaya doğru taradım. "Sana en sevdiğim masalı anlatmamı ister misin?"

CamScanner ile tarandı

"En sevdiğin masalı senden dinlemek güzel olurdu." Gözlerime uzun uzun baktı, bu kez o gözlerde gördüğüm minnetti. "En sevdiğin masal hangisi?"

"Kurşun Asker," dediğimde, dudağı yavaşça seğirerek yukarı kıvrıldı ve gözlerini yeniden cama çevirirken masalı anlatmamı beklemeye başladı. "Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, uzak bir ülkedeki bir oyuncakçının vitrininde tam altı tane kurşun asker yaşarmış."

Devran, Yener, Vural, Adnan, Muşta ve sen... Tanıdığım ilk kurşun askerler.

"Hıhım," dedi dizimde yatarken, devamını duymayı istiyordu. Muhtemelen biliyordu ama benden dinlemek istiyordu.

"Altısı da omuzlarında tüfekleriyle hazır olda duruyormuş. Ama içlerinden birinin tek bacağı yokmuş... Oğlunun doğum günü için hediye almaya çıkan bir baba, askerleri görünce çok beğenmiş ve hemen oyuncakçıya girip onları oğlu için satın almış. Satıcı askerleri kutuya yerleştirirken birinin tek bacaklı olmasının nedenini açıklamış babaya. Bunları yapan ustanın kurşunu son askere yetmeyince, o da topal kalmış. Baba şaşırmış ama bir şey dememiş, askerleri almış ve çocuğuna götürmüş. Doğum gününde askerlerle oynayan çocuk, sonra onları rafa kaldırmış. Karanlık kutunun içinde kurşun askerlerin canı sıkılıyormuş, aralarından yalnızca topal olan kurşun asker kutunun kapağının aralığından dışarıyı görebiliyormuş ve bunu kendisi için bir eğlence olarak görüyormuş. Kurşun askerin gözüne ilk çarpan, masanın üzerindeki şatonun önündeki güzel bir prenses balerin heykeli olmuş. Prenses balerin, kollarını iki yana açıp bir ayağını kaldırmış, dans eder gibiymiş."

Gurur'un dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Kurşun asker, prensese âşık olmuş. O kadar çok olmuş ki, ağzını bıçak açmaz hâle gelmiş. Tek istediği balerin prensesin yanına gitmek, ona kavuşmakmış. Bir gün çocuk, bizim kurşun askeri kutusundan çıkarıp oynamaya başlamış. Şimdi kurşun asker, balerin prensesi daha yakından görüyor, gözlerini ondan ayıramıyormuş. O sırada hava birden kararmış, şimşekler çakmış ve sert bir rüzgâr esmeye başlamış. Rüzgâr o kadar kuvvetli esiyormuş ki, pencerenin yakınında duran kurşun asker pencereden sokağa fırlamış, kaldırımın kenarına düşmüş. Onu kimse görmemiş, gelip geçenler üzerine basacak gibi olunca kurşun askerin yüreği ağzına geliyormuş. Rüzgârın ardından bir yağmur başlamış ve

CamScanner ile tarandı

çukurlara sular birikmiş. Hava açtığında su birikintisinin başına oynamaya gelen iki çocuk onu görünce o kadar sevinmişler ki..."

Saçlarını tekrar okşadım.

"Biri kâğıttan bir kayık yapmış, öteki kurşun askeri içine bindirmiş ve iki çocuk sularla oynamaya dalıp bir süre sonra kayıkla askeri unutmuşlar. Kayık suyun içinde yavaş yavaş hareket ederek sürüklenmeye başlamış ve kurşun asker, yüzen kayığın içinde, silahı omuzunda dimdik duruyormuş. Korkuyu aklından bile geçirmiyormuş, akıp giden yağmur suları sonunda büyük bir ırmağa ulaşınca, kurşun asker, koskoca ırmağın ortasında bir nokta kadar kalmış ve bir süre dalgalara kapılıp ilerlemiş. Bu sırada da yağmur daha hızlı yağmaya başlamış ve kâğıttan kayık ıslanınca da içine su dolmaya başlamış. Böylece ırmağın sularına gömülmüş... Kurşunun ağırlığı onu ırmağın en dibine itiyormuş ve bu karanlık, ıssız, soğuk yer artık onu korkutmaya başlamış. Işığa yeniden kavuştuğunda bir evin sıcacık mutfağında, ocağın yanında durduğunu görmüş. O sırada sahibi olan çocuk gelip onu bulmuş ve alıp odasındaki yerine koymuş. Kurşun asker oraya geldiği için o kadar mutluymuş ki, ilk işi, prensesi araştırmak olmuş. Görmüş ki, balerin prenses, bıraktığı yerde ve iki kolu iki yana açık, bir ayağını kaldırmış dans ediyormuş gibi duruyor ve ona bakıyormuş. Kurşun asker çok mutlu olmuş, prensesle bütün gece boyunca birbirlerine sevgiyle bakışıp durmuşlar. Üzerinden birkaç gün geçmiş ama mutluluğu çok uzun sürmemiş. Sahibi olan çocuk bizim kurşun askerden sıkılmış ve artık onunla oynamaz olmuş. Bununla da kalmamış, bizim kurşun askeri alıp alev alev yanan şöminenin içine atmış. Kurşun askerin alevlerden canı çok yanmış ve bir süre sonra erimeye başlamış."

Yutkundum. Sessizce dinliyordu.

"Yine sevgilisi prensesten ayrılıyormuş işte, en çok da buna üzülüyormuş. Yanarak ölmek değil, ondan ayrılmak üzüyormuş onu. Tam o sırada açık pencereden giren güçlü bir esinti, prensesi uçurup ateşin içine düşürmüş. Bizim kurşun asker, sevinçle kollarını açıp prensesini kucaklamış. Artık onlar için yeni bir hayat başlıyormuş."

Bir süre sustu, o süre zarfında kalbinin sesi ve yağmurun sesi birbirine karışarak zihnimin içine doluyordu.

Sonra gözlerini yummadan önce fısıldadı.

"Artık onlar için yeni bir hayat başlıyormuş."

CamScanner ile tarandı

Camı dörde bölünmüş telefonum bir bildirimle titrediğinde, dalgın bakışlarımı çöken karanlıktan ayırıp Gurur'un yüzüne indirdim. Saatler sanki üzerime devrilmiş bir rüzgâr gibi hızla akıp gitmişti. Saatlerdir dizimde uzanıyordu, saatlerdir parmaklarım saçlarının arasındaydı, saatlerdir uyuyordu. Telefonumun kırık camını yavaşça kaydırmamla, Ayça'dan gelen mesajı gördüm.

Ayça Sarıhan: Aşkım uyanık mısınız?
Zeliha Özdağ: Ben uyanığım.
Ayça Sarıhan: Pars ve Leon'u tuvalete çıkaralım mı? Dövmeli olan geldi, istersen yukarı çıksın.
Zeliha Özdağ: Yener'de anahtar vardı, o da orada mı?
Ayça Sarıhan: Gelmedi ama ona vermiş anahtarı, yine de doğru bulmamış, izin almadan yukarı çıkmak istemedi.
Ayça Sarıhan: Yemek yaptım size, çıkarayım mı?
Zeliha Özdağ: Siz birlikte gelin o zaman. Teşekkür ederim. Seni seviyorum.
Ayça Sarıhan: SEVİYORUM FALAN DEME BANA DUYGUSAL BİRİ DEĞİLİM UNUTMA Kİ.
Ayça Sarıhan: Salak.
Ayça Sarıhan: Nys bn de sni. Sil şimdi bu mesajı.

Kapının kilidinin açılırken çıkardığı sesi duyduğumda bakışlarım kapıya çevrilmişti. Gurur, hâlâ dizimde derin bir uyku hâlindeydi.

Elinde bir tencereyle içeri giren ilk kişi Ayça oldu, bakışları bize çevrilince anlık duraksama yaşadı. Ardından dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kapıyı tamamen açtı ve Girdap hemen arkasından içeriye girdi. Girdap bizi böyle bulmayı yadırgamamış gibi başını sallayarak bana selam verdikten sonra Leon ile Pars'ın başlarını okşadı ve vestiyerde duran tasmalarını alarak, "Hadi tuvalete çocuklar," dedi.

Girdap, Pars ve Leon ile dışarı çıkarken, Ayça holde kayboldu ve birkaç saniye sonra eli boş bir şekilde salona girdi. Kedi adımları atarak oldukça sessiz bir şekilde arkamda durdu, gözleri koltukta uzanmış, başını dizime koymuş Gurur'a anlık kaydı, ardından bana dokundu.

"Seni bu kadar korkuttuğu için bu sokak direği kılıklı adamı tokatlayarak uyandırmak istiyorum şu an," diye mırıldandı.

CamScanner ile tarandı

Belli belirsiz gülümsedim. Suçluluk bir sis gibi usulca üzerime çöküp ruhuma saldırdı. Onlardan her şeyi saklıyordum, yaşadığım her şey bir kutunun içinde beni çürütürken onları o kutudan uzak tutuyordum çünkü onları korumak istiyordum. Ayça'yı tanıyordum, öğrenirse her şey birbirine girerdi, ne pahasına olursa her şeyi yakardı; ona bu konuda güvenemezdim çünkü konu sevdikleri olduğunda Ayça durdurulamazdı. Çolpan ise bu yükü tek başına taşıyamazdı, bir yerde Ayça'ya anlatmamız gerektiğini söyleyecekti.

Bunca zaman yaşadığım o yalnızlık ve korku, arkadaşımın gözlerine bakarken yeniden doğdu ve kalbim suçluluk ile korku duygusunu karşısına alıp onlarla savaşmaya başladı. Tüm bunlar olurken, Ayça karşısında yorgun bir yüzden fazlasını görmüyor olmalı ki derin bir nefes alıp elini omzuma koydu, omzumu yavaşça okşadı.

"Bir insana birdenbire bu kadar derinden vurulacağına bir asır bile geçse inanmazdım," diye fısıldadı. "O üç sakinleştiricinin etini deldiğini görene dek."

Gözyaşları hâlâ oradaydı, gözlerimin içine batıyordu. Ağlamadım ama arkadaşıma her nasıl baktıysam, ağlayacağımdan emin olmuş gibi elini hızla çekti; öyle hızlı çekti ki, sanki tenimde ateş vardı ve Ayça o ateş ile yandı.

"Ona çok hazırlıksız yakalanmışsın, Zel," dediğinde sesinde beni anladığını belli eden o tını, kalbimin sancımasına neden oldu. Bana uzun uzun baktıktan sonra, "Ben bir daha birine güvenmezsin sanmıştım. Güvensen bile bu kadar kolay olmaz sanmıştım. Ama mutluyum," diye mırıldandı dürüstçe. "Seni yeniden hayata dönmüş şekilde görmek çok güzel." Gözlerini Gurur'a çevirdi ve beni şaşırtmayan o cümleyi kurdu: "Seni bir şeylere zorlama ihtimalini düşünüp delirmiştim. Eğer sana istemediğin bir şey yaptırıyor olsaydı, ona hayatı zindan ederdim."

Bana baktı, ona bu gerçeği söylememenin ne kadar doğru olduğunu hatırlamak tekrar ezilmeme, kan revan içinde kalmama neden oldu. Beni çok seviyordu, çok seviyordu ve beni korumak için gerekirse beni bile parçalardı. Anaç yanını soğuk bir duvarın arkasına saklayıp göstermemek için çabalıyordu ama oradaydı, bir anne panter gibi bize yaklaşan herkesi ve her şeyi parçalamak için bekliyordu. Ayça'nın bu sır için bir bomba olduğunu, elimde patlayacağını ve patlarken hepimizi parçalayacağını bir defa daha hatırladım.

CamScanner ile tarandı

Bazen böyle olurdu. Bazen karşındakini korumak uğruna onu parçalamayı bile göze alırdın.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sorduğumda, turuncu kaşlarından birini havaya kaldırıp bana baktı. "Sizi tesise kim getirdi? Çocuklardan biri mi?" Bu soru saf bir meraktan oluşuyordu çünkü daha önce hiç tesise gelmemişlerdi, üstelik eğer o ânın telaşıyla yola çıkmış olmasam Simge'yi bile oraya götürmezdim ama sohbet grubunda geldiğimizi söylediğimde ters bir tepkiyle karşılaşmadığım için bu aklımdan tamamen çıkmıştı.

"Korkutucu renkli gözleri olan, iri yarı," dedi Ayça. "İsmi neydi?" Çenesini kaşıyarak bir süre ismi düşündü. "Tayfun diyorlardı sanırım ona. İyi olmadığını, bize ihtiyacın olduğunu söyledi, sağlık sorunu yaşamadığını, manevi olarak bizim yanında olmamız gerektiğini söylerken yüzünde çok sakin bir ifade vardı ve açıkçası ondan korktuk. Çok ciddi ve sakin görünüyordu. Sonra bizi aldı ve siyah camlardan dışarıyı çok da seçemediğimiz bir ciple oraya getirdi. Kapıdaki askere de aileden olduğumuzu, Gurur için geldiğimizi söyledi. Simge gelmeden önce de kapıdaki askere böyle söylemiş, aileden biri geliyor, Zeliha ile içeri girecek demiş." Fısıldayarak konuşuyordu, başımı sallamakla yetindim.

"Ben artık eve gideyim, uyandığında yemek yemeyi unutmayın." Gözlerini dışarıda hafifçe çiseleyen yağmura çevirdi. "Hafiflemiş."

"Şey, ben hesabına kirayı önceki gün attım, tamam mı?"

"Aman Zel, bir iki gün geciktirme zaten... Babaannen de bütün mutfak masraflarını karşılıyor, paşa gibi bakıyorsunuz bize... Ev de bize kaldı." Sırıttı, sonra Gurur'a baktı. "Direk Bey'e geçmiş olsun dileklerimi ilet. Canını sıkarsa ümüğünü sıkarım, bunu da ilet."

O gece Gurur neredeyse hiç uyanmadı, tekrar şafak sökmeye başladığında Pars ve Leon cam duvarın önünde uyuyakalmış, ben de onun başının altına yastık koyup kendime bir kahve yapmıştım. Yağmur şafakla beraber durdu, tekrar kar yağacağını haber veren kızıl bulut kümeleri, yeryüzüne yakın bir açı alarak hafifçe boyun bükmeye başladı.

Balkonun cam duvarına omzumu yaslamış kahvemi yudumlayarak manzarayı izlediğim sırada, Gurur, "Gün kavramımı yitirdim," diye öfleyip püfleyerek mutfağa girdi. Beraberinde parfümünün kokusu da mutfağa girmiş, birdenbire içinde bulunduğum ortamın hissiyatını değiştirmişti. "Rüyamda portakal kostümlü bir peri kafama kafama vurup senin üç sakinleştirici yediğini ve buna rağmen sakinleşmediğini, ölür-

CamScanner ile tarandı

sem beni öldüreceğini söyleyip durdu. Bana direk adam, direk insan, direk dedi durdu. Kocaman bir portakalın içindeydi; sadece kolları ve bacakları dışarıdaydı."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama bir şey söyleyemedim. İçimde hâlâ boşluk gibi uluyan o his yüzünden ona sarılmak, onun kollarında öylece durup gerçekliğinden emin olmak istiyordum. Derime saplanan üç iğneden sonra belki de damarlarımda dolaşan ilaç beni bir hayalin koynuna hapsetmişti. Eğer o hayalse, ben o hayalin tutsağı olmak, gerçeğe asla dönmemek istiyordum.

O bir hayalse bile, ben o hayali gerçeğim yapardım.

Gurur, bir iki adım sonra artık hemen arkamdaydı. Kollarını belime sarınca bir an duraksadım, sıcaklığı ve gerçekliği içime öyle şiddetli işledi ki, eğer ona bakıyor olsam yine ağlardım. Şehrin dışına sinmiş o kasvetli görüntüye baktım. Çenesini omzuma yerleştirip, "Biliyorum," dediğinde, dalgın gözlerimi kıstım çünkü neyi bildiğini biliyordum. "Üç sakinleştiricinin bir fili bile devirebileceğini ama seni devirmediğini biliyorum."

"Benim kalbim kırıldı, ölmedim ama filler ölür," diye fısıldadım sessizce. Gurur çenesini omzuma daha sert bastırıp, ellerini karnımın üzerine kapatarak büyük avuç içleriyle karnımın tamamını kapladı. Sessizdi ama zihninden sızan o gürültüyü duyabiliyordum. Onun da kendi içinde çatışma hâlinde olduğunu biliyordum. Kendisine çektiği silahın her ateş alışında, yeni bir kurşun kovanının bir soru işareti şeklinde yere düştüğünü biliyordum.

Dudaklarını omzumun baş kısmına bastırdığında artık önünde durduğum camda puslu bir yansıma şeklindeydik. O ve ben... Bizdik. Gurur, puslu yansımamıza bakarken, "Tesise gitmem lazım," dedi, "ama seni bırakmak da istemiyorum."

"Tesis demişken..." Beni bırakıp son tesise gidişinin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissettiğim için kalbim üşüyordu. "...ben o ânın dalgınlığıyla Simge'yi tesise getirdim."

"Sorun değil, bir sorun olsaydı çocuklar bunu sana söylerdi," dedi sadece. Dudaklarını omzumdan çekmeden bir süre yansımamıza baktı ve "Simge'ye çok mu güveniyorsun?" diye sordu, sesi o kadar şefkatle okşuyordu ki, boğazımdaki ağrı artarken yapabildiğim tek şey başımı aşağı yukarı sallamak oldu. "Bu zamana kadar her şeyini biliyor muydu?" Yine başımı salladım. "Onun hakkında şey demiştin, o gece bana

CamScanner ile tarandı

onu anlatırken... Birini öldürsen, suçu üzerine alabilecek biriymiş. Öyle mi?"

"Benimle yaşıt ama hep benden büyük gibiydi," dedim dalgın bir sesle. "Başım ne zaman belaya girse, benim için orada olurdu. Normalde kardeş gibi aynı evin içinde büyürseniz, genelde büyük olan suçları üzerine alan taraf olur. Ben ne zaman faka bassam, benim suçumu o üzerine alırdı. Ama bunu yaptıktan sonra bana doğru yolu da göstermek için çabalardı. O nasıl biri, biliyor musun? Şey gibi... Gözüm çıkıp yere düşmüş, ilerliyorum, etrafta çarpacağım çok fazla sivri köşe var. Elini o köşelere koyuyor, çarpmama engel oluyor ama eğilip yere düşmüş gözümü alıp bana vermiyor, bunun yerine bana gözümün nerede olduğunu söyleyip kendi gözümü bulmamı sağlıyor. Bu çok değerli. Bu körü körüne korumak değil, bu değer vermek, bu sadece korumak değil... Bu birçok şey demek."

Gurur, bir süre sustu. Suskunluğu, içime çöken çaresizlikle sarılmış bir keder gibiydi. "Sana hiç sırdaş bırakmadım demiştim, hatırlıyor musun? Ya da onun gibi bir şeyler."

"Evet," diye mırıldandım, ardından başıma gelenleri Simge'ye anlattığımı hatırlayıp kalbimde derin, sarsıcı bir acı hissiyle yanmaya başladım. Bir yanım, sonunda bir liman bulup içimdeki yükleri o limana bıraktığım için mutlu olsa da yine Gurur'dan bir şeyler saklıyordum. Gurur'un konuşacağını hisseder hissetmez, o suçluluk hissi boyumu aştı ve ben, "Gurur," diyerek onu bölüp bir elimi karnımda duran ellerinin üzerine koydum. "Senden bir şeyler saklamak istemiyorum ben." Ama saklıyorum. "Bir sırdaşa ihtiyacım vardı, haklıydın, sırdaşım olacak kimse yoktu çünkü korkuyordum. Bana, çevremdekilere zarar vermenden korkuyordum ama artık korkmuyorum çünkü yapmazsın, biliyorum. Artık seni tanıyorum."

Dudakları omzumdayken, "Ona söyledin, değil mi?" diye sormasıyla, kalbim birden buza döndü ve soluğum kesildi. "Bana onu anlattığın an, onun buraya geldiğinde bir şeyleri bileceğini, sen söylemesen bile anlayacağını biliyordum." Cümleleri kalbime sırasıyla sıkılmış kurşunlar gibiydi. "Ve bir sırdaşa ihtiyacın olduğunu da biliyordum."

Bazen, bazı şeyler sonu başlatırdı. Bir öpüşme, bir sarılma, bir cümle, bazen akmaya başlayan gözyaşları...

Bazen kaçmak gibi bir şansınız olmadığını fark ettiğinizde, tutsak olduğunuzu düşünürdünüz ama bazı tutsaklar, tutsak oldukları yeri evi

CamScanner ile tarandı

bilirdi. Bir anda olmazdı bu. Yavaşça, kanınızda bir duygu olup ilerler, kalbinize dolardı. Bazen içinde solduğunuzu sandığınız o karanlık hücre, yuvanız olurdu.

Bazen o hücrenin küçük penceresinden içeriye güneş dolardı, bazen o hücre bir dünyadan bile büyük olurdu; bazen bir hücre, bir evin içinde birbirine yabancı olan ailelerin aksine, içine topladığı yabancıları sizin aileniz yapardı.

Bir hücreye kapatıldığımı hissetmiştim. Nefes almak imkânsızdı, anlatmak imkânsızdı, kaçmak imkânsızdı. Müebbet yemişim gibi, cesaretim gözlerimin önünde başına binlerce darbe alarak kan kaybından ve travmadan ölmüş gibi öylece durmuş, hücrenin parmaklıklarından dışarıyı izliyordum.

Gardiyanım sandığım o adamların aslında o hücrede benimle olduklarını, tıpkı benim gibi hükümlü olduklarını, ailem olduklarını o zamanlar anlamamıştım; anlamam imkânsızdı. Zaman onları içimde bir aileye, duvarları üzerime gelen hücreyi yuvaya dönüştürmüştü.

"Bu seni kızdırmadı mı?" diye sordum.

"Hayır," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemedim. Gözleri yansımamızdayken, "Seni tehdit ettiğimde o adamdım. Sana güvenmeyen, atacağın her adımdan korkan, seni baskılayan, senden korktuğu için seni korkutmak zorunda hisseden o adamdım," dedi. Kelimeleri öylesine berraktı ki, benim kafamdaki bulanık su bile yavaş yavaş duruluğunu kazanıyordu sanki. "Şimdi sen bana güvensen de güvenmesen de sana güvenen o adamım. Bir şeyi bana söylemiyorsan, bir bildiğin olduğu içindir. Bir şeyi bana ya da birine söylüyorsan, artık söyleme zamanın geldiği içindir." İçime çökmüş sırlardan birinin daha kalbi sızladı. "Sen ondan eminsen, ben de eminim."

"Ben ondan çok eminim. Hep emindim. Yoksa ben... Ben yalnızlıktan ölsem de ona ağzımı açıp tek kelime etmezdim. Ona bile etmezdim. Kimseye etmezdim. Gurur, ben... Yalnızlıktan ölüyordum ama ağzımı açmadım biliyor musun? Kimseye boğulduğumu söyleyemedim. Kendi içime battığımı kimse bilsin istemedim. Tam o gece karaya yakın olduğumu fark edip kulaç atmaya başlamıştım ki, senin karadan çok uzakta olduğunu fark ettim. Sana kulaç atabilecek gücüm yoktu, sen çok uzaktaydın ama artık olmadığını düşününce karaya gitmekten de vazgeçtim. İnsan kendi içinde boğulur mu? Ben boğulmaya başlamıştım. O kadar çırpındım ki. Ben çırpındım çünkü boğuluyordum. Sonra sustum, ses-

CamScanner ile tarandı

sizleştim, boğulmayı kabullendim. Sonra elini o suyun içine soktun, debelenmeyi bırakan bedenimi yukarı çıkardın. Sesinle yaptın bunu. Senin sesinin elleri varmış."

Sırtımı onun güven veren göğsüne yasladım. Tedirginliğimin aslında onu yitirmekten korkmakla başladığını fark ettim. Kendimi zaten yitirmiştim, kendini yitiren biri tedirgin olmazdı ama onu kaybetme ihtimali boş bir odada çığlık atarak beni sağır etmeye çalıştığında, anladım ki benim tedirginliğim kendime değil, onaydı. Duydukları onu ne derece etkiledi bilmiyordum çünkü aynadaki yansımamıza bakamadım. Daha önce sesimi bile bu kadar duymamış olmalıydı. Değil onun için kurduğum kelimeleri sesimden duymayı, sesimi öylesine bile bu kadar çok duymamıştı.

"Hep sustuğun için bir şeylerin bana çok zor geldiğini sanıyordum da, sen konuşunca her şey yüz kat daha zor geliyormuş. Bunu nasıl içimde halledeceğim, hiç bilmiyorum. Çok acımasızsın, Zerdali."

"Acımasız mıyım?" diye sordum çocuk gibi.

"Çok," diye fısıldadı, sanki içinde kalan son gücü de benim için kullanıyormuş gibi.

"Kızmadın mı?"

"Kızmadım," dedi. "Bunu benden saklasaydın da kızmazdım."

"Saklasaydım da mı?"

Ondan, bana ait olmayan bir sırrı saklıyordum. Bu ağırdı. Düşüncelerimden, yalnızlığımdan, maruz kaldığım her şeyden ağırdı. Nasıl oluyordu da beni mecbur bıraktığı her şeyden daha ağır olabiliyordu ondan bir şeyi saklıyor olmak? Aklım almıyordu.

"Evet." Çenesini tekrar omzuma bastırırken gözleri kapalıydı. "Benimle tesise gelsene." Yutkundu, ben de yutkundum. "Gelmek istersen tabii."

"İsterim."

"Dersin var mı?"

"Hayır, bugün pazar," diye mırıldandım o benden uzaklaşırken.

Gurur bir süre arkamda durdu ama bana dokunmadı, daha sonra elini omzuma koyup, bana güven veren bir tonlamayla, "Unutma, Zeliha. Her şey olabilir," dedi. "Gün başlarken bazen çok üzülürsün, çok kırılırsın, kırıp dökersin ama gün biterken yine başını yastığa koyduğunda ilk beni düşünürsün. Az önce sana sarılacağımı hissettiğinde, canının yandığını görmeyeyim diye kabuk bağladın ve ben o kabuğa sarıldım.

CamScanner ile tarandı

Anlamadım sanma. Ben senin kabuğuna da sarılabilirim. Ben senin yaranın etrafını bağlayan kabuk da olabilirim. Ben büsbütün ve tam anlamıyla sen de olabilirim, senin de olabilirim, sende de olabilirim. Ama artık benden korkma."

"Korkmuyorum."

Bu cümle ona yeterdi, biliyordum; yeterdi de artardı.

Üzerime kırmızı, balıkçı yaka bir elbise giydim. Siyah çorabımı ve siyah postallarımı giydikten sonra siyah yağmurluğumu kolumun içine yerleştirerek binadan çıktım.

Gurur arabasının önündeydi, hemen karşısında Simge'nin durduğunu, ince ince düşen kar tanelerinin Simge'nin koyu renk saçlarına tutunduğunu gördüm. Simge kollarını göğsünün üzerinde toplamış, Gurur'u dinlerken hafifçe başını sallayarak onu onaylıyor gibi görünüyordu.

Gurur oradaydı, tam karşımda duruyordu ama buna rağmen içimi deşen bir üzüntü hissediyordum.

Beni ilk fark eden hâlâ konuşan Gurur oldu. Dudaklarından dökülen kelimeler durmadı ama gözleri bendeydi. Ne konuştuklarını duyamıyordum, her bir adımım onlara biraz daha yaklaşmama neden olsa da uğultulu bir rüzgâr çıkmıştı ve rüzgârın uğultusu Gurur'un kıpırdayan dudaklarında doğan kelimeleri bana taşımıyor, uzaklara savuruyordu. Simge de onun bakışlarını takip ederek bana bakınca dudakları bir tebessümle yukarı kıvrıldı ama Gurur'u dinlemeye devam ediyordu.

Çok geçmeden sitenin binalarla çevrili boşluğunda bize doğru yürüyen iki beden gördüm. Bize doğru gelenler Çolpan ve Ayça'ydı. Çolpan atkısını başına dolamış, ellerini dizlerinin altına kadar uzanan paltosunun geniş ceplerinin içine saklamıştı ve koluna astığı büyük çantanın önündeki gümüş rengi tokadan aşağıya evimizin anahtarının takılı olduğu bir anahtarlık sarkıyordu. Ayça sadece kot ceket giymiş, ıslık çalarak aramızdan geçen rüzgâr onu hiç etkilemiyormuş gibi düz bir ifadeyle geliyordu.

Gurur ile Simge'nin yanında durduğum anda, Simge, "Sonunda tanıştık," dedi Gurur'a duyduklarından memnun bir tebessümle bakarak. Ardından bana döndü. "Günaydın, Zelluş."

Gülümsedim. Ayça, "Günaydın," dedi soğuk ellerini enseme bastırıp beni ciyaklatarak. Ardından gözlerini Gurur'a çevirdi. "Günaydın, Direk Bey."

CamScanner ile tarandı

"Portakal kostümünü kâbusumda mı unuttun?" diye sordu Gurur, dudaklarında alaycı bir tebessümle arkadaşıma bakıyordu.

"Ne saçmalıyor bu ya?" diye sordu Ayça homurdanıp ona cins cins bakarak.

"Kütüphaneye mi gidiyorsunuz? Ya da proje falan mı var?" Sorum üzerine Ayça gözlerini bana çevirdi, Çolpan birkaç adım ötemizde telefonla konuşuyordu. "Okula gider gibi hazırlanmışsınız." Simge ağırlığını tek bacağına vermiş sakin gözlerle beni izliyordu ama aklının büyük bir bölümünü, benim ruhsal açıdan hissettiklerimin kapladığını biliyordum. Tüm gece uyumamış gibiydi, gözlerinin altında küçük su baloncuğuna benzeyen şişlikler vardı ve esmer teni solgun görünüyordu.

"Belki okulda vakit geçiririz diye düşündük," dedi Ayça. "Direk Bey'i düşündüğümüzden değil, seni düşündüğümüzden dolayı pek tadımız yok." Ayça yan yan Gurur'a baktı. "Tamam, seni de birazcık düşündük tabii." Gurur sırıttı. "Ay ne sinir bozucu sırıtıyor bu ya!" Gözlerini tekrar bana çevirip çemkirir gibi konuştu. "Öyle işte, biraz kütüphanede pinekleriz belki."

"Bizimle gelin," dedi Gurur hiç beklemediğim bir anda. "Tesiste eğlenebileceğiniz yerler var." Ona şaşkınlıkla baktım ama o arkadaşıma bakıyordu. "İlla kütüphane diyorsanız, kütüphanemiz de var."

Ayça tek kaşını kaldırdı, daha sonra bakışlarını omzunun üzerinden Çolpan'a çevirdi. Hâlâ telefonla konuşan Çolpan bizim olduğumuz tarafa bakmıyor, kar taneleri kafasına sardığı atkıya tutunurken ileri geri yürüyerek muhtemelen babasıyla konuşuyordu.

"Çolpan'a sormadan cevap veremem, Uzun."

"Sana da Huysuz diyelim mi o zaman?"

Gurur daha büyük bir sırıtmayla bu soruyu sorunca, "Kazık kadar adam bir de Keloğlan izliyorum de de düşüp bayılayım şuraya," diye homurdandı Ayça.

"Neden hanımefendi? Siz hiç çizgi film izlemiyorsanız bu sizin sorununuz, ben izliyorum." Gurur gözlerini Çolpan'a çevirdi, Çolpan telefonu paltosunun büyük cebine koyup, "Ne oldu?" diye sordu yanımıza gelirken. "Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?"

"Tesise çağırıyorlar bizi," dedi Ayça. "Orada da kütüphane varmış..."

"Tesis?" Çolpan, bir bana bir Gurur'a bir de Ayça'ya baktıktan sonra, "Ha, şu dün gece götürüldüğümüz yer mi?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

Gurur, başını sallamakla yetindi. Çolpan başta çekimser kalsa da sonunda kabul etmişti. Ben hâlâ iki arkadaşımı ve kuzenimi bu kadar rahat davet etmesine şaşırıyordum, bir yandan da zaten oraya geldiklerini düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Ön koltuğa yerleştiğimde kızlar hemen arka koltuğa oturmuş, sakin bir sohbetin pençesine düşmüşlerdi. Cip çalışana, Gurur cipi caddeye indirene ve daha hızlı bir şekilde trafiğin içini oyarak ilerlemeye başlayana dek gözlerimi ön camdan ayırmadım. Şehre beyaz bir örtü çökmüş, kar taneleri hâlâ ince olmalarına rağmen daha sık düşmeye başlamışlardı.

Tesisi içinde taşıyan dağın rüzgârı öyle sert esiyordu ki, saçlarım rüzgâra tutunup yüzümün üzerinden eserek geçerken tek yapabildiğim şey Gurur'u izlemekti. Tesisin içerisi, dağın soğuğunu kalkanının dışında bırakıyormuş gibi sıcaktı. Yerler yeni silinmiş olmalıydı, beyaz ışığın aydınlattığı koridorda temiz bir koku burnumu ve ciğerlerimi gıdıklıyordu. Hemen arkamda tesisi inceleyen arkadaşlarımın şaşkın bakışlarının özüne inmek istemedim. Muhtemelen onlar da neyin içine düştüğümüzü düşünüyor, aramızdan birinin buradan biriyle birlikte olmasını belli etmeden de olsa yadırgıyordu.

Birkaç tutarsız adımın sonunda karanlığın boydan cam duvardan sızan gri gökyüzüyle bölündüğü bir koridora girdik. Beyaz ışıklar yanmıyor, dışarıda etkisini sürdüren kışın ışığı belli belirsiz de olsa koridoru aydınlığa boyuyordu. Adnan, yüzünde ak bir gülümsemeyle koridorlardan birinden çıkarak bize doğru yürümeye başladığında bakışlarım Adnan'a tutundu. Gurur ile tokalaştılar, muhtemelen o şafak vaktinde de görüşmüşlerdi, o yüzden sakindiler ama Adnan'ın koyu renk gözlerindeki rahatlama net bir şekilde okunuyordu.

"Seni yuvanda görmek her şeye bedel, Zincir," dedi Adnan tok, güven dolu sesiyle. Gözlerini bana çevirince bakışlarında daha şefkatli, kırılma noktasının ucunda duran bir şeyler gördüm. Adnan'a bakarken ilk defa saklanmadım, gözlerimde gördüğü şeyin onda yarattığı etkiyi izledim. Birkaç saniyelikti ama gözlerimde anılarla karşılaşmıştı. Bu anılar, uzak bir geçmişten değil, dünkü şafak vaktinden geliyordu.

"Bayan Yenge," dedi bu defa beni keyiflendirmek istiyormuş gibi ışıltılı bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı sallayıp beni selamlayarak. Gözlerini arkamdaki üç genç kadına çevirip, "Bayanlar," diye mırıldandı bu defa saygıyla. "Hoş geldiniz."

CamScanner ile tarandı

Tedirgin gözlerim Adnan'ı taradı. İfadesinde onların burada olmasından rahatsız oluyormuş gibi görünen, hissettiren bir şeyler yakalayamadım, o şafak vaktini düşününce, onlar zaten buraya gelmişlerdi, sanırım kafamda kurmayı bırakmam gerekiyordu.

"Seni iyi gördüm, Zeliha," dedi Adnan ilk defa daha samimi bir şekilde. Kafamı sallamakla yetindim.

"Paşam, aşkım, bebem, kaymaklım, çok tatlım, zincirlim, belalım," diye şarkı söyler gibi mırıldandı biri kollarını kaldırarak bize doğru yaklaşırken. Çok geçmeden, bu yaklaşanın Yener olduğunu gördüm, arkasında da Girdap tenekeye darbukaya vuruyormuş gibi vurarak Yener'e ritim tutuyordu.

"Aman nasıl güzel geldi öyle," dedi Yener kollarını daha da havaya kaldırarak. "Aman sevgilim gelir gelir, gelir gelir..." Girdap tenekeyle ritim tutarken sırıtmaya devam ediyordu. Dudaklarım aralanırken bu absürt görüntüden gözlerimi bir an olsun ayıramadım. "Saçları kumral, saçları fönlü," dedi Gurur'un saçlarını işaret ederek. "Boylu postlu, yakışıklı, havalı, padişah torunu, şehzade, dön kuru götünü de şarkı yapayım ona hemen."

Simge, Gurur'un arkasında olduğu için muhtemelen görünmüyordu ama kahkahası koridora dağıldığında, Yener'in havada duran elleri ve kırıtan bedeni birden buzlaşmış gibi donup kaldı. "Ben bunu gerçekten dilsiz sanıyordum ya," dedi Simge kollarını göğsüne sarıp Yener'e bakarken.

"Ben içtimaya gidiyorum," dedi Yener alakasızca Simge'ye bakmadan, sonra arkasını döndü ve ışık hızıyla gözden kayboldu. Ayça ile Çolpan, normalde sululuklarına alışkın olduğu Yener'in gidişine şaşkınlıkla bakarken, Gurur tek kaşını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi.

"Nereye gitti bu?" diye sordu, bu kez buz sıcağı gözlerini Adnan'a çevirmişti.

"Onda var bir hâller," dedi Adnan. Girdap elinde tenekeyle bize bakıyordu. "Bu arada yarın gece eğlence yapıyoruz," diye devam etti Adnan cümlesine. "Burada yapacaktık ama Zeliha'nın arkadaşlarını da davet ediyor Muşta, o yüzden bayanların daha rahat eğlenebileceği bir ortamda toplanmak daha mantıklı bir karar olacaktır."

"Bize göre şekillendirmenize gerek yoktu," dedi Çolpan sakince.

"Hem belki gelmeyiz," dedi Ayça, Çolpan'a arka çıkarak. "Rahatınızı boşa bozmasaydınız."

CamScanner ile tarandı

Adnan, "Hep birlikte eğleniriz," dedi, ardından bana baktı ve sonra yeniden Ayça ile Çolpan'a baktı. Çolpan da Ayça da top bana bırakılmış gibi sessiz kalmayı seçtiğinde, onların tam olarak ne istediğini öğrenene dek cevap vermemeye karar verdim.

Muşta'nın odasının önüne gelir gelmez arkama baktım. Simi, boş koridorda oradan oraya koşturuyor, ağzındaki oyuncakla oynuyordu. Nihan'ı göremedim ama Vural oradaydı, koridorun sonundaki karanlıkta daha önce hiç görmediğim bir askerle konuşuyordu. Çolpan, Simge ve Ayça, Adnan'ın arkasına takılarak tesisteki kütüphaneye gitmişlerdi.

Vural'ın konuştuğu uzun boylu asker, omzunun üzerinden bize doğru baktı, elini kaldırıp Gurur'a selam verdi ve sonra tekrar Vural'a doğru döndü.

"O Ecevit," dedi Gurur gözlerini Muşta'nın kapısına çevirirken. "Görevdeydi, iki üç gün önce döndü. Dört aydır yoktu." Bir an şaşkınlığım elle tutulur şekil alınca, Gurur bana baktı ve koskoca bir soru işareti gibi ona baktığımı görünce güldü. "Bazen bir sene bile gelmeyiz."

"Ne?"

"Evet."

"Sen hiç gittin mi öyle?"

Bir süre gözlerimin içine baktı. "Beş aylık bir görevim olmuştu."

"Tekrar olacak mı?"

"Şartlar neyi gerektirirse," dedi ama gözleri artık daha farklı bakıyordu.

Bir an için şartların gerektirebileceği her ihtimali düşündüm. Üç saniyeydi ama üç yıl gibi geldi. Gurur kapıyı çalıp içeri girdi, Muşta'nın mavi gözleri parladı ve o üç saniye içinde ömrümden üç yıl eksildi. Gittiğini, günlerce, aylarca, belki yıllarca dönmediğini düşündüğüm o üç saniye, üç koca ömür gibi kalbimin içinden çıkıp gitti; kalbimin günlerini eksiltti.

Muşta, daha önce eşine rastlanmamış bir duygu yoğunluğuyla yerinden fırlayarak Gurur'a sarıldığında, o şafak vaktinin tesiri hâlâ kalplerimizde hüküm sürerken sarılmadıklarını, henüz daha yeni birbirlerini kucakladıklarını fark ettim. Gurur, Muşta'nın kollarında ondan uzun olmasına rağmen bir çocuk gibi duruyordu. Uzun süre birbirlerine sarıldılar ve Muşta büyük elleriyle Gurur'un sırtına vurarak, "Aslanım," dedi. "Ben demiştim, Zincir telsizini düşürmez. Aslanım benim. Dağ aslanım."

CamScanner ile tarandı

Ellerimi birbirine bastırıp onları izlediğimi fark eden Muşta oldu. Bir elini kaldırıp gelmem için işaret yapınca başta şaşırdım, sonrasında ayaklarıma sert bir emir göndererek onlara doğru ilerlemeye başladım. Muşta, beni şefkatle kolunun altına aldı ve Gurur ile bana aynı anda sarıldı. Muşta'nın büyük eli saçlarımı okşuyor, bize sarılıyor ve o an, bize sarılmak dışında bir şey düşünmüyordu.

"Bu kız ne kadar perişan oldu biliyor musun sen?" diye çemkirdi sonunda Gurur'dan uzaklaşırken. "Tek başına halledebilirmişmiş, hallede-mezsin demedik, bizi burada kudurtma dedik."

"Telsizi açık bıraksam yerimi bulur gelirdiniz," dedi Gurur, Muşta'nın başta sorduğu soru buz sıcağı gözlerinin içinde bir şeylerin titremesine neden olmuştu. Aklının o soruya takılıp kaldığını hissedebiliyordum. Yine de o soruya bir cevabı olmadı. Bildiğini söylemedi, bilmediğinden de bahsetmedi. O soruyu içinde bir yaraya dönüştürdü ve sessizce kanattı. Kendi içini o yaranın kanıyla doldurdu.

"Gelirdik tabii, seni orada tek bırakacak değildik. Ben gelmesem kardeşlerin gelirdi." Muşta öfkeliydi, öfkeli olmak konusunda haklıydı. Kafasını iki yana sallarken, "Gurur," dedi. "İnine tek başına girmeyi seçtiğin it sürüsünün ellerinde ne tür silahlar var bilmiyorduk bile."

"Ben hepsini biliyorum," dedi Gurur. "Sana öğreneceğimi söylemiştim ve öğrendim."

"Yaptığın delilikti!"

"Görevimi yaptım. Ne eksik ne fazla. Ayağımı bastığım, üzerinde yaşadığım toprağı temizlemek benim görevim, korumak benim görevim." Gurur daha önce görmediğim kadar ciddi gözlerle Muşta'ya bakıyordu. Ona yaklaşıp kolunu yavaşça tuttuğumda gözleri omzunun üzerinden bana dokundu. Daha sonra, gözlerinin derinliklerinde yanan öfke meşalelerinin yavaşça söndüğünü gördüm. Gözleri artık karanlıktı ama o karanlıkta huzur vardı. "Sizi endişelendirmek istemedim. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmedim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Muşta'nın sorusu benim zihnimden yükselmiş gibi odanın içine dağıldı ve Gurur'un bana anlatmadığı ayrıntıların da var olduğunu fark ettim. O ayrıntıları düşünmek karnıma kramplar saplanmasına neden oldu.

"Çünkü leşlerini patlattıktan sonra leşleri küle dönene dek bekledim. Uzağa gittim, arkama bile bakmayacağım kadar değerli olmadıklarını düşünüp durdum, uzakta bir yere oturdum ve leşleri yok olana

CamScanner ile tarandı

kadar bekledim. Toprağımda külleri bile kalmayana kadar bekledim." Cümlelerindeki kan donduran ayrıntılar içime buz gibi akarak ruhumu dondururken sadece ona bakıyordum. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Sadece bir karmaşa vardı. Bir süre durduktan sonra o karmaşanın zaten uzun zamandır benimle olduğunu anlayıp Gurur'un koluna daha sıkı tutundum.

Ona tutunduğumda her şeyin geride kalacağına inanan bir kız çocuğu vardı. O kız çocuğu, Gurur bir gün onu en büyük hayal kırıklığına uğratan kişi bile olsa, Gurur'a inanmaya devam ederdi. Bunu bilmek çok yıkıcıydı. Bir gün o kız çocuğunun beni değil, Gurur'u seçeceğinden emin olmak çok yıkıcıydı.

Muşta, çivit mavisi gözlerine sinmiş bir öfkeyle, "Gurur," dedi. "Telsizini düşürmeyeceğini bildiğim için ihtimaller içime kıymık gibi batarken ve elim kolum bağlıyken, sen orada tek başına mücadele ettin."

"Bu benim görevim, Muşta."

"Senin diğer görevin benim oğlum olmak, aptal." Muşta'nın mavi gözleri şimdi cam gibi keskindi ve parlıyordu.

"Özür dilerim," dediğinde sesinde pişmanlık yoktu, hatta yine olsa yine yapacağını gösteren bir meydan okuma vardı.

"Özür dilerken bile bir daha olsa bir daha yapacağını söylüyorsun," dedi Muşta, artık karşısındaki adamı tanıyordu. Oğlunu tanıyordu.

"Benim yerimde hangisi olsa bunu yapardı." Haklı olduğunun bilincinde olan Muşta, başını aşağı yukarı sallamakla yetindi ama gözleri hâlâ sevdiği birini kaybetmenin korkusunu yaşayan bir adamın, bir babanın gözleri gibi bakıyordu.

Gurur elini belime yerleştirip beni kendine çekti. Sanki düşüncelerimdeki düğümü görmüş, bu düğümü henüz çözemeyecek kadar yorgun olsa da o düğümün bana verdiği zararı en aza indirmek istiyormuş gibi bana sarıldı. Muşta sakin gözlerle bizi izliyordu.

"Şafak vakti geldiğinde Eylül seni görünce rahat bir uyku çekti. Cesur hâlâ burada ama uyku uyumadığını gözlerimle gördüm. Geceleri koridorda volta atıyor. Bir daha tek başına iş yaptığında kardeşlerini ve bu kızı düşün. Hadi beni düşünmüyorsun..." Muşta homurdanarak masasına doğru yürüyüp arkasında yapışkan olan beyaz bir not kâğıdı çıkarıp Gurur'a uzattı. Kâğıdın üzerinde bir adres yazıyordu. "Beyhan haftaya dönecek, bu adreste annesi yaşıyor, geçen ay Adnan'ı göndermiştim, bu

CamScanner ile tarandı

ay sen git. Kadın kartından maaş çekmeyi bilmiyormuş. Parasını eline verin, nasılmış bir sorun. Ben ara sıra uğruyorum."

"Giderim Muşta," dedi. Beyhan kimdi bilmiyordum, yorumsuz bir şekilde ikisini izlerken Gurur'un kolunun altındaydım. Bir an için, Muşta'nın bu görüntüyü hiç yadırgamadığını fark ettim. Sevgili numarası yapan iki yabancının her şeyi biliyor olmasına rağmen karşısında sarmaş dolaş durması hakkında ne düşünüyordu? Yüzünde okunan tek bir duygu bile yoktu. Gurur'a kızgınlığıyla beraber üzüntüsü de yüzünün çizgilerinden silinip gitti. Kaybolan ifadesi artık düz, hatta neredeyse sertti.

"Bu arada, Zeliha'nın güvenilir arkadaşları için giriş kartı çıkarttırın," dedi Muşta. "Aile giriş kartı alırsanız kolayca girip çıkabilirler." Kalemini eline alıp kalçasını masaya yasladığında hemen arkasındaki büyük Atatürk resmine, ardından yeniden beni izleyen Muşta'ya baktım. O da arkadaşlarıma, aileme güveniyordu. Kendime defalarca kez sorup, cevabı biliyor olmama rağmen defalarca kez inanamayacağım bir şeydi bu. Babaannemin, Ayça'nın, Çolpan'ın ve Simge'nin buraya girmesi onlar için sorun olmayacaktı. İlk zamanlar bunun olma olasılığı, dünyaya kuyruklu dev bir yıldızın çarpıp dünyayı ikiye bölmesi kadar uzak bir ihtimal gibi geliyordu; hatta ihtimal bile değildi, ihtilaldi. Ama şimdi gerçeğe dönüşmüştü.

Peki ya sırlar? Sırlar yavaş yavaş kalkıp gidecek miydi? Buna inancım yoktu. Kalbime ağırlık yapan bir sorumluluk duygusu yeniden başımı kaldırdı ve bana baktı. Hayatımın hiçbir döneminde birilerinden bir şeyleri kasıtlı saklamayan, sakladığı şeyler de sadece kendi kalp kırıklıkları olan ben, şimdi hayati bir meseleyi herkesten saklıyordum. Kısmen herkesten. Bir de Dide meselesi vardı. Simge'ye kulak verip bunu kendi meselem hâline getirmemem gerektiğini düşünsem de Muşta'ya baktığımda içimde büyüyen o acıyı durdurabilmemin imkânı şimdilik yok gibi görünüyordu.

"Yarın gece için bir organizasyon hazırlıyorum," dedi Muşta konuyu dağıtmak istiyormuş gibi. "Dışarıda olacağız. Tesiste kızlar sıkılabilir."

"Kendi aranızda eğleneceksenız anlarım," dediğim anda kaşlarını çatarak, "Ne ilgisi var, Zeliş?" diye çemkirdi. "Saçmalama lütfen. Hep birlikte eğlenelim istiyorum. Diğerleri de istiyor. Bu arada çocuklar, şimdiki planlarınız ne?"

"Bugün için mi?" diye sordu Gurur.

CamScanner ile tarandı

"Evet."

"Önce silah ve mekân bilgisi vermek için Tayfun'un yanına gideceğim," dedi Gurur. "Sonra biraz tesiste vakit geçiririz."

"Ben de Yener ile ilgili dilekçe mevzusunu çözeceğim." Muşta derin bir nefes aldı. "Birkaç telefon açmak zorunda bırakacak beni hayta. Yoksa sağlam bir ceza alır."

"Yener pervasız hareket etti," dedi Gurur.

"Kim gibi acaba? Ben oğullarımı anlamıyorum ki. Hiçbiriniz sözümü dinlemiyorsunuz ki benim." Homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde topladı. "Bir de karşımda durmuş sarımsak hâliyle soğanı mezeliyor."

"Haklısın."

"Haklıysam beni dinleyin lan."

"Özür dilerim."

"Dileme benden özür. Hadi git gözümün önünden. Önümüzdeki pazar sana fayansları yalatacağım, gidip Instagram hesabından geri sayım paylaş, emin ol o sazan kardeşlerin geri sayımın için bildirim açıp sen fayans yalarken seni videoya alarak eğlenirler. O gün geldiğinde beter ol diyerek sana daha fazla fayans yalatacağım. Çık odamdan çık, kaybol hadi. Salak adam."

"Ben de seni seviyorum, Muşta."

"Otuz iki yaşında adamsın, alırım seni elime."

"Otuz iki diyerek duygularımı incitiyorsun ama sen bilirsin."

"Duygularını bile döverim senin, Zincir. Kaybol."

Muşta'nın odasından çıkar çıkmaz, koridorda hızla bize doğru koşan çocuğu gördüm. Kumral saçları, kahverengi iri gözleriyle taş patlasın sekiz ya da dokuz yaşlarında bir erkek çocuğuydu. Saçları uzun sayılırdı, alnını örten açık renk kâkülleri vardı. Gurur çocuğu bacaklarının altından kavrayıp kucakladığı an çocuk gülümseyerek kollarını Gurur'un boynuna doladı ve sessizce Gurur'a sarıldı. Bu görüntü, beklemediğim bir şekilde kalbimin sessizleşmesine, göğsümün içinde bir hayalet gibi usulca solarak kaybolmasına neden oldu. Heyecanlı hisseden bir insanın kalbi bu kadar sessiz atar mıydı? Kalbim sanki yerinde değildi. Olması gereken yerde durmuş bir saat var gibiydi.

Zamanı kalbime yıkan bir saat...

Gurur'un kollarına bir çocuğun ne kadar çok yakıştığını o an fark etmiştim.

CamScanner ile tarandı

"Aslanım benim," dedi Gurur çocuğun sırtını sıvazlayarak ona sarılan çocuğu bağrına basarken. "Geldiğimde uyuyordun, aslanım. Uyandırmadım seni. İyiyim, merak etme."

Çocuk bir cevap vermedi, sadece Gurur'a sıkıca sarılmayı sürdürdü.

"Bak Bora, bu Zeliha ablan," dedi Gurur, bana çekimser gözlerle bakan çocuğa. "Hep merak ediyordun hani."

Bora cevap vermeden gözlerimin içine uzun uzun baktı. Sessizliği, ruhunun derinliklerine ulaşmış bir güzelliğin tablosu gibiydi. O tabloda her renk, her duygu, her ses vardı; tüm güzellikler o tablonun içindeydi ve o tablo, Bora'nın göğüs kafesinin içinde çarpan kalple besleniyor, ruhunun duvarında asılı duruyordu. Hatırladım. Adnan'ın doğumda eşini kaybettiğini, Bora'nın otizmli olduğunu, çekimserliğini, sessizliğini hatırladım. İçime yığılan o duyguyla Bora'ya elimi uzattığımda gözlerini elime indirdi ama tepki vermedi. Ne ses ne mimik değişimi ne de herhangi bir hareket eylemi... Bora'da hiçbiri yoktu.

"Zeliha ablası bu Bora," dedi Gurur gözlerini Bora'nın yüzüne çevirip, şefkatle çocuğa bakarken. "Bizim ekibin fırtınası."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bora," diye fısıldadım, gülümsediğim an çocuğun bakışları gülüşümde duraksadı, daha sonra bana daha büyük bir dikkatle, beni tanımak istiyormuş gibi bakmaya başladı. Ruhumu görmek, özümü bilmek istiyor gibiydi. Bora kelimelerle değil, ruhlarla anlaşıyordu. Bora için bir insanı tanımak, konuşmakla olmuyordu, Bora birini tanımak için önce onun ruhunu görmek istiyordu. Ruhumu görüyormuş gibi baktığında kalbimin atışları, bir saatin tik takları gibi göğsümün içindeki zamanı belirliyordu.

Başını aşağı yukarı sallayınca gülümsemem büyüdü. Ardından onaylayan hareketinden hemen sonra yüzünü Gurur'un boynuna saklayarak gülümsedi ve saklandığı boynun boşluğundan bana kaçamak bakışlar atmaya başladı.

"Kızı kapmak yok Bora Bey, ben peşindeyim, senin gibi güçlü bir rakip çıkmasın karşıma şimdi," dedi Gurur neşeyle. Bakışlarım boynuna saklanan çocuğa ve Gurur'a dokunmaya devam ettiyse de, içimi alev hattına çeviren cümlesine bir tepki veremedim.

"Oğlum, her yerde seni arıyorum ama." Adnan'ın sesini duyunca kafamı kaldırıp koridorun diğer ucuna baktım. Adnan kollarını beline koymuş, başını omzuna yatırmış gülümseyerek ikisine bakıyordu. "Amcanın kokusunu mu aldın, Bora Bey?"

CamScanner ile tarandı

"Fırtınam benim," dedi Gurur, sonra Bora'nın başının üzerini öpüp onu kucağından indirdi ve bakışlarını Adnan'a çevirdi. "Paşamın keyfi yerinde."

"Senin geldiğini duyunca deli dana gibi koşmaya başladı. Kokundan buldu seni, küçük tazı." Adnan yere diz çöküp kollarını açtı. "Gel, fırtınam."

Bora koştu, babasının kollarının arasına şiddetle çarparak girip kollarını babasının boynuna sardı ve Adnan kucağında bir kuş tüyü varmış gibi ayağa kalkıp Bora'yı tek koluyla tutarken bize baktı. "Siz yemek yediniz mi?"

"Yemedik," dedi Gurur. "İki dakikalığına Tayfun'un yanına uğrayayım, dönünce kızları yemeğe götüreceğim." Gurur bana bakınca ben de ona baktım. "Sen kütüphaneye in istersen. Adnan seni götürür. Ben hemen geleceğim, tamam mı?"

"Olur."

Gurur, beklenmedik bir anda elini yüzüme koyup suratımı büyük avuçlarının arasına alınca donup kaldım. Adnan'ın da bize bakakaldığını hissettim.

"Hemen dönerim," dedi güvence vererek. "Birkaç koridor ötende olacağım."

Sanki içimdeki karmaşayı biliyormuş gibi kurduğu cümleye cevabım, yüzüm avuçlarının arasındayken başımı aşağı yukarı sallamak oldu. Bir süre öylece durdu. Beni bırakmak istemiyor gibi yüzümü avuçlarının arasında gizledi. Daha sonra yavaşça benden uzaklaştı ve gitti.

Gidişini izlerken kötü hissettim ama dudaklarımı aralayıp bir şeyler söyleyemedim. Birkaç koridor uzağımda olması bile ürkütücü geliyordu. Adnan, kucağında Bora'yla, "Hadi Zeliş," dedi ve bana Zeliş demesinin şaşkınlığıyla ona baktığımda konuşmaya devam etti. "Kızların yanına götüreyim seni. İstersen kahve de alırım sana. Kendim de yapabilirim. Çok iyi filtre kahve yaparım. Ben yapmam gerçi, kahveyi ve suyu koyuyorum makine yapıyor."

Yanında yürüdüğüm sırada, "Oğlun çok tatlı," diye mırıldandım.

"Dünya tatlısı, değil mi? Tam bir fırtına." Oğlunun yanağını sertçe öptü. "Benim fırtınam."

İçinde kartal amblemi olan asansör bizi alt kata taşıdı, büyük camlarla kaplı bir koridordan geçtik ve camların etrafını sardığı o gizli bahçeyi gördüm ama oraya girmedik. Kütüphanenin neredeyse önüne

geldiğimizde, koridorun diğer ucundaki odadan çıkan bir askerin kapıyı sertçe kapatmasıyla beraber çok güçlü bir gürültü yükseldi ve Bora, beklenmedik bir şekilde ellerini kulaklarına bastırarak çığlık atmaya başladı. Adnan dehşet içinde kucağında çığlık atan oğluna bakarken ne yapacağını bilmiyor gibiydi, âdeta donup kalmıştı. Kapıyı sertçe kapatan asker bile donup kalmıştı.

"Hey hey!" diyebildim panikle Adnan'a yaklaşırken. Bora öyle bir çırpınmaya başladı ki, son derece güçlü olan Adnan bile onu kucağında tutamadı ve çocuk yere atladığı gibi koridorda çığlıklar atıp kulaklarını kapatarak koşmaya başladı. Şaşkınlıkla olayı izleyen asker bile yanından fırtına gibi geçen çocuğun hangi ara ortadan kaybolduğunu anlamamıştı.

"Fırtınam!" diye bağırdı Adnan korkuyla. Tam koşacakken, Bora kapılardan birinin kenarında durup sırtını duvara verdi ve dehşet içinde ellerini kulaklarına bastırırken kayarak yere oturdu. Çocuk sesini çıkarmadan öyle şiddetli ağlamaya başlamıştı ki, böyle bir şeyin, sesini çıkarmadan şiddetle ağlanabileceğinin gerçek olduğunu o âna kadar bilmiyordum. Adnan, Bora'ya yaklaşan askeri durdurarak, "Sakın!" dedi. "Uzak dur ondan, Oğuz. Biri yaklaşırsa kendine zarar verir. Tırnaklıyor yüzünü." Koskoca adam titreyerek, büyük bir korku ve tedirginlikle oğluna yaklaşırken Bora babasına bakmıyor, sadece kulaklarını tıkayarak ağlıyordu.

Kütüphanenin geniş demirden kapısı açılınca, bakışlarım titreyen Adnan'dan ayrıldı. Çolpan, Ayça ve Simge, dehşet içinde çocuğa bakıyorlardı. Adnan kedi adımlarıyla çocuğa yaklaşırken, Çolpan birdenbire, "O özel mi?" diye sorunca, Adnan duraksayıp omzunun üzerinden Çolpan'a baktı. "O özel." Bakışlarını Ayça'ya, sonra da Bora'ya çevirdi. "Ona öyle avına yaklaşıyor gibi yaklaşma. Az önceki kapı sesinden dolayı korkuyor." Adnan, hayretler içerisinde Çolpan'a bakıyordu. Çolpan çantasını yere bırakıp, normal adımlar atarak Bora'ya yaklaşmaya başladı.

Adnan neredeyse karşı çıkacaktı ki, "Bekle, Adnan," dedim. "Onun kardeşi de özel."

"Biliyor musun?" dedi Çolpan normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Bora hâlâ ağlıyordu ama kafasını kaldırıp ona normal adımlarla yaklaşan yabancı genç kadına baktı. "Çin'de bebekler doğduklarında bir yaşında sayılıyorlar." Bora kaşlarını çattı, elleri hâlâ kulaklarında olsa da Çolpan'ı anlamış gibiydi. Gözlerinden yaşlar süzülürken tuhaf,

CamScanner ile tarandı

yabancı kadına bakmaya devam etti. "Ve biliyor musun, bir zürafa dili ile kulaklarını temizleyebilir. Dilinle kulaklarını temizlediğini düşünebiliyor musun? Çok komik görünürdün." Çolpan dilini dışarı çıkarınca Bora'nın çatık kaşları düzleşti ve sakince Çolpan'a bakmayı sürdürdü. "Ve... Burnumuzla kulaklarımız, hayatımız boyunca büyümeye devam eder ama gözlerimiz hiç büyümez. Tuhaf bir bilgi, değil mi? Merak etme, koca kulak olmayacaksın ve burnun da fındık kadar küçük."

Bora, gözlerini kısarak ona yabancı olan kadına baktı. Burnu ve gözleri kıpkırmızıydı ama akan yaşlar durmuştu. Gevşeyen elleri usulca kulaklarını terk etti ve boşluğa düştü. Bir süre önünde duran Çolpan'a garip bir şeyi keşfediyormuş gibi baktı.

"Yalnızca tavşanlar ve papağanlar kafalarını çevirmeden arkalarını görebilir," diye bir bilgi daha verince, Bora şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Evet... Enteresan, değil mi?"

Bora, başını aşağı yukarı salladı.

Çolpan bir dizinin üzerine abanarak yere çöküp, "Merhaba," dedi. "Ben Çolpan."

Bora, tuhaf yabancının ona uzanan eline baktı. O kadar uzun süre baktı ki, yeniden ağlayacağını bile düşünürdüm ama o eli tutacağını düşünmezdim.

Çolpan'ın elini tuttu.

Ve Adnan fısıldadı: "O da Bora."

Bu olaydan saatler sonra, Kafeler Caddesi'nin meşhur hamburgercisinde oturmuş önümdeki menüyü bitirmeye çalışıyordum. Çolpan dalgın gözlerle camdan dışarıyı izlerken önünde duran dondurma kâsesini kaşığıyla karıştırıyordu. Adnan'ın yaşadığı paniği hatırlamak, Çolpan'ın olayı kolayca kontrol altına alması ve Adnan'ın o andan itibaren yüzünü etkisi altına alan minnettar bakışlar aklımdan çıkmıyordu. Dışarıda çiseleyen yağmur şiddetini arttırıp sokağın geçmişe ait anılarla dolu zeminini dövmeye başladığında, Gurur yemeğini bitirmiş beni izliyordu. Çolpan'a baktığımı fark edince kaşlarını kaldırdı ve bunu hissedince ona baktım. Ayça, Eylül -*o da bizimle gelmişti*- ve Simge sessizlerdi, önlerindeki menüyle ilgileniyorlardı ama Çolpan bu olayın etkisini üzerinden atabilmişe benzemiyordu.

"Hep böyle miydi?" diye sorduğum anda Gurur ne sorduğumu anlamış gibi gözlerini kıstı. "Yani gürültüden korkuyorsa orada yaşaması ne kadar doğru? Bu onu daha fazla zorlamaz mı?"

CamScanner ile tarandı

"Otizmli çocuklar için neyin sarsıcı olabileceğini bilemezsin, devamlı değişkenlik gösterebilir," dedi Çolpan dalgın gözlerle dışarıyı izlemeye devam ederken. "Bazen arka arkaya ateş eden bir silahın sesi onları korkutmaz ama bir kapının gıcırtısı onları korkuyla doldurabilir."

"Evet," dedi Gurur, Çolpan'a hak veriyormuş gibi.

Eylül, dirseğini masaya yaslayıp yüzünü avucunun içine alarak sessizce, "Bora gürültüden pek korkmazdı," diye hak verdi. "Bazen böyle oluyor. Beklenmedik anda, beklenmedik şekillerde. Geçen yıl Yener abi göreve gitti." Simge bir an Eylül'e baktı ama sonra hızla bakışlarını hamburgerine indirdi. "Yener abi onun için çok değerli. Yener abinin kıyafet dolabının içine girip çıkmıyordu. Yener abi gelene kadar böyle devam etti. Ortadan kaybolduğunda onun Yener abinin dolabında olduğunu anlıyorduk. Onu neyin etkilediği pek belli olmuyor."

Sessiz kaldım. Yemeklerimiz bittiğinde restoranın dışındaki saçakların altında durup yağmurun dinmesini bekledik. Sessizlik her yeri sarmıştı ve sadece yağmurun sesi duyuluyordu. Gurur ceketinin cebinden bir sigara paketi çıkarıp sigarasını yaktı ve saçakların altında durup yavaşça sigarasını içmeye başladı.

Simge, "Madem yarın eğlence var, bu gece eğlencenin kına gecesini yapmamız lazım," deyince, gözlerim omzumun üzerinden kuzenime çevrildi. Beresini kulaklarının üzerine kapattı ve derin bir nefes alarak yağmurun kokusunu içine doldurdu. "Hepsi kötü görünüyordu," diye açıkladı. "Gurur'un başına gelenler hepsini etkilemişti. Sonra bugün o adamın... Adnan'dı değil mi ismi? Oğlunu o hâlde görünce ne hâle geldiğini gördünüz. Herkesin kafasını dağıtmaya ihtiyacı var. O yüzden bu gece eğlencenin kına gecesi, yarın da nikâhı olmalı. İki gecelik eğlence kulağa hiç de fena gelmiyor, ha?"

"Yarın dersim var," diye homurdandım.

"O zaman evde eğleniriz," dedi Simge. "Muhtemelen şu mavi gözlü koca adam, sevgili çocuklarının alkol alıp eğlenmesinden hoşlanmayabilir ama biraz alkol iyi gelir."

"Alkol alayım da yarın okula gidemeyeyim tabii..."

"Ben seni uyandırırım," dedi Gurur. "Ama yorulacaksan gereği yok tabi."

Ayça ve Çolpan'a baktım. Sessizce omuz silkmekle yetindiler, bize uyacaklarından yana şüphem kalmamıştı. "Hem Destan'ı da çağırırız,"

CamScanner ile tarandı

dedi Gurur kız kardeşine dönerek. "Hiç arkadaşı yok. Henüz yeni burada. Ona da iyi gelir."

"Tamam o zaman," diye mırıldandığımda uzun uzun yüzüme bakıp sırıttı.

Eylül heyecanla telefonunu çıkardı ve Gurur, "Eylül organizasyon konusunda harikadır," diyerek beni büyük kolunun altına çekti. Bu hareketine verdiğim tepki sessizce kaldırım taşlarının arasına sıkışmış sarı sigara izmaritlerine bakakalmak oldu ama arkadaşlarımın bizi izlediğini biliyordum.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordu Gurur sessizce, beklenmedik teklifine karşılık kaşlarımı kaldırıp yağan yağmura baktım. "Şeker değiliz, erimeyiz," diye fısıldadı kulağıma, sıcak nefesi başımı döndürürken aynı yakınlıktan tenime akan gülüşünü dinledim. "Gerçi sen epey tatlısın, belki erirsin. Ama ben kocamanım, seni korurum."

"Siz yağmurda romantizm yapın, organizasyon Eylül ve bende," dedi Simge yeni edindiği arkadaşına sokularak. Ayça hiç oralı olmadı çünkü o organizasyon insanı değildi, Çolpan da sessizce yapılan organizasyona ayak uyduracaktı muhtemelen.

Gurur ile Kafeler Caddesi'nin kafeler, mağazalar ve restoranlarla dolu dar sokaklarında yürümeye başladık. Saçlarıma tutunan yağmur damlaları beni birkaç dakika içinde sırılsıklam hâle getirmişti. Ellerimiz birbirine bağlı damarlar gibiydi. Yağmurun altında sessizliği sırtımıza alarak yürürken ıslanmak umurumuzda olan son şeydi sanki. Sigara kokusu, tenindeki buz kokusu ve parfümünün kokusu yağmurun derin kokusunu bile bastırıyordu.

Bir ara sokağa girdik, dar bir sokaktı, dümdüz yürüyüp yokuş aşağı inmeye başladık. Bir gümüş dükkânının önünde adımlarımızın bıçak gibi kesilmesini sağlayan Gurur olmuştu. O durduğu an ben de durdum ve cam vitrine baktığını fark edince o yöne baktım. "Yerini unutmuşum," dediğinde bir an ona baktım. "Birkaç gün önce gelmemişim gibi."

"Ne?"

Yağmur sesini bastırıyordu. "Birkaç gün önce buraya geldim. Bu dükkâna."

"Neden?"

"Gel benimle."

CamScanner ile tarandı

Elimi daha sıkı kavradı, parmaklarının ucunda atan nabzı bile hissediyordum. Yaşamı o kadar belirgindi ki, kalbi parmak uçlarıma çarpıyordu. Vardı, hayattaydı, yaşıyordu; benimleydi. Buradaydı.

Gümüş dükkânının kapısını açınca rüzgâr çanları birbirine vurdu, beyaz parıltıların içinde sırılsıklam bir hâlde öylece durmaya başladığımda, birleşmiş ellerimizin etrafından kan gibi su damlıyordu. Satıcı kafasını kaldırıp bize baktı. Elindeki ipek kumaşı ve ovaladığı gümüşü bir kenara bırakıp, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bir iki gün önce buraya gelmiştim," dedi Gurur elimi bırakmadan. "Bir sipariş vermiştim. Dün, yani cumartesi akşamı almam gerekiyordu ama müsait değildim. Bugün kapalı olmanızdan korkmuştum. Çok şükür açıksınız. Siparişimi alacaktım."

Bakışlarım omzumun üzerinden ona doğru bir yıldız gibi kaydı ama gözleri bende değil, satıcı adamdaydı. Adam bir süre durup, "Aa, sizsiniz!" dedi. "Kusura bakmayın. Bir an sizi tanıyamadım. Siparişinizi ben almıştım, siparişiniz dün sabah saatlerinde elime geçti." Adam arkasında durduğu uzun kumtaşı masanın kapağını kaldırıp bizden tarafa geçti, karşıya doğru yürüdü ve bir cam dolabın kapağını açarak siyah kadife kutuyu çıkardı. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dediğim anda Gurur'un gözleri bana dokundu ama bu defa karşılık vermeme sırası bendeydi. Sorgu dolu gözlerle adamın elindeki kadife kutuya bakıyordum. Kutunun içinde benim için yapılmış bir şey olduğunu biliyordum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kadar çok dumura uğramıştım ki heyecanlanamıyordum bile. Sırılsıklam hâlde orada öylece dikilirken beni o kutunun içinde bekleyen şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Adam kutuyu kumtaşı ama üzerinde cam bir tezgâh olan masanın üzerine bırakınca Gurur elimi sıktı ve yürüdü. Ben de onunla yürümek zorunda kaldım.

Gurur masanın üzerindeki kutuyu alıp ıslak ceketinin cebine koydu. Muhtemelen ödemeyi en başında yaptığı için herhangi bir ödeme girişiminde bulunmadı. Dükkândan çıkacağımız sırada, adam, "Bu mevsim bazı itiraflar için en uygun zamandır," dedi arkamızdan. Gurur adama bakmasa da cam kapıya bakarken gülümsüyordu. "Ve aynı zamanda, en güzel teklifler için de öyle. Sağlıklı ve birlikte günlerde kullanın efendim."

"Teşekkürler." Gurur'un cümlesi düz, duygu içermeyen bir tonlamayla var olsa da dudaklarındaki tebessüm silinmedi.

CamScanner ile tarandı

Biz dükkândan çıktığımızda, adam duymayacağımızı düşünerek bir cümle kurdu ama Gurur duymuş muydu emin değildim. Ben duymuştum.

Şöyle demişti: "Size daha fazla ıslanmayın derdim ama siz aşktan zaten sırılsıklam olmuşsunuz."

Bu cümle benim için büyük bir dönüm noktasıydı.

Tıpkı Gurur'u sevdiğimi fark ettiğim anda olduğu gibi, şimdi bu cümleyi duyduğumda da o dönüm noktasının eşiğinden geçtiğimi biliyordum.

Yağmur bir sağanağa dönüşmedi ama gözle görülebilecek birçok şeyi puslandırarak arkasına saklayacak kadar şiddetli yağdı. Gurur elimi kavrayıp koşar adımlarla dar sokağın yokuşunu tırmanmaya başladığında, nefes nefese onu takip ederek koşuyordum ve bacaklarımdaki kaslar tutuşuyordu. Yokuşun kaldırımında koştuğumuz için hemen kaldırımın altındaki dik yoldan sel gibi akan suyu görebiliyordum. Bir yaprak o suyun içinde usulca aşağıya doğru sürükleniyordu. İzleme fırsatı bulamadım, anlık olarak o yaprakla göz göze geldim ve sonra yağmura meydan okuyarak yukarı doğru koştum.

Bir an Gurur durdu. Bu beni de durdurdu. Ona cebindeki kutuda ne olduğunu soramadım. Sessizdim ve yağmur benim yerime konuşur gibi şehre bir masal anlatıyordu.

"Seni ilk gördüğüm yeri hatırlıyorum," dedi ve o an kalbim, göğsümün içinde firara bir adım kala vazgeçerek tepetaklak geldi. Göğüs kafesim bir duvar gibi duygularımın önünde durmaktan vazgeçti, eğildi, başını eğdi ve duyguların dışarı akmasına izin verdi. Dönüp omzunun üzerinden önce bana, sonra da tırmandığımız yokuşun aşağısındaki caddeye doğru baktı ve derin bir nefes aldı. "Oradaydın." Elim elindeyken yavaşça bana doğru dönüp, koşarak tırmandığımız yokuşu bu defa yavaşça yürüyerek inmeye başladı. "Orada beni durdurdun. Ben zamandım ve sen beni durdurdun." Elimi sıkıca kavradı. Onun birkaç adım arkasında olmama rağmen elini sıkıca tutuyordum. "Zamanı hiçbir şey durduramazdı. En büyük acılar, mutluluklar, yaşanan hiçbir şey... Ölüm bile. Zamanı durduramazdı." Yokuşun sonuna geldiğimizde, ona yalvardığım o caddeye baktık ve şimşeğin sesi şehrin üzerinden bir kıyamet gibi geçip gitti. "Ama sen durdurdun."

Omuzlarının aldığı nefesle kalkıp indiği anı izledim.

Ve bana şöyle söyledi: "Ben aslında sana burada yenildim."

Tüm sokaklar üzerime yıkılıyormuş gibi hissettim.

CamScanner ile tarandı

"O gece..." Gözlerimi yavaşça kırpıp geri açtığımda bir damla gözyaşının çeneme kadar aktığının farkında bile değildim. Gurur da değildi. Yağmur gözyaşlarımın yoldaşı oldu, sırdaşı oldu, sakladı beni. "O şafak zamanı..." Gözlerimi sıkıca yumdum ve bir süre doğru cümlenin dilimin ucuna gelmesini bekledim. "Benim için her şeyin bittiğini düşündüm. Benim için umudun artık olmadığını düşündüm. Senin benim sonum olacağını düşündüm. O gece hiç yaşanmamalıydı dedim durdum kendime." Yutkunduğumda boğazım acıdı. "Ama o şafak, iyi ki yaşandı, Gurur."

"İyi ki Zerda'm," diye fısıldadı rüzgâr gibi okşayan sesiyle. "O şafak iyi ki yaşandı."

Gözlerimi açtığımda, elim elinin içindeydi ve diğer elinde benim için bir kutu tutuyordu. Elinin içinde küçücük kalan elimi kaldırıp dudaklarını bileğimin iç kısmına bastırdı.

"Hep düşündüm," dediğinde yağmur yavaşlamıştı ama şimşekler gökyüzüne köklerini yayıyordu. "Sana nasıl ulaşacağımı düşündüm durdum."

Gözlerime öyle yoğun bakıyordu ki, baktığı yerden kan damlıyordu.

"Bir gün yoldaydım. Şafak söküyordu, saat gecenin dördüydü, şafağın zamanıydı, sabaha çok az vardı." Bana doğru döndü ama elimi bırakmadı. "Arabada bir şarkı çalmaya başladı. Tam değiştireceğim sırada şarkıda şöyle bir cümle duydum ve parmağım kapatma düğmesinin üzerinde asılı kaldı. Şöyle bir cümleydi: Benim küçük kızım, nasıl ulaşacağım ben sana?" Yutkundum. "Ve sonra şöyle devam ediyordu: Benim küçük kızım, yok musun yanımda?"

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, şiddetli ve hızlıydı; çağ yangını gibi tüm yüzümü kapladı.

"Küçük kızım," dedi bana tamamen dönüp yaklaşarak. Bu sırada hâlâ elimi tutuyordu. "Sonunda ulaştım sana." Başını onaylar gibi sallayarak devam etti. "Benim küçük kızım, artık yanımdasın."

Onun yanındaydım. Benim yanımdaydı. Bana ulaşmıştı, ona ulaşmıştım.

Gurur kutuyu açtığında bakışlarım yavaşça kutuya indi ve puslu gözlerimi karşımdaki görüntü netleşene dek hiç kırpmadım.

Gümüş rengi iki zincir bileklik birbirine tutunmuştu. Zinciri biraz kalındı ve güçlü bir şekilde parlıyordu. İkisinin de ucunda başta ne olduğunu anlayamadığım iki küçük figür vardı. Daha sonra o figürün ne

CamScanner ile tarandı

olduğunu anladım. Gurur, bileğime zincirlerden bana uygun olanı taktı, bileklik bileğime biraz bol oldu ama çok güzel durdu. Diğer zinciri kendi bileğine taktı ve ben ne olduğunu anlayamadan elini elime yaklaştırdı. O an zincirlerimiz birbirlerine çekildi ve iki küçük figür birbirine sertçe çarparak birleşti. Bir kalp şekli... Birleştiklerinde var ettikleri görüntü buydu.

Ellerimiz birbirine dokunmuyorken bile bileklerimizdeki zincirlerin ucu birbirine tutunuyor ve tek bir kalbin şeklini alıyordu.

"Bu çok güzel," dedim.

"Artık sen ve ben değil, Zeliha," deyince afallayarak ona baktım. "Belki en başında sen ve bendik ama iki ismin arasına *ve* gelirse, devamında başka isimler de gelebilir, artık o cümleye başka isimler de gelemesin diye sen ve ben değiliz, biziz. Ayrı ayrı bir bütün olacağımızdaysa Zeliha ile Gurur'uz."

İki ismin arasına 've' koyulursa, o iki ismin arasına bir isim, hatta birçok isim girebilir. Ama iki ismin arasına 'ile' koyulursa, yalnızca ikisi olur. İşte o yüzden Gurur ve ben değildik. Gurur ile bendik.

Bizdik.

Ve o gece saat 04.00'da kaderimiz şafağın koynunda birleşmiş, şimdiyse sokaklar bizim için zincire vurulmuştu.

Gurur Mert Çalıklı, üzerinde mavi damarların yollar çizdiği göz kapaklarını kaldırıp bana baktığında, ben kıyafetlerim üzerimdeyken çırılçıplak kalırdım.

Gurur Mert Çalıklı bana bakardı ve bir dağın tufanına kar olurdum.

Bazen karşına birileri çıkar ve o birileri seninle ilgili senin bile bilmediğin şeyleri bilirdi. O biliyordu. Gurur biliyordu. Kalbimin içine diktiğim kırgınlığı biliyordu, ruhumdaki sessiz cüzzamı görüyordu, zihnimdeki vehmi biliyordu.

İnsan en çok da kendi kendisini kırıp, parçalara ayırıp, kendi kendisine kör gibi davranıp, kendi kendisinin kıyameti olunca ona verilen en büyük cezasının kendisi olduğunu anlıyordu. Bazen insan o kadar kuruturdu ki kendini, bir daha hiçbir bahar yeniden yeşertemezdi; insan kendi kendisinin güzüydü.

İnsanın içindeki canavarı kendi ruhu doğuruyordu.

CamScanner ile tarandı

14

Bileğimde ucundaki yarım kalbin sarkarak masaya sürttüğü zincirle öylece otururken, Cenan sanki birbirimize yabancıymışız gibi ifadesiz bir yüzle ders anlatıyordu. Ara sıra birbirine dokunan birbirini tanıyan bakışlarımız dışında ikimiz de sessizdik. Hatta tüm sınıf sessizdi.

Dün geceyi hatırladığımda bakışlarımı yavaşça bileğimdeki zincire indirdim, zincirin ucundaki kalple oynadım ve zamanın içinde yavaşça geriye doğru çekildim. Yağmurun altında ıslanarak ağırlaşan saçlarım omuzlarımın üzerine serilmişti. İçki şişelerini buzdolabına yerleştirdiğim sırada, Simge kalçasını mutfak tezgâhına yaslamış, elinde yeşil bir elmayla beni izliyordu. Elmadan büyük bir ısırık alınca ses dikkatimi dağıttı ve ona baktım. İçeriden Gurur ile Devran'ın sesi geliyordu. Çok geçmeden mutfak kapısından içeriye Biricik girdi.

"Yağmurun altında romantizm yaptıktan sonra eve ellerinizde gazeteye sarılmış içki şişeleriyle gelmeseydiniz daha güzel hayaller kurabilirdim. Şimdi gözümde şarapçısınız." Simge sırıttı, ona pis pis baktım. Gözleri bileğimdeki zincir künyesine kaydı. "Onda da aynısını gördüm."

"Çok tatlı," dedi Biricik meraklı meraklı.

Destan, Biricik'in arkasından sokulunca, Biricik utangaç gözlerle Devran'ın Devran'a yüz olarak ikizi kadar benzeyen kız kardeşine baktı. Destan ona gülümsedi, Biricik de gülümsedi ama ikisi de utangaç yapılarından dolayı konuşmadılar.

Mutfağın kapısında biri daha belirdiği sırada buzdolabının kapağını kapatıyordum. Gurur'a baktım, ıslak saçlarını geriye doğru taramıştı ve gür saçları böyleyken bile çok fazla görünüyordu. Saçları ıslak olduğu için koyu renk gibi görünse de birkaç tel kurumuş ve kumrala dönmüştü.

"Saçlarını kurutsana," dedi doğrudan bana bakarak. "Başın ağrıyacak."

Biricik ve Simge pis pis sırıttı ama Destan utangaç gözlerle tebessüm etmek dışında bir şey yapmadı.

Ayça, Gurur'u iterek mutfağa girerken, "Çekil şuradan, direk gibi durmuş kapıda," diye homurdandı. "Bunu binanın ortasına kolon diye koysak bu bina bin yıl yıkılmaz."

"Mimar Hanım, elinde olsa ve boyun yetse beni tartaklayacakmışsın gibi konuşuyorsun. İncitici." Gurur bana baktı, Ayça ona tip tip baksa da niyetinin şakalaşmak olduğunu fark etmiştim. "Zeliha, benimle bir yukarı kadar gelsene."

Sırtını dönüp mutfaktan çıkınca titreyen ellerimi üzerimdeki kuru kazağa sildim ve kızların suratına yayılmış hain sırıtışlara bakmadan

CamScanner ile tarandı

mutfaktan çıktım. O birkaç metre önümden ilerliyordu, merdivenleri çıkışını izlerken bacaklarının ne kadar uzun olduğu gerçeğiyle yeniden burun buruna geldim. Salona doğru baktığımda, ekipteki tüm askerlerin ve Çolpan ile Nihan'ın koltuklara dağılmış hâlde sohbet ettiklerini görmüştüm. Üst kata çıktığımız an Gurur banyoya girdi ve dünü hatırladığım için karnıma saplanan krampla banyonun açık kapısının önünde durarak içeriye baktım.

"Kardeşini aradın mı?" diye sordu Gurur banyonun lambasını yakıp aynalı dolabın önüne doğru yürürken. "Gelecek mi?"

"Evet. Şansa bakın ki yine buradaymış. Gelir birazdan." Kollarımı göğsümün üzerinde toplayarak Gurur'a bakmaya başladım. "Ama babaannem gelmeyeceğini, dizi izleyeceğini, onu ararsak evimizde uyuşturucu bulunduğuna dair bir ihbarda bulunacağını söyledi."

"Muşta da buna benzer şeyler söyledi. Gerçi ne kadar Muşta genç olsa da, babaannen Muşta'dan daha genç. Maria bizden daha iyi eğlenirdi kesin." Dolap kapağını açarken, "Gaye ile doktor gelecek mi?" diye sordu.

"Evet. Muhtemelen Gaye bu eve ilk defa geleceği için şu an Hüsrev'i zorla bir çiçekçiye ve pastaneye sokmuştur, hatta zaman bulursa ev hediyesi bile bakar."

"O kız biraz kırık gibi," dedi Gurur sırıtarak. "Çatlak yani."

"Hem de ne biçim," dedim genişçe sırıtarak. Bir an şaşkın gözlerle yüzüme bakakaldı. "Gurur, ne oldu?"

"Neden o kadar güzel gülüyorsun?" Duraksadım, duraksamamla birlikte hızlıca, "Hayır hayır!" dedi. "Neden bozuyorsun ki? Çok güzeldi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü güzeldi." Bana dikkatle bakınca yanaklarıma yayılan sıcaklığın arttığını hissettim. "Kızarıyor musun?"

"Kızarmadım," diye yalanladım omzumu kapıya yaslamadan önce.

"Boynuna kadar inen kızıllığı görebiliyorum ama."

"Beni neden çağırdın?" diye sordum ona bakmadan boşluğa bakmaya devam ederek.

"Saçların ıslaktı." Kapağın arkasından fön makinesini çıkardığını fark ettiğim an gözlerim ona tutundu. Yüzümü saran pembeliği görmesi işleri zorlaştırıyordu. Gurur elindeki fön makinesini sallayarak, "Gel bakalım, Zerdali," dedi. "Kurutalım saçlarını."

CamScanner ile tarandı

Banyoya girerken, "Ben hallederim," desem de beni dinlemedi. Fişe taktığı saç kurutma makinesini çalıştırdı ve gürültüyle birlikte sıcak hava üflemeye başlayan makineyi yüzüme doğru sallayarak kısık bir çığlık atmama neden oldu. Yüzümde hissettiğim sıcaklık daha da kızarmama neden olmuştu. Gurur eğlendiğini alenen göstermekten çekinmeyen parıltılarla kaplı gözlerini üzerimden çekmeden beni bileğimden yakaladı ve o an, bileklerimizdeki mıknatıslar yeniden birbirine tutunarak kalp şeklini aldı. O an, gözlerimizin önce kalbe sonra birbirimize saplandığı andı.

Bileğimde duran elini yavaşça parmaklarıma indirdi, ikimizin de avuç içleri birbirine yaslanmıştı. Onun benim elimden çok daha büyük olan eline bakarken o da benim küçük elime bakıyordu.

"Her defasında bu kadar küçük göründüğünü unutup, her defasında bu görüntüye heyecanlanmam çok saçma," dedi gözlerini ellerimizden çekmeden. Parmaklarım kıvrıldı ve parmaklarının arasından geçti. Onun elini tutan ben oldum. Ona tutunan ben oldum. "Bugün hem gülümsedin hem de elimi tutan sen oldun," dedi gözlerini gözlerime çevirirken. "Bundan bir adım sonrası evlilik teklifi, Zelihacığım. Yoksa niyetin bana evlilik teklifinde bulunmak mı?"

"Ben direkt yıldırım nikâhı kıyarız diye düşünmüştüm," dedim onu taklit ederek.

"Hay hay," derken gözlerinde şakadan eser yoktu.

Saçlarımı kurutmaya başladığı sırada lavabonun aynasından bizi izliyordum. Benden ne kadar uzun olduğunu bir de bu açıdan görmek şaşırtıcıydı. Arkamda kocaman bir dağ gibi duruyor, saçlarımı kuruturken gözlerini indirmiş beni izliyordu. Ben de aynadaki yansımamıza bakıyordum. Onun önündeyken, sırtımı ona vermişken bu kadar küçük görüneceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ensemdeki ıslak saçları kuruturken gözlerini kaldırıp aynaya baktı ve aynada göz göze geldik. Onu izlediğimi fark edince şaşırmadı, sadece daha dikkatli gözlerle bakmaya başladı. Dikkati yanaklarımdaki sıcaklığın artmasına neden oldu. Kendime bakamadım çünkü pembeleşmiş yanaklar, açık turuncu rengine dönmüş çiller görmek istemedim.

"Simge benim bildiğimi biliyor mu?" diye sordu Gurur sakince, aynadaki yansıması da sakindi ama gözleri gözlerimdeyken deprem etkisi yaratıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Hayır. Ama söyleyeceğimi akıl etmiştir. Anlattığımın çok önemli bir şey olduğunu biliyor, hâliyle biriyle paylaştığımı sana söyleyeceğimi de biliyordur. Beni çok iyi tanır." Gözlerimi gözlerinden çekmeden, "Her ne kadar ben artık kendimi tanıyamıyor olsam da," diye devam ettirdim cümlemi.

"Kendini tanıyamıyor musun?"

"Evet," dedim dürüstçe.

Saç kurutma makinesini saç diplerimde gezdirirken, "Neden?" diye sordu.

"Dün korktuğum her şeyin bugün kollarındayım."

Buz sıcağı gözlerinin içinde, ateşin içinde büyüyen amber rengi parıltılar belirdi. Bir şehrin çok uzaklarında yanan sokak lambaları gibi parıldıyor, ateş böceklerini andırıyordu.

"Tesirim altındasın mı demek bu?"

"Tesir altında kalmak... Bu şekilde söyleyince haksızlık gibi. Beni tesir altına almaya çabalamıyorsun sonuçta."

"Nereden biliyorsun? Ya yapıyorsam?"

"Yapmıyorsun," diye inat ettim.

"Eskiden sana kendimi savunmaya çalıştığımda bile suçlamalarınla beni susturup köşeye sıkıştırırdın, şimdi kendimi suçlayacağımı hissettiğin anda kendi içindeki mahkemenin hakimi olmaktan vazgeçip benim avukatım oluyorsun. Kendi içinde benim avukatım olman da bir tesir belirtisi değil mi?"

"O zaman sen de söylediğin o şeyin etkisi altındasın."

"Tesirin altındayım, bu doğru," dedi gocunmaksızın.

"Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?" diye sordum bir çocuk gibi.

"Hem iyi hem kötü." Saçlarımı okşadı, kurutmaya devam etti. "Hem karanlık hem aydınlık." Gözlerimin içine bakarken bakışlarımızı taşıyan ayna çatlayacak gibiydi. "Hem çok tehlikeli hem de çok güvenli."

"Hissettirdiğin bu," dediğimde şaşırdığını hissettim. "Sen böyle hissettiriyorsun. Hem iyi hem kötü. Hem karanlık hem aydınlık. Hem çok tehlikeli hem de çok güvenli." Makine çalışıyordu ama artık saçlarıma üflemiyordu. Aynanın üzerinde kilitlenen bakışlarımız birbirlerinden asla ayrılmadı. Yavaşça ona doğru dönmemle beraber gözlerimiz bu kez bir aynanın üzerinden değil, doğrudan birbirlerine temas ettiler.

Gurur, hiç beklemediğim bir anda, bir elinde hâlâ kurutma makinesini tutarken diğer elini enseme yerleştirdi ve ben daha ne olduğunu

CamScanner ile tarandı

anlamadan beni yavaşça döndürerek duvara yasladı. Duvarla arasında kaldığımda eli hâlâ ensemdeydi, daha saç diplerime dokunan uzun parmaklarının bıraktığı hissi hazmedememişken, dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı ve beni sertçe öpmeye başladı.

O beni öperken, kendime birini sevmenin bana zarar vermeyeceğini haykırmak istedim. Oysa daha onu sevdiğimi bile ağzıma ikinci kez nasıl alacağımı bilmiyordum. Bir insan nasıl sevilirdi bilmiyordum. Sadece severek devam edilemezdi, sadece seviyorum demekle insan birini sevemezdi.

Sevmek cesaret isterdi, fedakârlık isterdi, savaşmak isterdi; sevmek bazen vazgeçmek demekti.

Bir insan nasıl kırılırdı biliyordum, en çok kendi kendimi kırdığım için her duvarın nasıl yıkılabileceğini öğrenmiştim. Ama bir insan nasıl sevilirdi bilmiyordum. Bir ruh diğer ruha nasıl karışırdı? Dudaklarımız birbirine karışırken bunu düşündüm. Daha sonra ruhlarımızın zaten birbirine kördüğüm olduğunu hatırladım.

Elim yavaşça ensesine kaydı, parmaklarım saçlarının diplerine girdi ve Gurur bir elinde yüksek sesle çalışan kurutma makinesini tutarken diğer elini çenemin altına yerleştirdi. Ağzımı açmam için verdiği bir emir gibiydi dokunuşu. Dudaklarımı sertçe öptüğü müddet boyunca ağzımı onun için aralayıp dilinin dilimi keşfetmesine izin verdim.

O uğultulu sıcak havanın ve makinenin motorunun sesi, kalbimin atış seslerini bastırıyordu. Beni duvara biraz daha bastırıp çenemi daha sıkı kavradığında gözlerimi araladım ama onu değil, onun karanlığını gördüm. O karanlık beni öpüyordu, benden fazlasını istiyordu, benden ruhumu ve üzerine bin dikiş atarak sevmeye kapattığım kalbimi istiyordu. Oysa o kalbin dikişleri atmıştı ve o kalp artık onun için çarpıyordu.

Dili dudaklarımın arasına bir defa daha girince, karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissederek ağzının içine doğru inledim. Bu yaptığım bir şeyi başlattı. Biliyordum, o da biliyordu. İniltim dudaklarının içinden ruhuna kadar aktığında, onun da alevlerinin tıpkı benim alevlerim gibi göğü delmek için harlandığını biliyordum. Ellerimi kaydırdım, sırtına dokundum, sonra kaldırıp onun omuzlarına dokundum. Pazularına sıkıca tutunduğum sırada dilimi dişlerinin arasına alarak yavaşça ısırıp kendine doğru çekti ve bacaklarımdaki tüm derman çekilmiş gibi titredim.

Gurur birden kendini bana bastırınca kasıklarımda bir zonklama hissettim ve sonra bu zonklamanın bana ait olmadığını fark ettim. Bana

CamScanner ile tarandı

kendini öyle sert bastırdı ki nefesim dudaklarına doğru kesildi ve Gurur'un da hırıltılı bir nefes aldığını işittim. Zonklayan sertliğini hissettiğimde nefesim kesik kesik çıkıyordu, beni öpüyor ve öperken yarası deşilen bir yırtıcı gibi hırıltılar çıkarıyordu.

Dudaklarım dudaklarından sıyrıldığı an dişlerini çeneme bastırıp sürterek boynuma kadar indi. Başımı havaya kaldırıp dönmeye başlayan tavana baktım. Duvarlar büzüşüyor, birbirinin üzerine çıkıyor, geriye doğru çekiliyor, bir çamaşır gibi buruşuyordu. Gurur dudaklarını boynumda mahvolan nabza sürttü, nabzımı öptü. Akrep ve yelkovan aynı dönmüyordu artık. Bizim için zaman değişmişti. Sadece mekân aynıydı.

"Devam edersem," dedi nefes nefese boynuma doğru dökülen boğuk, erkeksi sesiyle. Sesi, içimde bir şeylerin parçalanmaya başlamasına neden oldu. Omuzlarım bile aldığım kesik nefeslerle sarsılıyordu. Ellerim saçlarına kaydı, devam etmesini istediğimi fark ettim, belki de devam edersem dedikten sonra gelecek engelleyici kelimeleri bir kenara fırlatmasını istiyordum. "Siktir," dedi gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Sadece öperek bile nasıl olur da beni böyle tesirin altına alabilirsin?"

Sert vücudunu vücudumun üzerinde, bir yaranın üzerini örten kabuk gibi net bir katman şeklinde hissediyordum.

"Seni durduran bir şey mi var?" diye sordum tüm cesaretimle.

"Yapma," diye inledi. "Bana bunu yapma. Mahsus mu yapıyorsun? Bilerek mi?" Eziyet ediyormuşum gibi yalvarır tonda çıkan sesi içimdeki o ateşi daha da harladı. "Bu senin bana tuzağın mı? İntikamını böyle mi alıyorsun benden?" Kafasını yavaşça kaldırıp sanki benden santimlerce uzun değilmiş gibi bana alttan alttan bakınca donup kaldım. Gözlerinin içindeki amber kırıntılarda binlerce bana ait yansıma parlıyordu. Hepsi bana bakıyordu. "Öyle güzel gülmenin, öyle güzel bakmanın, sonunda benimle konuşmanın nedeni intikam almak istemen mi?" Çocuk gibi sorduğu soru vücudumdaki ateşin küllenmesine ama bu defa aynı ateşin kalbimde yanmaya başlamasına neden oldu. "İntikamsa buna da razıyım. Ne kadar sürecek bilmiyorum ama sürdüğü kadar mutluluğum olsun. Sonra zulmüne de katlanırım."

"Böyle şeyler söyleme." Kaşlarımı çatarken ellerim yavaşça saçlarının arasına girdi ve kurumaya başlayan saçlarını parmaklarımın ucunda küllenen duygularla geriye doğru taradım. "Hiçbir intikam, üç sakinleştiriciyle devrilmez. Doğru. Ama ben devrilmediysem senin içindi."

CamScanner ile tarandı

Alnını alnıma bastırırken, "Benim içindi," diye tekrarladı sanki bunu ezberlemek istiyormuş, bunu kendi kendisine söylüyormuş, bunu kendi kendine inandırmaya çabalıyormuş gibi.

Kurutma makinesinin düğmesine basmasıyla motorun sesi kesildi ve gözlerimiz buluştu. Tam dudakları dudaklarıma yeniden mühürlenecekti ki, zilin sesine kapının sesi de eklendi; bakışlarımız birbirinden kopmadı.

"Gaye ve Hüsrev ya da Eymen," diye mırıldandım yavaşça.

"Aşağıya inmemiz gerekiyor," dedi başını aşağı yukarı sallayıp, alnını alnıma sürterek.

"Evet."

"Vücudum aşağıya inmek için pek hazır değil," dedi gırtlaktan gelen boğuk bir sesle.

Kalbimin atışları yükselerek artmaya başladığında bedenime yaslı bedenindeki kasılmaları hissedebiliyordum.

"Ben ineyim."

"Keşke ben de insem," dedi muzip bir sesle.

Utançtan pancara dönmeme rağmen gülmemek için kendimi kasarak yavaşça ondan uzaklaştım ve arkama bakmadan hızla merdivenleri inerek ondan olabildiğince uzaklaştım. Nabzımın damarlarımı gere gere kabararak hızla çarptığını hissedebiliyordum. Ellerim titriyor, başım dönüyordu. Kollarımdaki hâlsizlik Gaye ve Hüsrev salona girene ve Hüsrev elindeki çiçeği sehpanın üzerine bırakıp bana, *ne oldu*, dercesine göz kırpana kadar devam etti. Yener tek elinde birbirine yaslanmış cin ve votka şişesiyle holden çıkıp tam karşımda belirdiğinde, beni ruh gibi görünce yüzündeki sırıtış yavaşça silindi. Üzerinde kısa kollu, siyah bir tişört vardı, pazusu hâlâ sargılıydı ama kolunu rahatça hareket ettirebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu gözlerini yüzümde gezdirirken. O sırada Pars, ön patilerini kaldırıp Yener'in üzerine abandı ve Yener onu severken bana bakmaya devam etti.

"Hiç. Tansiyonum düştü galiba." Gözlerimi kaçırmamak için çabaladığım sırada Yener'in tek kaşı havaya kalktı ve arkamdaki merdivenlerden birinin indiğini duydum. Gurur'un geldiğini, Yener'in biri havada duran kaşlarının altındaki gözlerinin hemen arkama doğru kaydığı zaman fark ettim. Yener'in gözlerinde anlık bir alay parlayıp söndü.

CamScanner ile tarandı

"Tansiyonunuz fırlamış da olabilir. Bilemiyorum." Sıkıntığında ona düz düz bakmakla yetindim. "Kadeh bulamadım, shot bardağı aldım gelirken. Shot bardağında votka ve cin atılır mı deme, gayet atılır."

"Ben alkol almayacağım," dediğim anda, itiraz sesleri salonun içini bıçak gibi oydu. Herkes bana dik dik bakıyordu. Gecenin oyunbozanı olmaktan çekindiğim için, "Bakın çok içmem," diye uyardım. "Yarın dersim var benim."

"Tamam tamam," dedi Yener, pek inandırıcı gelmese de sonunda kabullendim. Büyük sehpayı tam ortaya almıştık ve Yener'in getirdiği shot bardaklarını içkilerle doldurmuştuk. Normalde içkiyle pek aram yoktu, o yüzden eğlence anlayışım içip dağıtmak değildi ama yine de onlara uymaya karar verdim.

Adnan, içki yerine meyve suyu tercih ederek, "Ben bir çocuk babasıyım," dediğinde önümdeki shot bardağının ağız kısmını kaplayan şekeri yalıyordum. Ardından tek seferde cini kafama diktim ve yangın anlık olarak gelip içimi deşti.

Tayfun, "Eğer kızım annemin yanında olmasaydı ben de içmezdim," diye açıkladı elinde küçücük kalan shot bardağını kafasına dikmeden hemen önce.

Çolpan, Ayça, Simge ve Nihan koltuktaydılar ama biz yere oturmuştuk. Vural, Nihan'ın iki bacağının arasında yerde oturuyor, başını ara sıra koltukta oturan nişanlısının dizine koyuyor, hatta nişanlısının diz kapağını kaşla göz arasında öpüyordu.

Bir süre Gurur'un kayboluşuyla ilgili hiç konuşmadan yüzeysel sohbetler ettik ve bir iki shot bardağı kadar cin içmiş bulundum. Cin daha önce içtiğim bir içki türü değildi, o yüzden her ne kadar ananas suyuyla desteklenmiş olsa da başım ikinci shot bardağından sonra dönmeye başlamıştı. Şekerli bardağı yalayıp beşinci shotı kafasına diken Yener yüzünü buruşturarak içkiyi yuttu ve sonra komik bir ses çıkararak başını iki yana salladı. Simge kaşlarını kaldırmış alaycı gözlerle onu izliyordu ama Yener bunun farkında değildi.

Gurur üçüncü bardağını doldurduğu sırada gözlerim koluna kaydı, geniş pazuları gergin görünüyordu, yavaşça dirseğine kadar kayan bakışlarım akabinde bileğine de uğradığında, bileğinde aşağı doğru sarkmış bilekliği gördüm ve kalbim tutarsız bir ritimle göğsümün içinde bir zelzele başlattı. İçki şişesini tutan büyük ellerinden yukarı kabaran damarlar, bilekliğin altında kalıyor ve daha sonra tüm heybetiyle devam

CamScanner ile tarandı

ederek dirseklerine dek uzanıyordu; tıpkı bir bombanın ölümcül kabloları gibi...

Ah, cidden sapık gibi hissediyordum.

Girdap durgun olur diye düşünmüştüm ama değildi; gülümsüyor, konuşuyor, hatta aydınlık bir ifadeyle bazen bana bakıyordu. Yine de içinde ur gibi taşıdığı o duygunun ona ne kadar ağır geldiğini hissedebiliyordum.

Devran, Biricik'in çantasından iki büyük kulaklık çıkardı. Kulaklıklardan birini telefona bağladıktan sonra, "Kulaklık kulağınızdayken en fazla kelime bilen kazansın," dedi ve o an herkesin dudaklarından keyifli bir uğultu yükseldi.

İlk anlatacak olan kişi Adnan, kelimeleri bilmeye çalışacak olansa Yener'di. Yeni bir shot doldurmak için içki şişesine uzanacağım sırada Gurur benden hızlı davrandı ve şişeyi alıp önümdeki shot bardağını yarısına kadar doldurdu. Bana biraz daha sokulup, "Daha fazla içme istersen, okula gideceksin yarın," diye fısıldadığında gözlerim kimseyi değil, sadece onu görüyordu.

Yarıya kadar doldurduğu bardağı alırken ona bakmaya devam ettim. Artık başım iyiden iyiye dönüyordu, insanların, zamanın, içinde olduğumuz ortamın rengi ve hissi değişmişti ama o hâlâ aynı hissettiriyordu. Gurur kolunu belime sıkıca doladı ve "Gel buraya," diye mırıldandı. O gün, o cam duvarın önünde dağdaki karları izlerken binlerce parçaya ayrılan yansımamı hatırladım ve ona sığınırken gözlerimi yavaşça yumdum. Birilerinin bize baktığını hissetsem de bu umurumda değildi.

Birkaç dakika belki geçmiş, belki geçmemişti. Kulaklığın dışından bile duyulan müziğin yüksek sesiyle gözlerimi araladığımda, Adnan ile Yener karşı karşıyaydılar, ikisi de dizlerinin üzerinde oturuyorlardı ve Yener kulaklığı kulağına yerleştirmişti. Gurur beni göğsüne bastırıp saçlarımı okşamaya başladığında, bulduğum o şefkati terk etmeden arkadaşlarımı izlemeye başladım.

Yener, bir an hemen çaprazındaki koltuğa doğru döndü ve o an, Simge'ye bakarken kısa bir duraksama yaşadı. Simge de onu izliyordu. Dizlerini karnına kadar çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına sarmıştı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Yener bu gülümsemeden payını aldı. Dışarı taşan müziğin sesi öyle kuvvetliydi ki, kulaklık kulağındayken nasıl hissettirirdi kim bilir? Yine de o gürültünün Yener'in zihnindeki sesleri bastıramadığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

Adnan, Yener'e boş cin şişesiyle vurunca, Yener birden ona doğru döndü ve Adnan, "Başlıyoruz lan," dedi ters bir sesle.

"Tamam," dedi Yener.

"Duyuyor musun lan sen beni?"

"Ne?"

"Duydun beni, sahtekâr. Devran, müziğin sesini kökle. Son kalan beyin hücresini de öldürüp temelli kurtulalım bundan."

"Lan kelime o kadar uzun mu?" diye bağırdı Yener, muhtemelen kulağındaki kulaklıktaki sağır edici ses yüzünden bağırdığının farkında bile değildi. "Tekrarla!"

"Salak," dedi Adnan ona tip tip bakarak.

"Kalamar," dedi Yener tekrar bağırarak.

"Harbiden salak," dedi Adnan dehşet içinde ona bakarken.

"Deniz kalamarı!"

"Salak! Kelime salak da değil kalamar da değil. Kelime şu." Adnan avucundaki kâğıda baktı. "Çarşaf."

"Kadın!"

"Ne?"

"Kadın!"

Gaye öyle şiddetli bir kahkaha attı ki, Hüsrev gülmemek için yumruğunu ağzına götürürken bir yandan da Gaye'ye kaş göz yapmak zorunda kalmıştı.

"Çarşaf."

"Kadın!"

"Lan çarşaf!"

"Kadınlar!"

"Lan bilerek mi yapıyorsun sapık adam? Çarşamba. Aman yani çarşaf." Adnan hecelemeye başladı. "Çar-şaf."

"Ka... Kalamar."

"Lan ne istiyorsun kalamardan?" Adnan, elindeki şişenin ucunu tutarak Yener'e vurmaya yeltenince Yener korkarak kendini eliyle savundu.

"Karı?"

"Bana bak."

"Kadın."

"Çarşaf lan."

"Ka... Kalem."

CamScanner ile tarandı

"Ka'yı çıkar lan aklından. Kadın kelimesine evrilebilecek her kelimeyi unut. Çarşaf."

"Ka..."

"Ka değil dedim sana lan!" Adnan elindeki şişeyle bu kez gerçekten Yener'e vuracakken, Devran, "Sakin ol," dedi sıntarak. "Pas diyebilir, diğer kelimeye geçebilirsin."

"Tamam. Kelimeyi değiştiriyorum." Bir süre Yener'le düz düz bakıştılar. "Tekvando."

"Külot."

"K harfini unut." Birden Yener'i yakalarından yakalayınca Yener'in gözleri korkuyla irileşti. "Unutacaksın o k harfini. Duydun mu beni? K harfi yok."

"Ka... K..."

"Lan seni öldüreyim diye mi yapıyorsun?"

Yener, o uzun cümleyi anlamaya çalışıyor gibi Adnan'ın dudaklarına bakarak kaşlarını çatarken Adnan, Yener'i yakalarından tutmaya devam ediyordu ve yüzleri yanlış anlamaya müsait bir şekilde oldukça yakındı.

Yener, müzikten dolayı yüksek sesle, basbayağı bağırarak, "Adnan, biraz daha sarsarsan yapışırım dudaklarına. Çok ciddiyim!" deyince, Adnan birden Yener'i yere savurarak uzaklaştı.

"Buna da pas." Gözlerini Yener'e dikti. "Yorgan."

"Dildo."

"Ay yok artık!" dedi Nihan kahkaha atarak. Ayça gülmemek için elini yüzüyle kapatmış, Çolpan ve Simge birbirlerine bakarak kıkırdamaya başlamıştı.

"Sen ahlaksızsın," dedi Adnan. "Alın şunu benden. Ben bu eşleşmeyi kabul etmiyorum."

"Yerini ben devralabilirim," dedi Simge yavaşça ayağa kalkıp Adnan'a doğru yürürken. Her şeyden bihaber Yener, kafasını kaldırmış Simge'ye bakıyordu.

Adnan hiç karşı çıkmadan kalkınca, Yener tek kaşını kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştı ama o anlayana dek, Simge, Adnan'ın yerine oturmuştu bile. Simge, Adnan'ın bıraktığı kâğıt destesini alıp, bir kelime seçtikten sonra, "Senin için kolay bir şeyle başlayalım," dedi ve sonra kafasını kaldırıp Yener'in gözlerinin içine baktı. "Tesis."

"Testis diyecek, rezil olacağız, ben gidiyorum, evin duvarları üzerime geliyor," dedi Adnan kendi bileğini ovarak.

CamScanner ile tarandı

"Tesir," dedi Yener. Simge'nin dudaklarına değil, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

Bir an, çok kısa bir an için ortama öyle büyük bir sessizlik yıldırımı düştü ki, duyulan tek şey Yener'in kulaklığında çınlayan yüksek sesli müzikti. Tesir... *Etki.* Bazen tanrıdan bir tokat yerdiniz ve o tokat, bir ifade olur, yüzünüze otururdu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktıkları o sessiz saniyeler, tanrının Yener'in yüzünün ortasına oturttuğu bir tokat gibi ifadesini yeniden şekillendirmiş, onda kalıcı bir hasar bırakmıştı. Tesir anlık değildi, etki yüzünün her köşesinde bir tokat izi gibiydi.

"Tesis," dedi Simge ona biraz daha sokulup dudaklarını daha net bir şekilde kelimenin kıvrımıyla şekillendirirken.

Yener, Simge ona yaklaştığı an yavaşça geriye doğru yaslanmaya çalıştı ve gözlerini Simge'nin gözlerinden usulca dudaklarına indirdi.

"Tesis," dedi tekrardan Simge.

"Tesis," dedi Yener net bir sesle.

Simge, hâlâ ona oldukça yakınken elini yere bastırarak yavaşça gülümsedi ve bir dalga gibi Yener'in kıyısını alabora ettikten sonra usulca geri çekildi.

"Kalan süremiz ne kadar?"

Devran, "Adnan'ı saymadığım için toplamda bir dakikanız kaldı. İki dakikanız vardı," dedi.

Simge bir diğer kartı aldı ve sonra Yener'e baktı. "Elma."

Yener bir süre onun için kelimeyi var eden dudaklara baktı, sonra sakince, "Elma," diye mırıldandı.

Simge başını sallayıp, "Kar," dediği anda, Yener gözlerinin içine baktı ve "Kal," dedi.

Simge'nin gülümsemesi dudaklarından silinmedi. "Hayır. Kar."

Gülümsemesine bakan Yener, "Kar," dedi ve sonra içkinin etkisiyle mi bilinmez şu cümleyi kurdu: "Kelimeyi anlamama neden olan gülümsemen oldu. Geldiğin gece kar yağdığını görünce böyle gülümsemiştin."

Simge'nin yeşil gözlerine çöken şaşkınlık sadece onda değil, hepimizde tesirini hızla göstermişti. Simge tam ağzını açacaktı ki, vaktin dolduğunu belli eden zil sesi onu susturdu. Kuzenim hızla yerinden kalkarak koltuğa yöneldiğinde Yener hâlâ yerde oturmuş ona bakıyordu.

Sırada Devran ve Tayfun vardı, tam o sırada kapının zili çaldı ve Eylül kapıyı açtı. Gelen erkek kardeşimdi. Elinde bir poşetle içeri girerken Eylül'e bakmadı, sakince holü aşıp salonun tam ortasına geldi

CamScanner ile tarandı

ve Gurur'un kollarının arasında olduğumu görünce tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı. Poşeti koltuğun kenarına bırakıp kendisi için bir boşluk bulduğunda, bir köşede oturan ve oyuna katılmak yerine telefon ekranına bakan Cesur ile iletişim kurmaları çok uzun sürmemişti. Eymen'in bu mevzuyla ilgili yorumları olacağını biliyordum ama yorumları için doğru gece olmadığını da biliyordu.

Hava çoktan kararmış, boydan camın arkası gecenin siyahına boyanmıştı. Shot bardağımın içinde kalan son yudumları içtiğim sırada, Devran kulağında kulaklıkla ona korkutucu gözlerle bakan Tayfun'a, "Soğuk," dedi, Tayfun kulaklıktan rahatsız olduğu için kaşlarını çattığında, Ayça ve Çolpan ona irkilerek bakmaya başlamışlardı. Tayfun gerçekten de ilk bakışta oldukça korkutucu bir aura saçıyordu ama içinde şefkatli bir kalbin tıkladığını biliyordum. O kalbi görmemiş, hissetmiştim.

"Tas," dedi Tayfun anlam veremediğim bir alakasızlıkla.

"Ne tası ya?" diye gülmeye başladı Devran, onu gördüğüm onca zamandan bu yana gülüşü ilk kez bu kadar içten ve samimi gelmişti bana. Biricik, yüzüne çizilmiş bir tebessümle Devran'ın çehresini sarmış o gülümseyişi izliyordu. "Soğuk."

"Sokuk," dedi Tayfun, bunu söylediğinde herkes yıkılarak gülmeye başladı ama o son derece ciddi gözlerle Devran'a bakıyordu.

"Ayıp oluyor birader... Soğuk."

"Soluk."

"Soğuk."

"Sokuş."

"Ben bile bu kadarını yapmazdım," dedi Yener dehşet içinde.

Adnan, elini ağzına örtmüş, sadece büyük bir dehşetin bağrında öylece Tayfun'a bakıyordu.

"Ulan gerçekten dehşetle doldum ama tekrar ediyorum. Bir sonraki cümlede bana soktuğum falan demenden korksam da... Soğuk," dedi Devran üzerine basa basa.

"Sok..."

"Tamam birader, pas pas," diye böldü bu kez Devran. "Şey." Kartlara göz gezdirdi. "Dip."

Tayfun başını iki yana salladı. "Tekrarlar mısın?"

"Dip."

"Dar."

"Tövbe Yarabbim. Dip."

CamScanner ile tarandı

"Dik."

"Dip dip."

"Si-"

"Değil o değil!" diye bağırdı Devran, bir kardeşine bir Tayfun'a bakarken. "O tür şeyleri çıkar at kafandan, yok öyle şeyler!"

"Tayfun neyin peşindesin?" diye sordu Yener çenesini Tayfun'un omzuna koyup ona yandan oldukça yakın bir bakış atarak. "Bir arayış içindeysen elim kolum uzundur. İyisin değil mi?"

"Çok yakınsın, uzaklaş."

"Bu yakınlık hoşuna gitmiyor mu, Tayfun?"

"Uzaklaş," dedi Yener'i muhtemelen asla duymayan Tayfun.

"Bence biraz yakınlık istiyor senin canın, Tayfun..."

"Dip," dedi Devran tükenmek üzere olan bir sabırla. Yener hâlâ Tayfun'un omzuna çenesini yaslamış Tayfun'a yakından dik dik bakıyordu.

Tayfun dimdik oturmaya devam ederken, "Sıkı," dedi alakasızca.

"Durum çok vahim," dedi Yener. Tayfun'un profilini oldukça yakından inceliyordu.

"Dip birader."

"Dibine."

"Höst ulan ayı," dedi Devran birden oturduğu yerden kalkıp kartları yere atarak. "Bir adım sonrasında bana alenen bir şeyler teklif edecek gibi konuşuyor bu herif."

Tayfun, kulaklığını kulağından çıkardığı sırada, Biricik tehditkâr gözlerle, "Tayfun abi, benim sülalem kefenci biliyor musun? Kısa bir bilgiydi," dedi sakince.

Tayfun, her şeyden bihaber, "Anlamadım?" diye sorduysa da Biricik'in tek yaptığı gece boyunca Tayfun'a dik dik bakmak oldu.

Sıra Vural ile Nihan'a geldiğinde, kulaklığı takan taraf Nihan oldu. Kartlar yenilendi ve ben biten içkimin devamını arar gibi masaya bakmaya başladığımda Gurur, beni kınar gibi bir mırıltı çıkararak belime daha sıkı sarılıp beni göğsüne bastırdı.

Vural, "Domitez," deyince öyle yüksek sesli bir kahkaha attım ki, kahkaham Gurur'u bile yerinden hoplattı.

Ve Nihan sakince, "Domates," deyince, kahkaham şaşkınlıkla dolu bir yüz ifadesine evrildi.

"Harikasın aşkım. Papağan."

"Papağan."

CamScanner ile tarandı

"Sucuk."

"Sucuk."

"Batılcan."

"Patlıcan."

"Sürayi."

"Sürahi."

"Nasıl biliyor ya?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyemeden.

Gurur güldü. "O kız kaç senedir Vural ile birlikte biliyor musun? Flört dönemlerinde mesajlaşırken Vuralcayı çözmesi garip mi sence?"

Vural, "Meyva," deyince Yener patladı ve gülmeye başladı, artık ben de kendimi tutmuyor, gülüyordum ama Nihan sakince, "Meyve," deyince yine şaşırmadan edemedim.

Vural bu kez, "Poça," dedi.

Ve Nihan yine sakince, "Poğaça," dedi.

Kazananların kim olduğu belliydi ama yine de bir süre daha oyun böyle devam etti. Sıra Cesur ile Destan'a gelince, Destan daha önce hiç muhabbet kurmadığı yabancıya çekingen bakışlar atarak yere oturdu ve kulaklığı kulağına takıp iri, bir ceylanın gözleri gibi yana doğru çekik, kahverengi gözlerini kaldırarak Cesur'a baktı. Cesur, içkisinden bir yudum alırken kartlardan birini çekti.

"Lafügüzaf."

"Ulan o zor," diye araya girdi Devran. "Kardeşim nasıl anlasın onu?"

Destan ince kollarını kaldırıp, "Şey, tekrar tekrar!" diye bağırdı, muhtemelen o da bağırdığının farkında bile değildi.

"Lafügüzaf."

"Lahana."

Cesur yüzündeki çizgileri belli eden bir kahkahanın arkasından, "Bu zor oldu, haklısın," dedi ve yeni bir kart çekti. "Kokonat."

Destan heyecanla gözlerini büyütüp ellerini birbirine vurdu. "Curcuna."

"Kokonat."

"Kokonat!"

"Evet!" Birbirlerine uzanıp avuç içlerini sertçe birbirlerine çarptılar. Destan utangaç olsa da Cesur'un bu hareketi onu biraz rahatlatmıştı. "Atkı."

"Algı."

"Atkı."

CamScanner ile tarandı

"At kılı."

"Tabii siz Karslıydınız değil mi? Atların içinden geldiniz," dedi Cesur anlayışla başını sallayarak.

"At gibi sürerim seni," dedi Devran homurdanarak, daha sonra Cesur'un ensesine bir şaplak geçirip kız kardeşine öpücük attı. "Kalkın hadi, süre doldu." Devran homurdanarak kartları topladı. "Sırada Gurur ve Zeliha var."

Zaman nasıl böyle hızlı akmıştı bilmiyordum ama kendimi Gurur ile karşı karşıya bulduğumda kulaklık artık onun kulağında, kartlar benim elimdeydi. Bakışları tenimin altında yüzen bir canavar gibiydi; kimsenin göremedikleriyle orada duruyor, beni görüyordu. Zaman bizim için yeniden akana dek onun gözlerinin içine baktım ve sonra gözlerim yavaşça elimdeki karta indi. Kartın üzerinde abrus tohumunun olduğu bir görsel vardı, görselin altında da zehir yazıyordu.

"Zehir," dedim gözlerimi yüzünden bir an olsun çekmeden.

Gözlerinin içindeki karanlık çukurda içinde zehir olan ölümcül sular vardı da ona bakarken o çukurun zehirli suyunda boğuluyordum sanki. Gözlerini dudaklarıma indirdi ve o an, ağzını açmadığı hâlde, kelimeyi bir kez daha söylemem gerektiğini anladım.

"Zehir."

Dudaklarıma bakarken göz bebeklerinin anlık genişleyip daraldığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ona bakarken ruhumdaki yorgunluğun katlandığını hissettim.

Gurur dudaklarımdan ayırmadığı gözlerinde gölgeler büyürken, "Zehir," dedi.

Bir an ona sokulma isteğiyle doldum, sonra bunun sebebinin kanımda ilerleyerek zihnime kelimeler çizen alkol olduğunu düşündüm.

Bir diğer kelimeyi söylemek için dudaklarım aralanmadan hemen önce bileğindeki künyeye, yarım bir şekilde aşağı sarkan kalbe baktım. O bir gözlerime, bir dudaklarıma bakıyor, ikisi arasında kurduğu bağlantı kopmasın diye benden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. "Alev."

Gözleri dudaklarımda bir süre bekledi ama o bir süre, diğerleri için ne kadar kısaysa, benim için o kadar bir ölümsüzün hayatına bedeldi.

"Alev," diye fısıldadı.

Onu düşündüm, beni düşündüm. Bizi düşündüm. Gurur ile Zeliha'yı düşündüm. Yaşadıklarımızı düşündüm. Yeni bir kelime dudaklarımda doğduğunda, her şey yeniden burada, sahnede, onun gözleri-

CamScanner ile tarandı

nin içindeki o karanlık su kuyusunun içinde boğularak can vermenin eşiğindeydi. Geçmişin çığlıkları kuvvetsiz de olsa, artık bir mırıltıya dönüşmüş de olsa o gözlerdeydi. O gözlerde geçmişim vardı. İçimde geçmeyenler vardı.

"Geçmiş."

"Geçmiş."

Aramızdaki geçmişte alev alan sadece anılar değildi. Oydu. Bir şey Gurur Mert Çalıklı'yı öylesine yakıyordu ki, bana bakarken her saniye onun yangınının ortasına atılan kuru odunlar oluyordu. Cehennem gibi büyüyen yangınının içinden beni izliyordu.

"Sevgi."

"Sevgi."

Gözlerime kırgın bakışların yerleşmesine engel olamadım. Gözlerimi yavaşça ondan ayırıp arkasındaki duvarda asılı duran saate çevirdim. Yelkovan her bir adımda akrebi biraz daha arkasından gelmeye mahkûm ediyor, akrep yelkovanı usulca takip ederken vakit gece yarısına doğru ilerliyordu.

"Çaresizlik."

"Çaresizlik."

Kalbim, göğsümün derinliklerinde boğuluyormuş gibi çırpındı, daha sonra ölümü kabul görüyormuşçasına sessizleşti ve ürkek bir çarpıntıyla sonunu kabul etti. Onu içime yerleştiren zamanı düşündüm.

"Zaman."

"Zaman."

Onu içimde büyüten, var eden, içimde köklendiren, içimde sonsuzlaştıran zamanı düşündüm. Oysa bir zamanlar o zaman, korkularımı beslemek için akıp gitmişti. Şimdiyse onu içimde biraz daha büyütebilmek, beni tamamen ona dönüştürmek için ilerliyordu.

"Korku," dediğimde, anladığını bilmeme rağmen öyle uzun sustu ki içim acıdı; sanki içimde bir yarayı görmüş gibi bakmaya başlamıştı.

Sonunda yenilgiyle, "Korku," diye fısıldadı.

Karta baktım ve bir zamanlar olduğum Zeliha'yı anlatan kelimeyi görüp, "Yalnızlık," diye mırıldandım.

Dalgın bakışlarının içinde büyüyen ateşler eğer evin bir köşesine sıçrasa, kaçınılmaz ve söndürülmez bir yangın başlatırdı. "Yalnızlık," dediği sırada, sesine yansıyan pişmanlığın gölgesiydi.

CamScanner ile tarandı

O gece o sokaktaydım. Yolun ortasındaydım. Artık şu an olduğum kadındım. Bileğimde ona ait bir zincirle durmuş, yüzüme vuran yağmur damlalarının gözlerime hapsolmuş gözyaşlarını serbest bırakmasına izin veriyordum. Arabalar geçiyor, hiçbiri bana değmiyor, saçlarımı ve elbisemi uçuşturuyor, ben sadece o yolun ortasında öylece duruyor, yüzüm göğe çevrili hâlde ağlıyordum.

"Tutku."

"Tutku," dedi, zincirlediği ruhunu sıkıca tutan zincirin sesini duydum; kimse duymadı, ben duydum.

O gece oradaydım, şafak gökyüzüne kanını akıtıyordu, şafak gökyüzüne nefesini üflüyordu, şafak gökyüzüne nabzının içinde kalan son günü armağan ediyordu.

O da oradaydı.

Arabalar etrafımdan bana çarpmadan hızla geçerken ve elbisemle beraber saçlarım dalgalanırken, karşımdaki kaldırımda elleri cebinde durmuş, sırılsıklam bir hâlde sadece beni izliyordu. Beni kurtarmadığı, gelip almadığı için ona kızıyordum.

Oysa önümüzde bir cam olduğunu bilmiyordum.

Yağmur başladığında ve o cama yüzüme çizilen gözyaşlarının aynıları çizilmeye başladığında, Gurur'un beni kurtarmak istememesiyle değil, kurtaramamasıyla yüzleşmiştim.

Geçmiş, içinde ikimize ait bir cesedi başka bir şehre taşıyan yük treni gibiydi. Biz geçmişin kalbinden söküp atamadığı, bir ağrı, bir apse, bir kanser gibi taşıdığı cesetleriydik. Acının içimde bir atın şaha kaldırdığı bacaklarının sonunda parlayan nalları gibi cam kırığı misali parladığı geceler olmuştu. Şimdi o gecelerden birinde değildim. Sanki o gecelerden biri iki gün önce yaşanmamış gibi mutluydum. Mutlu olmak içimdeki o duyguya ettiğim bir ihanetmiş gibi geliyordu.

Oyun biter bitmez kalkıp, gürültüyle sohbete başlayan arkadaşlarıma bakmadan holü aşarak mutfağa girdim. Mutfak karanlıktı. Cam duvardan içeri, şehrin içinde yanmaya başlayan sokak lambalarının ve gelip geçen arabaların far ışıkları parlayarak sızıyordu.

Arkamdan bir hayalet gibi mutfağa girdiği anı hatırlıyorum. Belimi kavramasıyla beni mutfak tezgâhıyla kendi arasına sıkıştırması bir oldu. Sırtım onun göğsüne yaslı hâldeyken kafamı geriye doğru attım ve başım çenesinin altına sürtündü. "Başım dönüyor biraz," diye itiraf ettim. "Cin daha önce içtiğim bir içki değil."

CamScanner ile tarandı

"Cin gibi çarptığını söylerler," diye fısıldadı kulağıma doğru, ağzının içinden zihnime göçen kelimelerle beraber nefesindeki alkolün kokusu da tenime sindi. "Dudaklarını oynattığın süre boyunca aklımı yitireceğimi düşündüm." Bu itirafı beklenmedikti, kalbimin atışları göğsümü yırtmak isteyen pençeler gibi deriyi zorladı.

"İçeride..."

"Birileri var," diye tamamladı ellerini belimin kıvrımlarından usulca indirirken. Yutkunduğumda boğazımda bir har takılı kaldı. Bundan sonra neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bundan sonra bize ne olacağını bilmiyordum ama artık bir şeylerin aynı kalmayacağını biliyordum. Gurur'un parmak boğumlarında doğan nabzı kalçalarımda hissedince bir an irkildim. Başımı döndüren alkol değildi, artık başımı döndüren onun yasaklı dokunuşuydu.

"Gurur..."

"İçeride birilerinin olması seni korkutuyor mu?" diye sorunca sustum, tırnaklarımı mutfak tezgâhına geçirdim. "Dudaklarının her bir hareketinde içimde pervasızca kükreyen o arzunun sesini bastıramadım. Kalbimin atışlarını duymalarından korktum."

Gurur'un açıkça kurduğu cümle heyecanımın üzerine gölge gibi serilince karanlık bir dürtüyle doldum. Birden kendini bana bastırdı ve karnım tezgâha tamamen yaslanırken o da arkamdan bana yaslandı. Elleri kalçalarımın iki yanından usulca karnıma doğru geldi, tezgâhla arama girdi ve parmak uçları karanlığın öncülüğünde kasıklarıma kadar indi. Kasıklarımın gerildiğini, bedenimde garip bir çınlama yükseldiğini hissettim. O çınlamayı kimse duyamazdı ama ben duyabiliyordum.

Vücudum çınlıyordu.

"Senin de tam bu noktanda bir ürperme oluyor mu?" diye fısıldadı kulağıma dudağını sürterek. "Benim senin yanındayken kasıklarım hep gergin oluyor."

"Gurur..."

"Tezgâha neden dokunmuyorum biliyor musun, Zeliha?" Dudakları kulağıma temas ederken konuşması işleri zorlaştırıyordu. Vücudumda bir panik alarmı ötmeye başlamıştı. "Çünkü dokunursam bu defa çatlatmam, un ufak ederim." Kalçalarıma kendini yaslayınca, sert hatlarını hissettim ve dudaklarım hafifçe aralandı. Neredeyse bir kedi gibi mırlayacağını sandım. "Sana dokunuyorum, sana dokunuyorum ki boynum kıldan ince olsun. Kendimden başka hiçbir şeyi incitemeyeyim."

CamScanner ile tarandı

Bacaklarımın iç kısmı gerilerek kasılmaya başladı ve tüm kaslarımın yay gibi gerginleştiğini hissettim. Gurur'un davetsiz parmakları karnımın biraz altındaki gergin deriye dokunuyordu, biraz daha aşağıya kayacak olursa, ayağımın altındaki yer de kayıp gidecekti.

Birinin ayak seslerini duymamızla beraber dudaklarını sertçe boynuma bastırdı ve yavaşça geri çekilerek sırtını kapıya dönüp, cam duvara doğru ilerledi. Nefes nefese tezgâha tutunmaya devam ettiğim sırada Ayça elinde boş shot bardaklarıyla içeri girdi. Bir an bize bakakaldığını hissettim ama bu çok uzun sürmedi, yavaşça tezgâhın önüne gelip shot bardaklarını koyduktan sonra omzunun üzerinden bana baktı.

"Gaye ve Hüsrev oyunda, komik bir çekişme oluyor," dedi.

Aklım başımdan uçtuğu için, "Ya," demekle yetindim.

"Ben bira götüreyim içeridekilere." Ayça, omzunun üzerinden yan gözle Gurur'a, sonra yeniden bana baktı. Ardından yavaşça buzdolabına doğru yürüdü, buzdolabının kapağını açmasıyla beraber buzdolabının içinde yanan sarı ışık mutfağı hafifçe aydınlattı. "Aa," dedi Ayça buzdolabının içindeki bir şeye doğru eğilirken. "Karadut mu bu?"

"Yener almış," dedim.

"Mevsimi de değil aslında ama simsiyahlar. Sen çok seversin. İstersen ye biraz, hem mideni bastırır." Ona dikkatle baktım. "Ne? Seninle neyin mideni bulandıracağını bilecek kadar uzun zamandır arkadaşız." Bir an bu cümle bana çok ağır geldi. "Biraz daha içseydin halıdan kusmuğunu kazımak zorunda kalırdı bu Direk Adam."

Yanaklarımın ısınmasına neden olan Ayça'nın kelimeleri miydi, biraz önceki yakınlık mıydı bilmiyordum. Ayça buzdolabından iki şişe bira aldıktan sonra kapağı kalçasıyla kapatıp, "Hayırlı işler," dedi ve bir an durup hemen durumu toparladı. "Yani shot bardaklarını yıkarsan diye dedim."

"Kolay gelsin demen gerekmiyor muydu?" diye sorduğumda gözlerini kıstı.

"Canım tabii, o da uygun."

Arkasına bile bakmadan mutfaktan çıkınca, bir süre öylece durup içeriden gelen gürültüleri, kahkaha seslerini ve birbirine çarpan bardakların çıkardığı tiz sesleri dinledik. O hâlâ cam duvarın önünde dikiliyor, ben tezgâha tutunmuş sanki düşecekmişim gibi hiç hareket etmeden bekliyordum.

CamScanner ile tarandı

Sonunda Gurur, "Masanın altına baksana," dedi ve şaşkınlıkla ona doğru döndüm.

"Hım?"

"Mutfak masasının altına baksana," dedi, bana bakmadan gecenin alacalı renklerini izlemeye devam ediyordu.

"Neden?"

"Bak yavrum. Yener oraya senin için bir şey bıraktı. Kendisi utanmış."

"Utanmış mı?" Karanlık mutfakta ilerleyip masanın altına doğru çöktüm ve omzumun üzerinden Gurur'a baktım. "Yener ve utanmak mı?"

"Yener göründüğü gibi biri değil, Zerda," dedi Gurur şefkatli bir sesle. "Onun için birini sevmek, bir şeyi sevmek yasak. Hakkı olmadığını düşünüyor."

"Beni seviyor mu?"

"Uzun zaman sonra, yani Nihan ve kız kardeşlerimizden sonra, yakınlık kurabildiği tek kadınsın." Gözlerimdeki parıltıları gizlemek ister gibi önüme baktım ve masanın altındaki büyük koliyi gördüm. Koliyi kendime doğru çektiğim sırada, "Yener belli etmese de duygusal bir adam," dedi Gurur sessizce. "İçinde birilerinin görmesinden korkarak büyütmeye çalıştığı sevgiden bihaber ve sevgiye aç küçük bir oğlan çocuğu var."

"Bu onu tanıdıkça fark edilen bir şey." Koliyi önüme çekerken yere bağdaş kurarak oturmuştum. "Belki de bu yüzden bir kadının onu tanımasına izin vermiyor. Her şeyi anlık yaşıyor Yener."

"Evet."

Kolinin bandını yavaşça çekip yırtarken sessizce, "Bir gün birini sevebilir mi sence?" diye sordum yavaşça. "Beni ya da diğer kızları sevdiği gibi değil. Başka türlü sevmek."

"Bu onun kâbusu olurdu."

"Sevebilir mi demek bu?"

"Evet. Bundan nasıl korktuğunu bir bilsen. Bu dünyada en korktuğu şey, onun gibi bir adamdan daha fazlasını hak eden bir kadına kendisini vermek. Bu cümleler benim değil, onun cümleleri. Bana göre o çok iyi bir adam, sevmeyi bilmese de öğrenebilecek bir adam. Ama ona göre işler öyle değil. Yener sevmekten korkuyor, birinin onu sevmesinden daha çok korkuyor. Bir gün birinin yaşadığı en büyük düş kırıklığı olmaktan bir çocuk gibi korkuyor."

CamScanner ile tarandı

Kolinin iki kanat gibi açılan kapaklarının yarattığı boşluğun içinde bir pelüş fil görünce gözlerim iri iri açıldı. Oldukça büyük fili kutudan çıkarırken boğazım düğüm düğüm olmuştu. Filin üzerinde bir not kâğıdı olduğunu fark ettim.

Üzerinde şöyle yazıyordu:

Fillerin kalbi kırılınca ölür. Sen ölmedin.
Bundan böyle her gecenin saat dörtleri, senin doğum günlerin.

Dudaklarımı bükerek uzun uzun notun yazılı olduğu kâğıda baktım.

"Fil kalpli çocuk," diye fısıldadım. "Yener kesinlikle bir fil kalbi taşıyor."

"Kalbi kırılırsa bu onun için ölüm gibi olur," diye onayladı Gurur.

"Hemen geliyorum, tamam mı?" Dönüp yavaşça ona baktım. "Beni burada bekle."

Gurur bir şey söylemedi, sadece bana doğru dönüp başını sallamakla yetindi. Holden geçip duvarın kenarından kalabalığa baktığımda, Yener'in elinde içki şişesiyle dans ettiğini görünce gülümsedim. O kalabalığın içinde herkesten çok eğleniyor gibi görünüyordu asıl yalnız olan.

Dalgın bakışlarla onu izlemeye başladığım sırada gözleri yavaşça bana çevrildi. Gülümseyişi yüzünden silinmedi, bana gülümseyerek baktı. Kucağımda tuttuğum fili görünce, gülümsemesi daha da derinleşti ve yüzündeki çizgiler çoğaldı. Gülümsediğinde tüm yüzünü kaplayan o çizgiler şimdi daha derindi. Ona parmağımla 'gel gel' yaptığımda tek kaşını kaldırdı ama sonra gülerek kimseye belli etmeden yavaşça yanıma geldi. Onu hole doğru çektiğim gibi, "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Bunun için."

"Bir fil gibi kalbin kırılmıştı," dedi bana bir abiye ait şefkatli gözlerle bakarken. "Ama sen karşımda, buradasın."

"Sana sarılırsam dalga geçer misin?"

Yüzünü buruşturup, "Neden geçecekmişim?" diye sorarak kollarını iki yana açtı. "Gel."

Hiç düşünmeden kollarının arasına girip ona sarıldım. Bir insana öylece sarılmak benim için hiç kolay değildi ama Yener'e sarılmak çok kolaydı. Beni sıkıca sararken fil kollarımın arasında duruyordu.

"Bunu hep saklayacağım ben," dedim yavaşça. "Hep."

"Bildiğim için aldım."

Başımın üzerini okşayarak benden usulca ayrıldı.

CamScanner ile tarandı

"Sen değer bilen bir kızsın. Gurur çok şanslı. Ben de şanslıyım sanırım, sırdaşın olmama izin verecek gibisin çünkü."

"Verdim bile," dedim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "O zaman ben de çok şanslıyım, Zeliş."

"Bir sırdaştan fazlasını bulacaksın," dememle, birden yüzündeki gülümseme soldu. Bir kum saati gibi içi zamanla dolu olan kalbi ters döndü ve kum taneleri acı anılar gibi içinden dökülmeye başladı. Bana öyle uzun baktı ki, gözlerimi kaçırmak zorunda hissettim. Dilimi ısırma isteğiyle dolduğumda, sırtını yavaşça bana dönmüştü.

Hiç beklemediğim bir şeyi yaptı, sokak kapısını açtı ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Kimse onun gittiğini fark etmedi.

Hiç düşünmeden, üzerime bir palto alıp arkasından çıktığımda, içinde olduğu asansörün kapıları çoktan kapanmıştı. Asansör aşağı doğru hareket ettiği an, boş asansöre doğru koştum ve peşinden gitme kararı zihnimde kendini henüz şekillendirmemişken onun peşinden gittim. Binadan çıktığında aramızda elli metre kadar bir mesafe vardı.

Zincire vurulmuş sokağın rüzgârı, saçlarımı okşadı.

Yağmur yağmadı, kar taneleri şehrin üzerine örtü olmaktan vazgeçti, düşmedi. Ellerim paltomun cebinde usulca arkasından ilerliyordum. Yener bir süre hiç durmadan yürüdü, ben de sırdaşı olduğum için sessizce onu takip ettim. Bir süre sonra durdu, bir sokak lambasının altında duruyordu, saçları turuncu alevden bir ışıkla parlıyordu.

"Peşimden gelmene gerek yoktu. Sana kızmadım, Zeliş," dedi sakince.

Durup bir süre ensesini izledikten sonra, "Gelmem gerektiğini hissetmesem gelmezdim, hissettim ve geldim. Demek ki gelmeliydim," diye mırıldandım. "Neden apar topar gitmek istedin?" Sorumu duymazdan geldi ama ben geri adım atmadım. "Söylesene, Yener. Aslında neyin var?"

"Sorun hiçbir şeyimin olmaması. Herkesin bir şeyi var. Girdap'ın canı acıyor, ölüyor acıdan ama bir şeyi var. Benim hiçbir şeyim yok. Ben o kadar hiçbir şeysizim ki, kalbim o kadar hiçbir şeysiz ki..." Birden dönüp bana bakınca, Yener'in gözlerine çöken kan rengi hisleri gördüm. "Hayatımın sonuna dek Zeliş, ben hiç kimsenin en güvendiği adam olmayacağım."

"Böyle şeyler söyleme. Olacaksın."

CamScanner ile tarandı

İçimde çatırdayan duyguyla ona doğru bir adım attığım an, elini kaldırarak beni durdurup, "Olamam," dedi. "Kim benim gibi birine güvenir ki?"

"Bunu bilemezsin."

"Hiç ters yöne yüzdüğünü fark ettin mi?" diye sordu gözlerini kaldırım taşlarına indirirken.

"Evet."

"İşte ben de ters yöne yüzdüğümü fark ettiğimde okyanusun ortasındaydım, geri de dönülmüyor," dedi. "Kaldım burada böyle."

"Hâlâ geri dönebilme şansın var."

"Çok uzun sürer."

"Kaçtığın her şey bir gün karşına çok daha büyük bir yıkım olarak çıkacak," dediğimde bana baktı. "Bir gün kaçtığın ne varsa, ona yakalanacaksın. Buna kalbin de dâhil."

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıp, başını bir sağa bir sola ağır ağır sallayıp, "İstemiyorum," dedi. "Ben bu kalbi istemiyorum."

Bir süre sustu ve sonra yeniden konuştu.

"Ben neyin eşiğindeyim bir bilsen," deyince bir an gözlerimi yüzüne dikip öylece kaldım. "Ben öyle bir şeyin eşiğindeyim ki, kazanamayacağım, savaşamayacağım. Ben böyle bir şeyin savaşını veremem. Ben Gurur değilim, ben Devran değilim, ben karısı öldüğü için oğlunu hayatı yapan Adnan değilim, ben sadece kızı için yaşayan ama karısının terk ettiği Tayfun değilim, ben yıllarca aynı kadın için var olup sonunda onunla nikâh masasına oturacak olan Vural değilim. Ben elini tutmadığı bir kız için kendini kalbinden vurmayı düşünmüş Girdap değilim. Ben onlar olamam."

"Yoksa kalbin sana ihanet mi etti?"

"Bu kalbin beni nasıl yaraladığını tahmin bile edemezsin."

"Belki de kalbin seni fanusun içinde birini kurtarmaya zorluyordur."

Bana alayla baktı. "Zeliha," dedi. "Ben birini fanusun içinden çıkarmaya çıkarırım da, çıkardığım kişi onu fanustan çıkaran kişinin kim olduğunu öğrendiğinde kahramanına değil, katiline bakıyor gibi bakar bana."

"Ya sana böyle düşündürmeyecek biri olursa?"

"Olmasın Zeliha olmasın," dedi gözlerimin içine bakarak. "İçimde soyut bir şey yok değil, var ama ben onu somutla yok etmeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

O an, tam da o an, Yener'in kalbine yerleşmek üzere bir gölge olduğunu biliyordum. Kabul etmesi zor olsa da o gölgenin kime ait olduğunu da sanırım biliyordum. Yener de biliyordu. Bir süre birbirimizin gözlerine baktık ve başını önüne eğdi. Tesiri altında kaldığı biri vardı ve o biri bana bir kan grubu uzaklıktaydı.

"Neyse," diye fısıldadı. "Eve dön hadi."

"Kızgın mısın bana?"

"Sana neden kızayım?" Gülümsedi. "Arabada biraz kafamı dinleyip yukarı gelirim."

Başımı aşağı yukarı sallayabildim, bir şeyler söylemek o an için çok anlamsızdı. Eve döndüğümde yere bıraktığım fili kucağıma alıp vestiyerin üzerine bıraktım ve varlığımı fark etmeyen arkadaşlarıma bakmadan usulca hole girip mutfağa doğru ilerledim.

Gurur buzdolabının önünde duruyordu, buzdolabının kapağı açıktı, elinde şeffaf bir kutu tutuyordu ve kutu ağzına kadar karadutla doluydu. Ağzına bir karadut attığı sırada yorgun gözlerle kapının eşiğinde durup ona bakmaya başladım.

"Biraz hava alsın gelir," dedi her şeyi biliyormuş gibi. Dudağının kenarından taşan karadut lekesine baktım. "Seviyormuşsun." Kutuyu bana doğru uzatırken buzdolabının kapağını ayağıyla iterek kapattı ve ışık kayboldu.

"Şu an bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

Gurur, elinde karadut kutusuyla tezgâha doğru ilerleyip kalçasını tezgâha yasladıktan sonra, "Pyramus ile Thisbe arasında geçen efsanevi aşkı biliyor musun?"

Bahsettiği isimlere yabancı olduğum için çatık kaşlarla, "Hayır," diye cevapladım.

"Karadut onların kanıyla kırmızı meyveler vermiş," dedi.

Yorgun bir adım sonrasında artık mutfağın içindeydim. Tam karşısında durup, "Mitolojik bir hikâye mi?" diye sordum, başını salladı ve bir karadut daha alıp ağzına attı.

"Pyramus, Babil'in en yakışıklısı, Thisbe ise en güzeliymiş," dedi ağzındaki meyveyi çiğnerken. Dudakları meyvenin kanıyla kızıla boyanmaya başlamıştı. "Birbirlerine komşu evlerde yaşayan bu iki genç, birbirine âşık oluyor ama aileleri evlenmelerine izin vermiyor. Kaçmaya karar veriyorlar." Karadutlardan birini parmak uçlarında tutarak bana uzatınca her ne kadar midem burkuluyor olsa da karşı koyamadım ve

CamScanner ile tarandı

ağzımı açtım. Parmakları dudaklarıma sürtündü, Gurur'un göz bebekleri anlık karanlığa meydan okuyarak genişledi ve dudaklarım parmak uçlarına bulaşan kızıllıklara boyandı. "Thisbe, dut ağacının orada avından dönen bir aslanla karşılaşınca bir mağaraya sığınıyor, kaçarken de atkısını düşürüyor. Aslan atkıya kan bulaştırıyor. Bunu gören Pyramus, Thisbe'nin öldüğünü düşünerek kılıcını kalbine saplıyor. Kanlar toprağa, oradan da dut ağacının meyvesine ulaşıyor ve bembeyaz meyve kırmızıya dönüyor. Thisbe mağaradan çıkıp ağacın oraya gelince Pyramus'u kanlar içinde buluyor ve o da kılıcı göğsüne saplayarak kendini öldürüyor."

O an, meyveyi yutamadım. Sadece ona baktım.

"Sen bana kendini açana dek ben kendimi bu hikâyedeki aslan sanıyordum, Zeliha."

"Değilsin," dedim açıkça.

Gurur, parmaklarının arasına aldığı bir karadutu daha dudaklarıma sürttü, ağzımı açmam için zorladı ama ona dikkatle bakmak dışında bir şey yapmadım.

"Aç," dedi. "Ağzını aç bana."

Kalbim öyle bir gürültüyle çarpmaya başladı ki, bu sesi duyduğuna emindim. Dudaklarım usulca aralandı ve Gurur'un parmaklarının kenarından meyveye ait kan akmaya başladı. Gurur, meyveyi usulca dilimin ucuna bıraktı, tam parmağını geri çekecekken dudaklarımı parmağının üzerine kapattım ve parmağına akan kanı dilimi sürterek aşağı yukarı sertçe yalayıp emdim.

Sadece kısık bir, "Siktir," kelimesinin ardından parmağını biraz daha derine itti ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan parmağını sertçe emdim.

Ama her şey anlıktı.

Evin zili üç kez uzun uzun çaldığında ve kapı yumruklanır gibi çalmaya başladığında, parmakları yavaşça ağzımın içinden çıktı. Gözlerimiz birbirine saplanıp kaldı. Hole doğru çıktığım sırada Gurur arkamdan geliyordu.

Kapıya Ayça'dan önce ulaştım ve kapıyı açtım.

Muşta oradaydı.

Gözlerimiz birleşti. Çivit mavisi gözlerinden hızla bir damla yaş çenesine kadar aktı.

CamScanner ile tarandı

Geleceğe çekilirken duyduğum o bozuk kasetin ve cızırtılı frekansın sesi sıçramama neden oldu. Sınıftaydım, herkes toplanıyor ve sınıf yavaş yavaş boşalıyordu.

En son Cenan ve ben kaldık.

Tam sınıftan çıkacağı sırada yavaşça ayağa kalktım ve "Abla," dedim. Cenan durdu ama sanki kalbi de o an durdu.

Muşta'nın çivit mavisi gözünden akan bir damla yaş zamanın içinde kayıp gitti.

Sordum: "Neden o gece hakkında konuşmuyoruz?"

CamScanner ile tarandı

21. ŞAFAK ORATORYOSU

♪: Kıraç, Oysa Bir Umuttu

Birini şafak sökerken sevmeye başlarsan, sabah olunca ağlamaya, gece çökünce beklemeye başlarsın.

Bunu öğrendiğimde bir askeri seviyordum.

Hakan Basri Şenkaya'nın, isminin yanına Muşta mahlası yerleştirilen o adamın gözünden hızla akarak çenesine kayan gözyaşını hatırlıyorum. Mavi gözlerinin içine yayılmış kan damarlarının ve gözünden akan bir damla yaşın sebebinin bir kadın olduğunu biliyordum. O an bunu ondan ya da bir başkasından duyduğum için değil, kalbimde hissettiğim için biliyordum.

Birkaç saniye içinde o gözyaşı kayboldu, arkamdan kapıya doğru yaklaşan birkaç kişinin varlığını fark ettiği an gözyaşları da Cenan gibi onu terk edip gitmişti. O an için onun ağladığını bilen tek kişiydim.

Sırtıma yeni bir yük edindiğim anlardan biriydi.

"Baba?" diyen kişi Vural'dı, zaman yavaşça ayaklarımın altından çekilirken Hakan abinin gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bana baktı ama bakışı kısaydı, gözünden akıp giden gözyaşına şahit olduğumu biliyordu, o yüzden benimle göz kontağı kurmamaya çalışıyordu.

Biraz sonra arkasından geçip giden ve hızla karşı daireye giren sarışın kadını gördüğümde, artık o gözyaşının kaybolmadan hemen öncesinde neden var olduğunu biliyordum. Cenan o kadar hızlı bir şekilde dairesine girip gözden kaybolmuştu ki onu benim dışımda gören olmamıştı. Bir de sırtı ona dönük Muşta'nın bildiğini biliyordum, onu görmese bile hissederdi, kaldı ki onu gördüğü her hâlinden apaçık belliydi.

Kapıyı ardına dek açarak girmesini bekledim. Bir şeyler söylemesini beklemek anlamsızdı. Muşta bu hareketime minnet duyuyormuş gibi başını yavaşça salladı ama bunu sadece ben fark edebildim. İçeri girdi. O gece, hızla çöken bir karanlık gibi içime çöken duygunun geçmesini beklerken Muşta ile neredeyse hiç göz göze gelmedim.

Yağmurun geleceğini işaret eden sıcak bir rüzgâr, gecenin içinden geçerek saçlarıma ve yüzüme çarpıyor, dağılan saçlarım yüzümü örterek görüş alanıma bir hücreye ait parmaklıklar gibi dikiliyordu. Saçlarımı geriye doğru atarak binaya doğru ilerlemeye başladım. Akrep ve yelkovan birbiriyle temas hâlinde kalabilmek için devamlı olarak zamanı örerken asansörün kapanan kapılarını izledim, bir süre sonra üst kattaydım ama tam asansörden indiğim sırada arabanın içinde unuttuğum evrakları hatırlayıp elimi alnıma götürerek derin bir of çektim.

Geri döndüm, belki de bu, o gece yaptığım ilk hataydı.

Asansöre bindim ve alt kata inmek için düğmeye bastım. Omzumu çelik duvara yaslayıp küçük kutunun içindeki yolculuğumun bitmesini beklerken bileğimdeki saate bakıyordum. Asansör durduğunda, kapılar yavaşça açılmaya başladığında, geçmişi konu alan o romanın sayfaları benim için yeniden açılarak tozlu kokusunu ciğerlerime bıraktığında ve nabzım nedeni bilinmez bir şekilde damarlarımı gererek hızlandığında oradaydım.

Her şeyinden vazgeçen bir insandım ve şimdi her şeyim karşımdaydı.

Hayat tam o noktada, bir zamanlar derimden pul pul dökülen cam kırığı gibi keskin parçaları tek bir rüzgâr darbesiyle yeniden bana batırmıştı. Mavi gözleri oradaydı, mavi gözleri bendeydi, o çelik kapının arkasında durmuş bana bakıyordu.

Onunla beraber olduğumuz bir fotoğrafı yaktıktan sonra küllerine bakarak ağladığım o geceden bile acıydı şimdi burada, yıllar sonra onun karşısında durmak, onun gözlerine bakmak.

Onu arkamda bırakmak için kendimle savaşırken daha kaç parçaya bölünebilirim diye düşünmüştüm. O zamanlar toydum, küçük bir kızdım, cahildim, kalbinin sesini susturmak için kalbini boğmaya çalışan bir aptaldım. Şimdiyse burada, yetişkin bir kadının da kalbini boğabileceğini, yetişkin bir kadının da toy hissedebileceğini, küçük bir kız gibi öylece bakıp kalabileceğini fark ediyordum.

Mavi gözlerinde yılların bile eskitemediği beni, yılların bile eskitemediği acıyı gördüm. O gözlere bakmak birkaç saniyeydi belki ama bana hissettirecekleri, bir ömür boyu göğüs kafesimin içinde bir leke olarak kalacaktı.

CamScanner ile tarandı

Bir adım attım, bir adım attı. Gözlerimiz birbirine saplı kalmış iki farklı gümüş hançerdi; iki farklı hançerin ucundan iki farklı kişinin kanı akıyordu. Gözlerimiz birbirinden ayrıldı, o asansöre ilk adımını atarken ben dışarıya ilk adımımı attım ve iki yabancı gibi birbirimizin yanından geçip gittik.

Asansörün kapıları kapanana dek arkama bakmadan hızlı hızlı yürüyerek binanın çıkışına ulaşmaya çalıştım. Asansörün kapıları kapandığındaysa elimdeki araba anahtarı yere düştü, anahtarı almak için eğilirken titriyordum, anahtarı bir türlü parmaklarımın arasına alamadım. Bedenim öyle çok titriyordu ki, güvenlik görevlisi İsmail, "Cenan Hanım?" diye sorarak içeri girip bana doğru koşmaya başladığında, hâlimin hiç de iyi görünmediğini anlamıştım.

"İyi misiniz, Cenan Hanım?" Eğilip anahtarı aldı ve çöktüğüm yerden kafamı kaldırıp İsmail'e baktım. "Cenan Hanım..." Üzgün görünüyordu. "Neden ağlıyorsunuz?"

ZELİHA ÖZDAĞ

Cenan'ın gözlerine uzun süre bakarsam kendi çaresizliğime değil, onunkisine ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Bana o gece ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum yeniden, bakışları yüzüme saplanmış bir bıçak gibiydi ve içime sızdırdığı hisler, akan kanın kokusunu değil, acıdan yükselen kokuyu solumama neden oluyordu.

Kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde toparlarken, "Onu gördüm," dedi, sesi kısıktı. "Karşılaştık."

"Konuştunuz mu?" Ona Hakan abinin neden ağladığını soramadım, acaba ağladığını biliyor muydu?

"Hayır." Cenan yavaşça bana baktı, gözlerinin etrafının büyük bir hızla kan damarlarıyla dolduğunu görünce yutkundum. "Yıllar sonra birbirimizin karşısına geçip ne söyleyecektik ki?"

"Yıllar geçmiş olmasına rağmen neden öyle bakıyorsun o zaman?"

"Çünkü kolay değil, Zeliha." Bana doğru baktı. "Her şey bittiğinde, Gurur ile farklı yollara ayrılan bir kavşakta ayrılırsanız ne yaparsın?" Kalbimin atışları göğsümün içinde güçsüz bir çırpınışa dönüştü. "Ve o kavşakta ayrıldıktan yıllar sonra başka bir kavşakta yine karşılaşsanız, ne hissedersin?"

CamScanner ile tarandı

Bu düşünce kalbimi acıttı. Bir gün o kavşağı gördüğümüzde, birbirinden bir koldaki farklı iki damar gibi ayrılan o iki yola bakarken nasıl insanlar olacaktık? Aklımızdan, kalbimizden, ruhumuzdan geçen ne olacaktı? O gün, asıl istediğimiz ne olacaktı? O an yaşandığında bile Gurur'u istermişim gibi geliyordu. Varlığı bana acı veriyordu. Ama varlığı bana en büyük huzuru da veriyordu. Varlığı zehir gibiydi ve her zehir, bir gün bir hastalığı iyileştiren ilaç olarak kullanılırdı. Gurur, benim içimdeki hastalığı iyileştiriyordu ama bunu yaparken bir zehir olduğu için elbette bana kalıcı hasarlar da veriyordu.

"Gurur ve ben." Düzelttim. "Gurur ile ben. Hangi yolu seçersek seçelim, bir gün karşılaşsak konuşurduk."

Cenan, gülümserken de ağlıyormuş gibi görünmenin gerçek olabileceğinin bir kanıtı gibiydi.

"Nasıl ayrılırsanız ayrılın, konuşurdunuz?"

Tedirginlikle ona baksam da "Evet," diye fısıldadım.

Bileğimdeki bilekliğe, ardından da bana baktıktan sonra, "Hadi gidelim, güzelim," dedi ve çantasını omzuna taktı.

İkisi hakkında daha fazla düşünmeye hakkım var mıydı bilmiyordum ama Cenan ile beraber okuldan ayrılana dek hiç soru sormadım. Ya onun yarasını deşmek istemedim ya da yarasını deşmekten değil, elime bulaşacak olan bir gün benzerini yaşama korkusuna ait kandan korktum.

Durakta beni bekleyen Eymen'di. Siyah bir motosikletin üzerinde durmuş, ayaklarını yere basmış, kolunun altında tuttuğu kaskla ondan muhtemelen yaşça büyük olan kızların hayran bakışlarının hedefiyken beni bekliyordu. Deri yarışçı ceketi, siyah pantolonuyla yaşının on dokuzdan daha büyük göründüğünü düşündüm. Burnunun üzerinde tıpkı bende olduğu gibi çiller vardı ama onun çilleri yoğun değildi, çok fazla güneşte kalırsa belirgin birkaç lekeye dönüşüyor, onun dışında hiç görünmüyordu. Mavi-gri gözlerini bana çevirdiğinde ona neden burada olduğunu sorguladığım bir bakış attım ama pek oralı olmadı.

"Neden buradasın sen?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Benden uzundu, hatta motosikletin üzerinde otururken bile neredeyse aynı boyda değil gibiydik, sanki böyle bile benden uzundu. Kısa bir kız olmamama rağmen etrafımın develerle çevrili olmasına alışamadığımdan kendimi cüce gibi hissediyordum.

"Ablamı almaya geldim," dedi tavşan dişlerini göstererek.

CamScanner ile tarandı

Yakışıklı suratına bir tane indirmek istesem de "Onu sormuyorum," diye homurdanmakla yetindim. "Bugün Antalya'ya dönmeyecek miydin? Okulun ne âlemde?"

Sırıtışı büyüdü, kolunun altındaki kaskı kafasına geçirince kaşlarını çattım. Kaskın güneşliğini indirdi, ardından, "Kaskını tak abla, seni eve bırakayım," dedi tekrardan. Cevap vermemesi sinirlerimi tepeme toplasa da yağmur bulutlarının çöktüğü gökyüzünün altında biraz daha durursam ıslanacağımı anlayıp arkasına yerleştim. Onun siyah kaskının aksine benim kaskım kırmızı çizgilerle dolu süslü bir şeydi, gözlerimi devirerek kaskı taktığım sırada kıskanç gözleri üzerimizde hissedebiliyordum. Ben onun ablasıydım! Muhtemelen dışarıdan ablası gibi durmadığım için bu kıskanç bakışların merkezindeydim.

Eymen'in altındaki motosiklet hırlar gibi bir ses çıkarınca sıçradım, kollarımı onun ince beline sarıp fark etmeden ceketinin altındaki tişörtün kumaşını avucumun içine alarak sıktım. Bu onu güldürdü. Muğla'dayken de bunu sık sık yapardım, ona eski anılarımızı hatırlatmış olmalıydı. O sahil yolunda dayımıza ait motosikletle ne zaman gezmeye çıksak, motosikletten indiğimizde Eymen'in tişörtünün sıktığım kısmı kırış kırış olurdu.

Yavaşlaması için yalvarsam da yavaşlamadı. Normalde daha uzun sürecek o yolun süresini âdeta yarıya indirdiğinde artık Gülistan Taksi Durağı'nın önündeydik. Korkudan betim benzim atmıştı ve zemine adım attığım an yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi titrer vaziyette ona vurmaya başlamıştım.

"Sen neden hâlâ Antalya'ya dönmedin?" diye sordum kaskla omzuna vururken.

"Antalya'ya bir saat mesafe uzaklıktayım, istersem günde dört beş kez buraya gelirim yani," dedi sırıtarak.

"Babamı arayayım da gör."

"Ara, ben de telefonda babama komando marşı okurum."

"Beni mi tehdit ediyorsun sen?"

"Neden üzerine alındın ki ablam kişisi? Komando marşını üzerine alınman gereken bir durum mu var yoksa?"

"Gebertirim seni," dedim işaret parmağımı ona doğru sallayarak.

"Bu arada," dedi kaskı motosikletin gidonuna koyarken, "neden o evde kalıyorsun?" Omzunun üzerinden kaldığımız büyük binaya doğru baktı. "Sevgilinle yaşayamazsın diyerek kafa sikecek bir çapsız değilim,

CamScanner ile tarandı

koskoca kızsın, orasını sen bilirsin de bir anda tuhaf değil mi?" Bana pürdikkat baktığında gözlerimi kaçırmamak için kendimi dizginledim. "Biraz acele verilmiş bir karar gibi geldi bana."

"Kararlarımı mı sorguluyorsun, koca kafalı?" diye sordum. "Hem ben orada onunla yaşamıyorum, o, oraya taşındı ve ben de sık sık yanına gidiyorum." Yeni bir yalan. Kötü hissettim.

"Ya sahtekâr, ya düzenbaz, dolandırıcı, ya sence ben buna inanır mıyım? Babaannem hâlâ sizin evde kalıyor, bir de üzerine onu senin odanda kalırken gördüm. Sen basbayağı o adamla bu binada yaşıyorsun." Tekrar binaya baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Yanlış kararlar vermediğini ummak istiyorum. Çünkü sen benim için bu dünyadaki en önemli kişisin." Anlık bakışlarım yüzünün ortasında asılı kaldı. "Bir de babam bu durumu öğrenirse, ki seni tehdit etmiyorum, bu hayat senin hayatın ve kendinle ilgili her kararı babama açıklama hakkı sadece senin, benim ya da başkasının değil ama yine de büyük olay çıkar. Babamın sana ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun, kalbinin kırılmasından ne kadar korktuğunu da öyle."

Babamla aramızdaki ilişki her zaman farklıydı. Benim kırılmamın onun için ne kadar büyük bir şey olacağını ve sadece kırıldığım için ne kadar yıkıcı kararlar alabileceğini biliyordum. Eymen'e dikkatle bakıp, "Kalbimin kırılacağı falan yok," dedim.

Oysa benim de şüphelerim vardı.

Kalbim kırılır diye korkmuyordum, kalbim kırılsa bile onunla kalmaktan korkuyordum. Bunu yapar mıydım? Yapabileceğimden artık neredeyse emindim. Kalbimi kırıp elime verse, kırılmış kalbimden gözlerimi bir an olsun ayırmazdım ama yine de onunla kalırdım. Bu itirafın sarsıcı gerçekliği içimde yeni bir korkunun doğum sancılarını hissetmeme neden oldu.

"Geliyor deve," dedi Eymen altındaki motosiklet gürlerken.

Omzumun üzerinden Eymen'in baktığı yöne bakınca duraksadım. Gurur altında kot, üzerinde siyah bir kazakla sitenin giriş kapısında duruyordu. Siyah kazağının kollarını dirseğinin üst kısmına kadar sıvamıştı, bileğindeki zinciri görünce kalbim hızlandı.

Bir saniye sonra karşıdan karşıya geçti, yanımıza geldiğinde ona değil Eymen'e bakıyordum. Eymen de ona cins cins bakıyordu. Gurur, "Senin okulun yok mu da her gün buradasın?" diye sorduğunda, Eymen

CamScanner ile tarandı

ona, "Senin de dağda nöbette olman gerekmiyor mu her gün ablamın etrafındasın?" diye karşılık verdi.

"Ben okulumu bitirdim."

"Ne yapayım?"

"Günlüğünden bir sayfa ayırıp buna dair hissettiklerini yazabilirsin," dedi Gurur, yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı.

"Sen hissettiklerini hep bir kâğıda yazıyorsun herhâlde."

"Ablan için yazdığım şiirleri bir yayınevi ile anlaşıp şiir kitabı şeklinde bastırmayı bile düşünüyorum."

"İmza gününe gelecek ilk okuyucu da babam olur," dedi Eymen yavaşça sırıtarak, bu sırıtışta ciddi bir meydan okuma vardı.

"Beni böyle çocukça cümlelerle mi korkutuyorsun?"

"Henüz babamla tanışmadın, sen de haklısın," dedi Eymen, ardından, "ablamla aranızda en az üç adımlık mesafe olsun, kırk beş numara bir ayağa göre üç adımlık. Yani kendi ayağınla üç adım geri bas." Eymen motosikleti sürerek bizden uzaklaşmaya başladığında bir süre olduğumuz yerde durduk.

Sonunda Gurur, "Bir sorum olacak," dedi. "Baban tam olarak nasıl biri ki?"

"İyi biri," diye mırıldandım.

"İyiden başka özelliği yok mu?"

"Yani... Biraz sinirli."

Gurur sessizce, "Ne kadar olabilir ki?" diye sordu. "Ben Muşta'ya maruz kalmışım, en fazla ne kadar kötü olabilir?"

"Doğru," dedim yavaşça karşıdan karşıya geçmek için hazırlanırken. "Daha babama maruz kalmadın."

Ben karşıya geçerken arkamdan geliyordu. "Dur," diye seslense de durmadım. "Ne demek babama maruz kalmadın?" Hâlâ arkamdan geliyordu. "Nasıl biri ki?"

Geçmiş çok uzakta değildi ama yeniden ortaya çıktığında artık orada olduğum küçük kız değildim. Oysa anılardan birinde on dört yaşlarındaydım, saçma bir şakayla beni korkutan sınıf arkadaşımın karşısında dikilen babam, kırmızı görmüş boğa gibi bakıyordu. Babam, *"Bana bak len,"* diyordu Muğlalı şivesiyle. Sonra birden kibar ve tehditkâr bir sesle, *"Uzak duracaksın kızımdan, şakaymış,"* diyor ve birden şivesi yine kayıyordu. *"Şakaymış, ne şakasıymış len? Sen benim kızıma ne şakası*

CamScanner ile tarandı

ediveriyon? Etme kızıma şaka falan, gırtlağını bibiğini sıkıveririm senin çocuk. Hadi yürü git len."

Bu anı beni gülümsetti, babama duyduğum özlem içimde kıpırdanıp durdu. Siteye girip binaya doğru ilerlemeye başladığım sırada anılar zihnimde hareket hâlindeydi. Ortaokul ikinci sınıftayken sınıftan bir çocuğun devamlı olarak bana fiziksel zarar verdiğini hatırlıyorum, ya bilerek iter ve düşmemi sağlar ya da saçımı çekip sıramın yanından geçerken bacağıma tekme atardı. Son çare babama şikâyet etmek olmuştu çünkü öğretmen ne kadar azarlarsa azarlasın çocuk bunu kesmiyordu. Babamın sınıf kapısını kıracak kadar kuvvetli bir şekilde kapıyı açarak sınıfa fırladığı o an, tüm öğrenciler korku ve şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. O çocuğun ensesine eline koymasıyla, çocuk birden yalvarmaya, hatta yalvarmak da çare olmayınca babamı tehdit eder gibi, *"Amca seni babama şikâyet edeceğim,"* demeye başlamıştı.

Babam da ona, *"Et len, git et, babanı eşek sudan gelinceye kadar döverim,"* demişti.

O günden sonra sınıftaki hiç kimsenin bana zorbalık yapmaya cesaret edemediğini hatırlıyorum.

"Kız neye gülüyorsun sen öyle kendi kendine, deli?" diye sordu Gurur anıları güçlü sesiyle ikiye bölerken. Asansörde olduğumuzu o an anlayıp bakışlarımı çelik duvarlardan ayırarak ona çevirdim.

Parmaklarım bilekliğime kaydı, uzun tırnaklarımla zincirin ucunu hareket ettirmeye başladım. "Aklıma bir şey geldi öyle," dedim, bu sırada buz sıcağı gözler bileğime inmişti. Zincirle oynadığımı görünce dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm yerleşti. Sırtını yasladığı çelik duvardan ayırıp bana yaklaşınca kalbimin atışlarının hızlanmasına engel olamadım.

Yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Zincirini çok mu sevdin?" diye sordu.

Ben de onun bileğindeki zincire bakıp, "Sen ne kadar sevdiysen o kadar sevdim," dedim, gülümsemesinin genişlediğini hissettim ama yüzüne bakamadım.

Uzun parmaklarını bileğindeki zincire götürüp zinciri yavaşça döndürdü. "Takma nedenimi daha çok sevdim," dedi, bir an gözlerimi kaldırıp yüzüne bakmamla zaman benim için onun yüzünde ikiye bölündü. Böyle şeyler söylediğinde, açıkça anlamları dile getirip ifade etmiyor olsa da içimde yankı bulan o kelimeler, beni çıkmaza sürüklü-

CamScanner ile tarandı

yordu. Bir süredir farkında olduğum bir şey varsa o da Gurur'un yüzü bile benim çıkmazımdı. Yüzüne baktığımda bile köşeye sıkışmış gibi hissediyordum.

Kulağımın arkasına saçımı taşıyan parmağı bu kez elmacık kemiğimin üzerine yerleşince gözlerimi yüzüne diktim. "Utandın mı?" diye sordu.

"Nereden çıkardın bunu?"

"Çillerinin rengi değişiyor," dedi düşünceli bir sesle, bu sırada pür-dikkat yüzümü inceliyordu. "Ne zaman utansan renk değiştiriyor."

"O kadar dikkatli inceliyorsun yani," dediğimde bana biraz daha yaklaştığını fark edip nefesimi tuttum.

"Evet. Seninle ilgili hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum. O yüzden seni çok dikkatli inceliyorum, güzelim."

Belki bilerek belki de sadece içinden geldiği için kalbimi böyle hızlandırması canımı sıkıyordu. Kaşlarımı çatarak ona bakarken içime akın eden duyguları saklamak zorunda hissettim. Yüzünü yüzümün hizasına getirmesiyle beraber asansör durdu ve çelik kapılar iki yana kayarak açıldı. Yavaşça yanından geçtiğim sırada beni durdurur sandım ama yapmadı, arkamdan sakince asansörden indi. Birkaç adım önünden yürürken neden bu kadar heyecanlı hissettiğimi bilmiyordum. Sanki son birkaç gündür onun yanındayken nefes almak bile zordu. Kalbim öyle çok zonkluyordu ki göğüs kafesim uyuşuyordu.

"Bu akşam diğer evde kalacağım," dedim çantamdan anahtarları çıkarıp kapının deliğine sokmadan hemen öncesinde. Arkamda put gibi durduğunu hissettim, kelimeler diline o an için uğramadı ama merak sanki etrafını mayın gibi sarmış olacak ki sonunda konuştu.

"Bu akşam Gaye'nin çalıştığı o kafede eğleneceğiz. Babaannen rahatsız edilmekten hoşlanmaz ki. Eve geç dönersen rahatsız olur."

"Sonuçta kızlar da eve geç dönecek."

"Neden öyle diyorsun ki? Belki senden daha fazla rahatsız oluyordur kadıncağız."

"Ben onun torunuyum."

"Düşünsene, yirmi üç senedir sana katlanıyor kadın, belki o yüzden görmek istemiyor artık seni. Bence buraya dön, ne gerek var şimdi diğer eve, Zeliha?"

CamScanner ile tarandı

"Evde kalmayacağım diye bir de yatıp ağlamaya başla istersen, Gurur." Omzumun üzerinden ona bakarken gülümsüyordum ama somurttuğunu görünce duraksadım.

"Evde kalman için ağlamam gerekiyorsa bunu bir düşüneyim," dedi. Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi bazen hiç anlamıyordum.

İçeri girmemizle Leon ve Pars'ın üzerime çullanması bir oldu. Leon ayağa kalkınca neredeyse benden uzun oluyordu, patilerini omuzlarıma koyarak yüzümü yalamaya başladığında, ellerimi başına koyarak onu okşadım. Bana bu kadar kolay alışmalarını beklemiyordum, sanırım bu Gurur'u bile şaşırtıyordu. Üst kata yöneldiğimde Gurur hâlâ holün önünde durmuş beni izliyordu. Omzumun üzerinden ona doğru bakıp, "Bir şey soracağım," dedim, bu sırada merdivenin tırabzanına tutunuyordum.

"Karşılığında bir şey almazsam cevap vermeme gibi huylarım var." Sesi alaycıydı.

"Ne istediğine bağlı olarak alacağım cevabın uzunluğuna ve detaylarına ben karar veririm ama?" dediğimde bir an yüzündeki alay büyük bir hızla kayboldu. Dudaklarımda beliren gülümseme bu kez alay etme sırasının bende olduğunu gösterse de onun gözlerinde gördüğüm şey çok farklıydı, sanki aklına isteyebileceği binlerce şey gelmişti ve her biri, gözlerinin her geçen saniye bir ton daha koyulaşmasına neden olacak türden şeylerdi.

"Tek bir cevap istiyorsan bir öpücük," dedi ciddi gözlerle yüzümü izlerken.

"Aldığım cevap hakkında bir soru daha sorar veya detay istersem?"

"Kucağımda uzun bir öpücük."

Yutkunmamak için zor dursam da "Peki verdiğin detayla yetinmeyip yeni bir detaya daha ihtiyaç duyarsam?" diye sordum.

"Kaşınma, Zelihacığım," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Kaşınırsam kaşır mısın, Gururcuğum?"

"Seve seve."

Ses tonu beni heyecanlandırdığı için hemen önüme döndüm. Merdivenleri tekrar tırmanmaya başladığımda arkamdan geliyordu.

"Ne soracaksın?"

Bu konuyu ona nasıl açardım bilmiyordum. Uzun yıllardır Hakan abiyi tanıdığına göre Cenan ile olan geçmişe hâkim olabilirdi. Dide gerçeği, içimde biraz daha ağırlaştı. Gurur'a bakmadan son basamağı da

CamScanner ile tarandı

çıkıp üst kattaki cam duvara doğru yürüdüm. Sokak sakindi, yağmur henüz yeni atıştırmaya başlamıştı.

"Soracak mısın artık?"

Yavaşça ona doğru döndüm, gözlerini indirmiş bana bakıyordu.

"Cenan ve Hakan abiyle ilgili bir soru," dedim çekingen bir sesle.

Yüzünde birkaç kas seğirirken, "Seni dinliyorum," dedi.

"Onlar arasında..."

"Neden böyle bir soru sorma gereği duyuyorsun ki?" diye sorup sanki soracağım soruyu öngörmüş gibi bu soruyu ağzıma tıkadı. Ona çatık kaşlarla baktım ama aldığım karşılık mimiklerinden ve duygularından arınmış buz gibi bakan gözler oldu. "Cenan sana bir şeyler mi anlattı?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne gibi?"

"İkisiyle ilgili soru sormaya karar verdiğine göre."

Gözlerinin soğuk baktığını fark ettim.

"Bana bu gözlerle bakmana neden olacak şeyler mi yaşandı?"

Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Bunlar seni ve beni ilgilendiren şeyler değil, Matmazel Meraklı Melahat," dedi eğlenceli bir sesle ama ben o sesteki eğlenceye tutunamadım.

"İlgilendirmeseydi sormazdım."

"Neden birdenbire böyle bir şeyi merak ettin? Demek ki bir şey biliyorsun."

"Başta sadece bir histi," dediğimde Gurur şaşırmadı. Zaten bu tarz şeyleri öngörebilecek, hissedebilecek biri olduğumu biliyordu, bunu bakışlarından anlamıştım. "Hakan abi, ne zaman Cenan'dan bahsedilse, bizim göremediğimiz ama onun görüp paniklediği derin bir kesikten akan kanı durdurmaya çalışıyormuş gibi bakıyor."

"Başta sadece histi dedin, sonra nasıl emin oldun peki?"

"Çünkü Cenan da öyle bakıyor," diye fısıldadım.

"O kadının kendinden başka birini sevdiğine inanmamı bekleme," dedi Gurur, bir an donup kaldım, sonra tek kaşım havaya kalktı ve sorgular gibi baktım. "Abimi öylece terk edip gitmiş."

"Öylece olduğunu kim söyledi? Hakan abi mi?"

"Hayır," dedi Gurur. "Muşta'nın canı o kadar çok yandı ki, ondan hiç bahsetmedi."

"Sadece aptallar bilmedikleri konular hakkında emin bir şekilde konuşurlar," dedim sertçe.

CamScanner ile tarandı

"Muşta, hayatı boyunca başka bir kadınla beraber olmadı, evlenmedi, çoluk çocuğa karışmadı. Tek bir kadın vardı. O kadın da onu bırakıp gitti," dedi, kelimelerindeki bazı noktalar duraksamama, canımın acımasına neden olsa da kaşlarım sertçe çatıldı.

Sıkıca tutunduğu gerçeğin koca bir yalan olabileceğini düşünmüyor muydu hiç? Bir kadın, sevdiği bir adamı hiçbir sebep yokken neden bırakıp gitsin ki? Bunu anlamasını elbette beklemiyordum ama yine de tek bir yönden bakması anlamsız geliyordu.

"Bırakıp gittiğini net olarak Muşta'nın ağzından duymadın ama eminsin, öyle mi? Neye dayanarak eminsin? Hislerine mi? Falcılık da yapıyor musun boş zamanlarında? Durugörü yeteneğin falan da var mı?"

"Cenan'ı mı savunuyorsun? Seni köşeye sıkıştırıp gerçekleri öğrenmek için kullanan şu kadından bahsediyoruz."

"Beni köşeye sıkıştırıp gerçekler ortaya çıkmasın diye tehdit eden de sendin," dediğimde bir an duraksadı, başımı aşağı yukarı salladım. "Ama şimdi seni tanıyorum. O zamanlar mecburdun, biliyorum. O zamanlar Cenan da inandığı şeyler uğruna savaşıyordu."

"Şimdi savaşmadığını mı düşünüyorsun?"

"Muşta'yı seviyor," dedim sertçe. "Hep sevdi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hissediyorum." Elimi kalbime koymamla, gözlerini elime indirip yutkunması bir oldu. "Bir kalp başka bir kalbi hissedemez mi sanıyorsun?"

"Cenan senin beynini yıkamış."

"Sen beni aptal mı sanıyorsun ya?" Ona dik dik baktım. "Beynimi yıkıyor diyelim, peki ya kalbim?"

"Muşta'yı terk etti."

"Terk ettiğin birini sevemez misin?" diye sordum birden çat diye.

Ona, *seni seviyorum ama bu senin her düşünceni kendi düşüncemmiş gibi sahiplenip doğrum bileceğim demek değil,* diye bağırmak istiyordum. Yanılıyordu. İkimizin de bilmediği şeyler vardı ve ben bir adım geri durmama rağmen o şiddetle biliyormuş gibi tavır takınıyordu. Oysa ortada bir bilinmeyen vardı. Bu bilinmeyen, ikisinin arasında geçen şeydi.

"Seviyorsa neden dönmedi?" diye sordu. "Bir gün sevdiğin birini terk etsen, sonunda yine ona dönmez misin?" Bana beklentiyle bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ya Cenan dönmeyen değil, dönemeyense?"

Sorum onu anlık duraksatsa da "Seninle bu konuda tartışmak istemiyorum," dedi.

"Gurur," dedim adının üzerine basa basa. "Sen bir yanlış yaptığımda o yanlışı doğrun olarak kabul edecek bile olsan, ben bir şey bana yanlış geliyorsa, o şey senin doğrun diye bunu kabul etmem, bil bunu."

"Zeliha..."

"Lütfen karşıma geçip tek bir şeyi savunmak yerine, mantıklı düşünüp her ihtimali göz önünde bulundurarak konuş. Ya da sadece bu sorunun cevabı bende yok de ve devam et, tamam mı?" Onun yanından sıyrılıp geçmemle bana doğru dönüp arkamdan gelmeye başlaması bir oldu. Yatak odasına ilerlediğim esnada, "Tartışma bu kadar, Gurur," diye söylendim. "Lütfen karşımda bir insan değil siyasi bir parti varmış gibi hissettirme bana. Senlik değil bu hareketler."

"Bu kadar kızacağını tahmin etmemiştim. Ne zamandan beri bu kadar yakınsınız bu kadınla?"

"Bu kadın ne ya? İsmi Cenan onun."

"Kankam Cenan de istersen."

"Bir noktada hep senin düşüncelerin, senin söylediklerin, senin hissettiklerin doğruymuş gibi geliyor olabilir ama kötü bir haberim var." Yatak odasına girip omzumun üzerinden ona baktım ve sertçe, "Değil," dedim.

"Sorunu tam olarak sormadın," dedi söylediklerimi duymazdan gelerek. Tartışmaktan kaçınıyor gibiydi ama bir şeyleri diretir gibi konuşması benim heyheylerimi tepeme toplamıştı.

"Soracağım soruyu bile beklemeden benden tarafa füze gönderdin diyedir."

"Ya da sorunu tahmin edip öpücüğü alamadığım içindir."

"Öpücükmüş." Başımı iki yana sallarken sinirden gülüyordum. Yerdeki valize eğilip yarım şekilde açık olan fermuarını tamamen açtım ve kapağını kaldırdım. "Soruyu ağzıma tıktığın yetmedi bir de diktatör diktatör konuşuyorsun." Krem rengi bir kazak ve kot pantolonumu aldıktan sonra Gurur'a doğru döndüm. Lambaderin önünde durmuş beni izliyordu. Dışarıda yağan yağmurun gökyüzünü griye boyamasından ve perdelerin camların önünü örtmesinden dolayı içerisi oldukça loştu, o yüzden yüzünü tam olarak seçemiyordum. "Aralarında ne geçti bilmiyorum ama o kadın, Hakan abiyi hâlâ seviyor. Cevap verme hakkını da

CamScanner ile tarandı

şu an elinden alıyorum, yani cevap versen bile seni duymazdan gelip şirinler şarkısını söyleyeceğim."

"Ze-"

"Lalalalalaa lalalalala."

Sırıtarak, "Zeliha," dedi.

"Lalalaa lalalala." Valize doğru eğilip deri ceketimi de çıkardım. "La-lalalala."

"Kendimi Azman gibi hissetmeme neden oluyor bu melodi," dedi, artık gerçekten sesli bir şekilde gülüyordu. "Şirinlik yapıyorsun."

"Lalalala lalalala." Kıyafet yığınını kolumun altına alıp yatak odasının çıkışına ilerliyordum ki birden belimi kavrayıp ayaklarımı yerden keserek beni önüne doğru çekti. Ayaklarımı sallayarak onun kollarından kurtuldum ve "Lalalalaa!" diye bağırarak kıyafetlerle ona vurmaya başladım. "La. La. La."

"Kız dursana."

"La."

"Kız dur."

"Bir." Bir kere daha vurdum. "Daha. Bana. Eskiden. Olduğu. Gibi. Davranıp. O. Şekilde. Bakmayacaksın." O kadar şiddetli gülüyordu ki neredeyse ben de gülecektim ama bozuntuya vermeden çamaşır istifiyle ona vurmaya devam ettim.

"Tamam, söz," dedi ellerini kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaparak. "Tamam. Vurma..."

"Akıllı ol, gebertmeyeyim seni."

Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırırken, "Bu derin bir konu," dedi. "Hiçbir zaman abimin ağzından dinlemedim ama askerler arasında efsaneleşmiş bir aşk. O yüzden kulağıma geldi. Ben daha çok eğitim odaklıydım o zamanlar, buralarda değildim."

"Nasıl efsaneleşmiş?" Parmaklarım onun kazağının kumaşını kavradı, sakince göğsüne sokulup gözlerimi bir noktaya diktim.

"Tüm tim tarafından biliniyormuş işte. Muşta o zamanlar, yani dokuz ya da on yıl kadar önce, hemen hemen benim yaşlarımdayken Cenan tesise girebilen tek sivilmiş. Hem de hukuk öğrencisi olmasına rağmen. Aralarında çok farklı bir ilişki varmış. Bazı eski askerler onlar için şöyle derdi: Dağın efsanesi."

"Herkes tarafından biliniyorlardı demek," diye fısıldadım.

CamScanner ile tarandı

Gurur'un elleri saçlarıma kaydı, beni yavaşça göğsüne çekerken, "Evet," diye doğruladı. "Söylerler ki, Muşta, Cenan ondan gittiği gün öyle yanmış ki, eğer Muşta bir insan değil, tesisin bulunduğu dağ olsaymış, çoktan o dağ içinde tesisle beraber kül olurmuş."

"Neden ayrıldıklarını bilmiyor musun?"

"Henüz tesiste görev almıyordum, eğitim görüyordum."

"Bilmiyorsun yani."

"Bir çavuş vardı bir zamanlar, emekli olmadan önce öyle laf lafı açtığında Yener'e ve bana bir şeyler anlatmıştı. Cenan'ın çok ağladığını duymuş, tesisteki koridorlardan birindeymiş, Cenan'ın ağlayarak yanından geçip gittiğini hatırlıyormuş. O çavuşa göre Cenan bir şeyleri kaldıramıyordu. O geceden sonra bir daha tesiste kimse Cenan'ı görmemiş."

"Onu terk etmesine neden olacak kadar güçlü bir sebep ne olabilir sence?"

"Belki de sonunda bir askerle birlikte olduğunu fark etmiştir," diye fısıldadı Gurur. "Ne olursa olsun, bir dağ olsa kül olacak olan abim, o geceden bile Hakan Basri Şenkaya olarak çıktı. Ama o yangını hissetti."

"Cenan onu gerçekten seviyor, Gurur. Nereden anladın diye sorma, gördüm, hissettim, bildim işte. Onu suçluyor olabilirsin ama o gerçekten seviyor. Dün gece gördüm. Muşta'yı ağlarken gördüm." Gurur'un bedeninin kaskatı olduğunu hissettim. "Kapıyı açtığımda gözünden bir damla yaş aktı, arkasında Cenan vardı, eve girdi, sabah okula gitmeden önce İsmail abiyi gördüm. Kapıdaki güvenlik görevlisi. Bana dedi ki, Cenan o kadar çok ağlamış ki, yere düşürdüğü anahtarı bile alamayacak kadar, öyle çok titremiş ki ağlarken anahtarı tutamamış." Yutkundum. "Hakan abi ne kadar süre kapıda bekleyip kapımızı çalamamışsa, Cenan bile geri çıkabilmiş yukarıya o hâldeyken ama Hakan abi kapıyı bile çalamamış."

"Artık birbirlerini bu kadar çok sevmeleri için bile çok geç," diye mırıldandı Gurur.

Bu acı cümle, kalbime bir ok gibi girdi ve sonra duygularımın kanına boyanarak geri çıktı. Cenan'ı düşündüm. Benim yaşlarımdayken girdiği o aşk labirentinden bu yaşına gelmiş hâlâ çıkamamıştı. Kader bazen alnımıza yazdığı ismi bizden saklardı, biz de tüm hayatımızı o ismi yeniden bulabilmek ve o isimden kaçıp kurtulabilmek için harcardık.

"Neden geç olsun ki?" diye sordum, sesim kısıktı. Dide'nin çivit mavisi gözleri zihnime yerleştiğinde yutkundum. Gurur saçlarımı okşadı ama buna cevap vermekten kaçındı. "Bir şansları daha olsun isterdim."

CamScanner ile tarandı

"Söylediğin gibi, ne yaşandı bilmiyoruz," dedi sonunda, Cenan'a karşı hâlâ bir yanı suçlayıcı yaklaşıyor olsa da benden duydukları o yanını susturmuştu.

"Yine de bir şansları..."

"Zaman bazı acıların çaresi, bu doğru ama bazı acıların devası mahşere kaldı," dedi Gurur. "Belki onların kavuşması gerçekten mahşere kalmıştır, Zeliha, bilemeyiz."

"Mahşere kaldı," diye tekrar ettim onu ama öyle düşündüğüm için değil, bu cümlenin altında ezilip küle döndüğüm için.

Bir süre sustuk, sonra yavaşça ondan ayrıldığım esnada elini tekrar belime sararak beni kendisine doğru çekti ve "Ödeme almadım, Zelihacığım," diye fısıldadı, ılık nefesi saç diplerime ve alnıma akın ederken gözlerimi kaldırıp ona baktım. Büyük elini yanağım boyunca kaydırıp yeniden yüzüme doluşan saç tellerini geriye taradı, avuç içini yanağıma bastırırken diğer eli belimdeydi. Yüzü yüzüme gitgide daha da yakın bir mesafeye gelince nefesimi tuttum. Kalbimin hızla vurup göğsümdeki deriyi gerdiğini hissedebiliyordum.

Dudaklarını dudaklarımın üzerine koymasıyla, arafta duran bedenim cennete kabul edildi. Beni öpüşü ılıktı, talepkâr değildi, sadece hislerimin üzerinde dolaşan sıcak, şefkatli bir ele benziyordu. Avucu yanağıma sürtünüp tenimi anbean ısıtırken dudaklarını yavaşça araladı ve o ıslak, sıcak his başımı döndürdü. Beni bana zarar vermekten çekiniyor, beni öptükçe derin bir yara bedenine yerleşiyor gibi nazikçe öpüyordu. Sonunda dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ateş saçan gözleri gözlerimin merceğindeydi. Birbirimize öyle uzun baktık ki sanki oda karanlık değildi, güneş gözlerimizin etrafında dönüyor, bakışlarımız ısınıp aydınlanıyordu.

"Eğlenceden sonra eve dönmeni istiyorum," dedi kısık bir sesle. "O eve değil, bizim evimize dönmeni." Kirpiklerimin arasında firar eden duyguları geri çekme tasasından arınmış gözlerle ona bakıyordum. "Yalnız yemek yemeyi, yalnız uyumayı, yalnız yaşamayı sevmiyorum. Çok uzun yıllardır yalnızdım. Artık yalnız olmak istemiyorum."

Başımı salladım.

"Sensiz olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Bu cümle beni o geceye götürdü. Çaresizliğin bir insan olup içime yerleştiği, bir bebek gibi içimde büyümeye başladığı, aynı gece beni sancılarla kıvrandığım bir doğuma hapsettiği o geceye götürdü. Hissettiğim

CamScanner ile tarandı

o çaresizliği bir daha hissetmekten korkarak onun yüzüne dokunup yavaşça yanağını okşadım. Bu dokunuş ona verilmiş büyük bir cevap gibiydi, susup gözlerime baktı ama bakışlarında sadece benim anladığım, anlamı içime kazınmış kelimeler vardı.

"Sensiz bir evde olmak istemiyorum. Sensiz yemek yemeyi, sensiz uyumayı, sensiz yaşamayı istemiyorum." Alnını alnıma bastırıp, "Sensiz olmak istemiyorum," diye fısıldadı tekrardan.

"Ben de," diye itiraf etmemle beraber gözleri gözlerime hançer gibi saplandı. "Hiçbir şeyi sensiz yapmak istemiyorum. Her şeyi seninle yapmak istiyorum."

"Bu cümlenin devamında bana gerçekten evlenme teklifi etmen gerekiyor, biliyorsun değil mi?" diye sordu keyifle şakıyarak. Ardından cevabımı bile beklemeden burnumun ucunu öpüp, "Hadi bakalım, Matmazel Domuzcuk," dedi. "Gidip arkadaşlarınla hazırlan."

"Akşam görüşürüz o zaman."

"Akşam ve gece," dedi. "Burada kalacaksın, değil mi?"

Çocuk gibi sorması içimi kıpır kıpır ettiğinden, "Evet," diye mırıldandım.

Binadan çıktığımda yağmur dinmişti. Sitenin yüksek binaları arasında ilerlediğim sırada dalgın bakışlarım tek bir noktada duruyor, o noktada bana ait olmayan anıları izliyordum. Gurur, haklı olabilir miydi? Gerçekten de bazı kavuşmalar mahşere mi kalırdı? Birini çok sevsen de kavuşmanın mahşere kalmasına izin mi verirdin? Derin bir iç çektim ve siteden çıktım. O sırada siteye bağlı binaların birindeki zemin katta olan A101'in kapısı açıldı ve Simge bir elinde poşetler, bir elinde de yeni açıp bir ısırık aldığı çikolatayla karşımda belirdi. Pijamasının paçalarını botlarının içine sokmuş, dizine kadar uzanan kabanının altına muhtemelen lahanaya dönmesine neden olacak kadar fazla kıyafet giymişti.

Çikolatayı çiğnerken, "Okulda mıydın?" diye sordu. "Mesaj attım ama dönmedin. Selam bu arada, eğer biraz daha kar yağmazsa kendimi ortaya atıp bir bidon benzinle yakmayı düşünüyorum. Ne güzel sevinmiştim karlı şehre geldim diye. Saydım, hesaplarıma göre yirmi beş saattir kar yağmıyor."

"O kadar olmadı."

"Son yağan kar tutmadı, sayılmaz, bana ne?" Beni süzdü, düşüncelere dalmış hâlde olduğumu fark edince, "Çikolatamdan bir ısırık alabilirsin ama sadece bir ısırık, eğer büyük bir ısırık alırsan sana istediğim

CamScanner ile tarandı

soruyu sorarım ama küçük bir ısırık alırsan hiçbir şey sormam. Bu arada sen bu çikolatayı çok seversin. Yani bence büyük bir ısırık alman gerektiği kanaatine varmış bulunmaktayım. Evet." Çikolatayı bir mikrofon gibi bana doğru uzattı. "Joker hakkını kullanamazsın."

Çikolatadan büyük bir ısırık aldım çünkü anlatmak için bir nedenim olsun istiyordum. Simge gülümsedi. Çikolatayı emerken karşıya geçtik, taksi durağının olduğu kaldırımda yürüdüğümüz sırada kucağımdaki kıyafet yığınına bakarak, "Hakan abi ve Cenan abla hakkında düşünüyorum," diye mırıldandım. "Birbirlerini bu kadar sevdiklerini tahmin etmezdim."

Simge evin olduğu binaya giden sapaya girip aşağı doğru inerken omzunun üstünden bana doğru baktı. "Dün geceden bahsediyorsun sanırım," dedi, bir an algılayamadığım için ona bakakaldım. "Salak değilim yahu, adam tüm gece put gibi durdu öyle."

"Birbirlerini görmüşler."

"Buraya gelirken Cenan'ı göreceğini biliyordu, Zelluş," dedi Simge omuz silkerek. "Bile bile geldi, demek ki içten içe onu görmek istiyordu. Belki görmeye gidemediği için bir sebebi olsun istedi, görmeye giden kişi olmak değil, onunla karşılaşmış gibi görünmeyi istedi."

Haklıydı. Hakan abi bu binaya gelirken onu görmeyi göze almış olmalıydı. Belki de Simge'nin söylediği gibi, Cenan'ını, canını, canını dağıtıp kaybolanını görmek için bir bahane arıyordu ve o bahane bizdik. Dün geceden ağır yaralı çıkmışlardı ve şimdi onları bekleyen o belirsiz gelecek, tıpkı ölümcül zehri kanında taşıyan bir canavar gibi üzerlerine doğru gelmeye başlamıştı.

Binanın güvenlik şifresini girdim, kilit açıldı ve kapıyı ittim. Simge poşetleri koluna takarak merdivenleri tırmanırken, "Bu kadar dalgın olma," dedi. "Emin ol şöyle bir aynaya baktığında en büyük derdinin kendi hayatın olması gerektiğini fark edeceksin."

"Çok yardımcı oldun."

"Seni kandırmaktansa acı gerçekleri çat pat söyleyip seni tokatlarım, kusura bakma," dedi ve öpücük atıp paltosunun cebinden anahtarı çıkardı. "Eve ikinci bir besleme gibi kapak attım, inşallah kızlar beni kapının önüne koymaz."

"Sen ne yapacaksın peki?"

"Neyi? Ha, okulu mu? Bilmiyorum. Yatay geçişle buraya geçerim belki. Babam kişisi Ankara'dan pek hoşlanıyor değil, Isparta'da da sen

CamScanner ile tarandı

varsın diye amcam ha bire babama Isparta'yı övüyormuş." Sırıttı. "Bu gidişle ben istemesem de babam beni buraya postalayacak."

Kapıyı açtığı sırada, "Burası senin için fena olmazdı," dedim, bana yan gözle baktı.

"Öyle bir gelirim ki kademsiz ayağım yüzünden Isparta'ya seksen beş sene kar yağmaz. Gittiğim şehirleri kurutuyorum. Bak geldim, iki üç gün yağdı, bir sustu susuş o susuş."

"Her an yağacak değil," dedim gülerek.

"Ben geldim diye yağacağı varsa da sanmıyorum yağsın."

Ayça, "Şu keseri Maria'ya götürsenize," dedi elindeki büyük keseri elime tutuştururken. "Ön bahçede çiçek dikiyor. Toprağı bununla eşeleyecekmiş." Dağınık turuncu saçlarını kafasının üzerinde koca bir topuza dönüştürdü. "Bitirmem gereken bir çizim var, gece olana kadar benimle iletişim kurmazsanız sevinirim Özdağ Ailesi. Hoşça kalın."

"Akşamki eğlenceye geleceksin, değil mi?" diye sordum.

"Gelirim, tabii çizimi ilerletebilirsem. Paftanın üzerinde yuvarlana yuvarlana ağladım az önce. Sonra da bölümü bırakmayı düşünüp bir de buna ağladım. Sonra annemi arayıp bu düşüncemi söyledim, bana demediğini bırakmadı, bir de buna ağladım. Şimdi kaldığım yerden ağlayarak çizim yapmaya dönüyorum."

Babaannemin yanına inip onu yağan yağmurun çamurlaştırdığı toprakla uğraşırken görünce, elimdeki keseri kenara bırakıp düşünceleri de o keser gibi bir kenara ittim ve kollarımı bedenime sararak, "Yine çiçeklerle mi konuşacaksın?" diye sordum. İrkildi, ona yaklaştığımı hissetmemiş olsa gerekti. Az önceye dek yağmur döken göğe bakıp, "Doğru bir zaman değil gibi," dedim.

"Sohbetin zamanı olmaz. Hem yağmurun özünü aldığı için daha güzel tutar." Ojeli parmaklarıyla çamurlu toprağa baskı uyguladı, oval bir şekil vererek yavaşça yukarı doğru sivrileştirdiği toprağı izlerken tepkisizdim. "Kesere gerek kalmadı," dedi babaannem, sesi dalgındı.

"Bir kapak açacağın zaman bile tırnaklarına zarar gelmesinden korkan sen, toprağa o kadar âşıksın ki bir çocuk gibi onunla oyun oynuyorsun." Gülümsedim, o da gülümsedi.

"Rahmetli dedenden bana yadigâr kaldı bu toprak," diye fısıldaması boğazımdaki düğümün bir yumruk boyutuna ulaşmasına neden oldu. "Ne zaman toprağa dokunsam, sanki onunla konuşuyorum."

CamScanner ile tarandı

"Bu da demek oluyor ki Süslü Maria onu çok özlemiş." Temkinli adımlarla bahçeye girip çamurlu toprağa basmadan kurumuş çimlerin üzerinde ilerledim. "Muğla'dan kaçmanın sebebi neydi?"

"Gezmeye geldim," diye geçiştirdi.

"Yalan söyleme."

"Söylemem ben yalan falan. Acı biber sürdürme dudaklarına."

"Yine ne canını yaktı da kaçtın o şehirden, Maria?"

Bir süre çömeldiği yerde öylece durup elinin altında şekil kazanan toprağa baktı. Tohumlar kâğıt mendilin içinde duruyordu, yeteri kadarını kullanmıştı sanırım. Toprağa bulanmış ellerini çekti, birkaç tohum alıp eliyle kazıdığını düşündüğüm küçük çukurların içine yerleştirirken bir süre konuşmadı. Sonundaysa, "Onunla ilk buluştuğum limon ağacını kesmişler. O bahçenin sahibi ölünce çocukları bahçeyi elden çıkarmak için satmış, satın alan adam da ağacı hiç düşünmeden kesmiş. Ben de ne yapacağımı bilemedim. Şehir üzerime üzerime geldi." Toprağı avuçlarının içinde şekillendirip çukurların üzerine atarak çukurları örttü. "Ona göre kestiği eski, artık limon vermeyen kuru bir ağaçtı ama benim anılarıma ait bir film bobini kesilmiş gibi oldu. Altında oturduğumuz, konuştuğumuz, küsüp barıştığımız o ağacı kesmişler, sanki fotoğraflarımızı küçük küçük kırpmışlar da artık birleştirsem bile eskisi gibi görünmeyecekmiş gibi hissettim. Ben de kaçtım."

Bir süre sustu. Sonra, "Kaç yıl geçti, o bile çekti gitti, limon ağacı hep benimle mi kalacaktı sanki?" diye sordu kırgın kırgın.

Yavaşça yanına çökerken, "Anıları yarattığın şehirler, evler, yerler bir gün kaybolabilir, Maria," diye fısıldadım, etrafı kırışıklıklarla çevrili üzgün bakan gözlerini bana çevirdi. "Daha da acısı, anıları beraber yarattığınız insan bile bir gün yanında olmayabilir. Ama ne kadar uğraşırsan uğraş, o anıları zihninin içinden kazıyıp atamazsın. O anılar artık bir limon ağacının altında değil, senin zihninde yaşayacak. Tıpkı onun da hâlâ zihninde," elimi yavaşça kalbinin üzerine koydum, "ve kalbinde yaşadığı gibi."

"Sen romantizmden ne anlarsın?" diye sordu şakayla, gözleri doluydu ama gülümsedi. Omzuyla omzuma vurup, "Gerçi anlarsın tabii," dedi kelimelerindeki her harfi sinir bozucu bir şekilde uzatarak telaffuz ederken. "Bulmuşsun at gibi çocuğu, maşallah beygir gibi adamı, birlikte Topgun filmini mi çekersiniz artık, Titanik mi çekersiniz bilemem ama Titanik'i çekecek olursanız, gemi ortadan ikiye ayrılınca üzerine çıkıp

CamScanner ile tarandı

donmaktan kurtulduğun koca sandığın üzerinde çocuğa da yer açarsan sevinirim."

Dişlerimi göstererek sırıttığım esnada, "Zeliş," dedi babaannem, işte yine o dalgın yaşlı gözleriyle bana bakıyordu, ses tonuna bir geminin okyanusun dibine çöken enkazı gibi hızla çöken o durgunluğa ifadesiz gözlerle karşılık vermeye çalıştım. "Canın o gece yandığından daha çok yanacak, biliyorsun değil mi?"

Birden bir yıldırım gibi içime düşen sorusu o kadar çok duyguma aynı anda dokundu ki, en büyük hissin ne olduğunu o an için algılayamadım; tamamı yoğundu.

"Bu eminim ki ilk değildi ama sen ilkine denk geldin ve yine eminim ki bu son da olmayacak. Her zaman ruhunu, benliğini ve kalbini doyuracak romantik bir öykün olsun istedim. O gece ise bu isteğimin koca bir bencillik olduğu kanaatine vardım. Çünkü o gece senin öykünün sadece romantik değil, acı dolu bir öykü olduğunu anladım. Aşk elbette acıtır, her zerrende bu acıyı taşırsın, senin yaran olur ve bazen de dermanın olur ama sende gördüğüm acıdan fazlasıydı, yaradan fazlasıydı, sen mahvolmuştun." Parmakları tekrar toprağın üzerinde hareket edince pembeye boyalı tırnaklarına bulaşan çamur lekelerine baktım. Kalbim birdenbire çok şiddetli bir şekilde ağrımaya başlamıştı.

Babaannemin o gece, o şafak vaktine uzanan alacakaranlıkta neler yaşadığıma şahit olduğunu hatırladım. Derimi delen iğnenin ucundan akarak damarımdaki kana karışan ilacın beni bir nebze olsun sakinleştirmeye yetmediğini kendi gözleriyle görmüştü. Kastettiğinin ne olduğunu, aynılarıyla, belki daha da acılarıyla yeniden karşılaşma ihtimalimin hep olacağını artık biliyordum. Bunu zaten Gurur Mert Çalıklı'nın ağzından da duymuştum. En acı hâliyle.

Ama babaannemin bilmediği bir şey daha vardı. Ben Gurur'u sevsem de bir gün her şey bitebilirdi, bir gün bu yalan bir şekilde hayatımızdan sıyrılıp gidebilir, arkada onsuzluğun tortusuyla tek başıma kalabilirdim. Bunu bilmiyordu. Bu ihtimal de tıpkı kafamda var ettiği diğer ihtimaller gibi oldukça can yakıcıydı.

"Her bir adım sonrası mayın olacak mı diye düşünmek çok zordur, Zeliha," dedi babaannem. "Hele o mayına basacak olan sen değil de oysa, senin için bunu göğüslemek daha da zordur. Bir kumar oynuyorsun. Masada da kalbin var."

CamScanner ile tarandı

"Dikili bir limon ağacım da yok," dedim buruk bir tebessüm dudaklarını teslim olmaya zorladığında.

Düşünmekten kaçmak istiyordum. Masaya bir kalp bıraktığımı, Gurur'un ayakucunda duran ve acıdan şişip göğüs kafesimi zorlayan kalbim kadar büyük olan mayını, sonunda bir gün o kavşağa gelip yol ayrımında ellerimizin ayrılacak olma ihtimalini... Tüm bunlar birikince gelen ağlama hissi öyle derin ve kopma noktasını zorlayan detaylarla doluydu ki. Tohumlardan bir iki tanesini avucuma alıp, gözlerime batan yaşları yok saydım, sanki ağlamak istemiyormuşum gibi sakin görünmek için uğraştım. Ama babaannemin asıl hislerimi bildiğini biliyordum.

"Yine de bu hayat senin hayatın, göğsünün altında atan kalp de senin kalbin, Zeliha. Bir şey seni çok üzecekse bile öncesinde edebildiği kadar mutlu etmeli. Ben de bir zamanlar çok mutluydum, sonra önce deden, sonra da anılarımın fotoğrafını çeken bir fotoğraf makinesi gibi hissettiğim o limon ağacı gitti. Fotoğrafları da kaybettim. Artık o fotoğrafları, yaşanan o anıları sadece hayal edebiliyorum." İç çekti. "Keşke limon ağacı kalsaydı."

Sustum, *keşke,* diyemedim çünkü sanki ben ona hak verirsem, limon ağacının yokluğunu daha da derinlerinde hissedecekti. Bir müddet sonra, "Akşam bizimle gelsene," dedim. "Değişiklik olurdu senin için."

"Bilmem ki, sevdiğim animenin de çevirisi gelecekti aslında," dediğinde gülümsedim. "Ama belki gelirim, uzun boylu, selvi gibi asker çocukları görünce tansiyonum çıkıyor, kendimi genç hissediyorum... Genç olmadığımdan değil tabii." Kıkırdadı. "Geleyim bari, gözüm gönlüm açılsın."

Doğrulup kalkarken, "Ben de gidip hazırlanayım," dedim.

"Bence de şimdiden başla hazırlanmaya çünkü biliyorsun ki hepiniz toplansanız bir ben etmezsiniz." Permalı kısa saçlarını savurdu ama bu hareketi eskisi kadar neşeli görünmedi gözüme.

Babaannem odama tam olarak yerleşmiş olmasa da kendisinden izler bırakmıştı. Çalışma masamın üzerinde birbirinden ton olarak tamamen farklı, tam da ona uyacak renklerde ojeler vardı, parlak taytlarından biri de sandalyemin sırt kısmına serilmişti. Elbise dolabıma doğru ilerleyip valizin içine atmadığım, hâlâ dolapta olan kıyafetlerime kısaca göz gezdirdiğim sırada Çolpan, odanın aralık kapısını hafifçe tıklatıp tamamen açtı. Omzumun üzerinden ona baktım, kıvırcık saçlarını at-

CamScanner ile tarandı

kuyruğu yapmıştı, saçları kabarık duruyordu, altında dışarıdaki soğuğa rağmen kısa bir şort, üzerinde de askılı bir tişört vardı.

"N'aber?" diye sordum gözlerimi elbise dolabındaki yarısı boşaltılmış kıyafet yığınına çevirirken.

"Eh, idare eder. Bu aralar dersler biraz yoğun olacak, onun gerginliği var üzerinde." Omzunu kapının pervazına yasladığını hissettim. "Ben sana şeyi soracaktım ya... Bora'yı."

Hatıra yığını zihnimin üzerine yıkılırken, "Hım?" diye mırıldanıp ona omzumun üzerinden baktım.

"Bora'yla tekrar görüşmek istiyorum sanırım," dedi dudaklarını büküp boşluğa bakarak. "Beni yanlış anlama, elbette ona en iyi şekilde ebeveynlik yapıyordur ama babasının biraz daha bilinçlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çocuğu olduğu için duygusal yaklaşması çok normal ama o tür kriz anlarını duygusal davranarak atlatamaz."

"Adnan'ın gayet bilinçli olduğunu düşünüyorum. Sadece o an çok beklenmedikti." Durup kabullendim. "Beklenmedik bir şey olduğu için Adnan da panikledi."

"Anlayabiliyorum. Bora ile yakın arkadaş olacağımızı düşünüyorum. O küçük çocukla aramda garip bir bağ kurulacağı hissi var içimde." Derin bir nefes aldı. "Neyse, akşam için ne giyeceksin?"

Kıyafet yığınına elimi sokarken, "Kot ve kazak," dedim umursamaz bir sesle.

"Ha ondan kıyafet dolabının önünde çaresizce dikiliyorsun?"

"Ne çaresizliği bayan?" diye sordum, sonra sanki ben değil de Adnan konuşuyormuş gibi hissettiğim için gülmeye başladım.

"Deli deli gülüyor bir de ya," dedi Çolpan tıpkı benim gibi gülerek. Ardından odaya girdi, kıyafet dolabımın önüne gelip beni yavaşça itti. "Her zamanki kotlarından giyme bence."

"Ne giyeyim şekerim?" diye sorduğumda bana cins cins baktı.

"Sen şu Yener ile çok mu takılıyorsun?" diye sorarken birkaç kazak çıkararak yatağın üzerine bıraktı. Koyu gri crop kazağı incelerken, "Bu crop güzel," dedi. "Altına da siyah, İspanyol paça pantolonunu giy."

Elbise dolabından İspanyol paça pantolonu çıkardım. İstediği kazağı pantolonunun üzerine yerleştirip bir çift temiz iç çamaşırını da yanlarına koydum. Ben duşa girdiğimde evde derin bir sessizlik vardı, duştan küçük bir havluya sarınarak çıktığımdaysa o sessizlik yerini paniğe bı-

CamScanner ile tarandı

rakmıştı. Çolpan, Ayça'nın saçlarını düzleştiriyor, Maria da elini Simge'nin kucağına koymuş ona nar çiçeği renginde bir oje sürdürüyordu.

Akşamın gölgeleri yavaşça şehre çöktüğünde ve yağmurun puslu bir renge büründürdüğü şehrin üzerini usulca örtmeye başladığında artık hazırdım. Kuruttuğum saçlarımı fırçayla yumuşacık olana kadar tarayıp, enseme doğru düşecek şekilde dağınık bir topuz yaptım. Yanaklarımın kenarlarından firar edip yüzümü etkisi altına alan saç telleri, topuzumun daha doğal durmasını sağlıyordu. Kazak belimi açıkta bırakacağı için uzun paltomu almam iyi bir fikir olacaktı. Bağcıklı, kalın topuklu botlarımı yatağımın altındaki kutunun içinden çıkardıktan sonra sadece hafif bir göz makyajı ve toprak tonlarında bir parlatıcı sürerek makyajımı tamamladım. Tırnaklarımdaki siyah ojenin üzerinden daha kalıcı olması için cila geçtiğim sırada Simge, içinde oldukça çekici göründüğü siyah, mini bir deri etek ve beyaz, yumuşak görünen bir kazakla odaya girdi.

"Ay aptal gibi görünmüyorum değil mi?" diye sorarken eteğini çekiştiriyordu. Bir an bana bakıp duraksadı ve "Dağların aslanına Disney'den fırlamış ceylan Bambi şoku," dedi. "O makyaj gözlerini tam ceylan gibi göstermiş, mis gibi mis."

Sırıttım. "Harika görünüyorsun."

"Biliyorum, övmeniz için yalancıktan sormuştum zaten."

Kapı zili çalınca Simge'nin yanından kayarak salona çıktım. Babaannem ojeleri kurusun diye parmaklarına üfleyerek kapıyı açtı ve kapıda Gurur yerine Yener'i görünce bir an donup kaldım. Elimdeki telefona bir bildirim düştü.

Girdap Demiralp: Warner Bros'tan fırlamış bir Tazmanya canavarı hızıyla gözden kaybolan Yener'in nereye gittiğine dair bir bilgisi veyahut fikri olan var mı? Çünkü az önce arkamdaydı, gözümü açıp kapattım ve geride onun şeklinde bir bulut kalmış.

Devran Soydere: :D

Tek kaşımı kaldırarak kapıya baktım. Babaannem, "Ay boylu poslu bir diğer asker," dedi. Sonra kafasını kapıdan dışarıya doğru uzatıp apartman boşluğuna doğru, "Evimize komando ordusundan bir başka komando daha gelmiş. Aa torunumun komando sevgilisinin arkadaşı bir diğer komando kişisiymiş, aa çok da yakışıklıymış," dedi sesini tüm komşulara duyurmak istiyor gibi. Ardından sessizce, "Gel içeriye yakı-

CamScanner ile tarandı

şıklı çocuk, sana kapılarda durmak yakışmaz," diyerek ojelerine aldırış etmeden Yener'i kolundan yakalayıp içeri soktu.

"Ben sizi almak için gönderilmiş bir askerim, ne eksik ne fazla, başka bir amaca hizmet için gelmediğime yemin edebilirim. Bir his geldi içime, dedim ki sanırım Gurur beni kızları almam için görevlendirmiş. Yanlış olmasın, hislerim kuvvetlidir, Gurur ile telepatik bir bağımız var, o söylemese de ben anladım ve geldim. Hissettim yani."

"Ne saçmalıyor bu be?" diye sordu Ayça ona garip garip bakarak.

Simge kolunu odamın kapısındaki pervaza yaslamış sakince Yener'i izlerken sessizdi. Telefonuma bir bildirim daha düştü.

Sevgilim: Nerede bu salak?

"Evet, Gurur seni görevlendirmiş, Yener," dedim telefona bakarken. "Hep böyle harika mısındır?"

"Bu dünyada en sevdiğim insan olan Zeliha da buradaymış. Yani tabii ki burada olacaktı. Sonuçta en çok Zeliha için geldim. Başkası için değil."

"Sana başkası için geldin diyen mi oldu sivri zekâlı?" diye sordu Ayça ona, şüpheyle kısılmış gözleri Yener'e saplı duruyordu.

"Aaa, Gurur'un rüyasındaki portakal cini," dedi Yener. "Sen de mi buradaydın kız? Boyun kısa diye görmedim ben seni."

"Oturduğum için kısa görünüyorum."

"Aa oturuyor musun? Normalde de böyle göründüğün için oturduğunu bile fark etmemişim ya."

Cins cins bakıştılar.

"Doğru, sen de komandoların içindeki en kısa komandoydun değil mi, mandalina?" diye sordu Ayça. "Ben en azından portakal olmuşum kendi şartlarım doğrultusunda kendimi yetiştirerek."

Yener'in gözleri anlık Simge'ye çarpıp panikle tekrar Ayça'ya döndü. "Yalnız benim boyum bir doksan beş," dediğinde, hâlâ aralık duran sokak kapısının aralığında beliren kafanın sahibi, "Bir doksan bir," diye düzeltti, bu kişi Girdap'tı ve Can Manay gibi kapı aralığından bizi izliyordu.

Babaannem heyecanla kapıyı açıp apartman boşluğuna, "Aaa, hayatımızdaki üçüncü komando da gelmiş," diye seslendi.

Babaannemin çocukları yadırgamamasını garipsemiyordum, o hep kendi içinde zaten tam da böyle biriydi. Romantik, dışa dönük ve renk-

CamScanner ile tarandı

liydi. Benim tam tersimdi. Aynı olan sadece isim ve soy isimlerimizdi; bunun dışında onunla tamamen farklı, birbiriyle örtüşmeyen iki karaktere sahip iki farklı insandık.

Evden çıkıp binanın önüne indiğimizde dışarıda Tayfun'un da bizi beklediğini gördüm. Her zaman görmeye alışkın olduğum ciplerin aksine bu defa önünde durduğu arabalar daha normal, daha sportifti. Girdap, gri bir Volkswagen'ın önüne doğru yürüdü ve Tayfun da beyaz bir Volvo'nun önünde dikiliyordu. Onların kocaman, zırhlı bir aracı anımsatan ciplerine alışan gözlerim, bir an için bu arabaları boyut olarak oldukça küçük gördü.

Babaannem, "Ay ne olursunuz ben şu büyük, esmer olanın arabasına bineyim mi?" diye sordu koluma girerken. "Tam filmlerdeki kötü adamlar gibi, kötü adamları izlemeyi her zaman sevmişimdir."

"Çapkın bir babaanne gibi davranmasan keşke," diye homurdandım.

Ayça, Çolpan, Yener ve Simge, Girdap'ın arabasına bindiler. Gurur'un bize doğru geldiğini gördüğümde sokak lambaları artık yanıyordu, altından geçtiği sokak lambasının ışığı açık renk saçlarının üzerinde kor taneleri gibi parıldadı. Bakışları herkesi aşarak bana takıldı ve aramızda metrelerce mesafe olmasına rağmen onun göz hapsine girmemle nabzımın damarımı yırtması bir oldu.

Beni süzdüğünü hissettim. Girdap'ın arabasının farları açıldı, ışık beni içine aldı.

Tayfun, "Arabasını almayacakmış," dedi sürücü koltuğu tarafındaki kapıyı açıp gözlerini bana çevirirken ama ona bakmadım, gözlerim Gurur'daydı. Camel rengi, uzun boyuna rağmen dizlerinin biraz üstüne kadar gelen uzun bir palto giymişti, içinde de beyaz, yuvarlak yakalı bir tişört vardı ve boynundaki künyenin ucunu dışarı salarak beyaz tişörtün üzerine bırakmıştı. Altında açık renk bir kot pantolon, ayaklarında onda görmeye alışkın olduğum kulakları gevşek postallar vardı. Benden bir cevap alamayacağını anlayan Tayfun, arabaya binip kapıyı kapattı ve az önce yanan far ışıkları tenimden silindi, Girdap'ın sürdüğü araba yanımdan kayıp geçerek yokuşu aldı, taksi durağından tarafa dönerek uzaklaşmaya başladı.

Tam önüme geldiğinde, davetsiz gözleri büyük bir hızla ayakucumdan başımın üzerine dek beni talan etti. Dudağının kenarında tatminkâr bir tebessümün büyüyerek çehresine daha aydınlık bir ifade yayışına anbean şahitlik ettim. "Güzelmiş," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Çok za-

CamScanner ile tarandı

yıfladın." Bundan pek de memnun değilmiş gibi dudaklarını büküp gözlerini açıkta duran belime, bacaklarımın üst kısmını saran pantolonuma indirdi, yeniden gözlerime bakarken gözlerinde alaydan uzak ama bazı şeylerin imasını açıkça yapan yaramaz bir ışıltı vardı. "Güzel seçim. Ama bir şey eksik gibi duruyor, Dağ Çiçeği."

"Neymiş o?"

Bana doğru bir adım daha atınca sert parfümünün kokusu tenindeki soğuğun kokusuyla birleşerek âdeta tüm duyularıma saldırıp beni alaşağı etti.

Yüzümün iki yanına su gibi akan saç tellerini geriye itti, dokunuşuyla ürperdim ama bunu görmesine izin vermedim. Parmakları yanağımdan kayarak boynuma indi, kazağın kumaşına dokunurken hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Uzun kirpiklerinin usulca gözlerinin üzerini örttüğünü fark ettiğimde artık bana değil, boynumu örten kumaş parçasına bakıyordu.

"Eksiğin ne olduğunu buldum," dedi.

Boynundaki künyeyi çıkarıp benim boynuma geçirince bir an gerçekten afalladım, gözlerimin irileştiğini görünce sırıttı ve künyeyi düzeltti.

"Sana yakıştı, küçük asker."

Künyesini parmaklarımın arasına aldığımı gördüğünde artık yüzüme bakıyordu. Tepkilerimi hafızasına bir daha hiç unutmamak, sonsuza dek, yaşayacağı son güne dek hatırlamak istiyor gibi kazıyor olmalıydı. Belki de ben öyle olmasını umut ediyordum. Ama o gözlere bakan biri, aksini asla düşünemezdi.

"Kan grubun sıfır negatif," dediğimde başını aşağı yukarı salladığını hissettim, ona değil, hâlâ künyeye bakıyordum."1987 demek..."

"Karıştırma şimdi orasını," dedi gülerek, ben de genişçe gülümsedim.

"Halis muhlis 32 yaşındasın," dedim ve gözlerimi kaldırıp geniş gülümsemesine uzun uzun baktım. "Erzurumlusun, bak bu da doğruymuş."

"Yalan borcum mu vardı, Zelihacığım?"

"Dadaş seni," dedim, elimde olmadan içten bir gülümsemeyle kurduğum bu cümle onu da daha geniş gülümsetti.

"Çıkarma bunu," dedi, "sana yakıştı."

"İkinci kez yakıştığını söylüyorsun."

"Ne kadar yakıştığını sen anla işte."

CamScanner ile tarandı

Sokakta büyük bir yankıyla duyulan korna sesi, yerimde yavaşça sıçramama neden oldu. Gurur, Tayfun'un içinde beklediği arabaya yan yan baktıktan sonra, "Âni neden bozuyorsun ya?" diye homurdandı, Tayfun duymamış olacak ki bir kere daha ön camdan gözlerini bize dikerek *'ne diyorsun'* dercesine kornaya bastı. "Bunların hepsi sığır."

"Sen neden arabanı almıyorsun?"

"Dönüşte biraz yürürüz diye düşündüm," dedi, söylediği şeyde bulduğum masumiyet içimi ısıttı.

"Sen şuna herkesi arabayla gönderip biz yürüyelim, sen de evde değil bende kal desene?"

"Bende mi? Orası bizim evimiz değil mi?"

Bu soruyu bir çocuk gibi sorması beni bozguna uğrattı. Cevabımı beklemeden elimi yakalayınca diğer elim hâlâ künyesinde, parmaklarımız bir makinenin dişlileri misali birbirine geçmiş vaziyette Tayfun'un arabasına yürüdük. Babaannem ön koltuğa kurulmuştu, bu yüzden biz de Gurur'la birlikte arka koltuğa yerleştik. Parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi, araba çalıştığında ve Isparta'nın yolları altımızda eskimeye başladığında, diğer elimin künyeden hiç ayrılmadığını fark etmiş olacak ki, cama düşen yansımasını izleyen gözlerim onu hep beni seyrederken yakaladı.

Tayfun ve babaannem yol boyunca konuşmadı, Gurur ve ben de sessizdik ama sanki kelimeler aramızda bir köprü kuruyor, birbirlerine ulaşıyordu. Bir dokunuşun çok şey anlatabileceğini onunlayken fark etmiştim. Ve biliyordum, onun için de küçücük bir dokunuş sayfalarca süren bir romanın okuyucunun kalbinde bıraktığı hisleri bırakıyordu.

Mekândan birkaç metre ilerisine park ettiğimizde Kafeler Caddesi'ne doğru baktım, kalabalık akın akın rengarenk ışıkların birbiri üzerine yığılarak bir renk cümbüşü yarattığı sokaklara dağılıyordu. Her biri farklı bir hikâyenin karakteri olan insanları sakinlikle izledim ve arabanın motorundan yükselen uğultu sesi kesildi.

Araçtan inip Kafeler Caddesi'nin içinde yürümeye başladık. Tayfun ve babaannem bir iki adım önümüzden gidiyorlardı. Kalabalığın içinden geçtiğimiz esnada Gurur'a biraz daha yaklaştım ve bileğimdeki zincirden küçük bir şıkırtı sesi duyuldu, birden birbirine yapışarak bütün bir kalp şeklini var eden bileklikerimize bakmak zorunda kaldım. Gurur da kafasını eğmiş bileklikerimizin birleştirip oluşturduğu sembole bakmaya başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Gördüğün gibi," dedi. "Çekim alanı. Tıpkı bu ikisi gibi biz de birbirimizi çekiyoruz." Bu cümleyi kurarken bana değil, bileklerimize bakıyordu.

"Aramızda bir çekim olduğunu görmüyor değilim."

Yoğun bakışları bir mermi gibi tenime saplandı.

Tam bir şey söyleyeceği esnada, kalabalığın içinden birinin, "Zeliha!" diye seslendiğini duydum, o da duymuş olacak ki ikimizin de bakışları hızla sesin dağılarak bize doğru hücum ettiği yöne çevrildi. Omzuna taktığı bilgisayar çantası, dağılmış saçları ve bölümdeki kızları hayran bırakan yüzüyle Ekin, kalabalığın içinde gümüş bileklerin birbirine çarptığı elini kaldırmış bana doğru yavaşça sallıyordu. Gurur'un bakışlarının donuklaştığını fark ettim.

Ekin, bölüm başkanımızdı, karizmatikti, olabildiğince az konuşan ama kızlar tarafından fazla ilgi gören biriydi. Kurum siyahı dağınık saçları, kavruk bir teni, uzun ve zayıf bir vücudu vardı. Metal müzik dinlemeyi sevdiğini biliyordum, aynı zamanda bazı geceler Kafeler Caddesi'ndeki barlardan birinde de sahnesi oluyordu. Birçok kez beni ve bölümdeki diğer kızları yaptığı müziği dinlememiz için o mekâna davet etmişti ama pek konuşkan bir tip olmadığı için bunu nezaketen değil, çıktığı mekâna para kazandırmak için yaptığını düşünmüştüm. Açıkçası biraz da bu yüzden çağrılarına kayıtsız kalmıştım. Ama bölümdeki diğer kızların Ekin'in çıkacağı geceleri o mekânda geçirdiklerini biliyordum.

Elimi kaldırdım ama aramızdaki mesafeden dolayı dikkatleri üzerime çekmemek için ismini yüksek sesle söylemekten kaçındım. Gurur, sadece Ekin'e bakıyor, onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ekin'in bize doğru gelmeye başlamasıyla, bizim adımlarımız bıçak gibi kesildi ve kalabalık etrafımızdan gürleyen bir şelale gibi akarken öylece durup yaklaşan yabancıyı izledik.

Ekin tam önümde durup, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, sağ ol. Sen?"

"İyiyim," derken gözleri yavaşça Gurur'a kaydı, koyu renk gözleri yanımda gördüğü yabancıyı anlamlandırmaya çalışır gibi taradıktan hemen sonra yeniden benim gözlerimle buluştu ama çok geçmeden bakışları birbirine bağlı bileklerimize doğru kaydı. Şaşırdığını fark ettim.

"Kafeler Caddesi'ne sık sık geliyorsun ama beni dinlemeye hâlâ gelmedin," dedi.

CamScanner ile tarandı

Gurur'un parmakları parmaklarıma sarılınca irkildim ama gözlerimi Ekin'in yüzünden ayırmadım. Gurur parmaklarımızı birleştirdi, sadece parmak uçlarımız birbirine kanca gibi geçti ve Ekin yeniden ellerimize bakıp, herhangi bir duygu kırıntısı belirmeyen gözlerini bana doğru geri tırmandırdı.

"Canlı müzikten pek hoşlanmam," diye yalan söyledim, bu yalan Ekin'in bozulmasına neden oldu, Gurur'un ise parmaklarımı daha sıkı kavramasına.

"Emin ol beni dinledikten sonra fikrin değişecektir, Zel," dedi, ardından bu konuyla ilgili başka bir şey söyleme gereği duymadan, sadece, "Okulda görüşürüz," dedi ve yanımızdan sıyrılıp geçti. Gurur'un parmaklarıma dolanmış vaziyette duran parmaklarının daha da sıkılaştığını hissedince gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim.

Bana onlarca yıl sürmüş gibi gelen o kısa sessizliğin ardından bana değil, ileride dağılarak farklı yönlere giden kalabalığa bakarak, "Kim bu sik?" diye sordu düz bir sesle.

"Anlamadım?"

"Zor bir soru değildi ki," diye fısıldadı sesine süngü kadar ağır bir sakinlik yerleştirerek. "Arkadaşın mı?"

"Yani, sayılır."

"Sayılır mı?" Yolun ortasında öylece duruyorduk ama buna aldırış etmedi, omzunun üzerinden bana dikkatle baktı. "Sayılırsa neden ağzını geviş getirir gibi eğerek konuşuyor seninle?" Ona tuhaf tuhaf baktığımda cümlesine, "Yakın değilseniz sana Zel falan demesi saçma. Çok ergen birine benziyordu bu arada," diye devam etti.

"Bana ne zaten ondan," dedim çatık kaşlarla.

"Bir de sana ne olmasaydı istersen," diye fısıldadığını duydum ama o kadar ağzının içinde konuşmuştu ki eğer ona dikkatle bakmıyor olsam ne dediğini anlamazdım bile. Sanki söylediği şeyi duymadığımı düşünüyormuş gibi, "Kesin sesi de karga gibidir bunun. Çıkıp Anadolu Rock yapıyorum ayağına çığırıp çıkışta da kızlardan telefon numarası alıyordur. Öyle ezik biri gibi geldi bana. Sadece fikrimi belirtiyorum tabii ama bence haklıyım, sen bana bir kulak ver, bence ezik birisi o."

"Ay geberttin çocuğu iki dakikada ya," dedim hayretler içerisinde.

"Rockçı Serpil," diye homurdandı. "Boğazı tahriş olana kadar bağırırken Zuhal Topal gibi bakardım ona."

"Tayfun'un arabası bizi ezseydi de Ekin'le karşılaşmasaydık ya."

CamScanner ile tarandı

"Keşke Tayfun direkt o Rockçı Serpil Ekin'i ezseydi de yerde fotokopisi çıkmış gibi yatarken onu görmeyip, üzerine basarak yürüyüp gitseydim."

Gurur'a yandan bir bakış attım. "Bir düşüp bayılmadığın kaldı, Gurur," dedim. "Ne oldu Rockçı Serpil'i mi kıskandın yoksa?"

"Güleyim de boşa gitmesin, nesini kıskanacakmışım o Laptop Recai'nin?"

"Bana öyle geldi herhâlde," dediğimde, "Sana öyle gelmiş tabi," diye geçiştirdi. Daha sonra hiç beklemediğim bir anda, "Seni kıskanmamı mı isterdin?" diye sordu, bu soruyu en azından böyle bir zaman diliminde, tam şu an almayı beklemediğim için donup kaldım. Donup kalmam suratına sinir bozucu bir gülümseme çizilmesine neden oldu. "Seni kıskanmamı ister miydin istemez miydin, Gelincik?"

"Neden isteyecekmişim?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Madem benimle bir savaşa giriyordu, tamamdı o zaman. O asıl hissettiğini açıkça söylemediği sürece ben de sadece gösterir ama asla söylemezdim. Dudaklarıma yayılan tebessümü izlerken bir an o kararlı bakışları dağıldı, yüzündeki sırıtış usulca kaybolmaya başladı. "Hareketlerin kıskanmışsın gibi hissettirdi ama beni neden kıskanasın ki? Sonuçta ben senin sahte sevgilinim, değil mi, Gururcuğum? Yalnızken beni kıskanıyor gibi yapmana gerek yoktur diye düşünüyorum."

"Ya, tabii öyle, Zelihacığım," diye karşı atağa geçti. "Hem gerçek sevgilim olsaydın bile seni böyle ergenlerden kıskanmazdım ben. Özgüveni yüksek bir insanım bir kere..."

"Hadi ya?"

"Ne o? İnanmadın mı?"

"Ergen dediğin insan yirmi dört yaşında, sen bilirsin tabii..."

"Bana göre ergen, Zelihacığım..."

"Doğru, sen otuz iki yaşındasın."

"O yetmez direkt yakın mesafeden kalbime sıksaydın ya."

"Neyse, gidelim artık," dedim elini yavaşça bırakıp bakışlarımı ileride görünen mekâna çevirerek. "İnsanlar bizi bekliyor."

"Assolistler en son çıkar kuralını unuttun herhâlde, sen ve ben assolistiz."

"Benim assolist olmak gibi bir isteğim yok ama sen bayağı takıntılısın bu konuda. Hep tek olmak istiyormuşsun gibi geldi bana, Gururcuğum."

CamScanner ile tarandı

"Ben olursam, başka kimseye gerek kalmayacağındandır o, Zelihacığım," dedi ve tekrar bakıştık. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Mekânın ahşap bir verandası vardı, üstü kapalı verandada da masalar oluyordu ama bugün mekân boştu, sadece biz bize olacaktık, o yüzden sandalyeler masaların üzerine dik bir şekilde koyulmuş, verandadaki turuncu ışıklar söndürülmüştü. Böylece verandaya bakanlar mekânın kapalı olduğunu anlayıp giderdi. Gurur ile verandanın ahşap merdivenlerini tırmandık, cam kapıyı ittiğim sırada Gurur kulağıma nefesini bırakıp beni ürpertti ve "O kadar eminim ki, seni kıskanmamı isterdin ama kıskanmadım," diye fısıldadı, fısıltısı tüm bedenime alevlerin akislerini çizerken büyük elini başımın üzerinden cam kapıya uzatıp kapıyı benim yerime güçlü bir şekilde itti.

Bu gece belli ki aramızda ciddi bir çekişme olacaktı. Madem öyle olsun istiyordu, tamam, olurdu, ona seve seve meydan okuyacaktım.

İçeri girdiğimde bir basamak yükseklikteki sahnede babaannem ve Yener'i makarena dansı yaparken görmeyi beklemiyordum.

Ellerini öne uzattılar, ardından geri çekip başlarına koydular ve birbirlerine dönüp bakıştılar. Garip bir uyumla deli gibi dans ediyorlar, birleştirilerek uzun hâle getirilen masada oturanlarsa gülerek onları izliyorlardı. Olduğum yerde dikilip kaldım, Gurur da bana çarparak durdu ve o da o görüntüye bakakaldı.

Birden zıplayarak yer değiştirdiler ve birbirlerine doğru dönüp birbirlerinin omuzlarına omuzlarıyla vurdular. Yener ile Maria'ya dehşetle baktığım esnada, Vural ile Nihan da basamağı çıktılar ve birbirlerine omuzlarıyla vurup ayrılarak ellerini birbirlerine doğru uzattılar, ardından başlarına koydular ve sonra dördü birden aynı figürleri sergilemeye başladılar.

Girdap ile Adnan da sahnenin iki farklı yönünden birbirlerine doğru yürüyüp basamağı çıktılar ve çok geçmeden onlar da dörtlüye katıldı. Tayfun'un masada otururken başını oynatarak onları izlediğini fark ettim, ölümcül bakışlar yine yüzündeydi ama kafasıyla ritim tutuyordu.

Tayfun'un yanında küçük, sarışın bir kız çocuğu oturuyordu, kız çocuğunun yanındaysa Bora vardı, çekingen gözleriyle başını sallıyor, gülümseyerek babasını izliyordu ama yüzünde utangaç bir ifade vardı. Çolpan bazen ona doğru eğiliyor, bir şeyler söylüyordu. Bora o yaklaşınca gerilse de ona ilgili gözlerle bakarak karşılık veriyordu. Muşta'nın birden sarışın, küçük kıza ellerini uzattığını gördüm, sonra oturduğu

CamScanner ile tarandı

yerde ellerini başına götürdü ve aynı dansı oturarak küçük kıza bakarak yapmaya başladı. Küçük kız kıkır kıkır gülerken Tayfun'un koluna sokulmuştu.

"Ne oluyor be?" diye sordum hayretle.

"Çok soru sorma, oyna." Gurur arkamda durmaya devam ederken kollarımı iki yandan tutarak kaldırdı ve kollarım havadayken sallayarak beni sahneye doğru yürütmeye başlattı.

Birkaç saniye sonra sahnedeydik. Birkaç saniye sonrasındaysa daha önce hiç yapmadığım bir dansı sanki ezberimdeymiş gibi Gurur ile karşı karşıya durmuş, suratımda koca bir sırıtışla yapıyordum. Gurur ile aynı anda birbirimize kollarımızı uzattık ve o an göz ucuyla da olsa Simge'nin de kollarının Yener'e doğru uzandığını gördüm. Yener duraksayarak da olsa kollarını Simge'ye doğru uzattı ve aynı anda zıplayıp ellerini başlarına koydular. Biraz önce gergin görünen Yener, artık yüzündeki çizgileri sergileyerek gülümsüyordu Simge'ye.

Gurur ile aynı anda birbirimizi sırtımızı döndük, şimdi Nihan ile yüz yüzeydim, kollarımızı aşağı sarkıtıp kalçalarımızı sağa sola salladık ve gördüğüm kadarıyla bunu tüm erkekler de yaptı, birden zıplayarak tekrar Gurur'a doğru döndüm ve kollarımızı yine aşağıya sarkıtarak kalçalarımızı salladık. Onu bunu yaparken görmek gözlerimden yaş gelene kadar gülmeme neden olmuştu.

Birkaç saniye sonrasında Hüsrev ile Gaye, iki işareti yaptıkları parmaklarını gözlerinin önünde kaydırıp durarak birbirlerine doğru yürüyor, Çolpan sahnenin köşesinde çekingen Bora'yla yavaşça dans ediyor, Bora heyecanlanıp bazen korksa da gülümsüyordu. Adnan'ın da kollarını kaldırarak oğluna doğru gittiğini gördüm, Bora'yı tamamen gevşetmek için Çolpan da kollarını kaldırdı ve karşılıklı dans etmeye başladılar.

Ayça ile Girdap bir an yüz yüze geldiler, Ayça ona sevimsiz bir bakış atarak, "Çekil önümden direk," dedi ve zıplayarak Simge'nin arkasına doğru gitti. Girdap bir an durup kafasını kaşıdı, sonra zıplayarak Tayfun'un yanına gitmeye başladı. Evet, Tayfun da artık oradaydı. Sahnede.

Süslü Maria, Tayfun'a doğru kollarını uzatırken, "Kötü çocuk," dedi, bunu duymadım ama dudaklarının aldığı şekilden ne söylediği net bir şekilde okunuyordu. Babaannem elini kulağına götürüp, "Ara beni," dedi ve zıpladılar, şimdi babaannem ile Yener, Tayfun ile Simge karşı karşıyaydı. Simge'nin, Tayfun ne kadar dans etse de katil bakışlarından

CamScanner ile tarandı

korktuğunu gördüm. Yavaşça yana doğru yengeç gibi yürüyerek Tayfun'dan uzaklaştı ve Tayfun duvara doğru kendi kendine dans etmeye devam etti.

Devran'ın, Biricik'i omuzlarına almasını beklemiyorduk. Sahnede iki metre Devran ve onun omuzlarında oturan yarım metrelik Biricik, bir an tüm dikkatleri üzerine topladı. Devran, omuzlarında Biricik'le sadece kalçasını sallayarak sırıtıyor, bazen tam ortada oldukları için bize çarpıyordu.

Gaye ve Yener'in konuştuğunu, sonra da Gaye'nin zıplayarak hoparlörlere bağlı bilgisayara gittiğini gördüm. Yener yüzünde işgüzar bir sırıtışla şarkının değişeceği ânı beklediğini fark ettiğimde, bizi bekleyen başka bir sürpriz olduğuna artık neredeyse emindim.

Birden ağır bir roman havasının ilk melodisi duyuldu ve herkes durdu, Vural'ın yüzü ciddileşti, kaşları çatıldı, kolları havaya kalktı, kalçası öne arkaya gidip geldi.

Gurur'un zıplayarak güldüğünü gördüm, ilk kez gördüğüm için ikinci bir şok dalgası çarpan yüzümle ona öylece bakakaldım. Vural yüzünde sinir bozucu bir ciddiyetle, hatta öfkeyle, ara sıra kaybolan ifadelerin geride bıraktığı bir düzlükle kolları havada önünü atarak roman havası oynuyordu.

İşaret parmağını aşağıya bakacak şekilde alnına koydu, diğer kolu hâlâ havadayken önünü atarak şarkının ağırlığına uyacak bir yavaşlıkla oynamaya devam etti. Muşta sinirleri bozulmuş gibi elini yüzüne kapatmış, güldüğü belli olmasın diye kendini sıkarken masada oturmaya devam ediyordu. Bir çember oluşturmuştuk, ortamızda garip bir ifadesizlikle dans eden Vural'ı dehşetle izliyorduk.

"Çatlasınlar," dedi Girdap bağırarak.

Yener, "Aha!" diye bağırdı ve Girdap devam etti: "Patlasınlar!"

Yener tekrar, "Aha!" diye bağırdı.

Onlar bunu yaptıkça Gurur başını ağır ağır mest olmuş gibi sallayarak oynuyor ama yüzünde ifade oynamıyordu.

"Ortaklarım, kudursunlar!"

"Aha!"

"Ranga ranga ranga, hey!"

"Reglidideklita," dedi Yener, Vural'a doğru.

"Çekemiyorlar bizi, aha aha!"

"Kıskanıyorlar aha aha!"

CamScanner ile tarandı

"Onlar da para çok," dedi Girdap, Yener'e doğru.

Yener de "Evde gene zeytin yok," dedi, Vural artık kayışları tamamen koparmıştı.

"Hadi bakayım saksafoncu Yener, göster kendini şimdi," dedi Girdap ellerini birbirine vurarak.

Babaannem bana yavaşça sokulup, "Ay bu kırık galiba biraz kafadan," dedi kulağıma doğru. "Boşluğu dövecek gibi bakarak oynuyor... Yazık, çok da yakışıklıymış..." Gözleri anlık Gurur'a kaymış olacak ki, "Ay Zeliha, emin misin sen bu çocuktan?" diye sordu kısık sesle. "Bu da normal görünüyordu aslında..."

Gurur'a doğru baktığım an, şaşkınlığın bir doz daha çoğalarak tüm yüzüme rengini verdiği andı. Kolları havada, omuzlarını oynatarak ritim tutuyordu. Bir süre sonra, "Ekmeğe sürdüm balı," dedi. "Rockçı Ekin oldu sapsarı!"

Kaşlarımı kaldırırken kendimi tutamadığım için şiddetle gülmeye başlamıştım. Gurur'un bakışları bana dokununca yüzündeki ifade dondu, sonra kafasını farklı yöne çevirdi. Masaya otururken hâlâ kendi kendime gülüyordum. Muşta, "Bu, bunun ilk kendini kaybedişi değil," dedi Vural'ı işaret ederek. Vural çekindiği her hâlinden belli bir şekilde Muşta'ya bakıyordu. "Yener ve Girdap güvenlik kamerasına yansıyan görüntülerini görmüş bunun."

Vural, "Ne görüntüsü ya?" diye sordu, tedirgin olmuş gibi bakıyordu.

Muşta çenesiyle bir komut verince Yener telefonu ile bilgisayarı birbirine bağladı ve karaoke esnasında kullanılan büyük LCD ekran televizyonda bir videonun kapak fotoğrafı belirdi. Yener videoyu başlattığı anda masaya bir sessizlik çöktü ve herkes gözlerini ekrana çevirdi.

Videoyu çeken kişi Yener'di, güvenlik kameralarının görüntü verdiği odadaydılar, bir sürü ekranın olduğu odada bir ekrana zoom giren Yener, kıkır kıkır gülüyor, o ekranın görüntüsünü büyüten Girdap da "Ne yapıyor bu salak ya?" diye soruyordu. Güvenlik kamerasının merkezinde koridorlardan biri vardı, karanlık koridorda bir silüet göründü. Elinde vileda sopası ve yanında da su dolu kova olan kişinin Vural olduğunu fark edince elimi ağzıma götürdüm. Masadan bir kahkaha sesi yükseldi çünkü koridorda elinde vileda sopasıyla duran askerin altında bir eşofman, üzerinde de komik, beyaz bir atlet vardı. Boştaki elinde tuttuğu telefonda bir müzik açmıştı, müzik tam duyulmuyordu ama birden

CamScanner ile tarandı

ciddi bakışlarla karanlık koridorda tıpkı az önce olduğu gibi oynamaya başlayınca, çalan müziğin ağır roman olduğunu anladım.

Öyle garip bir ifadesizlikle oynuyordu ki Nihan bile gülmeye başlamıştı. Vural yüzünde sıkkın bir ifadeyle ekranda oynayan görüntüsünü izliyordu. Video kaydında Yener öyle çok gülüyordu ki elindeki telefon titriyor, hâliyle Vural'ın görüntüsü de bir görünüp bir kayboluyordu. Bir süre böyle oynadıktan sonra durup etrafına bakındı, cep telefonunu eşofmanının cebine koyup yerleri paspaslamaya başladı.

"Bu yaptığınız özel hayata şiddet uygulamak bu arada," dedi Vural, enerji içeceğinden bir yudum alıp gözlerini Nihan'a çevirerek. "Ayrıca evleneceğin insanla dalga geçtiğin için utanmadığın için senin adına ben utanıyorum şu an."

"Aşkım bence utanmanın esas sebebi ifşa olmuş olman..."

"Neden ifşa olmuşum? Sanki pornografik sitelerde fotoğrafım paylaşıldı, okul tuvaletlerine telefon numaram yazıldı. Olmadım ben ifşa."

"Beyaz atletinle roman havası mı oynuyorsun sen koridorlarda?"

"Gülme Nihan, ne varmış beyaz atletimde?" Homurdanarak içeceğinden bir yudum daha aldı. "Ayrıca oynamışsam memleket özleminden oynamışım. İzmir gaydası o, ağır romanla girip birden hızlanıyor, o an çok yorgun olduğum için sadece ağır roman kısmına eşlik edebildim. Kısa bir mola vermiştim."

"Kıyamam, çok mu yoruldun sen?" diye sordu Nihan dudaklarını büküp gülmemek için kendini sıkarken.

"Çok yoruldum. Muşta, Adnan o gün yok diye bütün çoraplarını da bana yıkatmıştı. Sünger Bob ve omlet desenli çoraplarını başkası görür diye korkup bana ağır duygusal şiddet uyguladığı için memleket özlemiyle yanıp, İzmir gaydasına tutunmak zorunda kaldım. O kadar çorap yıkadıktan sonra bir de koridor paspaslattı bana çorapları unutayım diye. Zaten duygusal olarak da hırpalandığım için boşluktaydım, biraz oynamışsam ne olmuş yani?"

Çorap detayı Muşta'nın boynuna kadar kızarmasına neden olurken, Muşta sakince, "Yarın gece tuvaletleri fırçalayacaksın," dedi ve ekledi: "Cep telefonunu da masamda bırak ki İzmir gaydasını ağzından mırıldanarak oynamak zorunda kal."

Bora'nın geniş bir gülümsemeyle Yener'e baktığını fark edince bakışlarım Bora'nın parıldayan gözlerine çevrildi. Yener sırıtarak bir şeyler anlatıyor, Bora hayran hayran onu izliyordu. Sarışın, küçük kızın

CamScanner ile tarandı

Tayfun'un kızı olduğunu fark etmiştim, ismi Asya Berfu'ydu, tıpkı Bora gibi çekingendi ve her fırsatta babasının kolunun altına saklanıyordu. Tımdekiler ufaklığa Berfu dese de babası Asya diye sesleniyordu.

Saat ilerledikçe muhabbet koyulaştı, babaannem, Muşta'ya hayran hayran bakarak bir şeyler anlatıyor, Muşta da gülümseyerek onu izliyordu; muhtemelen Muşta annesini görmüş gibi hissediyordu ama babaannem romantik filmlerden fırlamış gibi kurduğu cümlelerle aslında Muşta ile alenen flört etmeye çalışıyordu. Çabası komik ve şirindi, bir yandan da bunu sadece kafa dağıtmak için alayla yaptığını biliyordum, o her zaman çapkın görünürdü ama aslında hiç de öyle değildi.

Bora ve Berfu'yu tesise bırakma görevi Adnan'ındı, çocukları alıp gittiğinde artık bazıları alkol de almaya başlamıştı ama ben sadece kutu kolamdaki pipetle oynayarak sohbeti dinledim. Muşta'da fark ettiğim ilk şey sessizliği olmuştu, gecenin başında ne kadar gülümsüyorsa, şimdi önünde bir kadeh rakıyla öylece boşluğu izlerken hiç mimik yapmıyordu.

Mekânın cam kapısı itilerek açıldığında karşımda erkek kardeşimi görmeyi beklemediğim için kaşlarım havaya kalktı. Motosikletinin kaskını kolunun altına alarak içeri girdi, gerine gerine bana doğru yürümeye başladı; yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı. Ben daha ne olduğunu anlamadan yanımdaki boş sandalyeyi çekip yanıma otururken, "Gaye abla burada toplanacağınızı söylemişti," dedi.

"Ve sen yine Antalya'da değilsin."

"Evet, senin yanındayım. Beni gördüğüne memnun olmadığını söylersen kırılıp ölecekmişim."

"Geldi yine nursuz şafaksız," diye söylendi Gurur, bakışlarım ona kaydı ve eş zamanlı olarak Eymen de ona baktı. Gurur'un önünde boş bir rakı kadehi olduğunu fark edince afalladım, Vural o rakı kadehini yarısına kadar doldurdu, Gurur önündeki pet şişenin kapağını çevirirken erkek kardeşime bakıyordu.

Eymen sakince, "Sen neden beni hiç sevmiyorsun?" diye sordu Gurur'a.

"Acındırma kendini." Pet şişedeki suyu kadehe doğru devirmesiyle duman gibi hızla kadehin dibine çöken beyaz rengi izledim.

"Neyse ki babam beni çok sever, enişteciğim," dedi Eymen alayla. Gurur boşta bulunduğu için mi yoksa Eymen'in söylediği şey yüzünden mi bilmiyorum ama elindeki pet şişeyi düşürdü, şişenin dibinde kalan ve muhtemelen oldukça soğuk olan su pantolonunun önüne dökülün-

CamScanner ile tarandı

ce irkildi. Eymen'in sırıtışının tamamen tehdit ve alayla dolu olduğunu fark ettim.

Gaye ile Yener, Gurur'un bu hâline gülüyor, Hüsrev, Gaye'ye kaş göz yapıyor, diğerleriyle başka konulardan sohbete devam ediyordu. Gurur rakıdan bir yudum alırken, "Öf ya," dedi kendi kendine. "Bir de baba etkeni çıktı başımıza."

Eymen, "Cesur nerede?" diye sordu merakla masadaki her yüzü tek tek inceledikten sonra. Dün gece tanışmış olmalarına rağmen iyi anlaşmışlardı.

"Bak o da yok, hadi git sen," dedi Gurur, Eymen'e cins cins bakarak.

"Bu sevgisizliğinin bir bedeli olacak."

"Senin Antalya'da değil mi okulun ya? Yapıştın buraya."

"Antalya çok sıcak oluyor," dedi Eymen, sinir bozucu sırıtışı yine yüzündeydi.

"Bu mevsimde yanıyorsun diye ceremesini biz mi çekeceğiz yanık?"

"Abla bu bana *yanık* diyor."

"Zeliha, kardeşin bana *bu* dedi."

"Eh, kesin be zirzop herifler," dedi Muşta. Kadehi masaya bıraktı ve ikisine de ölümcül bakışlar attıktan sonra, "Şarkı söylemeyecek miydiniz siz?" diye sordu, ardından rakı kadehini parmaklarının arasına aldı. "Kalkın söyleyin hadi."

"Karaoke mi yapacağız?" diye sordu Ayça.

Bir süre söylenecek şarkılar hakkında kendimi pek de veremediğim bir diyalog havada süzüldü. Nihayet ilk şarkıyı söylemek için sahneye çıkan Ayça olmuştu, o soğuk, her zaman dik bir çeneyle karşısındakini yere serecek gibi bakan Ayça, elinde şarap kadehiyle doksanlar Türkçe Pop şarkılarından birini dans ederek söylemiş, aralarda ona eşlik eden Girdap ve Yener'e kötü kötü bakmak yerine elindeki karaoke mikrofonunu uzatarak kahkahalar atmıştı.

Gurur'un ikinci kadehi yarılanmıştı, arkadaşlarını ve yarattıkları eğlenceyi izlerken yüzü sakin ve tüm tepkilerden arınmış gibi görünüyordu. Sarı lambaların altındaki saçları tıpkı güneşin altında da göründüğü gibi açık, küllü bir kumral gibi görünüyor, küllü kumralın üzerinde ateş rengi bir ışık parçası dans ediyordu. Çok dolgun olmayan ama rengini kandan çalan dudaklarına, uca doğru daralan burnuna, profilinden görünen kıvrık, saçlarının aksine simsiyah olan kirpiklerine baktım. Bu sırada Yener ve Gaye, sahnede Hande Yener'den *Yalanın Batsın Yalan-*

CamScanner ile tarandı

cısın şarkısını söylüyorlardı ama absürt bir film sahnesinden fırlamış gibi şarkı söylemeleri o an için umurumda değildi. Sanki Gurur dışındaki her şey buzlu bir camın arkasında kalmıştı ve tek net olan oydu.

Gözüm sürekli onun varoluşundaki güzelliğe takılsa da bulunduğum ortamdan da tam olarak kopmamıştım. Onu izlerken düşüncelerimin mantığının üzerinden gittiğini, zihnimde kaybolduğunu, tutunamadığını hissediyordum. Eymen'in beni izlediğini fark edince bakışlarımı boşluğa çevirdim ama bir yanım hâlâ Gurur'a bakmak istiyordu. Gurur birden bana doğru dönünce boşluktaki bakışlarımı hızla kaldırıp yüzüne sabitledim.

Elindeki rakı kadehini masaya sürterek önüme kadar kaydırdı ve dudaklarına küçük, görünmesi oldukça zor bir tebessüm yayıldı. Rakı bardağına ve ona baktıktan sonra kaşlarımı kaldırdım, gülümsemesi silik de olsa hâlâ dudaklarındaydı. Daha önce sadece bir defa rakı içmiştim, tam olarak içtiğim de söylenemezdi çünkü kokusundan gerçekten hoşlanmıyordum.

"İçmek istemiyorsan," diyecekti ki, tekrar denemek istediğim için rakı kadehini aldım. Koklarsam içemeyeceğim için nefesimi tutup bir yudum aldım. Nefesimi tutarak içtiğimde tadı o kadar da keskin yayılmıyordu damağa. Evet, rahatsız edici bir yanı vardı ama nefesini tutunca en azından daha az rahatsız ediyordu. Yüzümü ekşiterek buruşturup kadehi hızla masaya bıraktığımda bu kez dişlerini de gördüm çünkü artık keyifle sırıtıyordu.

"Egeliye bak sen," dedi. "Hiç mi içmedin daha önce?"

"Sevdiğim bir şey değil," diye homurdandım.

"Biz de şarkı söyleyelim mi?" diye sordu, buna verdiğim tepki büyük bir şokla ona bakmak olunca da "Eğlenirdik," dedi.

"Çıkıp şarkı söyleyeceğiz yani?"

"Neden olmasın? Gurur ile Zeliha'nın bir anısı daha olurdu." Rakı kadehini önüne çekip rakısından bir yudum daha aldı. Masadaki uğultulu sohbet ve sahnede söylenen şarkıdan tam olarak kopup onun hareketlerini izlemeye başladığımda düşünüyordum. Bir gün bu anılar canımı yakacak mıydı?

Bir gün ona onu sevdiğimi söyleme fırsatı bulamadan hayatından temelli çekip gitmek zorunda kalacak mıydım? Eğer hayatım eskisi gibi olsun istiyorsam, bir gün gitmem gerektiğini biliyordum ve giderken ona onu sevmem gibi ağır bir yük bırakmak istemiyordum. Eğer kalbinde

CamScanner ile tarandı

bana dair benim ona hissettiğim gibi bir duygu varsa, sanırım ben de o duyguyu duymaktan korkabilirdim. Bir gün giderse, o duygunun gecelerce ağırlık yapacağı ruh ve kalp bana ait olacaktı. Aslında birbirimize meydan okuyorduk, önce kabullenip açıkça söyleyen kaybedecekti. Bir gün birimizin gidecek olması bir ihtimal değil, kaderdi.

Anılardan korksam da her zaman anılara sığınırdım. Gurur'un bir nehir gibi üzerime aktığı saniyelerde başımı usulca salladım ve bir anı yaratmayı kabul ettim.

Gurur masadan kalkarken elini bana uzattı. Elini tutup yerimden kalktığım sırada Simge bizi alkışlamaya başladı ve böylece herkesin gözü bize çevrildi. Hangi şarkıyı söyleyeceğimizi bile bilmeden karambole bir şekilde sahneye ilerlerken ağzımı açıp tek kelime etmedim. Gurur basamağı çıktı, ben de basamağı çıktım, daha ağır bir şeyler olur diye düşünmüştüm ama arkamızdaki ekranda bir anlığına Karlos ile Yaren'in fotoğrafı belirince yüzümü buruşturup gülerek Gurur'a baktım. Bir elinde rakı kadehi tutuyor, ona uymayacak bir şekilde genişçe sırıtarak tepkimi izliyordu.

"Sever miydin bu diziyi?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp gülerek.

"Tabii," dedi. "Şarkıyı biliyor musun?"

"Herhâlde yani."

Gaye bize iki mikrofon verip parmağıyla onay işareti verdi. Damarlarımda hiç alkol gezinmediği hâlde yüzüme sarhoş bir gülümseme eklenmişti, sanırım bu ortamdaki genel durumun üzerime bıraktığı bir ruh hâliydi.

Gurur'un gülümsememe uzun uzun baktığını fark ettim, melodi yavaşça aramıza süzüldüğünde rakısından bir yudum aldı ve mikrofonu dudaklarına yaklaştırırken gözlerini kaldırıp bana alaycı bir bakış attı. "Sen bana aklımla başım arasındaki mesafe kadar yakınsın," dedi ve bunu derken elindeki rakı bardağını salladı.

Muşta'nın güldüğünü fark ettim, artık ben de gülmüyor, resmen sırıtıyordum. Mikrofonu dudaklarıma yaklaştırdığımda Yener'in yerinden kalktığını gördüm ama sakince, "Sen bana aklımla," deyip elimi şakağıma koydum, "başım arasındaki mesafe kadar da uzaksın," derken ise elim artık başımın üzerindeydi. Gurur gülerek kafasını arkaya doğru çevirdi, beni böyle görmeyi beklemediği her hâlinden belli oluyordu.

CamScanner ile tarandı

Tekrar gülerek ve arkaya bakarak, "Sen bana haramsın," dedi ve mikrofonun sapını yukarı gelecek bir biçimde tutup kaşlarını çattı, şimdi gerçekten Karlos'a benziyordu. "Tövbe tutmaz iflah olmazsın sen asla..."

"Sen benim kanayan yaramsın. Kabuk bağlamazsın kanarsın," dedim parmağımı ona uzatıp, diğer elimle mikrofonu sıkıca tutarak.

Gurur acıklı bir ifadeyle, "Kanarım..." diye mırıldandı.

Bir saniye sonra Yener sahneye atlamıştı, elindeki gümüş renkli yılbaşı süsünü omuzlarıma bir assolistmişim gibi atmış, yanağımdan bir makas atıp sırıtarak sahneden inmişti.

Gurur ile aynı anda birbirimize doğru dönüp, gülmemek için kaşlarımızı çatarak, "Kanarım kanarım, ateşlere yürürüm, yanarım. Kül olurum savrulur denize, yağmurlara karışır yağarım, oy oy," dediğimizde artık hepsi gülüyor, bazıları bizi kameraya kaydediyordu. Muşta, rakısından bir yudum alıp gülerek bize bakmaya devam etti. Gurur boyun girintime yaklaşınca ılık nefesi anlık olarak dudaklarımdaki gülümsemeyi sildi. "Sen bana aklımla başım arasındaki mesafe kadar yakınsın," diye mırıldandı ve cep telefonu kamerasını bize doğrultmuş Yener'e dönüp ciddi gözlerle baktı; bu ciddiyet Yener'in olduğu yerde zıplayarak gülmesine neden oluyordu ve muhtemelen Vural'ı kaydettiği andaki gibi görüntü bozuluyordu.

Şarkıyı birlikte söylerken kollarımızı iç içe geçirdik, birbirlerine çatalın ucuyla pasta tattıran gelinle damat gibi durup şarkı söylemeye devam ediyorduk. Bu herkesin kırılma noktasıydı. Eymen bile sinirleri bozulmuş gibi gülüyordu.

Elimi geri çekip yavaşça Gurur'un omzuna koydum ve Gurur da başını geriye attı. Bizi çeken kameraya ciddi bakışlar attık ve Yener kaydı bitirip, "Bugün TikTok'a atıyorum, yarın ünlüsünüz," diyerek gülmeye başladı.

Gecenin ilerleyen saatleri, bir şafak oratoryosu gibiydi. Şarkılar söylendi, sarhoş olan Vural arabaya taşındı, masadaki isimler usulca eksilmeye başladı. Sahnenin basamağına oturmuş masada kalanların papaz kaçtı oynadığı anları izlediğim anlarda Gurur da iki bacak aramda, bir alt basamakta oturuyordu. Ayağının kenarında bir rakı bardağı vardı, kaçıncı bardağını içiyordu bilmiyordum ama hâlâ iyi görünüyordu, zihni açık, algıları duruydu ve kontrolü hiç kaybetmemişti. Maria bir kâğıt ustası olduğu için Muşta ve Tayfun'un âdeta canına okuyor, her seferinde

CamScanner ile tarandı

zengin kumarbaz kadınlar gibi sigarasını tüttürerek Muşta'nın kâğıtları dağıtmasını beklerken oyundaki herkesi küçümseyen gözlerle izliyordu.

Ellerim bilinçsizce Gurur'un dağınık, kumral saçlarına doğru kaydı ve dokunuşum Gurur'un başını geriye doğru atmasına neden oldu. Başını geriye atınca yüzü ters bir şekilde bana bakmak zorunda kaldı. Çenesinin gözlerinin olması gereken yerde durduğunu görmek beni gülümsetti. Kan çanağı olmuş gözlerini izlerken, "Amma gür saçların var," diye mırıldandım. "Saçların benimkilerden daha gür."

"Dokunman hoşuma gitti," dedi, "dokunmaya devam et lütfen."

Bu cümleyi kan çanağı gözlerle kurduğu için mi yoksa sadece böyle bir cümle kurduğu için mi bilmiyordum ama kalbimin atışları kuvvetle içimde çınlamaya başladı.

Başını yavaşça kaldırınca yüzü merceğimden silinip kayboldu. Parmaklarımı saçlarının diplerine gömüp, yoğun ve oldukça gür saçlarını ileri geri okşamaya başladım. Bunu yaparken masada oyuna devam edenleri izliyordum. Hüsrev ile Tayfun iyi anlaşmıştı, Tayfun'u gülümserken bile görmüştüm, hatta askerlere karşı soğuk bir tutuma sahip olan Hüsrev de Tayfun'a gülümsüyor, oyun esnasında onunla iletişime geçiyordu.

Gurur dalgın bir sesle, "Ekin'le ne zamandan beri tanışıyorsunuz?" diye sordu. "Sadece merak ettim."

"Okula başladığımdan beri tanıyorum. Pek konuşmuşluğumuz yoktur ama bölümdeki herkes onu sever."

"Sen?" diye sordu. "Sen sever misin?"

"Yani," dedim. "İyi biri."

"İyi biri olup olmadığını sormadım, Zerda," dedi, sesi ifadesizdi. "Seviyor musun sevmiyor musun?"

"Bölümde tanıdığım insanlara karşı ne hissediyorsam ona da aynısını hissediyorum. Ne eksik ne de fazla," dedim gözlerimi saçlarından çekerek. Başparmağıyla diz kapağımı okşadı. Bu cevap onu tatmin etmiş gibiydi, daha fazla irdelemedi.

"Saçlarıma dokunsana. Ellerini geri çektin."

"Çekmedim," dedim kaşlarımı çatarak ve parmaklarımı tekrar saçlarının arasında gezdirdim. "Böyle iyi mi?"

"Evet. Hoşuma gidiyor bu."

"Bazen çocuk gibisin. Hem sana hiç uymuyor hem de böyle olman gerekiyormuş gibi. Üzerinde yapay durmuyor, sanki yanardöner derisi

CamScanner ile tarandı

olan bir ruhun var. İçine aldığı ışığa göre renk değiştiriyor. Bir çocuk rengi oluyor, bir adam rengi."

"Çocuk rengi mi?"

"Evet. Ruhunda hem bir çocuğun hem de yetişkin bir adamın elleri var." Açıkça ona doğru gönderdiğim itiraf duraksamasına neden oldu. Parmaklarım saçları arasındaki hareketlerini bir devamlılığa hapsolmuş şekilde sürdürüyordu. "O çocuk uzanıp elini tutmamı istiyor, ben o çocuğun elini tutuyorum ve benimle yürüyor. O adam da kollarını bana sarıyor ve kendimi güvende hissettiriyor. Sanki hem bir çocuksun, kollarımdasın ve seni korumam gerek hem de bir adamsın ve kollarımdaki çocukla beni kollarına alıyor, ben onu korurken, sen de beni koruyorsun."

"Böyle konuştuğun zaman sana dokunasım geliyor." Başparmağı diz kapağımın üzerinde gidip geldi, dokunuşu içimde yakıcı bir his uyandırdı. "O anlamda dokunmak değil," diye açıkladı kısık sesle. "Evet, belki o anlamda da dokunmak istiyor olabilirim ama öyle değil. Sen konuşurken elim hep üzerinde olsun istiyorum. Sanki sesin zihnime geliyor, söylediklerin hafızama yerleşiyor ve sana dokunduğum an bu hafızayı kafamın içinde ölümsüz kılıyorum. Kendime kanıtlıyorum seni. Bak diyorum, burada ve konuşuyor, burada ve bu cümleleri senin için kuruyor, burada ve her şey gerçek."

İç çekti.

"Burada ve hâlâ gitmedi," dedi kısık sesle.

Söylediği şey, içimde hiç sönmeyecek bir ateş yaktı.

Sahnenin kenarında duran kâğıt rulosunu tutan lastiği çıkarıp Gurur'un gür saç yığınını avucumun içiyle şekillendirmeye başladım. Cevap vermek istemediğimi, cevaptan kaçtığımı anlamıştı sanırım çünkü sustu ve cümlesinden sonra bana doğan cevap hakkını kullanmayacağımı kabullendi. "Saçlarını toplayabilir miyim?" diye sordum dalgın bir sesle.

"Keyfin nasıl istiyorsa."

Lastiği bileğime geçirip saçlarını toplayabilecek miyim diye hesap yaptığım sırada bizimkiler yeniden kâğıtları dağıtıyordu. Saçları çok yoğun olduğundan tam tepesinde küçük bir atkuyruğu yapabilirim düşüncesiyle birleştirdiğim saçlarını lastikle bağladığımda canı yanmış olacak ki inledi. Gerilen şakaklarını okşadı. Saçını bağladım ve tam tepede kü-

CamScanner ile tarandı

çük bir palmiye oluşması birden yüksek sesle kahkaha atmaya başlamama neden oldu.

Diğerleri oyuna o kadar yoğunlaşmıştı ki kahkahamı duymadılar bile. Gurur bana doğru dönünce gözlerimi indirip yüzüne baktım. Alnı gerilmiş, küçük palmiyesi kafasının üzerinde etrafa dağılarak bir mısırın püsküllleri gibi durmuştu. Elimi ağzıma götürerek şiddetlenen gülüşümü bastırmaya çalıştım ve birden bileğimi yakalayıp elimi ağzımdan çekerek, "Madem beni maymunun ettin, bırak bari gülüşüne bakayım," dedi.

"Palmiye oldun. Artık sana palmiye diyeceğim."

Lastiği saçlarından çekip alınca saçları havaya dikildi, bu beni daha şiddetli güldürdü ve Gurur söylenerek elleriyle saçlarını düzeltmeye başladı. Bir yandan da "Palmiye diyor bir de," diye söyleniyordu. "Maymun ettin."

"Keyfim ne isterse onu yapmamı söyleyen sendin," derken hâlâ gülüyordum, gülüşümü izlerken sakin görünse de onunla alay etmeme gıcık olmuş gibiydi.

"Keşke sen de bana keyfim ne isterse onu yapmamı söylesen," dedi muzip bir sesle. "İnan ben ikimizin de hoşuna gidecek şeyler yapardım."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Rüyalarında söylediğime eminim."

"Gerçeğinde söyleseydin sana rüyadaymışsın gibi hissettirirdim, şekerim," diye fısıldadı ve gözleri dudaklarıma kaydı.

Gözlerimi ondan çekemedim.

"Dışarı çıkalım mı biraz?" diye sordu kontrolünü kaybetmiş gözleri yeniden dudaklarıma dokunduktan hemen sonra. Başımı salladığımda ayağa kalktı, elini uzattı, elini tuttum ve ben de ayağa kalktım. Yener kabanının kapüşonunu başına geçirmiş, iki sandalyeyi birleştirerek bacaklarını uzatmış uyuyordu. Tam dışarı çıkacakken Simge dikkatimi çekti, Yener'den birkaç metre uzakta oturmuş telefonuyla ilgileniyor, ara sıra kafasını kaldırarak Yener'e bakıp gözlerini tekrar telefona indiriyordu.

Verandaya çıkar çıkmaz Gurur bir sigara yaktı. Her zaman sigara içmiyordu, elinde nadiren sigara görüyordum ve bu da o nadir anlardan biriydi. Gurur sigaranın ucunu tutuşturup çakmağı cebine koydu ve parmaklarının arasındaki sigaradan büyük bir dumanı ciğerlerine çekti.

Verandanın ahşap korkuluğuna kalçamı yaslayıp kollarımı bedenime sararak Kafeler Caddesi'nin karanlığa gömülen ara sokaklarına doğru baktım. Mekânlar kapandıkça karanlık artıyor, sokak lambaları bu

CamScanner ile tarandı

sokağı aydınlatmaya yetmiyordu. Sokaklardan biri yokuş aşağı uzanıyor, bitiminde cadde başlıyordu. Caddeden geçen arabalar anlık olarak görünüyor, sonra duvarın arkasında kayboluyordu. Bir süre sustuk. Soğuktan dişlerim birbirine çarpınca Gurur bana baktı.

"Çok mu üşüdün?"

"Evet ama alıştım."

"Tüm çocukluğunu Muğla'da geçirmiş biri için zor olsa gerek," dedi, sigarasından bir duman daha alıp o da tıpkı benim gibi kalçasını korkuluğa yasladı. Kolu koluma sertçe sürtündü, bakışlarını omzunun üzerinden usulca bana doğru çevirdiğini hissettim ve sıcak nefesi yanağımı okşadı. "Ben etrafındayken daha az üşürsün," dedi, sesi kısıktı, gözlerimi anlık olarak cam kapıdan içeriye çevirdim, birilerini göremedim ve yavaşça boşluğa doğru baktım. Biraz daha sokuldu, şimdi kolum kolunun üzerindeydi, biraz daha sokulacak olursa farkında olmadan kendimi onun kucağında bulacaktım. "Tenim tenine cehennem de olabilir cennet de. Hangisini istersen."

O kadar heyecanlandım ki tek kelime edemedim.

Konuşmayacağımı anladığında, "Sana sormak istediklerim var," dedi.

"Nedir?"

"Doğrudan sormak hödüklük olurmuş gibi hissediyorum," dedi, sigarasını dudaklarına götürdü. "Ama merak ediyorum ve bu merak hissini durduramıyorum da," diye devam etti.

"Sormak istediğin her neyse sorabilirsin," dedim merakla.

"Sana bir gün güvendiğin tek adam olacağımı söylemiştim." Bakışlarının ağırlığını hissetsem de hiçbir şey şu an kurduğu bu cümle kadar ağır gelemezdi bana. Evet, öyle söylemişti ve olmuştu da. "Onun öncesinde bir şey daha söylemiştim," diye fısıldayınca, olduğum yerden uzaklaşmak, karanlık sokaklardan birinde kimseye hesap vermeden, kafamda gitgide büyüyen bir kaosla öylece yürüyüp gitmek istedim.

Cümlesini tamamlayamadı, sustu. Sanırım bana hissettireceklerinden korktu. Bana hissettirdiği şey yüzünden kendi hissedeceklerinden de korkmuş olabilirdi.

"Güvenimi kimin parçaladığını bilmediğini söylemiştin," dedim yavaşça, sesim bir kağnı kadar ağırdı ve kendim de bu ağırlığın altında ezildim. Gurur'un söylemeye çalıştığı şeyi anlayıp tamamlamış olmam sorun değildi, aksine daha iyiydi çünkü bu cümleyi yeniden ondan duy-

CamScanner ile tarandı

maktansa kendi yüzüme kendim vurmam daha kolay olmuştu. "Güvenimi kimin parçaladığını mı merak ediyorsun?"

"Yanlış anladın," dedi.

"Doğrusunu sen söyle o zaman." Bakışlarımı ona çevirdim ve yüzlerimizin ne kadar yakın durduğunu sıcak nefesini hissedince fark ettim. "Benimle ilgili her şeyi araştırdın. Ailemi, arkadaşlarımı, hatta arkadaşlarımın ailelerini bile... Her şeyi zaten biliyorsun, Gurur. Buna ulaşmak senin için çok da zor olmuş olmamalı. Bunu da bilmen gerekirdi."

Sakin bir sesle, "Yine yanlış anlıyorsun," diye mırıldandı. "Seninle ilgili önemli gördüğüm şeyleri araştırmak zorundaydım. O zamanlar yaptıklarımla şimdi övünecek değilim. O zamanlar da yanlış yaptığımı biliyor ama yapıyordum çünkü mecburdum."

"Biliyorum. İnan, sana hak da veriyorum." Başımı sallayarak onu onayladım. "Ama madem hayatımla ilgili belki benim bile bilmediğim her şeyi öğrenmişsin, bu sormaya çalıştığın şeyi de öğrenmişsindir diye düşünmüştüm."

"Yani hayatında büyük bir yeri var bu konunun," dedi, soru soruyor gibi değildi, aslında bu cümleyi kendi kendine kurmuştu sanki. Benimle değil de zihninde büyüyen bir yıkımla konuşuyor gibiydi.

"Aslında çok büyük bir şey değil. O zamanlar büyükmüş gibi gelmişti o kadar."

"Hayatında bir iz bırakmışsa bu onu küçük bir şey yapmaz, yapamaz. Küçük şeylerin izlerini taşımayız, Zerda."

"En yakın arkadaşımı ve sevgilimi yatakta yakalamıştım," dediğimde yüzü arkamızdan geçip giden bir arabanın far ışıklarıyla aydınlığa boyandı. Gözlerini kıstı, gözlerinde kin vardı, geçmişi yakan bakışlarına takılıp kaldım ve kendi anılarımın yanışını onun gözlerinden izledim. Gülümsedim. "Doğum günümdü."

"9 Mayıs," diye fısıldadı, sesi çaresiz geliyordu.

"Evet."

Konuşamadı, sustu.

"Doğum günüm için parti yapacakları eve beni çağırdılar, erken gitmemem gerekiyordu ama yardım ederim diye erken gitmeye karar verdim. Doğum günü kızı olduğum için erken geleceğimi akıl edemediler, tam zamanında gelirim ve herkes ben kapıdan girince konfeti patlatır diye hesap ettiler sanırım. Kapıya gittiğimde..." Durup gülümsedim, Gurur'un bakışları yüzüme öyle bir sabitlenmişti ki, birden o bakışlardan

CamScanner ile tarandı

rahatsız olup gözlerimi yere indirdim. Dudaklarımdaki gülümseme hâlâ yerli yerinde duruyordu. "İçeriden garip sesler geliyordu. Başta anlayamadım, hatta endişe bile ettim ama hep paspasın altında olan o anahtarla kapıyı açtığımda ve holde yürümeye başladığımda, o endişe gitti, yerine karnımda bıçakla yürüyormuşum gibi hissettiren bir duygu geldi. Seslerin neyden kaynaklandığını anladım. Aynı zamanda seslerin sahiplerini tanıdığımı da fark ettim. Ama o uzun hol bitene kadar, umutlarım devamlı olarak kalbimin içinde idam edilip durdu."

"Devam etmek istemiyorsan..."

Lafını yavaşça böldüm. "Odanın kapısı aralık duruyordu. Tüm perdeleri çekmişlerdi, perdeler bordoydu, koyuydu, güneşi bölüyordu ve içerisi rahatsız edici boğuk bir renkteydi. Sanki güneş boğuluyormuş gibi." Gurur'un parmaklarında duran sigarayı aldığımda karşı çıkmadan bana baktı. Sigarayı iki parmağımın ucunda havaya kaldırıp ucunda yanan turuncu ateşe baktım. Sigara bitmek üzere olduğu ve ateş izmarite yaklaştığı için parmaklarımda sıcaklığı hissettim. "Tek kişilik bir yatağın üzerinde çırılçıplaklardı, en yakın kız arkadaşım onun üzerindeydi ve öpüşüyorlardı. Arkalarındaki duvardaki aynadan da sadece öpüşmedikleri net bir şekilde görünüyordu."

İzmariti parmaklarımın ucunda boğmak istiyor gibi sıktığımda parmaklarıma dökülen sıcaklık arttı. Küller yavaşça eklemlerime döküldü ve derin bir nefes aldım.

"Olduğum yerde dizlerimin üzerine çöküp kalbimi kusmak istediğim anlardan bir tanesiydi."

"Orospu çocukları," diye fısıldadı Gurur yavaşça.

"Benim için şişirdikleri balonların yerde olduğunu hatırlıyorum. Kırmızı ve turuncu renkte bir sürü balon vardı yerde. Onlar da yatağın üzerindeydi. Bir tane balon yatağın ucunda duruyordu. Doğum günüm için şişirdikleri balonların arasında henüz gelmeyeceğimi düşündükleri için rahat bir şekilde şeks yapıyorlardı."

Anılar üzerime büyük bir hızla yıkılıyordu.

Derin bir nefesten sonra, "Hiçbir şey söylemedim, sesimi bile çıkarmadım, arkamı döndüm ve kalbim boğazıma kadar çıkmışken, kusacak gibi hissederken ve yürümek adım atmaktan daha ağır bir eyleme dönüşmüşken o holde yavaşça ilerledim. Arkadaşımın o ses neydi diye irkilmesini hatırlıyorum, kapıyı açmıştım, açtığımı o an duyabildi herhâlde, oysa geldiğimi fark etmemişti kendi inleme sesleri yüzün-

CamScanner ile tarandı

den," diye uzun uzun konuştum. Gurur'un avuçlarını bastırdığı veranda korkuluğunun ahşabından çatırdama sesleri geliyordu. Öfkeyle ahşabı sıktığını fark edince ruhsuz bir gülümsemeyle ona baktım. "Üzerine bir havlu alıp hızla odadan çıktı, beni gördüğü ânı hatırlıyorum. Elim kapının kolundaydı, gitmek üzereydim ama sanki ben onları değil de o beni yakalamış gibi bakıyordu. O an bir yalan uyduramadığı için kendini yere atıp ağlamaya, çığlık atmaya başladı. Özürler diledi. O sırada, arkadaşım yerde ağlarken o da odadan panikle çıktı ve beni gördüğü an donup kaldı. Sadece şey dedim..." Derin bir nefes daha almak zorunda hissettim. "Parti bitti çocuklar, duş aldıktan sonra bir dilim pasta daha yiyebilirsiniz." Başımı önüme eğdim. "Sonra o evden çıktım ve giderken kendi kendime şöyle dedim: Bu en güzel doğum günümdü."

Yanağımdan akan yaşın, Gurur ahşabı parçalayacak kadar güçlü elini kaldırıp, parmak ucuyla hafifçe silene kadar farkında bile değildim.

"Sonra onu affetmem için türlü şeyler yaptı ama arkadaşım öyle yapmadı. Arkadaşım tam tersi..." Nefesim daralınca Gurur şaşkınlıkla bana doğru dönüp, "Kes şunu, tamam anlatma," dedi panikle.

"Arkadaşım tam tersi, konuşmama sebebimizin o bana doğum günü partisi hazırlarken, benim... Benim kendi doğum günü partime gelmeyip onun eski sevgilisiyle arabada işi pişirmiş olmam olduğunu söyledi. Herkese."

"Bu kadarını..." Dişlerini sıktı. "Utanmaz."

"Korkuyordu. Herkese onunla yattığını, bunu benim için şişirdikleri balonların arasında yaptıklarını söylememden korkuyordu." Sinirlerim bozulmuş gibi gülerken gözlerime batan yaşların akmaması için çok direndim. "Asıl korkunç olan şey, eski sevgilisini nasıl kandırdıysa, çocuk bunu doğruladı. Muhtemelen bir kızla yatmanın büyük bir şey olduğunu sandığı için bunu doğrulamıştı." Göğüs kafesime batan nefesleri dizginlemek için kendimi sıkıp daha az nefes almaya çalıştım.

"Tüm bunlar olurken o ne yaptı? O orospu çocuğu çıkıp seni savunmadı mı?" Büyük bir öfkeyle sorduğu sorulara bomboş gözlerle baktım.

"Savundu ama çok geçti. Hatta bazıları kendi onurunu kurtarmak için beni koruduğunu, suçu arkadaşıma atmaya çalıştığını düşündü. Yani kazanan yine o kız oldu."

"Bir Allah'ın kulu beynini kullanmadan öylece ortaya atılmış, kanıtlanmamış bir iddiaya inandı öyle mi?"

"Kanıt vardı, sonuçta çocuk benimle yattığını söyledi herkese."

CamScanner ile tarandı

"Ama kimse seni onunla yatarken görmedi!" diye hırladı öfkeyle.

Gülümsedim. "Otuz iki yaşındasın, Gurur," diye fısıldadım. "Hâlâ insanların vicdanlarıyla değil, anlık olarak onlara heyecanlı gelen dedikodu hissinin beslediği vicdansızlıklarıyla bir şeye inanıp inanmamaya karar verdiklerini öğrenemedin mi?"

"Ağlama," diyene kadar iki gözümden de hızla akan gözyaşlarının çenemi aşıp boynuma döküldüğünü anlayamamıştım. Büyük avuçlarıyla gözyaşlarımı silip, "Ben sana inanıyorum," dedi. "Orada değildim, hiçbir şeyi görmedim, görmeme de gerek yok. Ruhunu biliyorum. Ruhunu bildiğim, seni bildiğim için, inan inançlarımı ateşe verecek bir şey bile görsem, ben sana yine inanırdım."

Parmaklarımın ucunu yakmaya başlayan sigara izmaritini alıp verandadan dışarı attı ve su birikintisinin içine düşen izmaritin ucunda yanan ateş cızırdayarak söndü.

"İnsanlar sana kötü şeyler yapmış, Zerda," diye fısıldadı. "Biliyorum, ben de kötü şeyler yaptım. Geri alamayacağım, ne yaparsam yapayım affetmeni istemeye yüzümün olmayacağı şeyler yaptım ama bil, konu ne olursa olsun, ben hep sana, bir sana inanacağım."

"Neden?" diye fısıldadım yüzüm yeniden avuçlarının arasındaki yerini aldığında.

"Çünkü benim içim şafak gibi söküldü sana."

Beni kollarının arasına aldığında, o gece çoktan yaşanmıştı ve şafak oratoryosu o geceden şu âna dek devam ediyordu. Çenesini saçlarımın arasında gezdirip başımın üzerine bastırdı.

"Tiksindirmişim insanları." Gülümsedim. "Hayatım boyunca hep yapmadığım şeyler yüzünden yargılandım," dedim ona sıkıca sarılırken. "O yüzden artık gözüyle görmediği şeyleri yargılayan herkesten asıl ben tiksiniyorum."

Gurur, "Ben sana inanıyorum," derken bana daha sıkı sarılıyordu. "Yemin ederim, bu böyle."

"Biliyorum. Ve şunu da biliyorum. Her kim olursa olsun, gözüyle şahitlik etmediği sürece bir şeye inanıp bir insana hayatı zindan edecek şeyler yapıyorsa, yarın unutacağı hâlde bir insana o insanın hayatı boyunca unutmayacağı bir aşağılamayla bakıyorsa, asıl tiksinç olan o insandır." Yüzümü boynuna sakladım. "O tarz insanları hiç affetmeyeceğim."

"O tür insanların senin tırnağını bile hak etmediğini biliyorum ve sen de biliyorsun," diye fısıldadı. "O tür bir insan olmamak için çaba-

CamScanner ile tarandı

layacağım. Cenan konusunda yaptığım eşeklikti, beni affet," dedi. "Hatamı kabul ediyorum. Bir daha tüm oklar bunu gösteriyor bile olsa, görmediğim bir şeyi sadece duyduklarım ve sınırlı olarak gösterilenlere inanarak yargılamayacağım. Çünkü benim bir kalbim var, çünkü ben senin için iyi bir insan olabilmek istiyorum, çünkü bu kalbin yerini hatırlattın bana."

"Salak domuzcuk," diye mırıldandım. "İyi bir insansın sen. Biliyorum. İyi insanlar da bazen dolduruşa gelir ama bir daha gelmesin. Yargılamadan önce hep düşünürüm. Düşünürüm Gurur çünkü kınama, kınanmadan ölmezsin."

"Ekin'i bir kere döveyim mi?" diye sordu masum masum bana sarılmaya devam ederken.

Gülümsedim, bu içtendi. "Neden döveceksin peki?"

Nedenini söylemek yerine, "Tipi gıcığıma gitti," diye homurdandı.

Cam kapı birdenbire açılınca, kollarının arasından hızla çıktım ve Devran'ın yüzünde kireç gibi bir ifadeyle bize baktığını gördüm.

Oratoryo şiddetlendi.

"Zincir," dedi sertçe. "Bir veteriner daha ölü bulundu."

CamScanner ile tarandı

22. CEHENNEMDEN FİRAR

♪: Kıraç, Yıktı

Cehennemin içinde oturduğunda sırtına ateşin sıcağı vururken cenneti izlemeye başladığında ve ilk kez cennetin yüksek vadilerinden taşarak eteklerine inmeye başlayan soğuk suları gördüğünde, senin için bir yol daha var mıdır?

Gurur'un gözlerinde yıkılmaya başlayan cehennemi gördüğümde, ondan önceki hayatım yükselen vadileri olan o cennet gibi gelmişti bana. Eteklerine akan soğuk suları artık sadece uzaktan izliyordum, sırtıma bu adamla girdiğim cehennemin sıcağı vuruyordu, bir yol daha var mıydı? Bu adamı da alıp o cennete dönebilmenin ihtimali var mıydı?

Verandadaki karanlık, arabanın içinde de bizimleydi.

Arabaya ondan sonra binmiştim, beni beklemeden fırtına gibi arabaya gittiği an hâlâ gözlerimin önündeydi. Şehrin içinde ilerleyen trafikten dökülen ışıklar gözlerimi alıyordu. Gurur bir süre arabayı hareket ettirmeden bekledi. Devran'ın hızla ilerleyen cipini gördüm, gecenin içinde kaybolarak gözlerimin önünden silinene dek kalbimin ne kadar şiddetli attığının farkında dahi değildim. Yener arabasının dörtlülerini yakarak yanımızdan geçip sinyal verdiği anda, altımızdaki araba bir aslanın avının boğazına saldırdığı andaki hırıltıyı çıkararak öne doğru atıldı ve iki büyük aracın arasından kayarak geçip çevre yolunda ilerlemeye başladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle, altımızdaki arabanın uğuldamasından dolayı Gurur beni duyamadı. Boğazımda düğümlenen yutkunuşun hemen ardından, "Gurur," dedim karanlık araçta ona doğru dönerek. "Nereye gidiyoruz?"

"Toplanma alanına." Kısa cevabını bana bakmadan, gaza daha da yüklenerek vermişti.

Arkamda arkadaşlarımı bırakmıştım. Kimse ne olduğunu anlamadan çıkıp gitmesi çok zordu, bunun bedeli ağır olacaktı, yine yalan söy-

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

lemek zorunda kalacaktım ve bunu istemiyordum. Öte yandan taklitçi katil olayının nereye doğru yuvarlanmaya başladığını, ne kadar büyük bir çığa dönüşeceğini de kestiremiyordum. Buz kesen ellerimi kucağıma koyup Gurur'a doğru baktım, bakışlarımdaki soru işaretleri ve çaresizlikten kaçındı. Bana bakmadı.

Bana bakmamasının nedeni çaresizlik olsa bile içten içe buna öfkelendim, gözlerimi profiline diktim. "Seni yakalayacaklar mı?" diye sordum. Sarsılmaz ifadesinde herhangi bir aksama olmadı, yüzüne tenindeki buz soğukluğunu dindirecek başka bir renk karışmadı.

Gözleri doğrudan yoldayken, "Hayır," dedi, bu kadar kendinden emin olması kaşlarımı sertçe çatmama neden olurken, "O zaman?" diye sordum. "O zaman neden bu kadar telaşlısın?"

"Çünkü biri beni taklit ederek birilerini öldürüyor, Zeliha."

Geçmişin içine sarkmama neden olan bu cümleyle beraber sessizlik artık her yerdeydi. O geceye geri döndüm, yaşanmaması gerektiğini haykırdığım o gecenin içinden ne kadar ağır yaralarla çıktığımı hatırladım. Hayatımın tam da o noktada, o gece nasıl geri dönülemez bir biçimde değiştiğini hatırladım. Dalgın gözlerimi yavaşça dışarıya çevirdim, pamuk parçaları gibi savrularak düşmeye başlayan kar tanelerini ilk kez o an fark ettim. Islak şehre düşmeye başlayan kar taneleri ne kadar telaşsızsa, geçmiş ve gelecek tıpkı bizim gibi telaş içindeydi.

Dışarıda biri Gurur'un başlattığı bu karanlığı büyütüyordu. Gurur'un haklı da olsa haksız da olsa ortaya bıraktığı şeyi belki de oyun olarak görüyor ve devam ettiriyordu. Kalbim sıkıştı, nefes alma ihtiyacıyla arabanın camını indirdiğimde gözlerinin bana dokunduğunu hissettim. Yüzümü dışarıya uzatıp yanımdan geçip giden araçların rüzgârını saçlarımda ve tenimde hissederken gözlerimi sıkıca yumdum. Birkaç derin nefesin ardından panik usulca geri çekildi ve Gurur, "Her şey yolunda," diye yalan söyledi. "Sakin ol."

"Sen sakin değilsin," diye fısıldadım, içimdeki paniğe rağmen çok sessiz ve sakin konuşuyordum ama Gurur buna rağmen içimdeki kaosu, karmaşayı, paniği hissedebiliyordu. Kalbimin delice vuruşlarını duyuyor muydu yoksa?

"Kendimi mi düşündüğümü sanıyorsun?" Bu soruyu bana değil, ruhuma yöneltmiş gibi canım acıyarak ona doğru baktım. Rüzgâra tutunan saçlarım dağılmaya başlamıştı.

Ucu kızaran burnumu çekerek, "Benim için mi endişeleniyorsun?" diye sordum tedirgince.

Buna cevap vermek yerine önümüzdeki birkaç araba arasında makas attı, Yener'in arabasını gördüm, ileride küçük bir nokta boyutundaydı ama sonunda onu bulmuştuk. Burnumu çekerek koltuğa sinerken gözlerimi Yener'in arabasına diktim, bir süre sonra ufuk çizgisindeki arabayı kaybettim ve bakışlarım yüzümü aydınlatan trafik lambalarına çevrildi.

Dağ yolu ile çevre yolunu birbirinden ayıran, bir koldaki damarı anımsatan ince yola doğru döndüğümüzde, gerimizde Burdur istikametinde hareket eden arabalar kaldı ve bir süre sonra onlar da kayboldu. Şimdi karanlık dağ yolundaydık, metrelerce ileride de askerlerin arabalarından sızan hafif far ışıkları önümüzde bize yoldaşlık ediyordu. O kadar uzaktaydılar ki ışıklar tıpkı birer ateş böceği gibi görünüyordu. Tesise giden yoldan daha farklı bir yola saptık, çakılların oluşturduğu ince yolun iki yanı boyu aşan otların büyüdüğü arazilerden oluşuyordu. Telefonuma düşen bir bildirim sesiyle irkildim.

Ayça Sarıhan: Neler oluyor ve nereye kayboldun?

Titreyen ellerim telefonun dokunmatik ekranında dolaşmaya başladığı sırada Gurur göz ucuyla bana bakıyordu, hissettim ama o bakışların yarattığı ağırlığa rağmen mesaj yazmaya devam ettim.

Zeliha Özdağ: Küçük bir sorun çıkmış, kavga çıkmasını önlemek için Gurur ile gittim. Döndüğümde anlatırım.

Ayça Sarıhan: Başka askerler arasında falan mı? Aralarına girme Zel, o kerestelerden biri bile araya girmemen için üzerine yürüyecek olursa gelip kafalarına işerim.

Telefonun ekranını kapatırken, "Yalan söylemekten tiksiniyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

"Üzgünüm," dediği anda bedenimden bir ürperti geçti. "Yalan söylemek zorunda kaldığın için."

Bir cevap veremedim. Ona kendini suçlama diyemedim çünkü ortak paydada ikimiz de suçluyduk. Ben korkup sakladığım için, o mecbur bıraktığı için. Sessizliğimden birçok şey anlaşılabilirdi ama o, anlaması gerekeni anladı. Beni yargılamadı, onu suçlamadım, sadece sustuk. Araç iki oyuktan oluşan, içi betonla örülerek modern hâle getirilmiş tünelin önünde durdu. Tünellerden birinin sonu dağa çıkıyordu, bir diğerinin sonu ise taş ile örülmüştü ve sonunda başlayan merdivenleri görebi-

CamScanner ile tarandı

liyordum. Araçtan inerken dağın havası beni çarptı, üşüyen bedenimi korumak için kollarımı kendi bedenime sardım ve Gurur da elini belime koyarak taşla örülü tünele gidene dek bana eşlik etti. Merdivenlerden tırmanıp tünelin içine çıkan kişi Adnan'dı, uzun boyuna rağmen tünelde küçücük duruyordu çünkü tünelin tavanı epey yüksekti.

Duvarlardaki küçük, işaret amaçlı yanıp sönen kırmızı ışıklara baktığım esnada Gurur, "Zeliha'nın arkadaşlarını eve kim bıraktı?" diye sordu Adnan'a.

Adnan, "Girdap," dedi, derin bir nefes aldı ve "Oğlum işler çok karışık, Muşta alt kata indi, seni bekliyor," diye devam etti. "Muşta şu an ne yapsa haklı, biliyorsun değil mi?"

"Uzaklaştırılmamı mı talep edecek?"

"Kime talep edecek, Gurur? Kim biliyor olanları? Bizim ekipten başka kimse bilmiyor. Diğerlerine ne sebep gösterecek seni uzaklaştırırken?" Homurdanarak başını iki yana salladı. "Sadece sakin olup bu kez Muşta'yı dinle. Olanlara engel olamadık. Yapmamız gereken bundan sonra olacaklara engel olmak."

"Bu iş sarpa sardı, Adnan. Bunu her kim yapıyorsa, ya beni biliyor ve sıkıştırmaya çalışıyor ya da gerçekten bu işi oyuna döktü ve kendini benim gibi gösteriyor. Sorun şu ki uzmanlar onun gerçekten ben olmadığımı, taklitçi olduğunu anladığında, ki bunu anlamak çok zor değil, sonunda yine peşine düşülen esas adam ben olacağım."

Adnan, tek kaşını kaldırdı. "Seni bilen biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, amacı da ipi iyice gererek inceltmek. Cambazı ipten düşürmek istiyor. Beni tamamen açık hedef hâline getirecek. Gerçekten taklitçi olduğu ayyuka çıkarsa beni insanları yönlendirdiğim için kırmızı bültenle aramaya başlayacaklar. Yeni bir taklitçim ortaya çıkmasın diye." Tüm bu kelimeleri hızla sıralamıştı, yüzündeki gerginliği ilk o zaman fark ettim, kendinden kaçıyor gibiydi. Yüzleşmekten korktuğu şey yakalanmak ya da kaybetmek değildi, yüzleşmekten korktuğu yaptığı şeydi; o gece yaptığı şeydi.

Adnan, "Bu olayı bilen bir Allah'ın kulu yok oğlum. Bizden başka kim biliyor?" diye sordu sertçe, bir an için onun da şüpheye düştüğünü görünce kaşlarımı çattım. Bakışları yavaşça beni buldu. "Bayan Yenge," dedi katıksız bir ciddiyetle. "Bu sırrı bir başkasıyla katiyen paylaşmadınız, değil mi?"

"Saçmalama," dedim sertçe.

Gurur, "Onun bu konuyla uzaktan yakından ilgisi yok," derken sesi benim sesimin on misli daha sert geliyordu. Adnan bana inanıyor gibi baksa da kafasında dönen şüpheler olduğu esmer yüzüne yansıyan düşünceli ifadeden okunuyordu.

"Kızı saçma sapan bir durumun içine sokan benim, bir de karşısına geçip bunun hesabını mı soracağım?" Gurur, ellerini saçlarına götürdü ve saçlarını sertçe karıştırıp zemine öfkesinin yankılarını taşıyan bir tekme geçirdi. "Ben Muşta'nın yanına iniyorum. Zeliha, gel."

Başımı sallayarak Adnan'ın yanından geçtim ve Gurur'un peşine takıldım. Öfkeyle, tıpkı bir rüzgâr gibi eserek ilerliyordu. Bir yılan gibi kıvrılarak aşağı doğru inen dar basamaklı merdivenleri indiğimizde bizi yerin dibinde bembeyaz ışıkların yıkadığı tünelden bir salon karşıladı, tünelin sonunda büyük demir bir kapı olduğunu gördüm, kapının büyük kulpu tıpkı bir gemi dümenine benziyordu. Gurur'un yere düşen adımlarının yankısı tünelin boş duvarlarına sinerek devleşirken yer altında bir sığınakta olduğumuzu anladım. Gurur, dümene benzer kulpu çevirdi ve bir şifreyi o kapıya çevirdiği sırada kodladığını fark ettim. Kapı açıldığında içeriden hafif bir sis çıkarak tünele yayıldı, ardından daha sıcak bir ortama girdik.

Bir duvar boyutundaki ekranda yaklaşık kırk parçaya bölünmüş görüntüleri izlemeye başladım. Hepsi birbirinden farklı bir noktada ama aynı saatlerde kayıt alıyordu. Bunların güvenlik kameraları olduğunu anladığımda Gurur, o ekranın önündeki dönen sandalyede oturan Muşta'ya doğru ilerlemeye başlamıştı. Güvenlik kameralarından birinde Yener'i gördüm, hangi cephede olduğunu anlayamadım, etrafı çalılıklarla doluydu, belinden çıkardığı silahın şarjörünü doldurduğu anı büyük bir sakinlikle izledim. Kafasını kaldırıp kameraya doğru baktı, karanlıkta parlayan gözlerini kıstı ve yavaşça göz kırptı, sanki orada onu izlediğimi biliyor gibiydi.

"Neye hazırlanıyorsunuz?" diye fısıldadım sadece kendimin duyabileceği bir tınıyla, bu soru doğrudan kendime sorduğum bir soru olsa da hedefi onlardı. Muşta sandalyede rahat bir pozisyonda oturuyordu ama ben içeri girdiğim an oturuşunu düzeltmişti. Ellerini dönen koltuğun kenarındaki saplara yerleştirip, "Bu işin bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim," dedi, ses tonu sabitti, yine de içinde tıpkı bizim de içimizde yeşerdiği gibi şüphelerin ve korkuların yeşerdiğini biliyordum.

"Ben de öyle," dedi Gurur sadece.

CamScanner ile tarandı

"Planın ne?"

"İtiraf," dedi Gurur, bir an kan beynime sıçradığı için ona doğru dönüp iri iri açtığım kahverengi gözlerimi sırtına diktim. Varlığımı yok sayarak, "Ne ekibi ne de kızı daha fazla tehlikeye atmadan doğru olanı yapacağım," dedi

"Bunu yaparsan Zeliha'nın başının belaya girmeyeceğini mi sanıyorsun? Cinayet anında oradaydı, tek görgü tanığıydı ve sustu." Söylediklerinin hiçbirinde kötü niyet olmadığını bildiğim için hiçbir şey hissetmedim, hissettiğim tek şey Gurur'a karşı büyümeye başlayan öfkemdi. Nasıl itiraf etmeyi düşünürdü? Kendini mahvetmek mi istiyordu? Yenildiğini kabul mü ediyordu? Aklını mı yitirmişti?

"Zeliha'ya baskı uyguladığımı, onu tehdit ettiğimi söylersem bu işten sıyrılır. Kaldı ki olay yerinde onun da olduğuna dair hiçbir iz yok. Onu bu işe katmadan da halledebilirim." Ruhsuz bir şekilde kurduğu cümlelerin her biri kalbime bir ok gibi girip kan revan içinde sırtımdan çıkarken, hissedebildiğim sadece koca bir çaresizlik olmaya başladı. "Bu iş çok uzadı."

"Kolayca teslim oluyorsun, Çalıklı," dedi Muşta bu fikirden hoşlanmamış gibi. "Daha kim olduğunu, amacının ne olduğunu öğrenmeden öylece vaz mı geçiyorsun?"

"Bir sonraki adımının size ya da ona zarar vermeyeceğinden emin olsaydım vazgeçmezdim, bu ekipte en son vazgeçenin kim olduğunu sen daha iyi bilirsin," dedi Gurur ve sonra bir ok gibi sapladı o cümleyi: "En kolay vazgeçenin sen olduğunu biliyoruz tabii."

"Öfkelisin ve öfkeni benden çıkarıyorsun," dedi Muşta onun söylediklerine bir nebze olsun takılmamış gibi. Boynunu çıtlattı ve derin bir nefes alarak mavzer mavisi gözlerini bana çevirdi. "Sen ne düşünüyorsun, Zeliş? Kahramanlık yapmaya karar vermiş Gurur Efendi, düşüncelerini bize aktarmak ister misin?"

"Onun tam bir sünepe olduğunu düşünüyorum. Ayrıca düpedüz bir mal."

Gurur birden bana doğru dönünce, "Bakma," dedim sertçe. "Bana bunca şeyi yaşattıktan sonra siktir olup gidecek ve o deliğe mi gireceksin? Yok ya?" Öfkeden de öte, bambaşka bir duyguyla baktım ona, baktım ve görmesini istedim. Göremeyecek olma ihtimaline rağmen beni *görsün* istedim. "Hayatımı allak bullak ettikten sonra her şeyi düzelte-

ceğini söyleyerek gidebileceğini mi sanıyorsun? Bunun her şeyi düzelteceğini kim söyledi sana?"

"En başından beri istediğin bu değil miydi?" diye sorunca kaşlarım sertçe çatıldı. Gözlerimde her ne gördüyse, "Sana yaptıklarım affedilecek şeyler değil, Zeliha," dedi, sesinde anlayamadığım bir şey vardı. Anlamak istemedim. Reddeden bendim. "Bu işin gittiği yolun sonu çıkmaz. Ben o çıkmaza seninle girmek istemiyorum." Başımı iki yana salladığımda verdiği tepki, sessizlik ve gözlerinde büyüyerek beni yerle bir eden bir boşluk oldu. "Şimdi konuşmayalım," diyerek çıkışa yönelince, titreyen ellerimi yumruk yapıp arkasından gittim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi bana bakmadan.

Gurur o kadar ciddi görünüyordu ki bu onu uzun zaman sonra ilk defa böyle ciddi gördüğüm andı. Ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Ne söylersem söyleyeyim içinde başlayan kaosu durduramayacağımı hissediyordum. Yıkılmaya başlayan bir binanın en tepesindeydik ve içeri göçen her bir kat ile beraber biz de dibe doğru gidiyorduk.

Muşta sakince, "Gurur," dedi ama bu sesin altında saklananların sakinliğe hiç uymayacak şekilde gürültülü olduğunu biliyordum. Gurur da biliyordu. Durdu. "Öylece vazgeçecek bir pozisyonda değilsin. Artık değilsin."

"Bu pozisyonda sikilen tarafın sadece ben olduğumun farkında mısın?" diye sordu Gurur. "Sizi soktuğum durumun farkındayım, şimdi de o durumu düzelteceğimi söylüyorum. En başından beri yapmam gerekeni yapacağım. O gece orada Zeliha'yı böyle bir şeyin içine sürüklemektense gidip doğru olanı yapmalıydım. Yaptığım korkaklıktı. Artık istemiyorum."

"Neyi istemiyorsun, Gurur?" diye sordum kısık sesle. Muşta sessizdi, Gurur da bu soruya verebilecek bir cevap arıyormuş gibi derin bir sessizliğe gömüldü. Düşüncelerim olağanüstü bir hızla birbirine çarparak paniği getiriyordu, panik de şu an bürünmem gereken son duyguydu ama durduramadım. "Sen buna değil, hayatına son vermekten bahsediyorsun. Her şeyini kaybedersin. Hayatını kaybedersin."

"En başında olduğun genç kadın ol ve öyle cevap ver, Zeliha," diyerek bana dönünce kafamı kaldırıp ona baktım. Gözleri aldığı ışıklarla küçük sarı lambalar gibi parlıyordu. "O gece orada, hayatını kaydırdığım kızı

CamScanner ile tarandı

hatırla ve onun elini tutup onun hislerine kulak vererek cevap ver. Seni mahvetmedim mi? O gece senin gözünde bir katil değil miydim?"

O kızın nabzı içimde boğuluyordu, kalp atışları göğsümün altında soluyordu, gözlerindeki yaşlar yanaklarımdan akıyor ama kimse tarafından görülmeden kuruyordu; o kız hâlâ oradaydı, çok korkuyordu, savunmasızdı ve karanlık bir gecede hiç yaşanmaması gerekeni yaşayarak daha da büyük bir karanlığa doğru savruluyordu. Birden canım o kadar çok yandı ki gözlerimi gözlerine sabit duruyorken usulca yumdum, Gurur beni izlemeye devam etti, bunu hissettim. Belki de gözlerim kapalıyken o kızı aradığımı sanıyordu, hayır, kız buradaydı, ben bir çıkar yol arıyordum.

"O gece gözümde her neysen," gözlerimi açıp ona baktım, "şimdi tam tersisin."

Duraksadığını gördüm. Duygular yüzünü ak bir su gibi yıkadı, ifadesindeki karanlığı kırdı ve duyguların yükselerek gözlerine yayıldığını fark ettim. Ama bu kısa sürdü.

"Yapma, Zeliha," deyince içimin acısı arttı. Ona söylesem belki bunu keserdi, sırf canım acıyor diye susardı ama söylemedim, o da konuşmaya devam etti. "Şimdi karşıma geçip bana kurtarıcın olduğumu söyleme sakın. Bana iyi bak. Ben senin hayatını mahveden adamım."

O hayatıma girdikten sonra gördüğüm her rüya daha karanlıktı ama onun yanımda olmasının getirdiği güven duygusu, beni cesur biri hâline getirmişti. Ona göre o beni mahveden adamdı, belki tarihe göre, yapışıp üzerime sinmiş geçmişe göre de öyleydi ama aynı zamanda savaşmayı bana öğreten adam da tam karşımda duruyordu. Onu kurtarıcım olarak görmüyordum, o benim yoldaşımdı. En iyi hâllerini de görmüştüm, en korkutucu ve karanlık hâllerini de. İkisini birbirinden ayıran zamandı. Yaşananlardı. Bana o zamanlar olduğu insanı hatırlatmaya çalışarak beni yatırdığı uykudan uyandırmaya çalıştığını fark ettim ama ben zaten en başından beri uyanıktım, sadece uyuduğumu düşünmesini, bu sırada büyük ellerinin saçlarımın arasında gezinmesini istemiştim. Hepsi buydu.

"Bir cevabın var mı?"

"Ben cevabımı verdim. Şimdi kimle ne konuşuyorsan, ne yapıyorsan yap." Yanından geçtiğimde beni durdurmadı ama bir an için durdurmaya yeltendi gibi geldi, yine de hareketsiz kaldı. Hızla koridoru aştım, merdivenleri tırmandım ve ilk girdiğimiz tünele çıktım. Dağ esintisi tü-

nelin oyuğuna girerek saçlarımı uçuşturmaya başlamıştı. Kollarımı bedenime sararak tünelin çıkışına yöneldim, Adnan orada durmuş beni bekliyordu. Yanından geçerken, "Beni birkaç saatliğine tesise bırakır mısın?" diye sordum sessizce. "Hemen geri dönersem kullanırlar."

Adnan, "Tabii ki," dedi ve tam yeni bir cümle kuracaktı ki elimi kaldırarak onu durdurup, "Bayan Yenge deme lütfen," dedim. "Zeliha de, Zeliş de, Zel de ama şu an bana beni yumuşatacak şeyler deme. Geri dönüp o dana kafalı arkadaşının koca kafasını patlatmamak için zor tutuyorum zaten kendimi."

Adnan, yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Tamam, Zeliha."

"Hep bildiğini okuyor. Tam bir ahmak." Kollarımı bedenime daha sıkı sararak yürürken kaşlarımın üstüne yayılan ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Köşeye sıkıştığı için saldırganlaşıyor," dedi Adnan sakince. "Aslında bir ahmak olduğunu söyleyemem. Krizi çok iyi yönetmesiyle tanınır. Senin yanındayken daha rahat. Bir çocuk gibi rahat. Üstündeki rütbeyi bırakıp seninle mutlu olabiliyor ama sen yokken o hep bu rütbenin altında duran sert bir ruhtan ibaret. Şimdi rütbesi ve sert ruhunu sıkıca tutarken aynı zamanda seni ve onda açığa çıkardığın çocuksu yanını da tutabilmeye çalışıyor. Bu onun için zor. Yaşananları düşünürsen, şu an hissettiklerinden bile zor olduğunu anlarsın." Uzun uzun sustuğumda tekrar konuşması gerektiğini düşünmüş olacak ki, "Gurur köşeye sıkıştırıldı," dedi. "Böyle birinin türeyeceğini tahmin edemezdi. Kimse edemezdi."

"Şimdi ne olacak?"

"Onu ikna etmek gerekecek. Çünkü bu durumdan bunaldığı açık net ortada. Artık bir şeyleri sonlandırmak istiyor, değil mi?"

Karnımda bir ağrıyla, "Bu delilik," dedim.

"Yeterince zarar gördün, daha fazlasını yaşamanı istememesi normal değil mi?"

"Önemli olan onun değil, benim ne istediğim, Adnan," dedim doğrudan, Adnan duraksadı ama yorumda bulunmadı.

"Seni tesise götüreyim."

"Vazgeçtim." Tünelde arkama doğru dönüp beni karşılayan karanlığa baktım. Işıklar sönmüştü. "Burada onunla kalıyorum."

"Biz olanlara bir hâl çare bulana kadar dinlenseydin," dedi Adnan ikilemde kalmış gibi.

CamScanner ile tarandı

"Dinlenmeye ihtiyacım yok. Bir delilik yapmasını istemiyorum. Kendini sorumlu tutmasını istemiyorum."

Adnan durup uzun uzun yüzümü izledi, beni durdurmak için bir şeyler söyler sansam da düşündüğüm gibi olmadı. Karanlığa doğru yürümeye başladığımda arkamdan gelmedi, sadece gözden kaybolduğum âna dek durdu ve beni bekledi. Kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Alt kattaki tünel koridorlarından birinin ortasında durup etrafıma bakındım, ışıklar loş olsa da yeniden yanmaya başlamıştı. Bir makinenin çalışırken çıkardığı gürültülü uğultuyu duyuyordum, sanırım bu ses güç kaynaklarından geliyordu.

Ne yapacağını bilemediğin zamanlarda kalbin pusulandır, seni doğru ya da yanlış bir yere götürmesi için onu dinlemen gerekir çünkü yanlış bir yere gitmek, hiçbir yere gitmemekten daha iyidir. Kalbimi dinledim.

Kalbimin pusulasının beni ona götüreceğini hissettim. Acı ama gerçekti, bu gerçekten kaçamazdım ama son âna kadar sesini duyurmasına engel olabilirdim.

Gurur'u karanlık koridorda yürürken görünce irkilip duvar kenarına yaklaştım, neden bilmiyorum ama pusulamın beni götürdüğü adamdan o an saklanmak istedim. Üstündekini çıkarmıştı, altına kamuflaj pantolonunu giymişti, çıplak sırtı her bir adımında dalgalanıyordu. Gri bir ışığın altında silik bir silüet şeklinde görünüyordu. Kolunu dirseğinden kırarak elinin üst kısmıyla çenesinin altını sildiğini fark ettim. Arkasından yürümeye başladım. Beni belki hissetti belki de hissetmedi, sadece yürüdü.

Depoya benzeyen bir yere girdiğinde arkasından içeri girdim, küf ve soğuğun kokusu ciğerlerimi acıttı. Büyük deponun tavanından aşağı sarkan kum torbasının önüne doğru yürüdü, alnını kum torbasına yaslayınca bir an durdum, parmaklarım kazağımın kumaşına kaydı, kazağını avuçlarımın içine alıp sıktım. Soğuğu avucumun içinde hissettim.

Gözleri kapalıydı, alnı kum torbasına yaslı duruyordu. Ellerini yavaşça kaldırıp kum torbasının kenarlarına yerleştirdi ve kalp atışlarının ağırlaştığını hissettim.

"Bu sana iyi gelecekse neden alnını yaslayıp dinlemek yerine onu yumruklamıyorsun?" diye sordum kısık bir sesle ama sesim her ne kadar kısık olsa da depoya yayılarak yankılara bölündü. Gurur tepkisizce durmaya devam etti. Konuşmayacağını düşündüğüm için kollarını göğ-

sümün üzerinde toplayıp omzumu soğuk duvara yasladım ve sadece onu izlemeye başladım.

Uzun süre hareketsiz kaldı.

"Böyle yaparak içindekileri durduramazsın," dediğimde ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. "O kum torbasının önüne geldin çünkü onu yumruklamak istiyorsun ama yapmıyorsun. Bunun yerine alnını o kum torbasına yaslıyorsun, yapmak istediğin şeyi yapmaktansa sanki onun sesini dinliyorsun. Kendini hep böyle baskılayacak mısın? Yapmak istediğini değil, olması gerekeni mi yapacaksın? Her zaman?" Sorumda kendini açması için onu yaralayan bir tını gizliydi, yine de istediğimi alamadım, kendini bana açmadı ama beni dinledi. Sanki söylediklerimi değil, sesimi dinliyordu.

"Gurur."

"Zeliha," dedi alnı kum torbasına yaslı, gözleri kapalı hâldeyken. Susup dudaklarımı birbirine bastırsam da kaşlarım yine çatılmıştı. "İstediğim her şeyi istediğim anda yapmaya kalkışırsam neler olur hiç düşündün mü? Bu seni hiç korkutmuyor mu?"

"Bu beni neden korkutsun?"

"O gece çok korkmuştun," dedi, o gecenin onun içinde de tıpkı benim içimde olduğu gibi yara olduğunu biliyordum ama bu kadar net görmek canımı acıttı. "O gece ben şerefsizdim, o gece ben adi piç kurusunun tekiydim, o gece seni hiç istemediğin bir yola sürükleyen kişiydim, o gece senin hayatında artık asla eskisi gibi olamayacağın türden değişikliklere sebep olan adamdım, nasıl olur da o geceden sonra istediğim her şeyi öylece yapmamdan korkmazsın? O gece istediğim şey senin hayatını mahvetti."

"Hayatı mahvolan sadece ben değilim," dediğimde kaşlarını çattığını gördüm. "O gece yaşananlar senin istediğin şeyler değildi. Artık bunu biliyorum."

"Beni içinde aklamaya çalışmaktan vazgeçsen keşke, Zerdali."

"Vazgeçemem çünkü içimde bu kadar karanlık varken sana ait küçük bir ışık parçasının da içeride olması, bana kendimi güvende hissettiriyor. İyi hissettiriyor. Karanlığı yok edemiyor ama önümü aydınlatıyor o ışık parçası, Gurur."

"Zeliha, o karanlığın sebebi de benim."

"Yine yapıyorsun," diye fısıldadım. "Yine bana veda ediyor gibi konuşuyorsun."

CamScanner ile tarandı

Bu kez bir yalanlama gelmedi, bu kez aksini söylediği bir cümleyi duymadım. O cümleyi duyamadığım için sağır olmayı diledim; bu dilek beni korkuttu, sessizliği kadar korkutmasa da bu da korkuttu.

"Aksini söylemeyecek misin? Lütfen söyle."

Söylemedi. Çatık kaşlarla ona bakmaya devam etsem de çatık kaşlarımın altında savunmasız bakan gözlerim ağlamaya hazırdı. Yine de yapmadım, kendimi salıvermedim, öylece ağlamaya başlamadım. Ona doğru bir adım atacaktım ki elini kaldırıp kum torbasına şiddetli bir yumruk attı ve kum torbasına baktı. Diğer eliyle kum torbasını tuttuğu için kum torbası hareketsizdi. Sanki verdiği cevap bu yumruktu.

Bak, diyordu sanki bana. *Bak, hareket dahi etmeyen bu kum torbasıyım ve sen, attığım bu yumruksun. Sessizim ama yankıların içimde. Hareketsizim ama yıkılıyorum.*

"Seni yalnız bırakayım," diye fısıldadım, belki bunu bir kabulleniş olarak algıladı, belki de tıpkı onun gibi veda ettiğimi düşündü. Hiçbir fikrim yoktu. Bana ağır gelen bu hisle daha fazla burada duracak olursam, o bana daha fazla sessizlikle yanıt verecek olursa, bana veda ettiğine beni inandıracak olursa, işte o zaman ağlardım. Duramazdım, yapamazdım, kendimi susturamazdım, gözyaşlarımı saklayamazdım. Kaçmak en doğru çözüm gibi gelmişti.

Ondan, onun vedasından, onun vereceği cevaplardan, hissettiklerimden, daha sonrasında hissedeceğim daha ağır duygulardan.

Sırtımı döndüm ve yürüdüm, tam ondan uzağa gidiyordum ki onun sesi içimde cam gibi parçalanıp dört bir yanıma dağıldı; kalbime, ruhuma, zihnime, hislerime.

"Gitme."

Omzumun üstünden usulca ona doğru döndüğümde, yanağını kum torbasına yaslamış bana bakıyordu. Bir adamın değil, bir çocuğun gözleriyle bana bakıyordu. Çırılçıplak, savunmasız, kalmamı istemeyen, âdeta kalmamı dilenen gözlerle bana bakıyordu.

"Hayatını mahvettim, biliyorum ama gitme, Gelincik."

Tamamen ona doğru döndüğümde kollarım savunmasızlıktan iki yana düşmüş, omuzlarım bir ailenin üzerine çöken tavan gibi aşağı doğru çökerek ruhumun üzerini örtmüştü. "Neden?" diye sordum çaresizliğimi durdurmasını istediğim için. "Bana veda ediyor gibi konuşuyorsun ama gitmemi de istemiyorsun. Neden? Kendin gideceğin için mi? Beni geride bırakan sen mi olmak istiyorsun?"

Ona acı veren bir soru sormuşum gibi suçluluk ve ızdırapla kaşlarını çattı. Yanağını kum torbasından ayırdı, omuzlarının tıpkı benim omuzlarım gibi yükünü almışçasına düştüğünü gördüm. Çıplak göğsü aldığı her nefesin ne kadar yetersiz, ne kadar az geldiğini belirtircesine sertçe şişip iniyordu.

"Seni asla kendi isteğimle bırakıp gitmem ben," dedi, bir tokat olup ömrümün yüzünün tam ortasına çarpan bu cümleyle, kalbim göğsümün içinde üç kat daha ağırlaştı ve ona bakakaldım. "Seni asla kendi hür irademle arkamda bırakıp gidemem ben."

"Bana veda mı ediyorsun dediğimde cevap vermeyen sen, beni bırakıyor musun dediğimde seni bırakmam, bırakamam diyorsun," dedim, karmaşa sesimdeydi, karmaşa kalbimdeydi. "Gurur, sen benden ne istiyorsun?"

"Yanımda durmanı," dedi sakince.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır," dedi yine aynı sakinlikle. Kum torbasına doğru dönünce profiline uzun süre sessizliğin içinden uzanarak baktım. "Ben bir yolunu bulana kadar daha fazla zarar görmenden korkuyorum."

"Ben en büyük zararı o gece gördüm," dedim sertçe, bir tokattı bu, ona da geçmişe de bu tokadı attım çünkü artık aylması gerekiyordu. Artık beni anlaması gerekiyordu. "Bundan sonraki gecelerden korkmuyorum. O geceden sonraki hiçbir gece, beni o gece yıktığı gibi yıkamayacak. Şunu da bil, ben ayaklarımın üstünde hep durdum, hep dururum. Ben o geceden ayaklarımın üstünde çıktım, dizlerimin üstünde değil ama gerekirse sürünürüm, ben yine çıkarım. Zarar görmemden korkmak yerine, bana tam şu an hissettirdiklerin korkutsun seni. Çünkü bir kuşu kafese kapatıp kafese alıştırdıktan sonra kafesin kapısını açarsan, o kuş özgür kalmaz, kaybolur. Sen sadece beni kaybetmeyi değil, benim kaybolmamı da göze alıyorsun."

Geri çekildim, arkamı döndüm, durdurmasını beklemedim çünkü ne onun oyuncağıydım ne de hareketsizce duran bedenine inen yumruktum. Ne onu daha fazla yumruklamak istedim ne de beni parçalamasına izin verdim. Koridorda yüzümde sakin bir ifadeyle yürürken arkamda sanki dev dalgalar yükseldi, alevler büyüdü, karlar düştü ve yağmurlar yağdı ama ben hiç dönüp arkama bakmadım.

CamScanner ile tarandı

Merdivenleri tırmandım, arkama bakmadım. Tünele girdim, arkama bakmadım. Adnan'ı gördüm, arkama bakmadım. Adnan'a doğru yürüdüm, arkama yine bakmadım.

Bakmayacaktım. Beni bırakacak mıydı? Sorun değildi. Ben yine ayaklarının üstünde giderdim. Ben gerekirse sürünürdüm ama giderdim.

İstenmiyor muydum?

Tamamdı, sorun değildi. Giderdim. Mahvolmak mı vardı ucunda? Olurdum, sorun değildi.

Ağlayacak mıydım çok? Ağlardım, hep ağlamıştım, yine ağlayabilirdim, hiç sorun değildi.

Gelecekti. Beni tehlikeye atmak pahasına da olsa, benim için gelecekti. Benim için gelmezse, onun için geri dönmeyecektim.

Kaybetmekten korkmuyorsa, kaybolmaktan korkmazdım.

Zarar görmemi istemiyorsa, zaten geri gelecekti.

"Adnan," dedim çenemi havaya dikip gözyaşlarım sanki hiç var olmamış gibi soğuk gözlerle. "Vazgeçtim. Evime gitmek istiyorum."

GURUR MERT ÇALIKLI

Zeliha, içimi hedef alan tetiği çekilmiş bir silah değil, o silahtan sıkılmış bir kurşundu.

Hiç ummadığım anda, ummadığım silahtan, ummadığım bir kurşun, ummadığım bir noktamdan beni delmişti.

Kurşun içimi delip geçti ama dışarı çıkmadı, içimde kaldı.

Beyaz sırçadan boynunun gözlerinden akmak için hazırlanan yaşları durdurmak için savaştığını belli edercesine şişip indiğini gördüğümde, ona yalvarmak, ayaklarına kapanmak, benimle kalmasını dilenmek, benden gitmesini söylemek, benimle kalsın diye ağlamak, benden gitsin diye bağırmak istedim. Dudaklarımdan dökülen ilk cümle, benimle kalmasını dilenmekti. Benimle kalacağına beni inandırdığında kahverengi akiklerindeki çaresizliği yok etmek istedim, dudaklarından bana uzanan bıçakların hiçbiri beni yaralamak için bana doğru fırlamamıştı, bu bıçaklarla hedef şaşırtıyordu; beni yaralamaya değil, beni uyandırmaya çalışıyordu.

Zaman bir suyun içindeki yılan gibi kıvrılarak geriye doğru akmaya başladığında, kum torbasının önünde küçük leydinin gidişini izleyen adam değildim, arabanın içinde çaresizlikle boşluğa bakan adamdım. Devran'ın o haberi verdiği anla beraber arabaya gittiğimi hatırlıyorum, Zeliha arkamdan geliyordu, elleri buz gibi olmalıydı ama dönüp avuç içlerime alamadım ve onu ısıtamadım. Üşüdü. Tıpkı yaşanmaması gereken o geceyi ona yaşattığımda olduğu gibi.

Arabanın kilidinin kaldırıldığını uzaktan kumanda bir işe yaramadığında anlamıştım ve kapıyı aralık bulduğumda taşlar yerine oturmuştu. Direksiyonun üzerine bırakılmış bilgisayar çıktısı küçük not kâğıdına ilişen kelimeleri okurken beynim zonkluyordu. Kelimeleri okuduğumdaysa artık zonklayan sadece beynim değildi; ruhumun patlayıp bedenimin içinden taşacağını sandım. Öfke ve panik her yere bulaştı; kokum oldu ve arabanın içini kapladı.

Calibri fontunu bilerek kullandığı açık ve netti, biz dosyalarımızı Calibri fontunu kullanarak çıkarırdık, Georgia ya da Times New Roman kullanılmamıştı, alenen bir asker olduğunu düşünmemi istiyordu; yani asker değildi. Hedef şaşırtmak istiyordu; şaşırtamamıştı. Doğrudan beni hedef alsa soluk borusunu sökebilirdim ama almamıştı. Zeliha'ya doğru baktım, kapıyı açmak için eğildi ve o an yumruğumu sıktım, kâğıt avuçlarımın içinde kayboldu. Onu hedef alıyordu. Bu da bunu yazan kişinin soluk borusu benim ellerimde değil, benim soluk borum onun ellerinde demekti. Beni onunla vuruyordu. Beni tanıyordu.

Bizi biliyordu.

O gece yalnız olmadığını biliyorum. Polisler de bilecek. Katil Dağcı Komando Gurur Mert Çalıklı, Erzurum, 1987

Bol şans, Yüzbaşı.

Aramızdan biri olduğunu düşünmemi istiyordu, biliyordu. Aramızdan biri olduğunu ama anlamamı istemediğini düşünmemi istiyordu, bu yüzden de taklit cinayetlerin de benim tarafımdan işlendiğini yazmıştı. Akıllıydı. Hem taklit cinayetleri işlemediğimi biliyordu, hem askerlerden şüphelenmemi istiyordu hem de askerlerden şüphelenmeyeyim diye taklit cinayetleri de benim işlediğimi yazıyordu. Aklınca, dostlarımdan birini hain gibi gösterecek, hain akıllılık edip yakalanmamak için böyle bir detay eklemiş olacaktı. Akıllı değildi. Ama beni köşeye sıkıştırabilecek kadar yakınlardaydı.

Bizi izliyordu.

CamScanner ile tarandı

Parmak izi aldırabilirdim, kanıtları toplayabilirdim, onu bulabilirdim ama sonra ne olurdu? Zeliha arabaya bindiğinde miski anımsatan kokusu arabaya yayıldı, endişem kaybolmadı, aksine yeni bir duygu içimi kapladı. Bu duygu korku muydu? Kontrol edemedim.

O gece yanımdakinin Zeliha olduğunu biliyordu. Ortada cinayetler vardı, seriye bağlamış cinayetler, hepsi beni işaret ediyordu; hepsi aynı bıçağı tutan ele ait sanılıyordu. Bu Zeliha'nın hayatını mahvederdi.

Onun hayatını yeterince mahvetmiştim.

Elim yavaşça pantolonuma kaydığında ve buruşmuş kâğıt pantolonumun içindeki karanlığa saklandığında gözlerimi yola çevirdim; araçların ışıkları gözlerimin içinde yandı söndü.

Kanıtları toplayabilirdim, bu işi uzamadan çözebilirdim ama bunu akıl eden birinin parmak izi bırakmayacağını da bilirdim. Bakışlarım trafik lambalarına doğru kaydı, uzaktaydı, mobeselerin konumuna bakılacak olursa arabaya girenin değil, yakınından geçenin bile görüntüsüne ulaşamazdım. Bakışlarımı direksiyona indirdim. Kâğıdı aldığım anı hatırladım. Çıplak elle dokunmuştum, üstelik çıktıyı aldığı esnada da eldiven kullanıyor olabilirdi. Saniyeler çığ gibi büyüyerek zamanı örse de her şey ağır çekimde oluyor gibiydi.

Önümdeki kum torbasını patlatan o yumruğun sesi tünele ışık gibi uzandığında, ortadan ikiye büyük bir yarıkla ayrılan kum torbasının içindeki kumlar, büyük bir kum saatini anımsatarak yere dökülmeye başladı. Zamanı düşündüm. Durdurulamaz olan zaman, elindeki silahı sırtıma nişan almış beni yere devireceği anı bekliyordu. Omzumun üstünden onun benden giderken yavaşça küçülen, sonrasında tamamen silinen varlığını tüketmiş koridora baktım.

Ona veda ettiğimi sanıyorken, nasıl oluyordu da beni arkasında bırakıp gidiyordu? Giden ben değildim, oydu ama buna rağmen arkasından gidebilecek hâle getirmişti beni, bunu biliyor muydu?

Gitmesini düşünmek bile benim kıyametimken, beni bir gün ondan gidecek olmamla suçluyordu.

Kuma inen gözlerim yeniden zamanla karşı karşıya geldi. Kum hızla akarak yerde büyük bir piramit oluşturmuştu. Zamanı durduramasam da o kum yığınına bir tekme atıp onu yıktım ve hızla koridora atıldım.

Koştum.

İlk kez bir kadın için, bir kadına koştum.

Annemden sonra ben ilk kez bir kadın için, bir kadına koştum. Annem olmayan bir kadına, anneme koşuyormuşum gibi koştum.

Korkmadım, gurur nedir bilmedim, adımı ayaklarımın altına aldım ve sadece koştum.

Bazen bir kadın, öyle bir kadın olur ki seni senden çıkarır, sende ondan başka bir şey kalmaz. Bende de o an bir şey kalmadı, belki uzun zamandır ondan başka bir şeyim yoktu; ben bile yoktum. Koştum.

Kaybedecek bir şeyi olmayan bir insan gibi, kaybetmekten belki de en çok korktuğum insanın sırtına bakarken ve dağın soğuk rüzgârı onun saçlarının arasından geçip giderken, "Zeliha," dedim. "Gidiyor musun?"

Bana doğru dönünce mutluluğu gördüm. Gözlerindeydi ama ustalıkla sakladı. Ama karanlık bile benden gizleyemedi. Adnan gülerek dirseğini arabasının tavanına bastırıp bizi izlerken Zeliha, "Eve gidiyorum," dedi çenesini havaya kaldırıp bana o bilmiş bakan gözleriyle bakarak.

"Hadi beraber gidelim," dedim.

Mutluluk o ceylan gözlerin içindeydi, yüzündeki mesafeye rağmen mutluluk kirpiklerine bile bulaşmıştı. Ona doğru yürüdüm, üstümde hiçbir şey yoktu, sorun yoktu, soğuk her zaman vardı, ben çocukken de vardı, büyüdüğümde de vardı; eskiden üşüyordum, artık derim soğuğa meydan okuyan bir zırh gibiydi. Üşümüyordum.

Adnan, "Muşta'yla konuyu konuştunuz mu?" diye sordu ama ona cevap vermeden yanından geçtim, cevap vermek istemediğimden değil, verecek cevap bulamadığımdan suskundum ama Adnan, gizlenmiş öfkeyi görmüş olacak ki sadece sinirlendiğimi düşündü. Toplanma alanında kalmam gerektiğini, düşünmemiz gerektiğini, nottan onlara bahsetmem gerektiğini, başka ihtimalleri de göz önünde bulundurup alfabedeki harf sayısı kadar plan yapmamız gerektiğini biliyordum. Ama bildiğim bir şey daha vardı. Bu gece, o gece yanındayken bile yalnız bıraktığım Zeliha'yı, yanında olmayarak yalnız bırakmayacaktım.

Zeliha'nın elini tuttuğumda vücudum ısındı, bir yangının harlanması gibiydi, derimin altındaki kudretli akımın rüzgârı bile ittiğini hissettim. Soğuğun bile yanmasına neden olduğunu hissettim. Biz birbirimize dokunduğumuzda, sanki soğuk bile yanıyordu. Öyle hissettim. Parmaklarımız birbirine, o gece onun hayatına karabasan gibi çöküp ruhuna düğümlendiğim gibi düğümlendi. Elimi kendi isteğiyle tuttu. Elini zorla tuttuğum zamanların anısı göğsümün içinde yuvarlandı, bir çığ oldu, kalbim o çığın altında kaldı; ilk kez üşüdüğümü hissettim. Onu göğsü-

CamScanner ile tarandı

me basmak istedim, kafasını göğsüme yaslasın, kalbim onun sıcaklığını hissetsin istedim.

Bana böyle garip bir duyguyu verdiği için onu alıp annemin önüne götürmek, arkasında durup onu anneme göstererek, *"Anne,"* demek istedim. *"Bu kız bana çok garip bir şey yapıyor. Durduramıyorum. Bu kızdan baskın yedim. Ben bu kızdan baskın yedim, anne."*

Arabaya binerken elimi bıraktı, gözlerimi arabanın içine indirdim. Koltukta küçücük oturan kıza öyle uzun baktım ki, rüzgâr bin kez aynı yöne üfledi, bin kez yenildim ama dizlerimin üstüne çökmedim, vuruldum ama kanamadım, baskın yedim ama ona söyleyemedim.

Araba çakıllı yolda zorlanarak ilerlerken ikimiz de sessizdik. Aklında ne vardı bilmiyordum ama benim aklımda koca bir çıkmaz olduğunu bildiğine emindim. Üşüdüğü gerçeğini kafamdan silebilmek için ısıtıcıyı çalıştırdığımda yaklaşık beş dakikadır yoldaydık, yeni aklıma gelen bu şey yüzünden kendime içten içe küfrediyordum. Üstüm çıplaktı ama benim için sorun değildi, bir an için bencil olup onun üşüme ihtimalini kafamdan nasıl olmuştu da söküp atmıştım? Bir süre daha sessizliğime ortak oldu, sonunda konuşmam gerektiğini biliyordum çünkü onu rahatsız eden bu sessizlik, artık beni de rahatsız etmeye başlamıştı.

Cümleleri zehir zemberek de olsa, sesine ihtiyacım vardı.

Arabayı çevre yolunda yavaşlattım, çevre yolunun bir ucu dağ, bir ucu ova ve arazilerden oluşuyordu. Eski denebilecek birkaç bina, arazinin içine sanki arazi bomboş görünmesin diye öylesine yerleştirilmişti. Özensiz yapıları izlediğini fark ettim, benden tarafa bakmadı, arabayı tamamen durdurduğumda neden durduğumuzu da sormadı. Onu kırdığımı hissettim ve bu gece üzerime atılan mezar topraklarından daha zorunun onun sessizliğini kefen gibi giyerek o mezarın içinde hareketsiz kalmak olduğunu anladım.

"Arabanın camını indirebilir miyim?" diye sorunca şaşırdım ama yüzüm ifadesizdi, başımı salladığımı beni takip ettiği arabanın yan aynasından görmüş olacak ki bana doğru döndü ve çıplak göğsüme baktı. "Üşürsün, boş ver."

"İndirebilirsin. Isıtıcı senin için çalışıyor. Hiçbir zaman kendim için çalıştırmadım." *Her zaman senin için çalıştırdım* da demek istedim ama söylemek yerine anlamasını ister gibi ona ısrarcı gözlerle bakmakla yetindim. Gözlerimdeki cümleler ona kolayca ulaştı, bunu yüzündeki

çillerin solgunken bir anda gecenin teninde parlayan yıldızlar gibi parlayınca anladım.

Arabanın camını indirdiği anda rüzgâr geceyle birlikte arabanın içine sızdı. Ankara'nın ayazına benzemiyordu, çocukluğumun içinde koşturduğu sokaklardaki rüzgâr kadar keskin gelmiyordu bana. Yine de soğuktu, hissettiğim ama üşümediğim bir soğuktu. Zeliha'ya baktım. Mahvettiğim hayatını gördüm, yeniden yüzleştim ve üşüdüm. Beni üşüten soğuk değildi.

Saçlarının savruluşunu izledim, darmadağın ettiğim hayatı gibi dağıldı, darmadağınken bile güzel olan yüzü gibi saçları da darmadağınken güzelliğini sergiledi. Saçlarını ne kadar uzun süre izledim bilmiyorum, sonunda elim kamuflajın cebindeki ezilmiş sigara paketine gitti.

Paketi cebimden çıkardığımda bana doğru baktı, saçları rüzgârın etkisiyle yüzünü örtünce ince, uzun parmaklarıyla saçlarını geriye itip kulağının arkasına sıkıştırdı. Paketin içinden dudaklarımın arasına aldığım bir dal sigarayı yavaşça çekerken benim de gözlerim ondaydı. Aramızdaki sessizlik artık tatsız değildi, derindi, yeni bir bağ kuruyormuşuz gibi hissetmekten geri duramadım. Sanki bir düğüm daha atılmıştı ellerimizin üzerine ve bu düğüm sıkılaşırken biz yine el eleydik.

Arabaya doluşan rüzgâr ateşi yalpalatmasın diye çakmağın ucundan fırlayan aleve siper ettiğim parmaklarıma bakması dikkatimden kaçmadı. Belki kendisi bile farkında değildi ama çoğunlukla ellerimi inceliyordu. Farkında olmadığını düşünüyordum çünkü bana ait bir noktayı incelerken genelde utangaç görünürdü, ellerime bakarken ise tamamen dalgındı, sanki ellerimde henüz kendisinin bile görüp bilmediği çok şeyi bilip görüyordu. Sigaranın ucunu tutuşturduğum an elimi geri çektim, gözlerini sigaranın ucunda canlanan turuncu aleve çevirdi, içime çektiğim an harlanan aleve bakarken gözlerinin içine yerleşen derinlik silinmişti.

Evet, doğru bir gözlemdi; o sadece ellerimi izlerken dalıp gidiyordu.

Gece hakkında sorular sormasını bekledim. Soruları bir yağmur olup üzerime yağdırması gerekirken sustu. Çünkü ona veda ettiğimi düşünüyordu. Çünkü bu gece yaşananlardan kaçıyordu. Çünkü bana alışmıştı ve artık yaşanmaması gereken o geceden bile kaçıyordu. Sigaranın dumanı yüzümün etrafına yayıldığında gözlerimi kısıp sigarayı dudaklarımın arasından aldım. Baş ve işaret parmağımın arasında tuttuğum

CamScanner ile tarandı

sigaraya bakıyordu, bana değil. Sanki göz göze gelirsek söyleme ihtimalim olan şeyleri duymaktan korkuyordu.

Bir zamanlar bu gözlerde onu özgür bırakmam için yalvaran bir ifade vardı, bir zamanlar bu sessizliğin arkasında çığlıklar atarak bana hesap soran bir kadın vardı; şimdi sessiz ve üzgün görünüyordu, onu kelepçeleyeyim diye bileklerini birbirine bastırarak güzel ellerini bana uzatmıştı.

Esaretimi istiyordu.

İsteği beni öfkelendirdi ama ona bakarken öfke yüzüme yayılmadı.

Bir noktada hayatım mahvolmuştu.

Ve Zeliha benim hayatım olmuştu.

Hayatımı kurtarmam gerekiyordu.

"Bir tır gelip bizi ezmez umarım," dedi, kenara park etmiştim ama çevre yolundaydık, söylediği şey tamamen imkânsız sayılmazdı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, bu gece ilk kez içten gülümsediğimi hissettim. O hayatıma girdiğinden beri soğuk bir odada yapayalnız bıraktığım, o soğuk odada hâlâ Ankara ayazını hisseden küçük oğlan çocuğu artık benimle aynı yerdeydi. Onunla çocuk olabiliyordum, onunla hiç olmadığım kadar çocuktum. Bunu kolaylaştırıyordu. Zeliha yanınızdayken gülümsemek, dalga geçebilmek, saçmalamak, utanç verici şeyler yapmak basitti; eğlenceliydi. Hiç göstermediğim bir yanımın elini tutup o yanımı aydınlığa çıkarıyordu. Ben ise karanlıkta gizlenip onu bir avcının gözleriyle izlemeye devam ediyordum. Avım o değildi, onu avlamak isteyenlerdi; ben avını koruyan bir avcıydım, sanırım avıma bağımlıydım.

Sigaranın külünü avucuma silktiğimi görünce, "Ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe. "Kül her zaman ölü olmaz, bazen ateşten bile çok yakabilir, içinde kor vardır, olabilir."

"Küçücük bir kor parçasının canımı acıtacağını mı düşünüyorsun?"

Bana kirpiklerinin altından anlamlı gözlerle bakarken, "Bazen hiç ummadığın bir şey canını çok yakabilir," dedi.

"Hiç ummadığın bir insan da canını çok yakar, değil mi?" diye sordum, sesimdeki dalgınlığı fark etmiş gibi durgunlaşıp başını aşağı yukarı salladı ve "Evet," dedi kısık bir sesle.

Yine o paslı sessizliğin tadı ağzımın içine yayıldı. Kapıyı açıp dışarı çıktığım anda şaşkınlıkla emniyet kemerini çözdü ve arkamdan sokağın karanlığına teslim oldu. Kapıyı sertçe çarptıktan sonra ikilemde kalarak bana ve arabanın kapısına baktı, bilerek kapıyı çarpmadığını utangaç

tavrından anladım ama sanki hiç fark etmemiş gibi yaparak kaldırıma çıktım, o da içi rahatlamış bir şekilde arkamdan geldi. Bazen çok şapşaldı, bazen küçük bir çocuğun suç işledikten sonra takındığı o sevimli tavrı takınıyordu, bu beni mahvediyordu.

Bazen karşımdakini anlamaktan vazgeçerdim, bazen karşımda kimse yokmuş gibi boşluğa bakardım. Bazen o kadar boşluğa dönüşürdüm ki, var olan her şey de benimle beraber boşluk olurdu. Ama Zeliha hayatıma girdiğinde, o boşluğun aslında sadece küçük bir oğlan çocuğunun içinde büyüyen bir eksiklik olduğunu anlamıştım, Zeliha o boşluğa kendini yerleştirdiğinde eksikliğin de tamamlandığını hissetmiştim. Zeliha farkında olmasa da kıyısında durduğum, etrafı uçurumlarla çevrili hayatımdaki en doğru olan şeydi; sadece zamanlaması yanlıştı.

Yanlış başlamıştı ve bu yanlış öyle çok içime işlemişti ki tek doğrum olmuştu.

Bir süre meraklı gözleri üstümde kaldı. Sigarayı içmeye devam ediyordum, izmaritin dibini görmeme çok kalmamıştı, ateşin sıcaklığı parmak uçlarımı yakacak kadar çok küçülmüştü sigara. Tüketildikçe daha çok yakan sigara da tıpkı Zeliha gibiydi; onu da tüketiyordum ve o tükendikçe parmak uçlarımı yakan sigara gibi içimi daha da çok yakıyordu.

Gözlerine baktım. Kahverengi desen değil, ela desen hiç değil, kehribar da değil; akik gibiydi. Evet, gözleri akik taşı gibiydi. Taşın diğer ismini hatırladım: Ölümsüz Taş. Akik gözleri o kadar uzun süre bende kaldı ki, kafamın içine sindiğini ve onunla dolup taşan düşüncelerimi görebildiğini düşündüm. Sigaradan bir duman daha alıp izmariti zemine bıraktım, düştü, iki kez sekti ve durdu, ben de ayakkabımın tabanıyla üstünden geçtim.

"Konuşmayacak mıyız?" diye sordu, ona, "Mümkün mü?" diye karşılık verdim. "Susarken bile ne kadar gürültülü olduğumuza bak, Zerda."

Bu ismi bu gece benim ağzımdan duymuş olmak onu bir nebze de olsa rahatlattı. Akiklerine yansıyan duyguyu benden kaçıramadı; bazen kendisi bile ne hissettiğini kestiremiyor olmalıydı ama ben onunla ilgili her şeyi kafamın içine mıhlamıştım. O, iyi olduğum bir ders gibiydi. Ama her seferinde bu dersin sınavından çakıyor, bu dersten bütünlemeye kalıyordum. Karmaşıktı, çözülüyordu ama asla çözüldüğü gibi kalmıyordu, değişkendi.

CamScanner ile tarandı

"Bu gece, diğer tüm gecelerden daha karmaşıksın, Gurur," dedi, ismimi onun dudaklarından süzüldüğünde daha çok sevdiğimi hissettim. Bakışlarımın yoğun bir şekilde onun yüzünde sabit kaldığını fark ettiğinde utandı, bazen utanırdı ve utandığını kendisi de fark etmezdi, ben fark ederdim. Bakışlarını aceleci bir şekilde geceye çevirdi, büyük bir tır ters şeritten tüm ışıklarını yakarak geçti, tırın gürültüsü onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattığında profilinin muazzam göründüğünü düşünüyordum.

"Teslim olmamdan mı korkuyorsun?" Bu soru dudaklarımdan öylece çıkıp gittiğinde hâlâ nefis profilini izliyordum. Ucu muhteşem derecede kalkık duran doğal burnu, burnunun üzerine yıldızlar gibi yayılmış çilleri, saçlarından daha koyu renk olan kıvrımlı ve uzun kirpikleri, onu küçük bir ördeği seviyor gibi sevmek istememe neden olan dışa doğru dolgun ördek dudakları... Sorum yüzüne koca bir çaresizlik çizince, güzelliği kursağımda kaldı.

Onu tanımadan önce belki akıllandığım, belki de nasırlaştığım için kimseye acımıyordum. Tek gülümsediğim ekipten kardeşlerim ve sokak hayvanları olmuştu, bazı geceler sokağın en karanlık noktasına otururdum ve o sokağa ait ne kadar canlı varsa etrafıma doluşurdu. Eğer birilerinin duymayacağından emin olsam, kesin onlara içimden geçen her şeyi anlatırdım ve yine kesin, beni dinlerlerdi. Zeliha'nın çaresizliğini izlerken kendi hissettiğim çaresizlik bile anlamını yitirdi. Bilgisayar çıktısı olan not kâğıdının yankısı hâlâ içimde çınlıyordu ama onun yüzüne baktığımda benim endişelerim küle döndü, onun endişesi kor gibi içimi yaktı.

Birini kendimden bir adım öne koymak akıl işi miydi?

"Cevap vermedin."

"Teslim olmandan elbette korkuyorum, ağzınla söyledin, teslim olacağım dedin."

Ona doğru bir adım attım, üşüdüğünü fark ettim ve kaşlarım çatıldı. Arabaya doğru döndüğümde bakışları bana çevrildi. Arka kapıyı açıp koltuktaki kamuflaj ceketini çıkardım, parfümümün ve sigaranın kokusu sinmişti üzerine, biraz da kırışmıştı. Arkasına geçip ceketi onun omuzlarına bıraktığımda kafasını geriye doğru yatırdı ve bana yüzü ters görünürken tatlı bir bakış attı. O an her şeyi siktir edip eğildim ve tersten bana bakan güzel suratına yaklaştım. Çenesine dudaklarımı bastırdığımda kirpiklerini kendi çenemde hissettim. Şaşırdı ama çaktırmama-

ya çalıştı. Geri çekilmemle kafasını kaldırıp dik konuma getirmesi bir oldu. Kamuflajın yakalarını tutup birleştirerek küçük bedenini ceketin içine saklarken minnettar bakışları yeniden bana çevrilmişti.

Onu daha fazla telaşa vermek bana da işkence ettiğinden, "Bir çaresini bulacağım," diyerek konuyu bu gecelik noktalandırmak istedim.

Bana inandı mı inanmadı mı bilmiyorum, sadece gözlerini yüzümden çekmeden öylece bekledi. Bu defa bakışlarını kaçırma sırası bendeydi. Gözlerimi yola doğru çevirdim. Ve o arabayı gördüm. Çok uzun zaman sonra yaşadığımın, şu an olduğum adama dönüşme evremin ne kadar sancılı olduğunu, geçmişin hâlâ orada bir yerde saklandığının farkına vardım. Bir gün ölecektim, bu defter burada kapanacaktı ama yollardan geçen her ekmek arabası benimle beraber geçmişi de zamana yayacak ve zaman beni hatırlayacaktı. Ekmek arabası yanımızdan ağır ağır geçip giderken düşündüklerim bunlardı.

Benim için ekmek arabasını görmek demek, şafağın geldiği, sabahın da şafağın peşine düştüğü demekti.

Zeliha sanki o anıların elinden tutuyormuş gibi, "Ekmek arabası," diye fısıldadı arabanın arkasından bakarak. "Demek ki şafak sökecek."

Durdum, o sokaktaydım, siren seslerinin acı bir çığlık gibi duyulduğu sokakta. Yüzüme yeniden ambulansın ve ekip otolarının ışıkları vuruyordu. O çocuk da oradaydı. Orada olan ama kimsenin görmediği kişi bendim ama aslında o çocuk da o gece kimse tarafından görünmüyordu. Yüzüne ambulansın ve polis araçlarının ışıkları acımasızca vururken sadece altı yaşındaydı. O kadar hissiz bakıyordu ki, sanki kırk yaşında koca bir adamdı ama sadece altı yaşında küçük bir çocuktu. Mavi ışık yandı söndü, kırmızı ışık yandı söndü, aynı anda jilet gibi kayıp gittiler teninden, gözlerinden, ruhundan, kalbinden. Kenarı patlamış dudağını kaplayan kabuk bile hâlâ kan rengindeydi. Oradaydım, dudağımın kenarında kabuk yoktu artık, o kabuk ruhumdaydı. Çocuğu izledim, çocuk onu izlediğimi bilmiyordu, bir gün onu izlemek için geleceğimi de bilmiyordu.

Küçük bir çocuktu, dişleri bir adamın öfkesini bastırmaya çalıştığı gibi birbirine yaslanmış, birbirine kenetlenmişti. Dişlerini sıkmayı o gece öğrenmişti. Ürkek bakması gerekirken sert bakan gözlerinin aynasına düşen yansıma, bir gün göğsünün coğrafyasındaki en büyük yangına dönüşecekti. Bir gün yangını başlatacak olan o yansımada, babası sedyede ambulansa taşınıyordu. Bilinci yerinde değildi, beyaz gömleği

CamScanner ile tarandı

kan ve çamur içindeydi, gömleğinin ortasında dört büyük bıçak deliği vardı; çok kan vardı, her yerde kan vardı, babasının üzerinde, gömleğinde, çocukluğunda ve o gece olduğu sokakta çok kan vardı.

Şimdi göğsümün coğrafyasında öyle büyük bir yangın vardı ki, bir gün bu yangını taşıyan ormanın kendi kalbi olacağını bilseydi, ne hissederdi? Tepkisiz ve durgun bakan amber rengi gözlerini kaldırınca beni göreceğini sandım. Kalabalığa sinmek, saklanmak istedim ondan. Beni göremeyeceğini, aramızda binlerce takvim yaprağı olduğunu bilmeme rağmen ondan saklanmak istedim. Beni görmedi ama beni görmesinden yine de korktum, beni görmüyorken bile korktum.

Yüzüne baktım; boşluğa, karanlığa.

Ne acıma ne korku ne gözyaşı ne de başka bir tepki; hiçlik vardı çocuğun gözlerinde, yüzünde, ruhunda, kalbinde. Boşluk vardı.

Karanlık vardı.

Gözleri ekipler tarafından araca götürülen annesine kaydığındaysa, bakışlarındaki boşluk birdenbire korkuya dönüştü. Korku bir bozuk para gibi içinde tıngırdadı, döndü döndü, sonunda durdu, ağlamaya başladı.

Onunla beraber ben de ağlamak istedim ama ben nasır tutmuştum, ağlayamadım. Birlikte aynı yöne baktık. O ağlıyor, ben ise ağlayamıyordum. Tek yürek, aynı iki yüz, farklı ifadeler.

"Anneciğim," dedi tişörtünün soğuk eteğini avucunun içine alırken. Soğukluğun sebebi kandı, babasının kanı üzerinde soğumuştu. Avuç içlerinde yankılanan, küçük parmaklarının boğumlarında saklanan, tırnaklarının içinde hilâl gibi uzanan babasının kanıydı. *"Anneciğim, anneciğim!"* Genç bir sağlık görevlisi onu omuzlarından tutunca tekrar bağırdı. *"Anneciğim!"*

Ben de bağırmak istedim. Anneme seslenmek istedim, annemi tutup götürmek istedim, anneme dokunmalarından nefret ettim, annemin yaşadıklarından nefret ettim. Karanlık büyüdü, genişledi, karanlıktan saklanmadım, büyüyüp genişlemesini, beni yutmasını ben istedim.

Çocuğa baktım, o hâlâ annesine bakıyordu.

Annesinin iki bileği birbirine yaslıydı, karnının hemen altına uzanan bileklerinde bir suçluyu bağlayan kelepçeler vardı, parmaklarında çok kan vardı; herkes tüm kan babasına ait sanıyordu, annesinin ellerinde annesinin kanı da vardı.

Annemin ellerinde, annemin kanı vardı.

"Kadına ne olmuş?" diye sordu sokağın diğer ucundan bir adam, çocuk bunu duydu ama durmadı, ağladı, annesine baktı ve onu arabaya bindirirlerken durmadı, hep ağladı.

"Ne olacak? Adam yine dövmüş. Ailesi gelip kadını almıyor, kadın kimsesiz, çocuğuyla kaldı bu yaban elde. Sonunda tak etmiş canına, ufak çocuğu da dövüyor diye saplamış bıçağı hayvana. Aman Nermin, inan inşallah ölmüştür dedim içimden. Allah günah yazmasın da inşallah ölmüştür o canavar. Neyse, Ankara ayazında üşütecek çocukcağız, bu gece birimizde kalsın, yazık vallahi."

"Ölür mü o adi şerefsiz, ölmez. Hiçbir bıçak yarası böyle canavarı öldürmez," dedi kalabalıktan bir kadın. *"Ah Şebnem, Allah yardımcın olsun,"* diye fısıldadı ekip otosundaki kadının bunu duymayacağını bile bile. *"İnan ölsün isterdim ben de ama seni o parmaklıkların arkasına atarlarsa, bu çocuğa ne olacak?"*

Gözlerimi yumup geri açtım. Çocuğa baktım.

Zaman belki o an su değildi, ateşti, saniyeler kor parçaları olup düştükleri her yeri yaktı geçti. Ambulans sirenler çalarak gitti, polis aracındaki ışıklar söndü ama tiz bir korna sesiyle beraber o araba da gözden kayboldu.

Birkaç kadın küçük Gurur'a yaklaştı, onu omuzlarından tuttular, annesininkine hiç benzemeyen başka bir şefkatle, *"Gel,"* dedi bir tanesi. *"Gel teyzem. Bu gece benimle kal, olur mu? Ferman abinle oyun bile oynarsınız teyzem, gel."* Çocukta tepki yoktu, boş kalan rüzgârlı yolu ruhsuz gözlerle izlemeye devam ediyordu.

O an beyaz bir gelincik tarlasında kızıl olan tek gelincikti, o an hayatına kanı kabul ettiği ilk an değildi ama kanın içine kendini mühür gibi basıp peşine düşmeye karar verdiği ilk andı.

Küçük çocuk kadını itti, omzunu geriye atıp ürkek gözlerle kadına baktı. *"Annem,"* dedi. *"Şükran teyze, annemi götürdüler. Ferman abiyle oyun oynamam için annemin geri gelmesi lazım."* R harflerinin dilinin altında kaybolarak başka bir harfe dönüştüğü cümlesi kadının içini yaktı. Bunu o an hissettim. Bir çocuk bu hissi göremezdi, ben gördüm. Kadın, çocuğun kirlenmiş saçlarına dokununca çocuk sıçrayıp bomboş gözlerini yeniden yola çevirdi.

"Şükran teyze, çekip gitmeden önce beni affet. Ben artık oyun oynamayacağım."

"Seni nasıl bırakayım yavrucuğum? Hadi gel benimle."

CamScanner ile tarandı

Küçük çocuk yaydan fırlayan bir ok gibi koşmaya başladığında kadınlar çığlık attı ama onu durduramadılar. Karanlık sokaklardan birine girdi, koşa koşa, ağlayarak, kan içinde. Sokak köpeklerinin seslerinden korkarak. Bomboş caddelerde büyüyen yankı gibi havlama seslerine arabaların geçip giderken bıraktığı fısıltılar karıştı ama o durmadı, koştu.

Durmadım, karşı şeritten koşmaya başladım. İki farklı şeritte koştuk.

Durduğunda bomboş bir caddede, turuncu yanan sokak lambasının altındaydı. Çift şeritli yoldan önce upuzun, gürültücü bir tır geçip gitti; ışıklarını gözyaşları içinde şaşkınlıkla izlerken nefes nefeseydi.

Bir diğer şeritten ekmek arabası geçti, şafağın ne kadar yakın olduğunu o an anladı; ekmek arabaları fırınlara ekmek dağıtıyordu, saat o kadar sabaha yakın, saat o kadar geceden uzaklaşmıştı.

Gözlerinden uzun uzun akan yaşlar çenesinde toplanıp daha büyük bir damla olarak boynuna kaydığında, *"Anneciğim,"* diye fısıldadı hıçkırarak. *"Dört."* R harfi dilinin altında kayboldu. *"Bana çubuk çizerek öğrettiğin sayıların hepsi aklımda. Dört çubuk tane babamı durdurmaya yetmezse, senin için dokuz çubuk tane ben yaparım. Yeter ki geri gel anne."*

Karşı şeritteydim, o çocuğu izliyordum. Hayallerinin, umutlarının, olacağı adamın temellerinin sarsılarak kökten ve tümden değişime girdiği o gecedeydim, Ankara'nın ayazı tenimde kâğıt kesiği gibi ilerlerken, artık o çocuk gibi üşümüyordum, o çocuk gibi yanmıyordum, o çocuk gibi korkmuyordum. O çocukla aynı olan tek bir duygum vardı. İçini kaplayan karanlık boşluk.

Sessizdim. Çocukluğumun kökleri sessizliğin toprağında yetişmişti. Kökler derine uzandıkça, benim dilimdeki sessizlik ruhuma da inmişti. Bazen boşluğu izlerken hiçbir şey düşünmezdim. Ne futbol oynamayı, ne yaşıtım olan kızları ne de herhangi bir şeyi. Kafamda koca bir boşlukla, içimde beni yırtmak için hazırlanan iki yakamı kavramış karanlıkla sadece izlerdim. Duvarlardaki gölgelerde şekiller aramazdım, gölgeler sadece gölgeydi; gökyüzüne baktığımda bulutları bir şeylere de benzetmezdim, bulutlar sadece buluttu. Karanlıktan korkmazdım. Eve çöken sessizlikten ise öyle çok korkardım ki yüreğim ağzımda beklerdim. O sessizlikten her an annemin çığlığı yükselir mi korkusunu hiç unutmuyorum. Yataktan birinin kalktığının emaresi olan o gıcırtı sesini duyunca put kesilirdim. Acaba, derdim, acaba babam yine annemin saçlarını öyle sert mi okşayacak?

Annem o zamanlar babamın saçlarını çok sevdiği için saçlarını okşadığını söyler, alnımdan öperken, *"Sen hiçbir zaman bir kadının saçlarını sevme,"* derdi. Kalbimde bilinmezliği resmeden bir ağrıyla babamın annemin saçlarını sertçe okşamasını izlerdim. Onları ilk kez o hâlde gördüğümde koridorun diğer ucundaydım, beş yaşındaydım, babam annemin saçlarını bileğine dolamıştı, öyle sert asılıyordu ki annemin çektiği acının şiddetini alnından fışkıran bir gülün sapı kadar kalın ve yeşil damarları görünce anlamıştım.

Babamın ölmesini ilk kez o günün sonunda güneş solup yerini karanlığa bıraktığında ve eve o mülhem sessizlik çöktüğünde dilemiştim. Yorganı kafama çekmiş burnumu çekerken, *"Ölsün,"* demiştim. *"Allah'ım, lütfen babamı öldürür müsün?"* R harfleri dilimin altındaki mezarlığa gömülürken belki de bir çocuğun dileyebileceği en karanlık dilekti bu ama hiç unutmuyorum, on dört yaşındayken çığlıklar atarak toprağa vuruşumu ve bu defa, *"Senden tüm kalbimle dilemiştim, senden bunu bir çocuğun kalbiyle dilemiştim, neden onu öldürmedin?"* diye haykırarak isyan edişimi. Öldürmemişti. Oysa bir çocuktum ve bunu tüm kalbimle dilemiştim.

On dört yaşına geldiğimde ve ilk defa isyan ettiğimde, o gece yorganın altında ağlayan beş yaşındaki Gurur'un cenazesi ruhumdan kalkıyordu.

Hatırlıyorum. İki katlı bir evimiz vardı, zemin katı sayarsak üç. Biraz eskiydi, beyaza boyanmıştı, her cephede üç tane ince, uzun pencere, en üst katın ön cephesindeki üç uzun pencerenin tam yanında da bir balkonumuz vardı. Balkonun sarı ışık yayan eski lambası hep yanardı. Açık duran balkon kapısından balkona televizyonun ve evin salonunda yanan beyaz floresanın ışığı sızardı. Asma yaprakları ikinci kattan başlardı, balkonun zemininden yere akıyor gibi görünür ve zemin kata kadar örtü gibi inerdi. Zemin kat hep karanlıktı, önündeki küçük bahçeye ilerideki çevre yolunda yanan turuncu sokak lambasının ışığı belli bir noktaya kadar çarpar, beyaz duvarların bir kısmını ışığa boyar, bir kısmını karanlıkta bırakırdı. Uzun, üst çizgisi kısa bir T harfine benzeyen elektrik direği tam karşımızdaydı. Cesur ile o direğe kadar koşup sonra bahçeye geri döndüğümüz kendi çapımızda küçük koşu turnuvaları yapardık; çocuktuk, evin içinde her türlü kaosa şahit olmuş iki küçük çocuktuk ama ben daha büyüktüm, o daha çok çocuktu, ben büyük olmak zorundaydım; yetişkin taklidi yapmak zordu.

CamScanner ile tarandı

Cesur'a, *"Ekmek arabası geçiyor bak,"* dediğimi hatırlıyorum. Balkondaydık, sarı lamba yanıyordu, bunun dışında ev kapkaranlıktı; canavar uykudaydı, canavarın yaralı avı da onun yanında uyuyordu, uykusu huzursuzdu, biliyordum, onun huzursuzluğunu hissediyordum. Cesur şaşkın şaşkın arabayı izlerken, *"Bu araba geçtiğinde bil ki sabah oluyor, karanlıktan korkma, karanlık kaybolacak demek bu,"* demiştim, bana anlamadığını belli eden iri gözlerle baktığında ve gülümsediğin de ben de onunla birlikte gülümsemiştim. Oysa o gece o balkonda yalnız olsaydım, altı yaşındaki Gurur'u karşıma alır, ekmek arabasının gidişini görmemesi için ona bir şeyler anlatırdım; ekmek arabası gidene kadar...

O geceden sonra Gurur için sabah da geceydi, akşam da geceydi, şafak da geceydi.

Babam ölmemişti. Canavarlar ölmezdi. Şükran teyze haklıydı, canavarları kurşunlar öldürmezdi. İyileştiği zamanı hatırlıyorum, annem gözaltında tutuluyordu, henüz görülmüş bir dava yoktu, olacağını da sanmıyordum çünkü canavar avını asla bırakmazdı. Gidip şikâyetçi olmadığını söylediğini, annemi alıp hiçbir şey olmamış gibi eve döndüğünü hatırlıyorum. Dört gün boyunca aç uyumuştum, dört günün öncesindeki bir haftayı da mahalle kahvesinde amcaların yanında oturup tost yiyerek geçirmiştim. Rahmetli Yasin amca bana bedava tost ve oralet vermişti, geceleri sandalyeleri birleştirip üstünde uyumuştum çünkü annemin olmadığı hiçbir ev, benim evim olmazdı; kimsenin evine gitmemiştim.

Annemin olmadığı hiçbir yer ev değildi.

Yuva değildi. Sığınak bile olamazdı.

Mahalle kahvesinin cam duvarından dışarıyı izlerken kahvenin önündeki çınar ağacının dallarının gölgesinin bir canavar gibi üstüme çöktüğünü hatırlıyorum. Gözlerimi sıkıca yumup, tahtalar tüm kemiklerimi acıtırken ağlamamak için dişlerimi dudaklarıma geçirmiştim. İlk iki gece korktuğum o çınar ağacı, üçüncü geceden sonra benden korkmaya başlamıştı çünkü gözlerimi dikip onu yok edebilecek güçteymişim gibi izlemiştim onu. Cesaret beraberinde gücü getirmişti; korkular zamanla tamamen silinmişti.

T şeklindeki elektrik direğinin altında durmuş annem ve babamın bahçeye girdiği anı izlerken mutluydum; bencil olduğumu hissettiğim nadir anlardan birisindeydim ama mutluydum. Çünkü annem hâlâ tek parçaydı ve eve dönmüştü. Annem tek parça olduğu için mutluydum.

Babam keşke paramparça olsaydı.

Bir çocuğun annesinin tek parça olduğuna sevinmesi nasıl bir şeydi hiçbir fikri var mıydı? Ya da bir çocuğun, kendi çocuğunun, onun parçalara ayrılmasını istemesi nasıldı? Biliyor muydu?

O gece, sanki annem canının ve benim canımın derdine düşmemiş, onu dört yerinden bıçaklamamış gibi anneme lahana sarması yapmasını istemişti. O geceden sonra bir daha lahana sarması yemedim. O gece de yemedim. Sadece onu izledim. Anneme gülümsedi, elini tutup öptü, lahana sarmasını çatalla ortadan ikiye böldü ve çirkin küfürleri içinde saklayan ağzının içine soktu. Hissettiğim tiksintiydi. Anneme baktığımda korkuyu görmüştüm. Eli öpülürken korkuyordu, sanki babam elini öpmüyordu, sanki eli pres makinasının içinde parçalanıyordu. Öyle bir korkuydu.

"Okul nasıl bakalım ufaklık?" diye sormuştu bana, sanki o gece belimde tekli koltuğun kulpunu dört ince parçaya bölmemiş gibi sormuştu, sanki günlerdir hastanede yatmamış, sanki annem günlerdir hapiste değilmiş gibi sormuştu. Altı yaşındaydım. Evet, koltuğun kulpu çok sert bir ahşaptan değildi belki ama altı yaşındaydım.

Ona tek söylediğim, *"Ben okula gitmiyorum,"* olmuştu, bir an ifadesi donsa da sonunda hâlâ R harflerini telaffuz edemememle dalga geçip, *"Dilinin altını kestirirsek r harfini kolayca söylermişsin, öyle duydum bir arkadaştan,"* dedi, annemin irkildiğini gördüm ama ben irkilmedim. Beni daha fazla korkutamazdı.

"O daha çocuk," dedi annem yavaşça. *"Elbet söyleyecek."*

"Söylemezse dilinin altına kesik attıralım. Gülüm, bakma öyle. Eskiler hep öyle yaparmış." Annem sessizce bana baktı, babam hâlâ elini tutuyordu, gözlerindeki keder o kadar üzdü ki beni, o kadar paramparça oldum ki o gece kendime bir söz verdim. Kendim için değil, annem için r harflerini söylemeyi kendiliğimden öğrenecektim.

Annem daha fazla korksun istemiyordum.

Babamın dikkatli gözlerle bana baktığını hatırlıyorum, on yedi yaşlarındaydım, sigaraya yeni başlamıştım ama ne ondan saklama gereği duyuyordum ne de onun düşüncelerini önemsiyordum. Onu öldürmediğim için şanslıydı, öldürmüyordum çünkü Eylül vardı, öldürmüyordum çünkü Cesur hâlâ yeterince büyük değildi. Sarhoştu, bahçeye ben on dörtlerimin başındayken yaptırdığı çardağa oturmuş, önünde duran içki bardağını avuçlarının arasında saklayarak beni izliyordu. Çardağın

CamScanner ile tarandı

ortasındaki büyük meşe masanın üzerinde duran kibrit kutusunu önüme çektiğimi, polarımın cebindeki buruşmuş sigara paketini çıkardığımı ve dudaklarımın arasına dengelediğim sigarayla ona baktığımı hatırlıyorum. Dikkati tamamen bendeydi, yeşil gözlerini kırpmadan bana bakarken sarhoşluğunun kokusunu alabiliyordum. Kibritin kutusuna sürterek var ettiğim ateşi aramıza uzattığımda kaşlarını çattı.

"Bir gün seni havaya uçuracağım," dedim soğuk bir sesle. *"Hatta şu an bu kibriti sen bu hâldeyken yakmam bile, seni havaya uçururken kendimi de parçalamaktan korkmayacağımın bir kanıtı."*

Bir şey söylemedi, sadece bana baktı; uzun uzun baktı. Sigaramın kibritin ucunda yalpalayan alevle yakıp kibriti salladıktan sonra onun üzerine attım, sönen kibrit omzuna çarparak yere düştü ve bakışlarımı babamın yeşil gözlerine sabitledim. Tıpkı bana yaptığı gibi onu gözlerimi bile kırpmadan izlemeye başladım.

"Gurur," dedi babam sonunda. Bir gün var olacak olan ecelini taşıyan ölüm meleğine bakıyordu sanki. Azrail'ine, celladına bakıyordu, tüm bunlar tek bir kişiydi; oğluydu. Oğluna bakıyordu. *"Bana duyduğun nefret bir gün seni de tüketecek, oğlum."*

"Sana duyduğum nefret beni yıllar önce tüketti."

"Henüz bir yetişkin sayılmazsın. Bir gün büyüdüğünde, seni tüketenin ben değil, olmasını dilediğin dünya olacağını biliyorsun. Gurur, bak yüzüme. Ben gerçeğim. Şimdi dışarı çıktığında atacağın üç adımın ikisinde gördüğün insanlar bana benziyor. Beni yargılıyorsun, bir gün bana dönüşeceğini bile bile bunu yapıyorsun. Bir gün sen," işaret parmağını bana doğrulttu, *"bana dönüşeceksin, oğlum."*

"Kendini bunlarla mı kandırıyorsun?" Bana bakışlarının derinleştiğini hatırlıyorum. Gözlerimde bir cevap arıyor gibiydi. Sanki bu sorunun cevabını kendi içinde o kadar çok bilmiyordu ki benim gözlerimden çalmaya çalışıyordu. Sigaradan bir duman alıp boynumu çıtlattım, geceye ait böceklerin seslerini dinledik; gerginliğini hissedebiliyordum. Gözlerim kavuna saplı duran çatala kayınca, ortama çöken sessizlik onun tedirginliğiyle karanlık bir uğuldamaya dönüştü. *"Korkma,"* diye fısıldadım. *"Seni henüz öldürmeyeceğim."*

"Neden?" diye sordu, ona onu şimdi değil sonra öldüreceğimi ilk söyleyişim değildi ama bana bunun nedenini ilk kez şimdi soruyordu.

"Çünkü Eylül'e bir melek maskesiyle yaklaşıyorsun," dedim. *"Ve benim küçük kızımın o meleği biraz daha tanımaya ihtiyacı var. O me-*

leğin gerçek yüzünü değil, maskesini görmeye, ben ve Cesur'un aksine, biraz daha normal büyümeye ihtiyacı var." Bu cevap onu sarsmıştı. Eylül'ü seviyordu; bir canavarın kalbiyle seviyordu kızını. Korkutucu bir insanın kalbiyle seviyordu. Bir canavar nasıl severdi bilmiyordum, o zamanlar henüz bir canavar değildim. *"Bir gün baba, seni öyle bir öldüreceğim ki, senin hakkında benim için onun oğlu değil, katili diyecekler."* Masaya doğru eğilip babamın gözlerinin içine baktım. *"Ant olsun seni öyle bir öldüreceğim ki, dağın dibine gömdüğüm cesedindeki tüm kemikler kurtların aç karnını doyuracak."*

Babam sertçe yutkundu ama tepki vermedi.

Çatala uzandığımı gördü, tekrar yutkundu ama yapmayacağımı biliyordu. Çatalın ucundan damlayan kavunun suyunu tabağa akıttıktan sonra gözlerimi kaldırdım ve babama baktım.

"Anneme hep bu elinle vuruyordun," dememle, elimdeki çatalı kadehinin yanında duran eline sertçe saplamam bir oldu; bağırmak istedi, çığlıklar atmak istedi ama sadece başını geriye atıp gözlerini sıkıca yumdu ve derin derin nefesler alıp vermeye başladı. Çatalı eline bastırdım, kanırttım, çataldaki tüm çatal dişlerini hissetmesini sağladım.

"Seni neden şimdi öldürmüyorum, biliyor musun baba?" diye fısıldadım alnımdaki tüm damarlar şişerken. *"Çünkü Eylül, babasının annesine tecavüzü sonucu doğduğunu bilsin istemiyorum."*

Babam gözlerinden yaşlar akmaya başlarken asma yapraklarına doğru baktı.

"Piç kurusu," diye fısıldadım. *"Bir gün seni öyle bir öldüreceğim ki, sana yemin ederim, seni elimden alnına farklı yazılmış olan kader bile alamayacak."*

"Gurur," diye seslendi ben anıların arasında dolaşırken beni arayan o genç kadın. Sanki zihnimdeki her bir odaya girdi, her bir odaya adımı bıraktı ve çıktı, ilerlemeye devam etti. Sonunda bana ulaştı ve beni yanına geri çekti. Binlerce anı geri geleceklerini söyleyerek içimi terk ederken bomboş gözlerle baktığım yüz, Zeliha'nın yüzüydü.

CamScanner ile tarandı

"Gurur," diye fısıldadığımda bakışları uzun süre bomboş bir hâlde rüzgârın uğuldadığı yolda asılı kaldı. Sesim ona çok geç ulaşmış gibi bana döndüğündeyse yüzünde gördüğüm ifadesizliğin bir ağrı olup karnıma saplandığını hissettim.

Gurur'un yüzüne sinen duyguya bir isim veremedim. Sadece bir noktada bu ifadenin beni darmadağın edebilecek güce sahip olduğunu hissettim.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadığımda yüzündeki o koca boşluk anlık olarak yerini şaşkınlığa, sonra da sakinliğe bıraktı. Başını salladı ve gözlerini benden çekerek tekrar yola doğru baktı. Kar tanelerini gördüm, saatler sonra yeniden sahnedeydiler. Küçük, beyaz, ölümü anımsatan parçalar hâlinde yeryüzüne doğru uçtular ama yere konmadılar; rüzgâr onları olabildiğince ileri itti ve şehrin farklı noktalarına taşıdı.

"Yolunda mı?" diye sordu soruma karşılık olarak.

İçimde beni yaralayan bir hisle, "Hayır," dedim, "yolunda olmadığını biliyorum. Ama bakışların..." Sustum, merakla bana baktı ama bir şey söylemeyeceğimi anladı ve başını salladı.

"Gidelim mi?"

"Eve mi?" diye sordum, sorum ona her nasıl hissettirdiyse bir kez daha sessizlikle bana baktı. Bakışları yolumu kaybettiriyordu. Yine bakışları, yolumdu ve ilerlememi sağlıyordu.

"Evet," dedi dalgın bir sesle, neden dalgın olduğunu sormak istedim çünkü içimden bir ses, bu dalgınlığın sebebinin bu gece öğrendiğimiz şeyden ziyade, daha başka bir şey olduğunu söylüyordu. Gurur gözlerini yumup geri açtı ve yavaşça arabaya doğru yürümeye başladı. Onun gibi kokan cekete sarılarak bir süre olduğum yerde durup onu izledikten sonra ben de yavaşça arabaya yöneldim.

Yolda ona suçunu itiraf etme düşüncesiyle ilgili sorular soramadım. Bu gece ipleri biraz daha germek istemiyordum. Şafak, ufuk çizgisinde mavi ve kızıl ışık parçaları hâlinde geldi, mavilik usulca gökyüzüne dağıldı ama kızıllık ufukta kalmaya devam etti. Bir süre sonra evin olduğu sokaktaydık, arabanın motorundan gelen küçük sesleri dinlerken gözlerim karanlığa gömülü evlerdeydi. Pencerelerin arkasında sonsuz karanlıklar var gibi duruyordu.

Emniyet kemerimi sessizce çözüp arabadan indim, binanın girişine koşar adımlarla ilerledim, asansöre bindiğimizde telefonuma düşen bildirim sesi aynı anda Gurur'un da telefonuna düşmüştü.

Mesaj gruptandı.

Yener Açıkgöz: K9 köpeği gibi hissediyorum kendimi aşırı derecede

Yener Açıkgöz: Dağlardan yüzüme yüzüme taze kek kokusu vuruyor

Yener Açıkgöz: Üstümde de yersiz bir azgınlık

Yener Açıkgöz: Bir garip oldum duygusal mıyım libidosal mıyım neyim anlamadım bu gece

Girdap Demiralp: Gerçekten soruyorum

Girdap Demiralp: Sırası mı lan dalyarak

Yener Açıkgöz: Sen değil miydin bana götündeki kasları görmek istiyorum götünü sıkarak çeksene çukurlar görünsün diye mesaj atan

Girdap Demiralp: Ulan Allah'tan kork be

Devran Soydere: Korksa böyle bi insan mı olurdu Girdap sence? Mantıklı ol biraz.

Adnan Bahtıvar: Rezil köpekler gerçekten araba kullanmasam daha birçok hakarette bulunabilirdim size ama ya bu direksiyonu söküp size bu direksiyonu sokacam ya da gerçekten adam olup yola bakacam

Vural Demirezen: Cddi bi olay var ortda hayla geyik pekindesiniz

Yener Açıkgöz: Pekin'de miyiz?

Yener Açıkgöz: Kızları güzel diyolar Pekin'in

Hakan Basri Şenkaya: Gurur teslim olacağını söylüyor.

Uzun süre görüldü olarak kalan mesaja ilk tepkiyi Yener verdi.

Yener Açıkgöz: Kelepçe fantezisi yapmak istiyor diye yorumladım.

Devran Soydere: Daha çok yumruk delisi yapılmak istiyor diye yorumladım.

Girdap Demiralp: Daha çok Cengiz Kurtoğlu Gelin Olmuş Gidiyorsun şarkısıyla işkence çektirmemi özlemiş diye yorumladım.

Vural Demirezen: Nie hepnz sçma spaan şeyler yorumluyosunuz amk vedat milorları

CamScanner ile tarandı

Vural Demirezen: Bu arwada gurur afedrsn ama skmiyim *belanı* ne diosn yavşak

Tayfun Soydemir: Vural Türkçesizine o kadar katılıyorum *ki*, daha önce kimse ona benim kadar katılmamıştır.

Vural Demirezen: Eyala

Bir şeyler yazmadım, Gurur da bir şeyler yazmadı, bir süre telefonunun ekranına baktı ve sonra ekranı kapattı. Ekranı karanlığa boyandığında evin kapısının önündeydik, arkama dönüp Cenan'ın kapısına doğru baktım, kapı diğer tüm kapılar gibi sımsıkı kapalıydı. Koridorun otomatik lambaları biz eve girdiğimiz anda söndü. Gurur'un merdivenlere yöneldiğini gördüm, ben de salondaki koltukta uyuyan Leon ve Pars'ın yanına gittim ve koltuğun ucuna oturup onları izlemeye başladım. Salon karanlıktı, boydan camdan içeri vuran şehir ışıkları yeterli geliyordu. Pars gözlerini açıp bana baktı, sakindi, bizim kokumuzu aldıkları için ayaklanma gereği duymamışlardı. Pars'ın başını okşadığımda Leon da gözlerini açıp beklentiyle bana baktı. Büyük patilerinin üzerlerine koydukları başlarını tek tek okşadıktan sonra eve yayılan su sesini dinlemeye başladım.

Gözlerim bileğime kaydı, bilekliğime baktım, ardından ellerim yavaşça boynuma kaydı ve boynuma taktığı künyesine dokundum. Künye soğuktu, saatler önce yaşadığım mutluluk sanki yıllar öncesine aitmiş gibi kötü hissederek sokağı izlemeye başladım. Gün neredeyse parçalanarak ağarmıştı ama sokak lambaları hâlâ yanıyordu.

Gurur'un geldiğini şampuanın ve sabunun kokusunu solumamla fark ettim. Bazen o kadar sessiz oluyordu ki, sanki bir yırtıcıydı ve doğada avına bu şekilde yaklaşıyordu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda tam önümde duruyordu, gözlerini indirip bana baktı. Yüzü şafağın renkleriyle hem aydınlık hem karanlıktı. Şafak da böyleydi. Hem karanlık hem de aydınlıktı. Şafak vakitlerini arafa benzetiyordum; şafak sökerken ne cennetteydiniz ne de cehennemde. Bazen Gurur, ne cennetti ne de cehennemdi, ikisinin ortasında hissettiren bir araftı. Gurur, hem karanlık hem de aydınlıktı.

Bu geceden çıkmıştık, sonraki geceler ise gitgide daha da belirsizleşmişti. Artık bizi bekleyenin ne olduğunu bilmiyordum. Gurur'un bir sonraki hareketinin ne şekilde olacağını bilmiyordum.

"Şu an nasıl uyunur bilmiyorum," dedi, sesi dalıp gittiği düşüncelerin içinden sırtında karanlık bir anıyla çıkmış gibi ağırdı. "Şimdi bana nasıl uyuyacağımı öğretir misin?"

Hissettiğim koca karmaşaya rağmen başımı salladım. Bir çocuğun gözleri, bir adamın bedeniyle tam karşımda duruyordu ve ona hayır demek, her geçen gün biraz daha zorlaşıyor, hatta imkânsızlaşıyordu. Pars ile Leon'un yattıkları tarafa değil, diğer tarafa doğru uzanıp sırtımı koltuğa yasladım ve ona beklentiyle baktım. Gözlerini indirmiş beni izlerken sanki ne yapacağını bilemiyordu. Hem kalmak hem de gitmek isteyen bir insanın gözleriyle bana baktığını fark edince canım acıdı. Bu acıyı durduramadım.

Gurur, gitmek mi istiyordu?

Gurur, aynı zamanda kalmayı da mı istiyordu?

Seçimini hangisinden yana kullanacağını bilmiyordum ama her ikisinin de benim içimi şu an acıdığından daha çok acıtacağını biliyordum. Varlığı da yokluğu da zulümdü, bunu kabul etmiştim.

"Gelmeyecek misin?" diye sordum. *Gidecek misin, kalmayacak mısın,* demek istedim ama alacağım her cevap beni delip geçen bir ok olacağından bunu yapamadım. Avucumla önümdeki boşluğa vurduğum anda gözleri elime kaydı ve yutkunduğunu gördüm. Altında sadece boxeri vardı, kasların şişirdiği göğsü dinginlikle kalkıp iniyordu. Gözleri yavaşça boynumdan sarkarak koltuğun yüzeyine düşen künyeye takıldı. Elimi künyeye götürdüğümde yeniden gözlerime baktı.

"Geri mi vereyim?" diye sordum bir çocuk gibi.

"Hayır. Daima sende kalabilir." Koltuğun ucuna oturdu, cevabı kalbimi dehşete düşürmüş gibi çarptırırken bana değil, boydan camda parlamaya başlayan sokağa bakarak, "Daima seninle kalabilirim," diye fısıltısına gürültülü bir itiraf sığdırdı.

Gerçekten kalabilir miydi? Bu işin sonunda her parçamız başka bir sokakta yalnız kalacakmış gibi hissediyordum. O kadar çok parçaya ayrılacaktık ki parçalarımız Isparta'nın sokaklarına sığmayacaktı, bazıları kaybolacak, hiç ayak basmadığımız şehirlere dağılacaktı. Kalsa da kalmasa da acı çekeceğimizi en başından beri biliyordum ama bir yanım umutsuz bir şekilde içimdeki tüm duyguları asılarak, kalması için bana yalvarıyordu. Bana yalvarıyordu çünkü ben de Gurur'a yalvarayım istiyordu.

Gurur bir dağ gibi üstüme yıkıldı.

Sırtını göğsüme bastırdı ve sanki kocaman değilmiş gibi önümde küçücük kalarak bana sığındı. Kolumu kaldırıp ona doğru attım ve avucumun içini göğsünün biraz altına yasladım. Kendini bana biraz daha bastırdı. Saçlarındaki ıslaklığın soğukluğu yüzüme geliyordu; muazzam bir kokusu vardı, taze, çok temiz ve berrak kokuyordu. Ferahtı. Sanki su onun değil de benim tenimden akıp gitmiş gibi gevşememe, rahatlamama neden oldu. Temizlenen o değil de benmişim gibi hissettim.

"Daima seninle kalabilirim dedin," diye fısıldadım.

Evet dercesine bir mırıltı çıkardı.

"Kalırım demedin, kalabilirim dedin."

Bu kez sustu.

İçime beni kavuran bir korku daha çöktü. Kalırım dememişti, kalabilirim demişti. Kalmak istiyorum ama gitmek zorunda kalabilirim mi demekti bu? Ona daha sıkı sarıldığımı fark ettiğimde sessizliğimiz ikimizi de sağır edecek boyuta ulaşmıştı.

"Her şey çok farklı olabilirdi," diye mırıldandı, bunu beklemediğim için gözlerimi açıp ensesine baktım, ardından gözlerim omzuna doğru kaydı, çıkıntılı, güçlü duran omzunun ortasında bir gamze vardı. "Daha farklı bir zamanda tanışabilirdik." Kaşlarım çatıldı. "Daha doğru bir zamanda, daha doğru bir yerde."

"Ne fark ederdi?" Cevabını duymak istedim. Bir hayal bile olsa o hayalin içine girmek, o duyguları deneyimlemek istedim. Nasıl olurdu? Nerede tanışırdık? Bir otobüs durağında? Kampüste? Kafeler Caddesi'ndeki mekânlardan birinde? Nasıl olurdu?

"Çok şey," dedi. "Bu şekilde olması gerekmiyordu."

"Peki seninle başka bir zamanda, başka bir yerde tanışmış olsaydık, bu nasıl olurdu?"

Bir süre sustu, sonra da "Üniversitede normal bir öğrenci olmak isterdim," dedi, bu isteğine şaşırdım, o da şaşırdığımı biliyormuş gibi, "Bana hiç uymuyor değil mi?" diye sordu. "Yani kafandaki bana."

"Sanırım," diye fısıldadım.

"Yaşlarımız yakın değil, sen Cesur ile aynı yaştasın, aramızda uçurumlar var diyemem ama elbette seninle aynı dönemde okuyor olamazdım. Ama düşündüm. Şimdi otuz ikisinde değil, yirmi dört ya da yirmi beşlerinde bir Gurur olduğumu, hâlâ mezun olamadığım için okula sürünerek geldiğimi, seni kampüsün bahçesinde güneş saçlarının üzerin-

de oynarken gördüğümü düşündüm." Yutkundum. "Kim bu turuncu suratlı derdim kesin..."

"Gıcıksın, dersin," dedim gülümsememi bastıramayarak.

"Sonra da yanına gelip 'bayan bakar mısınız, saat kaç' diye sorardım, sen saati söyledikten sonra da 'bu saatten sonra benimsin' derdim ve sen de Muğla'daki babanı arayıp çağırır, beni okul çıkışında dövdürürdün."

"Hemen gelirdi bu arada."

"Baban beni çok korkutuyor, Zeliha," diye fısıldadı.

"Daha onu tanımıyorsun bile..."

"Yani bu tanırsam daha çok mu korkacağım anlamına geliyor?"

"Aslında çok şirindir."

"Şirin şirin mi dövecek yani beni?"

"Abartma. Neden dövsün seni?"

Güldüğünü duyar gibi oldum.

Elini göğsünün üzerinde duran elimin üstüne koydu ve "İyi uykular, Matmazel Zekâ Küpü," dedi bana eski bir anının içindeymişiz gibi hissettirerek.

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "İyi uykular," dedim, oysa gülümsemek bana hiç olmadığı kadar uzaktı.

Gözlerimi açtığımda yanımda değildi, yanımda olmasını istediğim anda yanımda değildi. Gözlerim etrafı taradı, dışarıda karla karışık yağmur yağıyordu. Pars başını dizime koyunca gözlerimi ona indirdim, sanki içimdeki hisleri görüyormuş gibi ilgiyle bana bakıyordu; uzandım ve onun siyah tüylerini okşadım.

"Ne yapmam gerektiğini o kadar bilmiyorum ki," diye fısıldadım, Pars'ın gözleri daha derin bakmaya başladı. "O kadar bilmiyorum ki." Gülümsedim. "Güzel çocuk, tüylerin ne kadar temiz." Başını kaldırıp indirdi ve kafasını avucuma doğru ittirdi. "Şefkat görünce ağlayasım geliyor, Pars, haberin olsun..."

"Eğer seni ağlatırsa Pars'ı bu gece binanın koridorunda yatırırım," dedi biri arkamdan, irkilerek arkama doğru baktığımda Gurur'u gördüm. Elinde bir servis tabağı tutuyordu, servis tabağının içinde bir tost ve meyve suyu bardağı vardı. Yeşil tişörtünü ve altına kamuflaj pantolonunu giymişti. Dağınık, kumral saçları ve uykulu gözleriyle yüzüme uzun uzun baktıktan sonra, "O çipil gözlerin beni mi arıyordu yoksa?" diye sordu. "Gittim sanıp ağlamaya mı başlayacaktın?" Alayla sırıttı. "Âşık mısın sen bana?"

CamScanner ile tarandı

"Hadi oradan, kendini beğenmiş," desem de içime yayılan rahatlamayı durduramadım.

Gülümseyişi derinleşti, yanıma geldi ve servis tabağını bana uzatarak, "O kadar ani zayıfladın ki bu canımı sıktı, başlarda ne güzel sinir ediyordum seni," diye mırıldandı. "Yemek mi yemiyorsun sen?"

"Yiyorum," diye mırıldandım, son zamanlarda çok kilo kaybetmiştim, yaşananların alıp götürdüğü şeylerden biri de buydu. Artık kot pantolonlarım bana bol eşofmanlar gibi oluyordu. Çok kilolu olmamakla birlikte aslında balık etli biriydim, şimdiyse gerçekten zayıftım. Çocukken de böyleydi. Ne zaman çok üzülsem, çok ciddi kilolar kaybederdim.

"Ye o zaman, göreyim."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Sen yemeyecek misin?"

"Bu cüssenin yemek yemeye ihtiyacı yok şu an." Sırıttı, beni neşelendirmek için yaptığını biliyordum, gülümsedim. "Bak, ben muhteşemim," diye ekledi. "Gördüğün gibi, bedenimdeki her kıvrım kastan oluşuyor. Sıfır yağ. Dokunmak istersen buna hayır demem." Yüzüme doğru eğildi. "Bu arada kilolu kadınları çok çekici bulurum."

"Artık beni çekici bulmuyorsun yani?"

"Bunlar bahane, sen şahanesin," dedi. "Biri senin için şahane olduğunda, o insanın nasıl göründüğüyle ilgilenmiyorsun. En berbat bulduğu hâli bile senin için mükemmel oluyor." Beni mükemmel mi buluyordu? Ona iri gözlerle baktığımı görünce gülümsedi. "Güzellik gelir ve gider, Zerda, çok zayıf olduğun için eleştirenler kilo aldığında eski hâlinin iyi olduğunu söyler, çok kilolu olduğun için eleştirenler kilo verdiğinde eski hâlinin daha güzel olduğunu söyler. Güzellik böyledir. Seni önce alıp istedikleri yere yerleştirmek için baskılarlar, sonra da geri dönmeye zorlarlar. Ama biri için şahaneysen, nasıl olursan ol, şahanesindir."

"Bu övgüleri neye borçluyuz fiskos Gurur?"

"Ne?"

"Ver yemeğimi." Elindeki servis tabağını alıp kucağıma koydum, çatık kaşlarımla tosta bakarken, "Sucuk koydun mu?" diye sordum homurdanarak.

"Bol çemenli. Rockçı Serpil Ekin falan ders notu isterse ona gülümse ve bol nefes vermen gereken cümleler eşliğinde canım arkadaşına not ver, tamam mı?" Sırıttı. Bugün ruh hâli düne oranla daha berraktı.

"Çok kötüsün." Tosttan bir ısırık aldım.

Sırıtarak bana bakıyordu ama gözlerinin derinlerine indiğimde, o gözlerde bambaşka bir şeyin saklandığını gördüm.

Gurur, iyi değildi.

Gurur, bugün hiç iyi değildi.

Gurur, neden bu kez gülümserken sanki için için ağlıyor gibiydi?

Gözlerinde gördüklerimi anlamış gibi bakışlarını benden kaçırınca ne yapacağımı bilemediğim için sadece yutkundum. Ona bakmamamı mı istiyordu? Zor olurdu ama yapardım. Gurur, neden bugün böyle bakıyordu? Dün geceyi hatırlayınca kalbimin parçalanacağını sanarak yutkundum. Gitmek fiilini eyleme dökeceğini ilk kez bu kadar net bir şekilde hissettirmişti bana. Hem de tek kelime etmeden. Bazen sessizliğin aslında bir kabulleniş olduğunu biliyordum.

Gurur, bir süre sessiz kaldı. Sonra bana doğru döndü ve "Tesise gitmem gerek," dedi, başımı salladım, gözlerine bakmaya korktum, gözlerimi tosta indirdim. "Kaplaner muhakkak sana sorular soracaktır."

"Senin yaptığını düşünmeyecektir," dedim kısık sesle.

"Evet ama seni sıkıştırır yine de. Canını sıkarsa sen de o cadının canını sık." Elini yüzüme koyunca kafamı kaldırıp ona baktım. Upuzundu, güzeldi, kederli bakan gözleri ve gülen bir yüzü vardı. "Sıkıntı yok, dağ gelinciği. Korkma," dedi. "Her şeyi halledeceğim."

Bunu söylemesi beni daha da korkuttu.

Çenemin yuvarlağını parmaklarının arasına alıp kafamı tamamen kaldırdı. "Ve bu gözlerle bana bakma," diye ekledi kısık bir sesle.

Kendi gözlerinin nasıl baktığını bir bilsen, dedim kendi içimden ama bunu ona söyleyerek içindeki depremin şiddetlenmesini istemedim. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez bu yanını görüyordum; o ya sinirliydi ya da çok eğlenceliydi, ortası yoktu. Şimdiyse üzgündü. Ne sinirli ne eğlenceli, sadece üzgündü.

"Beni de okula bırakır mısın?" diye sordum yavaşça, bugün tüm günümü onunla geçirmek istiyordum, mümkün değil gibiydi. Bari okula gidene kadar yanında olabileyim, diye iç geçirmiştim.

"Soruyor bir de cüce," dedi gülümseyerek. "Tostunu ye, gideriz."

Gözlerim bileğine kaydı, zincir bileklik kolundaydı, kendimi daha iyi hissettiğim için utanarak başımı salladım ve tostumu yedim. Tostu o kadar ağır yedim ki sanırım o da anlamıştı biraz daha vakit geçirmeye çalıştığımı, bu yüzden hiç yorum yapmadı, sadece bekledi.

CamScanner ile tarandı

Evden çıkarken Cenan da evden çıkıyordu, gözlerini bana dokundurdu, Gurur ona bakmadan asansörlere doğru ilerlerken ben durdum ve Cenan'ın benimle konuşmasını bekledim. Üstünde beyaz bir takım vardı, gözlerini Gurur'a çevirdi, Gurur'un bakmadığını görünce hızla arkasını dönüp eğildi ve Dide'nin alnını öpüp kapıyı kapattı. Kahverengi deri çantasını omzuna asarken, "Günaydın, Zeliş," dedi kısık sesle, başımı salladım. Yüzümdeki renk kaybından anlamış gibi, "İstersen okulda konuşuruz," dedi, sesinde bir ablanın şefkatini bulunca ondan kaçamadım. Başımı salladım, o da başını salladı ve bana kısaca üzgün gözlerle bakıp hızla asansörlere yöneldi.

Üçümüz aynı asansöre bindiğimizde gergin bir sessizlik vardı. Sonunda Gurur derin bir nefes aldı ve "Neden ben varken konuşmuyorsunuz?" diye sordu yavaşça.

Cenan, "Benden hoşlanmadığını görebiliyorum, Çalıklı," dedi resmî bir sesle. "Sizi huzursuz etmek istemediğim için konuşmuyorum." İkisi de birbirine değil, önlerine bakıyorlardı.

Tam ortalarındaydım. Ve ikisi de benden uzundu.

"Senden hoşlanmamam için bir sebep yok. Kız arkadaşımın öğretmenisin," dedi Gurur resmiyeti bir köşeye bırakarak. Hâlâ birbirlerine bakmıyorlardı.

"O zaman arabamı çizip geceleri karanlık penceremden dışarıyı izlerken dışarıda tehditkâr gözlerle evimi izleyecekmiş gibi davranma," dedi Cenan, bir an küçük bir gülümseme dudaklarımdaki yerini aldı ve "Cidden bunu yapmadı, değil mi?" diye sordum.

Gurur ile Cenan aynı anda, "Daha neler," dediler.

Yapmış gibi hissettim.

Asansörün çift kanatlı kapısı kayarak açıldığı anda Cenan, "Okulda görüşürüz," dedi ve hızla asansörden çıkıp bizi geride bırakarak binanın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Gurur ellerini çıkarken üzerine geçirdiği bej paltosunun içine sokup, "İmajımı zedelemek için söyledi bunları, inanma ona," diye homurdandı. "Öf ya, gıcık oluyorum şu sarışına."

Gülümseyerek ona baktım. Gözlerini bana çevirip tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Muşta'yı çok seviyorsun sen," dedim. "Ondan gıcık oluyorsun kadına."

"Ne alaka?" Gözlerini yüzüme dikti. "Ama aslında evet, çok alaka. Muşta onu hâlâ çıldırırcasına seviyor. Bunu gördüm. Yıllardır göz ardı

ettiğim bir ayrıntıydı ama artık gözümün önünde. Görmezden gelemiyorum."

"Aralarında geçen her neyse, bunu sen de bilmiyorsun."

"Mezun olduğun an Cenan Kaplaner'in avukatı olarak işe başlayacaksın galiba sen?"

"Canım isterse."

"İyi, hazır her yere Hukuk Fakültesi açıyorlarken sınava gireyim de ben de Muşta'nın avukatı olayım."

Ona dik dik bakarak arabasına doğru yürüdüm, yüzünde keyif aldığını belli eden bir ifadeyle bana baktı ve benim için arabanın kapısını açtı. Üzerime öylesine geçirdiğim deri ceketin fermuarını çenemin altına kadar çektim. Ön koltuğa oturduğumda eğildi ve beklemediğim bir anda kokusu içime akarken emniyet kemerimi bağladı. Gözleri gözlerime tutunduğunda o kadar yakındık ki, kalbimin şiddetlenen atışlarını duyduğuna emindim. Nefesi yüzüme yavaşça aktı ve tenimi ısıttı.

Yavaşça geri çekilip kapıyı kapattı ve arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti. Yağmur damlaları ön cama kar tanelerini yanına alarak yavaşça çarpıyordu. Araba öne doğru atıldığında, Gurur, "Zeliha," dedi ve sonra sustu. Bakışlarım omzumun üzerinden ona doğru kaydı. Sert bakışlarının altına gömülmüş hüznü yeniden görünce kalbime çöken karanlığı aydınlıkla boğamadım.

"Efendim?"

"Bir yerden düşerken öleceğini mi düşünürsün yoksa en fazla bir yerim mi kırılır dersin?"

Bu soru birden o kadar farklı bir his yarattı ki ona bakakaldım. Ne söyleyeceğimi bilemez hâlde değildim, sadece ne söylersem bana bu soruyu neden sorduğunu anlatır diye düşünüyordum. Arabayı yavaşça hızlandı, merkezde ilerliyorduk ama kar ve yağmur yağışından dolayı trafik boştu, kaldırımlar boştu, otobüs duraklarının saçaklarının altında insanlar birbirine yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi sokulmuştu.

"Düştüğüm yerin yüksekliğine bağlı," dedim sonunda.

Arabanın radyosuna doğru eğildi, düğmeye bastı ve Kıraç'a ait bir parçanın tam ortasına denk geldik. Arabanın içine yayılan şarkının sesi cevabı bir süreliğine silse de sonunda Gurur, yeni bir şey söylemek için dudaklarını aralayınca sessizlik ikiye bölündü.

"Korkar mısın?"

"Düştüğüm için mi? Evet."

CamScanner ile tarandı

"İnsanların geneli düşmekten değil, atlamaktan korkar, atladıktan sonra da ölmekten," dediğinde kaşlarımı çattım. "Bazen öyle bir an gelir ki, öyle bir şeyler olur ki, atlarsın, atlarken öleceğini düşünmezsin genelde ama düşmeye başladığında aklına ilk gelen ölümdür." Gözlerimi ellerime indirdim, daha fazla onun yüzüne bakacak hâlim yoktu, kalmamıştı. Yüzünde, gözlerinde, bugün onda farklı bir şey vardı. "Ben on üç yaşındaydım," dediğinde gözlerimi yeniden ona çevirdim ve kalbimin gürültüsü şarkıyı bastıracak sandım. "Düştüğümde değil, atladığımda."

"Bu da ne demek?"

"Siktir et. Yol bitene kadar bana babanla olan bir anını anlatsana. Geçen sefer anlatmıştın, bu bana iyi hissettirmişti." Yola bakıyordu, tüm bu içimi ateşe veren cümleleri kurarken gözleri yoldaydı. Sanki bana baktığı an geçmişini, kendisini, küçük bir oğlan çocuğu olan Gurur'u ele verecekti.

"Gurur, atladım dediğinde aslında ne demek istedin?" diye sordum kısık sesle ama cevap vermedi, ırdelemek istesem de onun üzerine mezar toprağı gibi yayılmak istemedim. Cam kırıklarının içinde yüzüyormuşum gibi hissederken onu izlemeye devam ediyordum. Bana değil, yola bakıyordu, silecekler belli aralıklarla otomatik bir ses çıkararak ön cama vuran yağmur damlalarını savuruyordu. Bana annesinden bahsetmişti, annesini şafakta çiçeklerin üzerine sinen çiy damlalarına benzettiğini söylemişti, annesinden bahsederken yüzündeki gülümsemeyi hatırlıyorum; içten ve hüzünlüydü. Peki ya babası? Neden benden babamla ilgili anılar istiyordu?

İçime korkunç bir acı yayıldı. Bir babaya ait mutlu anılar mı istiyordu?

"Yıllar önce ilk kez yüzmeyi öğrendiğim günü hatırlıyorum," diye fısıldadım, derin bir nefes aldı. "Bir akrabamız beni suyun içinde tutuyordu, kulaç atmamı istiyordu, bırakmayacağını söylüyordu. Kulaç atarken ona güvenmiştim ama ellerinin kayıp gittiğini fark etmemiştim bile. Sonra birden fark ettim ve batmaya başladım. Çırpındığımı hatırlıyorum. Suya batıp duruyordum. Babam kıyıdayken beni fark etmiş, akrabamız tutmaya çalışsa da çok çırpındığım için başaramamış. Suyun içine batıp çıkarken babamın yüzüne yayılan endişeyi, suya doğru koştuğu anı hatırlıyorum. Zeliha diye bağırıyordu, sanki ölecekmişim gibi korkuyordu, bana hiç öleceğim gibi gelmemişti, birinin beni tutup çıkaracağını bildiğimden öleceğimi hiç düşünmedim. Beni omuzlarımdan

tutup çıkardığını ve bağrına bastığını hatırlıyorum. Babamın kalbinin ilk defa o kadar şiddetli çarptığını duymuştum."

"Erkek adam yüzme bilmez mi?" diye sordu geçmişteki sesin sahibi, canavarın gözleri takvim yapraklarındaydı; canavarın elleri küçük oğlan çocuğunun üzerindeydi. Çocuğun kafasını tutup suyun içine bastırdı, çocuk gözlerini açtığında denizin derinliğini gördü; çığlık atamadı. İçinden ölmemek için dua etti, öleceğini hissetti. Yukarı çıkmak için çırpınsa da onu aşağıda tutmaya çalışan eller, öz babasının elleriydi. "Gurur Mert! Öğreneceksin dedim sana, öğreneceksin!" Kafasını daha şiddetli bastırdı ve bir kahkaha attı; çocuk canavarın sesini suyun içindeyken bile duyabildi. Alkollüydü, çocuğun ise üzerinde mavi bir okul önlüğü vardı; arabayla okuldan döndükleri bir andı. Onu suyun içine fırlatmadan önce arabadayken, "Bu yaz denize gideriz," demişti. "Seninle erkek erkeğe şöyle yüzeriz."

Çocuk ona, "Ben yüzme bilmiyorum ki," dediğinde, birden parlamıştı; insan buna neden sinirlenirdi ki? Küçük çocuk, koca adam olduğunda bile hatırlıyordu. Ensesinden tutulup arabadan fırlatıldığı anı, babasının ona doğru yaklaştığı anı, üzerindeki önlüğü, önlüğünün ön cebinde veli toplantısının tarihi ve saatinin yazılı olduğu kâğıdı, babasının onu lağım kokan denizin içine savuruşunu, suyun içine düştüğü anda hissettiği o kemik kıran soğuğu. Saçlarından yakalandığı anı, çekiştirilerek derinlere götürülüşünü, defalarca kez suyun içine bastırılan kafasını, kaybolan nefeslerini, korkuyu...

Gurur'un dalgın bakışları birden yükselen korna sesiyle etrafa saçıldı ve ona makas atan arabaya sakin gözlerle baktı. "Yavaş," diye fısıldadım, anıyı dinliyor muydu yoksa dinlemiyor muydu hiçbir fikrim yoktu.

"Devam et," diye fısıldadı. "Sonra ne oldu?"

"Sonra beni kucağına aldı ve bana yüzmeyi öğreteceğini söyledi. O kadar sakinleşmiştim ki panik diye hiçbir şey kalmamıştı. Çünkü ona sınırsız güveniyordum."

O an oradaydı, küçük bir çocuktu; geçmiş içinden kopup gidiyordu, gelecek üzerine bir dalga gibi yavaşça geliyordu. Önce suyun yüzeyine çıktığını düşündü; bu olurken suyun içindeydi, gözleri açıktı ve suyu izliyordu. Biri onu başından bastırmıyormuş gibi gevşemişti, artık meydan okumuyor, kurtulmaya çalışmıyordu. Sadece suyun yüzeyine çıktığını düşünüyordu. Bir adam kıyıdan ona doğru koşuyordu, adamı tanımıyordu, adamın yüzünde endişeyi görüyordu, korkuyu görüyor-

CamScanner ile tarandı

...adını onu daha önce hiç duymadığı bir sesle, "Gurur!" diye bağırıyor, sanki onun ölmesinden çok korkuyordu.

Adamı tanımıyordu ama adama güveniyordu.

Gurur sanki boğulan oymuş gibi derin bir nefes alınca irkilerek ona baktım. Ellerini direksiyona sertçe bastırdı, parmak boğumları kireç gibi oldu ve omuzlarının yükseldiğini gördüm. Önümüzdeki yola bakarken bedeni kaskatı olmuştu, aldığı nefesi o kadar uzun süre içinde tuttu ki korkuyla ona dokundum.

"Gurur," diye fısıldadım.

Dokunmamla sıçradı, bana öyle bir baktı ki, titreyen ellerimi hemen geri çekip korkuyu saklayamayan gözlerimi yüzüne diktim. Sanki onu bir sandala bindirmiş, açık denizde yerini yurdunu bilmediğim bir adaya, o adada saklanan anılarının içine göndermiştim.

"Zeliha," dedi sakin bir sesle.

Korkumu bastırmaya çalışarak başımı evet anlamında salladım.

"Sence baban beni sever miydi?"

Dudaklarım yukarı kıvrılırken gözlerimin dolmasına engel olmak için tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. "Evet," dedim. "Sever."

Sustu. Dalgın gözleri şimdi yeniden yoldaydı, dili sessizliğin içinde erimeye başlayan bir buz gibiydi; kelimeler o buzun içinde eridi ve kaybolup gitti. Beni okulun önünde bıraktı, arkamdan gelir sandım ama yapmadı. Gidişimi sakince arabanın dışında, kalçası ön kaputa yaslıyken izledi.

Gaye, "Aa Gurur," demeden hemen önce kafama paftasının ucuyla vurmuştu, ona dik dik baktığımda da "Aa gitti," diyerek dudak büktü. "N'aber?"

"İyi," dedim, gülümsemeye çalıştım ama zordu. Yağmur damlaları yüzüme düşerken gözlerimi yere indirdim ve Gaye'nin yanında yürümeye başlarken, "Sen nasılsın?" diye sordum.

"İyi ben de, dün gecenin yorgunluğu var hâlâ üzerimde." Dün gecenin eğlenceli olan kısmını hatırladım ama bu bana keyif vermedi. "Siz neden acilen gittiniz?"

"Askerler arasında bir sorun çıkmış, ona bakmaya gittiler, ben de arkalarına takıldım," dedim, yalan söylediğim her saniye damarımdan bir damla kan siliniyormuş gibi hissediyordum. Yakında damarlarım kupkuru kalacaktı.

"Hı, anladım. Simge geri dönmeyecek mi?" diye sordu. "Ankara'da değil Isparta'da okumak istediğini söyledi akşam. Ne güzel olur. Hem burada sen varsın, daha çabuk adapte olurdu." Bir şeyler daha söyledi ama kendimi konuşmaya veremedim. Sonunda ilerideki çardağın altında çay içen Hüsrev'i gördü ve beni yanağımdan öperek çardağa doğru gitmeye başladı. Neşesiz gözlerle Hüsrev'e baktım, ona yavaşça el salladım, o da bana el salladı ve binaya girdim.

Bugün blok dersim vardı, hiç ara vermeden iki üç saat süren dersin sonunda derslikten çıkarken ruhum da bedenimden çıkmış gibiydi. Ölü gözlerle koridorda yürüdüğüm sırada bir başka dersliğin kapısı açıldı ve Cenan sınıftan çıktı. Yüksek topuklularının sesi koridora onun varlığına ait yankılar çizerken bana doğru yürümeye başladı. Onu görmezden gelmedim, hatta şu an biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı, o yüzden gözlerine, tam gözlerinin içine baktım.

"Blok dersin vardı sanırım," dedi bileğindeki altın rengi saati düzeltip bana gülümseyerek. "Seni aradım ama bulamadım."

"Evet." Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum. "Nasılsınız?"

"Sizli bizli konuşma aşamasını çoktan geçmiştik sanıyordum." Gülümsedi, gülümseyince normalde olduğundan belki de bin kat daha güzel görünüyordu. "Gerçi okul sınırlarındayken böyle olması daha iyi sanırım. Kahve içelim mi?"

Son cinayeti de biliyor olmasına rağmen sakindi. Sanki beni de sakinleştirmeye çalışıyordu. "Olur," dedim başımı sallayarak. Hocaların arabalarını park ettiği park alanına indiğimizde aramızda aşılması güç bir sessizlik büyüyordu. Arabasına binerken tedirgin hissettim, yüksek, beyaz cipinin ön koltuğuna yerleşip emniyet kemerimi bağlarken gözlerim otoparkta dolaştı. Herhangi bir öğrencinin bizi yan yana görmesinden çekindim, sanırım o da çekingenliğimin nedeninin bu olduğunu biliyordu ama o benim aksime umursamaz görünüyordu.

Cip hareket etmeye başladığında ön koltuktan aşağı kayarak kalabalık öğrenci grubunun önünden geçeceğimiz anı bekledim, saklanmam onu güldürmüştü. Sonunda öğrenci grubunu arkada bıraktık ve rahat bir nefes alarak gözlerimi ileriye diktim. Yağmur dinmişti, hava gri görünüyordu, sis şehrin üzerine uğursuzluğun sembolü gibi çökmüştü.

"Nasılsın?" diye sordu. Kendimi bu soruya hazırlamadığımı, bu soru doğrudan kalbime çarpan bir alev topuymuş gibi hissettirdiğinde anladım. Gözlerimi ellerime indirdim, uzun, siyah ojeli tırnaklarını izleme-

CamScanner ile tarandı

ye başladım. Bana baktı ve bende kendinden birçok parça görüyormuş gibi beni uzun uzun izleyip derin bir çekti. "Sormadım say, bok gibi olduğunu göre göre sana bu soruyu sormam salaklıktı."

"Haberi aldınız mı?"

"Emniyet müdürüyle bizzat görüştüm, evet," dedi, sonra bir süre sustu, merakla ona baktığımı fark edince de "Zeliha, yapma," diye inledi. "Anlatamam."

"Onu suçlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Ciddiyim, onu suçladığım falan yok. Olay olduğunda seninleydi, sizi gördüm. Açıkçası... Bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünüyorum. Ne dersen de, ilk cinayetin Gurur ile bağlantısı olduğunu biliyorum, Zeliha. Karşı çıksan da benim kafamdaki gerçek değişmeyecek. Ama sonraki cinayetlerin farklı bir sebebi var gibi." Bir şey demek için ağzımı açacaktım ama "Dur," dedi. "Cidden, dur. Hiçbir şey bilmiyorum, tamam. O yapmadı, tamam," dedi ciddiyetle. Aslında tam tersine inandığını biliyordum. "Ama taklitçi bu işi büyütürse ne olacak? Onu yakalamak zorundalar. Suçsuz yere bir sürü insanı katledemez."

Kaşlarımı çatarak, "Gurur kimseyi öldürmedi," dedim sertçe. "O suçsuz birini öldürmez."

"Biliyorum. Ben taklitçiden bahsediyorum. O sünepenin derdi her neyse, bunu kanun karşısında anlatsa iyi olur. Aksi hâlde tüm veterinerler korkudan kliniklerine mühür vuracak ve olan hayvanlara olacak." Gözlerini bana doğru çevirdi. "Endişelenmeyi kes. Karşında değil, yanındayım."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden yanımdasın?"

"Ben de bilmiyorum. Sanırım sana bir vefa borcum var. Dide konusunda bana kimsenin yapmadığı iyiliği yaptın. Bu benim için çok büyük bir şeydi. Öte yandan..." Yine sustu. Beni kendisine benzettiğini bir kez daha itiraf etmekten çekiniyordu, bunu anlamıştım. Belki de bana baktığında kendini gördüğü için başta beni korumaya çalışmış, korumaya çalışırken de korkutmuştu.

"Öte yandan beni kendine benzetiyorsun."

"Evet," dedi bir çırpıda. "Sonun benzemesin."

"Sonum?"

"Ben ve o," diye fısıldadı. "Yani Basri, o... Olmadı işte."

"Olmadığını söylüyorsun ama onu hâlâ seviyorsun."

Kaşlarını şiddetle çattı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü sana benziyorum. Bir gün Gurur'dan nefret etsem bile bir yanım onu sevecekmiş gibi hissediyorum." Sustum, aniden gelişen sessizliğim onu şaşırttı.

"Onu sevdiğine eminsin, değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldandım. "Daha önce de birini sevdim, böyle bir his değildi. Bu başka bir his. Tanımlanması çok güç. Anlatılması imkânsız. Ne söylersem söyleyeyim yetmeyecek, nasıl anlatırsam anlatayım kendim bile anlayamayacağım." Bu hissi tanıyormuş gibi baktı bana. Bu hissin bıçakları onu benden çok daha öncelerinde delmiş, parçalamış, mahvetmiş gibi baktı. Bana vereceği en büyük öneri belki de kaçmam yönünde olacaktı ama bunu söylese bile kaçmayacağımı biliyordu. Çünkü o da kaçmamıştı.

Eski bir kahve dükkânının önünde park etti. O kadar dalgındım ki hangi sokakta olduğumuzu bile uzun süre anlayamadım. Emniyet kemerimi yavaşça çözdüm, araçtan indim ve Cenan ile birlikte kahve dükkânına girdik. İçerisi vanilya ve yeni çekilmiş kahve kokuyordu. Cam vitrinin arkasındaki kurabiyeleri inceledim, hiçbiri iştahımı açmadı. Gözlerimi cam tezgâhın üzerindeki cam kavanozlara doldurulmuş şekerlemelere çevirdiğimde Cenan kahvemi nasıl istediğimi sordu ve ona sadece, "Filtre," dedim. "Aroma istemiyorum."

Cam kenarında, meşeden yapıldığı kokusundan belli olan ahşap masaya oturduk. Sandalyeler Gurur ve diğer askerlerin sığamayacağı kadar küçüktü, az yer kaplıyordu, onları bu sandalyelerde düşününce gülümsedim. Cenan gülümsediğimi fark ettiği an, "Bir an bugün hiç gülmeyeceksin sandım somurtuk," diye alay etti, şaşkınlığımı gizleyemedim çünkü bana anaç gözlerle bakan bu kadının ağzından ilk kez alaycı kelimeler duyuyordum.

Beyaz frenchli tırnaklarını masaya yavaşça vurduğu sırada ona, "Sana sormak istediklerim var," dedim, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ama eğer benim kadar üzgün hissetmene neden olacak bir soruysa, sormayayım."

"Neyle ilgili soru soracağını anlamış olduk böylelikle," dedi, gülümsemesi buruktu. "Neyi merak ediyorsun?"

"Neden Dide'yi bilmiyor?"

Bir an sustu, pişman olmam gerekse de olmadım çünkü merak ediyordum. Üstünü örtmesine yardım ettiğim bu olayın özünde nelerin olduğunu bilmem gerekiyordu çünkü bu sır bana çok ağır geliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Biz ayrıldığımızda ben hamile olduğumu bilmiyordum," dedi, sanki geçmiş yeniden gözlerinin önünde var oluyormuş gibi tek bir noktaya sabitlediği gözlerini kıstı. "Bilseydim bir şeyler değişir miydi? Yani ayrılmaz mıydık?" Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bilmiyorum."

İçime tırnaklarını bastıran merak hissine yenik düşerek, "Öğrendiğinde ne oldu?" diye sordum. "Zor bir süreçten geçmiş olmalısın."

"Zordu," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Kürtajı hiç düşünmedim, aklımdan bile geçmedi ama zordu. Eğer erkek kardeşim ve eşi olmasaydı bu hayata tutunabilir miydim bilmiyorum."

"Onu terk edenin sen olduğunu duydum," dediğimde resmen titredi, gözlerini yüzüme dikti, yüzüne yayılarak yüzünü hüzünlü bir tabloya dönüştüren o duyguyu izledim. "Onu terk ettin mi?"

"Her zaman giden mi terk eder sanıyorsun?"

Bir an bu soruyu bana soranın Cenan değil Gurur olduğunu düşündüm.

Ve her nedense bu, sorunun içimi birkaç kat daha fazla acıtmasına neden oldu.

Cenan gülümsedi, sanırım kafamda dolaşıp beni ateşe veren o düşüncenin ne olduğunu biliyordu. "Bazen sana sorulan sorulara sessizken bile cevap verebiliyorsun," dedi. "Duyguların şiddetle büyüyen bir dalga gibi, kıyıya öyle hızlı vuruyor ki, yani yüzüne, onu durduramıyorsun. Bunu yapma. İleride felaketin olabilecek her şeyden kaçın. Duygularını yüzüne bir roman gibi yazmak da buna dâhil."

"Senin en büyük hatan bu muydu?"

"Belki."

"Neden?" diye sordum yeniden, bu soruyu neden sorduğumu bildiği için sadece gözlerimin içine baktı. Alacağım cevaptan korksam da "Neden ondan gittin? Kalan o olmasına rağmen, terk edilen sen miydin?" diye sordum.

Dalgın gözlerini benden uzaklaştırdı, kahveler masadaki yerlerini aldığında hâlâ sessizdi. Gözleri yeniden bana çevrildiğinde o gözlerde geçmişini gördüm.

"Babamı öldürdü," dedi ve o an, nefesimin içimden bir bıçak gibi geçerek kalbime saplandığını hissettim; kendi nefesimin kalbime yaptığı baskıyla hissettiğim ağrı yüzüme hızla yayıldı. Kalp atışlarımın kulaklarımın içinden geldiğini düşündüm, başımı patlatacak güçteki bir

zonklama kulaklarımdan enseme, ensemden yükselerek başımın arka tarafına doğru yayılıyordu.

"Sen ne dediğinin far-"

"Babam bir terör örgütü üyesiymiş."

Kalp atışlarım göğsümün içine bir bina gibi yıkılarak etrafa dağıldı. Hislerim moloz yığınlarına dönüşmüş hâlde Cenan'a şok içinde bakakaldım.

"Ne ben babamın bir terör örgütü üyesi olduğunu biliyordum ne de Basri o adamın benim babam olduğunu biliyordu."

Sanki zaman bir anda yavaşlamıştı.

"Vatana ihanetin bedeli ölümdür." Cenan çenesini havaya dikti. "Onu bunun için suçlayamam. Doğru olan buydu, yapılması gereken buydu ama ben bilmiyordum. Babam müthiş biri sanıyordum. Sanatçı ruhlu, şefkatli, güler yüzlü, beyefendiydi. Onu bu hayatta herkesten çok seviyordum. Kendimden bile çok. Eğer vatanına ihanet etmişse, eğer bir örgüte bağlıysa, ölümüne üzülmemeliydim, biliyorum. Ama o gün öldürülen üyelerin fotoğrafları arasında babamı görmek, beklediğim son şeydi, Zeliha."

"Bunun için Hakan abiyi mi suçluyorsun?" diye sordum kısık sesle, elbette müthiş derecede kötü bir acı yaşamış olmalıydı ama Hakan abi, o adamın onun babası olduğunu bile bilmiyordu.

"Hayır. Belki o an suçladım, belki o an parçalandım ama ona hiçbir şey söylemedim. Yanında dimdik durup zarfın dışına saçılmış fotoğraf karelerine bakmaya devam ettim. Ağlayamadım, bağıramadım, haykıramadım, mahvolamadım ve yıkılamadım. Ona sadece kod adıyla tanıdığı adamın babam olduğunu söyleyemedim. Sadece durdum ve başının etrafında kendi kanından bir göl oluşan o adama, babama baktım. Öleli sadece birkaç saat olmuştu ve öldüğünü sevdiğim adamın masaya koyduğu zarfın içindeki fotoğraflardan öğrenmiştim."

"Sonra?" diye fısıldadım.

"Bir terör örgütü üyesinin kızı olduğumu ona söyleyemedim, öldürdüğü kişinin babam olduğunu, haklı olmasına rağmen sanki o an benim de canımı aldığını söyleyemedim ona. Ama sonra durdum ve düşündüm, bu Basri'nin suçu değildi, evet ama sustuğum her şeyi düşündüm. Babamın acısı içimi kavururken, önceden yaşadıklarımızı düşündüm. Basri bazen adaleti kendisi sağlamak isterdi, bu uğurda suçsuz birini bile öldürebileceğini söylediği bir an vardı, bunu hatırladım." Gözleri-

CamScanner ile tarandı

me öyle uzun baktı ki. "Peki ya babam?" diye sordu. "Suçu kanıtlanmış mıydı?"

Kalbimin atışları yeniden hız kazandı.

"Basri, adalet için suçsuz birini bile öldürebileceğini söylemişti, bunu kulaklarımla duymuştum, birçok kez adaleti sağlamak için silahını kullandığını gözlerimle görmüştüm. Peki ya bu kez suçsuz birini öldürmüş olabilir miydi? Yoksa babam... Babam cidden öyle biri miydi? O insanların yanında olduğuna, bir kod adı olduğuna göre öyleydi ama kalp, Zeliha, kalp düşmandır. Kalp seni sırtından vurabilse vuracak ama göğsünde olduğu için sadece canını yakabilen bir düşmandır."

Yutkundum.

"Ve sonra gittim. Ona adaleti yaratırken bir gün bir masumu öldürmesinden korktuğumu söyleyip bunu bahane ederek gittim, belki anlamadı, belki neler olduğunu algılayamadı, beni durdurmaya çalıştı ama durduramadı. Babamın ölüsüne hiç ulaşamadık. Ailem, annem ve kardeşim babamın kaybolduğunu sandılar. Onu aradılar ama o zamanın şartlarında yeterli bilgiye ulaşamadılar. Ama ben biliyordum. Karnımda onun çocuğunu taşıdığımı öğrendiğim gün, annemin babamın fotoğrafına sarılıp evin terasında nasıl haykırdığını hatırlıyorum. Karnımda dünyanın yükünü taşıyormuşum gibi hissetmiştim."

"Onu hâlâ sevmek seni bu yüzden mahvediyor," diye fısıldadım.

"Onu sevmek beni öldürüyor."

"Peşinden geldi mi?" diye sordum yavaşça. "Baban olduğunu öğrendi mi?"

"Peşimden gelmedi çünkü bir anlaşmamız vardı. Onu asla bırakmayacağımı, bir gün bırakırsam asla dönmeyeceğimi söylemiştim. Bunu söylediğimde ona o kadar bağlıydım ki, bu aslında onu asla bırakmayacağım anlamına geliyordu. Peşimden gelmedi, gerçekten bittiğine inandı çünkü yemin vardı, çünkü gidersem dönmezdim, çünkü gidersem artık onu sevmiyorum demekti." Gözlerini kahveye indirdi. "Babam olduğunu hiçbir zaman bilmedi."

"Üzgünüm," diyebildim. Söylenecek binlerce şey vardı ama söylemesi gereken kişi ben değildim, bu yüzden cümleme devam edemedim.

"Biliyorum," dedi. "Ben de öyle. Çok üzgünüm. O yüzden hiçbir zaman babam gerçekten suçlu muydu araştırmadım, suçlu değilse Basri'den tamamen nefret etmekten korktum, suçluysa... Babamdan nefret etmekten korktum. Basri ve babam, benim için ölene kadar bir bilin-

mezlik olarak kalsınlar istedim. Böylece belki... İkisini de aynı anda sevebilirim."

Gözlerimi yumdum, gözyaşlarının gözlerimi zorladığını hissettim. Ağlarsam kötü hissetmesinden korktum, herhangi bir yorum onu kırar diye sustum, sadece çaresizliğinin ne kadar büyük olduğunu kalbimin derinliklerinde, içimin tam merkezinde, ruhumda hissettim.

Kahvesini içmeye başladı. Ben de içtim ama her yudumda, cehennem ateşi boğazımdan akıp gidiyor gibi hissettim. Ona yeni sorular sormadım, o da bana başka ayrıntı vermedi. O kadar üzgün görünüyordu ki sanki tüm dünya onun yüzüne bakıp ağlayabilirdi, o kadar güçlü görünüyordu ki sanki kimse onun ne hissettiğini bilemezdi.

Kahve dükkânından çıktığımızda yüzündeki durgunluk hareketlerine de yansımıştı, cansız bir nesnenin eklemlerini iplere bağlamışlardı da biri o nesneyi yukarıdan hareket ettiriyordu sanki. Kukla gibi görünüyordu. Biz arabaya gidene kadar yağmur yeniden başlamıştı. İkimiz de ıslandık, araca bindiğimizde ise yol boyunca derslerimle ilgili konuştu, bir daha Hakan abi ile ilgili hiçbir şey söylemedi.

Binanın önünde park etti, birlikte binanın altındaki A101'e girdik ve kasanın önünde duran raftan bir çikolata aldı. O ödemesini yaparken ben de hijyenik ped ve süt alıp onun arkasından kasaya geçtim. Marketten çıktığımızda yağmur artık sağanaktı, saçakların altından geçtiğimiz için ıslanmadık ama blokların içinde yürümeye başladığımız anda sırılsıklam olmuştuk.

Asansördeyken bana, "Eğer Gurur'a güveniyorsan artık yolunuza çıkmayacağım," dedi. "Seni kendime o kadar benzetiyordum ki, kendimi durduramadım, belki de karışmamam gerektiği kadar çok şeye karıştım. Sizi rahatsız ettim." Gözlerini bana çevirdi, katlar arasında ilerleyen asansör her bir kata ulaştığında hafif bir çınlama sesi çıkarıyordu. "Onu kaybetmenin eşiğindeki seni gördüm, o seni görmek, sonradan yaşadığım her şeyin fragmanı gibiydi. Benim gibi olmanı istemiyorum."

Sessizce, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sustu ve arkasına yaslanıp gözlerini asansörün kapısına çevirdi. Öyle nahif bir sessizliği vardı ki, acı bile ona dokunurken onu parçalamaktan korkuyor olmalıydı.

Asansörün kapıları açıldı ve binanın koridorunda birlikte yürümeye başladık. Bir şeyler daha söyler diye bekledim ama bu olmadı. Tam dairenin önüne geldiğimde omzumun üstünden ona doğru baktım, kahverengi deri çantasının içinden evinin anahtarını çıkarıyordu. Birdenbire

CamScanner ile tarandı

dairenin kapısı açılınca irkilerek kapıya doğru döndüm, tam karşımda Yener duruyordu, arkasında da onun bacaklarına dolanan Leon vardı. Cenan kendi kapısını açtığı an Dide, "Hoş geldin!" dedi capcanlı bir sesle ve Yener'in gözleri arkaya doğru kaydı. Dide'ye baktığını gördüğümde karnıma tekme yemişim gibi bir tepki verdim.

Dide ona bakan kamuflaj giymiş adama bakınca birden mavi gözleri irileşti. Cenan omzunun üstünden soğukkanlı bakan siyah gözleriyle Yener'e doğru baktı. Korktuğunu hissettim ama bunu asla belli etmedi.

"Asker misiniz, efendim?" diye sordu Dide, ilk kez konuşmaya bu kadar hazır görünüyordu. Cenan'ın bakışları sertleşti, gözlerini kızına indirdi ama yorum yapmadı. Bir şey diyecek olursa Yener'i şüpheye düşüreceğini biliyordu.

Yener küçük kıza genişçe gülümsedi, yüzüne yayılan gülümseme çizgilerine baktım, gözleri sevecenlikle parlıyordu. "Evet, küçük hanım," dedi kibarca.

"Benim de babam asker," dedi birden Dide, Cenan'ın yüzündeki kan çekildi, Yener kaşlarını kaldırdı ve şüpheden uzak bir şekilde gülümsedi. "Görevde olduğu için hâlâ gelmedi ama annemin söylediği kadarıyla bir gün benim için geri dönecekmiş." Dide tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir gün ben de sizin gibi olabilirim umarım. Yeşil rengini çok severim ama bununla ilgili değil. Gerçekten asker olmak istiyorum."

Cenan'a bakıp gülümsedi, anne demediği için şanslıydık, Yener elbet onun kim olduğunu sorgulayacaktı. Dide tekrar Yener'e baktı. "İyi günler, efendim."

"İyi günler," dedi Yener kıza duyduğu sempatiyi gizlemeden, şefkatle gülümseyerek.

Cenan kapısını kapattığı anda Yener, "O ne tatlı bir veletti ya," dedi gülümseyerek. Ben ise gözlerim tek bir noktaya sabit hâlde öylece donup kalmıştım.

Dide babasının bir asker olduğunu biliyordu. Dide bir gün babasının geri geleceğini sanıyordu.

"Bu arada, o yürüyen mahkeme salonu suratlı kadının nesi o çocuk?"

"Bilmiyorum, ya bir arkadaşının çocuğuydu ya da yeğeniydi," diye yalan söyledim içeri girip üstümdeki deri ceketin fermuarını hızla aşağı doğru indirerek.

"Gurur yolladı beni," diye açıkladı arkamdan gelirken. Durgun olduğumu anlamıştı. "Çocukları tuvalete çıkardım." Leon ve Pars'tan bahsettiğini anladığımda başımı salladım. "Her şey yolunda mı?"

Göz ucuyla ona baktım. "Neden?"

"O kadınla geldin, seni çok sıkıştırmadı değil mi?"

"Yok," diye mırıldandım.

Derin bir nefes alınca omuzları kalkıp indi. "Teslim olmasından mı korkuyorsun?"

"Ağzıyla söyledi," dedim. Muşta ile ilgili öğrendiklerim zihnimde usul usul ilerleyerek kafamdaki karanlığa yaklaşıyordu. Koltuğun ucuna oturup dirseklerimi dizlerime yaslayarak camdan dışarıya baktım. Yağmur öyle şiddetli yağmaya başlamıştı ki şehir puslu bir görüntünün arkasında âdeta kaybolmuştu.

Yener yanıma otururken, "Seni düşünmediği için değil, seni çok fazla düşündüğü için yapıyor," dedi. "Güven bana."

"Bu düşünmek değil." Kaşlarımı çattım. "Hem en başında beni düşünüyor muydu? Şimdi neden bir anda beni düşünesi geldi?" Öfkeyle kurulmuş soru cümleleri Yener'i gülümsetti. Bana dikkatle baktığını fark ettiğimde, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Bir şeylerin oyun olmaktan çıktığını görebilecek yaşta ve zekâdasın," dedi. "Kafanı kullan."

"Bir şeylerin oyun olmaktan çıkmaması gerek."

Yener başını sallayarak beni onayladı ama bunu durduramayacağımızı bildiği için bana güç verecek şekilde gülümseyip elini omzuma koydu. Omzumu sıkarken, "Bu senin ya da onun elinde olsaydı belki durdurulabilirdi, belki bir şeyler sadece oyun olarak kalabilirdi," dedi. "Ama Zeliha, bu ne senin elinde ne de onun elinde. Elleriniz birleşti, artık el elesiniz ve bu ne onun ne de senin elinde."

"Son zamanlarda ne kadar çaresiz hissediyorsam hepsini topla ve bugün hissettiğim çaresizlikle çarp," dedim. "Yarın beni bekleyen çaresizliğin büyüklüğünü ancak böyle anlayabilirsin."

"En başında yaşadığın her günün bir diğerinden daha kötü olacağını biliyordun."

"Ve engelleme şansım yoktu," dedim omzumun üstünden ona dik dik bakarak.

"Gurur sana engelleme şansı verdiğindeyse engellemeyi istemeyen taraf sendin, hatırlatırım," diye fısıldayınca suçluluk duygusuyla başı-

CamScanner ile tarandı

mı önüme eğdim. Omzumu biraz daha sıkıp, "Bu dünyada aşılamayacak hiçbir duygu yok," dedi, kaşlarımı kaldırdım ama gözlerimi indirip sabitlediğim boşluktan çekmedim. "Hep içinde yaşasa da aşabilirsin. Bir insanı unutursun ama sana verdiği hisleri unutamazsın. Hep içinde yaşatsan da bir gün bir şeyleri aşacaksın."

"Gurur'u mu aşacağım?"

"İçinde yaşattığının Gurur olduğunu kabul ediyor musun?"

Gözlerimi yavaşça Yener'e çevirdim. "Belli olmuyor mu?"

"Pavyon tabelası gibi, ışıklı mışıklı." Gülümsemesi derinleşti, yanaklarına yayılan çizgilere baktım. "Ama Zeliha, bazen bir insan sana çok iyi gelse de sen o insana kötü gelmekten çok korkarsın ve o insandan kaçarsın."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sen Gurur'a çok iyi geliyorsun, peki ya o sana nasıl geliyor?"

Cevap vermek istemedim çünkü o bana iyi de geliyordu kötü de. O benim için hem cennet hem de cehennemdi; belki de o araftı.

"Senin yaptığın bu mu?" diye sordum kendimi savunmak ister gibi.

Yener bir an afallayarak bana baktı.

"Bir insan sana çok iyi gelirse, ona kötü gelmekten korktuğun için ondan kaçar mısın, Yener?"

"Biri bana iyi gelirse ondan kaçarım," diye fısıldadı, bu itirafı sessizce gözlerinin içine bakakalmama neden oldu. "Çünkü Zeliha, ben iyi gelebilecek bir adam değilim. Gurur iyi gelebilecek bir adam ama şartlar müsait değil. Ben ise onun tam tersiyim. Ortam nasıl olursa olsun, ben iyi gelebilecek bir adam değilim." Geriye doğru yaslanıp camdan dışarıya, şiddetle yağan yağmura baktı.

"Kendine haksızlık ediyorsun."

"Kendime ne kadar bonkör davrandığımı bilsen şaşarsın." Derin bir nefes aldı. "Eğer Gurur'un yerinde olsaydım ve bana senin gibi iyi gelen biri olsaydı, ben Gurur'un aksine şartlardan dolayı değil, olduğum insandan dolayı onu geride bırakırdım."

"Sen kendine karşı bonkör falan değilsin, sen kendine karşı çok düşmanca davranıyorsun ve acımasızsın." Kaşlarımı çattım. "Ayrıca şartlar müsait olmadığı için Gurur'un beni geride bırakacağını ima ettiğin için de çok teşekkür ederim. Ben de moralim daha kaç farklı şekilde sikilebilir diye hesaplamaya çalışıyordum."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Öyle bir şey demedim."

"Basbayağı dedin."

"Gurur'un seni bırakmasından mı korkuyorsun?" diye sordu, cevabı bildiği açık olmasına rağmen bana bunu sorması kaşlarımı daha sert çatmama neden oldu. Bana doğru döndü, ciddi bakan gözlerini ruhumu görüyormuş gibi yüzüme dikti. Bir abiye sahipmişim gibi hissettiren sesiyle, "Bence seni korkutan onun seni bırakması da değil, kendisini bırakması," dedi. "Ama sana muhtemelen bihaber olduğun bir şeyi söylemem gerek. O kendini bırakalı yıllar oldu."

Hiçbir şey söyleyemedim ama içimdeki fırtına biraz daha şiddetlendi.

"Gurur sana kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmadı, değil mi?"

Yutkunup, "Sanırım," dedim. "Bazen onun kapalı bir kutu olduğunu düşünüyorum."

"Kıraç'ın bir şarkısı var," dediğinde konuyu neden bir anda bir şarkıya çevirdiğini merak ederek ona baktım. "Şarkının ismi Yıkık. Sözleri derin, dinlerken bir insanı düşünürsen, bir süre sonra şarkı o insana dönüşüyor." Gözlerini yere indirdi, bir süre sustuktan sonra, "Bir ara dinle," diye mırıldandı.

Gurur'u düşünerek dinlememi istiyordu, bunu anlamıştım ama dudaklarımızdan onun ismi dökülmedi. Sanki sessizce bir şarkının içine Gurur'un hikâyesini saklamıştık.

Yener tam oturduğu yerden kalkıyordu ki evin zili çaldı, ikimiz de bakışlarımızı kapıya doğru çevirdik ve "Birini mi bekliyordun?" diye sordu, sonra da ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Hayır. Bizim kızlardan biridir."

Yener bana bakarak kapıyı açtığında, karşısında beliren kişinin Simge olduğunu o an görmemişti çünkü gözleri hâlâ bendeydi. Gözlerimin kapıdaki kişiye kaydığını görünce o da başını yavaşça kapıya doğru çevirdi ve gözleri buluştu. Simge'nin ıslanan saçları kurum gibi siyah görünüyordu, yeşil gözleri iri bakıyordu. Yener'in durup uzun uzun onu izleyebilecek kadar büyük bir dikkatle Simge'ye baktığını fark ettim. Simge de gözlerini kaldırmış, ondan epey uzun olan adama pürdikkat bakıyordu. Sanki birbirlerine bakarlarken neden birbirlerine bakıyor olduklarını bile sorgulamıyorlardı.

Yener bir adım geri çekilip kapıyı tamamen açtı ve Simge'ye baktı. Söylenecek sözler anlamsızdı, birbirlerinin seslerini duymadan da birbirlerini anlayabiliyorlarmış gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar

CamScanner ile tarandı

ve Simge içeri girerken sessizce, "Yağmur çok şiddetli yağıyordu," diye mırıldandı.

Yener dudaklarını araladı, tam bir şey söyleyecekti ki bir anda sustu, bakışlarındaki ışığın söndüğünü gördüm, gözleri daha durgun bakmaya başladı. Sanki bir şeyi hatırlamış gibiydi. Hatırladığı şey onu durdurmuş, kelimeler yeniden kaybolurken bakışları da Simge'nin üzerinden silinip gitmişti.

Sana iyi geleceğini bildiğin insana kötü gelmekten korkmak.

Bu durgun gözlerde saklanan bu muydu yoksa sadece bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum.

"Amma ıslanmışsın iki adımlık yolu gelene kadar," dedim telaşla ayağa kalkarak.

"Şeker değiliz şekerim, erimeyiz. Gerçi ben şekerim, belki de eririm." Sırıtarak bana baktı. Yener durgun gözlerle onu izlemeye devam ediyordu, Simge bunu fark etti ama gözlerini ona dokundurmadı.

"Gel, yukarıda sana bir şeyler vereyim. Durma üstündekiyle."

"Soyunayım mı?" diye sordu Simge birden, Yener'in gözleri irileşti, elinde olmadan verdiği bu tepkiyi göz ucuyla gören Simge, bıyık altından güldükten sonra yeniden bana dik dik baktı. "Islandım ya şimdi ben, en iyisi soyunayım doğru."

Tanıdığım Yener bel altı bir espri yapardı ama sadece aceleyle bir bana, bir Simge'ye baktıktan sonra birden mutfağa giden hole doğru saparak bizden uzaklaşmaya başladı. Simge onun arkasından bakarken sırıttı.

"Şirin mi sinsi mi inan hiç anlamıyorum," dedi sessizce. "Ne ayak bu herif?"

"Anlarsın anlarsın," dedim gözlerimi Simge'ye dikerek.

"Ne?"

"Hiç. Gel sana tişört vereyim."

Simge başını sallayarak merdivenlere yöneldi. Valizim hâlâ yerdeydi, içindeki çoğu kıyafet çıkartılmıştı ama Simge yere çöküp valizin içinden kendine bir şeyler bakmaya başladı. Durgun gözlerle onu izlediğimi fark ettiğinde ise kafasını kaldırdı ve "Ne bu surat? Kışın amcamın ağzına zorla çay kaşığıyla pekmez tıktığında baktığın gibi bakıyorsun," dedi.

"Taklitçi katilden bahsetmiş miydim sana?"

"He, evet," dedi kaşlarını çatarak. Kırmızı bir kazak çıkarıp kazağı kurduğu bağdaşın ortasına koydu. "Ne oluyor?"

"Yeni bir vaka," dediğimde kaşlarını bir anda havaya kaldırdı, dehşetle, "Ha?" diye sordu.

Başımı sallamakla yetindim, başka bir şey anlatmak istemedim, başım çok ağrıyordu ve sadece Gurur'u görmek istiyordum.

"Bu işin ucu sana dokunuyor mu?" diye sordu tedirgin bir sesle.

"Bana dokunan bambaşka uçlar olacak gibi geliyor ya hadi hayırlısı." Saçlarımı dağıtıp Simge'ye baktım. "Bugün daha bombok hissedemezdim herhâlde."

Bu kez beni hafifletecek bir şeyler söyleyemedi çünkü onun da kafası allak bullak olmuş gibi görünüyordu. Simge üstünü değiştirdikten hemen sonra alt kata indik. Yener elinde kahveyle holden çıktı ve elindeki kahveyi Simge'ye uzatıp hiçbir şey söylemeden ona baktı.

İlk insan gibi davranmak yerine kıza bir şeyler söylese olmaz mıydı?

Simge kahve fincanını Yener'in elinden alırken tek kaşını kaldırarak, "Konuş da bir sesini duyalım," dedi.

"Üşüdün," dedi Yener. "İçersen geçer."

Simge, Yener'in gözlerinin içine bakarak, "Konuşuyorsun," dedi. "Hayret." Kahveden bir yudum aldıktan sonra sakin gözlerle onu izleyen adama gülümsedi. "Teşekkür ederim. Kahve için."

Yener başını salladı. "Rica ederim," dedi ve gözlerini bana çevirdi. "Tesise dönüyorum. Bir şey olursa ararsın."

Başımı aşağı yukarı salladım. Yener yeniden Simge'ye bakmadı, çıkışa yöneldi ve kapıdan çıkıp gitti.

O gece Gurur bana sade bir mesaj çekti, mesajın içinde ne hissettiğine dair emareler yoktu. İşinin uzayacağını söylemişti mesajda, yalnız sıkılma ihtimalime karşı kızların yanına gitmemi söylemişti. Ama zaten ihtiyacım olan yalnızlıktı. Bu yüzden mesajına aldırış etmedim.

Kulaklıklarımı kutusundan çıkarıp kulağıma yerleştirirken bitkin hissediyordum. Dizlerimi karnıma çekip koltuğun üstünde küçücük kalarak oturdum, telefonumun ekranına ruhsuz gözlerle baktım. Kıraç'ın şarkısının ismini arama çubuğuna yavaşça yazdım, parmağımı şarkının üzerine getirirken Yener'in söylediklerini hatırladım.

Şarkı başladı, gözlerimi yumdum ve onu düşündüm, şarkı devam etti ve birdenbire ona dönüştü. Her bir cümlesi, her bir melodisi, içime leke gibi bıraktığı her bir his ona dönüştü. Onunla ilgili hiçbir şey bilme-

CamScanner ile tarandı

diğimi hissettim. Bu bilinmezlik karanlığa bakmak gibiydi. Gözleriniz bir süre sonra karanlığa alışırdı. Benim de gözlerim o karanlığa alışmıştı. Hakkında hiçbir şey bilmiyor olmama rağmen o karanlığa bakarken aslında onun hayatına da baktığımı biliyordum.

Şarkı sabahın ilk ışıklarına kadar onlarca kez tekrardan başladı, ben onlarca kez o şarkının içinde ona ait parçalarla karşılaştım. Sonunda gece gökyüzünden silindi, şafak geldi, çok fazla kalmadı ve sabah gökyüzüne dağıldı. Yağmur dinmişti. Gurur tıpkı söylediği gibi gelmemişti.

İçimdeki huzursuzluğun katlanarak arttığını hissettim. Onunla ilgili koca bir boşluğa sahiptim, bildiğim tek şey bu boşluktu, o boşluğu dolduracak olay dizileri bana ne hissettirecekti hiçbir fikrim yoktu ama korkuyordum. Hissedeceklerimden değil, Gurur'un bir zamanlar hissettiklerinden.

İnsan çoğunlukla kendi geçmişinden korkardı, bir başkasının geçmişinden korkmaya başladığındaysa, o insan kendisinden bir adım öne geçmiş demek olurdu. Bir nehrin önünde durmuş, dibi görünmeyen suya bakarken onun geçmişine bakıyor gibiydim. Derinliğin ne kadar olduğunu bilmiyordum, tahminlerim yetersiz olacaktı, hatta tahminlerim bile yoktu. Elimi soktuğumda ne kadarına ulaşacağımı, ne kadarını avucumun içinde tutabileceğimi bilmiyordum; elimi o nehrin suyuna soktuğumda beni bir şeyin yakalayıp o derinliğini bilmediğim suya çekmesinden korkuyordum. Onun geçmişinde boğulmaktan korkuyordum.

Bir hayalet gibi üst kata gittim ve duşun altına girdim. Ilık su tenimden kayıp giderken banyoda bir köşeye bıraktığım telefonumun hoparlöründen gelen şarkı sesi boşluğa yayılıyordu. Aynı şarkı ben suyun altından çıkana dek beş, altı kez daha çaldı ve sonunda şarjımın bittiğini bana duyuran bildirim sesini duydum. Telefonumu şarja takıp ıslak saçlarımı kuruladım, zayıfladığını fark ettiğim vücuduma henüz etiketi üzerinde olan bir iç çamaşır takımını geçirdim. Yüzüme düşen ıslak saçları geri çekerken siyah boğazlı bir kazak çıkarıp yatağın ucuna doğru ilerledim. Yatağın ucunda katlı duran taytı da aldım ve kazak ile taytı giydikten sonra saçlarımı kuruttum. Ben saçlarımı gözlerimde büyüyüp giden bir boşlukla ağır ağır tararken telefonum çalmaya başlamıştı.

Arayan Devran'dı. Çatık kaşlarla telefonu açıp kulağıma koyduğum anda Biricik kısık bir sesle, "Zeliha," diye mırıldandı hattın öteki ucundan. "Tesise gelebilir misin?" Zayıf sesinin arkasından yükselen kükremeyi anımsatan sesleri duyduğumda nabzım damarlarımı zonklattı.

Panikleyerek, "Neler oluyor?" diye sordum, sesimdeki telaş onu duraksattı, bir süre düşündü sanırım, sessizdi; arkadaki gürültüler çoğalmıştı. Birileri bağırıyordu. Biri bağırıyordu. Bağıran kişinin Gurur olduğunu anladığım anda, "Biricik!" diye seslendim ona sertçe.

"Buraya gelebilir misin? Bak, Gurur çok öfkeli, onu durdurmaya çalışıyorlar ama bir delilik yapacak diye korkuyorum. Onu senden başkasının durdurabileceğini sanmıyorum. Lütfen çabuk gel."

"Hemen geliyorum," dedim telaşla, telefonu kapattığım an terleyen ellerimi taytımın kumaşına bastırıp aşağı doğru çekerek silmeye çalıştım ama yapamadım, ellerim zangır zangır titriyordu.

Neler olduğunu anlamaya çalışmadım, buna vaktim yokmuş gibi hissettim. Üstüme siyah paltomu alıp hızla merdiven basamaklarını indim, Leon ve Pars'ın mama kaplarını ağzına kadar doldurduktan sonra titreyen ellerimle anahtarı aldım, anahtar tam üç kez elimden düştü, tam üç kez eğilip anahtarı yerden aldım ve sonunda paltomun cebine atarak evden ayrıldım.

Kendimi caddeye attığım an ilk gördüğüm karşımdaki taksi durağı oldu. Gülistan Taksi Durağı'na doğru hızla koşmaya başladığım anda kızlarla yaşadığım evin yokuşunu hızla alan motosikletin uğultusunu duydum. Ardından motosiklet tam ayaklarımın dibinde durdu ve korku dolu gözlerimi kaldırıp motosiklete baktım. Kaskın arkasındaki meraklı mavi gözler gözlerime mühürlenmişti, Eymen bana ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Beni hemen götür," dediğim anda gözlerinin irileştiğini gördüm. "Sana yolu göstereceğim. Beni götürebileceğin en hızlı şekilde istediğim yere götür."

"Abla, ne oluyor?" diye sordu ama bu soru hızlı bir, "Tamam," ile kesildi. "Kaskı al. Götüreceğim. Sakinleş."

Arkasındaki kaskı alıp kafama geçirirken ikinci kez düşünmedim. Yüksek motosiklete bindim. Kollarımı erkek kardeşimin bedenine sararken gökyüzü yeniden bulutları misafir etmeye başlamıştı. Eymen'in motosikletinin altımızda gürlediğini duydum, gürlemeyle beraber baskıyı bedenimde hissettim ve motosiklet büyük bir hızla caddeye doğru atıldı. Erkek kardeşimin deri ceketini sıkıca kavrarken gözlerimi yumdum ve ona gideceğimiz yönü tarif ettim.

Sandığımdan daha hızlı gelsek de hava buz kırağı olduğundan ve de motosikletin üzerinde olduğumuzdan motosikletten inerken tüm

CamScanner ile tarandı

kemiklerim sızlıyordu. Eymen şaşkın bir şekilde eline tutuşturduğum kaska, sonra da bana baktı. "Abla," dedi karman çorman bir sesle.

Ona bakmadan dağın başında sırtımı dönüp tesise doğru koşmaya başladığımda Adnan tesisin kapısında dikiliyordu. "Kardeşim," dedim Adnan'a Eymen'i işaret ederek. "Kardeşimi getirdim, affedersiniz, acelem vardı. Lütfen kardeşime sahip çık." Hızla tesise girmeden hemen öncesinde söylediğim son sözlerdi bunlar. Adnan'ın ben tesise girdiğim anda Eymen'i yanına çağıracağını biliyordum.

Koridorları bedenimdeki titremeyle hızla aştım. Sonu boydan cam olan loş koridora girdiğim anda alnım sert bir bedene vurdu ve irkilerek kafamı kaldırıp bedenin sahibine baktım. Sert, kirli sakallı bir yüz, ruhsuz bakan kahverengi gözler yüzüme bir bıçak gibi saplandı. Uzun boyluydu, bu yüzden gözlerini indirmiş bana bakıyordu, üstünde kamuflaj tişörtü vardı, gözlerim gözlerinden ayrıldı ve tişörtünün üstünde duran künyesine kaydı.

Ecevit Erçetin.

Sessizce ismini okuduktan sonra tekrar gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. Onu tanıyordum ama hiç sohbet etmemiştik. Bana sadece, "Gurur'u mu arıyorsun?" diye sordu ve o an, onun beni tanıdığını anlayarak hızla başımı salladım. Çenesini kaldırıp bana daha ruhsuz gözlerle bakınca şaşırdım, gözlerinde hiç insani bir şeyler yoktu, buzdan bir heykele bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. "Yanlış koridordasın. Ben de oraya gidiyorum. Takip mi edeceksin konum mu atayım?"

"O iyi mi?" diye sordum, paniğim ona bir şeyler hissettirmişe benzemiyordu.

"Evet, ayı gibi tepinip zorluk çıkarmasaydı biz de iyi olabilirdik." Ona anlamadığımı belli eden gözlerle baktığımda omuzları aldığı nefesle beraber kalkıp indi. Yanımdan sıyrılıp geçtiğinde şaşırarak omzumun üstünden ona doğru baktım. Sakin adımlarla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başlamıştı.

Arkasına takılıp onu takip etmeye başladım ama o kadar sakin yürüyordu ki bir an ensesine yapıştırıp, *hadisene lan öldüm meraktan,* demek istedim. Yener olsa yapardım, Ecevit korkutucuydu, yapamadım.

Ecevit, demir bir koğuş kapısını açtı, beni beklemeden kapıdan içeri girdi. Tedirgin bir şekilde kapıya baktıktan sonra ben de arkasından içeri girdim ve karanlık bir koridora çıktığımızı fark ettim. Ecevit on, on beş adım kadar önden yürüyordu. Gurur'un sesini duyunca adımlarım

hızlandı ama Ecevit tepkisizdi, yanından sıyrılıp geçerek aceleyle koşmaya başladığımda bile umursamadan yavaşça yürümeye devam etti.

"Lan ayı bir dur bir dur!" diyen kişi Yener'di. "Kolum çıktı pezevenk, akşam Seda hemşireyle sinemaya gidecektim, şimdi bu güzel kaslı kolumu kızın omzuna nasıl atıp ilk temas aşamasını başarıyla tamamlayacağım ben?"

"Kes, götveren," dedi Gurur, bir an duraksayarak sesin geldiği kapıya doğru baktım. Öfkeyle çatlayan sesi beni korkuttu. "Bu amına koyduğumun yerine beni bağladınız da ne oldu? Ölene kadar burada tutacak değilsiniz."

"Ay onu anladık be geri zekâlı, masayı da götürmeye çalışmasan buraya kadar getirmek zorunda kalmazdık seni." Yener bunu homurdanarak söylemişti. Arkasını dönünce kapının önünde durduğumu gördü ve "Şükür hamt dua," dedi. "Ne olursun bir şey yap, Exorcism filminin içindeymişim gibi hissediyorum ve rahiplik bilgim sıfır."

İçeri adım attığım an irkildim. Bir sorgu odasından hiçbir farkı olmayan odanın tam ortasında, zemine sabitli demir bir masa vardı, masanın bacaklarından birine bağlı olan kelepçenin bir diğer ucu Gurur'un bileğine takılı hâldeydi. Gurur beni görünce kelepçeyi zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ama masa yere sabitli olduğu için kalkamadı ve öfkeyle gözlerini yumup dişlerini gıcırdattı. "Onu buraya çağırmanıza gerek yoktu, bu yaptığınız şerefsizlik."

"Neler oluyor burada?" diye sordum, tam Gurur'un oturduğu masanın üzerinde bir lamba yanıyordu, lamba etrafını saran kapak sayesinde sadece Gurur'u aydınlatıyordu. Karanlıkta gülen kişinin Devran olduğunu anlayınca o yöne doğru baktım.

"Hepimizin kurtarıcısı olmaya karar vermiş. Biz de kurtarıcıya ihtiyacımız yok adlı çalışmamızı yaptık," dedi Devran, gülüyordu ama bu gülümsemenin öfke koktuğunu şimdi daha iyi anlıyordum çünkü karanlıktan bir adım atarak daha aydınlık bir noktaya geldiğinde, yüz hatlarına çökmüş eceli görmüştüm.

"Teslim olma konusu mu?" diye sordum, sesimde yükselen öfkeyi o âna kadar fark etmemiştim, fark etmemi sağlayan Devran'ın gözlerine düşen yansımam oldu.

Bakışlarımı Gurur'a çevirdiğimde gözlerimde hayal kırıklığı vardı, Gurur bunu gördü ve perişan oldu; bunu gördüm, perişanlığı gördüm, yarattığı hayal kırıklığının benden çok onu parçaladığını gördüm. "Ne-

CamScanner ile tarandı

den?" diye sordum. "Her şeyi bu hâle getirdikten sonra nasıl vazgeçmeye çalışırsın? Neden?"

Cevap vermedi, gözleri gözlerimdeydi. Kelepçeyi bir kez daha zorladı ama sonra omuzlarını düşürüp gözlerini önündeki masaya indirdi.

"Onu esir alarak durdurabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordum. "Onu ne zamana kadar burada tıklı tutacaksınız? Kafasına koyduğunu yapar, hâlâ öğrenemediniz mi? Onu benden daha iyi tanıyorsunuz."

"Aklı başına gelene kadar," dedi Yener sertçe. Bana doğru döndü. "Normal masaya kelepçelemeye çalıştık, masayı da alıp götürdü. Biz de sabitli masa bulduk," dedi. "İnanır mısın, bunlar yüzünden aslan kafeslerinde çalışan insanlar gibi hissediyorum kendimi. Böyle aldı, çekti, savura savura götürdü masayı arkasından. Koridorda bileğinden bağlı olduğu bir masayla yürüdü..."

Normal şartlarda güleceğim bu şeye sadece bomboş gözlerle baktım.

Ecevit sakin bir sesle, "Bu herifi yeniden azdırmak istemiyorsanız odayı boşaltın da yalnız kalsınlar," dedi. "Madem onu sakinleştirici iğneler değil kız böyle süt dökmüş kediye çeviriyor, kedi yeniden kaplana dönüşmeden önce kafesten uzaklaşsak iyi ederiz."

Yener elime kelepçenin anahtarını tutuşturdu, anahtarı paltomun cebine koydum. Herkes çıkana kadar sessizliğimi korudum.

Gözlerini kaldırmadı, bana bakmadı. Buz sıcağı gözleri beni bulmadı, bende kalmadı; neşeli değildi, sessizdi, suskunluğunun bu denli büyük bir ızdıraba sebep olacağını tahmin etmezdim. Masaya doğru tedirgin bir adım attım. Geçmişimiz de benimle beraber masaya doğru bir adım attı. O gece buradaydı, o kız buradaydı, dökülen kan zemindeydi, iki hayatın üstüne dik bir şekilde atılan çizik buradaydı, yaşanmaması gereken her şey yaşanmış vaziyette şimdi burada, bu odadaydı. Karşısındaki sandalyeye oturmak için sandalyeyi çektim. İşte şimdi Gurur'un tam karşısındaydım.

"Eve gelmedin," dedim. "İşin olduğu için değil. Bana veda etmeye cesaretin olmadığından." Gözlerini kaldırmadı, bana bakmadı, yansımanın düştüğü masaya bakmayı sürdürüyordu. Beni gördüğünü bildiğim için gözlerimi masanın parlak yüzeyindeki yansımama indirdim. O an, onu görmesem de yansımamı izlediği için onunla göz göze gelmiştim. Bir tepki vermedi, sadece izledi. Kendi yansımama bakarak, "Bana veda mı ediyordun?" diye sordum yavaşça.

"Bir yolunu bulmaya çalışıyordum," dedi sadece. Bu cevaba tutunmak, bu cevaba onlarca anlam yüklemek, her bir anlamı vedadan uzak bir kalıbın içine yerleştirmek istedim. Ama yapamadım. Bir yerlerde bana edeceği veda vardı, belki o da bu odadaydı, şu an buradaydı, gözlerini dikmiş beni izliyordu. Gurur'un hayatımdan bir yıldız gibi kayıp kaybolacağı anı bekliyordu.

"Bulamadın mı?"

"Bulana kadar," dedi, bu cümlenin bir devamı olmalıydı ama o devamını getirmedi. Hissettiklerimi bastırmak istedim ama bir suyun içine taşı attığınız an suyun bulanacağını bilirdiniz, duygularımı kabullendiğim taşı içime atmıştım bir kere.

"Bana veda mı ediyordun?"

Kafasını kaldırdı ve acısını saklamayan gözlerle, "Sana veda edemem, Zeliha. Çıldırdın mı?" diye sordu. "Sana nasıl veda ederim? Edemem."

Gözlerime öyle bir baktı ki, belki de şu âna dek gözlerime hiç böyle bakmamıştı. Bana veda edemezdi, öyle söylüyordu, bu ne demek oluyordu? Bu onun lügatinde, *sana veda bile etmeden gideceğim* mi demekti?

"Bu ne demek? Veda bile etmeyeceğim mi?" Sorum onu sinirlendirmiş gibi dişlerini sıkarak başını farklı yöne çevirdi, bir süre karşısındaki karanlık duvarı izledikten sonra yine bana baktı.

"Sen farkında mısın?" diye sordu. "Senin hayatını mahvettiğimin, sen hâlâ farkında değil misin?" Gözlerinin içine o kadar derin baktım ki, bir sonraki cümleyi kuramadı, bana bunu yapamadı. Canımın yanacağını bildiği için sustu, belki de gözlerimde gördüğü şey onun canını çok yaktı. Ama bize bunu yapamadı.

"Benim hayatımı mahvettiğini her zaman söyledim, yine söylerim," dediğimde gözleri gözlerimdeydi, düşünceleri de benimle dolu olmalıydı. "Sen benim hayatımı mahvettin, Gurur Mert Çalıklı ama hayatım mahvolurken seni de gördüm, senin hayatın da mahvoluyordu." Ellerimi masanın üzerine koyduğumda gözleri ellerime kaydı, ellerimi kimsenin incelemediği bir dikkatle incelemeye başladı. Ben de onun ellerine bakmak istedim. Bir elini masanın üstüne koydu, sanki biliyordu, sanki Gurur benim ruhumun, kalbimin, içimin istediğini biliyordu. "Gurur, yanlış zamanda, yanlış yerdeydik. Bir can kurtardık, bir can yok ettik ve iki canı bir çıkmazın içine soktuk. Sen suçlusun, ben suçluyum ama yaşanması gerekiyordu ve yaşandı. Bunu nasıl yok edebiliriz?"

"Bunu yok edemeyiz işte, Zeliha," dedi kısık sesle.

CamScanner ile tarandı

"O zaman? Hayatımdan yok olup gidecek misin?"

"Cesaretim olsa yapardım." Kalbime yumruk atmış gibi nefesimi tutarak gözlerimi kendi ellerime indirdim. Kendi ellerime bakmam hoşuna gitmemiş gibi derin bir iç çekti. "Sana yaşattıklarım başta sadece sana işkence ediyor gibi görünüyordu ama en başından beri, ben sana bunu yaptığımdan beri, ben seni tanıyıp sana alıştığımdan beri, işkencenin Allah'ını yaşıyorum."

Yutkundum ama ona bakmadım.

Ona böyle hissettirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum, vicdanım bir su gibi yükselerek ruhumu altında bırakmaya, boğmaya başlamıştı. Gurur yüzüme yayılan ifade ona acı veriyormuş gibi, "Bana bak," dedi. "Kendini suçlama, bunu istemiyorum. Ben kendini suçla diye söylemedim bunları."

"Ben kendimi en başından beri suçluyorum, Gurur." Gözlerinin içine baktım. "Teslim olmanı istemiyorum."

"Her şey birbirine girmeye başlayacak. Seni bu kaosun ortasına çekemem." Sesi çok hüzünlüydü, ona ait değildi, sanki bir başkasınındı. "Ben teslim olmazsam, çok daha fazlası üzerime yıkılacak. Bu süreçte yanımda olduğun için sen de zarar göreceksin. Ben sorun değilim, ben her şeye alışkınım. Ya sen? Seni yeterince çaresiz bıraktım."

"Seni yeterince çaresiz bıraktım, şimdi de bensiz bırakacağım diyorsun." Kaşlarımı çattım. "Sence böyle yaparak beni yine çaresiz bırakmıyor musun? Kayıp gitmene engel olmayayım istiyorsun, bunu nasıl istersin, Gurur?"

"Zeliha, ben seni bırakmıyorum," dedi. "Bir gün bunun olacağını biliyorduk. Bu bırakmak değil." Sesi o kadar acımasız geldi ki ayakkabıların içindeki ayaklarımı içe doğru çekerek parmaklarımı kıvırdım. Eğer utanmasam, neden böyle acımasız konuştuğunu sorarak ağlamaya başlardım. "Şu an kafanda ne dönüyor?" diye sordu, sesi artık daha hafifti. "Bana yük olduğunu mu düşünüyorsun? Yine kendini mi suçluyorsun? Yoksa bana mı kızıyorsun?"

"Sana kızıyorum," diye yalan söyledim kısık bir sesle.

"Yalan söylemeyi becerebilsen gam yemeyeceğim."

"Sen teslim olduğunda her şey iyi mi olacak sanıyorsun peki?"

"Beni böyle çocuk gibi sorular sorarak mı durduracağını sanıyorsun?" diye sordu, kanacak gibiydi, hatta kanmamak için bana susmam adına yalvaracak gibiydi. "Sana zaafım olduğunu bu kadar belli eden

bende hata. Böyle parmaklarında oynatıyorsun beni işte." Zaman akıp giderken kelimeleri de zamanla beraber akıp gitti ama izleri içimde kalmaya devam etti. Gözlerimiz birbirine kancalar gibi geçmişti. "Sana sadece acı getirdiğimi gözlerine baktığımda görmek ne kadar zormuş."

Çatık kaşlarla, "O zaman verme," dediğimde gülümsedi, gülümsemesi yine o oğlan çocuğunu görmeme neden oldu. Bu odadaydı, karanlıktan bir adım atarak aydınlığa çıkmış, gözlerini dikerek beni izlemeye başlamıştı.

"Ne yapacağız o zaman?" diye sordu. "Seni yeni bir kaosun içine mi sürükleyeyim istiyorsun yani?"

"Fark etmez," dedim. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Şu an olanlardan binlerce kat kötü olduğunu söyleseydim, bu seni durdurur muydu?"

"Şu an hissettirdiklerinden de mi daha kötü?" diye sordum, gözlerini yumdu, yutkundu ve âdemelmasının boğazından kayışını izledim. Sanki o deli otlar gerçekten içinde büyüyordu, gerçekten o şarkının içindeki adamdı, sanki şarkı tamamen oydu. "Hiçbir şey şimdi hissettiklerimden daha kötü olamaz ki."

"Sana yalvarsam, böyle çocuk gibi konuşmasan, içimi sikmesen?" diye sordu gözleri hâlâ kapalıyken. Kendiyle olan savaşını en net gördüğüm, o savaşı izlediğim anlardan birindeydik.

"Bana şafağa kadar zaman ver," dediğimde gözlerini açtı, kısık bakan gözleri sorgular gibi bakıyordu. Derin bir nefes alarak, "Şafağa kadar seni ikna edemezsem, teslim olmana izin vereceğim," diye fısıldadım. Gözleri bir girdap gibi beni içine çekti, o girdaptan kaçamadım, girdap büyüdü ve sanki anılarından birine tutundum. Anı karanlığın içinde hapsolmuştu, onu göremiyordum ama o anıdan yükselen sesleri duyabiliyordum; bir oğlan çocuğu ağlıyordu, çok ağlıyordu.

"Şafağa kadar." Başını salladı. Bunu kabul edecek gibi görünüyordu. "Ekmek arabaları geçene kadar mı?"

Şaşırsam da "Evet," diye kabul ettim.

"Peki, Zerdali."

"Bu masadan kalkana kadar her soruma cevap ver, ben de senin her soruna cevap vereceğim. Bu masadan kalkarken eğer fikrin değişmemiş olursa, o zaman söz veriyorum sana karışmayacağım."

Kaşlarını çatarak ellerime baktı, parmaklarımın sabırsız bir şekilde hareket ettiğini görünce göğsü bir nefes eşliğinde şişti. Ne yapacağını

CamScanner ile tarandı

merak ediyor gibiydi, henüz geceye de şafağa da çok vardı, kalabildiğim kadar yanında kalmak istiyordum; fikrini değiştiremesem bile belki de birlikte olduğumuz son anları onun yanında, onunla konuşarak, ona bakarak harcamak istiyordum.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Bunca zamandır tanıdığım Gurur'un aslında kim olduğunu. Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Gözleri beni buldu. *Bilmediğim için nasıl durdurulursun, bunu da bilmiyorum,* diyemedim. Onu durdurabilmek için ondan parçalar bulmam mı gerekiyordu? O parçalar avuçlarımı kanatacak olsa da onu durdurmak için avuçlarımı kurban edebilirdim.

Sırtını demir sandalyeye yasladı. Bir eli masanın üzerinde, diğer eli kelepçeyle masanın kenarına bağlıydı. "Sor o zaman, Zerda," dedi, sesinde şefkat vardı, o şefkat hiçbir zaman yok olmayacakmış gibi hissediyordum. Yıllar geçtiğinde, yaşlı birer insan hâline geldiğimizde bile bana şefkatle *Zerda* diyecekmiş gibi geliyordu.

"Ankara'da mı büyüdün Erzurum'da mı?" Daha yumuşak bir soru olsa onu sorardım, içimde fırtınalar kopsa da mümkün olduğunda yavaş başlamak istiyordum.

"Çocukluğum Ankara'da geçti." Çocukluğum kelimesi onun sesinde bambaşka bir tınıya bürünerek can bulmuştu. Ellerimin titrediğini hissettiğimde masanın altına alarak bacaklarımın üstüne koydum. Masadan silinen ellerimin kaybolup gidişini izlerken yutkundu. "Senin çocukluğun Muğla'da geçti, değil mi?"

Sorusu sanki içimi rahatlatmak için sorulmuştu.

Başımı salladım. "Evet. Fethiye'ye götürürdü babam bazen, orada Ölüdeniz'e, Hisarönü'ne giderdik. Köyceğiz'e götürürdü, bazen Göcek'teki tekne turnalarına giderdim." Gözlerimi kaldırıp Gurur'a baktığımda çocukluğumun onu gülümsettiğini gördüm. Kalbim zonkladı. Sanki çocukluğumu dinlemekten çok keyif alıyordu. Ona ömrü boyunca çocukluğumu anlatsam, ömrü boyunca ilgiyle dinlermiş gibi bakıyordu.

"Güzel kızım benim," dedi birden, nahif sesi ruhuma doldu.

"Neden çocukluğumla ilgili şeyleri dinlerken böyle gülümsüyorsun?"

"Nasıl?"

"Sanki oradaymışsın, o çocuğu görüyormuşsun, her şeyi bizzat izliyormuşsun gibi." Yutkundum. "Ama asla orada olamayacağını, o çocuğu göremeyeceğini, o anları izleyemeyecekmişsin gibi."

"Mutlu muydun hep?" diye sorunca söylediğim şeyi yok saymasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Çocukken." Yüzü taştandı, ifadeleri gözlerinin altına gömerek yüzünü sessizliğe büründürmüştü. "Hep güzel şeyler mi yaşadın?"

"Evet." Boşluğa baktım. "Yani... Çocukken her şey güzeldi."

"Artık değil mi?"

"Çocukken olduğu kadar değil."

"Çocukken o kadar mı güzeldi?"

"Niye böyle sorular soruyorsun?"

"Hissetmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Çocukken her şeyin güzel olabileceğini hissetmek istiyorum."

Kırılma noktamla beraber, "Gurur," diye fısıldadım. "Çok mu kötüydü?"

"Buradayım." Gülümsedi. "Geride bırakamayacak kadar kötü olsaydı, burada olabilir miydim?"

"Olamaz mıydın?"

"Bilmiyorum. Daha kötüsü ya da biraz daha iyisi nasıl olurdu, bilmiyorum."

"Anlatmak istemezsen-"

"Babam annemi hep döverdi." Cümlemi satırla ikiye böldüğü gerçek, yüzüme sertçe çarptı. Dakikalar yavaşça akmaya başladı. Bir dakika, iki dakika, on dakika, on yedi dakika ve on dokuzuncu dakikada gözlerimiz sonunda birbirinden ayrıldı. "Beni de döverdi."

Başımı sallayabildim, hiçbir şey söyleyemedim. Bazen susmak gerekirdi. Bazen biri size bir acısını anlattığında sadece susmalıydınız, kurulacak her cümle, içindeki acıyı arttırmazdı belki ama silmeye de yetmezdi; o yüzden susmalıydınız. Daha büyük bir yara açmamak için bazen sessizlik şarttı.

"Çocuktum, o zamanlar o herif arkadaşlarla oyun oynayacağız dediği için, arkadaşlarla oynamanın, dört erkeği toplayıp bir kadını odaya kapatmak olduğunu sanıyordum. Çünkü babam anneme arkadaşlarıyla beraber bunu yapıyordu." Saatin ibresi içime batarken elimi ağzıma götürdüm çünkü götürmesem, kusmaya başlardım. "Annem sabaha kadar ağlardı, sabah olunca telefonla bir yeri ararlı, sonra ekip otosu gelirdi ama ekipler hiçbir şey yapmadan giderdi. Adalet yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece acı çeken bir ev, bir kadın ve onun küçük oğlu vardı. O

CamScanner ile tarandı

kadının küçük oğlu, evde her gece yabancı bir erkek görürdü. O kadının küçük oğlu, o kadın bir başka erkekten gebe kaldığı için sanki suçlusu kadınmış gibi düşük yapana kadar dövüldüğünde bahçede oturmuş asma yapraklarını izleyip bitmesini beklemişti. Annem o gün dua etti, düşük yaptıktan ve hastaneye bile götürülmedikten sonra, bir daha yabancı erkekler gelmeyecek, bunu göze almaz diyerek yüzümü gözümü öperek dua etti. Gerçekten de öyle oldu. O günden sonra eve bir daha yabancı adamlar gelmedi ama şiddetin dozu arttı. Artık oyun, dört kişiyle değil, tek bir kişiyle, babayla oynanıyordu ve baba çok acımasızdı, küçük çocuğun annesinin saçlarını çok sert, koparacak kadar sert okşuyordu."

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacakken, "Artık oyun arkadaşları olmadığı ve yeterince eğlenmediği için sadece annemi değil, beni de dövmeye başladı. Bazen o kadar çok döverdi ki annem ciğerlerimi kustuğumu sanıp beni havluya sararak evden kaçırır, komşuya götürürdü," dedi. "Komşunun oğlu doktordu, bana ilaç veriyordu, annemi şikâyet edebileceği yerler hakkında bilgilendiriyordu. Ama ne zaman annem bir şeyler yapsa, adalet hiçbir zaman bizden yana olmuyordu. Hatta adalet karşımızda bile durdu." Gözleri dalgındı, kirpiklerinin bile boynu bükük duruyordu. Baktığı boşlukta o acı hatıraları görüyor gibiydi. "O gün annemi o kadar çok dövmüştü ki, annem sehpada duran bıçağı ona dört kez saplamasaydı, annemi öldürecekti."

Çığlıkları duydum, sanki oradaydım. Kanın kokusunu aldım, sanki oradaydım. Hiç görmediğim bir evin dışında durmuş, o evden yayılan ışığı, karanlığı, çığlıkları ve kan kokusunu görüyor, duyuyor, soluyordum.

"Annemi götürdüler. Onu da götürdüler. Tek kaldım. Herkesi ve her şeyi reddettim. Çocukluğumu o gece reddettim. O gece şafağın söktüğünü ekmek arabasının geçtiğini görünce anladım, artık benim için saatler yoktu, şafak sadece ekmek arabası geçerken sökerdi ve ekmek arabası geçmezse, sabah olmayacak demekti."

İç çekti, bir elini kaldırdı ve yüzüne götürdü, yüzünü avuçlarının içinde ezdi ve elini çenesine doğru kaydırdı. "Sülalesini sikeyim, neden böyle oldu?"

Gözlerim dolmasın diye tırnaklarımı avuç içlerime o kadar sert saplamıştım ki bir süre sonra tırnak içlerime dolan kanı hissettim.

"Annemi serbest bırakmayacaklardı, eğer gidip annemden şikâyetçi olmadığını söylemeseydi, hiçbir şey olmamış gibi annemi de alıp eve dönmeseydi. Bir kahve köşesinde, birleştirilmiş sandalyelerin üzerinde

CamScanner ile tarandı

yatmaya razıydım. Keşke dönmeselerdi. Annem içerideyken daha rahat ederdi, yemin ederim daha rahat ederdi. Büyürdüm, hemen büyürdüm, o gece zaten büyümüştüm. Büyürdüm ve onu bakardım, yemin ederim."

"Çocuktun," diye fısıldadım, sesim çatladı ve sesimin çatlamasıyla gözlerini yeniden yumarak, "Sakın ağlama gözüm," dedi. "Lütfen, sakın. Susayım mı?"

"Hayır."

"Annem eve dönünce polisler evi takibe aldı, babam korkudan anneme bir süre iyi davrandı. Sonra Cesur doğdu, iyi bir aile imajı çizdik ama Cesur'un doğumundan sonra her şey daha da karanlık oldu." Cesur benimle aynı yaştaydı. Ben doğduğumda, onun hayatının ikinci karanlık yarısı başlamıştı. Tüm bunları onun sesinden, gözleri böyle bakarken ondan dinliyor olmak, yaşadıkları kadar sarsıcıydı.

Yaklaşık yarım saati birbirimizin gözlerinin içine bakarak geçirdik.

Hiç konuşmadan.

Ağlamamaya çalışarak.

"Senin bana anlatacağın onlarca güzel anın vardır, benim sana anlatabileceğim güzel bir anım yok, hepsi böyle. Hepsi böyle zift karası." Yarım saatin sonunda dudaklarından firar eden ilk cümle bu olmuştu. Dışarıda yağmaya başlayan yağmurun sesi usul usul odaya doldu. Başının üstünde yanan lamba cızırdadı, voltajı düştü ama sönmedi. Nefes seslerimiz birbirine karıştı, kalp atışlarımız da bu sese ortaklık etti. "Ben sana güzel şeyler vermek istesem de yapamıyorum. Senin hayatında var oluşum bile acıdan başka hiçbir şeye sebep olmadı. Sana verdiğim birkaç küçük güzel hisse sarılarak beni affedemezsin. Bunu kendine yapamazsın. Ben senin hayatına karanlık olup çöken adamım, güvendiğin adam değilim, sırtını gözlerini yumup güvenle yaslayacağın adam değilim, bir sonraki adımında sana nasıl bir kötülük yapacağını düşünmen gereken o adamım çünkü yaptım. Yaptım, Zeliha. Sana kötülük yaptım."

"Kendine bunu neden yapıyorsun?"

"Sorman gereken ne, biliyor musun? Bana bunu neden yapıyorsun? Sorman gereken işte tam da bu güzelim." Elini bana doğru uzatınca geri çekilip ona paramparça gözlerle baktım. Bana dokunursa hüngür hüngür ağlayacaktım ve şu an bu bilmesini istediğim bir şey değildi. "Gurur'un kim olduğunu merak ediyorsun, daha Gurur'un kimliğini avucunda tutmaya gücün yok, bir de onu merak ediyorsun. Sana acıdan başka bir şey vermedim. Sayılı, küçük mutluluklar ve anlık kalp çarpın-

tıları. Peki ya sonra? Uykularını kaçırdım, karşımda bir mum gibi eridin, sana sahip olduğun bu hayatı zehir ettim. Şimdi de geçmişimi sana vermemi istiyorsun. Canını daha çok yakayım diye mi?"

"Daha dün her şey güzeldi," dediğimde gözlerini yumup geri açtı. Eline baktım, eline dokunmak istedim, durdum ve nefes aldım. "Şimdi bana o kadar uzaksın ki aramızda uçurumlar var. Ben tanımak istiyorum. Ben Gurur'un kim olduğunu bilmek istiyorum."

Elini yavaşça geri çekti, elinin masadaki sürüklenişini izlerken kalbimin içinde tonlarca ağırlık varmış gibi hissetmiştim.

"Gurur kim?" diye sordu ve gözleri yeniden geçmişe çevriliyormuş gibi bir noktaya sabitlendi; orada anıları vardı. Kaçmayı, kurtulmayı istediği ama bir türlü kopamadığı geçmişi orada durmuş, onun canını acıtmak için pusuda bekliyordu. "Cesur doğduktan bir süre sonra yaşananları hatırlıyorum."

Tuttu, çekti ve geçmiş denen sayfayı yırttı. Önüme koydu. Sayfa boştu, kelimeler, o konuşmaya başladığında sayfada belirmeye başladı. Bir yazarın gözlerinden düşen her bir damla, o sayfaya düşen kelimelerin mürekkebiydi ve bu mürekkep, kaderin rengindeydi.

"Cesur henüz bir bebekti. Arkadaşları yeniden eve gelmeye başlamıştı ama artık annemin yanına kimsenin sokulmasına izin vermiyordu. Aşağıda, bahçede otururdu arkadaşlarıyla. Bir gece bahçede oturdukları sırada bahçeye indiğimi hatırlıyorum. Cesur uyuyordu, henüz bir bebekti, çok gürültü yapıyorlardı ve annem Cesur'u yeni uyutmuştu, korkuyordu uyanmasından. Babama söyleyemedim, daha çok bağırır diye korktum, ondan korkmadım, bağırmasından korkmadım, kardeşimi uyandırmasından korktum. Kardeşimi uyandırmasını istemedim. Orada bir adam vardı, bahçedeki masada oturuyordu, beni fark etti, karanlıkta onları izlediğimi gördü. Adam bana göz kırpınca ilk kez bir insana gülümsedim, çaresizlikten gülümsedim. Hemen kalktı, gizlice yanıma geldi, beni evin arka tarafına çekti ve ne olduğunu sordu. Sessiz olmalarını, kardeşimin uyuduğunu söyledim çekinerek. Bir insandan son çekindiğim gün o gündü, o geceydi. Yüzüme dokundu, dokunuşu tuhaftı, yanağımı okşadı ve bana sarı dişlerini göstererek gülümsedi."

Kalbim sıkıştı, sağır gibi hissetmeme neden olan bir siren sesi zihnime doluyordu. Kalp atışlarımı duyamamaya başladım. Nabzım ve kalp atışlarım boğuluyordu. Çırpınmadan sadece boğuluyorlardı. Gurur'un

CamScanner ile tarandı

utandığını görür gibi oldum, kelimelerden mi utandı yaşadıklarından mı? Devamını dinlemek isteyip istemediğimden emin olamadım.

"Adam artık annemle oyun oynayamadıkları için üzgün olduğunu, onunla oynarsam benim için babamla konuşacağını ve annemle kardeşimin daha iyi olmasını sağlayacağını söyledi. Oyunun ne olduğunu bilmiyordum, sadece nasıl oynadıklarını görmüştüm, o zamanlar benim için öyle bir anlamı yoktu ama yine de korktum. Bir çocuk olmama rağmen o oyundan korktum."

Onu susturmak için ağzımı açıyordum ki, "Eli boynuma indi, oradan da omzuma, benden bir cevap bekledi. Aslında beklediği cevap değildi. İstemesem bile yapacağını o an hissettim," dedi. "İçgüdü mü dersin ne dersin bilmiyorum, adam beni duvara yasladığı an bir çocuk olmama rağmen tüm gücümü topladım ve adamın dizine tekme attım. Bana piç kurusu olduğumu, orospu çocuğu olduğumu, bir zamanlar babamın peşkeş çekmesiyle annemi yatağa attığını söyledi. Sansürleri ben koyuyorum. Sen en açık hâliyle düşün. Cümleler daha açık saçıktı. Bir çocuk olsam da o cümlelerden utanmıştım, anlamları bana yabancıyken bile o kelimeler beni çok yaralamıştı. Dahası babam kendi gürültüsünden adamın söylediklerini bile duymamıştı. Koşarak babamın yanına gittim, yüz ifademi gördü ama siklemedi. Ben de hızla içeri kaçtım, o gece uyuyamadım, şafağa karşı kustum. Şafağa karşı kustuğumu biliyorum çünkü balkona çıkarken ekmek arabasının geçtiğini görmüştüm."

Elini yeniden masanın üstüne koyunca dayanamadım ve bu kez eline uzanıp elini tuttum. Parmaklarımız birbirine dolandı, çözülen geçmişi birlikte hiç açılmamak üzere düğümleyebileceğimizi ona anlatmak ister gibi parmaklarını sıktım. Yüzüne küçük de olsa bir tebessüm yayıldı.

"Ertesi gün babama bu olayı anlatacak cesareti buldum. Güvendiğimden değil, sevdiğimden değil, korktuğumdan değil. Paylaşmazsam öleceğimden. O herif bana yeniden dokunur mu düşüncesi vardı, bir süre hep oldu, belki de bu yüzden babama anlattım bilmiyorum. Bir çocuğun aklıyla ona güvenmek istedim. Belki beni korur sandım. Bilmiyorum işte."

"Ne yaptı?"

"Korumadı. Bir de üstüne 'ibne hayallerini mi anlatıyorsun sen bana sapık' diyerek beni dövdü. İlk en ağır dayağım buydu sanırım, artık ciğerimi kusmamdan korkan annem de değildi, bendim. Bu kez harbiden ciğerimi kusacağımı sandım."

Artık ruhlarımızın arasında, birleşmiş ellerimizin mesafesinden daha az bir mesafe vardı.

"Eylül onun tecavüzü sonucu dünyaya geldi." Gözlerimizi birbirine değdirdi. Ağladığımı gördü. "Büyümüştüm, anneme bakıyordum artık. Ona ihtiyacımız yoktu. Bir gün eve zorla girmiş, onu dövmeme rağmen girmiş, onu öldürmekle tehdit etmeme rağmen girmiş. Anneme saldırmış, zorla birlikte olmuş. Annem hamile kaldığını öğrendikten sonra onu öldürmeyi kafama koydum. Eylül doğduğunda masraflar çoğaldı, yine de çalıştım, hem okudum hem onları baktım. Onu etrafımıza yaklaştırmadım. Ama Eylül, dört beş yaşlarına geldiğinde babasını görmek istedi, ben istemedim, öldü bilsin istedim ama o orospu çocuğu kendini göstermiş. Eylül onu hiçbir şeyi bilmeden çok sevdi. O kadar çok sevdi ki küçük kızım onu... Eylül'e hep iyi davrandı, bize olmadığı gibiydi, kimseye olmadığı gibiydi, beni hiç kandıramasa da kız kardeşimi, küçük kızımı kandırmıştı. Onu öldürmediysem, bu Eylül içindi."

Saatler akıp giderken anlattıkları artık gözlerimden durmadan akan gözyaşlarına dönüşmüştü. Gecenin çöktüğünü hissettim, yağmurun hızlandığını işittim, şimşeklerin gümbürtüsü gökyüzünü beyaza boyadıktan çok sonra duyuldu.

Sonunda, "Ağlama," dedi. "Sana verecek güzel anılarım yok işte, ağlama."

"Yaratırız," dediğimde bana umutla baktı, umudu gözlerinde görmek zulümdü, o umudu hiç kaybetmesin istiyordum.

"Yanlış zamanda, yanlış yerdeydik, küçük leydim," diye fısıldadı. "Yanlış zamanda, yanlış yerde."

Yanlış zaman. Yanlış yer. Gurur ve beni bu basit cümlede bulabilirdiniz. Ama yanlış insan? İşte ne o ne de ben, bu değildik.

"Doğru insanlar olarak," diye fısıldadım acıyla.

"Sana daima acı vereceğim hissini durduramıyorum, özür dilerim." Her bir kelimesinin içimi ateşe verdiğini hissetsem de cevap vermek yerine gözyaşları içinde ona bakmaya devam ettin. "Ağlayacağına öleyim ben. Ağlama, gözüm."

Titreyen ellerimle kelepçenin anahtarını cebimden çıkardım, gözleri anahtara, sonra da ağlayan yüzüme kaydı. Titreyerek ayağa kalktığımı gördü, gözyaşları içinde bileğindeki kelepçeyi çözerken, "Seni iyileştirmemi iste benden," diye fısıldadım. "Seni buna zorlayamam ama benden bunu iste."

Gözlerimden yaşlar boşalırken ona baktım, gözlerinin içine. Alnını bir anda alnıma yasladı ve burun delikleri genişlerken, "Ağlama," dedi. "Öleyim ağlayacağına."

"Özgür bırakıyorum seni ben." Gözyaşları içinde yüzüne bakarken hıçkırdım. "Daha çok şey var bana anlatmadığın, daha çok şey var benden seninle ilgili sakladığın. Çok acı çekmişsin, bilmediğim daha neler yaşadın Allah bilir. Ben de yük olmak istemiyorum sana. Ben seni zorlayamam, Gurur. Sen benden seni iyileştirmemi iste."

"Senden beni iyileştirmeni istemek, ya seni hasta etmek demekse, Zerdali?"

Ayağa kalktı, beni kollarının arasına çekti ve sarıldı. Kollarımı onun beline güçsüzce sararken artık sarsılarak ağlıyordum. Gurur bana sıkı, sımsıkı sarılırken, "Ağlama," dedi. "Ne olursun ağlama gözüm."

"Seni o cehennemden çekip çıkaramadım, çıkarabilseydim keşke," dedim gözyaşlarımın arasından. Küçük bir oğlan çocuğu odanın içinde bana sokulmuş, ben Gurur'a sarılırken o çocuk da benim bacaklarıma sarılmış ağlıyordu. Gurur beni içine sokup içinde kendine karıştırmak istiyormuş gibi sıkıca sararken derin bir nefes aldı, göğsü göğsüme yaslandı, içimde durmadan büyüyen bir acıyla hıçkırarak ağladım.

"Ağlama. Ben o cehennemden firar ettim, ağlama."

Dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. Ağlamamak için tişörtünü avucumun içine alarak sıktım ve yüzümü göğsüne saklamaya çalıştım. "Özgür kalmak istiyorsan, seni özgür bırakırım," dedim yeniden. "Özgürsün. Ama ne olursun, benden seni iyileştirmemi iste."

"Bana özgürsün deyip durma, benim özgürlüğüm sen yoksan tutsaklık. Sen yoksan özgür değilim ben, senin olmadığın her yerde hapisim." Beni kendisinden uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Senin için daha iyi olan neyse onu yapmak istiyorum. Sana zarar vermek değil, seni iyileştirmek, seni kurtarmak istiyorum. Sen benim hayatımsın. Ben hayatımı kurtarmak istiyorum. Hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim Zerda, olmaz, isteme benden. Hayatımı mahvedemezsin. Senden gitmiyorum, gidemem, gitmeyi düşündüm ama bu altından kalkabileceğim bir şey değil. Seni bırakamam. Beni sen bırakırsan tamam ama ben seni bırakamam."

"Ama teslim olacağını söyledin."

"Bu seni bırakmak mı senin gözünde? Seni kurtarmak değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Hiçbir şey umurumda değil," dedim gözlerimi yumup sakinleşmeye çalışarak. "Sadece sen umurumdasın."

"Seni bırakmayacağım," dedi. "Tamam, ağlama. Ağlama kalbimin içi."

Onun kollarının arasına girdim, ona sarıldım. Saatler üzerimizden akıp giderken, o odadan çıkarken, Muşta'nın gülümseyen yüzüne içim acıyarak bakarken, Yener omzumu sıkıp göz kırparken, Girdap parmaklarını birleştirip bize bakarak kalp yaparken, Devran bana dişlerini göstererek gülümserken, Adnan'ın yüzünde bir abi şefkatiyle beni izlediğini gördüğümde, Vural ile Tayfun'un dudaklarında silik bir tebessümle bana baktığında artık o odada değildik.

Zaman akar yavaş yavaş,
Dünya döner ersine,
Belki ben adın' unuturum da
Yine bırakmam
Bana aldırma
Dayanılır sanma
Bu acıyla dayanamam

Ne konuştuğumuzu, nasıl parçalandığımızı kimse bilmedi.

Tesisten çıkarken gökyüzü karanlığın yuvasıydı. Saat epey geçti, kaçtı bilmiyordum, bakmadım. Eymen'in motosikleti hâlâ tesisin önünde duruyordu, kardeşimi görmedim ama güvende olduğunu biliyordum. Gurur'un cipine doğru ilerlediğimiz sırada ellerimiz birleşmişti.

Öleceksek ölürüz, bırakmam seni.
Savaşırken kaybederiz ama dönmem bu yoldan.
Gelse bile son durak, çağırsa da bizi,
Dile destan bu sevgimiz unutulur sanma.
Unutulur sanma.

Benim için kapıyı açtı, tam arabaya bineceğim sırada beni kendine doğru çevirdi. Islak yüzüme baktı, saatlerdir yüzümde kurumayan yaşları büyük avuçlarıyla sildi. Bileğinden sarkan zincire baktım, ucunda kalbimin yarısı duruyordu. Yutkunduğumda eğildi, burnumun ucunu öptü. "Bir kedi gibisin," dedi. "Burnunun ucu aynı bir kedinin burnunun ucu gibi ıslak."

Sanma bu sevgimiz sona erecek,
Bizi herkes anlayacak, bilecek sanma,

Sanma bu dert bizi süründürecek
Bizi bu dert öldürecek, ölürüz sanma.

Gülümsedim, içim acıyordu, içim ağrıyordu. Gurur'u tanıyordum. İlk defa Gurur'un kimliğini elimde tutuyordum. Artık onun kim olduğunu biliyordum. Tam olarak bilmesem de biliyordum.

"Hadi gidelim."

Öleceksek ölürüz, bırakmam seni.
Savaşırken kaybederiz ama dönmem bu yoldan.
Gelse bile son durak, çağırsa da bizi,
Dile destan bu sevgimiz unutulur sanma.
Unutulur sanma.

Başımı sallayıp araca bindim, emniyet kemerimi o bağladı, sonra kapıyı kapattı ve durulmuş olmasına rağmen hâlâ çiseleyen yağmurun altında arabanın önünden dolaştı. Sürücü koltuğuna bindiğinde aramızda ip gibi uzayan sessizliği bir şarkı böldü.

Dağ yolunun yokuşundan yavaşça indiğimiz sırada, "Zeliha," diye fısıldadı.

Bakışlarım omzumun üzerinden usulca ona doğru döndü.

"Ben o gece zaten birini öldürecektim."

Şaşırmadım, hiçbir şey hissetmedim, sadece başımı aşağı yukarı salladım.

"Biliyorum."

Gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi ve saniyeler sonra bir ışık ön camı tamamen kaplayarak yüzlerimizi aydınlattı. İkimiz de aynı anda kaşlarımızı çatarak ışığa doğru döndük ve aynı şeritten bize doğru hızla gelen tırı gördük. Gurur direksiyonu bir küfür eşliğinde sola çevirdi, önce boşluğu, sonra ağaçları gördüm ve gözlerim yavaşça saatin kırmızı rengiyle yazılı olduğu göstergeye indi.

03:03

Ve içinde olduğumuz cip takla atmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

23. GECE VE RÜZGÂR

A. Eylem Aktaş, Gece ve Rüzgâr

Hiç ölmediğin için asla ölmezsin sanıyorsun. Oysa insan ölür.

Ölüm anidir. Herkes birdenbire ardından hiç beklemediğini söyleyip şaşırabilir, çok hızlı geliştiğini, birdenbire gittiğini söyleyebilir; oysa insan ölürken yaşadığında geçmediği kadar çok yoldan geçer, yaşarken görmediği kadar çok insan görür, yaşadığı süreçte hissetmediği her şeyi hissedebilir.

On üç saniye.

03:03

Birinci saniyede arabanın önünün havalandığını hatırlıyorum, birdenbire önü alınamaz bir yüksekliğe gittik ve ruhumun neredeyse bedenimin içinden kalkmak üzere olduğunu hissettim. Canlılığım ruhumun iplerini asıldı ve onu tuttu.

İkinci saniyede Gurur'un sesini duydum ama dudakları kapalıydı; ona bakmıyordum ama gördüğüm, takla atmaya başlarken dönüp duran dünya değildi; oydu.

Üçüncü saniyede çığlık atabilirdim ama atmadım. Tüm duyularım kilitlendi. Kalbim bile çarpmıyormuş gibi hissettim. Gurur'un yüzü yavaşça silindi. Babamı hatırladım. Kahraman Özdağ oradaydı, mavi gözleri beni izliyordu; bir adım sonra annem oradaydı, kaliverengi gözlerinde ikimizin olduğu bir anıyla beni izliyordu; bir an sonrasındaysa Eymen oradaydı, babamın bir kopyası olan gözlerinde çocukluğumuzdan bugüne kadar onunla gelen bir anıyla beni izliyordu.

Cip devamlı takla attı, durmadan savruldu; sesleri duydum. Korkutucuydu. Ölüme bu kadar benzeyen bir ses daha önce hiç duymamıştım. Bir silah sesinden daha deliciydi. Her yere çarpıp tekrar havalanarak bir sonraki çarpmayı yaşadığımızda artan sesler, bir süre sonra beni sağır etti ve kulağımda müthiş bir çınlama sesi oluştu. Ardından acı geldi.

CamScanner ile tarandı

İskeletim tuz buz oluyormuş gibi hissettim ama sanki hâlâ sapasağlamdım. Farklı bir milyon yerimden koparılmış gibi hissettim ama sanki hâlâ büsbütündüm. Sesler yerini koca bir sinyal sesine bıraktı; uzun ve bir radyo frekansının bozuk sesini anımsatan ses, kulağımda o kadar çok kaldı ki biri benim adımı bağırıyor olsaydı bile duymazdım. Sanki şu an, tanrıyı bile duymazdım.

Rüzgârın sesi gelmeye başladı.

Geceyi hissettim. Karanlıktı ve soğuktu; rüzgâr durmadan esiyordu. Tenime batmış bir şeyler vardı, cam mıydı? Bilmiyordum. Gözlerimi açamadım ama rüzgârı hissettim. Tanrının kudretli elleri gibi yüzümü okşadı. Gözlerimi açamadım ama geceyi hissettim. Her yer karanlıktı.

İçimde ruhsal değil, doğrudan maddesel batan bir şeyler hissederken dudaklarımın kenarlarından akan kanın boynuma dek süzüldüğünü hissettim.

Her şey geceden bile daha karanlık olmadan önce söylediğim son söz, "Gurur," olmuştu.

GURUR MERT ÇALIKLI

Onun ölümü hakkında hiç düşünmemiştim.

Sanki bir gün onun yanında olmasam bile, o bir yerlerde hep hayatta olacaktı; sonsuza dek nefes alan tek insan o olacaktı. O kadar canlıydı ki gözümde, ölümünün düşüncesi ağzımın içine bir namlu sokup içimi mermilerle dolduruyorlarmış gibiydi.

Bir düşünceyken bile yıkımı var eden bu ihtimal, gerçekken bana deliliği ve ölümü getirirdi.

Direksiyonu hızla yana kırıp, kırmamla beraber hâkimiyetini kaybettiğimi fark edene kadar bu düşünce ihtimaller dâhilinde değildi. Onun turuncu bir karnelyan taşı gibi parlayan gözlerinin göstergeye dokunduğu andan sonrası, benim için kendi hayatımın dışına çıkıp onun hayatı için korkuyla dolmamdan ibaretti.

On üç saniye boyunca sadece onu ve onunla ilgili ihtimalleri düşündüm.

Bu bana on üç yıl gibi geldi.

Şiddetle bedenime çarpan acıyı hissettim ama bunu bilincimden bir duvar örerek karşıladım. Suyun altında dakikalarca nefessiz kalabilen bedenim, birdenbire bu kadar büyük bir basınçla çevrelendiğinde ne-

[illegible] yerimde bir başkası olsaydı ölürdü. Bedenim çevikti ve ölümü tam da o anda reddetti. Yine de acı, benim bedenim için bile keskin, sivri, korkutucu ve ızdırapla yüklüydü. Ondan korkmadım, acıdan korkmadım çünkü acı çekmeden bu bedene sahip olamazdım; bu beden için çok fazla acı çekmiştim. Sadece bu, milyonda bir ihtimal, ölmüşüm ve geri gelmişim gibi hissettirdi. Bin bıçak aynı anda hayati tüm organlarıma girdi ve çıktı; ama ben ölmedim. Çünkü korumam gereken biri vardı.

Kalbimin bedenimden daha çok acıdığını, onun enkazın altından geliyormuş gibi zayıf çıkan sesinden ismimi duyduğumda fark ettim. Müthiş bir zelzele yaratarak bedenimden içeri girdi ve beni acıtan her ihtimali köşeye iterek kalbime geldi. Emniyet kemerim bağlı değildi, bu yüzden cipin içinde kalmam olası bile değildi.

Ön camdan şiddetli bir patlama sonucu fırladığımı hatırlasam da gerisi karanlıktı. Yanağımı çamur gibi olmuş toprağa bastırdım.

Acıyla inledim ve sesini yeniden duymayı bekledim; beklemek aptallıktı.

Ayağa kalkmak istedim ama neticede bu beden bir insana aitti; tüm kemiklerim kırılmış gibiydi. Bedenimin şeklinin nasıl olduğunu hayal edemiyordum. Koca bir hissizlik. Acı her yerdeydi ama bedenimdeki hiçbir uzvu hissetmiyordum. Ne kadar uzağa fırlamıştım, ne kadar yara almıştım, kaç kemiğim kırılmıştı, ölmek üzere miydim yoksa bir şey çoktan bedenime saplanıp kan kaybını başlatmış mıydı bilmiyordum.

Gözümü açmak çok zordu.

Geceyi ve rüzgârı hissediyordum.

Zeliha'nın sesini duymak için ölürdüm; ölmemi istemiyormuş gibi sustu ve onun sesini bir daha duymadım.

Şiddetle muhtemel, hayati bir yara almıştım. Şiddetle muhtemel, o hâlâ cipin içindeydi. Şiddetle muhtemel, cip sızdırıyordu.

Gözlerini hayal ettim, gülümsemesini, burnundan elmacıklarına dağılan kristal gibi parıltılı kahverengi çillerini, tavşan gülümsemesini, muzip bakan badem gözlerini.

Tanrıdan sadece tek bir an istedim. Bir an.

Ayaklarımın üzerinde durabildiğim, onu çıkarabildiğim, onu cipten uzaklaştırabildiğim bir an. Sonra ölümü muzaffer bir göreve gidiyormuş gibi kabul edebilirdim. Hiç sorun değildi.

Şiddetle birbirine çarpan bileşenlerimin, beni insan kılan duygularımın, beni bir kadına meftun eden bu kalbin her zerreme işkence ettiğini hissettim; duygularım, bileşenlerim ve kalbim beni hırpaladı.

Acı nasıl bu kadar fazla olabilirdi?

Sırtımda babamın kırdığı hiçbir şey, bedenimi bu kadar acıtmamıştı.

Hareket eden tek parçam olan parmaklarımı toprağa bastırdım, parmak uçlarıma kozalakların kırıklarının girdiğini hissettim ama acımadı; acı o kadar içimdeydi ki dışıma yansıyan hiçbiri o büyük etkiyi göstermeye yetmezdi. Gözlerimi açamadım. Başım dönüyordu. Çok hızlı dönüyordu. Kulaklarımda bir çınlama ve rüzgârın sesi vardı.

Gözlerimi araladığımda önce karanlığı gördüm. Bir kör gibi hiçbir şeyi görmeden karanlığa baktım ve sonra ağaçların silüetleri belirmeye başladı. Görme yetim mümkün olduğu en hızlı hâliyle usulca gelip gözlerime yerleşti. Çenemi kaldıramadım; boynumdaki muhteşem ağrı iskeletime dağılıp beni inletti. Bedenimin şekli hâlâ belirsizdi. Bir ölü gibi uzanırken belki de gerçekten öldüğümün farkında bile değildim.

Zeliha zihnimde hep var olan, bazen çocukluğumun içinden çıkıp bana anılarımızı getirdiği portaldan çıktı. Zihnimin içinde dolaşmaya başladı. Çocuksu bakışları, sırıtışı, sırıtınca daha da küçülen fındık kadar burnunu hayal ettim. Acım çoktu ama onu düşünmek her şeyi durdurdu. Sadece kalbim attı. Her şey durdu. Sadece kalbim vardı.

Tırnaklarımı çamura sapladım ve acıyı reddettim. Hatırladım. Muşta'nın karnımda duran ayağını, bana, "Bu kadar mı?" diye bağırırken küçümseyerek bakan mavi gözlerini hatırladım. Ona, "Hayır!" diye hırlarken karnıma baskı uygulayan ayağına aldırış etmeden durmadan mekik çekiyordum. Metrelerce yüksekten suya bırakıldığım anı hatırladım. Çivilerle dolu bir yatağa düşmek gibiydi o an suya düşmek. Dakikalarca bedenimi yakan bir acıyla o suyun içinde nefessiz kalmıştım; beklemiştim.

Ben bu bedeni zorlayarak bir komandonun bedenine çevirmiştim.

Şimdi tek bir hamleye ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktığım an öleceğimi bilsem de ayağa kalkmaya ihtiyacım vardı.

Devran'ı hatırladım. Bizi ters kelepçe yakalayıp tutsak eden heriflerin ettiği eziyetleri hatırladım. O eziyetlerin içinden ölmeden, öldürerek çıkmıştık. Binlerce leş bırakmıştık arkamızdan. Bedenimi tekrardan,

CamScanner ile tarandı

ardında binlerce leş bırakan, ölmeden oradan çıkan adam olmaya çağırdım. Beni dinlemek zorundaydı.

Büyük bir hırıltı koparırak tırnaklarımı toprağa sapladım ve var gücümle kendimi kanırtarak yukarı çektim. Bacaklarımı hissettim. Kanamam olduğunu ıslaklıktan anladım. Çok kanıyordum ve gecenin rüzgârı tenime vurdukça kanımın soğuduğunu fark ediyordum. Kalkamadım ama süründüm. Sanki çok yüksek, dümdüz bir duvarda ilerliyormuşum gibi zordu ama alışkanlık vardı; sadece hiçbirinde bu hâlde değildim.

Arabanın göçük hâline gelen önüne kadar geldiğimde gözlerim onu aradı. Hâkimiyeti kaybetmeme neden olan orospu çocuğu yoktu; yardıma kimse gelmemişti. Çökmüş kaputa ellerimi koymayı başardığımda kaputun üzerini saran cam kırıkları avuçlarıma saplandı. Aldırış etmeden kendimi yukarı ittim ve biri ciğerimi yerinden söküyormuş gibi hırladım; müthiş bir ağrıyla dizlerimin üzerinde durduğumda, dizlerime batmış camların biraz daha derine girdiğini hissettim.

"Dağ Çiçeği'm?"

Bu iki kelime dudaklarımdan, ölen bir insanın son nefesine sığdırdığı bir kelimeymiş gibi tek seferde, birbirine yaslanarak döküldü. Kanın ve acının kokusuna rağmen sızıntının kokusunu aldım. Kalbim ağrıyla çarparken yavaşça göçüğün kenarına ilerledim, dizlerimin üzerinde duramadım ve tekrar yere düştüm. Avuç içlerimi yere bastırıp kalkmak için kendimi zorladığımda vücudumdaki kırıkları saptamaya başlamıştım; omurgamda hasar varmış gibi hissediyordum çünkü dik duramıyordum.

Onu görmek istedim.

Onu görememek benim kıyametimdi. Kıyameti yaşadığımı o kadar derinlerde hissediyordum ki. Üstelik bunun sebebi hissettiğim fiziksel acı da değildi. Zeliha'yı görmek istedim. Hâlâ canlılıkla kalkıp inen göğsünü, içine usulca akan nefesi görmek istedim. Kendimi gayretle kapıya kadar sürüklediğimde dünyam durdu; bedeni kapı ile araç arasına sıkışmış hâldeydi ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

Bağırmak, bir adamın değil, bir çocuğun kalbiyle bağırmak istedim ama tek yapabildiğim hırıltılı bir inleme sesi çıkarabilmek oldu. Cam parçalanmış, tenine saplanmıştı. Dudaklarının kenarlarından, şakaklarından akan ince, uzun şeritlerin kan olduğunu biliyordum ama gece öyle koyuydu ki ben, onun kan değil, mürekkep olduğunu düşünmek istedim.

Keşke, dedim. *Keşke o bir yazarın kaleminde cam bulmuş olsa, mürekkebi parmak ucumla silsem ve iyileşse.*

Elimi cama uzatıp camın üzerindeki kırıkları geri ittim. Bedenine zarar vermemek için usulca yaptığım bu harekete kaşlarımı çattım çünkü gitgide azalan zamanımız beni hızlı olmam için uyarıyordu. Bedenimin gitgide daha da soğuduğunu, damarlarımın uyuştuğunu ve boşaldığını hissederek inledim ve "Zeliş," diye fısıldadım beni duyması umuduyla. "Çıkaracağım seni, Gelincik. Beni duyuyorsun, değil mi? Duyuyorsun."

Ağzım her aralandığında soluğumu kesen bir acı duyuyor olsam da ona baktığımda hissettiğim bu acının bir hiç olduğunu fark ediyordum. Onu bu hâlde görmek, acıların en büyüğünün tanrısıydı. Bedenimi biraz daha hareket ettirdiğimde karın boşluğumdan sırtıma giden, beni deşen bir acı hissettim ve o an gözlerim ilk kez ondan ayrılarak karnıma kaydı. Karnıma batmış ve her hareketimde içime biraz daha gömülmeye başlamış olan kırık parçayı o an fark ettim.

O parça içime her hareketimde biraz daha gömülüyordu ama umurumda değildi. Asıl durursam, onu sızıntının gitgide arttığını bildiğim bu enkazın içinde bırakırsam ölürdüm. Camları avuçlarımla iterken, "Güzelim," diye fısıldadım güçsüzce. "Ne olursun Zeliha, cevap ver bana."

Bir elim yarama gitti, içimden kayıp giden kanı, beni terk eden sıcaklığı hissediyordum ama durmadım. Ona dokundum ve o an, içimden boşalan kan da beni terk etmeye başlayan sıcaklık da anlamını ve önemini yitirdi; o an tek önemli olan oydu. Benim kızımdı.

Küçük kızımdı.

"Gözünü seveyim, konuşamıyorsan da kirpiklerini oynat. Öyle derin uyuma. Öldürür bu beni. Öldürme beni, Zerda."

Zeliha konuşmadı, kirpiklerini oynatmadı, beni öldürdü.

Onu sıkıştığı yerden çıkarabilecek gücüm var mıydı bilmiyordum ama kırıkları ellerimle iterek kolunu kavradım. Bir bebek gibi kolumun üzerine yığıldı. "Çıkaracağım seni, yemin ederim." Onu kendime doğru çektiğim an, içime batan parça biraz daha derine doğru gitti ve acıyla inledim. Vazgeçmedim ve onu biraz daha çektim. Ama Zeliha gelmedi. Emniyet kemerinin onu sıktığını fark ettim.

Enkazın içe çökmüş penceresinden kafamı içeri uzattığımda kokusu kendi kanının kokusuyla karışarak içime doldu. O kadar hareketsizdi ki, kokusu bile soğumuş gibiydi. Gece ve rüzgâr diye düşündüm, tek sebebi buydu, bu olmalıydı.

CamScanner ile tarandı

"Biraz sonra seni çıkaracağım."

Telefonumu arayan gözlerimin önünde küçük, kızıl, sarı noktalar uçuşuyordu ama kendimi toparladım. Telefonum nereye savrulmuştu bilmiyordum. Zeliha'nın telefonunu bulmam için önce onu buradan çıkarmalıydım. Soğukkanlı olmam gerekiyordu ama bir çocuk gibi titriyordum.

Emniyet kemerini çözmek benim için çok zordu. O kollarıma yığılmışken, bu kadar soğukken; tüm ihtimallerden bile daha zordu. Tüm gücümü toplayıp büyük bir haykırışı dudaklarımdan salarak emniyet kemerini kökledim ve alt bölmeden koparak ayrıldığını fark ettim. Zeliha'yı tutan emniyet kemeri kopunca bedeni aniden üzerime doğru yıkıldı ve parçanın içime daha da çok girdiğini hissedip inleyerek onun saçlarına dokundum. Ellerimi dolduran kan lekelerinin onun saçlarına bulaştığı an, işte tam da o andı.

"Bu kadar," dedim. "Yemin ederim bu kadar. Bitti. Çıktın."

Geriye doğru sürünmeye çalıştım ve bedeni tamamen üzerime yıkıldı. İnleyerek onu biraz daha sert çektim ve bacaklarının yavaşça camdan çıktığını gördüm. Bedeni bedenime sertçe yaslandığında, karnımdaki parçanın tamamen içime girdiğini hissederek çenemi havaya dikip bağırdım.

Bir süre hareket edemedim. O üzerime yığılmıştı, parça içime saplanmıştı; onu çıkarmıştım ama zamanda geriye doğru düşmeye ve damarlarım tükeniyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Yaşamı çağırdım, ölüm için zamanım yoktu.

"Biri yok mu?" diye bağırdım bizi duymalarını umut ederek.

Neredeyse uçurumun dibini boylayacak olan cip son anda durmuştu ama yoldan geçen hiçbir arabanın bizi fark etme ihtimali yoktu. Tek ihtimal, bu cipin yanmasıydı ve alevlerin büyümesiydi. Bunun olmasına çok yoktu ve Zeliha'yı oradan uzaklaştırmam gerekiyordu. En yakın ihtimali düşündüm; takla atmaya başladığımız anda cipten kopan parçalar yola savrulmuş olabilir miydi? Biri, tek biri, bu parçaların bir arabadan koptuğunu, burada olduğumuzu akıl edebilir miydi? Ellerim onu sardı ama acım çoktu; inledim ve telefonunu bulma umuduyla ona sarılarak ceplerini aradım. Yoktu.

Sikeyim, yoktu.

"Ben ölsem bile, Zeliha," diye fısıldadım onu sıkıca sararken. "Yemin ederim, sen yaşayacaksın."

Bir çığlık daha. Bana aitti ama dudaklarım sanki mühürlü değildi. O feryadın ardından ben ayaklarımın üzerindeydim. Bir cesettim ama ayaklarımın üzerindeydim. Bir cesettim ama ayaktaydım. Onu kollarının altından tuttum ve dişlerimi kıracak gibi sıkıp, çığlıklarımı durdurarak onu sürükleye sürükleye oradan uzaklaştırmaya başladım. Her bir adımda nasıl olurdu da ölüme bu kadar yakındım.

Zemin kanımdan bir nehirdi. Kanım zeminde çamurdu.

Saniyeler sonra, ben onu uzaklaştırmış bir ağaca yaslanmış ve ayaklarımın üzerine çökmemek için kendimi iyice o ağaca bastırmıştım. Kolları avuçlarımın içindeydi. Karnımdan aşağı süzülen kan sanki yağmurdu, onun saçlarına akıyordu. Başımı ağaca yaslarken bir patlama sesiyle beraber alevler cipi sardı ve yükseldi; Isparta yanıyordu.

"Biri görecek," diye fısıldadım. "Zerda, Gurur değil, Mert olarak söylüyorum. Biri şimdi görüp gelecek. Kurtulacaksın."

HAKAN BASRİ ŞENKAYA

Dalgındım ama gülümsedim.

Camdan yolu izlerken Devran ve Eymen arasında geçen bir sohbeti yüzümde bir tebessümle dinliyordum. Eymen'i tesisten şehre indirdikten sonra tesise dönecektim. Genç çocuk konuşkan birisiydi, Gurur'a olan çocuksu kıskançlığını anlatırkenki ciddiyeti beni de Devran'ı da eğlendirmişti.

Emniyet kemerinin tokasına parmağımla küçük fiskeler vurduğum esnada Eymen, "Bana unutturmayın, ona babamın bizim mahalleden bir kıza askıntılık eden üç erkeği nasıl aynı anda Allah'ına kavuşturduğunu anlatacağım. Korksun biraz lavuk," dedi. Bu kez gülüşümü bastıramadım ve başımı iki yana sallayarak kahkahayı bastım.

Eymen arka koltukta oturuyor, ara sıra öne doğru abanarak beni güldürmeye devam ediyordu. "Sen iyi bir adamsın," dedi birdenbire. "Azıcık korkutucu duruyorsun ama iyi birisin."

"Öyle miyim?"

"Evet. Babam seni severdi ama askerini sevmezdi."

"Bence sen babanın da Çalıklı'yı sevmesinden korkuyorsun."

"Ablamı çaldı zaten," diye homurdandı genç adam.

Devran ile aynı anda güldüğümüz sırada, birdenbire kulakları sağır eden bir patlama sesi her yana yayıldı ve Devran ile gözlerimiz aynı anda

CamScanner ile tarandı

birbirine tutundu. Devran'ın iri, kara gözlerinin keskinleştiğini gördüm. İçime birdenbire yayılan endişeyle gözlerimi yola çevirdiğimde, arka koltuktaki genç çocuk korkuyla öne doğru abandı. "O da neydi öyle?"

"Devran, hızlan," dedim. "Dağda bir şey patladı."

Devran başını hızlıca salladı, köşeyi dönmemizle, yamacın altında kalan ağaçların arasından yükselen alevleri ve dumanları gördük. Yola saçılmış parçaları da gördüğümde, bir kazanın gerçekleştiğini biliyordum ama arkamızdaki araçla aynı anda durduğumuzda ve araçtan indiğimde, o kazanın etkisinin kalbime bir kazık gibi saplanacağını bilmiyordum.

Alevler yükselirken ve Devran ile Eymen yavaşça arkamdan bana doğru yaklaşırken, yere savrulmuş parçalar ve yamacın ucuna sürüklenmiş plakaya baktım.

Gurur Mert Çalıklı.

"Gurur," diye fısıldadı Devran, sesini Eymen'e duyurmaktan korkuyor gibi. O an, yükselen ateşlere bakmak, canımın içinden can sürüklüyorlarmış gibi hissetmeme neden oldu. Yamaca doğru koşmaya başladım. Ayağımın altındaki yer kaydı, ben kaydım ama düşmedim. Alevler yükseldikçe içim daha çok yandı. Yamaçtan aşağı dengemi zor sağlayarak, kayarak inmeye başladığımda, Eymen'in bağırtılarını duyuyordum.

Hayatta, her şeyi aynı anda hissettiğiniz anlar vardır.

O an, benim her şeyi aynı anda hissettiğim üçüncü andı.

"Oğlum!" diye bağırdım. Siren sesleri şehre dağıldı, dağıldı, dağıldı...

Ama sonra onu gördüm. "Muşta!" diye bağırdı alevlerin arkasından. Bir bedeni kucaklamaya çalışır gibi sürüklerken, "Muşta!" dedi tekrardan. "Muşta, Zeliha'yı al, ne olursun!"

Sürüklemeye çalıştığı bedenin kime ait olduğunu biliyordum. Ona doğru koşmaya başladığımda dizlerinin üzerine aniden düştü ve sürüklediği bedeni sıkıca tutarak acı, feryat dolu bir sesle bağırdı.

Zeliha'yı onun kollarından çekip kucaklayacaktım ki, "Dikkatli ol," diye inledi ve gözleri yarı kapalı bir şekilde başını omzuna düşürdü.

"Devran!" diye bağırdım içimde son kalan güçle. "Zeliha'yı al, Devran!"

Devran'ın ellerinin titrediğini gördüm ama yüzü soğukkanlıydı. Eymen'in feryat dolu çığlıkları dağda çınlıyor, siren sesleri gitgide daha da yakınlaşıyordu. Korku ve panik duygusu büyüdükçe büyüdü. Devran,

Zeliha'yı kucaklayacaktı ki Gurur ve Zeliha'nın elleri birbirine tutundu ve bileklerindeki zincirlerin uçları birleşti.

"Merdo," dedi Devran soğukkanlı bir sesle. "Bırak kızı. Biz buradayız. İyisin kardeşim. İyisiniz kardeşim."

Eymen, "Abla!" diyordu bir çocuk gibi. "Ablam! Ablam yaşıyor, değil mi? Ablam! Ablam orada." Birilerinin onu tuttuğunu son âna kadar fark etmedim. Sadece ağlıyordu. Fidan gibi bir delikanlıydı ama ablasını bir çocuğun kalbiyle seviyor, bir çocuk gibi ağlıyordu.

"Aslanım," diye fısıldadım; ben bir babaydım. Ben, benden çok da küçük olmayan bu çocukların babasıydım. Bir babanın kalbiydi bu. Aksi hâlde bu ızdırabın bir açıklaması var mıydı?

Zeliha'nın ve Gurur'un bileklerinin uçları birbirinden ayrıldığında, artık Zeliha, Devran'ın kucağındaydı ve ben görüyordum.

Gurur Mert Çalıklı'nın karnına saplı parçayı, akan dere gibi kanın kaynağını.

Oğlumu.

Ölmek üzere bir adam bu kadar ayakta durabilir miydi? Bir insan, bu hâldeyken nasıl yaşayabilirdi? Duruyordu. Gurur Mert Çalıklı, oğlum, ölüyordu.

Zamanda kaymaya başladığımı hissettim. Onu küçük bir çocukken tanımıştım, henüz çok gençtim, ben de bir çocuktum; gözlerime geleceğinin de çocukluğu gibi alev almasından korkan gözlerle bakarken duruşu güçlüydü. Bir çocuğun bedeninde yaralı bir adamı yaşatıyordu. Görüntüsü yavaşça büyüdü. Oğlan çocuğu serpildi, genç bir delikanlı oldu, gözlerime hırsla bakan bir askere dönüştü, grubunun başına geçti ve kendisinden daha iri adamların lideri oldu; o adam büyüdü ve o büyüdükçe zaman etrafa daha hızlı yayıldı. Ellerim titremeyecekti.

Ben bir babaydım ama her şeyden önce onların şu an oldukları insanı var eden adamdım.

Baktım. Onu tanıdığım zamanlar bir çocuğun bedeninde yaralı bir adamı yaşatan o genç adama baktım.

O adam şimdi büyümüştü ve bir adamın bedeninde, yaralı bir çocuğu yaşatıyordu.

Yaşıyor muydu?

Zeliha'nın o yamaçtan çıktığını görene kadar durdu; başka biri ölürdü, Gurur ölmedi, durdu. Kırmızı mavi ışıklar geceyi ikiye böldü ama

CamScanner ile tarandı

karanlık hiç kanamadı. Gurur'a dokundum, soğuktu. İçinde olduğu büyük bedene rağmen, bir çocuk nasıl olurdu da bu kadar soğuk olurdu?

"Oğlum," diye fısıldadığımda bile gözleri Zeliha'daydı, çığlıkları duymuyor gibiydi, ışıkları ve Zeliha'yı görüyordu ama bakışları tuhaftı. Onu ayakta tutmadım. Yere çöktüm ve kollarımın arasına çektim. Sağlık görevlileri kızı sedyeye yatırıp ambulansa taşırken itfaiyenin siren seslerini duydum ve yamaçtan aşağı sağlık görevlileri inmeye başladı. Gurur'un alnından buz gibi ter damlaları gözyaşı olup şakaklarına kayıyordu; alevler büyüyordu.

Panik her yerdeydi. Onları tanımayan insanların gözlerinde ve seslerinde, ablası için haykıran çocuğun kalbinde, titremesini durduramadığım ve oğlumu tutan ellerimde.

Sağlık görevlilerinin yüzünün kireç gibi beyazladığını gördüğümde bir şey söyleyemedim; tepkilerim geri çekilmişti. Sadece bakabildim. Bir askerin, rütbeli bir askerin, bir binbaşının gözleriyle değil; bir babanın gözleriyle baktım onlara. Çaresizlik buydu. Çaresizlik, büyüklük ve güç dinlemezdi; çaresizlik, sindiği her bedeni zayıflatıp acizleştirirdi.

"Onu kıpırdatmayın," dedi genç bir adam telaşla ve Gurur titreyen çenesini kaldırıp, "Baba," dedi. "Ben Zeliha'yı buradan çıkardım. Sen beni buradan çıkaramazsan, sakın kendine kızma."

Dudaklarımı açıp ona ne kızabildim ne de onun içimde yarattığı yıkımı ona gösterebilecek tek bir kelime edebildim. Baba olmak böyle bir şey miydi? Senden toplasan dokuz on yaş küçük bir çocuğu kollarında tutarken bir baba gibi hissedebilir miydin?

İlk ambulansın sireninin sesleri şehri yakmaya başladığında, Gurur'un bilinci tutunduğu yerden kaydı gitti. Gözlerini kapattı. Zayıf bir şekilde aldığı nefese tutundum ama onun nefesi nereye kadar bedenine tutunacaktı, bilmiyordum.

Bu gece bu cipin bu yamacı yaktığı gibi, bu şehri yakabileceğimi hissettim.

ZELİHA ÖZDAĞ

Ben çocukken, geceleyin babamın çaktığı damsız çardağa uzanıp yıldız sayanlardandım.

Muğla'da yıldızlar daha parlak olurdu. Gök karanlığa boğulup gece çökünce, yıldızlar da bazı geceler kalbimin yandığı gibi şiddetle yanma-

CamScanner ile tarandı

ya başlardı. Gecenin o kar ayazı soğuğunu, tenimden geçip giden karanlık rüzgârları hatırlıyorum. Hiç kar yağmayan bir şehrin, sancılı başlayıp doğum yapamadan öldüğü geceler çok soğuk olurdu. Sanki şehir karları doğuramadığı için bu kadar sancılıydı, sanki ölüm hep gece ve rüzgâr gibi kapıdaydı.

Babamın soğuk parmağı omzuma dokunurdu. O an onun çardağın ucuna oturduğunu, beni izlediğini fark ederdim. Sonra birdenbire çardağın az ilerisindeki asma bahçenin dallarına sarılı sarı ampulden bir ışık yayılırdı; eski model bir motosikletin sesini duyardım ve Eymen motosikleti kaçırırdı.

Her şeyi aynı anda nasıl olurdu da düşünebilirdim? Gece ve rüzgâr hâlâ tenimde dolaşıyormuş gibi hissediyordum ama uyuyordum; uyku ne kadar da derindi. Uyandığımda beni bekleyen bir sürpriz vardı da bir türlü uyanamıyormuşum gibi kederli hissediyordum.

Bilincim sanki hem buradaydı hem de yoktu. Uyanmak neden bu kadar zordu?

"Zeliş." Sanki ses hem içimde hem dışımdaydı. Sesi ânında tanıdım. Çocukluğum buradaydı. Babamın sesi çocukluğumla beraber zihnimde dolaşıyor, kapı kapı geziyor, her açtığı kapının ardındaki odada beni arıyor, adımı sesleniyordu.

Biri sanki yıllar önceden gelen elini saçlarıma kaydırdı, dokunuşu hissettim ama eli göremedim; yine de o eli tanıdım çünkü okşamak için de kalksa, vurmak için de kalksa, bir kız babasının elini hep tanırdı.

Benim babam bana hiç vurmamıştı.

Önce rüzgârın sesi kesildi, sonra gecenin usulca geri çekildiğini hissettim. Sanki başımın üzerinden geçti ve gökyüzünde siline siline ilerleyip yavaşça kayboldu. Dokunuşu daha net hissettim, sonra soğuğu hissettim, sonra da sesleri hissettim. Periyodik bir şekilde devamlı öten bir cihazın sesini duyduğumda kaşlarımı çatmaya çalıştım ama öyle dehşet verici bir acı çektim ki kaşlarım değil, dudaklarım hareket etti. Çığlık atmak için. Ama bunu da yapamadım.

Gurur'u düşündüm. Mükemmel bir acıyla kendi içinde katlanan kalbim birden dirildi ve ağrıyla zonklamaya başladı. Olanlar hafızama birdenbire değil, yavaşça, canımı kanırta kanırta geldi. On üç saniye. Her saniyesini hatırlıyordum. Her saniyesinde, sanki ardımda yıllar kalmış gibi hissetmiştim.

Gözlerimi aralarken birbirine giren renkleri hatırlıyorum. İlk kez dünyayı gören bir bebek gibi şaşkınlıkla bulanıklığın netleşeceği anı beklerken birileri bağırıyordu. Hiçbir sesi ayırt edemedim. Gurur'un gözlerini hatırladım, on üç saniye başlamadan son anda birbirimize baktığımız anı hatırladım.

Emniyet kemerini takmadığını, benimkini ise bağladığını, dudaklarında bir tebessümle bana kendini açtığını hatırladım.

Camların kırıldığı anı hatırladım, çıkan sesleri, durmadan çarpıyorduk; hiç durmadan...

Endişe içimde bir aynaydı ve birdenbire paramparça olup yere dökülmeye başlamıştı. Her parçada onun yüzü vardı.

"Gurur," diyebildim, sesimi kendim bile tanıyamadım. Bu bir başkasının sesi miydi? Ağrı o kadar çoğaldı ki yüzümü buruşturabildim, oysa çığlık atmaya ne kadar da yakındım. Bir süre sonra bedenim aniden gevşedi ama hâlâ dikenlerin içinde yatıyor gibiydim.

"Zeliş," dediğini duydum ve bu defa bu sesin zihnimde olmadığını, hatıralarımdan gelmediğini anladım. Babamın yüzü yüzüme çok yakındı ve mavi gözlerinden akan yaşlar yüzüme damlıyordu. "Allah'ım çok şükür, şükürler olsun Yarabbim." Yüzümü parmaklarının arasına aldı ama kırılmamdan korkuyor gibi parmak uçlarıyla dokunuyordu. "Canım benim. Canım benim. Kuzum benim. Kızım benim."

Bir an kelimeler boğazıma doldu. Boynumun sert bir şeyin içinde olduğunu fark edip başımı hareket ettiremeden titreyen kaşlarım ve dolu gözlerimle babama baktım. Hiçbir şey söyleyemediğimi fark ettim. Dudaklarımdan çıkıp giden o isim, sanki bir şiş olmuş içimi deşmişti. Babam hüngür hüngür ağlayarak dudaklarını alnıma sürttü, gözyaşları yanaklarıma devrildi ve yüzümden akıp giderken Simge ile Eymen'in birbirlerine sarılarak ağladıklarını göz ucuyla da olsa gördüm. Babaannemin sevinç dolu çığlıkları gözyaşlarına dönüştü.

Ayça ve Çolpan içeri girdiler, benim gözlerimin açık olduğunu gördüklerinde attıkları çığlıklarla beraber biraz sonra Girdap ve Adnan da içerideydi. Babam kimseye aldırış etmeden yanaklarıma dokunuyor, dudaklarını alnımda, bebek saçlarımda, burnumda gezdiriyor ve sadece sarsılarak ağlıyordu.

"Baba," diye fısıldadım ve sonra, her şey paramparça oluyormuş gibi hissederken haykırarak, "Gurur!" diye ağlamaya başladım. Gözyaşlarım durmadan aktı, boynumdaki sert şeyin içine girdiklerini hissettim. Kim-

seyi duyamadım. Duyduğum tek şey cip takla atıp yere çarptıkça çıkan sesler oldu; kırmızı yazıların olduğu göstergedeki saati gördüm ve ağlamalarım şiddetlendi. Acı o kadar umurumda değildi ki parçalanıyormuş gibi hissetsem de doğrulmak için zorladım kendimi.

"Kızım dur," dedi babam şaşkınca. "Dur Zeliş'im, dur."

"Baba," diye inledim bilinçsizce. Bir an kusacağımı düşündüm, boğazım sıvıyla dolmuş gibi yüzümü buruştururken gözyaşları arasında, "Gurur," dedim yeniden.

"Tamam, her şey yolunda." Babam beni büyük elleriyle sabit tutmaya zorlarken bedenim zonkluyordu.

"Gurur," dedim tekrar gözyaşlarına boğularak.

"Uzun çocuk iyi, vallahi de billahi de iyi," dedi babam birden, o an durdum. Gözyaşlarım akmayı kesmedi ama iniltilerim durdu. Babamın gözlerinin içine baktım. Mavi gözlerinde yatıştırıcı bir ifadeyle, "Uzun çocuğu diyon ya," dedi şivesini tutamayarak. "İyi."

Hüsrev'in içeriye bir doktorla birlikte girdiğini gördüm. O da yanındaki doktor gibi önlük giyiyordu. Meraklı gözleri bendeydi ama bir an o kadar yorgun hissettim ki gözlerimi kapatıp bekledim. İdrak edemiyordum. Hiçbir şeyi.

"Sakinleştirici verelim," dedi Hüsrev'in yanındaki doktor.

"İstemiyorum," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, sonra bilincim yavaşça söndü.

Ne kadar süre zihnimin karanlık sularında yüzdüm, ne kadar süre sonra bilincimden yapılma bir kayığa tutunup karaya geldim bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda içeride hafif soluk bir ışık yanıyor, kalbimden geldiğini bildiğim ses, makineye gürültülü şekiller çiziyordu. Bedenimdeki acı, gerçekliği ortaya koydu. Babam çaprazımdaki deri koltukta uyuyordu, karşımdaki çift kişilik deri koltukta da Simge iki büklüm olmuş derin bir uykuda gibi görünüyordu. Eymen ve babaannem yoklardı. Boynumdaki şeyin sertliğinden dolayı başımı tam olarak çeviremiyordum. Ağzımda acı bir tat vardı ve kemiklerim sızım sızım sızlıyordu.

Ne düşünmem gerektiğini bilmesem de ağlamak istediğim kesindi. Onu göremiyordum ve ağlamak, şu an bana en yakın olan ihtimaldi. O ânı hatırlıyordum. Unutmak mümkün değildi. Ne hâlde olduğunu bilmek istiyordum. Zihnimde akan kanlı ihtimaller deresi yükselip düşüncelerimi içine almaya başlamıştı. Artık acıdan ölsem bile, ayağa

CamScanner ile tarandı

kalktığım an kırılıp yere düşsem bile, ortadan ikiye bölünsem bile, onu görmeden bu yatağa geri yatmayacaktım.

Boynumdaki boyunluk yüzünden doğrulması zor olsa da dişlerimi sıkarak yavaşça bedenimi doğrultabildim. Bedenim sızım sızım sızlıyordu. Gözlerim bacağıma kaydı, çarşafın dışında kalan bacağımın dizimden başlayarak kaval kemiğime kadar ince, beyaz bir bandajla sarılı olduğunu gördüm. Ayak bileklerimden diz kapağımın üzerine kadar derin kesik izleri devam ediyordu. Yüzümü buruşturdum ve bileğime bağlı serumun borusunu çıkarıp yavaşça yana dönmeye çalıştım. Simge'nin uyandığını fark ettiğimde acıdan çığlık atmamak için dudaklarımı dişliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı dehşet içinde. Ben bedenimdeki kabloları yavaşça sökerken babamın da uyandığını hissettim ama babam tepkisizdi, hatta neredeyse uyuyor numarası yaparak beni izliyordu.

"Görmem lazım," dedim o an her şeyi bir kenara iterek. "Ortadan ikiye de bölünsem, onu göreceğim. İyi olsa gelirdi, Simge. Yanıma gelirdi. Ben çocuk değilim. Beni kandırabileceğini düşünme. En azından sen yapma."

"Yatmalısın bebeğim, lütfen. Dinlenmelisin."

"Yapma," diye inledim. "Buradayım. Hayattayım. Peki ya o nerede?"

"Sen kaç gündür uyuyorsun biliyor musun?" diye fısıldadı öfkeyle. Bir an durup Simge'ye baktım.

"Ne?"

"İç kanama geçirdin." Duraksadım. "Boynun neredeyse kırılıyordu. Eğer Gurur seni arabanın içinden çıkarmasaydı o göçük seni gitgide daha da ezecekti ve boynun kırılacaktı." Parmaklarım boyunluğuma giderken kaşlarımı çattım. "Günlerdir burada uyuyorsun. Ne hâldeyiz, biliyor musun? Biz öldük. Sen uyuyordun ve hepimiz birer ölüydük."

Sanki aklım da kalbim de tek bir yerdeymiş gibi, "Gurur nerede?" diye sordum ağlamaklı bir sesle.

"Kendini biraz bile önemsemediğini biliyorum, aptal." Simge gözlerini kapatıp bana kıyamıyormuş gibi inledi. "Sana yemin ederim hayatta," dedi ve bu cümle, beni rahatlatacağına daha da dehşete düşürdü. Yaşıyordu, bunu zaten söylemişlerdi ama iyi olduğunu da söylemişlerdi. Yalan mı söylemişlerdi? Gurur, iyi değil miydi?

Yavaşça ayaklarımı yere bastım ve acı bir şimşek gibi içimde çaktı. Uluyacağımı düşündüm. Gözlerimi yumup, "Lütfen," diye fısıldadım

uyku numarası yapan babam duymasın diye. "Ölecekmişim gibi hissediyorum. Onu görmezsem. Sanki ölecekmişim gibi. Onu görmem gerek. Öleyim mi istiyorsun?"

"Aptal âşıklar gibi konuşmayı kes," diye mırıldandı ama tek amacının biraz olsun beni sakinleştirmek olduğunu biliyordum. Gözlerine yalvarır gibi bakarken çektiğim acıyı ondan gizlemeye çalıştım ama gizleyemediğimi biliyordum.

Simge benim için bir tekerlekli sandalye bulup gelene kadar odadaki sessizlik sürdü. Babam uyanıktı, biliyordum ama tek kelime etmiyor, hatta uyuyor gibi yapmaya devam ediyordu. Beni yavaşça tekerlekli sandalyeye oturturken gözleri babama kaydı, sessizce tekrar bana bakıp, "Bedenini çok hareket ettirmemen lazım," diye fısıldadı uyarıcı bir sesle. Patlayacakmış gibi çarpan kalbime rağmen sakince gözlerimi yumup geri açtım. Başımı çok oynatamıyordum.

Önce hastanenin karanlık koridoruna çıktık. Çok ileride, metrelerce ötede bu kattan sorumlu hemşireler masanın arkasında oturmuş, dalgın bir şekilde bilgisayar ekranını izliyorlardı. Ortamda öyle büyük bir sessizlik ve karanlık vardı ki, sanki gece ve rüzgâr hâlâ buradaydı. Karanlık koridordan geçerken sessizce, "Diğerleri onun yanında, değil mi?" diye sordum.

"Çoğu, evet. Seni tekrar uyuttuklarında da Yener ve Devran devamlı yanına geldi. Muşta da hep yanındaydı." Yavaşça beni sürmeye devam etti.

"Ne kadar zamandır bu hâldeyim?"

"Bir haftadır."

"Bir haftadır bu hâldeyim ve Gurur hâlâ benim yanıma gelemeyecek hâlde," diye fısıldarken içimde yükselen paniğin tüm damarlarımı çekiştirdiğini hissettim. Korkuyla ayak parmaklarımı bükmeye çalıştım ve tüm bedenim ağrılarla doldu. "Gurur'a ne oldu, Simge?"

Simge sessizdi, yavaşça köşeyi döndük ve başka karanlık bir koridorda ilerlemeye başladığımızda kalp atışlarım karanlık koridorun duvarlarına yayıldı. Yoğun bakım odasının önüne geldiğimizde birden oturduğum yerden kalkmak için ellerimi tekerlekli sandalyenin kenarlıklarına bastırdım ama birdenbire karanlıktan süzülen büyük cüsse, beni bileklerimden tutarak yerimde kalmaya zorladı. Gözlerimi kaldırıp loş ışığın altında parlayan kahverengi gözlerin sahibine baktım.

CamScanner ile tarandı

Yener, yüzünde tuhaf bir ifadeyle, "Sakin ol," dedi. "Evet, burada ama her şey yolunda."

"Bir haftadır," diye inledim acıyla. "Bir haftadır mı burada?" Yener birden gözlerini kaldırdı ve Simge'ye dikkatle baktı. Gözlerinde, neden bunu bana söylediğine dair yargılayıcı bir bakış belirir gibi oldu ama o bakışlar çok kalmadı; hemen dağıldı ve gözlerini tekrar kaçırıp bana baktı. Hissedebileceğim her şeyi aynı anda hissettim ve bunun beni öldürebileceğini düşündüm.

"Çok kan kaybetmişti, ölümcül bir yarası vardı," dedi Yener ve yanaklarımı büyük avuçlarının arasına aldı. "Başka biri ölürdü. Ama o yaşıyor. O nefes alıyor ve her şey yolunda." Gözlerimden sızan ılık yaşlar Yener'in büyük avuçlarına akıyordu. Yener dişlerini sıkıp eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Sadece daha iyi olması, daha hızlı toparlaması için uyutuyorlar. Yemin ederim."

"Göreyim," dedim boşlukta çırpınıyormuşum gibi hissederek. Yanaklarıma akan yaşlar Yener'in parmaklarını ıslatmaya devam etti. "Yalvarıyorum. Görebilir miyim? Onu bir kere görürsem iyileşirim. Ayağa kalkarım hemen. Şakalar yaparım, şakalarım sinirini bozunca uyanır, o da daha kötü şakalarla karşılık verir bana hemen."

Yener, dudaklarını başımın üzerine bastırıp, "Görmek istersen göstereyim," dedi. "Ama daha kötü olursan bunu ben kaldıramam. Sakin olacaksın, değil mi?"

"Sakin olmayacağım bir şey mi var ki? Ne oldu?" diye sordum algılarım kapanmış hâldeyken tıpkı bir çocuk gibi.

"Hiçbir şey." Yener, doğruldu. "Sadece her zaman görmeye alışkın olduğun kadar dinç değil, yorgun. Hepsi bu. Yemin ederim."

"Yorgun." Başımı sallamaya çalıştım ama acı bunu durdurdu. Kalbime bir şarapnel parçası batmış gibi hissetsem de tepkilerime, reflekslerime, ifadelerime yayılmadı.

Sanki öyle bir parçalanmıştım ki artık ruhum bile sağlam değildi.

Simge, tekerlekli sandalyeyi yavaşça sürmeye başladı ve Yener hemen önümde ilerledi. Önce cam bir kapının arkasından geçtik, daha dar bir alana girdik ve o alandaki portatif deri sandalyelerde oturanları gördüm. Devran başını duvara yaslamış loş renkteki tavanı izliyordu, Girdap ile Adnan ayaktaydılar, Muşta sandalyenin o kadar ucundaydı ve o kadar eğreti duruyordu ki sanki hem var hem yoktu. Diğerlerine dikkatlice bakamadım. Var olanları da olmayanları da ayırt edemeden göz-

lerimi çaprazımda başlayan cam duvara çevirdim. Tekerlekli sandalye ilerledikçe camın arkasında bir ışığın var olmaya başladığını fark ettim. Sonra makineleri gördüm.

"İçeri kimseyi almıyorlar," dedi Yener ve bakışlarını yavaşça cam duvara çevirdi.

Onu gördüğüm anı asla unutmayacağım.

Oradaydı. Yüksek bir yatağın üzerindeydi, baş kısmı daha yüksek olan yatağa gelen kabloların tamamı ona bağlıydı. Periyodik bir şekilde çalışan makinenin yüzeyinde yeşil renkteki çizgiler kalbinin ne kadar canlı, ne kadar orada, göğsünün altında olduğunu kanıtlamak ister gibi ona ait ritimleri yaratıyordu.

Gözlerinin altı mor, yüzü keskin bir biçimde beyazdı, öyle hareketsizdi ki bunu kaldıramadım. Birini sevdiğinizde, onun size değil başka bir yere bakıyor olması bile canınızı yakardı; o başka bir yere bile bakmıyordu, sanki orada yoktu. Bedeninin içi boştu.

Sanki bedenimden de zihnimden de hâlâ silemediklerim beni usulca bu dünyadan siliyormuş gibi hissederken, ne dış etkenleri ne iç etkenleri umursamadan ayağa kalktım. Anlık bir acıydı ama çabuk kayboldu. Beni bir anda vurdu ama yere deviremedi. Avuç içlerimi kaldırıp güçsüz bir şekilde cama yasladığımı hatırlıyorum. Gözyaşları gözlerimden hızla akarak yanaklarımı sıyırıp çenemden aşağı damlarken ne kadar da sessizdim.

Oysa içimde hâlâ bir cip takla atıyor, her çarpma ânında yükselen gürültü kalbimin içinden geliyordu.

Kayboldu. Tüm ihtimaller kafamın içinde kayboldu. Hiçbir şey yerli yerine oturmadı. Sadece kaos vardı. Her yolu uçuruma çıkan bir sokaktaydım. Sadece gözyaşlarımın aktığını hissettim. Sıcak damlalar çenemden boyunluğun içine kadar girdi. Algılarım yavaşça gelmeye başladı. Ben, içinde olduğumuz durumu şimdi kavramaya, yaşadığımız şeyin ne olduğunu yeni anlamaya başladım.

Orada yatan adama baktım. Beyaz kesiği bir yüz, morarmış göz altları ve canlı olduğunu kanıtlayan tek şey olan, bir ekranda belirip duran kalp atışlarının çizgileri... Gurur Mert Çalıklı oradaydı, bir adım ötemde, bir camın arkasında ama sanki aramızda yıllar, yollar, insanlar, koca bir hayat vardı.

Gözyaşlarım zamanın içinde şiddetle akmaya devam etti.

CamScanner ile tarandı

Ambulanslar köşeyi, arka arkaya ve acı bir sesi sokağa savurarak döndü. İlk genç kadın indirildi, etrafını saran sağlık görevlileriyle beraber sedye hızla acil servisin beyaz koridorunda gürültü çıkararak ilerlemeye başladı. Nabzı ve tansiyonu hakkında belirsiz birkaç kelime havada uçuştu. Ardından ambulanstan yere yeni bir sedye sertçe indi ve bahçeden acil servisin girişine doğru hızla ilerlemeye başladı. Genç adamın karnından bir oyuktan sızan suymuş gibi sızan kan, sedyenin demir kollarını sararak yerlere akmaya başladı. Herkesin yüzünde aynı kireç renginde bir korku belirmişti; onu tanımayan, yıllardır bu işi yapan insanların bile yüzünde bu ifadeyi görebilirdiniz.

Kalabalığı genç bir adamın haykırışı ikiye böldü. Canhıraş bir çırpınışla onu tutan kollardan koptu ve koridora daldı. Koşmaya başladı. Kanla kaplanmış koridorun zemininde koştu. Ayaklarının altına kan bulaştı.

Ablasını bulma ümidiyle kapısı açık her müdahale odasına baktı.

Sonunda çift kanatlı büyük odayı gördü ve durdu. Ablasının üzerinde kan lekeleriyle dolu bir sütyen vardı, altındaki kumaş parçaları da parçalanmıştı. Bir kadın var gücüyle ona kalp masajı yapıyordu, biri durmadan aynı şeyleri söylüyordu: Nabız alamıyorum.

Muşta oradaydı. Genç adamın arkasındaydı. Konuşmuyordu. Sessizdi. Genç adam artık Muşta kadar sessizdi. Mavi gözleri kan çanağıydı, yaşlar önünü göremeyeceği kadar çok akmıştı; ablasını görüyordu ama sanki buzlu bir camın ardından ona bakıyordu. Algılarının kapandığını hissediyordu. Tamamıyla kapandığını...

Muşta bir adım öne çıktığında kıza baktı; bir süre sonra nabız geldi ama bu kez, diğer sedyede yatan adamdaki durdurulamayan, sanki anbean çoğalıyormuş gibi akan kanın kokusunu soludu. Oda pas kokuyordu. Duvarlar pas kokuyordu. Bazen kanın paslı kokusu, en sevdiğimiz insanın son kez içimize çektiğimiz kokusu olabiliyordu.

"Ameliyathaneyi hazırlayın," dedi doktorlardan biri, bir diğer doktor ise genç kadının başındaydı ve "İç kanamadan şüpheleniyorum, bilinç yok," diye ekledi. Birdenbire kâbusa dönen gecede birbirini tanımayan onlarca insan, yine tanımadıkları iki insan için koşuşturmaya başladı.

Muşta sadece aceleyle dışarı gelen doktora, "Bana söyle," diyebildi kolunu yavaşça kavrayarak. "Sana yalvarıyorum, bana söyle. Ben bu çocukları ölümden alır, sana geri veririm de."

"Genç kadın için umut var," dedi doktor yansımalı gözlüklerinin arkasından Muşta'ya acı bir haberi veriyor gibi.

"Ya oğlum?" diyebildi doktora.

"Çok kan lazım. Çok kan. Künyesinde negatif yazıyor. Bizdeki yeterli olmaz. Çok kan." Doktor derin bir nefes alarak hızla geri çekildi ve koridorda kayboldu.

"Çok kan," diye fısıldadı Muşta olduğu yerde, gözleri yerde insanların üzerinden basıp geçerek dağıttığı kan lekelerindeydi. "O zaman çok kan bulurum."

Zaman gecenin içinden sızdı, şafağa karıştı, şafak bitti, gün doğmadı; gökyüzü karanlık kaldı. Saatler yavaşça zamana yayılırken, artık herkes oradaydı. Askerlerin yüzü kül rengindeydi. Adnan'ın ve Cesur'un kanı yetmemişti, tek sıfır negatif ikisiydi, damarlarını bile verebilecek kadar çok ısrar ettiyseler de olmuyordu. Eylül'e kimse haber veremedi; zaten kanı uymuyordu, aynı gruptan değildi ve abisini bu hâlde göremezdi. Gurur bu konuda kesin ve netti. 'Ben ölmeden ölümün eşiğine gelirsem,' demişti son olayda, 'sakın ailemi bu işe katmayın. Annem de Eylül de katlanamaz buna.' Ne kan bankasından ses çıktı ne de bir başkasından. Eymen bir süre sonra damarlarını ona uzattı.

Ve sonra, o geldi.

Onu yaşama tutabilecek kadar kanı damarlarında taşıyan adam. Kahraman Özdağ.

Her şeyi ve kendini, geceyi ve şafağı parçaladıktan sonra durulduğunda, o hastaneye ilk adımını attığında, yüzünde mermer gibi bir sertlikle aynı cipin içinden çıktığını bildiği adamı ilk gördüğü an, kalbinde kızını ölümün ellerinden son anda almış bir babanın dehşeti vardı.

Cama usulca yaklaşıp, camın öteki ucunda ölüme hiç olmadığı kadar yakın genç adama bakarken, "Sıfır negatifim," demişti. "Ben ona kanımı veririm. O benim canımı oradan çıkardıysa, ben onun için canımı içimden çıkarır ona veririm."

"Baban," diye fısıldadı Muşta arkamdan yavaşça sokulup parmaklarını omzuma nazikçe değdirirken. "Önce kardeşin, sonra baban. Çok yaşasınlar."

"Ne?" Acıyla yavaşça Muşta'ya doğru döndüm.

CamScanner ile tarandı

"Baban, Adnan, Cesur ve Eymen olmasaydı, şu an herkese kanını verebilen ama kendi grubu dışında kimseden kan alamayan bu adam, şu an orada bilinci kapalı bir şekilde bile olsa yatıyor olmazdı. Yattığı yer neresi olurdu, biliyor musun?" Gözlerimdeki cam kırığı gibi parlayan yaşlara baktı. "Biliyorsun. Ölüyordunuz kızım. Ve ben hiçbir şey yapamadan, sadece sizi izliyordum."

"Çok kan kaybetmiş," dedi Yener yorgun bir sesle. "İçindeki şeyi çıkardıklarında da kan kaybetmeye devam etti. Ameliyattayken Adnan ve Cesur'un kanı yeter sanıyorduk. Ama durmadan kan kaybetmeye devam etti. Çıkarmaları zor olmuş." İçinden çıkardıkları şey neydi? Bakışlarım Yener'e tutundu ve Yener kaşlarını çatıp alnını cama yasladı. Yener bana bunları anlatırken şiddetle ağladığımın farkında bile değildim. "Kemerini takmamış," dedi. "Arabanın ön kısmı tamamen parçalanmıştı. Dışarı fırladığında parçalardan birinin üzerine şiddetle düşmüş. Parça tamamen karnına gömülmüştü. Baban olmasaydı o masada kalacaktı."

"Ne olursunuz," diye fısıldadım. "Ne olursunuz içeri gireyim."

"Zeliş, o yemin ederim iyi," dedi Devran. "Merdo iyi, sadece yorgun. Toparlayacak. Şu an yarası enfeksiyon kapmasın diye kimseyi içeri almıyorlar."

"Beni cipin içinden o çıkardı," diye fısıldadım, sesi bulanık bir anı gibiydi, kaybolmuş bir hatıradan farksızdı. "O hâldeydi ve önceliği yine bendim."

"Bebeğim, lütfen." Simge beni dirseklerimden tutup kaybettiğim dengemi sağlamaya çalıştı. Tüm bedenimde ızdırapla dağlayan bir acının gezindiğini hissederken çaresizliğime değil, yaşananlara ağladım.

Muşta yavaşça bana doğru geldi. Kollarını kırılgan bir nesneymişim gibi usulca bedenime sardı ve canımı yakmayacak bir şekilde bana sarılırken, "Geçti, güzel kızım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bunu da atlattınız."

Muşta bana güven veren kollarıyla sarılırken gözlerim yavaşça cama kaydı ve onu izledim. Damarlarında babamın kanı dolaşıyordu ve onun önceliği olduğumu fark etmek beni ilk kez bu kadar derinden yaralıyordu.

Muşta'nın savunmasızlığımı hissedebildiğini biliyordum. Hatta buradaki herkes, şu an ne kadar savunmasız olduğumun farkında olmalıydı. Evet, çaresizdim. Evet, savunmasızdım. Evet, ben bunların tamamıydım.

Annemin kucağına ilk defa bırakıldığım anda kader benim için neleri planlıyordu?

Kaderimde o gün bir bebekken, bugün yaşayacaklarım yazıyor muydu?

Gözlerimden yaşlar boşalırken yavaşça bedenimin ağırlaşmaya başladığını hissettim. Bir süre sonra nabzımı tutamadım, damarlarımdan salınıp gitti ve yavaşladı. Bir an sonra gözlerimin önüne karanlık bir perde indi. Bir an sonraysa, geride ismimin yükseldiği koridordaki yankılar kaldı.

Bilincim sürüklenirken ben bir sokaktaydım. Yaşanmaması gereken o geceyi izliyordum ama ilahi bir gözden izliyor gibiydim; oradaydım, kendimi görüyordum, arabanın kenarına sığınmış hüngür hüngür ağlıyordum ve Gurur sokağın diğer ucundan bana doğru geliyordu. Yağmur yağıyordu. Yüzümde az önce ölmüş bir adamdan yediğim darbe vardı, o an bedenimin içinde değildim ama kendimi izlerken ne kadar korktuğumu hissedemesem de görebiliyordum. Sanki yıllar geçmişti bu olayın üzerinden. Sanki yıllar öncesindeydim, artık bana hiç benzemeyen bir kadına bakıyordum.

Kalbim mutlak suretle o gece korktuğum, şu an ise sevdiğim adam için çarpıyordu.

Ciğerlerimi yaka yaka içime inen havayı hissettim. Devamlı kafamda çınlayan bir ses vardı. Ne ismimi söylüyordu ne de bir kelime; sadece senkronize bir şekilde sinirlerimi bozuyordu. Birinin parmakları yanaklarımda daireler çizdi, bunu hissettim ve yorgun göz kapaklarımı yukarı itebildim. Kirpiklerimin arasından bulanık olan görüntüye baktım. Babamın mavi gözleri parlayarak yüzümde dolaşıyordu.

"Baba," diye mırıldandım bir çocuk gibi.

"Öldürecektin beni çocuk," diye fısıldadı saçlarımı geriye yatırarak. "Hep böyle kıpır kıpırsın. Öyle kaçılır mı odadan?"

"Baba..."

"Annene hiçbir şey demedim, merak etme." Birden içime sıcak bir his yayıldı, rahatlamaya benzer bir hisli ama kalbimdeki acı tamamen kaybolmadı. "Tansiyon hastası biliyon, bayılacak kalacak, ölecek kalacak başıma. Demedim." Mavi gözleri yaşlarla dolmaya başlayınca yutkunamadım. "Öldürecektin beni. O yol bene ne oldu sen biliyon mu? O yol bana sırat köprüsü oldu. Gel gel bitmedi." Yanaklarımdan kaymaya başladığını fark etmediğim yaşları parmak uçlarıyla sildi. "Sen ayılmadan

CamScanner ile tarandı

önce dedim, onu alıvercem gidivercem, dizime oturtuvercem dedim." Sinirlenince şivesi kayıyordu, en çok da bunu özlemişim gibi gözlerimi yumduğumda yanaklarımdan akan yaşları sildi. "Bir daha yanımdan ayırmeyecem dedim."

Tam ağzımı açacaktım ki, sanki eteğinde tuttuğu taşlar dökülmeye devam etmezse ölecekmiş gibi parmaklarımı dudaklarına bastırdı. Kalbim acıyla gerildi.

"Biliyom, avukat olcen sen," dedi, sonra birden cümleleri daha vurgulu bir şekilde, siniri kaybolmuş gibi kurmaya başladı. "Gelmezsin Zeliha'm, biliyorum. Hem avukat olacaksın hem..." Sustu. "Seni alıp götürecek vicdan yok bende. Ama buraya gelip de senin ölünü alıp götürseydim, sanıyor musun ki ben gittiğim yerde yaşardım?" Parmaklarını çeneme indirdi. "Ölürdüm babam ben."

Eymen'i gördüm, elinde karton bir bardakla babamın arkasında dikilmiş, yorgun bir yüzle bizi izliyordu. Kolunun içinin mosmor olduğunu gördüm. Erkek kardeşimin damarlarından akıp giden kanı düşündüm, o kanın yerleştiği yeni damarları düşündüm, onu hatırladım ve kalbim yandı.

Gözlerimden akan yaşlar şiddetlenirken, "Ona mı ağlıyon sen?" diye sordu babam birdenbire. "O sedyeden dizleri sarkan uzun herife mi ağlıyon?"

"Baba, ben sana anlatacaktım," dedi Eymen sessizce arkadan, yüzünde muzip bir sırıtışla bana bakıyordu.

"He, anlatacaktın. Ne anlatacaktın? Ablam mahallenin elektrik direği için mi ağlıyor diyecektin." Babam, Eymen'e kötü bir bakış attı. "Beni konuşturmayın. Ben kibar bir adamım."

"Ona kanını vermişsin." Babam bu cümlemle beraber, gözlerini usulca bana doğru çevirdi. Elimi kaldırıp babamın elinin üzerine örttüm ve burnumu çektim. "Sen onu iyi etmişsin."

"Ettim. Sor niye ettim? Kendim gebertecem onu da ondan."

Gülümsemek istedim ama yapamadım. Utanmak istedim, bunu da yapamadım. Eymen'e çaresizlikle baktığımda, Eymen derin bir nefes aldı. Babam sanki gözlerimdeki çaresizliğin nedenini biliyormuş gibi oturduğu yerden doğrulup, "Ben sigara içeceğim," diye söylendi. "Maşallah, küçükken sana hep kemik iliği yedirirdim, gördün mü faydalarını? Ağlayarak yerdin bir de. Hiç sevmezdin. Bak kemiklerin nasıl sağlam olmuş." Bana üzgün gözlerle baktı. "Ben gideyim de sigara içeyim."

Babam kapıdan çıktığı an, boyunluğa aldırış etmeden doğruldum ve "Beni hemen oraya götür, hastaneyi ayağa kaldırırım. Neden hâlâ orada tutuyorlar onu? Bir hafta olmuş, Eymen. Söylemediğiniz bir şey mi var bana?" diye sordum titreyerek. Kanımda ne dolaşıyordu bilmiyordum ama kendimi çığlık atarak ağlayacak kadar dolu hissetsem de sadece titriyordum. Gözyaşlarımı parmak uçlarımla sildiğimde Eymen sağına soluna bakıp bana doğru yaklaştı.

"Çok kötüydü," dedi ve boğazıma kızgın bir demir giriyormuş gibi ona bakakaldım. "Başka biri olsaydı, ölürmüş. O ölmedi." Mavi gözlerini benden kaçırdı. "Her yerde kan vardı."

"Beni ona götür, lütfen."

"İçeri almazlarsa?"

"Camı kırar, içeri girerim," dedim çatık kaşlarla. "Götür beni, lütfen."

"İyi olması yetmiyor mu sana? Sen de o da hayattasınız. Ne kadar ciddi bir durumda olduğunu görmezden geliyorsun abla." Eymen, kaşlarını çattı. "Bir hafta parmağını bile oynatmadan uyudun. Annemle senmişim gibi mesajlaştım. Bu nasıldı, biliyor musun? Yanında babam yoktu, ona bunu söylesek ne olurdu, o an ne hâle gelirdi bilmiyorduk. Her gün parmağını kıpırdatır umuduyla ellerini izlediğimi biliyor musun? Simge'nin, benim, tüm arkadaşlarının, askerlerin... Herkesin. Herkes senden bir kıpırtı bekledi. Şimdi birdenbire ayaklanıp böyle kendini etrafa vura vura ona gitmeye çalışama-"

"Çalışırım," dedim sertçe. "O benim için ölüyordu. Ben onun için kendimi parçalarım."

Bir an durdu ve "Aşk böyle bir şey mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Bu kadar kötü bir şeyse, sen âşık olma." Cümlem çok keskindi, Eymen gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra yavaşça, "Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

"Beni götüreceğini söyle, koşarım bile."

Kapı yavaşça tıklatılınca, Eymen ile aynı anda kapıya doğru baktık. Kapı yavaşça aralandı ve elinde orkide ile Cenan içeri girdi. O içeri girdiğinde ve elindeki orkideyi gördüğümde, çaprazımdaki onlarca orkidenin kimden geldiğini anladım. Benim için her gün burada mıydı?

Yavaş adımlarla Cenan'a doğru yürümeye başladığımda Eymen koluma girmişti. Cenan panikleyerek, "Lütfen lütfen," dedi telaşla. Elindeki orkideyi koltuğun üzerine bırakıp boşta kalan koluma girdi. "Nereye gidiyorsunuz?"

CamScanner ile tarandı

"Onu görmem lazım," diye fısıldadım sanki etim kıstırılıyormuş gibi bir acı çekmiyormuşum gibi dik durarak.

"Birini çağırayım," dedi Cenan ama elini kavrayarak onu durdurdum.

"Hayır. Buna gerek yok. Kendim gidebilirim, gerçekten. İyi hissediyorum."

"Zeliha..."

"Yemin ederim, ben iyiyim."

Kader böyleydi. Bir kadın sende geçmişini, sen bir kadında geleceğini görebilirdin; ikisi aynı anda pek tabii olabilirdi. Cenan, durdu ve geçmişini izliyor gibi uzun uzun yüzümü izledi; ben de durdum ve geleceğim olmasından korktuğum kadına baktım.

Eymen ve Cenan beni birlikte koridora çıkardılar. Yoğun bakım odasının olduğu koridora gidene dek konuşmadık. İleride, koridorun sonundaki pencereden ince ama sık yağan karı görebiliyordum. Kar taneleri, yeni yeni bastırmaya başlayan gecenin içinden beyaz, keskin anılar gibi yeryüzüne düşüyordu.

Cenan, Yener'i görünce yavaşça kolumdan çıktı ve Yener bize doğru gelmeye başladı. Cenan'ın tedirgin siyah gözlerinin başka birini arıyor gibi etrafı kolaçan ettiğini fark ettim. "Ben odanda seni bekleyeceğim," diye fısıldayıp saçlarımı yavaşça okşadıktan sonra Yener'e bakmadan arkasını döndü ve diğer koridora doğru yürümeye başladı. Yener, Cenan'ın arkasından bakarken yavaşça koluma girmişti.

"Yerinde duramadın," diye söylendi. "İç kanamayı ben geçirdim sanki."

"Sus da yürüt beni."

"Defalarca kez odaya yanına geldik ama baban her seferinde bize parazitmişiz gibi baktığı için topukladık," dedi Yener neşemi yerine getirmek istiyormuş gibi.

Oysa yıkılmış olduğu, canlı bakan gözlerine çöken yorgunluktan belli oluyordu. Ne kadar tedirginliklerle dolu bir bekleyişten çıktığı her hâlinden belli oluyordu.

Askerleri gördüm. Artık onları daha net seçebiliyordum. O gecenin veya şafağa az kalanın bulanıklığı yoktu gözlerimde. Onlara tek tek baktım. Devran oradaydı, Biricik omzuna yaslanmış, üzerinde Devran'ın ceketiyle uyuyakalmıştı. Ecevit kafasını kaldırdı ve göz göze geldik; yumruklarını dizlerinin önünde birleştirmiş, başı eğik duruyordu ama gözlerini kaldırdığı için bakışlarımız buluşmuştu.

Adnan, Çolpan ve Ayça'nın yan yana olduklarını gördüm, ayakta, duvar kenarındaydılar. Yüzleri renksizdi, ellerinde karton bardakta, içinden yukarı duman süzülen içecekler vardı. Çay mı kahve mi bilmiyordum, düşünmek istemeden herkese tek tek baktım. Sanırım sadece Girdap burada değildi.

Herkes bana baktı.

Sanki bir filmin son sahnesinin içindeydim, yavaşça ilerlerken herkesle göz göze geldim. Muşta'nın tam önünde durduğumda, camdan içeriye bakamadığımı fark ettim. "Durumu nedir?" diye sordum, sanki içimde beni anbean parçalayan, ruhumu yerinden söküp dağıtan bir fırtına yokmuş gibi sabit bakan gözler, titremeyen bir sesle kurmuştum bu soru cümlesini.

"Kendine gelecektir," dedi Muşta sadece. Bana, sanki burada, karşısında olduğuma inanmak istiyor gibi dikkatle bakıyordu. Ne hissetmişti? Bizi ne hâlde görmüştü? Benim gerçekliğimi sorgular gibi bakan gözleri, bizim hangi anlarımıza şahit olmuştu? Sanki bir ölüyü, hareket eden bir cesedi izliyormuş gibi izliyordu beni. Eli birden yanağıma kaydı ve sıcacık dokunuşuyla çözüldüm. "Çok şükür," dedi sessizce.

"Görebilir miyim?"

"Çocuk gibi sormasana..." Gülümsedi. "Gör."

"İçeri, yanına girsem..." Omzumun üstünden o yöne bakmak istedim ama hem boyunluğum engel oldu hem de kalbim. Ona bakamadım.

"Madem istediğin bu."

"Evet, bu," dedim kısık sesle.

"O zaman elbette içeri girebilirsin." Bana içtenlikle gülümsedi. "Belki o tembel teneke senin geldiğini duyunca uyuyor numarası yapmayı bırakır..." Muşta, yavaşça Ecevit'e doğru dönüp, "Evlat," dedi. "Hemşireye haber verseniz?"

"Hüsrev'di sanırım ismi, o konuşmuş. İçeri girebilirmişiz," dedi Ecevit.

"Hiçbirimiz onu öyle görmeye hazır değiliz. Yani yakından. Onu yeterince uyurken gördük," dedi Yener sessizce. "İlk Zeliha girer diye düşündük. Sen de çok yoruldun, Muşta."

"Uyanmaya niyeti yok mu bu haytanın?" Muşta söylenerek cama doğru döndü. "Kızcağızı böyle üstüyle başıyla içeri sokarlar mı? En azından üzerine bir şey verselerdi."

Nihan, "Hallettim," diyene kadar, onun orada olduğunu bile fark etmemiştim. Ondan tarafa dönemedim ama o, üzerime giydirmek için

CamScanner ile tarandı

yeşil, kumaşı tuhaf, sanki kolayca parçalanacakmış gibi hissettiren bir önlükle bana doğru geldi. Nihan bana önlüğü giydirirken çok sessizdim. Sanki hâlâ şoktaymışım gibi. Sanki hâlâ yaşanan birçok şeyi yerli yerine oturtamıyormuşum gibi.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Her an kontrolleri yapılıyor. Biliyorum şu an şoktasın. Tepki vermek bir kenara dursun, belki de ne hissettiğini hâlâ anlayamıyorsun." Cipin takla atarken çıkardığı sesleri hatırlayarak ürperdiğimde Nihan bunu hissetmiş gibi kollarıma dokundu. "Bir rüyanın içinde değilsin, Zeliha," diye fısıldadı. "Keşke her şey bu kadar gerçek olmasaydı."

"Anlayamıyorum," diye mırıldandım. "Hem her şeyin farkındayım hem de sanki zaman ve mekân algımı tamamen kaybettim. Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum ama hâlâ tek parçayım." Gözlerimi kıstım. Nihan yüzünü boynuma yaklaştırarak önlüğün iplerini arkama doğru geçirdi ve sıkı olmayacak şekilde gevşekçe bağladı. "Sanki..." Sustum. Tekrar o sesler geldi. Devamlı yere çarpan cipin sesi. Durmadan aldığımız darbeler ve o ses. Gecenin karanlığı ile rüzgârın uğultusu...

"Sanki birazdan uyanacaksın." Nihan bana gülümsedi ama gülümserken gözleri doluydu. Son bir haftada yaşadıkları kâbusu düşündüm. Hayatımızdaki herkes, tıpkı bizim gibi o cipin içinde taklalar atmıştı sanki. "Neler hissettiğini kestirmesi güç, Zeliha. Şu an büyük bir karmaşanın ortasındasın. Biliyorum çünkü bir haftadır o karmaşaya ait olmasak da o karmaşanın içindeyiz. Ne hissettiğini az çok tahmin etmekten ileri gidemem. O anı sen yaşadın, senin birlikte olduğun adam içeride yatıyor, sen bir anda gözünü açtın, babanı karşında buldun ve yine sen, muhtemelen şu an günlerden ne bilmiyorsun çünkü zaman kavramın kaza ile beraber kaydı. Ekseninden kaymış gibi hissettiğini biliyorum ama söz veriyorum, bu geçecek. Bu geçici bir durum güzelim."

Nihan'ın kurduğu cümleler bir uyanışı tetikleyen alarm sesi gibiydi. Durdurması imkânsız bir sarsıntının tüm hücrelerime basınç yaparak dolduğunu hissettim. Karanlıkta el yordamıyla o çok bildiğin evin içinde dolaşıp, bir şeylerin yerini bulmaya çalışmak gibiydi ama bıraktığın hiçbir şey, bıraktığın yerde değildi. İşte içinde olduğum durum, tam olarak böyleydi.

Kafamın içinde dönen tekerleklerin sesi yankılandı. On üç saniye süren ama on üç yıl gibi hissettiren o çarpma ânını, attığımız taklaları tekrar hatırladım. Ellerim titremeye başladı ama tepki vermedim. Yeniden

neyin içinde olduğumuzu kavradım. Yeniden kimi görmek için burada olduğumu hatırladım.

Nihan alnımı öptü ve "Her şey daha iyi olmasa bile bir daha bu kadar kötüsü olmayacak," dedi, belki söylediği şeyden kendisi bile emin değildi ama o an için bu sözcüklerin bana verdiği kuvvet, açıklanamayacak derecede büyüktü.

"O nefes alıyor ve hayatta, sen de hayattasın, Zeliha," dedi Nihan. "Hiçbir şey bundan önemli değil. Şu an sadece sevinçli hissetmen gerek." Yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına itti. "Şimdi o koca bebeği uyandırırsan sevinirim. Aksi hâlde Simi'nin yeni kum kabı onun yatağı olacak. Bunu ona söyle."

Bir tepki veremedim. Nihan beni kolumdan tutup yavaşça yoğun bakım odasının kapısına doğru götürdü. Buzlu cam iki yana kayarak açılırken, hayatımın yeni bir döneminin de benim için açıldığını hissediyordum. Hem acı içindeydim hem de Nihan'ın söylediklerinin farkındalığı ile birlikte gelen müthiş bir rahatlamanın içimde gezindiğini hissediyordum. Buradaydım. Onun kalbinin senkronize atışlarının yükseldiği o odanın içinde.

Gurur Mert Çalıklı, tüm canlılığı ile burada, bu odadaydı ve hayata tutunmaya devam ediyordu. Önceliği ben olmama rağmen, bir şekilde kendini de benim için burada, hayatta tutuyordu.

Beyaz odaya girdiğim anda tüm adımlarımı taşıyan bacaklarımın çözüldüğünü hissettim. Eğer kendimi sıkmasaydım dizlerimin üzerine yığılabilirdim. Devamlı öten o makine, bana hayatın önemini vurguluyordu.

Nihan, "Yürümeye devam edebilecek misin?" diye sordu maskesini dudaklarının üzerine iyice çekerken. Konuşmadım, sadece başımı salladım ve o da tedirgin bir şekilde beni bırakıp arkamda kalmayı seçti. Ağır adımlarla onun olduğu yüksek yatağa doğru yürümeye başladım. Sanki zaman donmuş bir suydu, üzeri buzla kaplıydı ve bir ayna gibi parlayan o buz, bin farklı yerinden kırılarak ayrılmaya, zaman bir su gibi yeniden ikimizin arasında akmaya başlamıştı.

Yüzünde, çehresinin yarısını gizleyen bir oksijen maskesi vardı. Maskeye belli aralıklarla içine nefes çektiğini ve o nefesi geri verdiğini belli eden bir buhar yayılıyor, buhar usulca yeni bir nefesle beraber siliniyordu. Algılarımın koptuğunu, yeniden bilincimin kıyılarında olduğumu ama derinlere gidebilecek cesaretimin olmadığını hissettim. Bilin-

CamScanner ile tarandı

cim, o derin okyanus, sanki beni bekleyen kana susamış bir canavarın varlığıyla kapkaranlıktı. Kıyılarına yaklaşsam da içine giremiyor, derinlere doğru ilerleyemiyordum. Onun yüzüne baktım. Araba bir takla attı, onun yüzüne baktım ve ikinci taklanın ardından yere çarparken çıkan sesi duydum, onun yüzüne baktım ve çarpma sesleri çoğaldı.

Göğsüm panikle dolarken ona iyice sokulup gözlerimi yüzüne diktim. Derisi ne kadar da renksizdi, maskenin altında görünen dudakları ne kadar da beyazdı, gözlerinin altı nasıl da çökmüş ve morarmış, hatta kararmıştı.

"Benim için," dedim. "Benim için bu hâldesin. Yine kendini değil, ilk beni önemsedin. Beni önceliğin hâline getirdin." Ona dokunmak isteyen parmaklarımın uçlarında alevler yanıyor gibiydi. Parmak uçlarım sanki çıraydı ve ona sürttüğüm anda daha da tutuşacaktı; sanki ben baştan ayağa alev alacaktım. Hissettiklerimin ilk defa bu kadar derininde, ilk defa bu kadar yüzeyinde, ilk defa bu kadar içinde ve yine ilk defa bu kadar dışındaydım. "Sen kendini benim için daha kaç kez harcayacaksın, Mert?"

Ellerine baktım. Buz gibi görünüyordu. Bembeyaz, bumbuz, her zamanki gibi büyük ve güçlü ama sanki bu kez, gücü kırılmasına neden olacaktı; sanki bu kez kırılgandı.

Parmaklarında kurumuş kan lekelerini gördüm. Ne yaptılarsa çıkaramadıkları kan lekelerini. Dokunmak istedim. Parmaklarına dokunmak istedim ama kendime bu olanları bir kez daha anlattığımda, dokunmanın bile günah olduğunu hissettim. O kadar benim içindi ki, artık onu her zerremde hissediyordum ama korkuyordum, beni bu denli önceliği yapmış bir adamın hâline bakıyordum ve korkuyu hissediyordum.

"Bana seslendiğini hatırlıyorum." Ellerine baktım. O kadar uzun süre ellerini izledim ki, ellerindeki çizgileri bir falı yorumluyormuş gibi usulca yorumladım. "Beni çekip aldığını hissettim. Sadece hissettim."

Gözlerimden yaşlar akarken kalbinden yükselen sesleri dinlemek için sustum. Devamlı olarak yükselen sesler, bir süre sonra gözyaşlarımı şiddetlendirdi ama içimi onun yaşamının huzuruyla doldurdu.

"Gurur, ya sana bir şey olsaydı? O zaman beni kurtarmış olmanın, aslında beni öldürmüş olmandan ne farkı kalırdı?"

Yüzüne bakarken gözlerimden kayan yaşlar her şeyin bulanık görünmesine yol açsa da o hâlâ çok netti.

"Neden bu kadar uyudun anlamıyorum," diye fısıldadım bir çocuk gibi. "Kan kaybettin diye mi? Yaran yüzünden mi? Neler oldu sana? Bilsem dayanamayacakmışım gibi ama bilmemek de öldürüyor. Bedenimde göremediğim kaç yerde yara, kaç yerde hissetmekten yorulduğum acı var bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum ama şu an hissettiklerim her şeyi nasıl sıfırlıyor bilemezsin. Seni bu hâldeyken göreceğime, keşke diyorum, uyanmasaydım. Bir az önceye kadar farkında değildim. Farkında değildim, Gurur. Yaşadıklarımızın, olanların, şu an içinde bulunduğumuz durumun... Farkında değildim. Sadece sesleri duyuyordum. Durmadan çarpıyor bir şey kafamın içinde. Çok gürültülü. Ama şimdi hissediyorum. Sadece sesini duymuyorum. O şey gürültüyle içimde çarpıyor ve her sarsıntısını sana yemin ederim içimde, kalbimde hissediyorum. Bana böyle hissettirme, ne olursun."

Gözlerini açmasını istiyordum. O muziplikle parlayan gözleri görmeye ihtiyacım vardı. Buz sıcağı gözlerini görmeden her şey imkânsız gibi geliyordu. İyi olmak imkânsız gibi geliyordu, acımın dinmesi imkânsız gibi geliyordu, iyileşmem imkânsız gibi geliyordu.

"Bu kadar çok uyuyacak kadar ciddi hasar gördün, yoruldun," dediğimde sesim bana yabancıydı, sanki bana ait değildi.

Gurur'un hareketsiz yatan bedenine bakarken kalbim bir çanaktı da içindeki kan her sarsıntıda göğüs kafesime dökülüyordu sanki. Kendi kanımı kendi içimde kaybediyordum. Bakışlarım şeffaf bir şekilde parlayan kapalı göz kapaklarına kaydı. Ona dokunmak istedim. Parmak uçlarımda mülhem bir sızıyla, içimde dayanılmaz derecede büyümüş çaresizliği yok etmek ister gibi ona dokundum. Göz kapaklarına. Gözleri o göz kapaklarının arkasında bir yerde kaybolmuştu; bana bakmıyordu. Gözlerini açsa, bana bir kez baksa, tanrının parmakları bana dokunacaktı ve sanki iyileşecektim.

İçinden, bir insanın iyileşmesini imkânsız hâle getirecek, bir insanı ölü saydıracak kadar çok kan akıp gitmişti. Şimdi damarlarında, belki de kendi kanından çok, başkalarına ait olan kanlar dolaşıyordu.

Ne kadar çok ağladığımı hatırlamıyorum. Sadece göz kapaklarına dokundum ve her şey bir kenara geçti, bedenimi yakıp kavuran acı bile bir kenara geçti ve ben sadece ağladım.

"Lütfen uyan," diye fısıldadım. "Sen uyanmazsan, benim uyanmamın ne anlamı kalır?" Gözlerimden akan yaşları parmak uçlarımla sildim. Boynumdaki ağrı boğazıma yayıldı sandım ama hayır, sadece ağla-

CamScanner ile tarandı

dığım için boğazım yanıyordu; sadece daha fazla ağlamak istediğim için boğazım ağrıyordu.

"Aklımdan geçenleri okuduğunu düşündüm hep. Çünkü aklımdan ne geçse, sanki bunu duyuyor, sanki kafamın içinde dolaşıyor, sanki benim sana her hâlim çıplakmış da her şeyi görüyormuşsun gibi cevaplar verdin bana. Bazen bana, beni okudun. Bir kitap gibi. Biliyorsun, Gurur. Bir kitabı okuyabilirsin ama bir insanı okumak mümkün değil ki. Sen okudun beni. Bazen benim farkında olmadığım taraflarımın bile ilk sen farkına vardın. Bazen beni bana sen gösterdin." Gözyaşlarıyla ıslanan parmaklarımı onun sabit duran eline yaklaştırma düşüncesiyle yavaşça aşağı doğru indirdim. "Şimdi de duyuyorsan beni, aklımdan geçenleri okuyorsan, beni yine bir kitap gibi okuyorsan yani... Belki bencillik bu istediğim, belki de ben senin aksine durmadan kendimi düşünüyorum, senin beni düşündüğün gibi ben de beni düşünüyorum ama ne olur, lütfen, uyan. İyileşemeyecekmişim gibi hissettiriyor gözlerinin kapalı olması ve kalbinin atış seslerini duymak ilk kez bana yeterli gelmiyor."

Onu daha fazla böyle göremeyecek hâlde hissediyordum. Yavaşça geri çekilirken bileğimdeki zincirin çıkardığı sesi duydum ve bakışlarım birden elime doğru indi. Bileğimde kana bulanmış zincirden bilekliğin ucundaki yarım kalp, onun bileğindeki zincir bilekliğin ucundaki yarım kalbe tutunmuştu ve birbirlerine yapışmışlardı; ikisi de kan rengiydi. Gurur'un parmakları güçsüzce parmak uçlarımı tuttu ve bakışlarım hızla ona doğru kayarken buz sıcağı gözlerinin aralık olduğunu gördüm.

Gurur Mert Çalıklı bana bakıyordu.

"Gurur," diye fısıldadığımda, sanki bana cevap vermek istiyormuş gibi burnundan sert bir nefes verdi ve maske onun ılık, yaşam dolu nefesiyle buğulandı. Gözlerimden hızla, şiddetle akmaya başlayan yaşları izlerken parmaklarımı daha sıkı tuttu ve kaşlarını çattığını gördüm.

Bana, *ağlama* der gibi bakıyordu.

Arkama doğru dönüp onun elini sıkıca kavrarken camdan bizi izleyen, dudaklarında şaşkınlığın ve genişleyen bir gülümsemenin büyümeye devam ettiği arkadaşlarımıza baktım. Neredeyse iki metrelik adamlar olduğu yerde zıplıyordu ama sesleri içeri gelmiyordu. Yeniden Gurur'a doğru döndüğümde, diğer elini hafifçe oynatarak maskeyi işaret etmeye çalıştı. Titreyen elimle maskesini yavaşça çektim ve gülümsediğini gördüm.

"Öf ya," dedi yorgun, pürüzlü bir sesle. "Anladık, çok âşıksın bana ama bir uyutmadın beni."

"Salak," diye mırıldandım ağlarken. "Salak seni."

"Her salak dediğinde aslında içinden bana aşkım diyorsun, biliyorum..." Yavaşça öksürdü. "Kurtlar Vadisi'nde uyandığında hâlâ 2004 yılında olduğunu sanan, 2008 yılında olduklarına inanmayan adam gibiyim. Bir anda uyanıp seni buruşmuş görmekten korkmadım diyemem." Sesi kısık ve kelimeleri yavaşça akıyor olsa da beni güldürdü.

"Dört yıl içinde buruşacağımı düşünüyordun herhâlde... Otuz iki yaşında hâlâ buruşmadığına göre, ben de dört yıl içinde buruşmam."

Gülümsemesi derinleşti. "İyisin," diye fısıldadı.

Zamanda kaydığımı hatırlıyorum. Yaşanan o sevincin, aslında ne kadar büyük bir acıdan sonra geldiğini biliyordum. Gurur uyanmıştı, gözlerime bakıyordu, iyiydi, hayattaydı, dudaklarından beni gülümseten lakırtılar dökülmüştü. Çok uzun sürmedi, yeniden uykuya daldı ve bedeni içinde kalan son yorgunluğu da atmak istiyormuş gibi uykuya direnmeden kolayca teslim oldu.

Yoğun bakım odasından çıktığım anı hatırlıyorum. Beni önce Yener kucakladı. Bedenime zarar vermeden, acı duymamam için beni dikkatlice tuttu ve kaldırdı. Boynumdaki boyunluğun canımı yakmasını umursamadan kollarımı Yener'in boynuna sardığımı hatırlıyorum. Bir abi gibi bana sıkıca sarılırken, yaşanan her şey çamurlu bir su gibi akıp gidiyordu üzerimizden.

Eylül'ün kazayı, Gurur'un hayati tehlikesi ortadan tam olarak kalkmasa da daha iyi olacağına inandıkları zaman öğrendiğini söylemişlerdi. Yener, "Şebnem ablayı arayamadık, kadın orada yalnız başına. Bu onu yıkardı," demişti. "Gurur böyle durumlarda beni kefenlemeden anneme söylemeyin, söylemeyeceksiniz diye yeminler ettirir bize hep. O yeminin hatırına, biraz da kadıncağızı düşündüğümüzden sustuk." Şebnem, Gurur'un annesiydi. Tıpkı Gurur'un kaybolma haberini vermedikleri gibi, kazanın haberini de kadına vermemişlerdi.

Babam da anneme hiçbir şey söylememişti, aksi hâlde, yani annem tüm bu olanları biliyor olsaydı, muhtemelen benim başımda değil annemin başında olurlardı. Tansiyon hastasıydı, kötü haberleri ondan her

CamScanner ile tarandı

zaman saklardık ve annem için bu haber, kötü bir haberden de ötesiydi; babam bunu göze alamazdı. Bunu hiçbirimiz göze alamazdık.

Babamın kolları arasında, Gurur'un da gözlerini nihayet açmasıyla beraber huzur içinde uykuya daldığını hatırlıyorum.

Odada Muşta vardı, uzak bir köşeye oturmuş, dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle babamın kollarında uykuya dalışımı izliyordu. Yener elinde devamlı sıcak dumanların tüttüğü bardaklarla bir benim odama, bir Gurur'u tuttukları yerdeki bekleme alanına gidiyordu. Simge, babamın sigara molası için gittiği aralıklarda bana özellikle Yener ve Girdap'ın her an başımda olduğunu, beni hep kontrol ettiklerini, babamdan çekinmelerine rağmen her an yanımda olduklarını anlatmıştı.

Babamın kollarında uykuya daldıktan sonraki zamandan düşüşümde de ne zaman gözlerimi hafifçe aralasam, askerlerden birini yanımda buluyordum. Ecevit'i bile görmüştüm. Tuhaftı. Hiç tanımadığım insanlar tarafından önemseniyordum ve kısa sürede sanki hepsi ailemden olmuşlardı.

Kanımda bedenimdeki ağrıları durdurmak için dolaşan yüksek etkili ağrı kesicilerin ve uyuşturan sakinleştiricilerin varlığını hissettiğim bir anda, tomografiden bir sedye ile çıkarıldığımı hatırlıyorum. Tomografi odası morg kadar soğuktu. Boynumda olmasından şüphelenilen gizli kemik kırığının belli kontrollerden sonra olmadığını öğrenmek babamı büyük ölçüde rahatlatmıştı. Yine de doktor, boynumda darbe nedeniyle kireçlenme başladığını söylediğinde, Ayça ve Çolpan'ın nasıl korkuyla gözlerime baktıklarını, bu konuyu babama söylemelerini rica ettiğimde de bana kızdıklarını hatırlıyorum.

Sonraki iki gün, bedenimi artık daha rahat oynatabildiğim, birinin yardımı olmadan tuvalete gidebildiğim, koridora çıkabildiğim, Gurur'un ağır doz ağrı kesicilerin etkisiyle sık sık uyuduğu odanın önünden geçip durduğum kendini tekrar eden olaylarla geçip gitmişti.

Babaannem artık daha az ağlıyor, hatta tırnaklarıma ojeler sürmeye çalışıyor, bir polis memuru da benden aldığı ifadenin bir eşini Gurur'dan alabilmek için Gurur'un uyanık olduğu anları yakalamaya çalışıyordu. Ama Gurur ağır ilaçlar aldığı için durmadan uyuyordu. Artık bu duruma o kadar alışmıştım ki Yener'i sinir edecek sorular sormayı ve kafamı meraklı meraklı odanın kapısının aralığından içeri uzatmayı bırakmıştım.

Babamın, Gurur ile ilgili soruları yoktu, neden o cipte onunla olduğumu, onun kim olduğunu, durmadan odama girip beni küçük bir çocuk

gibi seven iki metrelik adamların neyim olduğunu, burada neler döndüğünü sormuyordu. Tüm bu soruların bir sonraki aşamada yöneltileceğini düşününce gerilmiyorum dersem yalan olurdu. Kahraman Özdağ, şimdilik sakindi. Ha bire avucuna sıcak karton bardakta kahve tutuşturan Yener'e bile cins cins bakmasına rağmen tek kelime etmiyordu.

Koridorda ilerlediğim anı hatırlıyorum. Günlerden Cumartesi'ydi. Saçlarım nihayet temizdi, bedenim temiz sayılırdı, yaralarımı yakan kremin kalın dokusunu kıyafetimin altında hissediyordum. Kıyafetim tenime yapışınca krem iğrenç, vıcık vıcık bir his bırakıyordu. Simge ile yan yanaydık, ağır adımlar atmasının sebebi bana ayak uydurmaya çalışmasındandı.

"Muşta daha iyi görünüyor," dedi derin bir nefes alarak, avucunda tuttuğu karton bardağı dudaklarına götürdü ve az önce Yener'in onun eline bırakıp, yüzüne bakmadan kaçtığı karton bardaktaki kahveden bir yudum içti. "İkinizin arasında mahvolmuştu, Zeliha. Dağ gibi adamı öyle görmek çok tuhaftı. Her an, gerçekten her an yanına geldi. Askerler de öyle. Perişan hâldeydiler."

Yutkunup, "Bir hafta kâbus gibiydi sizin için," diye mırıldandım.

"Evet. Amcam apar topar geldi, sadece iki üç saat içinde buradaydı. O gelmeseydi..." Sustu. "Gurur'un çok kana ihtiyacı vardı."

"Eymen, Cesur ve Adnan da kan verdiği hâlde..."

"Şey..."

"Hım?"

"Cenan abla da verdi." Gözlerim Simge'ye kaydı. Göz bebeklerimin genişlediğini görebildiğine emindim. "Bir kişiden en fazla yarım litre kan alınıyor, o da sağlıklı bir bireyse, Zel. Yani... Belki lazım olur diye geldiği gibi kan odasına gitti. Amcamın verdiği kan ile beraber Gurur artık hayati tehlikeyi atlatmıştı ama Cenan abla ne olur ne olmaz, hazırda olması için kan verdi. İyi de oldu. Gurur için zor bir geceydi. Takviyeye ihtiyacı vardı."

Kollarımı bedenime sanki damarlarımdaki kan beni terk ediyormuş, ölümün soğuğu beni usulca kaplıyormuş gibi ürpererek sardım. Bakışlarım koridorun temiz zeminine kaydı, zemin ayna gibi parlıyordu, yorgun yansımam bir gölge gibi de olsa seçiliyordu.

"Ben... Durmadan o sesleri duyuyorum."

CamScanner ile tarandı

Simge yavaşça, "Sayıkladın," dedi. "Uyandıktan sonra sana ilaç verdiklerinde durmadan sayıkladın. Gurur'un ismini söyledin, korkuyla mırıldandın."

"Lütfen babamın yanında olmadığını söyle tüm bunların."

"İsterdim..."

"Babam sana onlarla ilgili bir şey sordu mu? Gurur ve diğerleriyle ilgili..."

"Hayır. Eymen'e sormuş sanırım. Ama kısa sorular. Adamın canı burnundaydı."

"Elbet soracak."

"Gurur için ağlamışsın, yani sayıklamandan daha büyük bir falso vermiş oldun. Amcam zaten her şeyin farkındadır."

Boynumdaki ağrıyla yavaşça yüzümü buruşturdum. Simge bunu fark etmediği için şanslıydım. Adnan'ın ileriden bize doğru geldiğini gördüm ama adımları hemşirelerin olduğu masanın önünde durdu. Masanın arkasında oturan genç kadına bir şeyler söylediğini gördüm.

"Bu adam," dedi Simge çenesiyle Adnan'ı işaret ederek. "Koskocaman göründüğüne bakma, bir çocuk gibi Zeliş diyerek etrafında dört döndü, neredeyse ağlayacaktı. Hatta sadece yarım litre kan alabileceklerini söylediklerinde de neredeyse kanını almaya çalışan adamın ayaklarına kapanacaktı. Zorbalık yapar sanmıştım, ona bakınca öyle bir his alıyorsun ama bir çocuk gibi yalvardı. Daha fazlasını verebileceğini söyleyip durdu."

"Adnan'ın kocaman olduğuna bakma," diye fısıldadım. "O bir çocuk kadar saf ve temiz. Özel bir çocuğun babası. Bu hayatta oğluyla tek başına kalmış. Kaybetmekten belki de en çok Adnan korkuyor."

"Devran en sakin ve soğukkanlılarıydı," dedi Simge. "Onun bile ellerinin titrediğini gördüğümde korktum. Belki de en net korkuyu, aralarındaki en soğukkanlı görüntüye sahip olanın ellerinin titrediğini gördüğümde yaşadım, Zelluş." Simge daha fazla bu konu hakkında düşünmek istemiyormuş gibi iç çekerek bana doğru baktı. Gözlerim onu bulmasa da beni izlediğini hissedebildim. Karınca kadar ağır adımlarla yürüyorduk. "Böyle şeyler söyleyerek seni daha da üzdüm, değil mi? İyisiniz, en önemlisi de bu. Gerçekten iyisiniz."

"Zaman kavramım kayboldu, ne zaman geri gelir bilmiyorum." Bakışlarımı ellerime indirdim. Yıkamama rağmen sanki kan hâlâ parmaklarımdaydı. Bileklğimde hâlâ kan lekeleri vardı. Saçımdan şampuan

kokusu geliyordu ama sanki kanın kokusu o kadar keskindi ki şampuanımın kokusu bile kanı anımsatıyordu. "Ayın kaçı bilmiyorum, sadece uyandığımdan bugüne kadar iki buçuk gün geçtiğini biliyorum." Kaşlarımı çattığımda boynum da başım da sızladı. Aldığım darbelerin acısı ne zaman geçerdi hiçbir fikrim yoktu. "Ayrıca, ikinci kez Gurur'a bir şey oldu düşüncesinin nasıl hissettirdiğini anlatamıyorum. Yani bu... İki oldu. Üçüncüde ne olur bilmiyorum. Yani üçüncüde... Bana ne olur?"

"Kötüyü düşünerek kötüyü çağırıyorsun. Bunu yapmayı kes."

"Ben uyurken başka ne oldu?"

"Hüsrev senin için de Gurur için de tüm hocalarla devamlı iletişimdeydi. Muşta da öyle. Sizle çok ilgilenildi. Cenan abla her gün senin için çiçek getirdi, ziyaretçi kabul saati bitene kadar bekledi. Bazı akşamlar bahçede onunla oturdum, bana kahve ısmarladı, gözü hep tutulduğun odadaydı. Babaannemle iyi anlaştılar, Maria onu sevdi."

Sanki yıllardır görüşmemişiz gibi yaşadıklarını bir anıymışçasına ondan dinliyordum. Oysa tüm bunlar bir hafta içinde yaşanmıştı. Bir hafta içinde, kendi hayatımızla beraber insanların hayatlarını da yeni bir döngüye sokmuştuk.

"Askerlerin çok yardımını gördüm. Ailecek gördük. Her gelişmeyi yakından takip ettiler. Amcama ve amcamın yabancılara sergilediği o garip bakışlarına rağmen..." Gülümserken aslında canı acıyormuş gibi bir hâli vardı. Onlara neler hissettirdiğimizi düşününce boğazımın düğümlendiğini hissettim. Kendimi herhangi birinin yerine koyduğumda, olduğum konuma da onlardan birini yerleştirdiğimde kahroldum. Kahrolmuşlardı. "Eymen geceleri senin telefonundan yengemle mesajlaştı. Anne işte, hissediyor. Aramak istediğinde bir bahane uydurduk senmişiz gibi. Amcamın burada olduğunu bilmiyor yengem. Amcam ona, yirmi yıl ortadan kaybolacağım, Müge Anlı'yı arama, dedi telefonda biraz güldürmek için. Amcamın modu düşük olunca hissediyor yengem, biliyorsun."

"Annem babamı çok merak etmiştir."

"Bir arazi işini halletmek için gittiğini söyledi sonradan. Dönüşte kızıma da uğrayacağım, dedi." Simge koluma girmek isteyince başımı hafifçe sallamaya çalışarak onu reddettim. "Bir de... Cenan abla ve Muşta karşılaştı sanırım. Yani aynı ortamdaydılar. Hayal meyal hatırlıyorum."

"Konuştular mı?"

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum. Canım burnumdaydı, o an umursamadım." Simge kavisli kaşlarını çattı. "O an umursamasam da sonradan gıcığıma giden olaylar olmadı değil."

"Nasıl yani?"

"Şu sessiz tilki," dedi boşluğa bakarak. "Yener. Benimle konuşurken yüzüme bakmaya tenezzül etmiyor. Başta acısı var, kötü hissediyordur diye düşündüm ama hep öyle. Kolu koluma sürtünce bin volt yemiş gibi seke seke kaçıyor benden. Gulyabaniymişim gibi hissettirdi aptal."

Dudaklarımda gelgitleri olan bir tebessüm var olup anında yok oldu. Simge bu gülümsemeyi görmedi, görse bile çözebilecek hâlde gibi görünmüyordu. Oldukça uykusuz, yorgun ve mutsuz bir hâli vardı. Gurur'un alındığı odanın önünde durduğumuzda Adnan da arkamızdaydı, bana şefkatli bir şekilde gülümseyip, "Bayan Yenge," dedi. "Bugün çok daha iyi görünüyorsun. Senin adına sevindim."

Yener bir anda kapıyı açınca Simge, Yener'in göğsüne çarptı ve ikisi de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Simge kafasını kaldırıyor, Yener ise gözlerini indirmiş ona bakıyordu. Çok kısa süren bu bakışma, Yener'in hızla geri çekilip yolu açmasıyla son buldu ve Simge kaşlarını çatarak onun yanından geçip içeri girdi. Gurur'un kaldığı oda, benim odamın neredeyse aynısıydı, yatak bir duvarın arkasında kaldığından ne ben onu görebildim ne de o beni.

Yatağın önüne geldiğimde bir hemşire elindeki iğneyi onun serumunun hortumuna batırmış, ilacı yavaşça seruma bırakıyordu. Gurur yarı uyanık hâlde ilacın sıkılış ânını izlerken, varlığımdan bihaber hâlde, "Zeliha nerede?" diye sordu uykulu bir sesle. "Beni Zeliha'ya götürmezseniz..." Hâlsiz bir şekilde susup kuru dudaklarını emerek gözlerini yumdu. "Uyutup durmasanıza lan," diye homurdandı.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Yener de sırıtarak, "Aşkım, geldim," dedi, sesini inceltmişti.

"Kes lan sesini sikik," diye homurdandı Gurur gözleri kapalı bir şekilde uzanmaya devam ederek. "Orangutan gibi bütün gün yatıyorum, miskin hayvanlar gibi ha bire uyuyorum. Zeliha gelmiyor mu hiç? Kızdı kesin bana yanına gitmedim diye. Sikikler." Birden uykuya dalmış gibi sustu ama sonra yeniden konuştu. "Sikik herifler."

"Merdo," dedi Devran gülmemek için çenesini sıkarak. "Kanka bak bir."

"Götlek, uyuyayım diye bastınız ilacı, nasıl bakayım?" Tekrar uykuya dalmış gibi bir homurtu çıkardı. Bir süre sessiz kaldı. Hatta o süre uzadıkça, onun uyuduğuna inanmaya başladım. Ama sonra birdenbire dudaklarını buruşturdu. "Zeliha'ya beni götürmezseniz sizi siktiğim oda olur burası."

"Kanka, bak birazdan ilaç seni uyutacak, sonra kendin pişman olacaksın. Bir baksana buraya..."

"Bu yatağın tekerlekleri var altta." Sarhoş gibi inledi. "Beni onun odasına sürmezseniz..."

Yavaşça sokulup elimi elinin üzerine koydum. "Piç Yener, dokunma bana," dedi ve ağzım kocaman açıldı. Yener arkamda zıplayarak gülüyordu. Bileklerimizin birleşirken çıkardığı sesi duyunca, "Zeliha'nın bilekliğini de mi çaldın hırsız?" diye sorarak birden bana doğru döndü ve uykulu gözleri irice açıldı.

"Piçler," dedi bana bakarak. "Doğru söyleyin şu an Zeliha halis mi?"

"Küfürler edene kadar neden yanıma gelmiyorsun?" diye sordum yalandan kızgın bakışlar atarak.

"Şerefsiz evladıyım sana gelmek için bir yerimi öyle bir yırttım ki doktor muayene etse dikiş atma kararı verir." Parmakları güçsüzce parmaklarımı kavradı. "Hep bu hemşire kadın yüzünden. Bastı bana ilacı bastı bana ilacı. Hep uyudum. Bağışıklık kazandım, daha da uyumam."

Hemşire hafifçe tebessüm edip odadan çıktı. Yener arkamdan sokulup çenesini omzuma koydu ve Gurur'a bakarak, "Uyku sersemi beni Zeliha sanıp ellerimi okşayan, parmak kıllarım parmaklarına gelince bir duraksayan sen değil miydin?" diye sordu.

"Satılık," diye homurdandı Gurur.

"Bir yere kadar his kaybından dolayı Zeliha'nın bu kadar kalın parmakları olabileceğine inanmanı anlarım da, parmak kıllarını da anlık yadırgayıp sonra okşamaya devam etmezsin ya."

Girdap, "Bir anlığına beni Gurur ile aldattığını düşünmek, şu küçük kalbimi ne kadar kırdı biliyor musun? Üvey kızı Nihal ile âşığı Behlül'ün mutluluğunu izleyen Bihter gibi izledim o parmak kıllarının okşanma ânını," dedi elini kalbine koyarak.

"Bence biraz dışarı çıkalım," dedi Tayfun, o bunu söyleyene dek köşeye sinmiş varlığını fark bile etmemiştim. "İkisinin konuşacakları vardır. Gurur yine bayılmadan..."

"Çok ayıp ediyorsun, Tayfun," diye homurdandı Gurur.

CamScanner ile tarandı

"Canım benim, hamamdaki ayılar gibi bayılıp duran ben değilim maalesef."

"Müşkül durumdaki bir insana ayı demen gözümden kaçmadı."

"Zeliha gelince bir anda ayılman gözümden kaçmadı," diye alay etti Tayfun.

Hepsi odadan çıkana kadar aramızda herhangi bir konuşma geçmedi. Sadece ikimiz kaldığımızda, parmakları parmaklarımı sardı ve dokunuşunun güçlendiğini hissettim. Aramızda süregelen o sessiz bakışma, dudaklarında içimi acıtan bir tebessüm belirene kadar sürdü. O gülümsemeyle beraber, "Seni gözleri açıkken görmenin ne demek olduğunu anlatabilmek için şair olmak gerek. Ben sana bunu desem, sen anlar mısın benim için seni gözleri açık görmenin ne demek olduğunu?" diye sordu, sesi içimde ilerleyen bir rüzgâr gibiydi; bakışları üzerime çöken gece gibiydi.

Gözlerim duvardaki saate kaydı. Ona bakmamak için bilerek yaptığımı anlayınca parmakları eklemlerimde dolaştı, tüy gibi dokunuşunun tüm hücrelerimi dirilterek ürpertiğini hissettim.

"Bir şey söylememi bekliyorsun," diye mırıldandım. "Seni gözlerin açıkken görmenin ne demek olduğunu en çok şu an hissediyorum. Anlatmana gerek yok, ben o hissin ne olduğunu biliyorum." Parmağımı parmağının üzerine koyarak okşadım. Yutkunurken zorlanıyor gibi yüzünü buruşturdu.

"Daha dikkatli olmalıydım." Bu cümle gözlerimi irice açmama neden oldu. "Ne yapıp etmeliydim ama daha dikkatli olmalıydım. Ben hep dikkatli bir adamım ama sen yanımdayken en dikkatli adam olmalıydım." Kendini suçlar gibi kısık sesle ama vurgulu kurduğu bu cümleler, sadece kaşlarımı çatıp öfkeyle dolmama neden oldu. Bakışlarımdan bunun beni kızdırdığını anlamış gibi parmağını avuç içime bastırıp avuç içimi usulca okşadı. "Öyle bakma. Seni öfkelendirmek için söylemiyorum. Ama sen yanımdaydın. Dikkatli olmak zorundaydım."

"Tek suç o tır şoförünündü," dedim üzerine basarak. "Yanlış yönden geliyordu. Üstelik durup... Durup bize yardım etmedi bile!"

"Onun hayatını sikeceğim, ona da sıra gelecek, Madam Zekâ Küpü." Yorgun gülümsemesi, daha çok beni rahatlatmak istiyor gibi çehresini aydınlığa kavuşturdu. "Seni iyi gördüm, iyi olduğunu gördüm, gözlerini açık gördüm, karşımdasın ve ben sana gelmeden sen bana geldin ya, şu an bunlar bana yeter. Aslında bunlar bana daima yetermiş."

"Ya sana bir şey olsaydı?"

"Bana bir şey oldu," dedi. "Seni o hâlde gördüğümde, bana olabilecek en büyük şey olmuştu zaten. Senin için tüm bunlar ne ifade ediyor bilmiyorum, Zerda ama benim için..." Sustu. "Sen benim için çok önemlisin."

"Hayatından bile mi?" Bu soruyu içimde kendime karşı büyüttüğüm hayal kırıklığını gizleyemeden sormuştum. Gurur kendimi suçlamamdan hazzetmiyormuş gibi yüzünü buruşturup derin bir nefes aldı.

"Şimdi sana sen benim hayatımsın desem, bu belli ölçüde sadece lafta kalacak romantik bir cümle olur." Parmaklarımız birbirine dolandı. "Ama ben sana, benim hayatımın, senin hayatın olmadan beş para etmeyeceğini söylersem, tüm kalbimle doğruyu söylemiş olurum. Sana göre ben kendini düşünmeyen bir adamım. Hayır, ben o kadar kendimi düşünüyordum ki, seni önceliğim yaptım. Kendimi düşündüm, Zeliha. Sana vereceğim acıdan korkmadım. Bana vereceğin acıdan korktum. Hayatımın beş para etmemesinden korktum."

"Sana kızmam gerekirken, söylediğin her şeyin bende deprem etkisi yaratması çok saçma." Gözlerimi kaçırdım. "Böyle şeyler söyleme bana."

"Sadece dürüst oluyorum. Tek bir an olsun, bir anlığına bile sana yalan söylemiyorum. Doğrudan, dosdoğru içimden gelenlerdi bunlar." Yorgun bir şekilde öksürdü, elini daha sıkı tuttum ama ne diyeceğimi bilemedim. "İyisin, değil mi?" diye sordu kendini bir kenara iterek. "Sordum, çok sordum, hep iyi olduğunu söylediler, sonrasını duyamadım. Kafam gidip duruyor."

"Ben iyiyim. Bak ayaktayım."

"Boynun..."

"Gurur..." Gülümseyip elini yavaşça kaldırdım ve parmak boğumlarını yavaşça öpüp, "İyiyim," diye fısıldadım. "Kendini önemse. Biraz olsun. Benim için."

"Sen beni benim yerime önemsiyorsun." Parmaklarını dudaklarıma sürttü. "Boynuna ne oldu? Söylemeyecek misin?"

"Sadece incitmişim."

"Yalan atıyorsun gibi geldi, küçük gelincik."

"Gerçekten. Sadece boyunluk." Diğer elimi boynuma koydum, boyunluğa dokunurken gözlerim Gurur'un buz sıcağı gözlerindeydi. Gözleri sarı kristaller gibi parlıyordu. "Kötü bir şey olabilirmiş ama biri beni tam zamanında kurtarmış..."

"Vay be, kahramana da bakın siz," dedi dişlerini göstererek sırıtırken.

CamScanner ile tarandı

Bir eli yavaşça havaya kalktı, belime dokundu, dokunuşu ilk defa bu kadar güçsüzdü. Onunla ilgili içime sinmiş tüm gerçekleri birdenbire parçalayarak yenilerini inşa eden bir dokunuştu aslında bu. Boynumu ağrıtmadan beni belimden kendine doğru çekti.

Dudaklarını dudaklarıma dokundurduğunda, kalbimin patlayacağını en net hissettiğim anlardan birindeydim.

Dudaklarının dudaklarımdaki ısrarı anlıktı, kabaydı ama bir o kadar da nazikti. Beni öperken ne kadar kendisi gibi olsa da öpüşünün kabalığına rağmen dudakları güçsüzlüğünü simgeliyordu. Sanki suyun içine çökmüş bir canavardım. Onun dudaklarını en net hâliyle dudaklarımda hissetmeye başladığımda tüm anılarımın, hatıralarımın, hislerimin onunla dolmaya başladığını fark ettim.

Gözlerim onu öpmek için kapandığında, beliren o karanlıkta yine onun yüzü vardı. Bu uzun zamandır zaten böyleydi. Kalbimin dışında durmuş, kendi kalbimi izliyormuşum gibi hissettiriyordu bana. Gurur beni öpüyordu ve ben, kendi kalbimi dışarıdan izliyordum; sanki kalbim içimde değildi.

Dudaklarının ardında atan nabzı hissediyordum. Onun canlılığını. Var oluşu bu denli mükemmel bir adamın yokluğunu düşünmek birdenbire gözlerimi doldurdu ama bu defa ağlamadım. Sadece gözyaşlarının gözlerime battığını ve gözlerimi yaktığını hissettim. O beni öperken, ağlamanın bu kadar eşiğinde, bu kadar acı içinde ama bu kadar da mutlu olmamın nedeni onu sevmem miydi? Sadece sevmek miydi tüm bunların açıklaması? Sanki bu sevmekten çok daha fazlasıydı. Bu başka, bambaşka bir şeydi.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında saçlarım onun yüzünde sürüklenmeye devam etti. Dudaklarında, beni öpmüş olmak ona hayat ve nabız veriyormuş gibi memnun bir tebessüm genişledi.

"Sana bakıyorum ve geceye en yakın, gündüze en uzak andayız ama güneşin sıcaklığını tenimde, ışığını gözlerimde hissediyorum," diye fısıldadı. "İyi olduğun için iyiyim. O yüzden her zaman iyi ol. İyi olmam için."

"İyiysen iyiyim," diye mırıldanırken içimde parçalanan o pişmanlığı hissetmekten vazgeçemedim. Ama söyledikleri büyük ölçüde gerçekler-di ve gerçeklerden kaçılmazdı.

Uykusunun geldiğini gözlerine birdenbire çöken yorgunluktan anlayarak gülümsedim. O da gülümsedi ve "Ağzım inşallah kokmuyordur ya,

CamScanner ile tarandı

"Ve homurdandı. [illegible] yorum. At gibi kokmuşumdur kesin."

"Koku almıyorum," dedim gülümseyerek, bu yalan değildi, büyük ölçüde tat ve koku alma kaybı yaşıyordum ve Hüsrev bunun darbenin etkisinden dolayı geçici bir semptom olduğunu söylemişti.

"Yani koku alsaydın ve at gibi kokuyor olsaydım beni öpmezdin. Bu mamutun kalbi kırıldı."

"Domuzcuksun sen, mamut değil."

"İki metre bir santim adama da domuzcuk demezsin."

"O pembe domuzcuk stickerlarını bana atan sensin, ben değilim."

"Dağ domuzu diyordun, ne oldu ona?"

"Dağ domuzunu pembeye boyadım."

"Şimdi seni belinden kavrayıp bu yatağa çekmek çok seksi bir hareket olurdu ama şöyle ikimize de baktım da hurdadan çıkmış gibiyiz. Yemedi biliyor musun..."

"Ne oldu iki metre bir santim adam?"

"Yatağa sığmıyorum. Bacaklarım dışarıda kaldı hep." Yorgun bakışları yüzümü turladı.

"Kucaklayıp götüreyim seni benim odama?"

"Kucaklayacaksın bir de?"

"Güçlü biriyim."

"Boynundaki boyunluğu da boks maçında birini yere sekiz kez vurup vurup kaldırdığın için taktılar, değil mi?" Sırıttı, sırıttım.

"Sen benimsin," dedim ona sahiplenici erkek bakışlarımı atarak. Tek amacım, yüzündeki gülümsemeyi biraz daha görebilmekti. Birazdan derin bir uykuya dalacaktı, belki bir gün boyunca uyku hâlinde olacaktı ve onu göremeyecektim; bu yüzden tüm hatlarını gülümseyişiyle birlikte zihnime kazımak istiyordum.

Yüzünü buruşturup, "Keko keko konuşma," diye homurdandı ama yamuk gülümseyişini benden saklayamadı.

"Biz seninle Muğla ve Fethiye gibiyiz. Bana ait olduğunu bir türlü kabullenemiyorsun..."

"Fethiye il olacak yalnız."

"Senelerdir olamadı, hâlâ Muğla'ya ait. Tıpkı senin bana ait olduğun gibi..."

"Birkaç gün beni görememek seni tam bir semt abisine dönüştürmüş."

"Beni düşünerek Yener'in kıllı parmak boğumlarını okşayan kimdi?"

"Orasını karıştırma..."

"Ayrıca benim incecik parmaklarımı onun koskoca ellerine benzetmeni de uzun süre aşabileceğimi sanmıyorum."

"Algılarım kapalıydı..."

"Peki..."

Gözlerime dikkatle baktı. "İyisin."

"Evet. Gerçekten iyiyim."

"Bu bana nefes aldırdı." Gözlerini serum bağlı, serum bağlıyken bile belimi saran eline indirdi. "Daha fazla uyutulmak istemiyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Sen iyiysen burada kalmak için sebebim yok benim."

"Sen iyi olana kadar buradayız, Gurur."

"Sen iyiysen iyiyim demiştim."

"Neler atlattığını biliyor musun?" diye sordum sertçe. "Emin ol, ben bile sadece küçük bir kısmını biliyorum ve bu bana yetti. Bana söylemedikleri çok şey var. Sen iyi olana dek, buradayız."

"Sen iyiysen ben de iyiyim," diye üsteledi. "Artık ağrı kesici almak istemiyorum. Bu benim bedenim için doğru olmaz. Bağışıklık kazanırsam ileride zorlanırım." Söyledikleri mantık çerçevesinden bakınca beni duraksatan şeylerdi. Başımı yavaşça sallarken buldum kendimi. "Hüsrev ile konuş. Konuşabilirsin, değil mi? Eğer seni çıkaracaklarsa, beni de çıkarsınlar."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Daha fazla ağrı kesici istemiyorum."

"Peki ya katlanamazsan?"

"Nelere katlanabildiğimi bilseydin, bu soruyu sormazdın."

Anlattıkları içimde gerilmiş bir darağacıydı. Kalbimin atışlarının yavaşladığını hissettim. Gurur anlattıklarıyla beni bir uçurumun kenarına sürüklemiş, o uçurumun dibinde hâlâ yaşayan anılarını bizzat beni uçurumdan aşağı sarkıtarak izlememi istemişti. Her şeyi bilmiyordum ama bu bildiklerimin beni cayır cayır yakmasına engel olmuyordu.

Ağrı kesici ve sakinleştirici ilaca daha fazla meydan okuyamadığını fark ettim. Uyku onun yorgun, yaralı bedenine bir anda çöktü. Bana gülümserken gözlerini yumdu ve dudaklarında hâlâ bir gülümseme varken uykuya daldı. Onun açık renk saçlarını parmak uçlarımla geriye doğru tarayıp, gülümser hâldeki uyuyan yüzünü tıpkı onun gibi gülümseyerek izledim. Benim hem en mutlu hem de en üzgün olduğum anlardan birindeydik.

CamScanner ile tarandı

Odasından çıktığım anda Hüsrev ile Gaye'yi, Muşta ile kapının önünde dikilirken buldum. Gaye'nin elinde çizimlerinin olduğu bir klasör vardı, üzgün bakışları ânında bana doğru döndü ve beni görünce yeşil gözleri yaşlarla doldu. En yakın arkadaşlarımdan birinin yüreğindeki endişe tohumu olmak içimi acıtıyordu. Hızlıca bana doğru geldi, boynuma dikkat ederek belime sarılıp, "Çok korktum," diye fısıldadı. "Bir süre seni gördüğüm her yerde sarılacağım ve itiraz edersen en gıcık olduğun şeyi yaparım, tek kelime etmene izin vermeden uzun uzun konuşurum."

"İyiyim," dedim gülümseyerek. "Gerçekten."

"Boynu kırılmak üzere olan, iç kanama geçirmiş, bedeninde bir sürü ezik ve çürük olan biri için oldukça iyisin." Bana kötü kötü baktı. "Dinlenmen gerekiyor. Aralıksız, durmadan, sabit kalman ve uyuman."

Hüsrev, "Gaye, bu kadar üzerine gitme kızın," diye uyardı sakince. Sonra tekrar Muşta'ya doğru döndü. Elindeki raporları Muşta'ya uzatırken, "Sanılandan hızlı toparlamış, sonuçlarına ben de baktım. Hocamız bu konuda oldukça iyidir. Endişe etmeyin, biraz daha dinlensin."

"Yarası ne durumda?"

"Enfeksiyon riski tamamen kalktı. Yoğun bakımda uzun süre tutulmasının başlıca nedenlerinden biri de buydu aslında." Hüsrev, Gaye ve bana baktı. "Açıkçası, biz doktorlar umut vermek ya da umudu yok etmek haddine sahip değiliz. Umut veririz ve bir terslik olur, umut yok ederiz ve bir mucize olur. Bu da bir mucizeydi. Çok geçmiş olsun. Ben Gurur'a bir bakayım isterseniz, bir şikâyeti varsa ondan dinlemek isterim."

"Uyuyakaldı," diye fısıldadım sessizce.

Hüsrev, "Uyutulmaktan pek hoşlanmıyormuş. Pınar Hemşire söyledi." Gülümsedi, beni neşelendirmek istiyor gibiydi. Gülümseyemedim çünkü duyduklarım yine içimi deşmişti. "Uyutmamızdan siz de hoşlanmıyor olabilirsiniz fakat mecburuz. Tüm organlarına zarar verebilecek büyüklükte, oldukça derine saplanmış bir cisim çıkardık içinden. Çekeceği acıları durdurabilmemiz tek yolu ona bolca ilaç takviyesinde bulunmak. Şanslı ki bu kadar şiddetli bir şekilde cipten dışarı fırlamış olmasına rağmen kemikleri sandığımdan iyi durumda. Tüm kemiklerinin kırılmış olması gerekti. Bir komandonun bedeninde olduğu için şanslıymış."

"Bacakları?" diye sordu Muşta temkinli bir şekilde. "Paramparçaydı."

"Ciddi kesikler, büyük darbeler ve lif kopmaları var. Kas yırtıkları da pek tabii var ama kırık yok, endişe etmeyin. Düzenli pansumanla halledilemeyecek bir şey yok. Dediğim gibi, o şu anki hâlini bu denli güçlü bir

bedene sahip olmasına borçlu. Bir cam gibi parçalanmış olması gerekirdi ama çok şükür ki her şey yolunda." Bana güven veren gözlerle baktı. "Her şey yolunda," diye tekrarladı.

"Paramparça olması gerek ama tek parça," diye fısıldadım kendi kendime.

Gaye, "Sis, o iyi," dedi dudaklarını bir çocuğun gözyaşlarına hazırlanırken büktüğü gibi acıyla bükerek. "Sen de iyisin. Çok şükür. Allah yüzümüze baktı."

Muşta, "Çok şükür," diye fısıldadı sessizce.

"Ne zaman çıkabiliriz?" Sorum Hüsrev'eydi ama herkesin bana baktığını fark ettim.

"Seni yarına eve gönderebilirim ama yatıp dinlenmen şartıyla. Ayrıca haftaya tekrar tomografiye gireceksin ve kontrollerin var."

"Peki ya o?"

"O evde değil, burada olmalı. Evde ağrılarına çare olamayız, üstelik bakımı açısından hastane onun için daha doğru bir yer."

"Bunu istemiyor. Ona durmadan ağrı kesici ve sakinleştirici vermeniz onun bedenine iyi gelmezmiş, öyle söyledi."

Muşta bana hak veriyormuş gibi başını sallayınca, Hüsrev, "Acı eşiği yüksek olabilir ama bu kadarına nasıl katlansın?" diye sordu. "Çok zor. Çok ağrı çeker. Üstelik devamlı olarak kontrolleri yapılıyor. Herhangi bir kanaması olursa burada müdahale etmek daha kolay olacak."

"O bir komando," dedi Muşta. "Bu tarz ilaçlar bedenine de zarar verir. Bünyesine de."

"Ve o bunu istemiyor," diye mırıldandım pişmanlık içerisinde. Onun acı çekecek olması düşüncesi bile beni çıldırmanın eşiğine getiriyordu ama onun isteklerini yok sayamazdım. İyi hissetmek için onu istemediği bir şeyin içinde bırakamazdım.

"Hocayla konuşacağım," dedi Hüsrev, bu durum onu tedirgin ediyor gibiydi, Gurur'un kanamasının olmasından korkuyor gibi yüzünü buruşturarak kapıya doğru baktı. "Bir yolunu bulacağız."

Hüsrev'in endişelerini anlayamadığımı söyleyemezdim çünkü anlayabiliyordum ama konu Gurur olduğunda, aklım da mantığım da duruyordu. Hüsrev ile Gaye'yi geride bırakarak Muşta ile hastanenin içimi sıkan, bana sanki ölümün içinde ilerliyormuşum gibi hissettiren koridorunda ilerlemeye başladık. İkimiz de sessizliğin tam ortasındaydık, iki-

CamScanner ile tarandı

mizin de elinde sessizliğin göbek bağını kesecek olan paslı makas vardı ama ne o ne de ben bu makasları kullanmıyorduk.

Adnan ile Bora'nın ileride olduğunu gördüm, küçük Bora'nın ne zaman buraya geldiğini bilmiyordum ama korkulu gözlerle etrafını izlerken onu sakinleştiren, Çolpan'ın onun saçlarına dokunan parmakları olmuştu. Çolpan'ı görünce hemen genişçe gülümsedi, Çolpan'ın ona dokunmasına izin verdi. Adnan sakince oğlunu izliyor, Çolpan ise Bora'ya bir şeyler anlatıyordu.

Bekleme salonundaki portatif sandalyelerin bir ucunda Simge, bir ucunda Yener oturuyordu, aralarında tam dört boş portatif sandalye vardı. Biri telefonuna, diğeri elinde tuttuğu broşüre bakıyordu. Broşürün üzerindeki anlamsız internet sitesi adreslerini okuyan kişi Yener'di.

Yener'in ne kadar yalnız olduğunu ilk kez o an hissettim. Bir broşürün üzerine gelişigüzel yerleştirilmiş adresleri okurken aslında içinde konuşma isteğinin olduğunu, her ne kadar Simge'den kaçıyor gibi görünse de aslında onunla konuşmak için delirdiğini o an fark ettim. Sessizdi çünkü muhtemelen korkuyordu; korkuyordu çünkü belki de ilk kez bir insana nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu. Yalnızdı. Onun yalnızlığını görüyor olmanın ötesinde, o yalnızlığı sanki kendi içimdeymiş gibi en yalın hâliyle hissetmiştim.

Acaba Simge de hissediyor muydu yoksa sadece Yener'in ondan kaçtığını mı düşünüyordu? Aslında karşısında ne kadar yalnız, ne kadar yolunu kaybetmiş ve ne yapacağını bilmeyen bir adam olduğunun farkında mıydı?

Birbirlerine dönüp tek kelime etmiyorlardı, aralarında dört boş portatif sandalye vardı ama sanki konuşuyorlar, bu koca sessizliğin içinde birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı.

Muşta, "Kaza nasıl oldu diye sorsam kalbini mi kırarım yoksa korkutur muyum seni bilmiyorum. Sana nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyorum çünkü çok kırılgan görünüyorsun," dedi bir abi sıcaklığıyla; hatta bir baba şefkatiyle... Ona doğru döndüm. Boynumu tamamen çevirmediğim için tüm bedenim ondan tarafa döndü.

"Kafamdan silemediğim parça parça görüntüler var. Sadece o anın üzerimize geldiğini, göstergede gördüğüm saati ve takla atmaya başladığımız anı hatırlıyorum." İçim anlık olarak ürperdi. O sesleri duymaktan korktum. Kafamın içinde tekrara binip duran o sesleri yeniden duymaktan korkarak kollarımı bedenime sardım.

CamScanner ile tarandı

Bu görüntü Muşta'yı kahrediyormuş gibi, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Hatırlatmak, isteyeceğim son şey. Ama o herifi bulmamız lazım."

"Tır şoförünü mü?"

"Evet."

"Hata tamamen onundu. Bize yardım etmek için gelmedi."

"Korkudan babasının götüne girse çıkarırım onu." Muşta bir an durup, "Affedersin, Zeliş," dedi. "Bizim dangalakların yanında ağzım günbegün bozuluyor benim. Daldım bir an."

Ona gülümsesem de Cenan ile ilgili soru işaretleri dilimin ucunu karıncalandırıp durdu. Yine de ağzımı açmadım, Muşta'ya, çivit mavisi gözlerini daldıracak ve kalbini yakacak bir soru sormadım.

Kaldığım odanın önüne geldiğimizde gözlerini kapıda dikilmiş beni bekleyen babama dokundurdu. Sonunda, "Tanışma fırsatımız olmadı," dedi mavi gözlerini babamın mavilerine sabitleyerek. Babam ciddi bir yüz ifadesiyle Hakan abiyi izliyordu.

"Evet, olmadı. Kızımın ve o oğlanın hâli ortadaydı. Geçmiş olsun."

"Çok geçmiş olsun size de." Muşta, elini babama uzattı. "Ben Hakan Basri Şenkaya."

Babam bu ismi bir yerden çıkarıyormuş gibi kaşlarını çatıp bir süre bekledikten sonra Hakan abinin eline baktı ve tokalaşmayı kabul ederek elini uzattı. İkisi tokalaşırken, "Kahraman Özdağ," dedi babam resmiyetle.

"Sizi tanıdığıma sevindim. Müthiş bir kız evlat yetiştirmişsiniz." Eymen'i hatırlayarak gülümsedi. Eymen sindiği duvar köşesinden ikisini izliyordu. "Ve müthiş bir erkek evlat."

"Çok sağ olun."

"Zeliha'yı yarın taburcu ediyormuşuz." Muşta içtenlikle gülümsedi. "Çok sevindim."

Babam ağzının kenarından, "Oğlan nasıl oldu?" diye sordu.

"Bir müddet daha müşahede altında kalması gerek ama laftan anlamıyor pek."

"Laftan anlasın, neden anlamıyor?" Babamın tek gözünün seğirdiğini gördüm. "Dikkafalılık etmesin, maazallah kafası mafası kırılır sonra. Allah korusun tabii evlatlarımızı." Babamın gözü tekrar seğirdi. "Kırılmasın kafası sonra."

Hakan abi göz ucuyla bana bakıp, "Tabii," dedi. "Kırılmasın..."

"Yani, kafa kırılması zor. Tamiri de zor olur."

"Yani..." Muşta, tedirgin bir gülümsemeyle babama baktı.

"Yani öyle. Kafasına dikkat etsin."

"Ne?"

"Hiç, çarpar marpar kafasını. Bir anda kafasına bir şey düşer havadan ya da biri gelişine levyeyle kafasına bir tane v-"

"Baba," diyerek babamın koluna girdim. "Ben çok yoruldum. Biraz uyusaydım."

"Tamam, babasının bir tanesi," diye hafifledi hemen babam. "Gel."

Muşta, "Tekrar görüşmek üzere, Kahraman Bey," deyince babam, "He olur olur," diyerek Muşta'ya sırtını dönüp beni kolunun altına alarak odaya soktu.

"Ne kadar ayıp ya," dedim babam kapıyı kapattığı anda. "Adamın yüzüne kıçını döndün resmen."

"Gelmiş bir de bana elini uzatıyor."

"Ne oluyor sana?"

"Bayramlık ağzımı açmıyorsam şu güzel suratının hatırına, canının acısının hatırına ha, Zeliş Hanım." Ellerini beline koydu, babaannem kıkır kıkır gülüyordu. "Gine kaçtın o çoççağın yanına gittin de mi?" diye sordu. "Burkturacaksın bana fukaranın kalın ensesini. Boynunu çıt diye böldüreceksin bana çoççağın."

"Ben senin çocuğun değil miyim yüzüme kapı kapatıp gidiyorsunuz ya?" diye sorarak içeri girdi Eymen ama babam onu hiç umursamadı. Elleri hâlâ belindeydi.

"Herife bak hele bak bak," dedi. "Karşıma geçmiş. Bir de ayaküstü kızımı isteseydi benden. Yol bilmezler iz bilmezler, geçmiş olsunmuş, geçirirdim ben kafayı da boyu bir tık uzun diye bir de edebimden sustum." Babam, babaanneme baktı. "Anne bak bene gülüp durma, bilerek yapıp durun, benim delilikler geliyor bak kafama he."

"Baba..."

"Baba dip durma bana," diye söylendi babam. "Geldi keçilerim benim. Salıverin biraz sakinleşeyim yoksa gidivecem şimdi o uzun kavak ağacına, dibine döküvecem kireci, vuruvecem baltayı."

"Bu çok kızmış, şive kaydı yine," diye fısıldadı Eymen.

"İpdurun deyus, arkamdan mı ötüyon?"

"Baba vallahi bir şey demedim, ablama kızdım, babamı böyle kızdırma dedim, bak adamcağız ne kadar gerildi dedim."

"Ablana mı ötüyon orlarda? Öldürüveririm seni, bibiğini sıkarım senin."

"Baba, sakin ol artık lütfen," dedim.

"Bene bak, sen de bene sakin ol dip durun, bak daha da geliveriyor bana delilikler."

"Ay dur artık, şehirdesin şehirde," dedi babaannem. "Ne olmuş kızının bir erkek arkadaşı varsa?"

"Hasbinallah, öldüm de anam kızım oğlum kılığında zebaniler sabrımı mı deniyor benim? Çıkıyorum buradan, gidiyorum bir sigara içmeye, şu odaya tek bir, bir doksan beş üstü bir insan girerse cingarı bak nasıl çıkarıyom ben."

"Yener girer," dedi Eymen. "O bir doksan bir."

"Hele bir girsin zibidi. Simge nerde? Yeğenim nerde?"

Babam söylenerek odadan çıkınca yatağa oturup düşük omuzlarla babaanneme baktım. Süslü Maria, elindeki törpüyle tırnaklarının köşelerini düzeltirken toz pembeye boyanmış parlak dudaklarını büzdü. "Hiç bakma, eninde sonunda öğrenecekti."

"Önünde onun için ağladım," dedim dehşet içinde. "Onu öldürene kadar huzura ermeyecek..."

"Ah canım..." Babaannem dudaklarını büzdü. "Nasıl tanıyor babacığını."

"Gidip Gurur'a bir şey yapar mı?"

"Kanını verdi adama," dedi Eymen. "Yapmaz herhâlde."

Babaannemle aynı anda, "Ya kendisi öldürmek için kan verdiyse?" diye sorduk Eymen'e. Eymen'in sıntışı biraz şey gibiydi... *Keşke* der gibi...

Çıkış işlemleri akşamüstü, güneş hâlâ dağların arasından yavaşça şehre sızmaya devam ederken yapıldı. Babam eşyalarımı toplamak için hâlâ odamdayken, ben çoktan onu görmek için bahçeye inmiştim. Hüsrev hocaları bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. Gurur da bugün çıkıyordu. Akşam güneşi yavaşça tenini aydınlatırken hastanenin bahçesinde onu gördüğüm an, sızlayan bedenimle hızla ona doğru yürümüştüm. Hafif topallıyordu ama ayaktaydı, bir kolu sargılıydı, üzerinde ona oldukça büyük geldiği belli olan bol, gri bir eşofman takımı vardı.

Ona doğru geldiğimi görünce sargılı kolunu da diğer kolu gibi kaldırıp bana kucağını açtı. Hafifçe esen rüzgâr onun açık renk saçlarını dağıtıyordu. Eylül ile Cesur, yüzlerinde abilerinin sonunda buradan çıkıyor olmasının getirdiği bir tebessümle ikimizi izliyorlardı. Gurur'un kollarının arasına girmemle eşofman takımına sinen erkek parfümü koku-

CamScanner ile tarandı

sunun ciğerlerime sızması bir oldu. Koku hem onu hatırlatıyordu hem de güvende hissettiriyordu. Kollarını başımın etrafına sardı, boyunluğa baskı uygulamadan beni kendine bastırdı.

"Bir fotoğrafınızı çekmek istiyorum!" dedi Eylül cep telefonunu çıkarıp bize doğru ilerlerken. "Bana bakın!"

Gözlerimde yorgun bir ifade olsa da dudaklarımdaki gülümseme silinmedi. Yavaşça Eylül'e doğru döndüm, Gurur beni kendine tam anlamıyla yasladı ve bedeninin sıcaklığını hissettim. Eylül'ün telefonundan yükselen deklanşör sesleri bir iki kez daha bahçeyi çınlattıktan sonra tekrar Gurur'a doğru döndüm ve kollarımı onun beline sararak gözlerimi kaldırıp ona alttan bir bakış attım.

"Evi özledim," diye fısıldadı.

Babamın bu şehirde, hatta şu an burada olduğunu hatırlayınca içimi yakan farkındalığı gözlerimde görür gibi oldu. Muhtemelen bilmediği çok şey vardı ama kesin ve net olarak bilmediği şeylerden birisi de babamın burada olduğuydu. Ayrıntıları illaki konuşmak zorunda kalacaktık ama şu an bu gerçeği bilmemesi ciddi bir soruna neden olabilirdi.

"Gurur, ben eve gelemem," dedim, bir an Gurur'un gözlerinde beni delip geçen, içimi acıtan bir bakış belirdi. Kendimi kötü hissederek, "Sebeplerim var," diye fısıldadım.

"Ne olduğunu söylesene, gözüm."

"Şey... Babam kazayı öğrenmiş ve şu an b-"

"Ülen! Noluyo len?"

Bu ses, Gurur'un da benim de aynı anda o yöne bakmamıza neden olacak kadar gürdü ve ait olduğu kişinin kim olduğunu bilen tek kişi bendim.

"Çünkü," diye fısıldadım bize dehşet içinde bakan, kollarını iki yana komik bir şekilde açmış babama bakarak. "Babam burada."

"Len!" diye bağırdı babam bir kez daha. "Ülen kavak ağacı... Len! Kızımı mı götürüyon len sen?"

Gurur birden beni bırakıp, "Abi sana yemin ediyorum ben bu kızı hayatımda şu an ilk defa gördüm," dedi dehşet içinde. Sonra bana bakıp kollarını havaya kaldırarak, "Bana niye sarılıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu. Tekrar babama baktı. "Abi yemin ederim tanımıyorum ben bu kızı."

Dehşet içinde Gurur'a bakarken askerlerin bahçeye yayılan kahkahalarını duyuyordum...

24. KAR MASKESİNİN ARDINDA

It Was Dark, Middle of the Night

Hiç hâlâ nefes alıyor olmana rağmen kalbinin durduğunu hissettiğin oldu mu? Göğsünde uzayıp giden derin bir sessizlik, bir ıssızlık; kaburgalarının içindeki boşlukta bir arazide esiyormuş gibi ıslıklı rüzgârın uğultusu...

Sanki kalbin orada değil.

On üç saniye boyunca takla atan aracın içinde olduğum kâbuslardan birinden daha uyandığımda, saçlarım yüzümün önüne yayılmıştı. Saçlarımın arasındaki boşluklardan karşımdaki boydan camdan içeri sızan sokak lambalarının turuncu ışıklarını görebiliyordum.

Uzandığım koltukta bir cenin gibi küçülebildiğim kadar küçüldüm ve avuç içlerimi kazağın kollarının içine doğru çekerek saklayıp yumruk yaptım.

Önümdeki masada, dibinde ve ağız kısımlarında kara lekelerin olduğu boş bir kahve fincanı, uykuya dalmadan önce aldığım ağrı kesicinin metalik gri şeklinde parlayan paketi vardı.

Sessizliğimi ve dahası korkularımı ehlileştirebilmek için birkaç gün öncesini düşünerek rahatlamaya çalıştım.

Zamanda yavaşça geriye doğru çekildiğimi hissettim, sanki o yazar parmaklarını sayfalarda gezdirdi ve beni geriye doğru çevirmeye başladı. Onun parmaklarını hissettim, mürekkep kokuyordu; gözlerimi yumdum ve sayfanın açılmasını bekledim.

Sayfayı açtı ve benimle beraber beklemeye başladı.

"Ülen," dedi babam, Gurur'a doğru atılacakken Eymen beline sarılarak babamı durdurmuştu.

Gurur'un korktuğunu gördüm. Hiçbir şeyden korkmayan dağ aslanı, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak korkulu gözlerle babamı izliyordu...

CamScanner ile tarandı

"Ülen bir de olduğu yerde bana mermi gibi yalan sıkıyor! Çekil len kızımın yanından, bir diğer kanadını da ben kırıveririm."

Gurur'un sargılı koluna bakan babamın gözlerinden ateşler fışkırıyordu. Babam gülüşen askerlere aldırış etmeden Gurur'a doğru bir hamle daha yapmaya kalkıştı ama Eymen, resmen babamı kucaklayarak geri çekti.

Ayakları yerden kesilen babam bu kez öfkeyle Eymen'in kafasına vurdu.

"Bırak len beni, dünkü dölüme bak bugün beni kucaklamış durdurecek aklı sıra, hadi len oradan. İndir len beni, sen ne zaman bu kadar traktör tekerleği oldun len, traktör tekerleği gibi genişledin len? Ülen elin elektrik direği tüm kablolarını ablana sarmış vakum gibi elektriğinden geçiriyor ablanı, kör enik!"

"Abi sen kesinlikle konuyu çok mu yanlış anladın acaba?" diye sordu Gurur korkuyla. "Çünkü sen bence gerçekten de yanlış anlamış olma ihtimalinde olabilirsin gibi geldi de bana."

"Gurur yeni bir taktik deniyor, uzun cümleler kurup adamın aklını karıştırarak vakit kazanmaya çalışıyor," dedi Yener. "Şahsen üzerinde biraz daha çalışırsa, benim açımdan başarılı olduğu su katılamaz bir gerçek diyebilirim."

"Bana bak çeyrek elektrik direği, konuşup durma seni de elimden kimsecikler alemez. Kaç gündür elime kahve koyup durün, ne istiyon len sen, kalp krizi mi geçirtecen bana kafeinden?" Babam, Eymen'in kafasına bir tane daha vurdu. "Bırak beni, sen kimin tarafındesin?"

"Çeyrek elektrik direği mi?" diye sordu Yener hayretler içerisinde.

"Kısasın ya, ondan diyor," dedi Tayfun sakince.

"Ay gerçekten de bir duruşun olsun, Gurur," dedim. "Jöle gibi şekilden şekle girdin ya." Öfkeyle babama doğru döndüm. "Baba, lütfen sen de çocuk gibi tepinip durma."

"Depinmekmiş. Ne depinmesiymiş? Bak bak, gördün mü o sırığın ettiğini sana? Tanımazdan geldi seni, sattı anında, kalıbına tükürdüğümün kavak ağacı."

Gurur babama sakince, "Gerçekten de damadınızla biraz kırıcı konuştuğunuzu düşünüyor olabilirim şu an," deyince, bu kez babam gerçekten bağıra bağıra küfürler etmeye başladı.

Gurur bir adım geri çekilip korku ve dehşetle babamı izlemeye devam etti.

Muşta, Gurur'u oradan götürene kadar, babam durmadan küfürler ve tehditler savurmaya devam etti...

Kızlarla kaldığım evin büyük masasının önünde otururken yüzümde gergin bir ifade vardı. Babamın öfkesi dinmiş miydi yoksa dünden beri hâlâ tüm hızıyla sürüyor muydu hiçbir fikrim yoktu. Odanın bir diğer ucundaki koltuğa oturmuş, yaklaşık bir saattir hiç konuşmadan aynı boşluğa bakıyor, on dakika arayla da çıkıklıyordu.

Bunun dışında sessiz sayılırdı.

Babam dün gece yarısı Eymen ile Antalya'ya gitmiş, sabah erkenden gelip beni pansumana götürmüştü. O gittiğinde bile Gurur'u arama cesaretinde bulunmamıştım, muhtemelen Gurur da babam yanımda sandığı için gelmemişti.

Eymen suçlu çocuklar gibi buzdolabına yaslanmış göz ucuyla babamı takip ediyordu, benim gözlerim de ara sıra erkek kardeşime ve kafasından duman çıkıyor gibi düşünceli, biraz da pasif öfkeli gibi görünen babama kayıyordu.

Çolpan odasından çıkarken babam sesin geldiği yöne bakmadı, Çolpan'ın babama yüzünde hafif gergin bir tebessümle baktığını gördüm, sonra o bakışlar bana çevrildi ve birbirimize özellikle Ayça'yı sinirlendirdiğimizde attığımız *'sıçtık'* bakışını attık.

"Ne zamandan beri?" diye sordu babam birden bir bacağını diğerinin üstüne atıp Doblocu dayılar gibi oturduktan sonra bu kez bakışlarını başka bir boşluğa dikerek.

"Ne, ne zamandan beri?" diye sorma gafletine düştüğümde, korku filmlerindeki ürkütücü katilin kurbanına attığı bakışı atmak üzere omzunun üzerinden yavaşça bana doğru döndü.

Farkında olmadan sırıttım. Sırıtışım neye benziyorsa Eymen patlayan gülmesini tutamadı. Babam bu kez aynı bakışı Eymen'e attı ve Eymen de artık yüzüne o sırıtışın aynısını takınmıştı.

Sıçtım sırıtışı.

"Ne zamandan beri o çocukla arkadaşsın?" diye sordu yumuşatmış hâliyle. Aslında ne düşündüğünü, dilinin ucuna neyin geldiğini, yine de bunu kabullenmek istemediği için sormadığını biliyordum. Konu ben olunca kıskançtı ama bu kıskançlık hiç bana zarar vermemişti; o daha çok çocuk gibi kıskanan, asla zarar vermeyen biriydi.

CamScanner ile tarandı

"Arkadaş mı?" diye sordu Eymen, sesi manidardı. Babam öfkeyle ona bakınca korkuyla olduğu yere sindi.

"Bir süredir," diye mırıldandım, babam uzun uzun yüzüme baktıktan sonra, "Anan geliyor," dedi. "İçine kurt düşmüş işte. Biliyorum kızın yanında olduğunu, dedi. I-ıh desem de inanmadı."

Boynumdaki boyunluğa dokunup, "Ama annem öğrenirse fenalaşır," dedim panikle.

Kötü haberler en son anneme verilirdi çünkü annemin rahatsızlığı o kadar korkunç seviyelere ulaşıyordu ki bazen korku en çok bizim eve aitmiş gibi gelirdi bana. Annemi arkasından sessizce yaklaşmaktan bile çekinirdik, korktuğunda bile eli ayağı boşalıyor, bazen bayılabiliyordu.

Tansiyonu bu kadar oynakken hâliyle birçok şeyi ondan gizlemek zorunda kalıyorduk; tabii ki annem açıkgözlü bir kadındı ve eninde sonunda doğruyu öğrenip bize kızıyordu. Yine de doktoru ani kötü haberleri ondan sakınmamızı tembihlemişti, birdenbire yaşayacağı şok ona felç, daha kötüsü ölüm bile getirebilirdi. Kalbim kara bir hisle dolarken babamın gözlerinin içine ısrarla bakmaya başladım.

"Asıl gelme dersem kafayı yiyecek, daha da meraklanıp gelecek, Zeliha. Anneni bilmiyor gibi bakma yüzüme," dedi babam, sonra sigara paketini sallayarak bir dal sigara daha çekti. "Ben bu gece yine Eymen'le Antalya'ya gideceğim, ufacık evde bir sürü kız varken bizim burada kalmamız doğru olmaz. Kızcağızlara ayıp. Yarın sabah yine erkenden gelirim. Annen de bir saate otogara iner zaten, o sizinle kalır isterseniz."

"Gülbahar teyzem geliyor," dedi Ayça odadan fırlayıp gözlerini iri iri açarak. "Tabii ki bizimle kalmalı."

"Annemi nasıl sakinleştireceğimizi düşünmemiz gerek," dedim dizlerimi karnıma çekerek. Boynumdaki ağrı belli ölçüde azalmış gibiydi ama kafamı sağa sola çevirememek can sıkıcıydı. "Yani kazayı öğrenince ya bayılacak ya da ona söylemediğimiz için kafayı yiyecek."

"Ona bunu söylememiz üzerine toprak atmamız demek, bunu kendisi de biliyor. Sen sapasağlam, tek parçasın çok şükür. Çok büyük bir şoka girmeyecektir."

"En azından annem yola çıkarken haber verebilirdin baba. Gelmesine iki saat kalmış."

"Seni pansumana götürdüğümde aradıydı, dünden beri hâlâ o at nalı kafalı çocuğa sinirli olduğumdan çıkmış aklımdan. Zaten Muğla'dan burası üç saat kız, kıt kafalı," diye kızdı babam. "Kalan iki saatte o elektrik

direğini öldürme planları kurduğumdan aklımdan çıkmış, ne yapayım? Çemkirip hötleyip durma bene."

"Tek derdin Gurur'du sanki," diye homurdandığımda bunu duydu ve "İsmini anıp durma şu oğlanın, gider kafasını soğan gibi yumruklarım," dedi söylenerek. "Gurur'muş. Onda acıcık gurur olsa çengi gibi kıvırtır mıydı beni görünce? Ödleğin tohumu."

Sustum. Haklıydı.

Zaten annem geleceği için endişem de gerginliğim de had safhaya ulaşmıştı. Babam ve Eymen annemi otogardan almak için evden çıktıkları anda hızla ayağa kalktığım için başım pervane gibi döndü, sendeleyerek sandalyenin kenarına tutunup Gurur'un kaç farklı şekilde kafasını yarmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Simge, "Neden aniden kalkıyorsun?" diyerek belime dokundu, sağlam bir şekilde ayakta durduğumu fark edince gevşedi ama bu kez, "Düşündüğüm şeyi mi yapacaksın?" diye sordu. Tek yaptığım içimi çatlatan siniri göstermek ister gibi ona bakmak oldu. Bu onu yumuşak bir şekilde gülümsetti. "Hadi ama... Korkması çok normaldi. Kahraman Özdağ'dan bahsediyoruz."

"Onun kafasını balon gibi patlatırım." Kaşlarımı iyiden iyiye çatarak Simge'ye bakmaya devam ettim. "Telefonum nerede, biliyor musun?"

Bir süre tepkimi ölçmek istiyor gibi yüzüme baktıktan sonra, "Kaza ânında parçalandı," dedi. Sesleri duymayı bekledim, geleceğini biliyordum; on üç saniye boyunca on üç kez yere vurma sesinin geleceğini biliyordum. Gelmedi. Sadece kalbimi yakan bir korku hissettim ama anlıktı. Hemen kayboldu. "Sana yeni bir telefon almalıyız."

"Eve gideceğim," dedim hiç düşünmeden.

"Eve mi?"

"Gurur ile *evimize*."

"Ha..." Gözleri iri iri açıldı. "Kafayı mı yedin? Eymen denen köstebeğin bunu söylemediğine şükrediyordum ama şimdi amcama onunla aynı evde kaldığını kendin mi ele vereceksin?"

Ayça, "Eninde sonunda öğrenecek, Maria'nın kafa gidip geliyor, ağzından kaçırır," deyince, Maria, "Ağzını manikür makasımla keserim," diye çemkirdi Ayça'ya.

"Ben o koca dağ ayısının yanına gideceğim. Şimdi." Simge'yi iteklevyerek yanından geçtim. Çıkış kapısının önünde durdum ve başımı çeviremediğim için tüm bedenimi askıya doğru çevirmek zorunda kaldım.

CamScanner ile tarandı

Askıdaki montumu aldıktan sonra homurdanarak, "Şu botları biriniz bana giydirebilir mi?" diye sordum, hatta daha etkili olsun diye onlara doğru dönüp dudaklarımı bükerek, "Lütfen," dedim mırlayarak.

Ayça, "Senden bıktım," dedi ama eğilip botlarımı dolabın içinden çıkardı ve bana giydirdi. Bağcıklarımı bağlarken, "Söyle o basketbol potasına, eğer Kahraman amca buralardayken eve gelmeye kalkışırsa onu sunumum için hazırladığım alçı maketle döverim," diye söylendi. "Ciddiyim, oldukça ağır oldu. Taş kıvamında."

"Sana gerek kalmayabilir."

"Vay canına, git ve onun iri kafasını kaldırım taşlarına sürt."

"Dağ domuzu koşturur gibi koşturacağım onu."

"Zeliha, dağ domuzları insanları koşturur, insanlar dağ domuzlarını değil."

"Benden korksa iyi eder."

"Adamın göğsüne geliyorsun kızım."

"Rey Mysterio da küçücük bir adam ama güreşirken kendisinin beş katı adamların içinden geçiyor. Lütfen bunu unutmaz mısınız ya?"

"Tamam, küçük Rey Mysterio, git ve o koca dağ ayısını hakla." Ayça ile yumruklarımızı birbirimize vurduğumuzda Simge ve Çolpan gözlerini devirdiler.

Bakışlarım Çolpan'a kaydı. "Sende Adnan'ın telefon numarası var mı?"

Çolpan kaşlarını çattı. "Ne münasebet?"

"Adnan ile evlenecek misin diye sormadım, telefon numarası var mı diye sordum, Çolpan, gel bir de döv beni istersen. O kadar kazalar geçirmişim, ölümlerden dönmüşüm, boynum kırılmış, iç kanaması geçirmişim..."

"Ay abart, bir de bayıl şuraya tam olsun, tamam, sus ya," dedi Çolpan telefonunu cebinden çıkararak. "Ne diyeyim, söyle?"

"Ha var yani sende Adnan'ın telefon numarası?" diye sordum sırıtarak.

"Bora hakkında konuşmuştuk, bir şey olursa beni aramasını rica etmiştim. Bu konularda bilgiliyim, biliyorsun." Gözlerini yüzüme dikerek beni aksinin olmadığını ikna etmeye çalışıyor gibi ciddiyetle baktığında başımı salladım ve onu sıkıştırmamaya karar verdim.

"Dağ domuzuna söylesin, dağ domuzu aşağı insin. Benim geldiğimi söylesin. Yanındadır kesin." Dış kapıyı açarken ekledim: "Sinirli olduğu-

mu söyleme. Gelsin bakalım domuzcuk. Elinde bıçak olan domuzcuğu henüz görmedi. Görecek."

"Aa, hazır bulduğu kocayı da elinden kaçıracak ya," diyen kişi babaannemdi ama aldırış etmedim. Çolpan, Adnan ile konuşurken ben çoktan merdivenleri inmeye başlamıştım. Binanın önüne çıkmamla beni bir kar birikintisinin karşılaması bir oldu.

Gökyüzünden de kül gibi görünen minik kar parçaları dökülüyordu.

Köşeyi dönerek kar topu oynadığımız küçük yokuşun başında durdum ve birlikte yaşadığımız evin olduğu büyük binaların çıkış kapısında birinin durduğunu gördüm. Gurur, siyah bir montla kaldırıma çıktı, karşıdan karşıya geçmek için hazırlanıyorken on metre kadar uzağında durduğumu gördü.

Dudaklarına beni savaş yerine silahsız götüren bir gülümsemenin yayıldığını gördüm.

Kumral saçları, karın ışığıyla daha da açık bir renge bürünmüştü ve bu mesafeden bile uzun, kıvrımlı kirpiklerine düşüp oraya yerleşen beyaz kar tanelerini görebiliyordum. Yaşıyordu, canlıydı, ayaktaydı, gözlerinin altı mor değildi, yüzü ölümü hatırlatan cinsten beyaz değildi; beyazdı ama nedeni soğuk ve kardı.

Bunun beni rahatlattığını hissettim.

Onu gördüğüm anda yaşanan her şey içime gömülüyordu ve kalbimde bir güneş doğuyordu.

Akşam vaktiydi, kar taneleri hafif bir melteme tutunmuş uçuşarak yağıyor, saçlarımın arasına konuyordu ve aramızda birkaç metre varken durmuş birbirimizi izliyorduk. Birkaç araba aramızdan geçip gitti. Gurur kaldırımdan indi, karşıya geçti ve aramızdaki mesafe bir üç metreye inene kadar bana doğru yürüdü.

"Küçük güzel kı-"

İçine taş alıp yuvarladığım kar topunu kafasına fırlattım.

"Küçük güzel kızımmış!" diye çığlık attığımda, çaprazımızdaki evin çatısına biriken karların sesimin çınlamasıyla sarsılarak yere yığıldıklarını fark ettim. Gurur'un eli dehşet içinde kafasına giderken taş, karlar ile birlikte yere düştü ve ellerimi belime koydum.

"Tanımıyorsun ha sen? Bu kızı ilk defa o an, ikinci defa da şu an görüyorsun lan hıyar! Nereden küçük güzel kızın oluyor senin ikinci kez gördüğün bir kız? Bağırayım mı sapık var diye, toplayayım mı herkesi başımıza?"

CamScanner ile tarandı

Gurur'un buz sıcağı gözlerinin iri iri açıldığını gördüm. Yaşadığımız her şeyi kazdığımız bir mezarın içine bırakmıştık, kötü şeyler o mezarın içine gömülmüştü; bunu hissetmek güzeldi.

En ıssız, soğuk, karanlık geceden bile güneşin doğacağını bilerek çıkmayı ondan öğrenmiştim.

Ona bakarken içimde beni kavuran varlığının ne kadar büyüdüğünü hissettim; bir noktadan sonra acaba o olmazsa güneş doğmayı bırakır mıydı? Nefesim artık boğazımdan akıp derinlerime ulaşmaz mıydı? Elbette hepsi yeniden olurdu. Ama o varken, sadece varlığını düşünebiliyordum; artık yokluğuna yerim kalmamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu bir çocuk gibi saf saf ama ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Güçlükle tekrar eğildim, başımı eğmemeye çalışarak yerden bir taş daha aldım ve bu kez karlarla yumuşatmadan doğrudan ona fırlattım. Taş bacağının yanından sıyrılıp geçti, Gurur ellerini havaya kaldırarak, "Dur bir, açıklayacağım," dedi telaşla. "Gözüm, vallahi açıklayacağım." Bir taş daha. "Kız dur, atmasana."

"Seni ödlek, iki metre bir santim olmuşsun ama adam olamamışsın. Seni çam yarması."

Bir taş daha fırlattım ve bu kez taş boşluğuna geldi.

Gurur inleyerek elini bel boşluğuna koyunca birden durdum, gözlerimde saklayamadığım bir korkuyla ona bakmaya başladım. Canını mı acıtmıştım?

"Dinlesene beni," dedi eli boşluğunda dururken. Acı çekmediğini, beni böyle kandırdığını düşünerek kaşlarımı çatıp yine bir taş almak için yavaşça eğilecektim ki, "Gözüm, dinler misin?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak ona baktım.

"Gözün çıksın."

Ve elimdeki taşı ona fırlattım.

"Kızım! Ah! Neden dinlemiyorsun ulan dağ gelinciği. Kafamı yardın kafamı!" Gurur birden bana doğru atılınca çığlık atarak geriye doğru kaçmaya çalıştım ama beni bélimden kavrayarak durdurdu. Dokunuşuyla tüm buzlarımın çözüldüğünü, bedenimin gevşediğini, acılarımın dindiğini hissetsem de çırpınmayı elden bırakmadım. Beni bırakması için omuzlarına vuruyordum ama dağ ayısının beni bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Boyunluğum canımı yakmasa da sırf beni bıraksın diye acıyla inledim ve Gurur panikleyerek beni yavaşça yere indirdi. Sargılı koluna rağ-

men beni omzuna post atan ilk insan gibi sırtladığı için şaşırarak ama öfkemden de ödün vermeden gözlerinin içine baktım.

"Evet, seni dinliyorum, Gurur. Ne anlatacaksın bakalım bana?"

"Bu kadar mı kızdın bana?" diye sordu, sesindeki tınıdan anladığım kadarıyla bu kızgınlık hoşuna bile gitmiş olabilirdi. Ona inanamıyormuş gibi bakıp bir adım geri çekildikten sonra vücudunu inceledim. Düne göre daha sağlıklı görünüyordu. Güzel yüzüne kan geri oturmuştu. Teni yine beyazdı ama korkutucu seviyede değildi, gözlerinin altındaki koyuluklar da yerini daha açık bir renge bırakmıştı ama yine de uykusuz olduğu belli oluyordu. Tüm geceyi uyumadan geçirdiğini fark ettiğimde ağrı çekip çekmediğini merak ederek kaşlarımı çattım. "Kaşlarını çatma da söyle, çok mu kızdırdım seni, Gelincik?"

"Kolundaki sargıyı ne yaptın?"

"Hâlâ sargıda, desteği çıkardım sadece."

Montumun kapüşonunu kafama geçirdim ve "İyi," dedim. "Konuyu değiştirme. Dinle deyip duruyordun. Dinliyorum işte. Hadi anlat?"

Bir süre susup yüzümü izledi, bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Ne düşünüyordu? Bahane mi? Yoksa daha başka bir şey mi? Ona biraz daha bakacak olursam kızgınlığımın geçeceğini fark ettiğim için bakışlarımı ondan kaçırıp çaprazımdaki taksi durağına çevirdim. Taksi durağının kulübesinin camından bizi izleyen şoförlerden birini gördüm.

Daha sonra kafama dank eden düşüncelerle beraber gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım ve bağrışmalarımızdan dolayı balkonlarına, camlarına çıkan sokak sakinlerinin göz hapsinde olduğumuzu fark ettim.

"Seni kızdırdığım için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatımda ilk kez bir kızın babasıyla tanıştım."

"Tanıştın mı? Ona tanışmak mı diyorsun sen? Beni sattın. Resmen beni itip bana kim olduğumu sordun." Çatık kaşlarımın altında sorguyla parlayan gözlerimi onun yüzüne diktiğimde bakışlarımdan zevk alıyormuş gibi sırıttı. "Bir de gülüyor musun? Dua et boynumdaki boyunluğa, yoksa çoktan yerdeki kaldırımı söküp kafana fırlatmıştım!"

"Kaldırımı sökeceksin demek, seni gidi güçlü kız..."

"Güçlü biriyim, istersem seni bacaklarından yakalar sağa sola çarparım."

"Evet evet, Hulk'un Loki'ye yaptığı gibi, değil mi? Bu tehdidi daha önce de duydum."

CamScanner ile tarandı

"Tekrar duy o zaman, korkak tavuk."

Başını iki yana sallayarak, "Ödlek dersen ödlek de, korkak dersen korkak de, hiç fark etmez. Şu an karşımdasın ve seni izlemek benim için iyileşmek demek. Senin nefes alıp verişini, saçlarının kıvrılarak kapüşonundan süzülüp montunun üzerini örtüsünü, gözlerini kırpıp geri açışını, alnını benim için kırıştırarak kaşlarını çatışını izliyorum. Bana istediğin kadar taş fırlatabilirsin, hakaret edebilirsin, dilediğini yapabilirsin."

"Direkt babamın önüne atabilirim, seni şişlerken izleyebilirim, seni bahçemizdeki çardağa domuz postu diye asarken tepkisiz kalabilirim." Kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Resmen ödleklik ettin. Tesistekiler seninle kırk sekiz yıl dalga geçseler bile doymayacaklar, ben de önümüzdeki kırk sekiz yıl önüme gelen her taşı senin kafana atmak için çantamda biriktireceğim."

Şaşkın ifadesi yerini hızla huzurlu bir gülümsemeye bırakırken, "Bu, önümüzdeki kırk sekiz yıl yanımda olacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu yavaşça.

"Konuyu hâlâ saptırıyorsun, Gurur. Resmen babamdan kor-"

Avucunu belime bastırıp beni kendisine doğru çekti ve dünyanın ekseni birkaç santim geriye kaydı. Güneş sanki bir anda gökyüzünde belirdi, karlar sanki bir anda eridi, kar taneleri birdenbire büyük, kordan parçalar gibi sıcak ve kızıl bir şekilde yeryüzüne düşmeye başladı.

Tüm bunları sadece belime dokunmasıyla hissettim.

"Herhangi bir kadının babası değil, senin babandı karşımdaki. Bir çocuk gibi korkmam çok normal değil mi?" diye fısıldadığında, sıcak nefesi hafif mentol ve sigara kokusuyla bir olup yüzüme, boynuma, saçlarıma yayıldı. Isının artması, onu hissettiren bir kokuyla bana doğru savrulması kalbimin panikle çarpmaya başlamasına neden oldu.

Kaşlarım hâlâ çatık olsa da kızgınlığım birdenbire yerini yangın gibi büyüyerek ısıtan, hatta beni kavurmaya başlayan akıl almaz güç bir hisse bıraktı. Parmaklarımı onun omuzlarına koydum, kar tanelerinin düştüğü omuzlarına dokunduğumda gözlerini gözlerime dikti.

Tüm benliği bana aitmiş, ruhu önüme, ayaklarıma yıkılmış gibi büyük bir dikkatle beni izlemeye başladı.

"Başka kızların varlığını hatırlatmasan olmaz mıydı kas kafalı?" diye fısıldadım, yine de yanaklarıma hızla dolan kanı gördüğüne emindim. Kızardığımı hissediyordum çünkü tenim alev alev yanıyordu.

"Senden başka kız yok." Kelimeleri vurgulu ve içinde barınan anlamlar güçlüydü. "Hep en çok sen varsın dersem, bu başkalarının da var olabileceği ve olduğu anlamına gelir. O yüzden... Hep tek sen varsın."

Burnunu burnuma değdirmek için yüzünü yüzümün eksenine soktuğunda, tırnaklarımı hafifçe montunun omuz kısımlarına geçirdim ama geri çekilemedim.

"Bir kız babasıyla ilk karşılaşma ânımdı. Ve o adam bir başkasının değil, senin babandı. Aptallaşmamı, hatta ondan bir çocuk gibi korkmamı mazur görsen olmaz mı? Bir babadan saygı duyduğum için korkmayalı çok uzun zaman olmuştu."

Ona gülümsedim ve beni paramparça eden bu cümlenin içimde nasıl büyük bir acıyı uyandırdığını saklayıp kollarımı yavaşça boynuna doladım. Dikkatli olmam için belimi yavaşça sıkarak beni kendisinden biraz uzaklaştırdı ama bunu yaparken aksini istediğini biliyordum. Boyunluğun engel olmayacağı seviyede yakınına geldikten sonra buz tutmuş parmaklarımı ensesinin arkasında birleştirdim.

"Şimdilik affedildin, asker," diye fısıldadım.

Ona baktığımda sadece daha fazla acı hissediyordum çünkü bazen kelimelerinin içinde geçmişinin, çocukluğunun, yaşadıklarının ve ağrılarının saklı olduğunu henüz şimdi, yeni yeni anlıyordum. Önceden de böyle cümleler kurduğu olmuştu ama geçmişine süzülüp o eski anıların uyuduğu kaldırımlarda yürümediğim için hiçbir şey anlamamıştım.

Şimdiyse kurduğu öylesine bir cümlenin bile benim için anlamı da etkisi de acısı da çok büyüktü.

"Şimdi seni bu sokağın ortasında öpsem, komşular bunu görse, el âlem bizim için ileri geri konuşsa, sonra birdenbire hiç arkadan konuşanları takmayan bizim bu konuşulanları takacağımız tutsa, sonra seni kuyumcuya götürsem, yüzük falan seçsek..."

Kahkahamı bastırarak, "Sonra kuyumcuya birden babam girse, senin el ayak yine boşalsa, korkudan kuyumcunun yanına geçip kuyumcu gibi davranmaya başlasan, babama fiyat falan versen, bana bakıp, aa sizi daha önce hastane bahçesinde görmüştüm, bana sarılmıştınız, siz kimsiniz desen," dedim muzip bir sesle.

"Sonsuza kadar bununla dalga geçeceksin, değil mi? Daha az önce Yener'i merdivenlerden aşağı kasıtlı bir şekilde ittim. Merdivenlerden yuvarlanırken bile benim taklidimi yapıp gülerek çarpıyordu basamaktan basamağa..."

CamScanner ile tarandı

"Ona çarpan basamak çoktan çarpmış, Gurur, boş ver."

"Ne?"

"Boş ver boş ver."

Tam babamın hâlâ burada, bu şehirde olduğunu söylemek için ağzımı açacaktım ki Gurur birden belimi serbest bıraktı ve acaba babamı mı gördü diye kaşlarımı çatarken ellerini montunun büyük ceplerine soktuğunu gördüm.

Montun büyük cebinden bir paket çıkardıktan sonra bana uzatıp, "Bunu al," dedi, şaşkınlığımı gizleyemediğim için iri gözler ve çatık kaşlarla bir elindeki pakete, bir de ona bakıyordum. "Far görmüş tavşan gibi bakacağına alsana kızım..."

"Ne ki bu?"

"Açıp bakabilirsin."

Sessizce elindeki paketi açtım, son model bir cep telefonunun kutusunu tuttuğumu fark ettiğimdeyse, kaşlarımın arasında daha da derin bir çukur oluşacak kadar ciddi bir şekilde kaşlarımı çatıp itirazla onun gözlerine baktım.

"Bu da ne, Gurur?" diye sordum ters bir sesle. Elimdeki telefonun binlerce lira ettiğini iyi biliyordum, elime öylece koyabileceği bir şey değildi bu. Sinirlendiğimi anlayınca duraksadı ama renk vermemeye gayret ederek yumuşak bir sesle konuştu.

"Kaza ânında telefonlarımız kullanılmaz hâle gelmişti."

"Sonra?"

"Bir cep telefonuna ihtiyacın vardı. Kendime alırken sana da aldım."

"Buna gerek yok, gerçekten." Hızla kutuyu ona geri verdim. "Jelatini kaldırılmadığı sürece geri iade edilebilir diye biliyorum. Bunu geri ver."

Buz sıcağı gözlerde ateş gibi çakıp kıvılcımlarıyla beni hedef alan bir meydan okuma gördüğümde ben de ona aynı gözlerle bakıyordum. "Telefonun benim dikkatsizliğim yüzünden o hâlde. Aynı zamanda sen de öyle." Eline tutuşturmaya çalıştığım paketi geriye doğru itip karnıma yasladı. "Senin bu hâlde olmana sebep olmama rağmen pişkince seni kollarımın arasına alabiliyorsam, hâlâ karşında durabiliyorsam, bence sen de paramparça ettiğim bir şeyin yerine yenisini koymama izin vermelisin."

"Bu ikisi aynı şeyler de-"

"Biliyorum güzelim, değil. Buna yediğin boku temizlemek diyebiliriz. Telefonun parçalandı ve sebebi bendim." Kendini suçlaması beni

çileden çıkardığı için ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım atmamla bileğimi kavrayıp beni durdurması bir oldu. "Ben bunu sana hediye etmiyorum, Zeliha. Hoş, etsem ne olacak? Sen bana etmez miydin?"

"O kadar param olsaydı ederdim, enayi," diye homurdandım tekrar geri çekilmeye çalışırken. "Üzerime paranı yağdırabileceğini kim söyledi sana? Evin kirasını da sen ödüyorsun. Leş hissettirdi bu. İyi falan hissettirmedi." Evet, beni düşünmesi, benim için bir şeyler yapması iyiydi ama bu kadarını yapamazdı. Buna gerek yoktu. Yanaklarım ısındı. Önemsenmek güzeldi ama bu kadar fazla önemsenmek utandırıcı geliyordu. Öfkemin utancımdan olduğunu anlamış gibi kollarını omuzlarıma atıp omuzlarıma sarıldı ve beni usulca göğsüne yaklaştırdı ama bastırmadı.

"İleride avukat olduğunda sana en son çıkan oyun konsollarını aldıracağım," dedi. "Söz."

"Böyle kanmadım." Kaşlarım hâlâ çatıktı, somurtuyordum.

"Seninle mesajlaşmayınca bok gibi hissediyorum."

"Bu biraz ikna ediciydi."

"Dün gece yanımda değildin. Uyuyamadım. Hep seni düşündüm. Arayıp sesini duyamamak kötüydü. Kapına gelirsem de baban beni neyin üzerine oturturdu kestiremedim. Bu seni ikna etti mi?" Saçlarımın üstünü öptü. "Etsin çünkü."

"Sana istediğin bir şeyi alacağım, tamam mı?" diye sordum çocuk gibi.

"Kendini bana alamazsın ki."

"Öf, bırak şu Facebook şiirleriyle beni düşürmeye çalışmayı." Gülümsememek için dudaklarımı dişledim. "Ciddiyim, sana pahalı bir şey almama izin vermezsen bu telefonu sana-"

"Sokar mısın?"

"Ay babam seni nasıl korkuttuysa biri sana hep bir şey sokacak sanıyorsun, geri veririm diyecektim ya..."

"Tamam, anlaştık. Ayrıca ne yapabilirim, baban ne bulursa sokacak gibi bakıyordu bana. O kadar korktum ki," dedi ciddiyetle, bu beni daha da güldürdü. "Bu sim kartı takarsın." Cebinden kartvizit şeklinde bir şey daha çıkarıp bana verdi. "Ben numaranı kaydettim, sana mesaj atarım. Telefon numaramı kaydedersin."

"Kendi telefon numaranı da mı değiştirdin?"

"Hayır, aynı numarayı çıkarttırıp diğerini iptal ettirdim."

"O zaman mesaj atmana gerek yok."

CamScanner ile tarandı

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Telefon numaranı ezbere biliyorum."

Karşı şeritte birdenbire beliren bir aracın ışığının yüzüne çarpması gibiydi; gözleri ışıltıdan dolayı kısıldı sanki. Bakışlarının derinleştiğini hissettim ve beni kavrayan elleri sanki bana sinmiş, benden bir parça olmuş gibi daha da sıkı bir hâle geldi.

Tutuşunun ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Beni ufalayabilecek kadar güçlüydü, beni kırmadan tutabilecek kadar narindi. Bir karabindibaya dokunuyor ve dokunuşuyla dağılmasına engel oluyor gibiydi.

"Yani sen benim telefon numaramı ezbere biliyorsun, öyle mi?" diye sordu, sesi ateşten gelen çatırtılara benziyordu; bir şöminenin içinde patlayarak yanan odunların arasından yükselen alevler gibiydi. "Şu an dudaklarına yapışmamam için tek bir sebep söylesene sen bana."

"Babam burada," dediğimde bir an duraksadı, dalga geçip geçmediğimi anlamak ister gibi yüzüme baktığındaysa gözlerim caddenin öbür ucuna kaydı ve geveze taksi şoförünün arabasının köşeyi döndüğünü gördüm.

Gözlerimin çok iyi gördüğünü söyleyemezdim ama kardeşimin koca kafasını her yerde tanırdım.

Taksinin içinde Eymen, babam ve muhtemelen annem vardı. Gurur'a şaşırma fırsatı bırakmadan onu yakasından tuttuğum gibi hızla çektim ve karlarla kaplı bahçeye doğru kayarak giriş yaptım. Bahçe, yolun alt kısmında kaldığı için eğildiğimiz anda taksinin içindekiler bizi fark etmezdi.

Dengemi kaybetmek üzereyken Gurur beni belimden kavradı ve kıçımın üzerine değil, onun üzerine oturduğumu hissettim. Birlikte karların içinde kayarak bahçenin dibini bulduğumuzda ise büyük avucunu karnıma bastırarak beni göğsüne iyice yasladı. Parmaklarımı karlara bastırarak kafamı kaldırmaya çalıştım ama boyunluk buna engel oldu.

Gurur'un hemen altımdaki sıcak bedenini hissediyordum.

"Babanın o takside olduğunu nasıl anladın?" diye sormasıyla, sıcak nefesinin saç diplerime yayılması bir oldu. İrkilmeme mâni olamadım, hızlıca geri çekilmek istedim ama büyük avucunu karnıma daha sert bastırarak bu ani kalkışa engel oldu.

Bedenimin altındaki bedeninin sıcaklığı doğrudan vücuduma yayılıyordu.

"Eymen'in kafasını nerede görsem tanırım da ondan."

Taksinin yakınlarımızda durduğunu, oluşan o küçük sessizliğin içinde net bir şekilde duyabildim. Önce babamın sesi duyuldu ve babamın sesini duyan Gurur irkildi.

Babam, "Anladım, oğlunu askere gönderdin, sonra gittin Marmaris'ten kız istedin ona, bir dünya çeyiz aldın ve nişanı attılar, anladım dayı, valla anladım. İn lan arabadan taş kafa," diye söylendi. Son cümlenin Eymen'e söylendiğini biliyordum. "Gülüm, baharım, gül kokulum, alayım mı çantanı? Heh, in."

"Eymen'e mi diyor o şeyleri?" diye sordu Gurur sessizce, kulak boşluğuma akan sıcak nefesi içimin sıkışmasına neden olsa da renk vermeden, "Hayır," dedim. "Annem de geldi."

"Buyurun cenaze namazına."

"Telefon kutusu ıslanıyor," diye mırıldanarak karların içindeki kutuyu almak için yavaşça döndüğümde Gurur'un kasıklarına sürtünen kalçalarım ona acı veriyormuş gibi kısık sesli bir küfür etmesine neden oldu.

Sanki o bir buzdu, ben ise bir ateştim ve onu usul usul eritirken ben de yavaşça sönüyordum. Ellerini belimin iki kenarına koydu, parmak uçlarında kıvılcımların çaktığını hissettim.

"Bekle biraz, girmemişlerdir daha binaya," dedi, sesi esrarengiz bir şekilde yükselen ve ciğerlere dolarak boğmaya başlayan bir duman gibi etrafımı sardı; bu alevlerinin dumanları mıydı? Sıcaklığını her zerremde hissediyordum.

Her yerimdeydi.

Bana biraz daha dokunursa ya harlanacak ya da tamamen sönecektim. Kasıklarının sıcaklığını bel boşluğumda ve kalçalarımda hissedebiliyordum; kocaman bir bedeni olduğu için bedeninin baskısı her köşeme siniyordu. Yüzünü yavaşça yüzümün eksenine yaklaştırdı, arkamda olmasına ve boynumda boyunluk olmasına rağmen soğuk yanağını yanağıma bastırdığında onun buzlarının, benim ateşlerimden daha yakıcı olduğunu anladım.

Sanki her köşesi ben tarafından keşfedilmeyi bekliyordu.

Bu düşünce yanaklarımın acıyarak yanmaya başlamasına neden oldu.

Gurur yanağı yanağımdayken gerginliğimi fark etmiş gibi, "Annene kazayı sağlık durumundan dolayı söylememişler. Nasıl öğrendi ki?" diye

CamScanner ile tarandı

sordu hafifçe. Sesinin sıcaklığı tenimi daha da ısıtınca kafam allak bullak olmuştu.

"Öğrenmedi ki. Babamdan şüphelenmiş. O yüzden birdenbire buraya gelme kararı vermiş."

"Anneler cidden hisli oluyor. Benimki de bir hafta boyunca hiç durmadan arayıp görevimin tehlikeli olup olmadığını sormuş. Beni görevde sanıyormuş, tehlikede olmadığını, sadece telefonumun çekmediğini söylemişler." Gurur konuştukça bedeni altımda büyüyor, nefesi daha da sıcak hissettiriyordu.

"Benim telefonumun kapalı olmasından ve onunla başka bir hat üzerinden güya mesajlaşmamdan yola çıkarak bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı bence. Onunla benim yerime Simge ve Eymen mesajlaşıyormuş, telefonumun kampüste bir su birikintisine düştüğünü, hattımı yeni telefon aldığımda çıkaracağımı falan söylemişler sanırım."

Durup yakınlığımızdan dolayı duyduğum baskıyı azaltmak için iki derin nefes aldım. Ben bunu yaparken, Gurur sanki daha da çok nefesimi kesmek istiyor gibi belimin kenarlarına dokunmaya devam ediyordu.

"İlk anlattıklarında benim telefonumdan mesajlaştıklarını düşündüğüm için rahatlamıştım ama annem benim bir başkasından mesaj çekmeyeceğimi bilir. Üstelik aramak istediğinde de durmadan dersleri bahane etmişler. Annem çok hisli bir insandır, hoş, hisli olmasa da anlardı bence."

"Sen böyle uzun uzun konuştuğunda, benim içimde bir mum yanmaya başlıyor ve biliyor musun, her kelimende mumun ışığı biraz daha büyüyüp her yeri aydınlığa boyuyor." Parmakları yavaşça belimin kenarlarından sızarak karnıma doğru geldi ve iki eli tam ortada buluştu. Karnımın kasıldığını hissettim. Bununla beraber, kalçalarımın altındaki bedeni de kasıldı ve daha da büyüdü. Yutkunmamak için kendime telkinler yağdırsam da dayanamadım ve yutkundum. "Eğer sığacağını bilsem, içimde bir mum değil, bir güneş olduğunu söylerdim ve bu güneşin senin yüzün olduğunu bilirdin."

Sanki altımızdaki kar bile onun karnımda yaktığı ateşle beraber yavaşça eriyordu.

Bu mümkün müydü? Yerleri kaplayan karlar, en soğuk oldukları anda, bir insanın kelimeleriyle erir miydi? Oysa onun vücudunun buzdan olduğunu sanırdım ama şimdi kelimeleri gibi o koca bedeni de beni erittiği gibi karları eritiyordu.

"Tüm bunlara verilecek bir cevabın yok mu?" diye sordu genizden gelen bir gülme sesi çıkarıp bana dünyayı dar ederek. Yanağımı yanağına yasladım, bedeninin bedenimin altında bir kaya parçası kadar sert olması başımı döndürüyor, kelimeleri bilmediğim diyarlara götürüp orada karanlığa terk ediyordu sanki. "Hım," diye mırıldandı. "Kucağımda olduğun için mi bu kadar mayıştın?"

"Mayışmak mı? Ne kadar diriyim bir bilsen," dediğimde bu kez gerçekten içten geldiğini bildiğim bir kahkaha sesi duydum. Kasıklarının kalçalarıma iyice yaslanmasıyla gülüşünün ekseninin dışına çıktım ve sadece bedenime yayılan sıcaklığına odaklanabildim.

"Eve gelmeyecek misin?" diye sordu bir çocuk gibi, sıcak nefesi yanaklarımdan kulak boşluğuma akarken gözlerimi kısarak avuç içlerimi yavaşça karlara bastırdım.

Karın soğuğu beni yaktı. Ya da belki de beni yakan Gurur'du.

"Nasıl gelebilirim ki? Annem de babam da bu şehirde. Seninle yaşadığımı bilmiyorlar. Duyduklarında şoka girebilirler, özellikle babam..."

Gurur, babamdan bahsettiğim için gerildi, bunu altımda kaya kadar sert bedeninin daha da gerginleşmesinden anlayabildim. Parmakları karnımda ufak turlar bindirmeye devam ederken, "Ne kadar sürer?" diye sordu bir çocuk gibi. "Kaç gün eve gelmeyeceksin?"

"Bilmiyorum. Belki üç, belki beş."

Bu cevaptan hoşlanmamış gibi, "Baban beni gördüğünde bir an evren değiştireceğiz ve bir ejderhaya dönüşecek sandım," dedi, "eminim önümüzdeki birkaç sene sen mezun olana kadar burada kalır."

"Kötüyü çağırmasana," diye alay ettiğimde gözleri irileşti.

"Bak saçmalama bile diyemedin, Zeliha. Böyle bir ihtimal var mı yani?"

"Çocuk gibi sormana mı güleyim, böyle bir ihtimal olmasına mı üzüleyim bilemedim." Bir an duraksayıp hızla onun kucağından kalktım ve "Yaran," dedim panikle. "Karnındaki yara acımıyor mu? Beni kendine öyle yaslarken canın hiç yanmadı mı?"

Onunla dalga geçiyormuşum gibi baktı, bunun nedenini kavrayamadım ama bana, "Sence ağrıyan yaram mı?" diye sorunca boğazımda biriken nefesin beni boğacağını sandım.

"Neren ağrıyormuş?"

"Görmek istersen gösteririm bir gün."

CamScanner ile tarandı

Buz sıcağı gözleri gözlerime saplanınca kulaklarıma bir uğultu çökmeye başladı. Etraf bembeyaz, karlarla kaplıydı ama sanki birdenbire her yer artık kızıldı ve alevler yükselerek ikimizi de yakıyordu. Bir adım daha geri çekilerek, "Babam evde olmadığımı görünce çıldıracak, gideyim ben," diye fısıldadım.

"Babandan gizli kapaklı mı buluşacağız birkaç gün?" diye sordu garip bir ifade takınarak, sonra da "Aslında bu oldukça heyecan verici olur," dedi. "Gizli kapaklı yapılan işler beni her zaman daha çok..." Susup yüzüme baktı, bir şeyi hatırlamış gibi gözlerini kıstığını gördüm. Yavaşça yıkıldığı yerden kalktı. Bana doğru bir adım attı ve aramızda garip, içimi közleyen bir bakışma geçmeye başladı.

Sonunda zaman beni onun için yanan bir muma çevirmeden önce, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sorabildim.

Yavaşça eğildi, başını yüzüme doğru eğerek koca bedeniyle üzerime çöktü. Yüzlerimizi aynı hizaya getirdiğinde buz sıcağı gözlerinin içindeki beyaz manzarada benim yansımam da vardı. O yansımayı izlerken şaşkındım çünkü onun gözlerinde ne kadar minik ve savunmasız göründüğümü yeni fark ediyordum. Avcının usulca yaklaşmaya başladığı ceylan gibiydim, ürkek gözlerle tetikte bir şekilde onu izliyordum ve tehlikenin kokusunu alıyordum. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi dudaklarına yamuk bir tebessüm dengeledi.

"Seninle geçen gizli kapaklı birkaç gün, *çok keyifli* olacak, Zeliha Özdağ."

Yanaklarımın tamamen ısındığını hissederek geri çekilecekken, "Bir şeyi unuttun," deyip bileğimi yakaladı.

"Neymiş o, dağ domuzu?" diye sordum çatık kaşlarla. "İki güzel söz söyledin diye senin beni satışa getirişini hâlâ unutmadım. Hayal kurma o yüzden."

"Hayal kurmuyorum. Olacakları söylüyorum. Ayrıca..." Elini montunun cebine sokunca bakışlarım gözlerinden ayrıldı. O beni izlemeye devam ediyordu. Cebinden uçları birbirine tutunduğu için tek parça hâlinde duran bileklikleri çıkardığında gözlerim iri iri açıldı ve ânında dudaklarım büküldü. "Senden çaldığımı fark etmedin bile."

Bilekliğe uzanmaya çalıştığım anda kolunu havaya kaldırarak ulaşmamı engelledi. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden çalıyorsun bileklikleri?" diye çemkirdim.

"Yokluğunu fark etmemişsin bile..."

"Sana sinirimden hiçbir şeyi fark etmiyordum, kusura bakma." Tekrar parmak uçlarıma çıkıp parmaklarının arasından sarkıttığı bilekliği yakalamaya çalıştım ama başarısız olunca öfkeyle, "Hadi ama Gurur," diye söylendim, kaşlarımın ortasındaki çukura eğleniyormuş gibi baktı. "Babam birazdan bağıra bağıra beni aramaya başlayacak. Beni senin oyaladığını söylerim. Sen de beni ikinci kez gördüğünü, asla tanımadığını söylersin."

"Kan lekeleri vardı," dedi Gurur sessizce. "İkisini de temizlemek istemiştim."

Bir binanın içindeydim ve bina, ben tam orta katında durup camdan dışarıyı izlemeye başlamışken çöküyordu; duvarlar çatlayıp ayrıldıkça anılar o boşluklardan sızarak akmaya başlıyor ve o soğuk gece, zihnime yeniden doluyordu. Gözlerimin önüne gelerek ruhumu tıpkı o aracın içindeki bedenim gibi durmaksızın yere çarpan anıları yok etmek ister gibi yavaşça Gurur'a sokuldum ve kollarının beni sarmasını istercesine ellerimi güçsüz bir şekilde beline yerleştirdim.

"Her şey boka sardı dediğimiz anlarda hep ondan da kötüsünü yaşadık," diye fısıldadım soğukla karışan ona ait kokuyu içime çekerken. "Ben bizi yok edecek şey yaşanana dek senin yanında olacağım. Bunu hiç unutma."

Kolları beni yavaşça sardığında ve parmak uçlarındaki anılar bana onun gerçekliğini ispatlamak ister gibi izlerini tenime bırakmaya başladığında gözlerimi yumdum. Sadece birkaç saniye öylece durduk ve içimdeki depremin, karanlığın, o harabeye dönmüş anıların yavaşça çekildiğini hissettim.

"Yok olduğumda bile senin yanında olacağım," diye fısıldadı. "Bunu hiç unutma."

"Yok olmak demesene," diye sızlandım. Bunun içimde ne biçim acı kalıntıları bıraktığını bilseydi bence böyle cümleler kurmazdı. Kolları beni sarmaya devam ederken gözleri gözlerime takıldı. Dudaklarımız arasında saniyeler kaldığını hissetmeme neden olan sıcak nefesinin devamlı olarak yüzüme vurmasıydı. İçimde felaket duygular uyandırıyordu. Acıyı, şehveti, tutkuyu, korkuyu, endişeyi, şefkati, merhameti ve öfkeyi. Her şeyi bana ekiyordu ve her şeyi benden biçiyordu.

"Zeliha!" diye seslendiğini duydum babamın, kalp atışlarım hızlandı ama Gurur'un yüzü kemik gibi ifadesiz, gözleri yangın yeri gibi ürkütücü ama sıcaktı; gözlerindeki buzlara rağmen.

CamScanner ile tarandı

Soğukkanlılığını koruyarak beni birden kendi etrafımda çevirdi, kollarımı kavradı ve sırtımı hafifçe karla kaplı duvara bastırarak gözlerini yukarıya kaldırdı. Gelen birinin olmadığını anladığında ise gözleri yeniden gözlerime inmiş, buz sıcağı gözleri nabzımı yakarak derimin altına inmiş, kanıma karışmıştı. Bakışlarının bu denli büyük bir karmaşa yaratacağından bihaberdim.

Şimdi ise o karmaşanın tam ortasındaydım.

"Zeliş!" diye bağırdı yeniden babam, beni arıyordu, sesi öfkeli değildi ama meraklı yükseliyordu. Tüm dikkatimle Gurur'un gözlerinin içine bakmaya devam etsem de korku kalbimin göğsümü yaracak kadar şiddetli bir şekilde atmaya başlamasına neden olmuştu.

Gurur bunun farkındaydı ama korkumu dindirmek için uğraşmadı. Sanki bir kibrit çaktı ve korkum denen çıra bir anda parlayarak alev aldı; o çıra içimdeydi ve beni ateşe veriyordu.

Gurur bedenini hafifçe bana bastırıp önüme bir duvar örmek ister gibi beni kapladığında, saçlarımın arasında duvardaki karların soğukluğunu hissettim.

"Bizi yakalarsa bu kez ondan kurtulamazsın," diye fısıldadım, sıcak nefesim doğrudan bir hançer gibi parlayarak tüm ısısıyla ona saplandı. Tenine yayılan sıcaklık gözlerini kısmasına neden oldu. Kirpiklerini görüyordum, gözlerinden ve saçlarından daha koyu renk olan, neredeyse siyah olan kirpikleri nefesimin yeliyle titriyordu. Gözleri iki çukurdu, iki derin kuyuydu, buz sıcağından buz karasına doğru gidiyordu ama sebebi gölgeler miydi bilmiyordum.

"Bunun hoşuna gitmediğini söyle," dedi, sesi esrarengiz bir sırrı benimle paylaşıyormuş gibi tenime yayılınca karnımın çekildiğini hissettim ama bunu ona belli etmemek için sadece gözlerimi kısmakla yetindim.

Babam ismimi bir kez daha seslenip harekete geçti, yürüdüğünü karlara düşen adım seslerinden anlayabiliyordum; karlar bize onun varlığını haber veriyordu.

Gurur beni duvara biraz daha yaslayınca soğukluk saçlarımdan sırtıma yayıldı ve karın yaktığı yerler acıdığı için alt dudağımı ısırdım. Yırtıcının gözleri şimdi ısırdığım dudaklarımdaydı ve karnını karnımın daha üstünde baskı hâlinde hissedebiliyordum.

"Hoşuna gitmişe benziyor, Zerda."

"Bizi böyle yakalarsa yarın evlenmemiz için başına bir tüfek yaslar," diye fısıldadım muzip gözlerle ona bakarak.

"O zaman bizi böyle yakalamasını sağlamalıyım." Karnını karnımın biraz üstüne gelen kısma tekrar bastırınca soluğum kesilerek ona baktım ve onun ne kadar iri, uzun, çekici göründüğü bir defa daha dank etti. "Ne dersin?"

"Boyundan büyük laflar ediyorsun derdim de boyun da maşallah."

"Şşşh."

Kendini bana biraz daha yaslayıp kolunu kaldırarak duvara koydu ve bir ağacın kalın dalı gibi yüzümün kenarından geçen koluna bakmaya çalıştım. Gücünün bu kadar farkında olması onu daha da seksi kılıyordu ya da benim hormonlarım bu aralar bana ters düşmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Babamın karların içinde yürümeye devam ettiğini sessizliğe kulak kesilince fark ettim. Parmaklarım güçsüzce Gurur'un göğsüne kaydı. Kalbinin hiç de yumuşak olmayan vuruşlarını parmak uçlarımda hissedince gözlerim gözlerini yakaladı ve aramızdaki o ikimizi de tüketen gerilimin, dehşet verici çekimin katlanarak arttığını hissettim. Tüm bedenim sanki zıt kutbunu bulmuş bir mıknatıs gibi delice ona çekiliyordu. Tıpkı bileklikleriminin birbirine tutunan uçları gibi bedenlerimiz de birbirine yaslanarak tutunmak istiyorlardı.

"Şimdi," diye fısıldadı Gurur beklenmedik bir anda kulağıma yaklaşıp, o ızdırap verici sıcaklıktaki nefesini kulak boşluğuma, boyunluğun içinde kalan ince boynuma sızdırarak. "Baban hemen üzerimizdeki yolda yürüyorken seni burada öpsem, deliler gibi öpüşmeye başlasak, o kadar çok delirsek ki ağzının içine inlesem, bu seni korkutur muydu?"

Kısık bir sesle, hatta fısıldayarak içimi yakan sorular sorması kaşlarımı alnımdaki deri acıyana dek çatmama sebep oldu. Kasıklarının sıcaklığını hissediyordum; sanki kocaman olan bedeninin alt kısmı daha da büyüyordu.

"Bence sadece o küçük ağzını aralar, daha fazlası için mırlardın," dedi erkeksi bir sesle.

Sonra dudakları kulağıma sürtündü ve tüm bedenimin resmen çınlamasına neden oldu. Dudaklarını şakaklarıma kaydırdı, şakağımdan aşağı hiç çekmeden sıyırarak indirdi, belirgin elmacığıma sürttü ve daha da indirip çene kemiğimi öptü. Tüm bedenim nasıl oluyordu da infilak edecek bir bomba gibi gerilmiş sızlıyordu?

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi kaldırarak zehir saçan buz sıcağı gözlerine baktım. Çenesi kasılmıştı, gözleri öyle derin bakıyordu ki sanki kelimelere dökemediği her duygu, gözlerindeki keskin virajlardan dönerek tenime dökülüyordu. İri eli birdenbire çeneme kaydı, boynumdaki acıyı tetiklemeyecek şekilde dokunduğu çenem bile yanmaya başlamıştı. Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde artık dudaklarımız birbirine dokunuyordu ama öpüşmüyorduk. Öylece durmuştuk. Her yer sıcaktı. Dudakları sıcaktı, parmakları sıcaktı, karlar sıcaktı, tenim sıcaktı; kalbim sıcaktı.

Dudakları dudaklarımdayken kelimeleri içime aktı.

"Nabzın tıpkı nabzım gibi alev aldı biliyorum. Şimdi geri çekil dersen çekilirim." Dudakları hâlâ dudaklarıma baskı uyguluyordu. Onu geri itemeyeceğimi, ona geri çekil diyemeyeceğimi biliyordu ve benimle oynuyordu.

Dudaklarım dudaklarının üzerindeyken, "Bunun için ölüyorsun," diye mırıldandım, bu mırıltıyla beraber bedeni daha da büyüdü. Bana yaslı duran bedenindeki her bir parçanın benim için yakıcı bir güdüyle genişlediğini fark ettim.

"Bunun için değil. Senin için ölüyorum," dedi dudaklarıma doğru.

Bu ikimizin de bardağını taşıran son damla olmalıydı. Dudaklarım dudaklarına ısrarla gömüldü. Öpüşmeyi benim başlatmam ilgisini çekmiş, keyfini yerine getirmiş gibi dudaklarım dudaklarına saldırı hâlindeyken yamuk bir şekilde gülümsediğini hissettim. Daha sonra buz gibi eli yüzüme kaydı, avucu yüzümde dolanırken parmak uçlarından alevler çıkarak tenimi yakacak sandım. Dudaklarımız birbirine karışır gibi öpüşüyorduk.

Koca cüssesiyle küçük kalmış bedenimi örterken duvardaki karları avuçladığını hissettim. Diğer eli yüzümde kaymaya, dokunuşlarıyla kavradığı karları erittiği gibi beni de eritmeye devam ediyordu. Babam birkaç kez daha adımı seslendi ve sonra adım sesleri kayboldu, muhtemelen markete gidiyordu ama aldırış etmedim. Korku kalbimi gümletse de kendimi çoktan Gurur'a bırakmış, Gurur'a kaptırmıştım.

"Siktir," diye fısıldadı sıcak nefesini dudaklarımdan içeri bırakarak. O nefes bir bıçak oldu, boğazımdan indi, kalbimi, göğüs kafesimi ve tüm hayati parçalarımı keserek ilerledi. Bir elim göğsündeki kumaş parçasını kavrarken diğer elim saçlarının arasına kaydı ve küçük kar parçalarının düştüğü soğuk, alabildiğine yoğun saçlarını avuçladım.

Saçlarını avuçlamam onu kısık kısık inletirken o inilti doğrudan ağzımın içine yayılarak içime dağıldığı için bacaklarımdaki güç çekildi. Bedenim yoklukla savaşıyor gibiydi, kıtlıktan çıkmış gibiydim.

"Bunu özlemişim, bunu sadece bir gecede özlemişim, bunsuz nasıl durmuşum?" diye sordu ağzımın içine doğru inleyerek.

Bir eli karlardan çekildi ve duvardaki karlar yere yıkıldı. Buz gibi eliyle belime dokundu. Eli yavaşça kayarak kalçama indi ama bu dokunuşu yadırgamadım, aksine oldukça istekli bir şekilde kabul ettim. Tırnaklarımı ensesindeki saçların diplerine, derisine doğru sürterken, "Ver dilini dilimin üzerine," diye emretti ve ehlileştirdiği yanım anında bu emre itaat etti. Dilimi ağzının içine aldığında artık paramparça olmuştum; tek nefeste dağılmış bir karahindiba gibiydim.

"Artık," diye inledim ağzının içine doğru, "sanırım," nefesim kesik kesikti, dili tekrar dilime dolandı ama kısa sürdü, "durmamız gerekiyor, Gurur."

"Biliyorum." Sesi sitemle dolu bir inilti şeklinde duyulunca kasıklarımda çarpık bir sızı hissettim. Dili tekrar dilimin etrafında dolandı, bu defa iki eliyle yüzümü kavradı ve beni açlıkla birkaç defa öptü. Dudaklarını değdirdi çekti, değdirdi çekti, değdirdi çekti. Hızlı, sert ve baştan çıkarıcı öpücüklerdi. Sonunda göz göze geldiğimizde, "Sana doyamıyorum, bu çok saçma. Beni istila ediyorsun, anlam veremiyorum, gıcık oluyorum buna," diye itiraf etti açıkça. "Lanet ediyorum bu olaya ama çok da düşkünüm, bağımlıyım, durduramıyorum. Nasıl olacak bu? Nasıl duracaksın sen benim içimde?"

Güçlükle yutkunurken, "Durmam mı gerek?" diye sordum usulca.

"Beni nasıl içimden kuşatarak bitirdiğini bilsen, belki durmazdın. Ama olay da şu ya, durmaman için ayaklarının önüne yatıp sana yalvarabilirim. Çok saçma, değil mi?" Alnını alnıma bastırdı. "Bence çok saçma."

"Saçma mı?" Yutkunurken oradan oraya savrulan kelimeleri zihnimin içine geri toparlamaya çalışıyordum. "Saçmaysa neden ben de öyle hissediyorum?"

"Beni öldürecek laflar ediyorsun." Yanağını okşadı. "Öleyim mi istiyorsun? Böyle konuşursan kendimi yere atarım ve iki metre bir santim bir adamın yerde nasıl debelendiğini görünce şoka girersin."

"Salak," dedim gülerek. "Gitmem gerek. Markette beni arıyor olmalı."

CamScanner ile tarandı

"Kabul et, hem çok seksiydi hem de adrenalin oranı oldukça yüksekti. Tepemizde yürüyordu ve ağzını emikliyordum. Yakalasaydı taşaklarımı koparırdı." Sıntu. "Beni taşaksız da seversin."

"Seni sevdiğimi nereden çıkardın?" diye sordum muzip gözlerle ona bakarak.

"Sus, seviyorsun beni."

"İyi madem, kandır kendini böyle..." Gözlerine eğleniyor gibi bakarken birden parmak uçlarımda yükselip onu ensesinden kavrayarak kendime çektim. Dudaklarına küçük ama sert bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde bana sersemlemiş bir hâlde bakakaldı. "Çok konuşuyorsun. Bilekliğimi ver de gideyim. Yoksa sadece taşaklarınla kurtulamazsın."

"Taşaklarımdan bahsetmen beni karıncalandırsın mı yoksa korkutsun mu inan hiç bilemedim ya." Bileklikleriminin uçlarını ayırdı. "Bileğini uzat bakayım."

"Dizlerinin üzerine çöküp romantik bir şekilde takabilirdin. Bilezik için bileğimin ölçüsünü alan kuyumcu gibi söyledin."

"Sen bu aralar bir tuhafsın ha, eskiden gebertiyordun beni böyle romantiklikler yapmaya çalıştığımda. Şimdi utanmasan Tarık Akan gibi geleyim pencerenin önünde ateşlerle seni seviyorum yazayım diye trip atacaksın bana."

Bana hayret dolu gözlerle bakarak bileğimi yavaşça avucunun içini aldı, iç tarafını çevirdi ve nabzımın üzerini öptü.

"Bu nabız, nimet," dedi kalbime gölge gibi çöken bir sesle.

Bileğimi kaldırdı, bir defa daha öptü ve bunu yaparken o gözler, gözlerimdeydi. Kıyametimi başlatan o gözler, aynı zamanda cennetteymişim gibi hissettiren o gözler... Bendeydi.

"Benim nimetim."

"Her zaman."

"Hep ve tek," diye fısıldadı. Ardından yavaşça bilekliğimi taktı, yarım duran kalp figürüne bakarken, "Hep ve tek," dedi yeniden ama bunu neden söyledi anlayamadım.

"Artık gitmeliyim."

"Peki. Kaçak göçek buluşmamız için Yener'in ruhunu ortaya koyuyorum."

"Günah, yuvarlamışsın zaten çocuğu, kaçak falan buluşamayız. Babam tazı gibidir."

"Tazıya bak, kızının kokusunu alamadı," diye güldü Gurur.

"Alsaydı da tek taşaklı Gurur olarak devam etseydin hayatına," diye çemkirerek ittim onu. "Gidiyorum ben."

"Bekle, telefon." Karların arasında duran, Allah'tan üzerinde jelatin olduğu için ıslanmayan telefon kutusunu alıp, ne ara cebine geri soktuğunu bilmediğim telefon kartını da çıkararak bana uzattı. "Ben yukarıya bir bakayım, sen şu taraftan çık binanın önüne."

Başımı sallayarak çekinerek de olsa elindekileri aldım ve "Sana pahalı bir şey almazsam bu telefonu sana yediririm," diye bir hatırlatma daha yaparak yukarıyı denetlemesini beklemeye başladım.

"Çık, görünürde yok," dedi Gurur yukarıyı izlerken. "Ulan, çok heyecanlı. Kendimi liseli veletler gibi hissediyorum."

"Ruh hastası, sen otuz iki yaşındasın," diyerek çıkışa doğru inmeye başladım.

Arkamdan, "Bazen çok kırıcı konuşabiliyorsun," diye seslendi ama dönüp ona bakmadım.

"Zeliha," dediğindeyse bir an duraksayıp ona doğru döndüm. "Müthiş bir şeymiş damarlarımda sana can olan birinin kanını taşımak," dedi usulca.

Babamın kanı onun damarlarında dolaşıyordu. Tıpkı onun kelimelerinin içimde dolaştığı gibi.

Sessizce gülümseyip önüme döndüm. Telefon kutusunu ve kartı montumun cebine sokup, bunları babamdan nasıl gizleyeceğimi düşünerek binaya doğru ilerlemeye başladım.

Binanın önüne geldiğimde babamın yokuştan aşağı doğru salındığını görmüştüm. Yüzünde hafif endişeli, hafif de rahatlamış bir ifadeyle bana doğru geliyordu. Birden büyük bir suçluluk duygusu hissettim. Acaba dudaklarım kızarmış mıydı? Ya da şişmiş miydi? Gurur beni ne zaman öpse dudaklarım uyuşur, şişerdi; dudaklarımı birbirine bastırarak şişliğin var olup olmadığını hissetmeye çalıştım.

Bu sırada babam sinirli sinirli, "Nereye kayboldun?" diye sordu. "Yürüyüşe çıkılacak zaman mı? Hava alacakmışsın, böyle havada hava mı alınır? Donacak her yanın. Nazlı kuzum, sen hemen hastalanıyon, unuttun mu bunu? Muğla'da hiç kar mı gördü gözün? Buraya geldin geleli daha çok hastalanıyondur sen. Hadi yürü eve, yürü."

Sanırım evdekiler bunalıp dışarı çıktığımı söylemişti ama yine de babamın tepkisi çok sakindi. Tabii sakin olurdu. Bu sokakta Gurur'un da oturduğunu bilmiyordu ki.

CamScanner ile tarandı

Suçluluk duygusu biraz daha irileşerek kafamın üzerine oturdu. Koca götlü bir suçluluk duygum vardı artık.

Gözlerim babamın arkasındaki boş sokağa kaydı. Gurur orada, sokağın sonunda bana bakıyordu. Panikle babama sokulduğumda babam bir şey fark etmemiş gibi buz tutmuş yanağıma dokundu ve "Çok üşümüşsün," diye homurdandı. "Hemen zencefilli çay yapayım sana, bir dilim de limon atarım içine."

Gözlerim babamın arkasındaki Gurur'a kaydı. Elini salladığını, pis pis sırıttığını gördüm ve sonra birden parmaklarını dudaklarına götürüp hiç de komik olmayan, aklımı karman çorman eden bir ciddiyetle parmak uçlarını öperek o öpücüğü havaya bıraktı.

Sanki beni gerçekten öpmüş gibi irkilmeme neden olan bu hareketle beraber babam gerginliğimi fark etmiş gibi başını eğerek yüzüme baktı.

"İyi misin? Hortlak görmüş gibi bakıyon."

Dağ ayısı gördüm baba.

"İçeri girelim mi artık?" diye sordum sessizce, gözlerim hâlâ Gurur'daydı. Karşıdan karşıya hızla geçti ve tekrar bana doğru dönüp el salladı. Sonra sitelerin giriş kapısına ilerleyerek gözden kayboldu.

İçeri girerken tedirgindim. Babam annemle ilgili bir şey söylemese de annemin şu an evde olduğunu, beni beklediğini biliyordum. Karşı karşıya kaldığı manzara onda nasıl etki ve tepkilere sebep olacak gerçekten merak ediyordum. Endişe, korkudan daha fazlaydı.

Annemi uzun zaman sonra ilk gördüğüm o an, tüm ağrılarının ve kaygılarının hızla silinerek yerini saf bir mutluluğa bıraktığı andı. Tüm endişelerim bir canavarın içimde geri adım atmasıyla silinerek karanlıkta kayboldu. Boyunluğu gördüğü anda bayılacağını sandım ama bayılmadı, sadece sendeledi ve gözlerimin rengini miras aldığım gözleri, saniyeler içinde gözyaşlarıyla doldu. Tek bir adımda kollarının arasına girerek gözyaşlarını daha fazla görmeye katlanamadığımı ona göstermek istercesine kollarımı sıkıca ona sardım. Kokusu her zamanki gibiydi; yasemin ve sıcak limon kokuyordu.

"Zeliha, iyisin değil mi?" diye sorarken ağlamaya devam ediyordu. "Hissettim bir şey olduğunu. Yemin ederim hissettim."

Beni bağrına basmak istedi ama boyunluğum ikimize engel olunca saçlarımı ve yanaklarımı öpmekle yetindi. O kadar çok ağladı ki gözyaşları sanki benim yanaklarımdan akıyormuş gibi yüzümü ıslatmaya başladı. Fenalaşmasından korkarak kollarının kenarlarını tutup onu sa-

bit tutmaya çalıştım. Bunun eninde sonunda yaşanacağını biliyordum. Nereye kadar saklayacaktık ki? Babamın birdenbire ortadan kaybolması, benim onunla başka telefondan mesajlaşıp aramalarını reddediyor olmam elbette bir dikenin ona batmasına neden olacaktı ve olmuştu da.

Geri çekilerek gözyaşları içinde yüzüme baktı. Eymen de ben de çillerimizi ondan almıştık; Eymen genel olarak babama benzediği için çilleri daha azdı ama annem ile benim çillerimiz sanki birbirimizin yansımasıymışız gibi oldukça fazla ve aynı renkteydi. Badem şeklindeki gözleri bir ceylanınkine benziyordu, tıpkı Disney çizgi filmlerindeki ceylan Bambi gibiydi. Kalkık burnu benimkinin aynısıydı, onun dudakları daha küçüktü ve çenesi benimkine oranla daha yuvarlaktı. Benden dört, beş santim kadar kısa olsa da vücut tipimiz aynıydı; yani eskiden aynıydı. Annem biraz balık etliydi, kilolu değildi ama hatları oldukça belirgindi. Tıpkı onlarca kilo vermeden önce olduğum gibi. Yaşananlar benden iki basamaklı sayılara inecek kadar çok kilo alıp götürmüştü.

Annem bu kilo kaybını dehşetle karşıladı; gözleri iri iri açıldı ve beni baştan aşağı incelerken, "Erimiş bitmişsin," diye inledi. "Sana neler oldu? Hemen hepsini anlat yoksa bu evi önce babanın, sonra da hepinizin başına yıkacağım, Zeliha. Derhâl anlatın bana neler olduğunu."

"Her şeyi anlatacağım," diye fısıldadım ellerini avuçlarımın içine alarak. "Ama önce sakinleş. Senin sağlığın benim için her şeyden önemli, biliyorsun değil mi?"

"Benim için de sen her şeyden önemlisin!" Annem gözyaşlarına rağmen meydan okuyan gözlerle gözlerimin içine bakıyordu. "Bunca zaman burada neler oldu? Neden bu kadar zayıfladın? Neden boynunda bir boyunluk var? Hepsini bilmek istiyorum yoksa buradan adliyeye gider, babanı boşarım."

"Aa, beni niye boşuyon ki şimdi gözümün nuru sultanım?"

"Sen sus," diye söylendi annem gözlerini benden çekmeden. "Kızımın yanına geldin ama bundan haberim bile yoktu. Kızıma bir şeyler oldu ve haberim yoktu. Seni incecik incir değneğiyle kovalamadığıma şükret, Kahraman Efendi."

"Anne, sakinleşip şöyle otur. Kilo vermek benim seçimimdi, gerçekten." Hayır, bu bir yalandı. Ayça bu yalanı görüyormuş gibi sessizce bir köşede beni izliyordu ve izlendiğimi bilmek yeni bir yalan daha doğurmak üzereyken canımın daha çok yanmasına neden oldu. "Boyunluğun sebebi küçük bir kaza geçirmem," dedim yeni bir yalana gebe kalarak.

CamScanner ile tarandı

Hayır, ben büyük bir kaza geçirmiştim. Geri döndürülmüştüm, iç kanama geçirmiştim, boynum kırılıyordu ama annemin bunları bilmesine gerek yoktu. Kaldıramayacağı yükleri ona bırakmak niyetinde değildim. Ellerini okşamaya devam ederken, "Babama söylememesi gerektiğini söyleyen bendim," diyerek yalanımı güçlendirdim. "Küçük bir araba kazasıydı. Boynumu incittim, hepsi bu."

"Sen ne kadar söyleme desen de seni ben doğurdum." Annem ellerini geri çekince bana gücendi sandım ama bir elini kaldırıp yanağıma kaydırınca endişelerim pus gibi dağıldı. "Hep her şeyi en son ben mi duyacağım, Zeliş? Sırf bayılmalarımı bahane ederek her şeyi benden saklayamazsınız. Böyle sonradan öğrenince daha kötü oluyorum."

Daha fazla ayrıntı vermemenin ne kadar doğru bir karar olduğunu, annem hâlsiz bir şekilde sandalyenin kenarına yıkılıp başını ellerinin arasına aldığında anladım. Yorgun birkaç nefes aldı, gözlerini yumdu ve sanki nabzının normale dönmesini bekliyormuş gibi dudaklarını araladı. Babamın panikle onun bakır renge boyalı saçlarını okşadığını gördüm, alnına düşen perçemleri çekip eğildi ve annemi başının üstünden öptü.

"İşte bu yüzden söylemedik," diye bana uydu babam. "Çok büyük bir şey değildi gülüm, kız sen panikle istemedi."

Zamanın içinde oluşan bir girdabın içinde durmuş ailemi izliyor gibiydim. On üç saniye süren çarpma sesi anıların içinden süzülerek yeniden zihnime dolduğunda, bir damla gözyaşı yanaklarıma süzülerek çeneme dek aktı.

Bunu ilk fark eden Maria oldu. Babaannem hızla yerinden kalkarak bana doğru geldi, derisi buruşmuş ince, uzun parmaklarını kaldırıp kırmızı ojeli tırnaklarını tenime sürterek gözyaşlarımı sildi ve kulağıma, "Böylesi en doğrusuydu," diye fısıldadı. "Suçluluk duyma."

Bir saat kadar annemi kazanın küçük bir trafik kazası olduğuna ikna etmekle uğraştık. Kemiklerimdeki ağrıyı, sızıyı ve bedenimdeki çürükleri ondan gizlemek için olduğum yerde küçücük durmuş, yüzüme yapışmış bir tebessümle onları izliyordum. Çolpan ve Simge bizim için yemek hazırlamışlardı, babam annemin laf çarpıp durmasına aldırış etmeden anneme her zamanki gibi 'aşırı' sevgi gösteriyor, Eymen de masanın altından dizime dokunup gözlerini yüzüme dikerek sırıtıyordu.

Bu sırıtmayı biliyordum. Bu sırıtma, babam 'Gurur denen hıyarın bu sokakta oturduğunu biliyor mu?' sırıtmasıydı. Alt metninde, özellikle birlikte yaşadığınızı biliyor mu sorusu da var gibiydi.

Dizimle dizine sert bir tane koymamla acıyla inlemesi bir oldu ve annem, "Ne oldu?" diye sorunca da "Hiç," dedim *i* harflerini uzun uzun mırıldanarak. "Birileri tüm bedenimi incittim sanıyor herhâlde. Ona unuttuğu dizimin tadını hatırlattım."

"Tepişmeyin," diye söylendi annem. "Kaç yaşında oldunuz, hâlâ dünkü veletler gibi sofrada tepişip duruyonuz."

"Kız kızınca senin kayan o Muğla ağzını yiyeyim ben ya," dedi babam birdenbire yükselerek. "Nasıl kızdın, bir daha kız şu salak çocuklarımıza. Kızım daha az salak bu arada. Oğlun en salak."

"Ablasının dizi suretiyle yaralanan benim, annemden azar yiyen benim, ablamdan tehdit yiyen benim." Eymen bunları işaret parmağını havada sayı sayıyormuş gibi sallayarak ciddi bir şekilde söylüyordu. "Babamın en salak olan çocuğu ilan edilen benim. Ha altını çizmek isterim anne, ablam için kızım dedi, benim için oğlun dedi. Beni ölümüne reddetmekle birlikte suratıma da kapı kapatıp beni odaların dışında unutuyor."

"Yalan gülüm," dedi babam, Eymen'e dik dik bakarak. "Bilmiyon mu bunu sen, eşek osuruk saldıkça bu yalan atar."

"Ablamı da seni de Yalan Rüzgârı dizisine koyalım, başrolde oynayın ya."

"Sus, bacağını ortadan ikiye lades kemiği gibi kıracan senin."

"Anne, gördün mü? Bana hep böyle yapıyor."

"Anana mı şikâyet ediyon beni eşeğin dölü?"

"Eşek sen mi oluyorsun babacığım? Bu cümle birazcık onu gösterdi gibi geldi bana ama yine de yorum yapmayacağım," dedi Eymen sırıtarak.

"Len sen bana eşek mi dedin dünkü bok?" diye soran babam birden ayağa kalkmaya yeltenince, annem babamın elini tutarak, "Karaamaan, uğraşman çocukla, derdin ne len?" dedi ve bu Çolpan'ın kahkaha atmasına neden oldu.

"Eşek dedi bene oğlun."

"Uğraşıp durun çocukla, vallayi boşarım seni. Bıktım. Otur yemeğini zıkkımlan. Yetti. Çocuklan çocuk olup durun."

"Ne çoççağa be? Eşek kadar senin oğlun."

CamScanner ile tarandı

"He benim oğlum? Tek başıme mi yaptım ben bu danaları?"

"Güllü bak benim sinirlerimi tepeme bindirme," diye homurdandı babam sandalyesinde yan dönüp anneme bakmamak için etrafa bakmaya başlarken.

"Güllü dip durma bana. Güllüymüş, kızınce hemen güllü. Ye yemeni."

"Sene ne benim yememden?"

"Napıp durursan yap. Uğraşma çocuklarımla."

Eymen ile suçlu suçlu tabaklarımızı izlerken aslında gülmemek için aşağıdan birbirimizin ellerine vuruyorduk. Masadaki herkes gülmek istiyor gibiydi, hepimiz gergindik ve sebebi gerçekten tutulan kahkahalardı.

Babam o gece Gurur'dan bahsetmedi ama annem, babamı geren başka bir durumun daha olduğundan haberdar gibi büyük bir dikkatle hem beni hem de babamı seyrediyordu. Gece yarısından sonra saat bir buçuğa doğru Eymen ve babam internet üzerinden otobüs bileti aldı, ardından da Antalya'ya gitmek için evden ayrıldılar.

Boynumdaki boyunluk derimi kaşındırdığı için Simge yardımı ile boyunluğu çıkardıktan sonra Hüsrev'in önerdiği kremi ince bir tabaka hâlinde enseme ve boynumdaki kemiklere yedirmeye başladım. Bu sırada saat ikiye geliyordu ve annem benim odamda, çalışma masamın önündeki sandalyede oturmuş kitaplarımdan birinin sayfaları arasında geziniyordu.

Simge kremleri poşete koyup odadan çıktığında annem yavaşça bana doğru döndü ve o an kaçınılmaz konuşmalardan birini daha yapmak üzere olduğumuzu anlayarak bacaklarımı yatağın üzerine çektim. Güçlükle bağdaş kurarak oturdum ve anneme bakmaya başladım.

Kendimi, annemin kalesinden benim kaleme fırlatılacak o topu karşılamaya hazır hissediyordum ama yine de içimde tükenmek bilmeyen bir tedirginlik vardı. Gözlerim yavaşça elbise dolabımın kulpuna astığım montuma kaydı. Montun cebinde cep telefonunun olduğu kutu ve telefon kartı vardı. Bunu annem ya da babam görürse nasıl açıklardım bilmiyordum. Zaten telefonun varlığı beni son derece huzursuz ediyordu.

Sonunda annem, "Ağrın var mı?" diye sordu, saatin akrebi sanki yelkovanmış gibi hızla dönmeye başladı ve aramızda asırlar gibi gelen ama aslında oldukça kısa süren bir bakışma geçti.

"Fazla değil." *Neredeyse ölmek üzere olan birinin aksine oldukça canlı hissediyorum anne. Bunu bilsen mahvolurdun.*

Sanki içimdeki çığlıkları duyabiliyormuş gibi, "Bir insan sadece birkaç ay içinde bu kadar kilo vermemeli. Bu sağlıksız. Canını sıkan başka durumlar yok, değil mi?" diye sordu. "Seninle son görüntülü konuşmamızda bile bu kadar zayıf değildin."

"Kilo vermeye karar verdim ve verdim anne, başka bir durum söz konusu değil." Boynumun kaşındığını hissettim, parmak uçlarımla hafifçe boynumu kaşırken annem beni izlemeye devam etti.

Bakır rengi buklelerini omzunun üzerine topladı, omzunu sandalyenin sırtlığına yasladı ve "Babanı öfkelendiren başka bir şey var gibiydi," dedi. Rüzgâr, zihnimin bir köşesi delinmiş de birdenbire düşüncelerimin olduğu odaya dolmaya başlamış gibiydi. Tıpkı o gece olduğu gibi yine rüzgârın uğultularını duymaya başladım. Dizlerimi yavaşça karnıma çektim, bedenimdeki acı beni iki büklüm edecek gibi hissetsem de yüzümdeki ifade stabildi. Annem hislerinin ne kadar kuvvetli olduğunu bana kanıtlamak istiyor gibi, "Kazayı kimle yaptın, Zeliş?" diye sordu usulca.

Kaşlarımı kaldırmama engel olamadım, yüzüm şaşkınlığımı doğrudan ifade etmiş olmalı ki annemin dudaklarında hafif bir tebessüm büyüdü.

"Biri mi var?"

Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Gözlerimi kaldırıp yeniden anneme baktım. Kirpiklerim birkaç saat önce dökülen gözyaşların etkisiyle hâlâ parlıyordu, bunu çaprazımdaki duvara yapışık boy aynasına göz ucuyla baktığımda görmüştüm. O aynada solgun tenimi, kuru duran dudaklarımı ve zayıf görünen bedenimi de görmüştüm. Kalbimin güçlü çarpışlarını dizginlemek için bir müddet bekledim ama annem o süre zarfında anlaması gerekeni çoktan anlamıştı.

"Biri var, bu doğru," diye onayladı kendi kendisini. "Elini ayağını koyacak yer bulamayışından, göğsünün çaresizce kabarışından belli."

"Evet." Daha fazla saklayamazdım. Birdenbire sağanak yağmura yakalanmış, bir süre koşmuş, sonra da yağmurdan kaçmanın ne kadar anlamsız olduğunu anlayıp durmuş ve adımlarını yavaşlatmış birinin gözleriyle anneme bakarken başımı salladım. "Biri var."

"Baban onunla benden önce tanışmış olmalı." İlgili gülümsemesi hâlâ yüzünün güzelliğine aydınlık katıyordu. Bacak bacak üstüne atarak, "Çıldırttın mı Ege Yörüğü'nü?" diye sordu keyifle.

"Evet. Yani şey, babamın onunla tanışmış olmasına evet."

CamScanner ile tarandı

"Çıldırdı mı çıldırmadı mı? Delirmiş olmalı."

"Babamı deli etmek hoşuna gidiyor senin." Gülümsedim. "Biraz sinirlendi."

"Yirmi üç yaşındasın, Zeliha. Dilersen evlenirsin, dilersen kariyer yaparsın, dilersen çocuk. Dilersen bunların üçünü de yaparsın. Âşık da olursun, çocuk da yaparsın, evlenirsin de, kariyer de yaparsın. Sen çoktan on sekizini geçmiş, yirmi üçüne gelmiş, kendi ayakları üstünde gayet de durabilen güçlü, genç bir kadınsın. Elbette hayatında erkekler olacak. Baban köpürse de, şirin şirin ege ağzı yapsa da bunlar olacak. Baban da farkında ve emin ol, seni kısıtlamıyor, kısıtlamaz. O şirin bir telaş içinde sadece. Şirin bir... Yarış da diyebiliriz buna. Âşık olacaksın ve baban o adamla yarışacak. Rakibi olarak görecek... Ama bu özgürlüğüne balta vuracağı anlamına gelmiyor, biliyorsun."

Başımı yavaşça sallarken, "Biliyorum, aksini bana yaşatacak bir adam değil babam," diye mırıldandım. "Aslında anne, söylemek istediğim bir şey daha var."

"Nedir?"

Gece lambasının ışığı yüzümün yarısını aydınlatıyordu. Derin bir nefes aldığımda bedenim hafifçe sızladı. Dürüst olmanın ne demek olduğunu unutmaya başlamaktan korktuğumu fark ettim. Artık hayatımda yalan vardı. Çok uzun zamandır yalanlarla ilerliyordum. Sevdiğim insanlara yalanlar söylüyordum. Başta yalanı hayatıma sokan Gurur'ken, Cenan için ona bile yalan söylemiştim.

Zehirli çiçeklerinin özü yalanlar olan bir sarmaşığın tüm bedenimi sardığını ve boğmaya başladığını hissediyordum.

"Ben bir süredir bu evde yaşamıyorum," diye itiraf ettim sessizce.

"Hım?" Annemin sesinde soru işareti vardı. Gözlerine baktığımda, aynı soru işaretlerinin benimkinin bir kopyası olan gözlerinde de gördüm. Artık yorgundum, yalanlar beni çok yormuştu. Artık kaçmak değil, sakince yürümek ve gerekirse yürürken kurşunların beni vurmasına izin vermek istiyordum. Kaçarken değil, umursamazken vurulayım istiyordum.

"Bir süredir hayatımdaki insanla aynı evde yaşıyorum." Gözlerimi yere indirdim, eğebilsem başımı da yere eğerdim ama ağrı buna engel oldu. Annemin tepkisinden korktum mu yoksa utandım mı bilmiyorum. Sonuçta onu da kandırmıştım. Hayatımda olan herkesi kandırdığım gibi

hem de. Annem o kadar çok sessiz kaldı ki sonunda kafamı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım.

Tepkisini çok merak ediyordum.

Yüzünde koca bir boşlukla karşılaştım. Bir şey hissetmemiş ya da kızmamış gibiydi, sadece küçük bir şaşkınlık yaşıyordu ve bu çok belliydi. Elini ensesine atıp saçlarının iç kısmını kaşırken, "Peki... Sanırım Kahraman Özdağ'ın kalbine inebilecek bir sorunumuz var," diye mırıldandı.

"Hiç kimseye söylemeden bunu yapmam seni kırmadı mı?"

"Neden kırsın? Yirmi üç yaşında yetişkin bir kadınsın. Nasıl yaşayacağının iznini benden mi alacaksın? Tabii ki bilsem daha hoş olabilirdi, en azından kimle yaşadığını, nasıl bir adamla birlikte olduğunu bilebilirdim. Kararlar sana kalmış, Zeliha. Biz ebeveynler sadece kararlarınız ile ilgili fikir belirtiriz, o kararları değiştirme hakkına sahip değiliz. En azından artık yirmi üç yaşındaysanız, değiliz."

"Ama sonuçta bunu senden sakladım."

"Evet, bu birazcık kırıcı olabilir işte. Sen büyürken senin arkadaşın gibiydim, yani öyle olduğumu sanıyordum. Değil miyim?" Bana gücenmiş gibi baktığını görünce dudaklarımı büktüm.

"Elbette öylesin. Her zaman en yakın arkadaşımdın."

"O zaman kızımın hayatındaki insanla değil, en yakın arkadaşımın hayatındaki insanla tanışmak hakkım sanırım."

"Elbette. Evet, elbette."

"Nerede yaşıyorsunuz? Buralara yakın mı?"

"Bu sokakta."

Annem bir an için donup kaldı. "Şu an burada mı?"

"Evet, karşımızdaki büyük binalardan birinde, muhtemelen şu an benden mesaj bekliyor ve mesaj gelmedikçe Yener'in ruhunu ortaya koyuyor."

"Yener mi? O da kim?"

"Ben mesaj atmadıkça hayatı tehlikeye giren bir dost."

Annem karman çorman olmuş bir ifadeyle, "Zeliha, Twitter ağzıyla konuşuyorsun ve pek anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Olay şöyle ki, biz onunla karşı binalardan birinde yaşıyoruz anne. Çok uzun zaman olmadı. Hatta çok yakın bir zamanda yaşandı bu ve sana anlatmak istedim, ilk sana söylemek istedim. Sadece doğru zamanı bekliyordum." Elim boynuma gitti. "Tabii doğru zaman bu değildi, bili-

CamScanner ile tarandı

yorum. Böyle bir şey yaşanmasaydı öğrenmeyecek miydim diye düşünme, öğrenecektin. Sadece, hazır olmam gerekti, anladın mı?"

"Evet. Sadece neden çekindiğini anlamadım. Tepkimden mi? Babanla paylaşmasan bile benimle paylaşabilirdin."

"Biraz karışık. Her şey karışmış hâldeydi." Anneme beni anlaması için yalvarıyor gibi baktığımda yanaklarının içini havayla doldurup, "O çocuğun kim olduğunu bilmek istiyorum, başka da bilmek istediğim bir şey yok," dedi. "Benim için önemli olan senin güvenliğin ve iyi hissetmen."

"Ben iyiyim, güvendeyim. O bana hem iyi hissettiriyor hem de güvende." Bu kadar açık bir şekilde hislerimden bahsetmek benim için kolay sayılmazdı, hele bu kadar dikkatli gözlerle beni izleyen bir anneye sahipken çok daha zor olabiliyordu. "Onunla tanışmanı ben de istiyorum."

"Ona bir mesaj çek, gözlerinin bu denli parlamasına sebep olan biriyse gerçekten hâlâ senden gelen bir mesajı bekliyor demektir." Telefonunu bana uzatınca karman çorman bir ifadeyle ona baktım. "Senin telefon sorununu çözene dek bunu kullanabilirsin," dedi annem yüzüme dikkatle bakarak.

Madem kartları açık oynuyorduk, "Telefon sorunumu o çözmüş," demekten de çekinmedim. Annem hafifçe başını salladı, sonra bu durumu yeni idrak ediyormuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Telefonum kaza sırasında kullanılmaz hâle geldi. Sorumlu hissetmiş."

"Kabul mü ettin?" diye sordu annem ters bir sesle.

"Hayır. Direttim ama kabul etmedi, kendini sorumlu hissediyordu." Tam olarak böyle olmuştu. Evet, ben de bu telefonu kabul ettiğim için mutlu değildim ama annemin suçlayıcı bakışları da eklenince bu mutlu olmama durumu doğrudan saf bir mutsuzluğa dönüşmüştü. "Ciddiyim anne, ona bunu istemediğimi söyledim."

"Her zaman kendin başarabilirsin. Kendi arabana, kendi telefonuna, kendi evine ve kendi özel eşyalarına kendi emeklerinle sahip olman benim için önemli. Bu senin için de önemli, biliyorum. Beyefendiye zorba olmamayı ve kararlara saygı duymayı öğretmek gerekecek sanırım." Annem telefonunu masanın üzerine koyup kollarını göğsünün üzerine sardı, elleri gözden kayboldu. "Aç bakalım telefonu."

"Senin önünde açmasam daha az gergin olabilirim."

"Peki." Yavaşça oturduğu yerden kalkıp, "İçeride bir sigara içeceğim," dedi.

Odadan çıkana kadar yerimden kıpırdamadan bekledim. Kulaklarıma kadar kızardığıma emindim, tüm bedenim gerginlikle yanıyordu. Telefon konusunun bir adamla birlikte yaşadığımı yeni söylüyor olmamdan daha çok sinirini bozması normal şartlarda beni gülümsetirdi ama şimdi sadece utanmıştım. Aslında birçok konuda anneme benzediğimi biliyordum. O konulardan birisi de buydu. Birinden bir şey kabul ederken baygınlık geçirecek gibi hissediyordum.

Telefonu paketinden çıkarıp hattı kutunun içinden çıkan iğneyle telefonun içine yerleştirdim. Ardından telefonu başlattım ve kurulumunu yaptıktan sonra hattın gelmesini bekledim. Üç beş dakika sonra operatörden onlarca mesaj geldi ve hattın açıldığını anladım. Operatör mesajları arasına düşen farklı numaraya ait mesaj dikkatimi ânında çekmişti. Telefon numarası ona aitti, birkaç mesaj arka arkaya gelmişti.

05*******:** Telefon numaramı mı unuttun...

05*******:** Telefon numaramı unutacağına umarım telefonu binanın girişinde unutmuşsundur ya.

05*******:** Ben de o kadar havaya girdim telefon numaramı ezberledi diye

05*******:** Telefonu hâlâ açmamışsın

05*******:** Tüm cesaretimi toplayıp evin kapısına gelsem taşakımın başı belaya girer mi.

Evin Wi-Fi şifresini girip internete bağlandıktan sonra mesajlaşma uygulamasını indirdim, ardından kurulumunu yaptım ve aktif hâle geldikten sonra rehbere girip onun numarasını kaydettim. Mesaj bölümünü açarken ellerim garip bir şekilde uyuşmuş, nefesim sıklaşmıştı. Bu kadar heyecanlanmam artık saçma gelmeye başlamıştı.

Zeliha Özdağ: Geldim

***Gurur Mert Çalıklı** çevrim içi.*
***Gurur Mert Çalıklı** yazıyor...*
***Gurur Mert Çalıklı** çevrim içi.*
***Gurur Mert Çalıklı** yazıyor...*

Yazıp yazıp sildiği şeyi merak ederken kaşlarımın ortasında küçük bir çukur oluştu.

***Gurur Mert Çalıklı** yazıyor...*

CamScanner ile tarandı

Zeliha Özdağ: Yokluğumda şiir yazmaya başladın da kafiyeyi mi tutturamadın? Yazıp yazıp siliyorsun ya.
Gurur Mert Çalıklı: Sadece heyecanlandım.
Zeliha Özdağ: Yalanın bini bir para. Bekle.
Gurur Mert Çalıklı: Neyi? Kaç saattir bekliyorum zaten seni. Gitme bi yere
Zeliha Özdağ: Ay tamamen şova döktün gerçekten ya.
Zeliha Özdağ: Cumhuriyetin ilanından beri bekliyorsun herhalde Gurur
Zeliha Özdağ: Cumhuriyet ilanıyla aranda pek de bir yaş farkı yok ya xd
Gurur Mert Çalıklı: Bir insan ilk saniyeden kırk beş ayrı yerinden bıçaklanmaz ya.

İnternete girip iki görsel indirdikten sonra yüklenmesini beklediğim uygulamanın nihayet yüklenmesiyle uygulamaya girdim ve Gurur'un çok sevdiği pembe domuzcuğa güzel bir ekleme yaptıktan sonra fotoğrafı kaydederek tekrar WhatsApp'a döndüm.

Gurur Mert Çalıklı: Sahiden de gitti inanamıyorum ya
Gurur Mert Çalıklı: Uğruna taşaktan olmak varsa, olurum geliyorum
Zeliha Özdağ: Hadi lan oradan ödlek
Zeliha Özdağ: Babamın gittiğini gördün dimi
Zeliha Özdağ: Ondan bu yiğitlik maskaralıkları
Zeliha Özdağ: Hadddddddi oradan be

Zeliha Özdağ bir fotoğraf gönderdi.

Gurur Mert Çalıklı: ADHGAHGGDSHGHSDJSJASHA
Gurur Mert Çalıklı: Tek lokmada yutarım seni
Gurur Mert Çalıklı: Löp diye yutarım kafanı
Gurur Mert Çalıklı: Of canım çekti
Gurur Mert Çalıklı: Neden burada değilsin ki şimdi
Gurur Mert Çalıklı: Öf ya

Zeliha Özdağ: Seninle yeniden sonsuza dek küsmeye karar verdiğim için beni gruba alsana
Zeliha Özdağ: Yener bile senden daha uzun şu an gözümde ya.
Gurur Mert Çalıklı: Bu fazlasıyla ağırdı bu arada.
Zeliha Özdağ: Ağlama da gruba al beni

*Gurur Mert Çalıklı sizi **POMPALAMASYON BU BİZİM MİSYON** grubuna ekledi.*

Yener Açıkgöz: Mal

*Yener Açıkgöz sizi **POMPALAMASYON BU BİZİM MİSYON** grubundan çıkardı.*

Ayaklarımı oynatarak güldüm ve uzun zaman sonra geçmişe hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmama hayret ettim.

*Gurur Mert Çalıklı sizi **GECE AZGINLIĞI GELDİ** grubuna ekledi.*

Vural Demirezen: Artk vgrçkten bilerek yptını ve zeliaya bişiler ima ettini dsünmeye bsladim sapk
Yener Açıkgöz: Kırk yılda bir doğru çıkarım yaptın Vural
Vural Demirezen: Bişy mi ima eidorsn
Yener Açıkgöz: Hyr
Vural Demirezen: Eyala

*Vural Demirezen sizi **GECE AZGINLIĞI GELDİ** grubundan çıkardı.*
*Gurur Mert Çalıklı sizi **SIĞIR GURUR KIZI BURAYA ALSANA** grubuna ekledi.*

Vural Demirezen: Çk şükr
Vural Demirezen: Te allam ya
Yener Açıkgöz: Bari Allah'ı doğru yaz sen ne biçim kulsun gerçekten keşke bir kere çarpsa seni ters düz etse ya
Devran Soydere: Sen Allah yazınca çok iyi bir kul mu olmuş oluyorsun amk zinacısı
Yener Açıkgöz: Bir ben kötüyüm hepiniz en iyisiniz yuh gerçekten de ya.
Adnan Bahtıvar: Çünkü öyle sığır.

CamScanner ile tarandı

Adnan Bahtıvar: Günahmatik.
Girdap Demiralp: Yeter artık sevdiğimle uğraştığınız.
Girdap Demiralp: Canımın yongasıyla bu kadar da uğraşılmaz.
Girdap Demiralp: Canımın içi sultanımın günahlarını saymakla görevli melek misiniz siz cellat kılıklı adamlar.
Yener Açıkgöz: Allah Allah bismillah
Yener Açıkgöz: Maşallah!
Girdap Demiralp: Kucakla çabuk, döndür sonra beni
Yener Açıkgöz: Önce Mesneviden ders almam gerek.
Girdap Demiralp: Bak beni azdırma
Girdap Demiralp: Azarım biliyosun
Yener Açıkgöz: :d özele gel de azdırmak nedir gösterim sana
Adnan Bahtıvar: Hasbinallah.
Gurur Mert Çalıklı: Al Zeliha, benim yerime konuşmayı tercih ettiğin herifler bunlar işte.
Hakan Basri Şenkaya: Kızı tersleme, ters kelepçe takar döverim seni.
Yener Açıkgöz: Kanka muşta bana bir boyun kilidi attı, basiretim bile o kilit ile birlikte kapandı yemin ederim acısını her gece kuyruk sokumumda hissediyorum
Adnan Bahtıvar: Ne o ya sen atmıyor muydun Muşta'ya boyun kilidini
Yener Açıkgöz: Adnan sen benim dostum musun düşmanım mısın bileyim ona göre safımı alayım birader
Adnan Bahtıvar: Bence sen buradaki herkesin dostluğunu bi sorgula.
Yener Açıkgöz: Eyşan'a ben bi su döküp geliyorum diyen Ömer kadar saf hissettim kendimi.
Devran Soydere: Kim bilir belki de kısa su dökmeye gidiyorum dediği için Eyşan'ın seçimi Cengiz'den yana olmuştur Yener
Zeliha Özdağ: Bu sohbet grubunu da özlemezsin Zeliha ya...
Adnan Bahtıvar: Neden kendi kendinizle konuşuyorsunuz Bayan Yenge?
Zeliha Özdağ: İçsel ama sesli dile getirilmiş özlemle yüklü saçma bir yakarıştı Adnan...
Tayfun Soydemir: Lirik bir şiir gibi dillendirdin Zeliş.
Zeliha Özdağ: Sen şiirden anlıyorsun Tayfun

Gruptaki yeni isim dikkatimi çekti.

Ecevit Erçetin: Bildirimleri kapatmadığıma öyle çok pişmanım ki.
Ecevit Erçetin: Bir saat geçti, koca bir saat. Bu bir saat içinde neler oldu neler. Düzgün bir sohbet grubuna alındığıma inandırıldım önce. Meğer alındığım en dandik sohbet grubu olacakmış. Çok öğretici oldu ama! Efendi görünenlere, beyefendi takılanlara inanmamam gerektiğini öğrendim. Kendi çıkarları için bildirimlerimi sikip attılar telefonumun panelinde. Hiç yaşamamış olmayı dilerdim bu son bir saati. Gruptan atılana kadar acıyla, nefretle hatırlayacağım.
Yener Açıkgöz: Bırak insanlar stickerlarımızı konuşsun Ecevit

Gülerek telefonu yatağın üzerine bırakıp yavaşça oturduğum yerden kalkarak elbise dolabına doğru ilerledim. Üzerimdekileri çıkarıp yerine kırmızı bir kazak, siyah bir tayt giydikten sonra tekrar yatağa girdim ve Gurur'dan gelen mesajın paneldeki görüntüsünü birkaç saniye izledikten sonra mesaja tıkladım.

Gurur Mert Çalıklı: Yanındakiyle yaşar, aklındakiyle ölürsün.

***Gurur Mert Çalıklı** size bir fotoğraf gönderdi.*

Fotoğraf karesinde Yener, Ayça'nın bana aldığı büyük ayının üzerine yayılarak oturmuş, sırıtarak kameraya bakıyordu.

Zeliha Özdağ: Bu salak neden benim evimin içinde ayakkabısıyla duruyor ve neden Ayça'nın bana aldığı ayının üzerinde?
Gurur Mert Çalıklı: Dedi ki 'evin içinde değilim kız, dış kapı burası, binanın koridorundayım'
Zeliha Özdağ: Koridorda neden koltuk var?
Gurur Mert Çalıklı: Biri taşınıyor
Zeliha Özdağ: Ayıcığım orada ne yapıyor?
Gurur Mert Çalıklı: Pars ondan hoşlanmamıştı.
Zeliha Özdağ: Ee?
Gurur Mert Çalıklı: İşemiş bacağına.

Yener'den bir mesaj geldiğinde kaşlarım çatıldı.

Yener Açıkgöz: Sen dua et ayının üzerindeyim, ya Gurur'un üzerinde olsaydım?

CamScanner ile tarandı

Zeliha Özdağ: Teknik olarak sana üzülürdüm çünkü Yorgi de basbayağı seni götürüyor gibi görünüyor. Bu arada Yorgi'nin bacağında Pars'ın çişi var.

***Yener Açıkgöz** çevrim içi.*
***Yener Açıkgöz** yazıyor...*
***Yener Açıkgöz** çevrim dışı.*

Zeliha Özdağ: Yener bayıldıysan kalk bir gören olacak ASHJBASDBHDASBJH

Boğazımda cam varmış, yutkunsam da aşağı inmiyormuş, ne yukarı çıkarabiliyormuşum ne de sindirebiliyormuşum gibi hissettiğim çok fazla zaman olmuştu.

Aynanın karşısına geçip ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle kendime baktığımı ve çevremdekileri iyi olduğuma inandırmak için kendi kendime gülümseyerek alıştırma yaptığım anları hatırlıyorum. Çok uzun zaman geçmemişti üstünden, dün gibi taze ve netti.

Karların içine düşen adım seslerimi ve karların ayaklarımın altında parçalanarak çıkardığı sesleri duyuyordum. Soğuktan buz keserek hareketleri kısıtlanan parmaklarımı kapüşonlumun içine sokarak yokuşu aştım, sitenin girişinde durdum ve birbiri ardına sıralanmış yüksek binalara baktım. Henüz kuşluk vaktiydi, kar taneleri usul usul, telaşsız ve her an kaybolup gideceklermiş gibi silik yağıyorlardı. Öğlene doğru ince ama sık yağmaya başlayacağına emindim.

Binaların girişleri birbirine bakan farklı noktalardandı. Yüksek binaların arasında ilerlerken kar taneleri kirpiklerime, saçlarıma tutunmaya devam ediyordu. Bizim kaldığımız binanın girişine geldiğimde, girişin sol çaprazında oturan güvenlik görevlisi beni tanıdığı için gülümsedi. İsminin İsmail olduğunu biliyordum, onunla ilgili bildiğim tek şeydi bu.

Ona basitçe, "Günaydın," dedim ve o da bana aynı karşılığı verdiğinde asansörlere doğru ilerledim.

Boynumda boyunluk yoktu, kremin yapış yapış yaptığı deriyi ince bir sargıyla boynuma tek kat dolanacak şekilde sararak örtmüştüm. Evden çıkarken annem de diğerleri de uyuyordu. Babam ve Eymen'in Antalya'dan yola çıkmadıklarına emindim, yola çıktıklarında da en erken

bir buçuk saat içinde Isparta'da olurlardı; kar yağışını hesaba katarsak bu iki saatten fazlasına da sallanabilirdi. Rahattım. Ama sanki bir o kadar da boşlukta sallanıyordum ve huzursuzdum.

Bu hissin sebebini kafamda tam olarak netleştiremedim. Bilmiyordum. Belki her yalnız kaldığımda cipin takla atarken yere vurup çıkardığı sesleri duyduğum için olabilirdi. Bozuk bir frekans ve sinyal sesi, cipin taklaları kesmesiyle beraber yoğun bir şekilde her yeri sarıyordu; tıpkı o gece olduğu gibi. Bunu devamlı duyuyordum.

Asansörde yalnız olmak kaygımı çoğaltı. Kapüşonlunun cebindeki telefonu çıkarmadan birkaç kez kilit düğmesine basıp durdum ve asansörün kapıları benim için yeniden açılana kadar kilidin açılıp kapanma sesini dinledim. Bir yerde kapalı kalma korkum hiç olmamıştı, klostrofobinin nasıl hissettirdiğine dair fikrim bile yoktu. Şimdiye kadar yoktu. Asansörün kapıları açıldığı an resmen koşarak attım kendimi dışarı.

Sanki asansör birdenbire takla atmaya başlayacaktı ve sıkışacaktım içinde.

Nadiren de olsa insanlar kaza sonrası travmalar yaşamazdı; keşke o azınlığın içinde ben de olsaydım.

Cenan ve kızının oturduğu dairenin kapısına baktım, ardından gözlerim hemen yanında Yorgi'nin olduğu dairenin kapısına kaydı. Anahtarım olmadığı için geri dönmeyi düşünsem de bugün onu bir kez daha görme şansı bulamama ihtimalim vardı ve bu yüzden şimdi, hemen burada, doğrudan onu görmek istiyordum.

Zili çaldıktan üç saniye kadar sonra içeride bir patırtı duydum ve birinin kapıya yaklaştığını hissettim. Kapı deliğinden bakmadan doğrudan açmış olmalıydı çünkü kapıya değil, salona doğru bakıyordu ve boynu gergin bir şekilde damarlı görünüyordu. Üstünde sadece siyah bir atlet, altında da gri eşofman vardı. Gözleri yavaşça bana doğru dönerken bir eli kapının kulpundaydı, diğer eliyle ensesindeki saçları düzeltiyordu.

Çok güzeldi.

Uykulu gözleri birdenbire iri iri açıldı, göz kapakları şişmişti ve ne kadar az uyuduğunu gösteren koyu halkalar yeniden gözlerinin altına yayılmıştı. Pars ile Leon havlayarak kapıya doğru geldiler ama ben gözlerimi ondan ayıramadım. Pars doğrudan üzerime abanıp ellerimi yalamaya başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Yener ile Girdap nasıl sığdıklarını bilmediğim koltuktan aynı anda kafalarını kaldırarak bana doğru baktılar ve onların da orada olduğunu fark edip çekingen bir şekilde gülümsedim.

Gurur kapıyı ardına kadar açarken, "Toparlanın lan," diye çemkirdi Yener ile Girdap'a doğru dönerek. Ardından yeniden bana doğru döndü. "İçeri girecek misin yoksa omuzlayayım diye mi bekliyorsun, yeni gelin?"

"Sevimsiz." Homurdanarak içeri girip Pars ile Leon'un başlarını okşarken Yener ve Girdap'a baktım. "İkiniz o koltuğa nasıl sığdınız?"

Girdap, ciğerci kediler gibi sırıttı. "Elbette onu kucakladım ve göğsümde uyuttum."

"Üzerinde Pars'ın çişi varken mi?"

Girdap olduğu yerde sıçrarken Gurur keyifli bir kahkaha attı, Yener de sahte bir alınganlıkla Girdap'a bakıyordu.

Mutfağa doğru ilerledim ve koridorda durup Gurur'a dönerek, "Babam iki, üç saate burada olur," dedim, şimdi kahkaha atma sırası Yener'deydi çünkü Gurur antrenin önünde durmuş, yüzünde kireç gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Yani burada olur derken, Isparta'da demek istedim, Gurur. Altına girip saklanacağın bir yatak ya da içine girip kaybolacağın büyük bir elbise dolabı aramana gerek yok..."

Girdap, "Baban bir anda kapıyı çalar diye birkaç kez kamuflajını giyip hazır bir şekilde beklemeyi bile düşündü," dedi. "Sonra babanın onun burada oturduğunu bilmediğini hatırladı, daha sonra da öğrenme ihtimalini düşünüp korkudan üç dört kez bilincini kaybetti."

"Sen gidip kendini tuvalete kapat ve Bergen dinlesene, Girdap," diye homurdandı Gurur arkamdan koridora doğru gelerek. Mutfağa girip buzdolabını açtım, buzdolabında dün gece sipariş edildiği belli olan yarım yemek paketlerine bakarken kaşlarım çatıldı.

"Yemek yapamadınız mı koca koca insanlar?"

"Yapmadılar bana yemek, Zeliha. Sen yoksun diye kuryelerle savaştım, konumu doğru atabilmek için pencereye yapışarak on dakika bekledim, Pars kuryeye saldırmasın diye kendimi ısırttım. Sen yoksun, bana yemek yapan kimse yok."

"Kendin yapamadın mı koca sığır?"

"Farkındaysan ben çok hastayım." Sargılı kolunu işaret etti, eli atletinin önüne kaydı ve karnına dokundu. Yüzünde mazlum bir ifade vardı ama bunu beni kandırmak için takındığını iyi bilecek kadar da tanıyor-

dum onu. "Bu hâlde yemek mi yapacaktım? Ya yemek yaparken tüp birden patlasaydı veya gaz kaçağı olsaydı da o sırada aptal Yener çakmak çaksaydı, havaya uçsaydım veyahut tut ki birdenbire sıcak su üzerime dökülseydi, ben cayır cayır yansaydım?"

"Çenene vurmuş yine senin koca komando," dedim gülümsememi bastıramadan. Gözlerimi yüzüne diktim ve kendimi yüzünde akıp giderek beni boğan güzelliğe bıraktım. Güzelliği şiddetli bir akıntı gibiydi, beni ters düz etmiş içine alarak boğarken gittiği yöne taşımaya başlamıştı. Sanki yüzünü izlemem hoşuna gidiyormuş gibi bana yaklaştı, aramızda açık duran buzdolabının kapağı vardı. Başını indirdi ve "Koca komando senin kafanı tek lokmada yutar," diye fısıldadı.

"Venom gibi mi?"

"Venom gibi."

"Kocaman vücudunla ona benziyorsun zaten."

Kaşlarını kaldırdı. "Vücudumu inceliyorsun yani?"

"Bakmasam da görünmeyecek gibi değil, kocamansın, bakmadığımda da bile seni görüyorum çünkü her yerdesin."

Gözlerimi kaçırarak buzdolabının içine çevirdiğim anda yanağıma buz gibi eliyle dokunarak beni ürpertti. Parmak uçları usulca kayarak yanağımda dolaşıp şakaklarıma, oradan da saçlarıma kaydı.

Saç tellerimi işaret parmağına dolayıp, "Keşke, biliyor musun?" dedi. "Keşke her yerinde olsam."

Gurur'un yakınlığının güneşe yaklaşmak kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım. Her an eriyebilir ya da en az zararla alev alabilirdim.

"Senin kanına ilaç diye başka şeyler mi veriyorlar? İki gündür mart kedileri gibi miyavlıyorsun."

Buzdolabının kapağını kapatıp ondan uzaklaşmak için mutfağın içine doğru ilerledim ama yere düşen adımlarından ve üzerime düşen gölgesinden arkamdan geldiğini anlamak mümkündü. Birden beni tezgâhla arasına aldı ve bedeni sırtıma yerleşirken kasıklarım tezgâha yaslandı. Bedeni bedenime değince, içine kar taneleri düşen bir nehrin soğuğun dokunuşlarıyla usulca donması gibi buz tutarak olduğum yerde kaskatı kesildim.

Sıcak nefesi enseme akmaya başladı ve "Sen benim için o tetikleyici ilaçlardan daha etkilisin. Seni gördüğümde ya da seni düşündüğümde, o ilaçlardan alınan verimin misliyle fazlasını alıyorum," diye mırıldandı erkeksi bir sesle.

CamScanner ile tarandı

Ağzından çıkanlar belki havada eriyip gidiyor, buharlaşıyor ve kayboluyordu ama benim içime bir cemre gibi düşüp mevsimimi değiştiriyordu.

Bedeni bedenime gerektiği miktarda alınırsa şifa olacak olan bir zehir gibi yaslı duruyordu ve kanım gitgide onun zehriyle dolarken vücudum iyileşmeye, hatta fazla gelen zehir ile beraber ölmeye başlıyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda göğün gümbürtüleri gibi patlarken tırnaklarımı tezgâha bastırdım ama geri çekilmedim.

Var olması, bana yaslanması, imaları, sıcak nefesi hoşuma gidiyordu.

Dudaklarını saçlarıma bastırdı, yavaşça sürterek başımın üstüne kadar getirdi ve ardından çenesini başımın üzerine yaslayıp, "Saçlarının kokusunu çok sevdiğimi söyledim mi hiç?" diye sordu.

"Söylemedin," dedim utanarak.

"Tamam, işte şimdi söylüyorum." Çenesini başımın üzerine sürterek güldü. "Bu kadar kasılmasana. Komando seni yemeyecek."

Keşke yese biliyor musun...

Düşüncelerim beni utandırdı.

Yavaşça kayarak geri çekilip bu defa sırtımı tezgâha yasladım ve yüzümü yüzüne çevirip gözlerinin içine baktım. Avuçlarını tezgâha yaslayarak yüzünü yüzüme yaklaştırırken beni geniş kollarıyla kendine ait zincirleri olan bir hücreye hapsetmişti.

Ne düşündüğünü merak ediyordum çünkü gözleri muziplikle parlasa da o gözlerin ardından bambaşka bir ateş daha yanıyordu. Ateşin dumanlarını ve kızıllığını görüyordum ama neden orada olduğunu, neden yandığını bilmiyordum. Düşüncelerini göremiyordum, ufak tahminlerim vardı ve bu tahminler bana kendimi labirentte gibi hissettiriyordu. Gurur Mert Çalıklı'nın labirentinde...

Avucumu kaldırıp kalbinin üstüne yaslamamla gözleri kısıldı. Amacımı anlamaya çalıştığını görebiliyordum, elimin neden tam şu an kalbinin üzerinde durduğunu merak ediyor olmalıydı.

"Sadece atışlarını hissetmek istiyorum," dedim. "Seni tetikleyen bensem, beni tetikleyen de senin kalp atışların."

Gözlerinde kendini değerli hissettiğine dair gölgeler büyüdü ve bu yüzden bir an ağlayacağımı sandım ama durup sadece değerli hissettiğini görmenin tadını çıkardım. Parmaklarıma telaşla vuran kalp atışlarının biraz daha hızlandığını fark ettiğimde, gülümsememem imkânsızdı.

Gözlerini kaçırdı, evet, bunu yaptı ve bunu yapmasıyla sanırım benim de kalp atışlarım hızlandı. Yanakları kızarmadı, geri çekilmedi ya da utandığına dair bir şeyler koymadı önüme ama gözlerini kaçırdı; bu çocukça hareketi öylesine masum gelmişti ki gözüme...

"Meğer senin kalp atışların benim için ne kadar da değerliymiş," diye fısıldadım tüm açıklığımla. Gözleri hâlâ bende değil, bir başka noktadaydı. Ne hissettiğini merak ediyordum ama bana kalırsa söylemesine gerek yoktu. Kalbi hızlanıp, panikleyen atışlarıyla bana onun dudaklarından çıkmayan kelimeleri veriyor gibiydi. Tüm sırları o kalbin içindeydi ve o kalp, benim parmak uçlarıma sırlarını fısıldıyordu. Bana dair sırlarını...

"Koca komando gözlerini mi kaçırdı?" Ses tonum beni bile şaşırtmıştı çünkü bu defa muzip olma sırası bende gibiydi, üstelik bunu heyecandan ölürken yapmıştım.

Gurur, "Öf ya," diyerek geri çekilince parmaklarım göğsünde kayarak kasıklarına indi ve o an ikimiz de donup birbirimize bakakaldık.

Parmak uçlarım bir bıçaktı ve onun kasıklarına girip çıkıyordu sanki; gözlerine yayılan sertlik bana bunu anlatmıştı. Onun ise kasıkları buzdu ve ben parmak uçlarımı yakan buza dokunuyor gibi hissetmiştim. O anlam vermesi güç, uğultulu sessizlik saniyelerce sürdü.

Benim parmaklarım saniyelerce onun kasıklarında kaldı.

Akıl alır gibi değildi ama gerçekti.

Karnının kasılarak içeri gömüldüğünü hissettim. Kasıkları dipdiri olmuştu, sanki kasıklarını saran deri taşa dönmüştü. Parmaklarımı aceleyle geri çektiğimde ikimizin bedenine tüm elektronlarını dağıtan bu tuhaf hissin ne zaman son bulacağını çok merak ediyordum.

Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki Yener mutfağa girince ikimiz de sessizleşerek mesafemizi biraz daha arttırdık. Ben tezgâha doğru dönüp alakasızca kahve kavanozuna uzandım, Gurur da boynunu ovalayarak mutfağın boydan camına doğru ilerledi. Yener ortamdaki gerginliği hissetmiş gibi göz ucuyla ikimizi süzerek buzdolabını açtı. Bir süre buzdolabının içini izledi ama daha fazla kendini tutamıyormuş gibi Gurur'a doğru döndü.

"Kardeşim, bu mutfak testosteron kokuyor şu an ya," diye çemkirdi. "Utanmıyor musun bölgesini işaretleyen köpeğin etrafa işediği gibi etrafa testosteronunu yaymaya?"

CamScanner ile tarandı

"Hadi lan oradan, sen bu aralar kimselerle buluşmuyorsun diye aklın fikrin bunlara çalışıyor, anlıyorum ben seni," dedi Gurur, Yener'e cins cins bakarak. Kaşlarımı kaldırarak omzumun üstünden Yener'e doğru baktım. Boynum beni uyarmak ister gibi hafifçe sızladı.

Uyarıcı gözlerle Gurur'a bakarken buzdolabındaki filenin içinden bir tane elma çıkarmıştı. Elmayı beyaz tişörtüne sildikten sonra ısırıp buzdolabının kapağını kapattı.

"Ne o, Yenerciğim?" diye sordum imalı bir ses tonuyla. "Alıcıların mı parazitlendi de hovardalığı bıraktın?"

Boğazına elma kabuğu ya da parçası kaçmış gibi öksürmeye başladığında yüzü o kadar hızlı bir şekilde renk değiştirmişti ki, bir an panikleyerek tüm bedenimi ona doğru çevirdim.

Birkaç büyük öksürüğün ardından elini kaldırıp sallayarak, "Ne alakası var?" diye sordu, ağzı dolu olduğu için sesi komik çıkmıştı. "Şimdi arasam on sekiz tane randevuyu birden ayarlayabilecek kapasitede olduğumu unuttunuz herhâlde?"

"E niye aramıyorsun o zaman? Biz sana randevu ayarlayamazsın demedik, ayarlamıyorsun dedik..." Sırıttım, Yener bundan rahatsız olmuş gibi gözlerini benden çekerek Gurur'a doğrulttu. Gurur'un beni susturmasını istiyor gibi bakıyordu. Sanırım köşeye sıkıştırılmak pek de hoşuna gitmemişti.

"Size mi kaldı benim çetelemi tutmak ya?" Elmasından bir ısırık daha aldı ama bu ısırık, diğer ısırığa nazaran daha sertti. Öfkeyle soluyarak sırtını bize döndü, tam kapıdan dışarı süzülecekti ki gözlerimi kısarak, "Simge," dedim ve Yener olduğu yerde kasılarak donup kaldı. Dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. "Ha Gurur, şey diyecektim, bizim Simge için ev bakabilir miyiz? Isparta'da okumaya karar verdi gibi. Ankara'ya dönmeyecek sanırım."

"Tabii," dedi her şeyden habersiz Gurur. "Bakarız yavrum. Tek kişi mi kalacak? Eşyalı baktırayım ben bizim çocuklara."

"Olur. Evet ama yine de iki kişinin rahatça kalacağı bir yer olsun. Misafiri falan olur sonuçta."

Yener omzunun üzerinden bana doğru bakarken gözlerinde meraklı parıltılar vardı ama bu parıltılar hayra alamet gibi değildi; daha çok şimşeklerin uğursuz ışıklarına benziyordu. "Ev arkadaşı falan mı arıyor ki?" diye sordu beklenmedik bir şekilde.

"Ha? Yok. Belki biri gelir ona, ara sıra kalır. Simge sosyal kızdır, çabuk çevre edinir," dedim.

"Biri mi gelir? Kim gelecek ki?" diye sordu yeniden.

"Arkadaşları falan?"

"İyi. Doğru. İnsanların arkadaşları olmalıdır. Çok iyi, tabii ki de. Arkadaş önemli bir şey. Yalnızlık kötü. Arkadaşlar edinilmeli." Yener saçmalayarak önüne dönüp elmasından bir ısırık daha alarak mutfaktan çıktı. "Edinsin tabii. Sosyallik iyi."

"Plak gibi takıldı," diyerek güldüm. "Adnanlar falan tesise mi döndüler?"

"Evet. Birilerinin oradaki işleri halletmesi gerekiyordu." Mutfak masasının sırtı cam duvara bakan sandalyesini çekerek oturdu. "İlaçlarını aldın mı, Zerda?"

"Sabah bir ağrı kesici aldım, kuvvetli bir ağrı kesiciymiş. Hüsrev'in önerdiği merhem de boynuma çok iyi geldi. Dün başımı çeviremiyordum ama şu an çevirebiliyorum. Sadece çok hafif bir sızlama var, hepsi bu."

"Sen yine de çok zorlama gözüm."

"Kahve yapmamı ister misin?" diye sorduğumda beni yorma düşüncesinden hoşlanmamış gibi, "Gerek yok," dediyse de aldırış etmeden mutfak dolabını açarak iki kupa çıkardım. "Seninkiler de içer mi?"

"Girdap sabahları süte Nesquik tozunu döküp karıştırarak içiyor, Yener de güne elma yiyerek başlar..."

Ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi ona baktım ve gayet ciddi olduğunu görünce sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Girdap ciddi ciddi bunu yapıyor yani?" Kapsül kahveleri kutudan çıkarırken bir gözüm Gurur'daydı. "Espresso mu Cappucino mu?"

"Espresso, teşekkür ederim." Dirseğini mutfak masasına yasladı, yüzünü avucunun içine koyarak ilgiyle beni izlemeye başladı. "Evet, Muşta bu huyunu bırakmazsan seni silkelerim dedi ama Girdap gizlice yapıp içmeye devam ediyor."

Kapsülleri tezgâhın üzerine koyup kahve makinesinin arka kısmına şişe suyu doldurdum. Kapsülü yerleştirip düğmeye bastıktan sonra Gurur'a doğru dönerek tezgâha yaslandım. "O kızla ilgili bir gelişme oldu mu?" diye sordum, sanki bizi kazayla ilgili şeylere götürecek konulardan bile bile uzak duruyordum. Gurur fark etmiş gibi bana uydu.

"Girdap'ın eski sevgilisinden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

CamScanner ile tarandı

"Artık girip onunla ilgili şeylere bakmıyor. Boyunun ölçüsünü aldı." Gurur üzgün gözlerle bana bakınca bu konunun Girdap'ı üzdüğü kadar arkadaşlarını da üzdüğünü fark ettim. İlk kahveyi kupaya doldurup onun önüne bıraktım, tekrar, "Teşekkürler," diyerek kahve kupasını iki avucuyla kavrayıp kendisine doğru çekti. Bir diğer kahveyi hazırlamak için sırtımı ona döndüğümde, "Bitik hâldeydi," dedi yavaşça. "Girdap'ın hiç toparlayamayacağını bile düşündük."

Huzursuzlukla yerimde kıpırdanırken, "Sanırım ben bile bunu düşündüm," diye sessiz bir itirafta bulundum. "Perişandı."

"Toparlıyor. Artık durumuyla dalga geçmeye başladı. Yine içinde onu dürten, içini sıkan şeyler tabii ki vardır ama en azından, o zamanlar olduğu kadar kötü durumda değil."

Kahve kupanın içini koyu bir şerit şeklinde akarak doldurmaya başladı.

"Size sahip olduğu için şanslı. Tabii yaşadıklarını düşününce, ona şanslı demek de komik oluyor."

Gurur ne düşündüğümü merak ediyor gibi tüm dikkatiyle sırtımı izliyordu, bunu hissedebiliyordum. Gözlerinin ağırlığı doğrudan sırtımdaydı. Sanırım artık kazadan, kaza öncesinden ve birbirine girdiği hâlde her şey yolundaymış gibi devam eden hayatımızdan bahsetmemiz gerektiğini düşünüyordu.

Onu düşündüm.

İlk zamanlar soğukkanlılıkla yaptığı planlar, bana asla güvenmemesi, beni iş birliği yaptığı bir düşman olarak görmesi... Hepsi dün kadar yakın, bugün kadar benimleydi. Şimdi birbirimize bu kadar yakın mesafede duruyorken ve hayatlarımız birbirine doğru bakan ay ile güneş gibi birbirini tamamlıyorken, artık düşünmek eskiden olduğundan da zordu. Daha zordu. Artık ne o soğukkanlı planlar kurabiliyordu ne de ben ona duyduğum nefret yüzünden kendisini tehlikeye doğru savurduğu planlara uyabiliyordum.

Kupayı yavaşça alıp dumanı tütüyor olmasına rağmen bir yudum aldım ve kahvenin sıcaklığı dilime yayılarak canımı yaktı. Sessizce ona doğru dönerken, "Aklındakini söyle," dedim. "Öylece beni izlediğine göre aklında bir şey var."

"Şu an canını sıkacak şeylerden bahsetmek istemiyorum," dedi kahveden bir yudum almadan hemen öncesinde. "Sadece, kazada yüzde iki yüz suçlu olan tır şoförünü bulacağımızdan yana şüphen olmasın."

"Kusurlu olanın o olduğunu biliyorum. Üstüne yardım etmek için gelmedi bile. Muhtemelen direksiyon başında uyuyordu."

Gurur, tüm tehlikenin içimde çağlamasına neden olacak o cümleyi kurdu: "Zeliha, Isparta'nın sadece dağına giden bir yola o istikamette ilerleyen bir tır asla girmez."

İnsanın üzerine mutsuzluk bir kez yağmaya başladığında, mutluluğun ne kadar kıymetli, ne kadar ender rastlanan ve yaşandığı andan birkaç saniye sonra tamamen kaybolan bir şey olduğunu anlıyordu. Sanki elimi hangi mutluluğa uzatsam, o mutluluk rengini kaybediyor, yanıp küle dönüyordu.

Mutsuzluğun birdenbire üzerime çöktüğünü hissettim.

Bazı insanları içine attıkları çürütürdü, bazılarını ise üzerine atılanlar. Sanırım ben üzerime atılanları toplayıp içime atıyordum.

"Cellat senin başını keserse, önce kendi elleri kirlenir." Gurur'un bu cümlesinden bir anlam çıkaramadığım için daldığım boşluktan çıkarak ona çaresizlikle baktım. Keskin gözleri gerçeklikle parlıyordu. "O tır öylesine orada değildi ama o tırı kullanan cellat da değildi. Biri başkasının elinin kirlenmesini istedi."

"Bunu birinin yaptırdığını mı düşünüyorsun?" diye sordum, ruhumu kusup yere dökülen parçalara iğrenerek bakmaya başlamıştım.

"Paranoya yapıyor gibi görünebilirim ama düşüncem bu yönde. Gecenin o saatinde, hatta neredeyse sabahın o saatinde, gidebileceği hiçbir konumu olmayan, rotası belirsiz bir tır neden birdenbire o yola girdi?" Öylesine yoldan geçip anlık olarak Gurur'un zihninde konaklayan düşünceler değildi bunlar, doğrudan Gurur'un zihninde var olmuş bir düşünceydi.

Kalbim korkuyla çarpıp, düşüncelerim aksini bana kanıtlamak ister gibi birbirine çarpıyordu ama kalp atışlarım bir köşeye sinerek saklandı. Tüm soğukkanlılığımla ona bakmaya devam ettim. Korktuğumu görüyorsa bile görmüyor gibi davranmaya devam etti. Sabit bakışları yüzümü bir müddet daha inceledikten sonra tekrar kahvesini yudumladı.

"Ortalık iyiden iyiye yangın yerine döndü," dedi sessizce.

"Biri bitmeden bini başlıyor."

"Doğru söze ne denir," dedi alayla ama gözlerinde alaydan eser dahi yoktu.

"Nasıl ortaya çıkaracağız peki?"

CamScanner ile tarandı

"Bu gece onunla ilgileneceğim. Gece tesise gelebilir misin? Seni istediğin yerden alırım istersen."

"Babam geceleri Antalya'ya dönüyor, sorun çıkmaz. Gelirim. Peki neden tesise gidiyoruz? Bir şey mi oldu?"

"Mobese görüntülerine sızmaya çalışacağız. Normalde dağlık alanda mobeseler olmuyor, askerî alan olarak geçtiği ve bizim tarafımızdan korunup bize ait bir alan olarak görüldüğü için belli makamlar orayı izleyip denetleyemiyor. Ama bu daha kıdemlilerimizin zaten dağların güvenliği için her gece kayıt almadığı gerçeğini değiştirmez."

Büyük ellerini masanın üzerine koyunca gözlerim çizikler ve yaralarla dolu ellerine kaydı. Tüm düşünceler sustu çünkü gözlerimi ellerinden ayıramadım. Mahvolmuş hâldeydiler.

"Bir şekilde görüntü alacağız. Tırın plakasını ya da en azından hangi markanın hangi modeli olduğunu bilsek yine elimizde bir şey olmuş olacak. Eğer kameralara bizi hastaneye götürdükleri andan sonrasında da yansıyorsa, bu işte bir bit yeniği var demektir. Bildiğim kadarıyla dağda başka çıkış yok. Oraya yanlışlıkla giremez. Diyelim ki girdi, uyuyan biri öyle kafasına göre giremez, uyumayan biri de durup yardım eder. Bizi doğrudan yok saydı."

Tam ağzımı açacaktım ki birdenbire kapının zili çalınca konuşma dağıldı. Gerilerek omzumun üstünden mutfağın çıkışına doğru baktım. Gurur oturduğu yerden kalkarak koridora çıktı, ben de arkasından çıktım. Yener kapıyı açarken Pars meraklı bir şekilde kulaklarını dikmiş kapıya bakıyordu.

"Yorgi neden kapıda?" diye bağıran kişi Ayça'ydı, Yener'i iterek içeri girerken Pars kulaklarını oynatarak geriye doğru kaçtı çünkü bu kaçık turuncu kadının şu an ileri seviyede tehlike arz ettiğini anlamıştı.

Yener korkarak bir bana, bir Gurur'a baktıktan sonra gözlerini kapıya çevirdi ve kapının diğer ucunda bir kişinin daha olduğunu kavramama neden olan bakışlar yüzüne hızla yayıldı.

Simge, Yener'in yüzüne bakarak sessizce, "Onu tutmaya çalıştım ama..." diye fısıldayınca Yener sertçe yutkunup başını hızlıca aşağı yukarı salladı.

Ayça işaret parmağını bana uzattı. "Yorgi'yi çöpe koymaya mı karar verdin? Koca Yorgi'yi attın mı? Bu ne demek? Arkadaşlığımızın fesihnamesini imzaladım mı demek? Her şey bitti, yollarımız ayrıldı, artık dost değiliz mi demek?"

"Ben koymadım," dedim ellerimi kaldırıp Ayça'yı durdurmaya çalışarak. Çileden çıkmış gibi Gurur'a bakıp, işaret parmağını sallayarak Gurur'u işaret etti.

"Bu peygamber devesi aramıza mı girmeye çalışıyor? Bu mu attı Yorgi'yi evden?"

"Portakal Cini, bir dur da dinle istersen," dedi Gurur gözlerini devirerek.

"Ayy. Yoksa seni evden mi attı, Zeliha? Seni evden mi attı? Evimize mi dönüyorsun? Yorgi'yi kapı dışarı ettiği gibi seni de attı ve ondan sonsuza dek ayrılarak bana mı dönüyorsun?" Ayça tekrar kaşlarını çattı ve Gurur'a pis pis baktı. "Arkadaşımı mı terk ettin? Sırf dağınık, çıkardığını bıraktığı yerde bırakıyor, biraz pasaklı, yemek yapmasını beceremiyor ve götünü hep birisi toplamak zorunda diye bıraktıysan adam değilsindir."

"Sağ ol, teşekkür ederim," dedim düz bir yüz ifadesiyle.

Simge kapıyı kapatırken Yener onu izliyordu.

Ayça yüzüme doğru yaklaşıp, "Kovulmadın, ayrılmadınız, ilişkiniz tam hızıyla devam ediyor, eve dönmüyorsun ama Yorgi dışarıda. Bunu açıklamaya ne dersin?" diye sordu.

"Yorgi'nin bacağına Pars işedi, ondan attılar onu dışarı. Kuru temizlemeye gidecekmiş," dedi Girdap çenesini koltuğun sırt kısmına yaslayıp bir çocuk gibi bize alttan alttan bakarak. Pars, sanki onu anlamış gibi ona doğru dönerek havladı ve Ayça'nın gözleri büyük bir hızla Pars'a döndü.

"Umarım sen Leon falansındır. Yoksa bu kadar yakınımda olman pek hayrına değil, kara çocuk."

Leon suçsuzluğunu ve kim olduğunu kanıtlamak ister gibi merdivenlerin başından havlayınca Pars uzun, sivri kulaklarını geriye yatırarak Ayça'ya bakmaya başladı. Mükemmel bir şekilde suçluluk psikolojisine girerek korkusunu gösterebiliyordu.

"Yani sen benim sevgili Yorgiciğimin bacağına işeyen çocuksun, öyle mi?"

"Tek akıl sağlığı olan insan yok etrafımda, müthiş bir olay. Sanki kocaman bir kliniğin içinde birbirine komşu odaları olan bir sürü deliyiz. Harika," dedi Girdap önüne döndükten sonra kollarını açıp koltuğun sırt kısımlarına doğru uzatarak.

"Bana deli mi dedi bu?" diye sordu Ayça çatık kaşlarla.

CamScanner ile tarandı

Ayça'nın sorusuna, "Haksız da sayılmaz mı sanki?" diyerek soruyla karşılık verdi Gurur.

Ayça hızla Gurur'a doğru döndü. "Derhâl Yorgi'ye gösterilen bu çirkin davranışın özrü olarak Yorgi'yi Isparta'nın en pahalı ve lüks olan, en iyi makinelerin kullanıldığı kuru temizlemecisine götürürsen sevinirim. Fişi getirmezsen, fişte güzel bir meblağ görmezsem, kuru temizlemeci diye götürdüğün yerin vasat olduğunu öğrenirsem, Kahraman amcacığımı koluma takar, buraya getirir, seni artık dürdürüp nereye soktururum inan bilemiyorum peygamber devesi."

"Biraz kırıcı konuşmalarda bulunuyorsun, ileride enişten olabilirim ve yeğenlerin bana baba diyebilir. Ayrıca ben Kahraman Baba'dan hiç korkmuyorum, sen yanlış anlamışsın, araştırmanı öneririm."

Babama baba demesi donup kalmama, hatta kalbimin egzozu patlak araba gibi öttüre öttüre, vurdura vurdura çarpmasına neden olurken hareketsizdim.

"Seni hain, zavallı, işgüzar, işe yaramaz fasulye sırığı. Kahraman amcacığıma baba diyerek bu salak arkadaşımı eritebilirsin fakat beni asla. Ben yemem. Takarım koluma, getiririm buraya, ben yemem ama Kahraman amcam yer mi gargara yapıp seni şöyle balgamlı şap diye tükürür mü, etini kemikten mi ayırır bilemem."

Bana baktı.

"Toparlan Allah'ın belası!" diye bağırdı komik bir sesle. "Şu girdiğin hâllere bak, senelerdir evde kalmışsın, koca bulamamışsın, turşu bidonu olmuşsun gibi tavırlara bak. Erime hemen. Bir duruşun olsun. Dik dur biraz."

Ayça parmağını sallayarak Yener'e döndü ve bir an durdu. "Ne bakıyorsun salak? Ağzının kenarında hoşur hoşur yediğin elmanın artığı kalmış midemi bulandırdın, çekil. Yıkıl karşımdan."

Yener parmağıyla ağzının kenarındaki parçayı alırken şok olmuş gözlerle Ayça'ya bakıyor, Simge bıyık altından gülerek ikisini izliyordu.

"Salak, git yüzünü yıka, çapaklı suratınla elma yemiş bir de nimeti ellemiş pislik." Ayça, Yener'i iterek geçti. "Gidiyorum ben. Canım Kahraman amcacığım birazdan otobüse binerek Isparta semalarına gelecek, umarım canına susayanlar susuzluğunu gidermek için herhangi bir gaflete düşerek bizim evin olduğu sokaktan geçerler."

Ayça çıkıp gitti, kapıyı arkasından kapattık ama koridorda bağırarak, "Özür dilerim, Yorgi! Yorgi sen bunları hiç hak etmedin!" diye ağladığını duyduk...

"Regl öncesi galiba," diye fısıldadım Simge'ye bakarak.

Simge gözlerini kırparak başını salladı. "Evet. Evden kendini pembe montuna sarılıp omzuna çantasını takmış Leyla gibi aceleyle atmadan önce senin odana girdi, yatağını boş görünce yorganına sarılarak beni terk etti diye ağladı."

Yener kendini tutamadı, bu onu güldürdü. Kahkahasını duyan Simge ona doğru dönerken o da gülümsüyordu. Yener bir süre gülerek Simge'ye baktıysa da gözlerini hızla ondan kaçırdı ve "Ben bir yüzümü yıkayayım," diyerek merdivenlere yöneldi.

Öğlene doğru kar yağışı durmuştu ve şehir artık bembeyazdı. Eymen ve babam çoktan gelmişler, hatta babam bizi yemeğe götürmeyi teklif etmiş, ben pek istemesem de kızların ısrarı üzerine kabul etmiştim. Geldiğimiz restoran şehrin yüksek kısımlarındaydı, bu yüzden şehri kaplayan beyaz örtüyü daha net görebiliyorduk. İçerisi sıcak ve lükstü. Kahverengi ile altın tonlarında dizayn edilmişti. Tepemizdeki sarmaşık şeklindeki halatlarda sarı ampuller vardı. Babam cam kenarındaki masayı bilerek seçmişti çünkü şehri izlemek istiyordu.

Babam, Eymen'in Antalya'da kaldığı evi çok beğendiğini söylemişti, bu gece de birlikte Antalya'ya döneceklerini biliyordum. Bu benim için iyiydi çünkü Gurur ile birlikte tesise gitmem gerekiyordu. Başıma örülmüş çorapların fazlalığından kafamdaki basınç da artmıştı; biri kafama üst üste çorap geçirip duruyordu.

Ne zaman biteceğini, nasıl sonlanacağını, her şeyin sonunda beni neyin beklediğini düşünürken önümdeki yemeğin soğuduğunu fark etmedim bile.

Babam, "Gitmeden sana yeni bir telefon alacağım, Zeliha," deyince annem de ben de Simge de donup kaldık. Eymen ne olduğunu anlamaya çalışır gibi üçümüzü izliyor, bakışları kısılmış o sivri bakan mavi gözleriyle bizi didikliyordu. Eymen'in bakışlarından rahatsızlık duyarak, "O konuyu hallettim, baba," dedim kara zorla. İşte şimdi Eymen'in dikkatini çektiğim gibi, babamın da dikkatini çekmiştim.

CamScanner ile tarandı

Şüphelerinde haksız çıkmak istiyor gibi bakan babam, "Nasıl hallettin?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Kullanıcısı olduğum marka, kazalarda veya hırsızlıklarda bize yenisini gönderiyor," dedim profesyonelce. Bir avukatın profesyonelliğinden çok, babasının karşısındaki bir kızın profesyonelliği vardı yalanımda.

Eymen böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylemek ister gibi ağzını açacaktı ki Simge her ne yaptıysa Eymen birden susarak Simge'ye baktı. Simge'nin, Eymen'in ayağını çiğnediğine emindim. Keşke kafasını da çiğneseydi. Birbirlerine manidar bir bakış gönderdiler. Bu Simge'nin, *seni sıçan, senin de bende sırların var, ağzını aç da hepsini dökü̈leyim* bakışıydı.

"Böyle bir şey mi varmış?" diye sordu babam hayretler içerisinde.

"Var tabii, sabah erken saatte eve bir paket geldi. Ayça bildirisini yapmış kazanın, hemen bir gün içinde onay gelmiş, kargolamış şirket," dedi annem. "Sen ne anlıcen len, ye yemeni işte."

"Sen ne bene bağırıp durun iki gündür?"

"Saklayıveren kimdi kızımın kaza ettiğini?"

"Bağırma bene."

"Höst, sen bağırınma asıl. Ye yemeni, sıkıştırıp durma eniklerimi."

Babam, annemi yok sayarak, "Ayça, iyi etmişin kızım," dedi ve Ayça'ya gülümsedi.

"İyi ettim tabii, Yorgi'ye kötülükler ediliyordu ama ben iyilikler ettim," dedi Ayça dalgın bir şekilde önündeki salatayla oynarken.

"Ney?"

"Yorgunum dedi baba," diye atladım hızla. "Kafası yerinde değil hiç. Proje hazırladı ya, ondan..."

"Heee."

"He ya," dedim birden ağzım topraklarına kaymıştı. "Diyom ona hep baba, dinlen diyom anlamıyo beni, dinlenmiyo. Biliyon pimpirikli, başak burcu hep, ondan..."

Babam gözlerini birdenbire kıstı. "Zelya, sen bene yalan mı atıveriyon, neden birden ağzın kaydı senin, sen bene yalan mı atıveriyon?"

"Heyheylerim geliyo, heyheylerim toplu geliyo, yahu adam salsana kızımı. Sen niye bu kadar debelenip duruyon desene bi bana," dedi annem, sandalyeyi kaydırıp babama doğru dönerek oturdu.

"Ağzımı açtırme Güllü, bak benim ağzımı açtırme."

"Güllü dip durma bana, Gülbahar benim adım."

"Güllü decem, sus, gıcıkım kızına da sana da böğün. Hepinize gıcıkım."

"Vardır bi sebebi vardır. Karamaan, söyle, derdini söyle bene."

"Sevdalık yapmış kendine borda. Beş para etmez, boyu uzun kavak ağacı gibi, yöreği var mı sanmam, ipdurur ne iş yapar, gomandoyimiş, yöreksiz." Babam söylenerek çatalını tabağa fırlattı. "Bene o sıfatsızı hatırletmeyin. Keçiler gelir gitmez, dellendirmeyin."

Babamın çoğunlukla sinirlendiğinde şivesinin kaydığını bildiğimden sesimi çıkarmadım. Demek ki bu kez gerçekten çok sinirliydi.

"İyi insan lafın üstüne gelir, canım eniştem geldi," dedi Eymen birden kapıya doğru bakarak. Babam tam Eymen'e vurmaya yelteniyordu ki, sanki Eymen'in haklı olduğunu görmüş gibi donup kaldı. Restoranın kapısı açılıp kapandı, rüzgâr çanları birbirine çarptı ve bakışlarım usulca sesin geldiği yöne çevrildi.

Gurur'un gözlerinin bize dokunduğunu gördüm. Kamuflajının içindeydi, arkasından üç kamuflajlı asker daha girdi ama daha önce gördüğüm askerler değildi. Çok geçmeden kapı bir kez daha açıldı, Yener ve Girdap da kamuflajlarıyla içeri girdiler ve herkes restorana giriş yapan askerlere bakmaya başladı.

"Ülen bu... Bu herif benden bir temiz sopa istiyor." Babam yerinden kalkacakken babamın eline uzanarak, "Sakin ol, insanlar yemek yemeye gelemez mi baba?" diye sordum sakince.

"Seni görmeye geldi bu kavak ağacı."

"Ya benim burada olduğumu nereden bilsin? Kuşlar söyleyecek değil."

"Bir de formalarını giymiş de gelmiş, bana hava atıyor. Hava etsin ne olacak be, korkak. Hey gidi hey, traktörle üzerinden geçerdim de senin ben..." Babam kafasını sallayıp el kol yaparak Gurur'a doğru, "Ne bakıyon len?" diye sordu.

Kafamı kuma gömmek, olduğum yerde bayılmak ve bu olanları görmemek istiyordum.

Annem sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi, "Kim o adam, Kahraman?" diye sordu ciddiyetle, bu sırada benimkilerin ikizi olan gözler Gurur'daydı, birkaç metre ötemizdeki masaya yerleşen askerleri izliyor gibi görünse de doğrudan Gurur'a bakıyordu.

Babam parmaklarıyla masada ritim tutmaya başladı. Mavi gözlerindeki soğukluğu da öfkeyi de görebiliyordum ama o mavi, derin gözlerde saklanan tek duygular bunlar değildi. Onun öfkeli hâllerini de bilirdim,

CamScanner ile tarandı

bu öfkeden çok çocuksu bir kıskançlık gibiydi; hâlâ ona borçlu hissettiği Kahraman Özdağ'ın mavi gözlerinden okunuyordu.

"Sana kızın anlatsın," dedi babam ciddiyetle, ardından buz kırkları gibi görünen engin mavi gözlerini bana çevirip, sanki düşüncelerimin arasına kendi düşüncelerinin kanına bulanmış bir bıçak saplıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Anlat annene. Ben anlatırken kuruluyorum."

"Ben sana sordum, Kahraman." Annem dirseklerini masanın üzerine yaslayıp Gurur'a sapladığı bakışlarını geri çekerek babama çevirdi. "Senden duymak istiyorum bu oğlanın kim olduğunu."

"Elbet anladın, bir de söyletecek misin? Dedim ya az önce..."

Annem, sanki babamın çocuksu kıskançlığını körüklemek istiyor gibi, "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu bana doğru dönüp, gözlerinde ona eşlik etmemi isteyen bir çağrıyla bana bakarak.

"Evet," dedim, babam olduğu yerde kabardı, bedeni resmen genişleyerek büyüdü ama çıtını çıkarmadı. Birkaç kez homurdanarak gözlerini önündeki tabağa mıhladı ve asla bakışlarını kaldırıp bana dokundurmadı.

"O hâlde neden gelip bizimle tanışmıyor?"

Babam hâlâ gergindi ama bu soruyu duyunca gerginliğinin daha da korkunç bir şeye dönüştüğünü gördüm. Hızla, "Ne tanışmasıymış? Ben sizi yemeğe getirdim. Bene ne ondan?" diyerek kestirip attı. "Onda şu kaşığın içi kadar yürek olsa, heh bak, şuncacık yürek olsa zaten karşıma geçer derdini anlatırdı."

"Huylu domuz huyundan vazgeçer mi? Vazgeçmez. Senin baban böyle olduğu sürece sen benim başıma kalacaksın, Zeliha." Annem ortamı yumuşatmak istiyor gibi gülse de ortam bir türlü yumuşamıyordu.

Dudaklarımı atkımın içine gizleyerek alttan alttan Gurur'un olduğu masaya doğru baktım. Burada olduğumuzu biliyor muydu yoksa gerçekten bir rastlantıdan mı ibaretti bilmiyordum. Rastlantı olması imkânsız geliyordu çünkü dağ domuzu ciddi yaralanmıştı ve birden kamuflajlarını giyip tesise dönmüş olamazdı.

Burada daha çok babama karşı yapılan bir boy gösterisi var gibi gelmişti bana.

Gurur hiç beklemediğim bir anda oturduğu yerden kalktı. Ben daha aklından ne geçirdiğini düşünme şansı bulamadan bizim masamıza doğru yürümeye başladığını gördüm. Onun gelişini ilk ben, benden he-

men sonra Eymen, sonrasında da babam fark etmişti. Babamın kafasındaki tüm saçların öfkeden ya da başka bir şeyden diken diken olduğunu gördüm. Sanki vücudundan bir milyon volt elektrik geçmiş gibi kirpiye dönüşmüş, gözlerini Gurur'a dikmişti ama yorum yapmıyordu.

Ben daha ne yapacağımı kestirememişken Gurur'un adımları masamızın önünde durdu, kesilen ayak seslerinin yerini restoranın içindeki çatal, kaşık ve sohbet eden insanların uğultulu sesleri aldı. Kafamı kaldırıp gözlerime inanamıyormuş gibi Gurur'a baktım. Bu herifin aklıyla zoru mu vardı?

"Merhaba efendim," dedi Gurur ağzını yeni icat edilmiş bir küfrü ortaya sunmak üzere olan babamın gözlerinin içine, tam merceğine bakarak. "İzninizle oturabilir miyim?"

"Ayakta dur da kefeninin ölçüsünü alayım, daha kolay olur," diye fısıldadı babam ama annem dirseğiyle boşluğuna vurunca susup sadece düz düz Gurur'a baktı.

"Buyurun tabii ki," dedi annem karşısındaki sandalyeyi işaret edip gözlerini Gurur'a sabitleyerek.

"Teşekkür ederim efendim." Gurur başını saygılı bir şekilde indirip kaldırdı, bu daha çok bir askerin üstünü selamlamasına benziyordu. Simge ile birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra ikimiz de Gurur'a doğru döndük. Çolpan, Maria, hatta Gurur'un can düşmanı Ayça bile sessizdi; herkes put kesilmiş birbirini izliyordu. Ortamda garip bir sessizlik oluştu.

"Öncelikle rahatsız ettiysem özür dilerim." Gurur'un bu cümlesi, Eymen'in dalga geçer gibi bir kıkırtı sesi çıkarmasına neden oldu ama babamın yüzündeki çelikten *dayak atarım* ifadesi Eymen'i hemen susturdu. Babam tek kelime dahi etmeden Gurur'u izliyor, sadede gelmesini bekliyor gibi kaşlarını çatıyordu. "Geçen seferki olay yüzünden kendimi suçlu hissediyorum. Öncelikle bu konu hakkında sizden gerçekten özür dilerim. Hazırlıksız olduğum bir ânımdaydı ve size duyduğum saygı, yaşadığım şok nedeniyle böyle bir saçmalık yaşattım size."

Babam kaşlarını alay eder gibi kaldırınca Gurur ona dikkatle baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Uzun zamandır bir babaya nasıl yaklaşılır bilmiyorum efendim."

Sanki kurduğu bu parçalayıcı cümlenin üzerinden bin asır geçti; insanlar doğdu, yaşadı ve öldü, zaman değişti. Göğsümü ağrıyla dolduran korkunç bir gecenin içinden tek bir duayla sağ çıkmışım gibi hissettim.

CamScanner ile tarandı

Gurur'un elinde bir rende vardı da kalbimi o rendeden geçiriyordu sanki. Gözlerim nihayet Gurur'dan ve onun çekingen bakışlarından ayrıldığında, babamın yüzüne engelleyemediği çok net belli olan bir şaşkınlığın ve sakinliğin çöktüğünü gördüm. Sessizce Gurur'a bakarken artık gözlerinde taş kaynatan bir öfke yoktu.

"Eğer tavrım nedeniyle gözünüzde asla gelmek istemeyeceğim bir yere geldiysem, önce sizden sonra da izniniz olursa kızınızdan özür dilerim." Beni hırpalayan çekingen bakışlarını görmek için yeniden ona baktım. "Daha önce içinde hiç bulunmadığım bu duruma nasıl tepki verilir bilmiyordum fakat izin verirseniz bunu öğrenebilir, o günkü kabahatimi affetmenizi sağlayabilirim. Çünkü mahcup oldum ve utandım."

Gurur bir süre babamdan cevap bekliyor gibi sustu. Babamın gözlerinin içine bakıyor, sanki tıpkı benim gibi o da babamın şu an ne düşündüğünü merak ediyordu. Babam hâlâ sessizdi. Sadece büyük bir sakinlikle karşısında oturan koca adamı izliyordu. Mavi gözleri durgun bir denizle aynı görüntüye sahipti.

"Ben Gurur Mert Çalıklı. Otuz iki yaşındayım, dağcı komandoyum. Şu anki rütbem Yüzbaşı'dır. Kızınızın erkek arkadaşıyım. İzin verirseniz erkek arkadaşı olmaya devam etmek istiyorum fakat söylemem gerek, izin vermeseniz bile olmaya devam edeceğim. Çünkü kızınızı seviyorum ve kızınızla ciddi düşünüyorum."

O an kendimi ikiye böldüm: O an ben iki kişiydim. Kahraman Özdağ'ın kızı, Gurur Mert Çalıklı'nın sevgilisi. Kendimi ikiye böldüm ve iki kişi olup dinledim, gördüm, hissettim.

Kulaklarım uğuldamaya başladı.

"Bana kanınızı verdiniz, bana yaşam verdiniz. Şimdi belki de sizin canınızı sizden istiyor gibi görünüyorum, biliyorum. Beni affedin ve size minnettar olduğumu lütfen bilin."

O an düşündüm. Ben şimdi içimdeki bu âşık kadını nasıl zapt edeceğim diye çok düşündüm.

"Yanlış anlamalara neden olduğum, en önce kızınızı, sonrasındaysa sizi hayal kırıklığına uğrattığım için pişmanım. Tekrarı olmayacak." Başını önüne eğdi. "Tekrarı olursa, bana yapacağınız her şeye şerefim ve namusum üzerine yemin ederim ki razıyım. Buna beni traktörle ezme isteğinizi kayıtsız ve şartsız kabul edecek olmam da dahil."

Beni seviyor muydu? Gerçekten seviyor muydu? Aramızdakileri son âna dek birbirimize söylememeye dair sessiz, dillendirilmemiş bir yemin

etmiştik. Ama bir yanım, zapt edilemez bir şekilde bu sevgiyi istedi. Bu sevgi için kalbimi tırmalayıp göğüs kafesimi parçalayarak bana yalvardı.

"Ben Gülbahar," dedi annem birdenbire. "Zeliha'nın annesiyim."

"Memnun oldum efendim," dedi Gurur kısaca gözlerini kaldırıp anneme baktıktan sonra başını yeniden önüne eğerek. "Şimdi buradan gidiyorum. Huzurunuzu kaçırdıysam özür dilerim."

Gurur tam ayağa kalkıyordu ki babam, "Otur bir çorba iç," dedi Gurur'a bakmadan kaşığını eline alırken.

Yine sessiz kaldım ve sadece Gurur'a bakmaya devam ettim. O çorbayı içene, babam ona hiçbir şey demese de o babama birçok şey söyleyip masadan ayrılana, hesabımızı ödeyene ve restorandan çıkana kadar hiç konuşmadım. Babamın onunla ilgili yorumu olmadı, tek kelime etmedi, öfkesi yeniden gelecek ve ona saydıracaktı, biliyordum ama o an için babam, belki de o anlığına sanki onu sevdi. Hiç söylemedi ama onu kabullendi. Burnundan getirecek olsa bile...

Hiçbir şey söylemeden masadan kalkıp restoranın dışına çıkarken artık babama nereye gittiğimi belirtme gereği duymamıştım çünkü kulaklarım uğulduyordu. Gri bulutlar göğe usulca çöktü, gitgide yere yaklaşıyor gibi görünen bulutların içinden dökülen kar parçaları saçlarıma tutunmaya başladığında, restoranın arkasındaki karlı çayırda sigara içen Gurur'u gördüm. Yalnız başınaydı. Girdap ile Yener hâlâ restoranın içindeydiler ama Gurur, sanki içeride nefes alamıyor gibi kendini dışarı atmıştı.

Beni gördüğü an sanki kafamdan her şeyi silmek istiyormuş gibi sırıtıp karların içinde koca bedeniyle, yaraları ve acılarına rağmen zıplayarak, "Altıma sıçtım, altıma sıçtım!" diye bağırdı. "Az daha bayılacaktım, kafam çorbanın içine girecek, baban benden ölene kadar nefret edip her traktöre bindiğinde üzerimden geçtiğini hayal edecek diye çok korktum!"

Babama söyledikleri usulca süzülerek saçlarımıza, kirpiklerimize, kıyafetlerimize tutunan kar taneleri gibi içimize tutundu, işledi ve eriyip gitti. Tek kelime etmeden sadece kahkaha atarken aslında söylediği her şey, şu an o suçlu çocuk bakışlarına ve beni delice güldürüyor olmasına rağmen içimde çok büyük, köklü, ölene dek benimle olacağını bileceğim türden bir yer edinmişti.

Gurur başını hafifçe yana eğdi, gözünü bile kırpmadan bana bakmaya başladı. Hâlâ gülüyordum ve kar taneleri artık döne döne yağıyordu.

CamScanner ile tarandı

Ona yaklaştım, bir an düşünmek bile istemeden onun kollarının arasına girip kollarımı beline sardım ve "Gözümde ödlek olmamak için mi yaptın bunu?" diye sordum sessizce.

"Hem öyle hem de babana kendimi kanıtlamak istedim." Alnını alnıma bastırıp yutkundu. "Biraz canım acıyor açıkçası, bacaklarımdaki kesiklere sürtüyor kamuflajın kumaşı. Ama babanın gözlerinde bir anlığına büyük bir adam olduğumu görmek, tüm acılara değermiş. Bir babanın gözünde büyük bir adam olmak, çok güzel şeymiş."

Keşke, dedim kendi kendime. *Keşke sen içimi böyle kendinle yontmasan. Kalbimde senin portren var artık.*

Kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Her şeyi onun yüzünden yaşamış veya yaşayacak bile olsam, bu güven duygusu sarsılmaz bir temel gibi içime atılarak köklerini ruhuma salmıştı.

Gözleri gözlerimdeyken onu gerçekten sevdiğimi tekrar ve tekrar, durmaksızın hissettim.

Kalbimi genişleten bir duyguydu. Kalbimdeki tüm duvarları çatlatarak genişletiyor, duvarları parçalıyordu; doğrudan kalbimin içindeydi ve kalbimin içiyle beraber her zerremdeydi. Babama öylesine söylemiş olabilirdi, belki içinde bu hisler vardı, belki daha da büyükleri vardı ama bunu bir itiraf olarak kabul etmiyordum.

Henüz birbirimizi sobelememiştik.

Henüz birimiz yenilgiyi kabul ederek diğerini sevdiğini ona haykırmamıştı.

Son âna kadar bu rekabet sürecekti.

Ama şimdi anlıyordum, beni sevdiğini bana değil, başkasına, öylesine bile olsa söylediğinde hissettiğim şeyden sonra anlıyordum; onu uçsuz bucaksız, dip köşe, sınırsızca seviyordum.

Restoranın arka tarafına önce Simge, arkasından da Yener ile Girdap geldi. Yağan karın altında Gurur beni usulca kollarından azat ederken arkadaşlarıma doğru döndüm. Simge, "Amcam muhtemelen kimin yanında olduğunu biliyor ama sadece hava almaya çıkmışsın gibi davranıyor," dedi gülerek. Gözleri Gurur'a çevrildi. "Şimdilik yırttın gibi bir şey."

"Senin için ev baktırıyorum," dedi Gurur, Simge'ye. "Sanırım burada kalıcı olacaksın."

"Teşekkür ederim, iyi olur." Simge koluma girerken, "Maria'yı da yanıma almak istediğimi söyledim ama Ayça yine ağlamaya başlayıp ba-

baannemin koluna yapıştı ve o da giderse Yorgi'ye yaptığı gibi Pars'ın kendisinin de bacağına işemesinde bir sakınca görmeyeceğini, Maria'nın onlarla kalmasının kendisinin duygusal sağlığı için şart olduğunu söyledi..." dedi gülerek. "Açıkçası benimle olması daha doğru olur gibi geliyordu ama Maria senin odanda kalıp evde senin ödemen gereken şeyleri ödediği için, kızlar onunla mutlu. Hem onu seviyorlar da."

"Babaannemin bana yakın olması daha iyi. Birkaç adım ötemde olduğunu bilmek beni rahatlatır. Hem artık o evde kalmadığım için kızlara faturalar için yardım edecek biri lazımdı. Maria onlara iyi bakıyor. Ayrıyeten Simge, sen de o da birer delisiniz, birinin kıçınızı toplaması gerekiyor. O biri de benim. Yani sizi aynı evde tek başınıza düşünemiyorum."

"Senin kıçını da Ayça topluyordu ama..."

Yener sessizce bize yaklaştı, gözleri belli belirsiz Simge'ye dokundu, ardından bana çevrildi. "Ben de birkaç ilana baktım sabah sen söyledikten sonra," dedi. "Birkaç düzgün muhitte güzel ev buldum. Sana linkini atayım istersen, Zeliş."

Girdap, "Sen link atma bence, en son Muşta'ya dosya linki atacağına kırmızı noktalı site linki attın. Kopyaladığın şeyleri unutuyorsun, sonra başımız belaya giriyor," deyince Simge eliyle ağzını kapatarak kahkaha atmaya başladı.

Yener, bakışlarını Simge'ye büyük bir hızla çevirip gülüşünü hayretle izledikten sonra çekingen bir tavırla kaşlarını çatarak Girdap'a baktı. "İftirayı bu kadar derinlerimde ve kalbimde hissetmemiştim daha önce."

Simge, sanki uzun zamandır bunu yapmayı düşünüyormuş gibi, "Yener," dedi ikilemde kalmış gibi bir ifade takınarak. Yener, ismini Simge'nin dudaklarından ilk kez duyduğunu çok belli eden bir mimikle hızla Simge'ye doğru döndü. Simge bir süre sessiz kaldı. Sadece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve birbirlerini tanımalarının üzerinden geçen zaman içerisinde, ilk kez birbirlerinin gözlerine bu kadar dikkatli baktıklarını fark ettim.

Sanki Yener bu sese susamıştı, şimdi bu ses bir bardak su gibi önünde duruyordu ama Yener uzanamıyor, o bardağı kavrayamıyor, o suyu içemiyordu. Sadece bardağı ve içindeki suyu izliyordu.

"Linkleri bana atabilirsin," dedi Simge konuşması gerektiğini fark edeceği kadar çok süre geçtikten sonra. Yener bir an anlayamamış gibi Simge'nin suratına bakakaldı. Simge kaşlarını kaldırıp tekrar güldü ve

CamScanner ile tarandı

"Yani ev linklerini," diye ekledi. "Sonuçta o evlere benim için baktın, değil mi?"

"Evet." Yener'in sesi düzdü, ruhsuzdu; sanki ses tonu Yener'e aitti ama o sesi kullanan başka birisiydi.

"O zaman sanırım linkleri bana atabilirsin, değil mi?" Simge tek kaşını kaldırıp cevap bekliyor gibi onu izleyen gözlere bakmaya devam etti.

"Sana nasıl atacağım ki?" diye dinkof bir soru soran Yener, Gurur'un da benim de dehşetle ona bakmamıza neden oldu. Neden kıza hâlâ dumanla haberleşilen zamanlarda yaşıyormuş, bir güvercinin ayağına notunun asılı olduğu bir ip bağlıyormuş gibi davranıyordu?

Simge montunun cebinden telefonunu çıkarıp, yüzünde tuhaf bir ifade ve o ifadeyi takip eden çatık kaşlarla telefonu salladı. "Bununla? Tabii telefon numaramı kimseye veremem diyorsan mail hesabımı da verebilirim, oraya gönderirsin..."

"Tabii ki telefon numaramı verebilirim." Yener, aceleyle ellerini kamuflajının ceplerine soktu, bir süre cebinde bir şey arıyor gibi ellerini cebinde bekletti, sonra birden çıkarıp bu kez arka ceplerine soktu. Simge tam karşısında durmuş, elinde telefon, yüzünde garip bir ifadeyle olduğu yerde çişi gelmiş bir köpek gibi dönüp duran Yener'e bakmaya devam ediyordu. Sanki kemiğini gömdüğü yeri arıyor gibi çırpınan Yener, uzun uğraşlardan sonra cep telefonunu buldu ama neredeyse yere düşürüyordu. Sonunda elleri telefonu sıkıca kavradığındaysa artık gözleri yeniden Simge'deydi.

"Telefonunu bulamadığın zamanlar, üç kez içinden çık ortaya telefon çık ortaya dersen telefonun birdenbire ortaya çıkacaktır," dedi Simge sinsi bir yüz ifadesiyle. "Ben hemen buluyorum öyle."

Yener bir çocuk gibi saf saf, "Gerçekten mi?" diye sorunca Girdap da neye uğradığını şaşırmış gibi Yener'e bakakaldı.

"Evet, dene bunu..." Simge sırıttı. "Telefon numaranı verecek misin?"

"Tabii."

"Yaklaş istersen birileri duymasın." Simge etrafına bakınıp bir sır verecekmiş gibi Yener'e yaklaştı. "Biliyor musun bir dua var, onu okuyunca karşındakine durugörüyle telefon numaranı falan verebiliyorsun. İstersen şimdi sana durugörüyle telefon numaramı verebilirim. Duayı öğreteyim mi sana?"

Yener bir an tereddütte kalsa da tekrar, "Gerçekten mi?" diye sordu çocuk gibi...

"Tabii ki. Bak şimdi ben duayı okuyup görülerimi açıyorum, sana transfer ediyorum. Bekle. Gözlerimi açtığımda artık numaramı biliyor olacaksın." Simge gözlerini kapattı, Yener cidden buna inanıyormuş gibi Simge'yi izlemeye başladı. Bir süre bekledi, bekledi, bekledi... Yener bunu hiç yadırgamadı, biz de Simge'nin bu küçük oyununa dahil olmadan sessizce onları izledik. Simge gözlerini açtığında Yener irkildi. "Geldi mi bir his?" diye sordu Simge ciddiyetle.

"Evet, pır gibi bir his oldu."

"Değil mi? Bak ben demiştim sana!"

"Böyle bir ılıklık, hafiflik, ürperme yaşadım," dedi Yener şok içinde.

"Telefon numaramı görmek üzereydin resmen!"

"Harbiden mi?" diye bağırdı Yener tıpkı Simge gibi.

Simge gür bir kahkaha atınca Girdap da ona uyarak kahkaha atmaya başladı ama Gurur ve ben neler olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyorduk. Yener ciddi ciddi bu çocukça oyuna inanıp bu kadar heyecanlanmış mıydı? Yener? Otuz bir yaşında olan komando? Hovarda olan? Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Çalışalım bu durugörü meselesini, Yener," dedi Simge tekrar ciddileşerek. "Sende ışık var, gördüm ben. Alnında kocaman bir ışık belirdi şu an, kimse göremez ama. Sadece ben görebiliyorum. Özel bir yetenek bu. Aynısı sende de var sanırım."

"Gerçekten mi?"

"Yalan atacak birine mi benziyorum, onu mu kastettin, Yener?"

"Hayır hayır." Yener, telefonunu Simge'ye uzattı. "Telefon numaranı yazar mısın?"

"İleride çalıştığımızda ve sana durugörüyü öğrettiğimde yazmama gerek bile kalmayacak." Simge telefonu aldı, ekrana kendi telefon numarasını tuşlayıp kendisini çaldırdıktan sonra telefonu Yener'e uzattı. "Bak mesela telefonun bir daha kaybolursa ve içinden söylediğin tekerleme bulmana yardımcı olmazsa, ne düşün biliyor musun?"

"Ne düşüneyim?"

"Telefon olsam nerede olurdum diye düşün."

"Nasıl yani?" diye sordu Yener, bu kez gerçekten o da şaşırmıştı.

"Kendini telefonun yerine koy işte, Yener, telefon olsam nerede olurdum acaba şu an diye düşün."

"İşe yarar mı ki?"

CamScanner ile tarandı

"Herhâlde yani. Empati yapıyorsun telefonla. Empati duygun gelişmemiş mi yoksa senin, Yener?"

"Ge-gelişmiş tabii ki, ben çok empatik biriyim."

"Güzel. Bu arada biz seninle hâlâ net olarak tanışamadık," dedi Simge, Yener'e biraz daha yaklaşarak. Elini Yener'e uzattı. "Sence de artık zamanı gelmedi mi?"

Yener ona uzanan ele uzun süre baktıktan sonra usulca elini Simge'nin eline uzattı ve o an, ikisinin de gözleri birbirine ciddi bakıyordu.

"Çoktan geldi," diye fısıldadı Yener usulca.

Tesis ilk kez bu kadar çok soğuktu.

Son yaşananlardan sonra düşüncelerime bir dur diyebilmek istiyordum ama her şey gibi, düşüncelerim de çok aktifti; beni karanlığa sürükleyen varsayımlarda bulunuyordu.

Buraya gelirken arabada Yener olmasına ve aracı kullanırken durmadan beni rahatlatmak için şakalar yapmasına rağmen, özellikle dağ yolunda olmak üzere, yüzümüze vuran her araç ışığında nabzım öyle çok yükseldi ki korkumu gizleyemedim. Gurur bu hâlimi gördüğünde arka koltukta beni kendine doğru çekmiş, sarılarak güvende hissetmemi sağlamıştı ama boşaydı; korku yine oradaydı.

O ses durmadan çınlıyordu kulaklarımda. Durmadan duyuyordum.

Dudakları alnımda, saçlarımda gezinmiş, parmakları hassas bir şekilde sanki dağılmamdan korkuyormuşçasına sırtımda, kollarımda dolaşmıştı. Beni büyük oranda sakinleştirse de kafamın içindeki kaos çok büyüktü. Gurur bana sarılıp kokusunu ve sıcaklığını bana verdiği her an, kanın kokusu, gecenin karanlığı ve rüzgârın soğuğu sanki yeniden oradaymışım gibi her yanıma yayılmıştı. Bunu hiç dillendirmesem de anladığını biliyordum.

Karanlık aracın içinde bana sıkı sıkı sarılırken, beni en çok anlayanın o olduğunu hissetmiştim; aynı zamanda beni hiç anlamayan tek kişi de oydu. Her ikisi de olmayı nasıl başarıyordu?

Sanki en yakınımdı ama en uzaktaki yabancım gibiydi de. İkisi de aynı anda onda olan şeydi. İkisi de aynı anda hissettiğim şeydi. Hem sevdiğime hem düşmanıma sarılıyor gibi hissediyordum.

Hem beni iyileştirene hem de en büyük yarayı açana sarılıyormuşum gibi...

Bu dünyadaki en çok sevdiğim insana ve en nefret ettiğim insana aynı anda sarılıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Tesisin soğuk, karanlık koridorlarından birinde ilerliyordum. Boynumdaki boyunluğu aracın içindeyken geçirdiğim taşikardi nöbetini kimseye çaktırmamak için yavaşça çıkarmıştım. Boynumdaki ağrı iyiden iyiye azalmıştı ama ense kökümden aşağı doğru bir şey tarafından çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Yine de hızlı toparladığımın farkındaydım. Kazadan geriye sadece yara izleri kalmış gibiydi.

Kestane'nin yanına girmiştim, onu biraz sevmiş, kaderimi yeniden çizen o cana onu unutmadığımı göstermiştim. Mutluydu, artık arkadaşları vardı ve sevilerek eğitiliyordu. Onu kurtaran insanlar için eğitilmekten mutlu gibiydi. Ona sokakta kimsenin vermediği sevgiyi, buradaki koskoca cüsseli adamlar veriyordu. Kestane kilo almış, tüyleri sağlıkla parlar hâle gelmişti. Gözleri oyunbaz, bir yandan da sanki bana minnet duyuyor gibi bakıyordu.

Babamın Antalya'ya gitmeden önce kulağıma yaklaşıp fısıldadığı şeyi hatırladım: *"O kavak ağacı, anana dua etsin, karşıma geçip öyle beylik laflar edince hemen yumuşadığımı sanıyorsa çok yanılıyor..."* Gülümsedim. Aslında en başından beri ona karşı yumuşamış olduğunu zaten biliyordum.

Gurur üzerini değişmek için koğuşuna gitmişti, o sırada sıcak çay içip Muşta ile sohbet etmiştim. Bana zorla kuru üzümlü kek yedirmişti; kuru üzümü hiç sevmesem de sırf gönlü olsun diye yemiştim. Bir baba gibiydi. Gencecik bir baba. Babamız olamayacak yaştaki babamız... Bana artık bir abiden çok, baba gibi hissettiriyordu. Kahraman Özdağ ile son derece benzer noktaları vardı. Muşta, müthiş bir insandı.

Kollarımı bedenime sararak üşümemi gidermek için kendime sarılırken boydan camın önüne doğru ilerledim. Dağ karlar altındaydı. Karanlık koridorun sol kolundan bana doğru gelen birinin varlığını hissedince omzumun üstünden o yöne doğru baktım. Gelen kişi Nihan'dı, hemen arkasından Simi de kuyruğunu sallayarak koştura koştura ayaklarıma doğru geldi.

"İyi geceler güzelim. Bu kadar çabuk ayaklanmanız mucize gibi," dedi Nihan bana gülümserken. "Çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Hep ilgilendiniz, özellikle söylediğin ilaç ağrılarıma çok iyi geldi."

CamScanner ile tarandı

"Hüsrev ile de görüştüm, o ilacı kullanmanda bir sıkıntı yokmuş. Onun söylediği merhemi kullanıyorsun, değil mi? Boynun nasıl oldu?"

"Daha iyiyim ve evet, kullanıyorum. Sadece... Sence Gurur'un biraz yatması gerekmez miydi? Bacaklarını görmedim, bana göstermedi ama duydum. Bir şeyler duydum yani. Dinlenmeliydi."

"Gurur bu. Üç kurşun yedikten iki gün sonra vücudunda koca deliklerle operasyona gitmişti. O zamanlar onu yeni tanıyordum, garipsemiştim. Ama şimdi Gurur'u tanıyorum. O yüzden garipsemiyorum. Bir komplikasyon oluşmadığı müddetçe ona kızamam." Nihan, ensesini ovaladı. "Öte yandan neredeyse iki hafta olacak, işlerin onsuz yürümeyeceğini düşünüyor olmalı. Saçma bir düşünce. Kardeşleri var, hepsi burada."

"Yarası çok mu kötüydü peki?" diye fısıldadım yavaşça.

"Hâlâ kötü ama ilk gördüğümüz andaki gibi değil. İz kalmaması için Hüsrev de elinden geleni yapmış ve yaptırmış. Sağ olsun. En azından çok büyük bir yara iziyle yaşamak zorunda kalmayacaktır. Sadece bu süreçte, yarası tamamen kapanana dek, sürekli olarak pansumanını yaptırması gerek. Enfekte olabilecek bir yarası var. Dikkat etmeli."

İçimdeki duyguyu bastırmak ister gibi derin bir nefes aldım.

"İş oyun olmaktan çoktan çıktı, o gece buraya getirdiği titreyen çaresiz kız değilsin artık. Ona nefretle değil, sevgiyle bakıyorsun. O da sana düşmanına değil, bu hayattaki en değerli varlığına bakar gibi bakıyor." Nihan, elini omzuma koydu. "Daha güçlü olmalısın. Artık bunun farkındasın. Çünkü sevgi, zayıflatır. Birini seviyorsan, daha güçlü olmak zorundasın. Sadece kendin için değil, onun için de güçlü olmalısın."

"Biliyorum."

Sevginin bir gün en büyük hastalığım olacağının zaten farkındaydım. Bunu biliyordum.

Gurur'u gördüğüm, onun gözlerine baktığım, onun hayatına bodoslama daldığım o gece bile, onun hayatıma bir yıldırım gibi düşmesine rağmen, bir güneş kadar çok yer kaplayacağını biliyordum. O, yıldırımın anlık öfkeli ışığı değildi. Güneşin sonsuz parıltısı gibiydi ve gece bile güneşe mahkûmdu. Ayın tenine güneşin ışığı düşmeden, gece de olmazdı. İşte beni böyle sarmıştı. Her köşemi. Hücrelerimi. Moleküllerime kadar sızmıştı. Yapı taşım hâline gelmişti.

"Muşta kayıtlara ulaşmak için çalışıyor, eğer mobese görüntülerine ulaşabilirsek birçok şeye de ulaşmış olacağız," dedi Nihan. "Biricik, staj

yaptığı gazetedeki iç kaynaktan öğrenmiş. O gece, kaza gecesinin haberi yapılmış ama tek bir araç görünüyor. İkinizin olduğu araç. Tırdan ya da tıra dair bilgilerden eser yok. Polis seninle konuştu mu?"

Uykuya dalıp durduğum, bilincimin bir saç teli kadar ince bağlarla hayata tutunduğu o paramparça günlerden birini hatırladım. Evet, ifadem alınmıştı. Neler anlattığımı hayal meyal hatırlıyordum ama ayrıntıları vermiştim; bazı noktalarda ayrıntıları vermeme, kaza anından hemen sonra oraya gelen kardeşim de yardımcı olmuştu. Nihan'a anlattıklarımı parçalar hâlinde aksettiğimde başını salladı.

"Gurur da böyle bir ifade verdi," dedi. "Ortada bir tır var ama aslında yok. Biricik'e bunun bir hayalet tır olduğunu söylemişler. Belirsiz kazalarda, yani sürücü kaçtığında ve izine rastlanmadığında, artık kaynaklar tükenir, arayış biter, bunu hayalet araç olarak adlandırırlar," Nihan, sıkıntıyla dolu bir nefes aldı. "Bakalım bu gece o görüntülere ulaşabilecek miyiz?"

"Umarım."

"Gidip Gurur'u bul istersen. Askerlerden biri fena üşütmüş, gidip ona bakmam gerek. Vural'ı alıp gelirim."

"Tamam." Yavaşça eğilip Simi'nin yoğun tüylerine parmaklarımı daldırdım. "Hoşça kal şirin bebek."

Simi kuyruğunu sallayıp yüzünü elime sürterek sanki bana veda etti. Nihan'ı arkamda bırakarak diğer koridora girdim, Gurur'un kaldığı koğuşa doğru yürümeye başladım. Devran ile Ecevit, koridorun sonunda konuşuyorlardı. Yanlarından geçerken, "İyi geceler," dedim, yüzümün solgun olduğunu fark eden Devran, ânında yanımda bitmişti.

"Her şey yolunda mı, Zel?" diye sordu merakla. "Rengin kireç gibi."

"Üşüdüm biraz." Kollarımı bedenime iyice sardım. "Tesis hep böyle soğuk muydu?"

"Çalışma yapılıyor, o yüzden petekler kısıldı." Devran üzerindeki kamuflaj montu çıkardı, yeşil, oldukça kaba bir monttu. Omuzlarıma bırakırken ona, "Gerek yok," desem de umursamadı. Üzerinde sadece kısa kollu kamuflaj yeşili bir tişörtle kaldı ama o kaslara soğuk işlemiyor olmalıydı. "Bu seni idare eder," diyerek gülümsedi. "Merdo'nun yanına mı gidiyorsun?"

"Evet. Kaldığı odadaydı. Giyinecekti."

"Koğuşun yerini biliyor musun? Götüreyim istersen."

"İlk geldiğim günden beri biliyorum, Devran," dedim sırıtarak.

CamScanner ile tarandı

"Hüsrev ile de görüştüm, o ilacı kullanmanda bir sıkıntı yokmuş. Onun söylediği merhemi kullanıyorsun, değil mi? Boynun nasıl oldu?"

"Daha iyiyim ve evet, kullanıyorum. Sadece... Sence Gurur'un biraz yatması gerekmez miydi? Bacaklarını görmedim, bana göstermedi ama duydum. Bir şeyler duydum yani. Dinlenmeliydi."

"Gurur bu. Üç kurşun yedikten iki gün sonra vücudunda koca deliklerle operasyona gitmişti. O zamanlar onu yeni tanıyordum, garipsemiştim. Ama şimdi Gurur'u tanıyorum. O yüzden garipsemiyorum. Bir komplikasyon oluşmadığı müddetçe ona kızamam." Nihan, ensesini ovaladı. "Öte yandan neredeyse iki hafta olacak, işlerin onsuz yürümeyeceğini düşünüyor olmalı. Saçma bir düşünce. Kardeşleri var, hepsi burada."

"Yarası çok mu kötüydü peki?" diye fısıldadım yavaşça.

"Hâlâ kötü ama ilk gördüğümüz andaki gibi değil. İz kalmaması için Hüsrev de elinden geleni yapmış ve yaptırmış. Sağ olsun. En azından çok büyük bir yara iziyle yaşamak zorunda kalmayacaktır. Sadece bu süreçte, yarası tamamen kapanana dek, sürekli olarak pansumanını yaptırması gerek. Enfekte olabilecek bir yarası var. Dikkat etmeli."

İçimdeki duyguyu bastırmak ister gibi derin bir nefes aldım.

"İş oyun olmaktan çoktan çıktı, o gece buraya getirdiği titreyen çaresiz kız değilsin artık. Ona nefretle değil, sevgiyle bakıyorsun. O da sana düşmanına değil, bu hayattaki en değerli varlığına bakar gibi bakıyor." Nihan, elini omzuma koydu. "Daha güçlü olmalısın. Artık bunun farkındasın. Çünkü sevgi, zayıflatır. Birini seviyorsan, daha güçlü olmak zorundasın. Sadece kendin için değil, onun için de güçlü olmalısın."

"Biliyorum."

Sevginin bir gün en büyük hastalığım olacağının zaten farkındaydım. Bunu biliyordum.

Gurur'u gördüğüm, onun gözlerine baktığım, onun hayatına bodoslama daldığım o gece bile, onun hayatıma bir yıldırım gibi düşmesine rağmen, bir güneş kadar çok yer kaplayacağını biliyordum. O, yıldırımın anlık öfkeli ışığı değildi. Güneşin sonsuz parıltısı gibiydi ve gece bile güneşe mahkûmdu. Ayın tenine güneşin ışığı düşmeden, gece de olmazdı. İşte beni böyle sarmıştı. Her köşemi. Hücrelerimi. Moleküllerime kadar sızmıştı. Yapı taşım hâline gelmişti.

"Muşta kayıtlara ulaşmak için çalışıyor, eğer mobese görüntülerine ulaşabilirsek birçok şeye de ulaşmış olacağız," dedi Nihan. "Biricik, staj

yaptığı gazetedeki iç kaynaktan öğrenmiş. O gece, kaza gecesinin haberi yapılmış ama tek bir araç görünüyor. İkinizin olduğu araç. Tırdan ya da tıra dair bilgilerden eser yok. Polis seninle konuştu mu?"

Uykuya dalıp durduğum, bilincimin bir saç teli kadar ince bağlarla hayata tutunduğu o paramparça günlerden birini hatırladım. Evet, ifadem alınmıştı. Neler anlattığımı hayal meyal hatırlıyordum ama ayrıntıları vermiştim; bazı noktalarda ayrıntıları vermeme, kaza anından hemen sonra oraya gelen kardeşim de yardımcı olmuştu. Nihan'a anlattıklarımı parçalar hâlinde aksettiğimde başını salladı.

"Gurur da böyle bir ifade verdi," dedi. "Ortada bir tır var ama aslında yok. Biricik'e bunun bir hayalet tır olduğunu söylemişler. Belirsiz kazalarda, yani sürücü kaçtığında ve izine rastlanmadığında, artık kaynaklar tükenir, arayış biter, bunu hayalet araç olarak adlandırırlar," Nihan, sıkıntıyla dolu bir nefes aldı. "Bakalım bu gece o görüntülere ulaşabilecek miyiz?"

"Umarım."

"Gidip Gurur'u bul istersen. Askerlerden biri fena üşütmüş, gidip ona bakmam gerek. Vural'ı alıp gelirim."

"Tamam." Yavaşça eğilip Simi'nin yoğun tüylerine parmaklarımı daldırdım. "Hoşça kal şirin bebek."

Simi kuyruğunu sallayıp yüzünü elime sürterek sanki bana veda etti. Nihan'ı arkamda bırakarak diğer koridora girdim, Gurur'un kaldığı koğuşa doğru yürümeye başladım. Devran ile Ecevit, koridorun sonunda konuşuyorlardı. Yanlarından geçerken, "İyi geceler," dedim, yüzümün solgun olduğunu fark eden Devran, ânında yanımda bitmişti.

"Her şey yolunda mı, Zel?" diye sordu merakla. "Rengin kireç gibi."

"Üşüdüm biraz." Kollarımı bedenime iyice sardım. "Tesis hep böyle soğuk muydu?"

"Çalışma yapılıyor, o yüzden petekler kısıldı." Devran üzerindeki kamuflaj montu çıkardı, yeşil, oldukça kaba bir monttu. Omuzlarıma bırakırken ona, "Gerek yok," desem de umursamadı. Üzerinde sadece kısa kollu kamuflaj yeşili bir tişörtle kaldı ama o kaslara soğuk işlemiyor olmalıydı. "Bu seni idare eder," diyerek gülümsedi. "Merdo'nun yanına mı gidiyorsun?"

"Evet. Kaldığı odadaydı. Giyinecekti."

"Koğuşun yerini biliyor musun? Götüreyim istersen."

"İlk geldiğim günden beri biliyorum, Devran," dedim sırıtarak.

CamScanner ile tarandı

Çekimser bir ifadeyle başını salladı. "Pardon."

"Sıkıntı değil. Sanırım artık burası da evim gibi oldu." Montuna sarıldım. "Mont için teşekkürler. Gurur'un montunu çaldıktan sonra bunu sana geri getiririm."

"Sıkıntı yok," dedi genişçe gülümseyerek.

Ecevit, Devran'ın arkasından yavaşça yaklaştı. Sanırım onun için hâlâ bir yabancı olduğumdan bana karşı temkinliydi ve duvarları vardı. Kahverengi gözleri beni inceledikten sonra, "İyi görünüyorsun," dedi. "Senin adına sevindim. Tekrar geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

"Ecevit bizim ekipten, Girdap ve Tayfun yokken onunla çalışırdık, hâliyle yoktu uzun zamandır," dedi Devran. "Büyük bir başarıyla geri geldi, aslan parçası."

"Biliyorum, yani Ecevit'i daha önce gördüm."

Ecevit ismini telaffuz etmemi garipsemiş gibi bana baktı, ardından Devran'ın omzuna vurarak, "Eyvallah tertip," dedi alay eder gibi.

"Sizin timde başka askerler de var mı?"

Devran bir süre sustuktan sonra, "Evet, Beyhan var," dedi. "Bir de gölgeler."

"Gölgeler mi?"

Ecevit'in bana güvenmediğini, "Bekletme istersen Gurur'u. Sonra Hulk'a dönüşüyor, gözünle de gördün," diye araya girerek belli etti.

Gölgeler ne anlama geliyordu hiçbir fikrim yoktu ama irdelemedim. "Tamam, haklısın. İyi geceler ikinize de."

"İyi geceler," dedi bir kadın aniden. Duraksadım, Ecevit ve Devran hızla sesin geldiği yöne baktı ve o an, kurum siyahı saçları olan esmer kadını gördüm. Hemen hemen bir seksen boylarında, manken gibi uzun ama bir mankene oranla iri bir vücuda sahip olan bu kadının üzerinde kamuflaj takımı vardı. Başındaki asker kasketine bakakaldım. Siyah saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparak şapkasının deliğinden dışarı çıkarmıştı. Kadın genişçe sırıtarak Devran'ın omzuna vurup Ecevit ile yumruk tokuşturduktan sonra, "Bu küçük hanım da kim?" diye sordu kalın, tok ve güzel sesiyle.

"Zeliş," dedi Devran.

"Çalıklı'nınki..." Kadın parmağını kaldırıp salladı ve bana doğru döndü. "Merhaba, Zeliha. Seni örmeden namını duydum. Çok ünlüsün bizimkilerin arasında. Ben Beyhan."

"Merhaba." Elimi Beyhan'a uzatmamla, kadının sıkıca kavraması bir oldu. İnanılmaz güçlüydü, parmakları sert, uzun ve kemikliydi. Elimi sıkarken canımı acıtmamak için ekstra uğraşsa da parmaklarımın uyuşmasına engel olamadım.

"Kazayı duydum," dedi üzüntüyle başını sallarken. "Çok geçmiş olsun. Ayrıca çok da memnun oldum. Uzun süredir görevdeydim, bu sabah döndüm. Seninle daha önce tanışmak isterdim. Çalıklı'yı çok severim, sıkı adamdır."

"Görevde olduğunuzu duymuştum."

"Hadi ama... Sadece bu taş kellelere ve yabancılara karşı firavun gibiyimdir. Benimle sizli bizli konuşmana gerek yok." Omzuma dokunup, "Tutmayalım seni, ben bunların haracını kesmedim daha," dedi hain bir sıntışla

Koğuşun kapısına geldiğimde etrafıma bakındım. İn cin top oynuyordu. Devran'ın montuna daha sıkı sarıldım ve tam koğuşun kapısını çalacaktım ki kapının çok küçük, gözle seçilmesi güç bir aralıkla açık olduğunu fark ettim. Parmaklarım buz gibi hissettiren demir kapıya dokundu, ağır kapıyı güçlükle ileri doğru ittim.

İçeride beni karşılayan uğultulu bir karanlık vardı. Daha sonra bu karanlık gri gölgelerle bölündü ve tam kapıda durup öylece içeriye doğru baktım. Sırtı dönüktü. Oradaydı. Odadaki cam duvarın önünde dikilmiş dışarıyı izliyordu. Siyah bir kar maskesi taktığını yüzü bana dönük olmasa da fark etmiştim. Sırtı çıplaktı, altında ise sadece kamuflaj pantolonu vardı. Geniş sırtı bir insana ait olamayacak kadar kusursuz ayrıntılarla işlenmiş bir heykelinkine benziyordu. Sırtının ortasından beline kadar inen o belirgin çukurlu çizgiye bakakaldım. Bu kadar müthiş bir iskelet ve kas sistemine sahip olması, diğer insanlara haksızlık değil miydi?

Hareketlerini izlemek ister gibi kapıya sokuldum. Beni fark ettiğini içten içe biliyordum ama ya tetikte olmaktan vazgeçmiş ve bana tam anlamıyla teslim olmuştu ya da onu izlememde bir sakınca görmemişti. Ama beni bir tehlike olarak gördüğü zamanlar hiç de uzak olmadığı, hâlâ son derece yakın olduğu için bir yanım sadece teslim olmaya karar verdiğini söylüyordu.

Ayağımdaki postalların bağcıkları gevşek bir şekilde bağlı olduğu için yere sürünüyordu. İçeri doğru bir adım attım ama bu bir avcının

CamScanner ile tarandı

avına yaklaşma şeklini değil, bir avın avcısına yaklaşma şeklini anımsatıyordu.

Av, avcısına yaklaşıyordu.

Kar maskesi başındayken o dağlara karlar yağdıran, güneşi tenime sindiren gözlerinin nasıl göründüğünü merak ediyordum. İçimde fokurdayan paniği görmezden gelmeye çalıştım, hislerim içimde lavlar gibi patlıyordu ama yine de içeri süzüldüm. Gurur olduğu yerde dimdik durmaya devam ediyordu. Sırtı gergindi, geniş ve buzla kaplı bir heykelinki kadar pürüzsüzdü. Ona yaklaşırken yüzümün renginin attığını biliyordum. Buz tutan ellerimi yavaşça ceplerime soktum. Artık titriyorlardı.

Ellerim ceplerimde ısınacaktı, tam ona yaklaştığım anda ısınan ellerimi cebimden çıkararak, onun eşsiz sırtına dokunacaktım. Kafamdaki buydu. Ama öyle olmadı. Tam arkasında durup kafamı kaldırarak ona baktığımda ellerim hâlâ buz gibiydi. Sanki şu an ellerimi ateşin içine bile soksam, buz gibi kalmaya devam edecekti.

Ayaklarım geri geri gitse de cesaretimi toplayarak sırtının önünde durdum ve alnımı yavaşça çıplak sırtına bastırdım. Ellerim hâlâ ceplerimde, alnım mezar kadar derin sırt çizgisindeydi. Teninin ne kadar soğuk olduğunu hissettim. Buzla kaplı gibiydi. Alnımı yakacak türden bir soğuktu bu ama sanki dokunduğum buz değil, ateşti; misafir etmeye başladığım hisler ateşin içinden çıkıp gelmişti.

"Alnımı sırtına yaslayınca alnında adımın yazdığını daha net hissettim," diye fısıldadı alayla.

Ellerimi ceplerimden çıkardım. Soğuk olmalarına rağmen parmaklarımı bel kenarlarında kaydırarak usulca ona dokunup onu ürperte ürperte karnına kadar taşıdım. Karın çizgisinin altında, kasıklarına yakın bir yerde duran parmaklarım, karnının içeri göçmesine neden oldu. Yarasını merak ettim. Acıyor muydu?

Şu an ne hissediyordu? Ben hiç hissetmediğim şeylerle sınanıyordum. Bu duygular bedenime yavaş yavaş yayılıyordu ve ben artık geri adım atamayacak kadar çaresiz, bunun adına cesaret diyecek kadar aptal hissediyordum.

"Bedenin kocaman," diye fısıldadığımda nefesim doğrudan sırtına yayıldı. Aklımın bir köşesinde bedeniyle ilgili düşünceler zaten tutunmaya devam ediyordu ama şimdi daha netti her şey. Ona dokunmak istemem kadar netti.

"Bedenimdeki her parçanın kocaman olduğunu daha önce de söylemiştim," dedi, sesi boğuktu ve tınısında alevlerin yanarak yükseldiği bir cehennem gibiydi.

"Kocaman olduğuna eminim," diyebildim, bu cümle onu çileden çıkarmış gibi kasıldı. Kasılmasını karnının altında duran kasıklarının dirileşmesiyle anladım. Parmaklarım yavaşça karnına çıktı. "Yaralı olduğun yere dokunmama izin verme, oraya gelirsem beni durdur," diye fısıldadım, gerildi ama olumlu anlamda başını salladı. Parmaklarımı karnının çizgisinde, taştan daha sert kas kütlelerinde dolaştırırken içimdeki ürpertiler, çağlayan bir ırmağa dönüşüyordu. Kanının gürül gürül aktığını hissedebiliyordum.

"Bana doğru dön," diye fısıldadım. "Seni kar maskesiyle görmek istiyorum."

Cevap vermedi. Nefesi hızlı ve hırıltılıydı. Bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyecekleri ikimizi de ateşlere iter diye duruyordu. Sanki dilinin ucunda beni utandıracak ama utandırırken daha arsız hislerle dolduracak kelimeler, dışarı çıkacakları anı bekliyordu. Ellerim yarasına gelmeyecek şekilde hızla yukarı tırmandı, büyük kaslı göğsünde durdu. Bir an kasıldı ama hareket etmedi.

"Bana doğru dön dedim," diye fısıldadım. "Neden görmeme izin vermiyorsun?"

Camdaki yansımasından karanlık da olsa gördüm. Belirsiz bir silüet gibiydi, yüzü bir kar maskesinin altındaydı ama güldüğünü hissedebiliyordum çünkü nefes alıp verişi bana bunu bildiriyordu.

Buz gibi parmaklarımı göğüs uçlarına koydum ve küçük göğüs uçlarını yavaşça sürterek okşadım, halkasının etrafında parmağımın ucuyla bir daire çizdim. Gurur'un gırtlağından gelen o erkeksi, kasıklarımı sızlatan ve beni çileden çıkaran iniltiyi ilk o an duydum.

"Bana kendini göster," diye fısıldadım.

"Görmek hoşuna mı giderdi?" diye sorarken sesi gücüne ve sertliğine rağmen titriyordu.

"Her zaman gider. Seni görmek..." Parmaklarımı göğüs uçlarına bastırdığımda beli ürperdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu acı çekiyormuş gibi bir sesle.

"Madem benimle oynuyorsun, ben de oyununa karşılık vermeye karar verdim."

CamScanner ile tarandı

Parmaklarımın altındaki göğüs uçlarını hafifçe sıkmamla inleyerek birden bana dönmesi bir oldu. Bir dağ gibi önümde yükseldi. Beni belimden kavradı, bedenlerimizi yapıştırmadan geri geri yürümeye başladı ve koğuşun kapısını şiddetle kapayıp beni soğuk, demir kapıya yasladı. Bir eli yüzümün yanından demir kapıya uzandı, güçlü parmaklarını kapıya yaslayarak bana doğru eğildi. Burnundan verdiği sert, sıcak nefesler hızla tüm yüzüme, boynuma ve tenime yayılmaya başladı.

"Oyunun kurallarını yazan kişiyle oynamaya kalkışırken, oyuna senin bilmediğin yeni kurallar ekleme hakkına sahip olduğunu da aklında bulundurman gerekir," dedi sert, kısık bir sesle.

Bakışlarımı usulca onun yüzüne sürüklerken kalbim şiddetle çarpıyordu. Maskenin ardındaki gözler yanıyordu.

"Kuralları bana da öğret o zaman," dedim. "Eklediğin yeni kuralları da bilmek istiyorum."

Gözlerim çıplak karnına kaydı. Yarası beyaz, etrafı tentürdiyotlu bezin altındaydı ve tenine uyum sağlamış görünmez bantlar bezi sabit tutuyordu. İçim acısa da gözlerimdeki tutku silinmedi. Yeniden ona doğru çıkardığım gözlerimdeki ateşi görebiliyordu.

"Beni azdırdığının farkında mısın?" diye sorarken, maskenin altındaki gözleri o kadar büyük hislerle taşmama neden oldu ki tek yapabildiğim derin bir nefes almak oldu. "Beni deli gibi azdırdığının farkına var."

Gözlerim irileşti ama cesaret geri çekilmedi. "Gözlerini bu maskenin içinde görünce benim için de kolay olmuyor," diye itiraf ettim. Gurur, çenemi tuttu, başımı yavaşça kaldırdı ve dudaklarımız birleşmek üzereyken durup eziyetin dozunu arttırdı.

"Söylemeni istiyorum," dedi. "Senden, seni ne kadar azdırdığını duymak istiyorum."

Kasıklarımdaki yangın karnıma, karnımdan göğsüme, göğsümden kalbime yayılıyordu. Ateşin bana dokunması gibiydi, ateşin önünde savunmasızca durmak gibiydi. Kabuğundan çıkardığı o insandım. Şimdi karşısında çırılçıplak bir gerçeklikle dururken, bir zamanlar olduğum kabuğa ne kadar da yabancıydım.

"Söylet o zaman," dedim, bu bir başkaldırıydı. Beni ne kadar etkilediğini ona kolayca söylemekten kaçacaktım. Son âna kadar. Beni sudan çıkmış bir balık gibi çırpınmaya başlamama neden olacak kadar delirtene dek.

"Bu maskeyi uzun zamandır takmıyordum," derken dudakları dudaklarıma daha yakındı. "Bana hep girdiğim çatışmaları, kazandığım zaferleri hatırlatıyordu. Ve soğuğu, bembeyaz karları. Artık seni de hatırlatacak." Dudaklarımız birbirine sürtündü ama öpüşmedik. Soğuğun kaybolduğunu, yerine sıcağın geldiğini artık tüm hücrelerimde fazlasıyla hissediyordum.

Aramızda tutku kıvılcımları uçuşmaya başlarken, "Demek söyletmemi istiyorsun," dedi, sesi bir ok gibiydi. Açlıkla daha fazlasını ister gibi dudaklarıma saldırdığında ise ona istediğini verdim ve bu karanlık koğuşta onunla sertçe öpüşmeye başladım.

O beni öptükçe, içimde yaktığı ateş daha da yoğunlaşıyordu. Sanki boğazımdan aşağılara, kalbime, göğüs kafesime, kasıklarıma lavlar akıyordu. Her bir noktamı bu denli yakabiliyor olması akıl dışıydı. Böyle soğuk bir havada, buz gibi teni nasıl oluyordu da ateşin içinde oturuyormuşum gibi hissettirebiliyordu?

Gözlerini açtığında öpüşmemiz devam ediyordu. Bana baktığını hissedebiliyordum ama odaklanamıyordum. O bana bakmaya başlayıncaya dek, ben gözlerimin açık olduğunun bile farkında değildim. Üzerimden önce Devran'ın kamuflaj ceketi kayıp yere düştü, ardından Gurur ellerini belime indirdi ve incelen belimin kıvrımlarına dokunarak kazağı yukarı sıyırdı. Kazak karın boşluğuma dek yukarı sıyrıldığında ise onun soğuk ve sert parmak uçlarının dürttüğü çıplak tenim, sanki dokunduğu yerlerden açılarak kanamaya başlamıştı.

Sanki parmakları tenime batıyor, tenimin içine girip keskin bıçaklara dönüşüyor, tenimden kanım değil, ruhum akmaya başlıyordu.

Gurur, ruhumun kokusunu alıyormuş gibi inleyerek dudaklarımı daha şiddetli öpmeye başladı. Elleri izin isteyen dokunuşlarla beni çileden çıkarıyordu. Sonunda izin bariyeri yıkıldı ve arsız dokunuşlar yukarı doğru tırmanmaya başladı. Kazağımın içine daldı, sırtıma geldi, kanatlarım varmış ve kanatlarıma dokunuyormuş gibi beni okşadı, ardından sütyenimin kopçasını buldu. Nefesim dudaklarında hızlandı. Körük gibi inip kalkan göğsüm, artık eğildiği için neredeyse beninle aynı seviyede duran göğsüne yaslı hâldeydi.

Gurur'un parmakları tenimde yavaşça ilerlerken artık ben de onun dudaklarına doğru inliyordum. Sanki ağzının içine iniltilerimin temeline gizlediğim istekleri bırakıyordum. Bu istekleri görüyor, duyuyor, hissediyor ve ona göre dokunuşlarını şekillendiriyordu. Akıl alır gibi

CamScanner ile tarandı

değildi, tenim ise aklımı bir kenara iterek her şeye razı bir şekilde bu dokunuşları anlayışla karşılıyordu.

Parmakları, kopçası çözüldüğü için ayrılan sütyen uçlarının az önce yaslı durduğu derinin üzerinden geçerek daha yukarı geldi. Elini kazağımın baş kısmından çıkararak ensemi kavradı ve bu hareket beni sessizce inletti. Saçlarımı alt kısımlarından kavrayıp başıma güçlü parmaklarıyla masaj yapıyor gibi beni tutarak daha sert öpmeye başladı. Bu sırada diğer eli öne doğru kaymış, kopçaları açıldığı için genişleyen sütyenimin demirinin altından girerek göğsüme ulaşmıştı.

Büyük avucu bir göğsümün tamamını kavradı ve içinde âdeta yok etti.

Göğsümün ucunun şişerek onun avucunun içine yaptığı baskıyı tıpkı benim gibi o da hissetmiş olacak ki, gırtlaktan gelen bir inilti yle beraber kasıklarımdaki kanın çağlamasına neden olan erotik bir küfretti. Bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacıyla kasıldım ve Gurur, dudakları dudaklarımı eritirken büyük avucunun içine sürten göğsümün ucunu yavaşça okşamaya başladı. Gözlerimi sabit tutamadım ve Gurur, göğüs ucumu parmaklarının arasına alarak sıktığında tırnaklarımı onun çıplak, geniş omzuna bastırarak inledim.

Gurur, "Uçların benim yanımda hemen böyle şişiyor, değil mi?" diye sordu.

Zonklayan kasıklarımla sadece kısık kısık inleyebildim. Her an biri içeri girebilir, bizi bu hâlde bulabilirdi ve bu çok korkunçtu ama öte yandan salgıladığım adrenalinin sebebinin bu korkudan kaynaklı olduğunu da biliyordum. Baş ve işaret parmağının arasına aldığı göğüs ucumu sıkarak daireler çizerken başımın üstünde şimşekler çakıyordu.

"Siktir," diye tısladı zehirli sesiyle. "Uçları ne kadar da sert. Eminim emdiğimi düşünerek iç çamaşırına akmışsındır." Sesinin kalınlığına yakışan bu kelimeler, kalbimi yerinden çıkaracaktı. Tüm duyularımın tek bir noktaya toplandığını hissettim. "Söyle bana. Seni sulandırıyor muyum?"

Tüm bunları içimi ağrıtacak kadar kısık, dehşet verici şekilde seksi mırıldanıyordu. Ona hayır demenin imkânsız olduğunu zaten biliyordum ama bu yeni bir deneyimdi ve artık bunu tüm damarlarımda hissediyordum. Ona hayır demenin imkânsızlığı, damarlarımda kanım gibi dolanıyordu.

"Söyle," diye diretti kulağıma doğru ve parmakları göğüs ucumu daha sert ezdi. Bedenimin yay gibi öne doğru büküldüğünü ve bir hilâl şekli aldığını fark ettim. Bu onu eğlendirdi ama işkencesini sürdürmeye devam etti. "Söylesene benim güzel sevgilim."

"Gurur, evet, lütfen," diyebildim. Panikle kaplı, istek ateşine tutulup alev almış çaresiz kelimelerdi bunlar. Bedenim alarma geçmişti. Resmen tüm hücrelerimden yükselen alarm seslerini duyuyordum. Zonklamalar, patırdamalar, çarpmalar ve uğultular. Tamamı vücudumun içinden geliyordu. İçinden ve dışından.

"Ne evet? Söyle. Söylesene güzel sevgilim, küçük deliğin benim için ıslanmıyor mu hiç?"

Nasıl ıslandığını bilse şaşırırdı.

Bacaklarımın arasında, doğrudan vajinamda hissettiğim kasılmalar şiddetlenmeye başladı. Bir akıntıya kapılmışım da sürükleniyordum sanki. Onun koca bedeninin altında olduğumu hayal ettiğimde, onu koca bedeniyle üstümde nefes nefese düşündüğümde, uzunluğunun içime girip çıkışını izlemek için başımı öne uzatıp birleşmemizi izlediğimi düşlediğimde nasıl kasıldığımı, parçalandığımı, sırılsıklam olduğumu bilmiyordu. Tüm düşünceler, istekler ve hayaller bir sağanak gibi beni yağmalıyordu.

"Gurur," diye fısıldadım. "Söylesene, yakalanma tedirginliğiyle dolduğunda daha çok mu istiyorsun beni?" Kar maskesinin ardındaki gözler şehvetle parladı; bir bıçağın keskin yüzeyi gibi, ayna gibi...

Tırnaklarım tenini çizdi ve vajinam yeniden ısrarla seğirdi. Vücudumda pek de pratiğe dökmediğim için belirsiz olan zevk kanalları ve noktalarını benden önce o keşfediyordu. Sanki her şeyimin yerini biliyordu. Neresinin beni delirtip, neyin benim dilimi çözeceğini muhteşem bir uyumla biliyordu. Sadece Gurur biliyordu.

"Her an, her zaman," dedi. "Seni düşünmediğim, istemediğim tek bir an yok. Olmadı. Hiç. Peki ya sen? Sen de beni istiyor musun, Zeliha?"

Dizini yavaşça bacak arama sokup kaldırdı, sürterek ilerletti ve tam vajinamın üzerine yasladı. Bu, dizinin üzerine tüm ağırlığını vererek sürtünmeye başlamak istememe neden oldu. Utançtan ölebilirdim ama bunu yaparken tek bir an düşünmezdim.

Kendimi onun hırçın sularına boğulmak pahasına bırakmıştım.

"İstiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Burası, Zeliha," diye fısıldadı. "Dizimle bastırdığım yer." Dizini artık kalp kadar şiddetli çarpan klitorisime sürttüğünü hissettim. "Burası benim için hiç sulanmadı mı?"

"Neden bakmıyorsun?" diye sordum tüm cesaretimle.

Gurur gırtlaktan gelen bir inlemeyle dudaklarıma yapışırken dişlerimde onun çenesinin kuvvetini hissettim. Elini yavaşça kapıya götürdü ve demir sürgüyü sertçe çekerek kapıyı kilitledi. Kazağımı sıyırdı, yukarı çekti ve dudaklarımız sadece kazağımı kafamdan çıkarana dek ayrı kaldı. Sonrasında öpüşmemiz yine başladı. Hızla yayılan bir yangın gibi dudaklarımız yüzümüzün her noktasına yayıldı. Kazak yere düştü, sütyen yere düştü ve Gurur beni belimden kavrayıp dudaklarımız hâlâ mıhlı hâldeyken ranzaya doğru götürmeye başladı.

"Siktir et, acımayacak canım falan. Kucağıma çık," dedi hırsla ve ben daha hareket edemeden beni kavrayıp kucakladı. Vajinamın göğsünün altına yaslandığını hissettim. Eğildim, başının etrafına kollarımı sardım ve yukarıdan ona doğru sarkarak dudaklarını şiddetle öpmeye başladım. Ranzanın önüne geldiğimizde, "Başını eğ," dedi, çok geçmeden beni ranzaya yatırdı ve bedenim onun altında yayılırken gözlerimi kaldırıp koca bedeniyle önümde duran kar maskeli adama baktım.

Gözleri tüm karanlığa, gölgelere ve geceye rağmen cam gibi parlıyordu. Dizini ranzaya koyarak önümde yükseldiğinde gözlerim geniş omuzlarına, patlayacak gibi duran kaslarına, beni meftun eden koca cüssesine kaydı. Sonra yeniden ona baktım ve "Bekle," diyerek ranzadan kalktı. Nabzım damarlarımı yırtan bıçak gibi içimde dolaşıyordu. Ellerimle göğüslerimi örtmedim. Karın beyaz ışığının ve ayın gümüşi parıltısının tenimi aydınlattığını biliyordum ama beni görmesinden çekinmedim. Beni görmesini ben istedim.

Önüme tekrar geldiğinde maskenin içindeki buz sıcağı gözler resmen vücuduma damladı. Yaktı. Göğüslerime baktı, sonra göçük gibi duran karnıma ve taytımın zar zor örttüğü kemikleri belirginleşen kasıklarıma. Elinde beyaz bir şey tuttuğunu fark ettim. Gözlerindeki öfke büyüyordu, sanki buz sarkıtları gözlerinden düşerek tenime saplanıyordu. Göğüslerim onun önündeyken tutku sanki onun içindeki tüm kötü, karanlık duyguları yukarı yükseltiyordu.

"Başını kaldır," dedi sertçe.

Doğruldum, doğrulduğumda içeri çöken karnıma, belirginleşerek öne atılan göğüslerime kaydı gözleri. Burnundan verdiği sert nefesle be-

raber onunkinin aksine beyaz olan kar maskesini başıma geçirdi. Gözlerimi ve dudaklarımı yakalayan gözleri, yeniden göğüslerime doğru su misali damladı ve "Öp beni," diye emretti.

"Gel buraya," dediğimde avucum çoktan ensesine kaymıştı. Bacaklarımı biraz aralayıp yer açtım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız şiddetle çarpıştı. Üzerime uzanmadan dizlerinin üzerinde abanırken altımızdaki ranzanın gıcırdadığını duydum. Nefes nefese öpüşmemiz çok gürültülüydü, sanki beni hem diliyle hem de dişleriyle öpüyordu. Baş döndürücü sesleri duyuyordum. Bize aittiler.

"Öp beni," diye inledim sanki şu an dudaklarımı ısırıp çekiştirerek öpmüyormuş gibi. Parmaklarım boynundaki damarlara kaydı, güçlü damarları parmak uçlarımda hissettim. "Bu damarlardan sadece boynunda mı var?" diye sordum ağzına doğru ve bu ikimizi dudak dudağayken aynı anda gülümsetti.

"Daha fazlası, daha çok seveceğin bir yerde var," diye fısıltıyla inledi.

"Görmeden inanmam," dediğimde iniltiyle karışık kahkahası ağzımın içindeydi.

Parmaklarım hınçla saçlarına kaydı, saçlarını avuçlayıp çekiştirirken içli içli inleyerek öptüm onu. Maskenin yünden yapısı mı yüzümü terletiyordu yoksa ona bu denli açık olmam mı bilmiyordum. Elleri göğüslerime indi, başım geriye doğru giderken dudaklarımız ayrıldığı için sinirlenmiş gibi, "Geri çekilmeyeceksin," diye hırlayıp çenemi dişlerinin arasına alarak sertçe ısırdı. "Sakın tekrarlama," dedi uyarıcı bir sesle. "Şimdi ağzını ağzıma ver."

"Emretmen hoşuma gitti," dedim dilimi çenesinde gezdirip dudaklarını dudaklarına yaklaştırarak. "Yeniden yap."

"Kudurtmak istiyorsan, başardın." Dudaklarını dudaklarıma sürterken kurduğu bu tehlikeli cümle, bedenimin kasılmasına neden oldu. "Sınırsıklam olunca böyle ağzın mı açılıyor senin, yabani gelincik?" Dilini çeneme sürttü, boynuma indirdi. Daha fazlası için başımı geriye atarak boynumu ona sundum. Parmaklarıyla göğüs uçlarımı sıkarken diliyle de boynumda bilinmez noktalara kayarak beni çıldırmanın eşiğine sürüklüyordu.

"Maskeni çok sevdim," dedim. "Ama şimdi çıkar şunu." Kafasından tutup yere attığım maskeye ikinci kez dönüp bakmadı bile. Bir gölge gibi üzerime çöktü ve dudakları çenemden boynuma, oradan da iki göğsümün ortasındaki boşluğa inerken dili de dudaklarına eşlik etti. Bunu

CamScanner ile tarandı

yaparken dağılmış saçları kışkırtıcı görünüyor, gözleri doğrudan beni izliyordu.

Beni delirten bir hisle, "Gurur," diye söylendim.

Dişlerini göğüs ucuma sürterken gözleri hâlâ bendeydi. Dağılmış saçlarına dokunmak için elimi uzatacakken elimi havada yakalayıp, öfkeyle kaynayan kışkırtıcı gözlerini kıstı ve dişlerini sertçe göğüs ucumdaki halkanın etrafına batırdı.

Belim yataktan yükselerek bir yay şeklini alırken, "Ellerin tutmayacak hâle gelene kadar boşaldığında da saçlarıma asılmaya çalışacak mısın merak ediyorum," diye fısıldadı ürkütücü bir sesle.

"Tüm tırnaklarımı sana batırıp her yerini kestiğimde, elimin tutup tutmadığını anlarsın," diye inledim ve bu onu daha çok delirtmiş gibi dişlerini sertçe göğüs ucuma bastırıp göğsümün ucunu çekerek ısırdı.

"Bu hâlini çok beğendim ama boşaldığında yaptığın tek şey kedi gibi miyavlayarak titremelerin geçsin diye bana sığınmak olacak." Gözleri bu kez maskenin ardından değil, doğrudan çıplak bir şekilde göğüslerime kaydı. "Emdiğimde daha da büyüyecekler."

"Em," diye emrettiğimde burnundan sert bir nefes verip göğsümün ucunu ağzına alıp ısırarak emmeye başladı. Tırnaklarımı çarşafa geçirdim, başımı sağa sola çevirirken bilinçsizce inliyor, alt bedenimi havaya kaldırıp onun kasıklarına bastırmaya çalışıyordum. Eli usulca taytımın tam ortasına, onun için kasılan vajinama kaydığında, elinin soğukluğunu bize engel olan kumaş parçasına rağmen tam o noktada hissettim. Bu, beni tamamen delirtmişti.

"Sikerler."

Birden geri çekildi. Bacaklarımı ikiye ayırdığında taytımın bağlarının gerildiğini hissettim. Gözlerini kaldırıp darmadağın olmuş saçlar ve tutkuyla yanan gözlerle, "Dünyadaki tüm taytları sana alabilirim. O yüzden çok üzgünüm ama bu olmalı, bebeğim." Ben daha ne olduğunu anlayamadan, o koca eller taytımı ortasından yırttı ve çıkan kumaş sesiyle beraber gözlerim iri iri açılırken Gurur kumaşı parçalayarak tüm bedenimden sökmek ister gibi ayırdı.

Sadece bacaklarımın bir kısmını örten kumaş parçası ve çıplak göğüslerimle öylece altında yatarken ona dehşetle bakıyordum. Bilinci hâlâ kaybolmamıştı ama sanki birazdan tüm mantığı devre dışı kalacaktı. Bakışları beni bu düşünceye götüren pusulaydı.

Bacaklarımı birleştirmeye çalışırken, "Biri gelirse?" diye sordum. Dizlerimi öyle sıkı kavradı ki bunu yapamadım. Gözlerimiz birbirine mıhlı hâldeydi, bedenlerimizin eksi ve artı kutupları birbirini ihtirasla çekmeye devam ediyordu.

"Bacaklarını aç, Zeliha. Benim için aç."

"Ya biri..."

"Kimse gelmeyecek. O kapıdaki sürgü varken bu kapıyı tankla açamazlar." Dizlerimi tutarak birden bacaklarımı ayırıp aç bakan gözlerini iç çamaşırıma indirdi. "Hassiktir amına koyayım ya," diye açık saçık bir küfür ederken yüzündeki öfke beni korkuyla doldurdu. "Küçücük olmasına rağmen nasıl tüm şeklini verebilir ki?" Eğildi, diz kapaklarıma bastırdığı avuçlarına rağmen bacaklarım tir tir titriyor, vajinam şehvetle kasılıyordu. "Çok mu kasılıyorsun?"

Gözlerini hızlıca kaldırıp gözlerime dokundurdu, ardından tekrar iç çamaşırıma indirdi.

"Siktir, kalp gibi atıyor ve bu o sikik kumaş parçasına rağmen belli oluyor." Birden bacaklarımın arasına doğru uzandı, yüzü tam o noktaya geldiğinde sıcak nefesi bacaklarımın iç kısmını okşuyor, titremelerimi artırıyordu. Tırnaklarını kumaşa bastırırken ne yapacağını merak eder hâlde başımı kaldırıp onu izlemeye başladım. Kendi bedenimden güç almak için dirseklerimi yatağa yaslamıştım.

Dudaklarını yaladı. Kendi dudaklarını. Çıldırtıcı bir görüntüydü.

Sıcak nefesini oraya verirken, yüzünü yavaşça yaklaştırdı ve burnunu kumaşın üzerine sürtüp yavaşça bastırdı. Gözlerimin kaydığı an, o andı. Başım geriye düştü. Nefesi doğrudan oraya yayıldı ve beni kokladığını hissettim.

"Siktir siktir siktir," diye fısıldadı arka arkaya. "Benim küçük, güzel sevgilim."

Parmaklarını kalçalarıma bastırarak burnunu oraya biraz daha bastırdı. Dirseklerim yatağın üzerinde kaydı ve geriye doğru devrildiğimi hissettim. Gurur burnunu klitorisime sürterken tüm bedenimle birlikte kulaklarım da zonkluyordu. Burnunu sanki bilinçli bir şekilde gitgide yükselerek onun için şişen yumruma bastırıyor, sürtüyordu ve bu akıl alır gibi değildi.

"İşkence ediyorsun!" diye inledim öfkeyle.

"Sessiz olmazsan bu işkence yarım kalır ama..." Dilini bacak içime sürterken gözleri bendeydi. "Yarım kalsın mı istersin? Hoş, istersen

CamScanner ile tarandı

bağıra bağıra boşal. Bu koğuştaki sesler dışarı çıkmaz ama dışarıdaki sesler doğrudan içeri gelir." Dili yeniden bacak içime kaydı. Tam vajinamla bacağım arasındaki gergin deriyi yalarken artık ayak bileklerim bile titriyor, Gurur sabit durmam için beni kasıklarımdan kavrayarak tutuyordu.

"Maskeni çıkar," diye emretti. "Maskeni çıkar ve dilim deliğine istediğini verirken nasıl göründüğünü görmeme izin ver."

"Ben..." Nefes nefese elimi maskeme götürdüm. Göğsüm körük gibi inip kalkıyordu.

Gurur, "Çıkar şunu," deyince gözlerimiz buluştu ve dilinin açılıkla yeniden bacağım ile vajinam arasındaki gergin deride dolaştığını gördüm. "Hadi bebeğim, çıkar. Yüzünü görmeme izin ver."

Maskeyi tutup söker gibi çıkarmamla saçlarım dağıldı, başımı hafifçe salladığımdaysa saçlarım birer kamçı gibi şakıyarak tenimi dövdü. Gurur bu görüntü karşısında nedenini anlayamadığım bir şekilde inledi ve o an ayın gümüş ışığı ikimizi de altına aldı. Gurur'un iç çamaşırının kumaşını usulca kenara çektiğini hissettim. Kumaş vajinamdan ayrılırken nemden dolayı zorlanmıştı. Gurur dudaklarını ısırıp gözlerini oraya dikerken bu görüntüden son derece hoşlanmışa benziyordu.

"Sen düşüncelerimden de hayallerimden de güzelsin, Zeliha," dedi ağır nefesi oraya çarparken.

"Görmek istiyordun, gördün," diye fısıldarken artık arsızlık sırası benim gibiydi ama yanaklarım yanıyordu.

Gurur söylediğime aldırış etmeden bacaklarımı iyice ayırdı ve vajinamın tüm hatlarını görüyor olduğunu bilmek beni utançtan öldürecek sandım. Ne kadar kısıtlı ışık olsa da o keskin gözler benimkilerden iyi görüyordu, emindim. O gözler bir komandonun gözleriydi. Karanlık dağlarda nöbet tutup bir aslan gibi ilerleyen vahşi adamın gözleriydi.

Dudaklarını sanki öpüyor gibi oraya bastırdı. Küçük bir öpücüktü. Ama tüm dengelerimin sarsıldığını hissettiren bir öpücüktü. Karanlığın içimden emildiğini hissetmeme neden olan ise bir sonraki öpücük oldu. Çünkü bu öpücük, ilk öpücüğe göre daha ısrarcı, daha sertti. Sanki bir şeyi koparıp almak istiyor gibiydi. Klitorisimi dudaklarının arasına alarak çekiştirdi ve etimin uzadığını hissedince dişlerimi sıkarak inledim. Daha sonra Gurur serbest bıraktığı yüzeyi aşağıdan yukarıya doğru sertçe yalayıp yeni bir öpücük daha kondurdu.

"Seni öyle çok yiyeceğim ki kırıntın bile kalmayacak," diye inledi, ardından orayı âdeta emmeye başladı. Ellerim saçlarına gitti ama dokunmama izin vermeden bileklerimi havada yakaladı. Ona hükmetmeme son ana dek izin vermedi.

Dili, vajinamın içine kadar geliyor, beni baştan sona yalarken onun sıcak ağız sıvılarını her noktamda hissetmemi sağlıyordu. İç çamaşırımı biraz daha çekince kalçalarımın acıdığını hissederek kıpırdandım. Gurur bir eliyle kalçalarımı yoğururken, diğer eliyle vajinamın duvarlarını araladı ve diliyle klitorisime seri darbeler vurmaya başladı.

"Gurur," diyebiliyordum, dudaklarıma gelen küfürler ise sadece mırıltılar olarak çıkıp gidiyordu ağzımdan. Ağzını tamamen oraya bastırmadan önce adımı inledi ve sonra beni âdeta vakumlar gibi emdi. Tüm zerremi yemek istiyor gibiydi. Dili öyle seri hareket ediyordu ki, artık dilinin başka ne işlere yaradığını daha iyi biliyordum.

Bir eli yılan gibi sürünerek yukarı çıktı. Göğsümü büyük avucunun içine aldığında yer yerinden oynadı. Orayla öpüşüyordu ve bu öpüşmenin seslerini duyuyordum. İniltilerim artık ağır tahrik kokan kelimelere bırakmıştı yerini. Resmen oraya doğru konuşuyor, tüm benliğimi ve ruhumu sarsarak bana daha fazlasını vermek ister gibi yalıyordu. Birdenbire kadınlığıma tükürdü ve diğer eliyle kadınlığıma küçük bir fiske vurarak kendi ağız sularını kadınlığıma yaydı. Şimdi sadece kendi parıltıma değil, onun bana verdiği parıltıya da sahiptim.

"Bir köpek gibi yaladığımı hissediyor musun?" diye sordu sertçe, ardından dişlerini deride gezdirdi ve klitorisimi dişlerinin arasına aldı. Zonklamalar arttı. Dişlerinin etrafında bir nabız gibi gümlüyordum. Klitorisimin acısı bir müddet sonra zevke dönüşünce, "Evet," diye inledim.

"O zaman kafamı tutup neden beni deliğine bastırmıyorsun?" diye sordu. "Kullan ağzımı."

Saçlarını kavradım, dediğini yapmak için onu kendime bastırırken her şey karmaşıktı. Sanki olduğum yerde bir hologram gibiydim. Etraf parazitleniyor, görüntüler bulanıyordu. "Kalçalarını kaldır ve güzel amını ağzıma yasla bebeğim," dediğinde hırsla kalçamı kaldırıp onun saçlarını asıldım. İnleyerek öyle deli yalamaya başladı ki, artık son nefesimi vermek üzereymişim gibi titriyordum. Kalçalarım havalanmıştı, sadece belimin bir kısmı ve omuzlarım yatağa değiyordu. Titriyordum. Onun ağzındaydım ve delice titriyordum. Tüm hücrelerimle.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi ağzı oradayken. "İşte böyle. Bu küçük delikle sik ağzımı," deyince gözlerim geriye doğru kaydı ve bedenimi havada tutamayıp titreyerek yatağa düştüm. Gurur bir bacağımı dizimden kırarak ikiye ayırıp diğerini yukarı çekti. Tekrar tükürdüğünü fark ettim ve sonra dik bir yokuştan aşağı doğru salınmaya başladığımı hissettim. Çığlık atmamak için ağzıma bir parmağını verirken dişlerim artık onun parmaklarının etrafını kavramış hâldeydi. Büyük parmağını hem yalıyor hem de tüm çığlıklarımı dindirmek istercesine ısırıyordum. Tıpkı onun, oraya yaptığı gibi.

Algılarım kayboldu. Bir boşluktaydım. Artık bedenimin içinde değil, dışındaydım sanki. Gurur'u da kendimi de görebiliyordum; o yataktaydık. Dağılmış bir hâlde yatağa serilmiştim, nefes nefese ve kan ter içindeydim. O ise hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Parmağı ise dişlerimin...

Yavaşça bacaklarımın arasından çıkarak üzerime doğru kaydı. Ağırlığını bana vermeden parmağını ağzımdan çıkardı ve dişlerimi sapladığım için kan lekeleriyle dolan parmağının bir tarafını o yalarken, diğer tarafını ben yaladım. Aynı anda.

Sonrasıa dudakları dudaklarımdaydı. O kirli öpüşmeyi asla unutamayacağımı biliyordum.

Beni yavaşça kollarının arasına çekti. Haklıydı. Titremelerim çağların ötesine geçti; tüm zamana yayıldı. Hiçbir şeye hâlim yoktu. Nefes almaya bile. Her şey, dünya, zaman, gücüm kaybolup gitmişti. Boşlukta uzanıyor gibiydim ama bir o kadar da dopdoluydum. Tek hissettiğim bedenime yayılan o beni kıskıvrak kavrayıp sıkmış rahatlama duygusuydu. Gevşemiştim; her şey kalkıp gitmişti.

Yüzünü boynuma sokarken, "Nasıl bu kadar manyak edebilirsin sen beni?" diye sordu nefes nefese. Ona dokunma isteğiyle yavaşça döndüm ve beni kendine iyice çekip göğsüne sakladı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Bu hâlin beni senden bile çok rahatlattı."

"Parmağın acıyor mu?" diye fısıldadım.

"Gelincik kaptı," dedi gülerek, ardından dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Senin için bir eşofmanım var, endişe etme." Çenesini saçlarıma sürterek yutkundu. Sıcak ve kalın kollarına dokunuyordum. "Kokusunu sindirdiğin bu çarşafı da tek başına yıkanması için çamaşır odasına götürüp ellerimle makineye tek başına yerleştireceğim."

"Hasta," diye fısıldarken gülüyordum.

"Sana."

"Hım?"

"Sana diyorum. Sana hasta." Kafasını indirip yüzüme baktı. "Maske seni bu kadar çıldırtacaksa evde bütün gün maskeyle dolaşacağım, haberin olsun."

"Sus ya," diyerek yüzümü göğsüne sakladım. "Deli."

"Senin delin."

"Bak sen."

"Seni temizleyeyim."

Yavaşça doğruldu ve dediğini gerçekten yapacağından yana şüphem olmadığı için sessizce bekledim. İlk önce bacaklarını ve bacaklarının arasını temizledi, ardından kalkıp bana bir eşofman verdi. Eşofmanı bana biraz bol gelmişti. Altımda ona ait bir eşofman ile üst kısmım tamamen çıplak hâlde eğilip sütyenimi aldım yerden. Arkamdan yaklaşıp, çıplak belime sarılıp enseme bir öpücük bıraktı. Başımı geriye attığım anda öpücükler boynuma ve köprücük kemiklerime indi.

"Eşsizsin," diye mırıldandı. "Neden, nasıl, niye? Aklımı kurcalıyor bu."

Sütyenimi giyerken gülümsedim. Soğuk parmakları sırtımda turladı, kopçalarımı birleştirmek için yukarı kaydı; sütyenimi takmama yardım etti. Yerdeki kazağı kafama geçirdiğim esnada yatağındaki çarşafı söküyordu. Üzerine tişörtünü geçirdi, yavaşça indirdi. Parçaladığı taytını ve çarşafı bir top yaptıktan sonra gözleri yerde duran cekete indi.

"Devran'ın mı?" diye sordu.

"Evet, üşüdüğüm için vermişti."

"Ceketi gebertmişiz," dedi sırıtarak. "Sana dokunduğum ellerle o cekete dokunamam. Ceketi yerden alsana."

"Ha?"

"Sana dokundum, sana bulandım. Başkasına ait bir şeye dokunmamı bekleme. Hadi al." Gülümsemesi hâlâ yüzünün sınırlarındaydı. Omuzlarıma kendisine ait olan kamuflaj ceketi örttü. Eğilip ceketi alırken Gurur, "Maskeleri de al," dediği için maskeleri de üst üste koyarak elime aldım. Birlikte koğuştan çıktık. O çamaşır odasına giderken ben de alt kata inip cam bahçeye girdim. Cam bahçe karlar altındaydı. İçeride bir sokak lambasını anımsatan büyük, beyaz bir ışık yanıyordu. Demir sandalyeler ve masa da karlar altındaydı.

Gülümseyerek üstü açık cam tavana baktım. Tavanı açmışlardı. İçeri kar yağsın diye miydi? Gülümsemem genişledi çünkü paramparça ol-

CamScanner ile tarandı

muş bedenime usulca düşen kar tanelerinin dokunuşunu yüzümde de hissediyordum. Gurur'un sihirli dokunuşlarına benziyordu.

Gelişini fark etmedim ama ruhumu bağlayan sarılışını hissettim. Arkamdan sokulup kollarını bedenime sardı ve çenesini başımın üstüne koydu.

"Bu bahçeyi sevdiğini, bu bahçeye ilk girdiğinde takındığın bakışlardan anlamıştım," diye fısıldadı. "Karlar altındayken de görmek istersin diye düşündüm."

Karın soğuk kokusunu içime çekerken, "Çok güzel," dedim.

"Üşüdüysen kar maskeni takabilirsin," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"İşine gelirdi."

Elimdeki kar maskelerini aldı. "Kesinlikle."

"Aptal..."

"Dön bana doğru, gözüm."

Yavaşça ona doğru döndüğümde kar maskesini takmıştı. Benim beyaz kar maskemi de takmak için bana yaklaştı ama gözlerimde her ne gördüyse bir an durup gülümsedi.

"Çillerin." Yüzüme düşen dağılmış saçları arkaya doğru iterken, "Şu an altın renginde," diye fısıldadı.

Gözlerimi kaçırıp, "O kadar dikkatli bakarsan tabii," dedim. Cidden her şeye yoğun bir dikkatle bakıyordu. Tecrübeyle sabitti...

"Görüntüler gelmiş." Elindeki maskeyi yüzüme sürttü. "Ama istersen onlar izlesin. Biz burada takılabiliriz."

Kaza ânını görmemi istemiyordu.

Korkunun o soğuk soluğunu ensemde hissettim. Panik birdenbire gelse de sakinlik yüzümün sınırlarını kuşatmıştı.

"Ben de izlemek istiyorum," diye mırıldandım.

Gurur, buna bir yorumda bulunmadı. Eli elime kaydı, elimi sıkıca tuttu. Her zamanki gibi. Hep olduğu gibi. Birlikte tesisteki varlığından henüz yeni yeni haberdar olduğum ekranlarla kaplı odasına girdik. Muşta en büyük ekranın önünde durmuş, ellerini masaya yaslamış ekrana bakıyordu. Diğer ekranlarda da ana ekranda olan görüntünün aynıları vardı. Henüz oynatılmaya başlamamış bir videonun başlangıç görüntüsü. Altında tarih ve saat yazan kayda hiç olmaması gerektiği kadar uzun bir süre baktım. İzlemek istiyor muydum bilmiyordum. Panik dalgası vücuduma ne kadar şiddetli çarpıysa göz bebeklerim küçüldü ve kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım.

Muşta, "Görüntüler yeni elimize geldi. Kaza anından birkaç saat sonrasına kadar alabildik," dedi gergin bir sesle. "Görmeniz gereken şeyler var."

"Başlatayım mı, Muşta?" diye sordu bilgisayar başındaki Yener.

Muşta'nın sorgu dolu gözleri usul usul beni mercek altına aldı. Sakıncası olmadığını söylemem mi gerekiyordu? Bu şart mıydı? Muşta'nın gözlerinin içine baktım ve zaman sanki yavaşladı. Saniyeler zar zor aktı. Yaşananlar kafamda çınlamaya devam etti.

"Başlatın," dedim.

Muşta gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Emin misin? İstersen dışarı çıkabilirsin, güzelim."

"Hayır. Sonrasında neler olduğunu ben de görmek istiyorum."

Elimi avucunun içinde tutan Gurur, bana kendini hatırlatmak ve güvende hissetmemi sağlamak ister gibi elimi sıktı. Dışarıdaki gece yağan bembeyaz karlara rağmen gittikçe daha da karanlığa gömülüyor, ruhum da o karanlığın içinde usul usul kayboluyordu.

Video başladı.

Tüm ekranlara parça parça yayılan görüntülere baktım.

Ruhum yerinden koptu. İçimde başı boş bir şekilde süzülmeye başladı. Çarptı, tökezledi, dışarı çıkamayacağını anladığında kaçtığı karanlığa geri gömüldü.

Görüntüler karanlık geceyle başladı. Yol boştu. Saat 02:52'ydi, Yener bir tuşa basınca zaman hızla sarılmaya başladı ve dakikalar saniye gibi geçti.

02:59'da durduk.

Ölüm ile yaşam, oradaydı.

Önce açı genişledi ve cipi gördüm. İçinde olduğumuz cipi. Gurur elimi sıkıca kavradı. Yener tam hızlandıracaktı ki, "Dur," dedim. "Hızlandırma, Yener."

Yener kaydı durdurdu.

"Zeliha." Yener ikilemde kalmış gibi bana doğru baktı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Sadece başlat."

Adnan, "Zeliş, bence bu doğru bir fikir değil," dese de Gurur'un elini tuttum ve "O seslerle yaşayan benim. Bunla yüzleşmesi gereken benim," dedim üstüne basa basa. "Başlat."

CamScanner ile tarandı

Yener'in tedirginliği bir nehir gibi akıp gitmeye devam ediyordu ama Gurur'un gözlerinin içine baktığında, o nehir bir anlığına akmayı durdurdu; ardından başını sallayarak önüne döndü. Kaydı başlatmak için parmağını tuşa götüren Yener'i izlerken, ne hissedeceğimi merak ediyordum.

Beni bekleyen his neydi? İçimden şiş gibi geçen bir korku mu? Panikleyecek miydim? Sesleri mi duyacaktım yeniden? Rüzgârı ve geceyi mi hissedecektim? Yüzleştiğimde bana ne olacaktı?

Yener tuşa bastığında saniyeler yeniden hareketlendi ama dakika ve saat orada duruyordu. Tırın ışıkları kameranın merceğinde parıldadı; her yan ışığa boyandı ve o an, saat 03:03:00'ı gösteriyordu.

O zaman dilimi, Gurur'un direksiyon hâkimiyetini kaybettiği ânı aitti.

Yüreğim buz kesti. Kayıtta sesler olmamasına rağmen, ben o sesleri oradaymışım gibi, hâlâ o cipin içindeymişim gibi net bir şekilde duymaya başladım.

Birinci saniye aktı.

03:03:01

İlk taklayı attık.

Gurur elimi sıkıca kavradı. İkinci takla, ikinci saniyedeydi. Taklalar hızlandı ve sanki akabinde attığımız taklalar ile beraber saniyeler de hızlandı.

03:03:13

03:03:13'te son taklayı attık ve artık yamacın dibindeydik; görünmüyorduk.

Telaşsız görüntüme rağmen hızlanan nefesim, ilk Gurur'un dikkatini çekti.

03:04:01

03:05:16

Video sanki durdurulmuş gibi hareketsiz kalmaya devam etti. Yola dağılmış parçalardan biri, Gurur'un plakasına aitti.

03:10:14

Ve tırın sadece ön kısmı yeniden kadraja girdiğinde donup kaldık. Tır durdu, kameranın açısına tamamen girmeden durdu. Dakikalar sonra, bize bakmak için oradaydı. Gurur elimi tutuyor olmasına rağmen öne doğru çıktı ve herkes tüm dikkatini vererek ekranlara bölünmüş görüntüye odaklandı.

03:16:03

Dakikalarca tır sabit bir şekilde durdu, sadece ön kısmı görünmeye devam ediyordu. İnen kimse yoktu.

Saniyeler hızla akmaya devam ediyordu.

Devran bir tuşa tıkladı ve tüm ekranlar sanki tek bir ekranmış gibi birleşerek bir duvar boyutunda görüntü yarattı. Ecevit çözünürlüğü en yükseğe taşıdı ve ekran parlaklığını açabildiği kadar açtı.

03:21:19

Birinin gölgesi yola doğru uzadı. Ardından o gölgenin bedeni geldi. Bir adamdı.

Adam gri olduğunu düşündüğüm bir kar maskesi takıyordu ve sanki orada bir kameranın onu kaydettiğini biliyor gibi, doğrudan kameraya bakıyordu. Tekrar tırına binip bizi orada ölüme terk edip gitmeden önce kameraya dakikalarca baktı. Yüzü görünmemesine rağmen bakışları bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi.

Buradayım, der gibiydi. *Ben yaptım*, der gibiydi. *Siz ölmeden durmayacağım*, der gibiydi.

CamScanner ile tarandı

25. TAŞ DUVARLAR

A. Kıraç, Taş Duvarlar

Gurur ve ben, beraber yandığımız ateşe odunu el ele topluyorduk.

İçimizde bir sönmeme isteği vardı.

Namlusu benim göğsüme yaslı bir silahın tetiği onun parmaklarının altında duruyordu ama her seferinde silah ne zaman patlasa, vurulan ben değil, o oluyordu. Buna rağmen, namlusunun yaslandığı yer daima benim kalbimdi.

Kalbimde o kadar vardı ki, benden önce vurulan hep o oldu, beni hedef alan her kurşun önce onun içini deldi, önce onu kana buladı, önce onu parçaladı.

Kimliği belirsiz şüphelinin görüntüsü hâlâ zihnimdeydi, kameraya yönelttiği bakışları unutamıyordum. Yüzünü merak ediyordum, nasıl göründüğünü, neden bunu yaptığını, amacının ne olduğunu...

Yanağım Gurur'un çıplak sırtına yaslıyken düşündüğüm tek şey buydu.

Elmacık kemiğimi Gurur'un sırtına sürtüp yüzümü yavaşça sırtına çevirdim, şafağın maviye boyadığı salondaki koltuktaydık, tam önümde oturuyordu ve ben de arkasına oturup kollarımı beline sarmıştım. Dudaklarımı çıplak sırtına sürtüp tekrar yanağımı oraya yasladığımda derin bir nefes aldı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama düşünceleri benimkinden daha kademsiz olmalıydı.

"Onu bulacağım."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Geçen arabaların farlarından dökülen ışıklar binaya kadar ulaşıyor, cam duvardan sızarak karanlık salona yayılıyordu.

"Başına hep bir şeyler geliyor," dediğinde kaşlarının çatık olduğunu hissedebiliyordum. Kalbim birden garip bir hisle gerildi, yüzümü sırtından çekmeden çatık kaşlarla cam duvara düşen yansımıza baktım. Ka-

ranlık yansımamız birbirine yaslı duruyordu ve garip bir şekilde çok güzel görünüyordu. "Ve bunun sorumlusu hep bir şekilde ben oluyorum."

"Yine kendini suçlamaya başladın. Kes şunu."

Derin bir nefes alınca, sırtında duran yüzüm de sırtıyla birlikte hareket geçti. "Sadece fikrimi söyledim."

İçimdeki huzursuzluğu ondan saklama gereği duymadan, "Bazı cümlelerin sonu hep aynı sonuca çıkar," dedim. "Sen fikir belirtiyorsun ama fikrinin sonu aynı yere çıkıyor gibi geldi bana."

"Bazen anlamıyorum." Bu cümlesinin devamında beni neyin beklediğini bilmediğimden kaşlarım çatıldı. Gurur yavaşça bana doğru döndü, beni kucağına çekti. Bacaklarımı ayırarak onun karnına yerleştim. Karanlığa rağmen buz sıcağı gözleri işte tam da oradaydı, tüm soğukluğu ve ışıltısıyla beni izliyordu. "Yanımda kalmak için bahaneler yaratmaya bile hazırmışsın gibi davranıyorsun, Zeliha."

Bu söylediğine verecek bir cevap bulamadım.

"Ya da belki anlıyorum." Çeneme dokunup ondan kaçırmaya çalıştığım gözlerimin bir çengel gibi onun gözlerine geçmesini sağladı. "Belki de biliyorumdur, dağ gelinciği. İhtiyacım olan yalnızca senden duymaktır."

"Benden duyduklarını anlamıyorsan bu senin sorunundur belki." Gözlerimi gözlerinden çekip ellerimi göğsüne indirdim. Çıplak göğsü avucumun altında o kadar sert ve sıcaktı ki, sanki cehennemdeki bir kayaya dokunuyordum.

"Ya da belki," dedi esrarengiz bir sesle, "bana her şeyi açıkça söylememendir asıl sorun." Burnu burnumun ucuna temas edince elimin altındaki göğsünün güçle dalgalandığını hissettim. "Seni sobelememden çok korkuyorsun."

Sessizlikle alnımı alnına yasladım. Bu sessizliği beslemeye karar vermiş gibi kelimeleri karanlığın içine gömdü ve yok etti. Parmakları sırtımda, omuzlarımda, saçlarımda dolaştı. Bir süre sonra yeniden, "Onu bulacağım," dedi bana hayati bir yemin ediyormuş gibi. Cevap vermek yerine yüzümü boynuna gizledim.

Bulmamız gerekenin tek kişi olmadığını o da biliyordu ben de.

Annemin dizine yatmış telefonla oynadığım sırada Simge, babaanneme oje sürüyordu. Evde derinlemesine hissedilen bir sessizlik vardı, sessiz-

CamScanner ile tarandı

liği bozan tek şey kanaldaki sunucunun sesiydi ama bir süre sonra Ayça kumandayı eline alıp sesi kökten kapattı ve onun masanın diğer ucundaki sandalyede oturduğunu böylelikle fark etmiş oldum.

"Zeliş," dedi annem, dalgın gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Hayırdır, daldın gittin annem? Bir şey mi oldu?"

Yüzüme yayılan huzursuzluğun, annem söyleyene dek farkında bile değildim. İçimde yaşamaya o kadar alışmıştım ki bir şeyleri, annem birdenbire içimde olup bitenleri yüzümde de görünce afalladım.

"Dalgın olduğumun farkında değildim." Evet, bu doğruydu, yani anneme yalan söylememiştim. Tamamen doğruyu da söylüyor sayılmazdım tabii.

"Sırma boylu komandosunu düşünüyordur," dedi Maria bir muhabbet kuşu gibi şakıyarak. Ona dünyadaki en sinir bozucu bunakmış gibi baktığımda bana kırmızıya boyalı, derin çizgili dudaklarını büzüştürerek sevimsiz bir bakış attı. "Bu kadar suratsız olursan seni yanındaki bir tık daha kısa boylu olanla aldatır. Neydi o cengaverin adı? Heh, Yener. Şahsi görüşüm olarak, Yener'de sende olduğundan daha fazla dişil enerji var."

Simge, bu ismi duyunca babaannemin yüzüne baktı, elindeki oje fırçası havada kalmıştı. Babaannem parmağını sallayınca Simge kaşlarını indirerek fırçayı babaannemin uzun tırnağına sürttü.

"Yener'deki enerjinin farkındayım da seçeceği kişi Gurur değil, Girdap olur bence," dediğimde masada bir sessizlik oluştu.

Sessizlik beni huzursuz ettiği için annemin dizinden doğrularak kalktım, yavaşça bağdaş kurup sessizliğin başrollerini izlemeye başladım. Ayça sinir bozucu bir dikkatle önündeki pirinci ayıklıyordu, Simge ise babaannemin tırnaklarına odaklanmıştı, Çolpan'ın aynı sessizlikle sesi tamamen kapalı olan televizyonu izlediğini görmüştüm.

Derin bir nefes alarak anneme doğru döndüm. "Babam nerede?" diye sordum çatık kaşlarla. "Eymen'le markete gideceklerdi güya. Bir buçuk saat oldu, hâlâ ortalarda yoklar."

"Sen de onların markete gideceğine inandın yani," diyen kişi yanaklarının içini havayla şişiren Simge'ydi. "Amcam binaya yakın bir noktada zırhlı cip görünce cipin bir askere ait olduğunu anladı. Muhtemelen etrafta Gurur'u arıyordur. Gurur'un bu sokakta oturduğunu bilse ne yapardı acaba?" Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Bence senin Gurur'la oturduğun bina ve bu bina arasındaki araziye bir çadır kurardı. Aa doğ-

ru, amcam senin Gurur'la aynı evde yaşadığını da bilmiyor. Bir de o var..." Simge pis pis sırıtınca ayağımdaki pelüş terliği çıkarıp ona fırlattım ve elindeki oje fırçası Maria'nın tüm eklemlerini kırmızıya boyadı.

Simge korkuyla geri çekilirken, "Babaanne, ben yapmadım!" diye bağırdı. "Hepsini o yaptı!"

Beni işaret eden Simge'ye nah işareti yaptığımı gören annem, "Zelyaa!" deyince olduğum yere pusarak Simge'ye kötü kötü baktım. "O ellerini ne biçim yapıyon sen? Kalbime mi indirmek istedin yine? Hiç yakışıyor mu sana Allah'ının aşkına annem?"

"Ay sanırsın kızı da Türkiye'nin ileri gelen terbiye timsallerinden." Babaannem gözlerini devirip boyanan parmağını Simge'ye uzattı. "Temizle kız şunu." Tekrar anneme doğru döndü. "Ben bu eve geldiğimden beri kızının ağzından duymadığım küfürler, o ellerinden görmediğim hareketler kalmadı, haberin olsun, Gülbahar. Senin kızının bendeki tek artısı, kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenen müthiş bir kadın olması ve iki metrelik koca bulması." Gözlerini kısıp bir süre bekledi. "Aslına bakacak olursak, kendi ayaklarının üstünde durabiliyor olması başlı başına müthiş. Vazgeçtim, Zeliş'le gurur duyuyorum. Gurur duymak. Gurur. Yani iki metrelik damadım."

"Henüz damat değil," dedi annem, dudaklarında alaycı bir sırıtışla bana baktı. "Yoksa öyle mi?"

"Ne damadı hemen şu anda ya?" Ayağa kalkıp sekerek Simge'ye fırlatuğum terliği almaya gittim. Terliği ayağıma geçirirken, "Siz hepiniz dedikoducu olmuşsunuz, mahalle teyzesi olmuşsunuz, siz hepiniz günahkâr olmuşsunuz, şurada durup koca meraklısıymışım gibi günahımı alır olmuşsunuz. Kimmiş evlenmek isteyen ya?"

"Yavrum sana evlenmek istiyorsun diyen mi oldu ki?" Simge sırıtarak sormuştu bu soruyu.

Ayça, "Bir insan evlenmek istediğini bu kadar belli etmemeli ya," dedi.

"Sizsiniz be evlenmek isteyen. Evlilikmiş. Benim okulum var daha."

"Ben çocuğum daha demesine şu kadarcık kaldı," dedi Çolpan gözlerini televizyondan çekmeden.

"Size laf anlatanda kabahat."

"Sen babana bu herifin bu sokakta oturduğunu öğrenince ne söyleyeceğini düşün." Annem kıkırdadı. "Zavallıcığımın kalbine inecek. Genç yaşta dul bırakma beni."

CamScanner ile tarandı

"Tövbeden gel, anne."

"Hangi konuda? Babanın Gurur'un bu sokakta oturduğunu öğrenmesi konusunda mı yoksa dul kalmam konusunda mı?"

"Her ikisi," dediğimde annem bu kez kahkaha attı. "Sizi mi eğlendireceğim burada durup ben ya? Çıkıyorum ben dışarı."

"Çıkmışken babanı da bul gel."

"He, çık kocanı kendin bul."

"Gız benim gocam senin neyin?" diye bağırdı annem ayağındaki terliği çıkarırken. Yalancıktan boynumu tutmamla annem terliği indirip, "Noldun guzum?" dedi korkuyla. "Acıdı mı çok?"

"Kandırıyor ayol seni, rol kesmede aynı bana benziyor bu kız," dedi Maria.

Annem ile babaannem kime benzediğim konusunda küçük bir münakaşaya tutulmuşken kapıya yöneldim. Montumu giyip botlarımı ayağıma geçirdiğim sırada telefonuma birkaç bildirim düştü ama bakacak şansım olmadı. Boynumdaki ağrı geceleri yoklasa da kaybolmuş sayılırdı ama vücudumda hâlâ çürükler vardı, çürüklerin acısını merhem sayesinde dindiriyordum.

Montumun fermuarını boynumun altına kadar çektikten sonra binadan çıkıp hızla yokuşu tırmanmaya başladım. Gurur ile yaşadığımız bina tam karşımda kocaman dikiliyordu ama ona bakamadım bile. Sanki o tarafa bakacak olursam babamın radarına yakalanacaktım ve babam ermiş gibi Gurur'un o binadaki evlerden birinde olduğunu anlayacaktı.

"Şu hâlime bak," diye söylendim yokuşu tırmanırken. "Liseye döndük. Şu sokaktan babam çıkacak korkusundan adamla aynı sokakta göz göze gelemiyoruz." Ellerimi ceplerime soktu. "Gerçi ben değil, Gurur korkuyor."

"Kız kendi kendine mi konuşmaya başladın deli?" Yener'in sesi olduğum yerde sıçrayarak arkaya dönmeme neden oldu. Arkamdan sinsice ilerlediğini fark etmemiştim bile.

Bir komando istediğinde kedi kadar sessiz olabiliyordu.

Yener'e kötü kötü bakıp, "Ödümü kopardın," diye söylendim. "Ne geliyorsun öyle arkamdan sinsi sinsi?"

"Orta Doğu ve Balkanların en sessiz komandosu olduğumu söylerler," dediğinde gözlerimi devirdim. "Size gidiyorum."

Elimi hızla Yener'in ağzına yaslayıp etrafıma bakınırken, "Lan oğlum birdenbire size gidiyorum demesene, ya yerin kulağı varsa?" diye

homurdandım. Yener'in gözleri iri iri açıldı, elimi geri çektiğim anda bana sokuldu.

"Kahraman abi burada mı?"

"Nereden anladın?"

"Yerin kulağı diye bahsettiğin Muşta olmayacağına göre Kahraman abidir. İkisinden başka yerde kulağı olan baba figürü tanımıyorum. Çok korkunç. Kutuptan buraya soğuk bir rüzgâr esmiş gibi kanım dondu." Titreyerek kollarını kendi bedenine sardı. "Bak beni senin ekstra agresif babanla muhatap etme, Zeliha. Babanın yanındayken beni tanımazdan gel, sanki hayatında hiç olmamışım gibi yok say beni. Senin baban beni çok korkutuyor."

"Bir de Gurur'a kalkıp Yener senden daha az korkuyor diye ahkam kestim, yazıklar olsun sana. Ne varmış benim babacığımda? Benim babam Simge'nin en sevdiği amcası."

"En sevdiği mi?" diye sordu kısık sesle.

"Evet." *Başka amcası yok zaten* deme gereği duymadım.

"Simge demişken," dedi, sesi birdenbire ciddileşince kaşlarım havaya kalktı. "Gurur ona bir ev bulmuştu. Oraya yerleşecek mi?"

"Babamlar gittikten sonra yerleştireceğiz," dedim.

Bir şey daha sormak istiyor gibi uzun uzun yüzüme baktı.

Yener'i sıkıştırmak istemiyordum. Onun diğerleri gibi olmadığını biliyordum, onu ayrıştırmıyordum, o sadece... Diğerlerine oranla sevmekten, sevilmekten, bir kadının gölgesinden korkuyordu. Simge'ye karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum, yani en azından Simge'yi diğer kadınlardan daha çok beğendiğine dair durdurulamaz, yok sayılması güç bir his vardı içimde. Hatta askıntı olmadığı, yanında sessizleştiği, espri yapma kabiliyetini bile kaybettiği tek kadın Simge'ydi. Başka biri olmuş muydu bilmiyordum ama şu an aralarındaki fark edilmemesi imkânsız olan elektriği görmezden gelemiyordum.

Her şeye rağmen, Yener'i bir erkek kardeş, bir abi gibi seviyor olsam da Simge benim birlikte büyüdüğüm kız kardeşimdi, tek sırdaşımdı ve bu dünyada beni anlayan tek insandı. Yani Yener'in Simge'yi kırması demek, onu parçalayacak olmam demekti. O yüzden bu işten bir adım geri durmaya ve onları zamana bırakmaya karar verdim.

"Zelya," dedi birden birisi uzaktan, Yener'in put kestiğini gördüm ve babamın yankılar uyandıran sesinin geldiği yöne doğru döndüm. Ellerini belinin iki yanına koymuş yokuşun en tepesinde, etrafı çamurlu kar-

CamScanner ile tarandı

ların ortasında durmuştu. Başındaki berenin üst kısmı büzüşüp yukarı kalkmış hâldeydi, mavi gözlerini kısarak bizi izliyordu. "O yanındaki çeyrek elektrik dire mi?"

"Dire mi mi?" diye soran Yener'di.

"Direk dedi direk," dedim Yener'e, ardından tekrar babama döndüm. "Evet baba."

"Zelya, o zırhlı cip bu diren mi?"

"Evet baba, bu direğin," dedim Yener'i işaret ederek. Değildi.

"Beni niye yakıyorsun gözünü seveyim, Zeliha," diye fısıldadı Yener.

"Sus yoksa Simge'yi istemeye geldiğini söyler, ihaleyi sana yıkar kaçarım," dedim sessizce babama bakarken.

"Simge'yi mi istemeye gelmişim?" Birden abartılı bir tepki vererek geriye doğru seke seke kaçtı. "Yapmadım öyle bir şey! Ne istemesi, neden isteyecekmişim?"

"Lafın gelişi söyledim, Yener. Öylesine. Şöyle hareketler yapma, babamın sana geri zekâlıya bakıyor gibi bakmasına neden oluyorsun."

Yener babama doğru döndü ve "Evet, cip benim!" diye bağırdı.

Babam ağır adımlarla Yener ile yanımıza doğru yürümeye başladığında Yener o kadar huzursuz görünüyordu ki, onu sadece Muşta'nın yanındayken bu kadar huzursuz görebilirdiniz. Tam önümüzde durunca Yener ellerini arkaya saklayarak babama bakmaya başladı. Babam onu sinir bozucu bir dikkatle izledikten sonra, "Sen de mi gomandolusun?" diye sorunca, bir an için Yener onu anlamakta zorlanıyormuş gibi mavi ekran vererek babama bakakaldı.

"Evet, baba," dedim durumu toparlama ihtiyacı hissederek. "O da komando."

"Dağcı komandoyum," dedi Yener, babam onu bir kez daha süzdü.

"Yat yere, sınav pozisyonu al." Babamın birden kurduğu bu cümle, Yener'in dehşetle babama bakakalmasına neden oldu. "Alamıyor musun?" diye sordu babam gözlerini kısarak.

"Alırım da..." Yener bir bana, bir de babama baktıktan sonra, "Şimdi mi alayım?" diye sordu masum masum.

"Al dediğime göre?" Babam, Yener'e cins cins bakınca, Yener başka çaresi olmadığını anlamış gibi, "Alayım, amca," diyerek yavaşça yere çöktü.

Amca diyerek hayatının hatasını yaptığını bilmiyordu.

"Amceymiş, kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir," dedi Yener, ardından gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kıllı kılçıklı, amca olacak yaşteki adam bene amca diyor." Babam ellerini beline koyunca yüzümü saklayacak bir yer arar gibi etrafıma baktım. "Al bakayım şınav pozisyonunu. Gerçi otuzunu geçmişsin, sende fıtıkla romatizma da başlamıştır."

"Bu adam müstakbel damadının yaşını biliyor mu?" diye sorunca, babam Yener'e öyle bir bakış attı ki, Yener bir anda yere yatarak şınav pozisyonu aldı ve buzlu yolda şınav çekmeye başladı.

Yener şınav çekerken hemen babamın arkasında, birkaç metre ötedeki tanıdık görüntü donup kalmama neden oldu. Bu kişi Gurur'du, yanında kardeşim Eymen vardı, birbirlerine taş fırlatmaya çalışıyorlardı ve tüm bunlar babamın arkası onlara dönükken oluyordu. Yener'in gözlerini kaldırıp ileriye bakmaya çalıştığını gördüm, şınav çekerken bakmakta zorlanıyor gibiydi. Babam bir şeyler söylüyor, Yener'in aklını karıştırıyordu ama arkasında bir kaos olduğundan habersiz gibi duruyordu. Elimi kaldırıp gitmeleri için işaret yaptığım sırada Gurur kaldırımdan aldığı büyük bir taşı havada tutarak öylece dondu kaldı, Eymen de taştan korunmak için ellerini yüzüne siper etmiş şekilde donup kalmıştı; ikisi de bana bakıyordu.

Babam, Yener'e bakmaya devam ederken dudaklarımı oynatarak, "Salak mısınız?" diye sordum, elimle onları kış kışlamaya devam ediyordum. "Gidin, gidin." Tekrar dudaklarımı oynattım. "Yılan mı öldürüyorsun? Kardeşim o benim kardeşim! Gidin gidin!"

Babam birden bana doğru dönüp, "Ne kıvırıp duruyorsun sen çengi gibi kız?" diye sorunca kollarımı arkaya saklayıp abartılı bir sesle, "Hiiiç!" dedim.

"Git kardeşini bul, kayboldu eşeğin sıpası." Yener'e baktı. "Bene bak, bu kadan kas yapmışın da sende iş yok, çok uyuşuksun."

"Yer buzlu, ellerim dondu," derken şınav çekmeye devam ediyordu.

"Söylenmen bana, çek bakayım biraz daha, yiğit gibi çek."

"Amca... Aman yani abi! Ben her şeyi yiğit gibi çekerim inan da yemin ederim dondu ellerim benim."

"Soytarılık etme, çek."

"Girdap olsaydı şu an çektiğim şey tulumba olurdu," diye söylendi Yener.

CamScanner ile tarandı

Babam tam Gurur ile Eymen'in olduğu yöne dönüyordu ki Gurur ile Eymen aynı anda irkildiler, Gurur elindeki koca taşı yere atıp Eymen'i deri ceketinin yakasından tutarak duvarın arkasına sürüklediler. Köstebekler gibi sadece kafalarının bir kısmı görünüyordu şimdi. Derin bir nefes alarak babamı kolundan yakaladım ve "Baba, ben koca kafalı kardeşimi bulayım, sen de eve git. Çok soğuk burası. Muğla'ya benzemez. Bak hastalanacaksın he," dedim aceleyle.

"Şınavını çekmedi daha."

"Ya Kahraman abi çektim ya!" dedi Yener titreyen kollarıyla bedenini yukarı kaldırırken.

"Belerme bene, seni o yere yapıştırıveririm resmin çıkar." Babam bana baktı. "İyi, ben gidiyom eve. O koca kafalıyı bulmadan gelme."

"Tamam babacığım, git sen." Babamın omzunu okşayarak Yener'e dik dik baktım. "Kalk sen de yerden."

"Allah razı olsun, Zeliha."

"Benim kızıma ismiyle hitap ettikten sonra sonuna hanım ekle, benim kızım önemli biri."

Babam, Yener'e kötü kötü bakarak yokuştan inmeye başladı. Binaya girene kadar Yener ile öylece durup babamı izledik. Yener buz yanığı olmuş ellerini üstündeki monta sürterken, "Zeliha, amcan da babana benziyor mu?" diye sordu kuşkucu bir sesle, bu sorduğunda gözleri hâlâ binadaydı.

"Neden sordun?"

"Meraktan."

Tam ona bir şey diyecektim ki Eymen, "Abla!" diye bağırarak bana doğru koşmaya başladı.

Şaşkınlığımı gizlemeden ona doğru dönmemle, Gurur'un kardeşimi koşturduğunu görmem bir oldu. Eymen hızla arkama saklanıp, "Bir şey de şuna," diye homurdandı. "Gider babama söylerim yoksa onu."

"Şu sensin lan," dedi Gurur. "Ablanın arkasına saklanıyorsun bir de."

"Sana ne? Benim ablam değil mi? Saklanırım."

"Korkaksın, saklanırsın."

"Korkak birini görmek istiyorsan babama baktıktan hemen sonra aynaya bak."

"Zeliha, bir şey de şuna."

"Şuymuş, sensin şu. İsmim var benim."

"Çocuk gibi kavga etmeyi bırakır mısınız? Az daha babam görecekti sizi."

"Babama söyleyeceğim onun burada oturduğunu," dedi Eymen homurdanarak.

Gurur öne doğru atılınca elimi göğsüne bastırarak onu durdurdum ve Eymen'e doğru döndüm. "Olur, söyle. Benim de babama söyleyeceğim bir milyon tane olayın vardı. Bana tüm bunları babama anlatmam için sebep vermiş olursun."

"Beni bu herif için mi tehdit ediyorsun?" diye sordu Eymen. "Sana salkımından topladığım üzümleri haram etme zamanım geldi benim."

"Bir de utanmadan kıza verdiği şeyleri haram ediyor, seni ortadan sıkılmış diş macununa çevirmememem için tek bir sebep söylesene bana sen," dedi Gurur.

"Kahraman Özdağ'ın oğluyum."

"Bu sebep bana o kadar geçerli göründü ki, inan Eymen bu saatten sonra koruyacağım ikinci şey. Birincisi vatanım," dedi Yener. "Çok ciddiyim. Eymen, eğer dileğin şu an şu saniye Gurur ile olan arkadaşlığımı bitirmemse, inan bitirebilirim."

"Saniyesinde harcadın adamı," dedi Eymen hayretle.

"Bozuk para gibi harcarım, hayrete düşersin."

"Ulan bu beni harcasa ne yazar, ben bunun için Sahibinden'e ilan açmış, bunu satılığa çıkarmış insanım, bu beni satsa ne kadar gocunabilirim?" Gurur gözlerini kısarak Yener'e baktı. "Peder Özdağ az önce şınav çektiriyordu sana. Muşta'ya söyleyeyim mi senden başkasının emrine uyup şınava yattı diye?"

"Ulan adam senden yaşam haklarını istese tek imzayla tüm organlarından feragat edersin, benim şınava yatmam mı sorun oluşturdu?" diye sordu Yener. "O Muşta'dan sonraki en korkunç ikinci mavi gözlere bakarken, hadi götün yiyorsa hayır dayı yatmıyorum şınava falan de. Diyemedim."

"Hayır dayı deseydin, babam senin tabutunu sırtına alıp da şınav çekerdi, Yener abi," dedi Eymen ciğerci kedileri gibi gülerek.

"Nereden abin oluyorum ben senin? Gencecik yaşıtın adamım, bir de utanmadan bana abi diyorsun. Baban da yaşıma laf etti zaten. Bir Özdağ erkeğine daha gururumu ayaklar altına aldırmam."

Eymen, "Babam, Gurur'u da ayaklar altına alır," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Bana sataşıp durma lan, hulahop," dedi Gurur, ona laf çakan Eymen'e kötü kötü bakarak.

"Sadece dürüst davranmıştım."

"Bu arada Yenerciğim, inan babamdan sonra gururunu ayaklar altına alabilecek bir Özdağ erkeği daha tanıyorum. Hatta o, ayaklar altına almakla kalmaz. Çiğner," diyerek yavaşça gülümsedim. Yener'in yüzünün kirece dönüştüğü anı izlerken Eymen ve Gurur konuyu anlamamış gibi ikimize bakıyorlardı.

"Kim ki o abla?" diye sordu Eymen.

"Sen şimdi eve git," dedim konuyu kapatmak için hızlıca. "Babama, ablam bir arkadaşıyla karşılaştı, ödev varmış sanırım, ablama bir şeyler anlatıyordu ödevle ilgili de. Benim biraz işim var."

Eymen kaşlarını çattı. "İşin bu antrikot suratlıyla mı?"

"Benden başka işi yokmuş ablanın, âşıkmış bana, senin ablan olmaktan çok benim Zerda'm olmaya karar vermiş. Sana söylemiyor ama seni öyle çok sevdiği de yok, en sevdiği erkek önce babasıymış sonra da benmişim. İncindin mi? İncinme, seni de seven birini bulursun, yolun uzun, gençliğin var."

"Senin yok. Yaşlısın."

"Hahayt güleyim de boşa gitmesin, otuz iki yaşında kim yaşlı oluyormuş?"

"Sen. Huysuz yaşlılar gibisin aynı."

"Birincisi otuz iki gayet genç bir yaş," dedim erkek kardeşime işaret parmağımı sallayarak, ardından Gurur'a döndüm ve "ikincisi, erkek kardeşimi bu dünyada benden çok hiçbir dişi sevemez. Annem dışında."

"Sanmıyorum zaten bir dişinin bu tipi seveceğini," dedi Gurur yayvan bir gülümsemeyle.

"Seni bile seven olmuşsa, beni de olur. Benim güzeller güzeli, Disney ceylanlarına benzeyen ablam nasıl sana bakabilir ya?"

"Disney prensleri kadar yakışıklıyım diyedir."

"Hayır, çizgi filmlerdeki kırmızı pos bıyıklı avcıya benziyorsun aynı."

"Eymen," dedim uyarıyla. "Eve." Gurur'u kolundan tutup, "Sen benimle geliyorsun," diye mırıldandım ve onu çekerek Yener ile Eymen'den uzaklaştırmaya başladım. Eymen ile Yener'in bıraktığım yerde öylece durmuş gidişimizi izlediklerini biliyordum ama arkama dönüp onlara bakmadım bile. Binanın kadrajından çıkana dek Gurur'u çekiştirerek yürümeye devam ettim.

Sonunda durduğumuzda ağaçların sıklaştığı, binaların ağaçların arkasında yükseldiği bir yerdeydik. Son zamanlarda buralara çok fazla yüksek bina yapılır olmuştu, yine de ağaçlara dokunmadıkları için mutluydum. Ağaçlardan birinin altındaki kısa duvara oturduğumda Gurur tam önümde dikiliyordu.

Tam ağzımı açacaktım ki, "Dur bakalım," diyerek önümde yavaşça çöktü, dizleri yere değmedi ama artık yüzlerimiz aynı hizada duruyordu. "Tüm gün seni görmedim, dur da seni biraz izleyeyim. Sonra konuşuruz o ciddi meseleyi. Kesin ağzının ucunda ciddi bir şey bekliyor bizi." Yanaklarımın karıncalanmasına neden olan bakışları ve kurduğu cümleler duraksayıp öylece ona bakakalmama neden oldu. "Şimdi ben seni biraz izleyeceğim, sen susup öyle bekleyeceksin."

"Niye aniden böyle şeyler söylüyorsun?" diye sordum, sesim küçük bir çocuğun sesi kadar güçsüz çıkmıştı. Bu Gurur'u gülümsetti. Yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına itmek için bana biraz daha sokulunca, sıcak nefesi yüzümü şefkatli bir el gibi okşayarak ısıttı. Gözlerimi gözlerinden ayıramadım, bazen bazı adamların gözleri öyle sert düğümler atardı ki gözlerinize, hep onlara bakmak zorunda kalırdınız. Onun gözlerinin düğümünden kurtulmaya çalışmadım bile. "Seni birkaç saat görmeyince biri göğsümü içeriden yumrukluyormuş gibi geliyor. Neden acaba?"

"İnadına mı yapıyorsun?"

"Evet, utanınca çillerinin aldığı rengi görmek çok hoşuma gidiyor. Tabii içeriden birinin yumrukladığı gerçeği de var. Sen beni görmeyince böyle şeyler hissetmiyor musun yoksa?"

"Çok çirkin flörtleşiyorsun," diye mırıldansam da söylediği her şey kalbimi tepetaklak etmeye yetmişti aslında.

"Derdim flörtleşmek değildi oysa. Sadece köpek gibi özlediğim kadına bakıyordum."

Buz gibi parmağı yanağımın üzerinde süzülünce ürpererek omuzlarımı geriye doğru ittim ama bakışlarının yoğunlaştığını biliyordum. Gözleri önce dudaklarıma, sonra da geriye doğru kayan omuzlarıma takıldı ve dudaklarındaki gülümseme derinleşti.

"Sadece dokunmam bile içinde fırtınalar kopmasına yetiyor mu yani?"

"Sana duymak istediğin şeyleri söylemeyeceğim," dediğimde gözlerini kıstı ama gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı.

CamScanner ile tarandı

"O zaman sus da seni izlememe izin ver." Yüzü yüzümün hizasında bir kez daha hareket edince, yakınlığımız içimde birkaç çam devirecek kadar güçlü bir zelzele yarattı. "Sen kendini nasıl oldu da benim bu kadar içime koyabildin acaba ya?"

"Biraz daha böyle konuşursan yumruğu koyacağım ben senin yüzüne," diye fısıldadım, gülümsememi durduramamıştım. O da sırıtarak alnını alnıma yasladı, yanağıma dokunup yanağımı okşadı.

"Utanınca hemen kıkırdamaya başlıyorsun." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp onu itmeye çalıştığımda kollarımı havada yakaladı ve bir an gözlerimiz birbirine saplandı. Nefesimi aniden hızlandıran, kollarımı çarmıha germişçesine kaldırması ve bir anda nefesinin sıcak bir şekilde yüzüme dağılmış olmasıydı. "Çocuk gibi kıkırdayan birinin, nasıl bu kadar günaha davet eder gibi nefesler aldığını anlamıyorum. Senin aldığın nefesin bile beni tahrik etmesi normal mi?"

"Nefes alsam azar olmuşsun, Gururcuğum," diye mırıldandım ve burnumu burnuna sürttüm. Kollarımı birden daha fazla gererek havaya kaldırdı, kendi dudağını ısırdığını gördüğümde yutkunarak yüzümü farklı yöne çevirdim. "Sokağın ortasında, saçmalama," diye fısıldadım yavaşça.

"Seni ilk kez bir sokağın ortasında gördüm, seni ilk kez bir sokağın ortasında öptüm." Kollarını birdenbire boynuma sarıp beni göğsüne bastırdı. "Ankara'nın sokakları ne kadar çocukluğumsa, Isparta'nın sokakları o kadar sensin benim için."

"Bugün sevgi dolu koca bir oyuncak ayı gibisin." Bu söylediğim şey onu güldürdü, beni de güldürmüştü. Kollarımı onun beline sıkıca sarıp yüzümü göğsüne tam anlamıyla bastırdığımda, soğuğu anımsatan kokusu içimi kırıp geçiriyordu. "Bu arada Ayça'nın oyuncak ayısını halledebildiniz mi?"

"Hallettik hallettik..." Bana biraz daha sıkı sarıldı. "Ben sana burada içimdeki sevgiyi kusuyorum, sen bana Pars'ın bacağına işediği oyuncak ayıyı soruyorsun ya..."

"O oyuncağın başına bir iş gelirse, senin de başına bir işler gelebilir. Ayça kızınca kendi tarlasını yakacak köylüden bile daha tehlikelidir çünkü..."

"Yanaklarını öyle bir şişiriyor ki, balkabağına dönüyor suratı, bir gün bana laf söylerken patlamasından çok korkuyorum."

Gülerek çenemi Gurur'un göğsüne sürtüp kafamı kaldırdım ve ona baktım. Tıraş olmuştu, her zaman pürüzsüz görünen yüzü bugün daha da pürüzsüzdü, parmaklarımı kemikli yüzünde gezdirirken, "Seni hiç sakallı görmedim," dedim düşünceli bir sesle. "Sakalla nasıl göründüğünü merak etmeye başladım." Kazadan sonra onu yoğun bakım ünitesine bağlı hâlde gördüğümde bile yüzü parlaklığını koruyordu.

Acaba Gurur Mert Çalıklı, kirli sakalla nasıl görünüyordu?

"Düzenli tıraş oluyorum."

"Askersin diye mi?" Sorum onu güldürdü. "Ama diğerlerinde ara sıra da olsa sakal görüyorum, kirli sakalları oluyor hafif. Sadece Devran'la senin yok."

"Göreve giderken tıraş olmamız isteniyor, Muşta bu konuda titiz. Adnan dışında sakal problemi yaşayan olmuyor aramızda, Adnan iki gün tıraş olmasa Noel Baba'ya dönüyor." Güldü, burnunu burnuma sürttü, ardından alnımı yavaşça öpüp gözlerini tekrar yüzüme indirdi. "Bendeki alışkanlık olmuş. Sabah kalkınca tıraş oluyorum."

"Hım." Yanağına dokundum. "Acaba hep tıraşlısın diye mi bu kadar genç görünüyorsun?"

Bir anda yüzü düştü.

"Ne demek genç görünüyorsun ya? Genç görünüyorsun diye yaşlı adamlara denir."

"Ee, otuz iki yaşında değil misin sen?"

Gözlerini kısıp, "Evet," dedi.

"İyi, yanlış bir şey dememişim o zaman," dedim sırıtarak.

Gözlerini devirdikten hemen sonra dişlerimi öptü, afallayarak ona baktığımda, "Böyle salak ederler işte," diye mırıldandı ve kollarını bedenime daha sıkı sarıp büyük avuçlarını omurgama bastırdı. "Öyle güzel gülersen, böyle hiç beklemediğin anda öperim işte seni."

"Artık eve gitmem lazım."

"Baban ne zaman gidecek?" diye sorarken somurtmuştu. Durmadan ayrı kalmanın canını ne kadar sıktığını görebiliyordum.

Parmaklarım pürüzsüz yüzünde dolaşırken, "Yarın akşam Muğla'ya dönüyorlar sanırım," dedim. "Ama hemen gevşeme, bir kez ayağı alıştı, artık durmadan gelir."

"Her gelişinde kamuflajları giyip geceden ezberini yaptığım bir konuşma yapacağım ona," deyince kahkaha atarak kollarının arasından çıktım.

CamScanner ile tarandı

"Sonra da altıma sıçtım diye çığlık atarsın."

Gurur gözünü bile kırpmadan yüzüme bakmaya başlayınca gülümsemem yavaşça yüzümü terk etti. Bakışlarının derinliği bir an beni çok büyük bir dehşetin içine sürükledi. Bana neden bu kadar içten, nasıl bu kadar gücünü hissettirerek bakabiliyordu anlayamıyordum. Tüm kalbimde onun yarattığı baskıyı, duygularımda sürdüğü hükmü hissediyordum. İçten içe çürüdüğümü sandığım geceler olmuştu, her şeyin allak bullak olacağını sandığım, daha acılarını yaşayacağımı sandığım gecelerdi bunlar ve ben o gecelerden, farkında olmadan onunla el ele çıkmıştım.

Düşündüğümde, geride bıraktıklarımız, bir insanı altında kalması hâlinde kolayca parçalayabilecek kadar ağır şeylerdi.

"Neden böyle?" diye sorduğunda, sesinde hiç ipucuna rastlayamadım, neyden bahsettiğini anlamak ister gibi derinleşen bakışlarına içimi yakan şefkati ve gözlerinden bir an olsun silinmeyen tutkusuyla yanıt verdi. "Her neyse." Derin bir nefes aldı ve benden bir adım uzaklaşıp yüzüme dikkatle baktı. "Biraz daha kalırsan tutup eve sürüklemeye başlayacağım seni. O yüzden gitsen iyi olacak."

"Eve sürüklesen güzel olurdu," dediğimde gözleri kısıldı, ellerimi montumun ceplerine sokarak sokağın diğer ucuna baktım. "Bir haber var mı?"

Neyden bahsettiğimi biliyormuş gibi derin bir nefes alıp, "Elbet olacak," dedi, gözlerimi gözlerine çevirdiğimde kararlı bakışlarından anladığım kadarıyla umutsuz değildi, aksine kendisinden emin görünüyordu. Bunu yapanın kim olduğunu bulacaktı, sonra da cezasını kesecekti. Yapabilecekleri beni her zaman korkutuyordu, ihtimalken bile korkunçtu çünkü onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordum.

Sadece fiziksel bir güçten bahsetmiyordum, Gurur'un bedeni kadar ruhu ve zekâsı da güçlüydü; tüm bunlar birleşip ölümcül bir bedene yerleştirildiğinde çok tehlikeli bir şey çıkıyordu ortaya. O tehlikeli şeyin adı, Gurur Mert Çalıklı'ydı.

"Gideyim." Sırtımı dönüp bir an durdum, atacak adım bulamadım, sanki onda kaldım. Omzumun üstünden ona baktığımda, olduğu yerde kıpırdamadan durduğunu ama beni izlediğini gördüm. Tam önüme döndüğümde birden bileğimi kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. Saçlarımın dağılarak özgür kaldığı, soğuğun ondan yükselen alevle kesildiği bir andı; dudaklarımızın birdenbire birbirine mıhlandığı andı.

Ellerim gücüm çekilmiş gibi titreyerek yüzüne kaydı, soğuk parmak uçlarım onun sert, kemikli yüzünde kayarak hareket ederken Gurur'un dilinin ağzımın içinde olduğunu hissettim. Bileğimi serbest bıraktı ama dudaklarımız birbirinin çekimindeydi, elleri büyük bir hızla yukarı ilerledi, başımı avuçlarının arasına aldı ve saçlarımın parmaklarının aralığından süzüldüklerini hissettim.

"İşte şimdi," dedi dudaklarımız hâlâ birleşik gibi dip dibeyken, "gün benim için biraz daha çekilir olacak." Bir defa daha dudaklarıma doğru geldi. "Git," dedi dudakları dudaklarıma sürtünürken ve büyük avuçları yüzümü kolaylıkla kavramış hâldeyken. "Yoksa bir şeyler rayından çıkar."

Yanaklarımın içini dişleyerek uzaklaştım ondan. Kalmak istesem de dışarıda devam ettirmemiz gereken bir hayat vardı. Ona yönelttiğim şaşkın bakışlara, gözlerindeki derinlikte beni boğarak karşılık verdi. Sonunda sırtımı döndüm ve biraz daha kalırsam asla gidemeyeceğimi bildiğimden hızla ondan uzaklaşmaya başladım.

Aramıza onlarca metre girdiğinde, "Zerda," dedi.

Omzumun üstünden ona baktığımda, hâlâ bıraktığım yerde duruyordu.

"Sen," diye fısıldasa da onu duydum. "Benim boyumu aştın."

Dudaklarım yukarı kıvrıldığında normalde bana saçma gelecek bir şeyi yapıp elimi kaldırdım ve bir çocuk gibi ona el salladım. Sesli bir şekilde gülüp başını iki yana sallarken o kadar güzel görünüyordu ki, o görüntü hafızamda ölünceye dek canlı kalacaktı.

Ona seni seviyorum demek için dilimin yandığı bir andı, diyemediğim içinse kalbim yanıyordu. Aramızdaki bu sessiz oyun artık bitsin, birimiz diğerini artık sobelesin, artık onu sevdiğimi bilsin ve beni seviyorsa bunu söylesin istiyordum.

GURUR MERT ÇALIKLI

O gece sokakta, göğsüme kurulmuş bir yuva hissiyle yürüyordum.

Saat gece yarısını geçmişti, Zeliha'nın odasındaki balkon camı sokağa bakıyordu, perdeleri çekikti ama gölgesini görebiliyordum. Annesi de oradaydı. Ertesi akşam gidecekleri için Isparta'daki son gecesinde kızıyla vakit geçiriyordu.

Sokak lambasının altında durup uzun uzun onun gölgesini izlediğimi hatırlıyorum. Bir şeyler anlatıyor gibiydi; bir şeyler anlatırken elleri

CamScanner ile tarandı

devamlı hareket ederdi ve aralıklarda da kendisini onaylıyormuş gibi başını aşağı yukarı sallardı.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi saklayamadım, saklayamadım çünkü bu hâlleri bir çocuğu izliyormuşum gibi huzurlu hissettirirdi. Asla olamadığım o çocuğu, yirmi üç yaşında bir kadında görüyordum. Garipti ama huzurlu hissettiriyordu.

Bir yerlerde hâlâ o çocukmuşum ve yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bir sokakta durup, kendi çıkmaz sokağımı izliyordum.

Benim çıkmaz sokağım Zeliha'ydı, biliyordum ki ben de onun taş duvarlarıydım.

Silinen gölgesiyle beraber ellerimi cebime attım ve oradan uzaklaşmaya başladım. O gece, o sokakta göğsüme kurulmuş bir yuva hissiyle yürüyordum. Kara bulutlar gökyüzünde değildi, kar da yağmur da şehri terk etmişti ve yıldızlar soğuk gecenin içinde kimsesizleri ısıtmak için yanan alevler gibi parlıyordu. O sokaktaydım ama kimsesiz değildim. Çünkü Zeliha vardı.

Zeliha var olduğundan beri, ben hiç kimsesiz kalmamıştım.

Yüzümde her zaman benimle olan, henüz bir çocukken gözlerimden gözyaşları olarak akan, tüm çehremi kaplamış bir ifadesizlik maskesi vardı. Bu maske, sadece ona bakarken yırtılıyordu ve sadece ona bakarken yeniden gözyaşlarına boğulabilecek kadar dolu hisseden o küçük oğlan çocuğu oluyordum.

Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına dengeledim, ceketimin iç cebindeki çakmağı çıkardım ve rüzgârın üfleyip söndürecek gibi yalpalattığı ateşle sigaranın ucunu tutuşturdum. Ciğerlerime inen dumanın ağırlığını hissettiğimde otobüs durağının önünden geçiyordum.

Bu otobüs durağında hiç beklememiştim ama bu otobüs durağında bekleyen bir kızı izlemiştim.

O zamanlar, en büyük korkumdu çünkü zayıflığımı da caniliğimi de ona göstermiştim. O durakta kızarmış burnunun ucunu atkısının içine gömerek otobüs beklerken, kalbinin derinliklerinde bana dair korkular taşıdığını bilirdim. Onu izlediğimi hiçbir zaman fark etmemişti. Oysa ben durakta gülümsediği yaşlı kadından tut da küçük ilkokul çocuklarının başlarını okşadığı anlara dek her şeyi dün gibi hatırlıyordum.

Durağı arkamda bıraktığımda telefonumun sesi, sessiz sokağı bir bıçak gibi yararak ilerledi. Telefona baktığımda, kıyılarımda izi kalma-

dığını sandığım geçmiş, bir dalga olup yükselerek yeniden kıyıma doğru gelmeye başlamıştı.

Telefonu kulağıma yaslarken, içimden bir ses, her şeyin başa sardığını söylüyordu.

"Taklitçi," dedi Muşta. "Bir veterineri daha yaralamış ama adam hayatını kaybetmemiş. Komada." Gözlerimi yavaşça açıp kapattım, duygular herhangi bir şekilde içime çarpmadı. Panik, öfke ya da endişe hissetmedim.

"Bilerek yapıyor." Bu cümleyi kurduğumda karşıdan karşıya geçmek üzereydim. "İlgimi başka bir şeyle çekmeye çalışıyor çünkü cinayetleri işleyenle o gece bize bunu yapan kişi, aynı kişi."

Sessizliği dinledim, Muşta haklı olabileceğimi sessizliğiyle âdeta haykırıyordu.

"Adamı bilerek öldürmedi. Adamın hayatta olduğunu öğrenip onu bulabileceğimizi düşünmemizi istiyor. Merak etme, o adam ölecek. Onu gören birinin hayatta kalmasına izin vermez. O adam komadan çıkamayacak, eminim ona onu öldürmeyecek ama yaşatmaya da yetmeyecek hasarı vermiştir. Karşımızdaki her kimse, tek istediği dikkatimi dağıtmak."

"Haklı olabilirsin." Muşta derin bir nefes aldı, bunu duyabildim. "Neredesin?"

Hattın öteki ucundaki sesleri dinledikten hemen sonra, "Olduğunuz yere geliyorum," dedim ve Muşta'nın şaşkınlığını hissettim.

"Nerede olduğumuzu söylemedim."

Seslere tamamen odaklandığımda, artık nerede olduklarını biliyordum. Keyifsizce güldüm. "Ben Zincir'im, ara sıra unutuyorsun sanırım."

"Son zamanlarda sadece âşık bir velet gibi olduğundandır," dedi Muşta alayla, Yener'in hattın öteki ucundaki karga kahkahasını duyduğumda gözlerimi devirerek telefonu kapatıp iç cebime koydum.

"Son zamanlarda âşık bir velet olduğumdandır," dedim gözlerimi ileride ateş gibi parlayan far ışıklarına dikerek.

O, büyük bir karmaşaya yol açmıştı içimde. Artık bu karmaşayı yaşayan kişi sadece ben değildim, benimle beraber tüm çevrem de bu karmaşaya dâhil olmuş durumdaydı.

Telefonum yeniden çalmaya başladığında kavşaklardan birinde, Muşta ve diğerlerinin olduğu mekândan bir iki kilometre uzaktaydım.

CamScanner ile tarandı

Kara bulutlar bir şeyi gizlemek ister gibi ayın önüne geçtiğinde telefonu kulağıma yasladım ve annemin sesi kulağıma doldu.

"Oğlum." Dudaklarım yukarı kıvrılırken o taşlaşmış ifadenin yüzeyini kaplayan taşlar yavaşça dökülmeye başlamış gibiydi. "Aşk olsun, oğlum. İki gündür aramıyorsun hiç." Annemin kırgın sesi gülümsememi daha da genişletti.

"Daha yeni konuştuk ya kız," dediğimde o da güldü, gülerken bile sesi bana çok küçükken duyduğum ağlarkenki çıkardığı sesleri hatırlatırdı. Her ne kadar gülsün istesem de gülüşündeki hüzün kalbimi öyle çok yakardı ki bazen bunu duymanın bana verdiği acıyı gizleyemezdim.

"Ben senin sesini saat başı duysam, seni yine özlerim. Bilmiyor musun?"

"Biliyorum annem." Bir elimi paltomun geniş cebine soktum. "Nasılsın, iyisin değil mi?"

"İyiyim. Az evvel Eylül'le konuştum, test çözüyordu ama uyusun diye baskı yaptım. Hiç uyumuyor. Cesur'la da sabah konuştuk. Gözümde tütüyorsunuz. Beni tek rahatlatan üçünüzün de aynı yerde olması. Sen sahip çıkıyorsundur onlara, canım benim, hep sahip çıktın." Bu cümleler dudaklarından bir utançmış gibi dökülmüştü, öyle dökülmüştü çünkü bize hiç sahip çıkamadığını düşünürdü. Oysa ben o hayattan sağ çıkabildiği için bile minnettardım anneme. "Sen nasılsın? Oralar nasıl? Yener oğlum aradı dün akşamüstü, sağ olsun canım benim hep arıyor."

"İyiyiz annem, çok şükür."

Önümden geçip giden arabayı izlediğim sırada annem, "Eylül kulağıma bir şeyler attı," diye mırıldanınca kaşlarım havaya kalktı. Cadının neyi annemin kulağına çaldığını biliyor gibiydim ama annemden gelecek bir diğer atağı beklemeye başladım. "Kızma sakın kıza, kızcağızım da olmasa beni olup bitenlerden haberdar edecek bir Allah'ın kulu yok. Söyle bakalım şimdi, kimdir bu mektepli?"

"Mektepli mi?"

"Hı hı, mektepliymiş." Annem kıkırdadı. "Yok deme sakın bana, Eylül'ün kulağıma birini attığı oldu mu hiç? Attığına göre, var."

"Yok demeyecektim zaten." Zeliha'nın yüzü gözlerimin önüne gelince gülümsememi bastıramadım. Başımı iki yana sallarken, "Doğru," dedim. "Mektepli."

"İsmi neymiş bu mekteplinin?" Annemin hattın öteki ucundaki kıkırtılarını duyabiliyordum.

"Zerd-" Duraksayıp alt dudağımı emdim. "Zeliha."

"Zerd Zeliha demek..."

"Annem..."

"Oğlum," dedi içten bir sesle. "Başka bir şey isim daha diyecektin gibi geldi bana."

"Zerda," dediğimde annem bir süre sessizce bekleyip, "Dağ çiçeğin öyleyse?" diye sordu ve ben de sanki annem beni görebilecekmiş gibi başımı salladım. "Evet anne, Zerda'm benim, dağ çiçeğim."

O serçe, ben şahinim.

"Seni kınaladım oralara yolladım, önce bileğine güç, sonra beline silah, şimdi de gönlüne sevda mı aldın?"

"Gücü ve silahı isteyen bendim de ben sevdayı istememiştim anne."

"Sırf istediğinden gönlüne girseydi, bu zaten sevda olmazdı."

Sessizliğim annemi gülümsetti, onu göremesem de güzel yüzüne çizilen tebessümü hayal edebildim. Annemin gülümsemesini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Annemle birlikte henüz bir çocukken babamın bizim için yarattığı labirentin içinde çok yara almıştık, çıkış noktalarının tamamı yine babamın önümüze koyduğu taşlarla kapalıydı ve oradan çıkmak, nereden bakılırsa bakılsın çok zordu, bedeli ölümcül yaralar almak olmuştu. O labirentten çıktığımda artık başka biriydim. Ailemi o labirentten çıkarıp sınırlarını benim var ettiğim yuvaya taşıdığımda ise daha da farklıydım.

Annem, "Onu tanımak için sabırsızlanıyorum," dediğinde Isparta'nın soğuğu derimin altına sinmeye devam ediyordu.

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı, düşünceli bakışlarımı ileride parıldayan far ışıklarına çevirerek, "İllaki tanışacaksınız," dedim ve bu söylediğim annemi güldürdü.

"Dolaylı yoldan evleneceğim mi demek istedin yoksa bana?"

"Evet, bana çeyiz yapmaya başla," diye alay etsem de annem benim böyle konularda şaka yapmayacağımı bilirdi. Her ne kadar bana katılıp gülse de içten içe onunla tanışmayı daha da çok istemeye başladığını biliyordum.

Telefonu kapatırken, "Kendine dikkat et," dedi son zamanlarda yaşadığım her şeyden bihaber bir masumiyetle.

"Ederim, anne," dedim, telefonu kapattığımdaysa onu kandırıyor olmanın içime yerleştirdiği ağırlık dengemi sarsmıştı. Sanki attığım

CamScanner ile tarandı

adımlar boşluğa iniyordu, her bir adımımda gittiğim boşluktu, düştüğüm boşluktu, içinde kaybolduğum boşluktu.

Paltomun cebinden sigara paketimi çıkarıp çatık kaşlarla paketin içinden bir dal sigara aldım, dudaklarımın arasına yerleştirirken keskin bakışlarım ilerideki kalabalık arkadaş grubundaydı. Dersi yeni biten bir grup üniversite öğrencisiydi, bir tanesinin sırtında gitar çantası olduğunu görünce kaşlarım çatıldı. Bu tipi tanıyordum. Çakmağın ucundan fırlayan ateş tütünü tutuşturduğunda hâlâ ona bakıyordum ama o beni seçemeyecek kadar uzağımdaydı.

Bu herif Ekin'di, şu Zeliha'nın okuldan arkadaşı Rockçı Serpil.

Gitarının akordu bozuktu, benim nezdimde tipi de bozuktu, Zeliha'yı düşünüp kalbim ısındığından ve Zeliha'ya imalı imalı baktığından benim nezdimde artık karakteri de bozuktu.

Yani benim için öyleydi.

Benim için öyleyse, öyle demekti.

Karşıdan karşıya geçerken sigaradan üç duman arka arkaya içmiştim. Dudaklarımdan yoğun bir sis tabakasını anımsatarak dökülen duman, çehremi başta saklasa da sonunda Ekin'e o kadar yakındım ki artık beni seçebiliyordu. Suratına dağılan şaşkınlığı izlerken bunu hiç umursamadığımı fark ettim. Bir yanım beni tanımasından memnundu, diğer yanımsa benim kadar irisini hayatında hiç görmediği için unutmasının imkânsız olduğunu söyleyerek onunla alay ediyordu.

Evet, hayatında hiç benim kadar irisini görmemişti. Hayır, beni hatırlıyor olmasının tek sebebi bu değildi. Beni hatırlıyordu çünkü o gece ondan ne kadar rahatsız olduğumu görmüştü, hatırlıyordu çünkü gözüme batması ihtimalinde neler olacağını hayal edip kendi kendini korkutmuştu.

Sigarayı dudaklarıma götürdüğümde etrafındaki arkadaş grubu dağılmaya başladı. Hemen arkasında alışveriş merkezi, çaprazındaysa otogar vardı. Beni görmezden gelmeyi düşündü, düşüncelerini yüzünden net bir şekilde seçebildim; insanları okumak konusunda fena değildim, hatta bayağı iyiydim. Bakışları tekrar beni bulduğunda sigaranın dumanı dudaklarımdan dışarı döküldü ve ona doğru yürümeye devam ettim.

Her adımımda daha da gerildiğini hissedebiliyordum. Gerginliğinin bana keyif verdiği kesindi ama varlığı hakkında aynısını diyemezdim. Ondan bu kadar net bir şekilde rahatsız olmamın sebebini içten içe biliyordum, muhtemelen ona yaslı duran bir mermiyi anımsatan gözleri

izlerken o da biliyordu; ondan rahatsız olduğumu ve bu rahatsızlığın esas nedenini.

"İyi geceler," dediğinde kaçma şansı olmadığını biliyordu, kabullenmişti ve görmezden gelmenin kötü bir seçim olduğunu fark etmişti. Bir elimi paltomun geniş cebine soktum, sigarayı tutan elimi aşağı indirdim ve Ekin'in tam karşısında durdum.

Ona ilk sormak istediğim soru, Zeliha'yı ne zamandan beri tanıdığıydı, Zeliha ile ilgili düşünceleriydi -ki bu düşünceleri dinlerken onun kafasını asfalta arka arkaya vuruyor olabilirdim ve o da her çarpmadan sonra benden özür dilerdi- ve Zeliha'yı nasıl bulduğuydu. Evet, nasıl bulduğu. Birden içim hiddetle dolsa da dudaklarıma soğuk bir tebessüm çizildi. Ekin'in bu tebessümden korktuğuna yemin edebilirdim. Gözlerinde korkuya dair devleşmiş gölgeler vardı.

Acaba ben de Kahraman Özdağ'ın önünde böyle mi görünüyordum?

"Hayırlı geceler," dediğimde şaşırdığını hissettim, ona doğru bir adım daha attım ve bu kez bu gecenin hayırlı bir şekilde bitmesini istediğini onun gözlerinde gördüm. Gözlerim elindeki koyu yeşil, spiralli deftere indi. "Okuldan mı?"

"Evet." Sırtındaki gitar çantasını düzeltip bana baktı. "Tanışma şansımız olmamıştı."

"Ben seni tanıyorum, tanımak istediğim herkesi tanırım," dememle beraber kaşlarını kaldırıp başını salladı.

Saplantılı gibi görünebilir ama uzun zaman bir canavarla yaşadım, o canavardan korunmak ve ailemi korumak için de uzunca süre iz sürerek hareket ettim. Eylül'ün izini sürdüm, Cesur'un izini sürdüm, annemin izini sürdüm. Ve bununla beraber, değer verdiğim herkes için iz sürmeye başladım. Yani Ekin'i tanıyordum, onun adını, soyadını, yaşını, ailesinin ne iş yaptığını, bozuk akortlu gitarıyla bir şeyler tıngırdatmak dışında nelerden hoşlandığını biliyordum.

Peki ya o? İşte o, benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Onun kafasını avucumun içinde kolayca bir cevizi ezebiliyormuşum gibi ezebileceğim bilgisi dışında. Eminim ellerime bakınca, tek elimle bile kafasını kolayca kavrayıp sıkabileceğimi anlamıştı. Sayısal zekâsı vardı, hesap yapmakta iyi olmalıydı. Evet, bunu da araştırmıştım.

"Sanırım askersiniz," dedi, paltomun cebindeki elimi birden dışarı çıkarınca gözleri hızla elime kaydı. Elimi çeneme götürdüm, çenemi kaşıyıp ona keyifle baktım. Anlık bir hareketimin ondaki etkisini izlemek

CamScanner ile tarandı

elbette keyif vericiydi ama gözlerindeki 'ben de bir şeyler biliyorum' ifadesinin dağılışını görmek, çok daha başkaydı. Gözlerini elimden ayırmadan, "Okulda böyle bir söylenti duymuştum," diye düzeltti.

"Doğru duymuşsun."

"Sanırım bir süredir birliktesiniz." Bu cümlede kanımı damarımın içinde takla attıracak isim yoktu; ondan bahsediyordu ama o ismi zikretmemişti. Sanki onun isminin bile benim için tetikleyici görevi gördüğünü biliyordu. Bir bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışırken patlatma ihtimalin hep vardır. İçimdeki bombayı imha etmeye çalışırken kabloların renklerini bir kod gibi beynine işliyordu, yanlış bir kabloya dokunmaktan ve beni *'Zeliha yanımdan'* patlatmaktan korkuyordu.

Onu zorlamak hoşuma gittiğinden midir bilinmez, "Bir süreyi aç," dedim ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Yani, bilmiyorum."

"Demek ki onun yeterince arkadaşı değilsin."

"Anlamadım?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Alayla gülümsedim. "Hiç." Gözlerim yüzünde dolaştı, çakal bakışlarından anladığım kadarıyla evet, normalde zorbaydı. Zaten onunla ilgili yaptığım küçük araştırmada çoğunlukla kavgayı çıkaran kişi olduğunu anlamıştım, hatta kendi sıkletinde olmayan birine şiddet uygulamaktan sabıkası da vardı. Şiddet uyguladığı çocuk ondan küçüktü, gerekçeler de elle tutulmuyordu; o çocuğa sataşmıştı çünkü o gece canı öyle istemişti.

Karşısında onun boyutlarında, sakin görüntüsünün altında ateş gibi yanan gözlerle onu izlemeyen biri olsaydı, yani bir başkası olsaydı, bu kadar mülayim davranmayacağından emindim. Kendi sıkletinde biri olsaydım, ona dayılanıyor olsaydım, muhtemelen o da karanlık bir tarafını bana korkusuzca gösterirdi. Onu durduran sadece asker olmam değildi, bunu görüyordum. İşte Ekin'le bu noktada ayrılıyorduk. Ben kendi sıkletim olmayan, iki katım bir adama da böyle davranırdım; görüntü sonuç değiştirmezdi. Onunsa namlusu karşısındaki insana göre ya doğruluyor ya da aşağıya bakıyordu.

Konu Zeliha'ysa, Thor'un çekicini kaldırabilirdim, ne bileyim, Hulk ile kafese de girebilirdim. Bunlar ihtimaller dahilinde değilse, bir kafes kendi boyutumda komando ile tek başıma ringe çıkabilirdim. Evet, bunu yapabilirdim.

Ekin'e baktım, üflesem yüz metre uçacak gibi görünüyordu. İri sayılırdı, bir seksenlerindeydi, belki biraz daha uzundu, yine de karşım-

dayken kendini karınca gibi hissediyor olmalıydı. Ben de karıncayiyene benziyordum kesin.

"Sanırım benden pek hoşlanmadın," dedi, bu cümleyi kurabilmek için saniyelerce düşünmüştü, düşünceli yüzünü izlerken kelimeleri bir araya getirmeye çalıştığını anlamıştım.

"Evet," dememi beklemediği kesindi, açıkçası bunu beklememesinin pek sikimde olduğu da söylenemezdi.

"Sana bunun nedenini sormak istiyorum." Sesi ne kadar ciddi olsa da bakışları tedirgindi, köşe başından bir yerden bir tanıdığı çıksın diye dua ediyor gibiydi. Dışarıdan bakan iki adamın konuştuğunu görürdü, Ekin'in korkmadığını, aksine güçlü göründüğünü düşünürdü ama ben korkunun kokusunu alabiliyordum.

"Senden neden hoşlanmadığımı merak etmen tuhaf. Yine de söylemekte sakınca görmüyorum." Sigaramdan bir duman daha alıp izmariti yere attım ve botumla üzerinden geçip Ekin'e yaklaştım. "Sonuçta kim sevgilisinin etrafında ondan hoşlanan başka bir erkek görmek ister?" diye fısıldadım ve bu fısıltı, Ekin'in tenindeki tüm tüylerin dikilmesine neden oldu. Bir adım geri gidip bana itirazla bakacaktı ki başımı sabit bir ifadeyle iki yana salladım; bu hareket oldukça yavaştı ve bu tehlikeyi gözler önüne seriyordu. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Bu bu-" Bir adım daha geri çekilip, "Bunu her kimden duyduysan, külliyen yalan," dedi.

"Bunu birinden duymadım," dediğimdeyse artık yüzü kireç gibiydi. "Ama birinden duyduğumu düşündüğüne göre, birine söyledin ve çıkanmım tamamen doğruymuş. Sen kendini hep böyle ele mi verirsin?"

Öfkem içimde o kadar yüksek bir noktadaydı ki parmaklarımı boynuna batırsam, tüm kanıyla beraber ruhu da parçaladığım yerden akıp giderdi ama sadece durdum, durdum ve onun gözlerinin içine sakinliğin ne kadar tehlikeli olduğunu görmesini sağladım. Vereceği cevaplar kafamın içindeki asıl cevabı değiştirmeyecekti, zaten o da karşısındaki adamı kandıramayacağının farkındaydı.

"Eskidendi," dedi. "Sevgilisi olmadan öncesindeydi. Zaten bunu hiçbir zaman ona söylememiştim. Beni her zaman reddediyordu. Bir arkadaş olarak bile reddetti." Cümleleri içime serin sular olup dolmadı, cenneti içimde hissetmedim; cehennem o kadar güçlü yanıyordu ki kalbimin atışları alevlerin içinde patlayan kor parçaları gibi duyuluyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bak." Bana doğru yaklaşınca gözlerim odağını derinleştirircesine kısıldı ve bu onu ürküttü. Bir adım geri çekilerek, "Bak gerçekten o taraklarda bezim olmayacak. O beni en başından beri görmüyor," dedi.

"Görmesini mi umardın?" Sorum o kadar sakince aktı ki, Ekin'in kafasının karıştığını gördüm.

"Hayır." Yalan attığı için dudağımın kenarında bir kıvrım büyüdü. Ekin derin bir nefes alarak, "Yani şu an için hayır. Eskiden evet, isterdim," dedi, yalan attığını görebiliyordum ama bunun böyle olmasını diledim. Onun etrafını saran insanların ona sadece iyilik getirmesini istiyordum. Ama Ekin, iyilik bile getirecek olsa, onun etrafında olmamalıydı. Bir çocuğun içimdeki bir şeyleri çekiştirdiğini hissediyordum. Adı bana yabancıydı ama artık ne olduğunun da farkındaydım.

Onu kıskanıyordum.

"Sana inanmayı seçeceğim." Derin bir nefes alarak başını salladı, rahatlamışa benzemiyordu. "Ben zorba bir adam değilim, Ekin. Cüsseme güveniyorum ama cüsseme karşımda dağ varken de güvenirim."

Ekin'in bakışları doğrudan yüzüme sabitli duruyordu. Paltomun cebinden çakmağımı çıkardım, birkaç kez yaktım ve büyüyen alevler yüzümü bir aydınlatıp bir karanlığa devrettiğinde Ekin'in gözlerinin içine baktım.

"Gitarının akordunu götüne soka soka düzeltmemi istiyorsan, devam et ve ona aynı hislerle yaklaş." Ekin'in yüzü anlık sertleşse de o sertlik çok kısa sürede dağıldı. Çakmağı tutan elimi kaldırıp ona doğru uzattım ve çakmak neredeyse burnunun dibinde duruyorken alevin dışarı fırlamasını sağladım. "O hâlâ kalbindeyse onu kalbinden hemen çıkarıyorsun. Yani göğsünün içinde bir kalp taşımaya devam etmek istiyorsan, biri onu sökmesin istiyorsan, kalbin sana hâlâ lazımsa, öyle yaparsın."

Gözlerimi bile kırpmadan ona bakarken, rahatsızlığını gizlemeden bana karşılık veriyordu. Bakışlarındaki tek şey rahatsızlık değildi elbette, ciddiyetimi kavramış olmanın getirdiği su katılamaz bir dehşet de oradaydı.

"Anlaştık mı, Ekin?" diye sordum kısık sesle.

"Beni tehdit ediyorsun."

"Ben genelde tehdit etmem, beni kâhin gibi düşün, bir kehanette bulunurum ve o kehanet hep tutar." Çakmağı bir kez daha çaktığımda ateş ikimizin ortasında yükseldi ve ona en sevimli hâlimle gülümsedim, bu beklenmedik hareketim sertçe yutkunmasına neden oldu çünkü göz-

terimdeki karanlığı gördü. Gözlerim, Isparta'dan daha soğuk, geceden daha karanlıktı. Ekin, bu gözlerde onu bekleyen soğuğun ve karanlığın varlığını görmüştü.

Omzuna omzumla çarparak yanından geçerken gitar çantasının kenarını çakmağımın ucundan fırlayan ateşle yavaşça tutuşturdum ve Ekin irkilirken yavaşça ondan uzaklaşıp karanlık yola doğru yürüdüm. Bu karanlık sokaktan daha karanlık bir sokak varsa, o da şu an o karanlığın içinde yürüyen adamın içindeydi.

"Sikik Rockçı Serpil," diye söylendim yeni bir sigarayı dudaklarımın arasına dengelerken. "Kendi ağzıyla kendini ele verdi, başımda bin bela olmasa ben onu kuş ötmez kervan geçmez dağın başında çırılçıplak ağaca bağlamayı bilirdim. Üzerine de balı boca ederdim, ne kadar ayı, it, çakal varsa başına toplanırdı. Göt." Sigaranın dumanını dışarı verip gökyüzüne baktım. "Allah'ım sen önüme yeter ki sebepleri koy, ben yemin ederim onu komalık ederim."

"Lan deli!" diye bağırdı biri yan tarafımdan, omzumun üstünden o yöne bakınca bağıranın Ecevit olduğunu gördüm. "Ne konuşuyorsun kendi kendine?" Mekânı geçtiğimi o an fark etmiştim, herife öyle bir kurulmuştum ki yönüm şaşmıştı. Ekin'in doğum haritasını bile siktiğimi hayal ederek Ecevit'e doğru döndüm.

"Dalmışım işte." Gözlerim cam duvarın arkasındaki kalabalığa kaydı. Üç masa uzunlamasına birleştirilmişti, bizim enayilerin hepsi oradaydı. Sigaranın külünü silkip Ecevit'in yanına giderken, "Yener yine eşeğin altından içiyormuş gibi içmesin, sabaha kadar onun götünü toplayamam ben," dediğimde Ecevit, "Eşeğin değil atın altından içiyor şu an, öyle çok içiyor," dedi.

"Bravo, hiç derdimiz yok çünkü." Kapıyı iterek içeri girdiğim anda ekibin tamamının önündeki bardakları gördüm.

Muşta rakı şişesini önüne çekerken, "Az daha aşktan yolunu kaybettiğini düşünecektim, Zincir," dedi alayla. Çivit mavi gözlerdeki alaya kaşlarımı çatarak karşılık verip tam karşısındaki boş sandalyeye oturdum.

Mekânın müdavimleri olduğumuzdan orta boylardaki sarışın çocuk önüme bir kadeh bırakıp, "Nasılsın, Gurur abi?" diye sordu yüzünde temiz bir gülümsemeyle.

Elimi genç çocuğun omzuna koyup omzunu sıkarak, "İyiyim Tunç, sağ olasın. Sen nasılsın?" diye sorduğumda çocuk utanarak gülümsedi.

CamScanner ile tarandı

"Sağ ol abi, çok şükür iyiyim," derken yanaklarına oturan kızarıklığı görebiliyordum. Çoğunlukla buraya uğrayan tipler onu pek ciddiye almazdı, hem yaşı öyle çok büyük değildi hem de çelimsizdi ama yakışıklı çocuktu. Ben onunla ciddi ciddi muhabbet ederdim, o da bundan çok hoşlanırdı.

Ekibin tamamıyla iyi geçiniyordu, başlarda "Erkek Fatma," dediği için dayak yediği Beyhan'ı bile çok severdi. Beyhan ona seksist konuşmaması gerektiğini döverek öğretmişti; bir yanlışı bir başka yanlışla düzeltmek doğru değildi tabii ki ama Tunç'un yediği dayak, Tunç'u bile güldürmüştü.

Yener çenesini masaya yaslamış, bizi değil, burnunun önünde duran yarısı içilmiş rakı bardağını izliyordu. Gözlerinin şaşı göründüğünü fark edince masanın altından ayağına sertçe vurdum. Gözlerini kaldırdı, bu defa bana baktı.

"Lan bana bak, sen çok içince maymuna dönüyorsun, ben hiç hayvan bakıcısı havamda değilim. Bana güveniyorsan güvenme, içme daha fazla."

"Aşkın mahpushane, içinde ben varım diye bağıra bağıra şarkı söyleyen sendin geçen sefer, Gururcuğum. Rakıyla arama girme." Parmağını rakının içine sokup çıkarınca Muşta ile aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Parmağını bardağın ağız kısmında gezdirip, "E hani Müslüm Gürses çalmaya başlamadı," dedi hayretler içinde.

"Lan, başlarım Müslüm'üne lan," dedi birden Adnan çenesini öne uzatıp komik bir ifadeyle Yener'e kızarak. "Girdap onun şarkılarını dinleyince kendisiyle birlikte beni de intihara sürüklüyor. Beni beyefendi çizgimden dışarı iterseniz hepinizi o çizginin dışında s-"

"Adnan, sen çok mu içtin?" diye sordu Muşta yavaşça.

"Özür dilerim, baba. Birtakım birikmişlikler sonucu böyle aşırı tepkiler verdiğim için önce senden sonra da yine senden özür dilerim. Sen dışında hiçbiri benim özrümü hak etmiyor."

Önümdeki kadehin yarısını rakıyla doldurup üzerine biraz su döktüm, su ve rakı birbirine karıştı; bardağın dağın üzerini tutan kar gibi beyazladığı ânları sakinlikle izledim. Gözlerin üzerimde toplandığını hissedebiliyordum, içerideki sakinlik birazdan kaybolacaktı çünkü bana soracakları sorular vardı. Bir sonraki adımımı merak ediyorlardı.

Kolumun iç kısmında sakladığım bıçağı çıkarıp masaya koyduğumda, Devran kaşlarını kaldırarak bıçağa baktı. Kadehi aldım, bir yudum

içtim ve bakışlarımı kaldırıp Devran'ın gözlerinin içine baktım. "Merak mı ediyorsun?" diye sorduğumda iri, koyu renk gözlerini kısarak başını aşağı yukarı salladı. Sıranın diğer adımda olduğunu biliyordu, çok sessiz kaldığımı, bu sessizliğin bozulmasına az kaldığını... Tüm bunları biliyordu. Devran, beni çoğu insanın tanıdığından daha iyi tanıyordu.

"İleri gidecek," dedi Devran sonunda, kadehinin dibinde kalan içkiyi kafasına dikti ama yüzünde herhangi bir değişim olmadı. "Senin hassas noktanı öğrendi, kullanıyor. Ben sana katılıyorum. Taklitçi katilin ve o gece yaşananların sorumlusunun aynı kişi olduğunu düşünüyorum. Bu düşüncenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın? Bu, hedefinde yalnızca senin değil, senin etrafındaki herkesin olduğunu gösterir. En başta da Zeliha'nın."

Haklılığı dilimi ağzımın içinde döndürüp öfkeyle dişlerimi sıkmama neden olsa da cevap vermedim. İçkiden bir yudum daha alarak gözlerimi masaya bıraktığım bıçağa indirdim. Bıçağın üzerinde doğum tarihim, adım ve doğduğum şehir kazılıydı, altına da daha küçük puntolarla kan grubum ve göz rengimi yazmışlardı.

Zeliha'nın hedef olduğunun farkındaydım, bunun için aceleci davranmaktan kaçınmam gerekse de aslında bir yandan da bu, benim acele etmem için en büyük sebepti. Huzursuzluğum her geçen saniye artıyordu, bunun elbette çok ağır getirileri olacaktı. Sakin olmayı öğrenmem gerekti.

"Komadaki veterineri gözetleyelim mi?" diye soran Girdap'tı, çenemi yavaşça kaldırıp dilimi şaklattım. Girdap'ın şaşkınlığını fark etsem de aldırış etmedim.

İçkimden bir yudum daha içip bir süre boğazımdaki yanmanın geçmesini bekledikten sonra, "Derdi bizi bir yöne çekmek diyorum, anlamıyor musunuz?" diye sordum. "Akıllı ama yeterince değil. Gerçi bunu yaparak bu işte tek olmadığını da kanıtladı. Ona yardım eden biri ya da birileri var. Şimdi tek istediği veterineri gözlemlemem, onu görüp görmediğini anlamaya çalışmam. Ama o veteriner ölecek, bunu ayarladı, biliyorum. Nereden bildiğimi merak ediyorsanız, çünkü o olsaydım, aynısını yapardım. Şimdi başka şeylerden konuşalım mı? Çünkü uzun süre benden hamle bekleyecek ve bir şey yapmayacak. Onu şaşırtmak istiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Evet, akıllıca düşünüyorsun ama yine de bu şekilde birilerini öldürmeye devam etmesine izin veremeyiz, Zincir." Vural sandalyesini çekip Muşta'nın yanına otururken bu cümleyi ciddiyetle kurmuştu.

"Konuyu kapatalım. Beyhan ve Ecevit tam bilmiyorlar, bir de onları bulaştırmayalım," dedi Yener. Sarhoşken mantıklı düşünürdü, tabii maymuna da dönerdi orası ayrı.

Bakışlarım arkadaşımda sabitli kaldı, başımı salladım ama tepki vermedim. Ecevit ve Beyhan'ı da içinde bulunduğumuz durumun ortasına sürüklemek istemiyordum. Beyhan zaten uzun bir görevden gelmişti, yeterince stresli görünüyordu. Bir de yediğim haltları öğrenirse kızın kalbine inerdi. Beyhan ile Ecevit'e doğru baktım, mekânın kapısında dikilmişlerdi. Ecevit sigara içiyor, Beyhan ona bir şeyler anlatıyordu.

Beyhan döndüğünden beri görevde yaşananları anlatıyordu, görev sırasında arkadaşlarından birini kaybetmişti, tanıdığım bir çocuk değildi ama evli olduğunu ve eşinin bebek beklediğini öğrendiğimde gözüme bir damla uyku girmemişti. Beyhan ne kadar gülümseyip şakalar da yapsa, hâlâ arkadaşının yasını tuttuğunu biliyordum.

Muşta kadehini kaldırarak, "O zaman bu gece konu değişsin," dediğinde, masada olan herkesin, kadehi boş olanların bile bardakları havaya kalktı. Birbirine çarpan kadehlerin sesleri zihnimdeki gürültüyü bastıramadı.

Birini içinde böyle hıncahınç hissetmek, her an onun için endişelenmek mi demekti?

Muşta da böyle hissetmiş miydi? Gözlerim onun çivit mavisi gözlerindeyken kadehler birbirinden yavaşça uzaklaştı. Kalan son yudumu da kafaya dikerek içtikten sonra kadehimi yeniden doldurdum ve Vural, "Sanırım Nihan'a görkemli bir evlilik teklifi etmek istiyorum," dedi, bakışlarımız hızla ona çevrildi. Rakı onu kolayca vurmazdı, İzmir'de büyümüştü, taşından mı yoksa toprağından mı bilinmez bu yüzden bünyesi çok sağlamdı, sünger gibi içer ve mesajdaki hâllerinin aksine oldukça anlaşılır cümleler kurardı.

"Siz zaten nişanlısınız, bu evleneceksiniz demek değil mi?" diye soran Yener'e gülerek baktık, bu konularda bir şeyler bilmiyordu. Evet, benim de bildiğim pek bir şey yoktu ama Yener, tamamen kapalı kutuydu. Kendisini kendi dışındaki her şeyden soyutlamış gibiydi, en başta da gölgesinin üzerine düşme ihtimalinden kaçmaya başlayacağını bildiği

aşktan. Kadınlarla arası iyiydi, hepsi buydu; kendisiyle arası kötüydü, hepsi buydu.

"Öyle ama daha çabuk evlenmek istiyorum. Her an kelle koltukta yaşıyorum, onu gelinlikle görmezsem, gittiğimde gözümü Muşta bile kapatamaz." Muşta'nın yüzünün gerilmesine sebep olan cümlesi, ortamda sessizliğe yol açtı. "Evlilik teklifi ettiğimde ikimiz de küçüktük, basitti. Şimdi ona unutamayacağı bir an yaşatmak ve artık onunla evlenmek istiyorum. Saçma bir istek mi, bencilce mi bilmiyorum. Sonuçta ne kadar yaşayacağım konusunda bir sözleşmem yok, vademin hangi anda dolacağını yaratandan başka kim bilebilir?"

Çatık kaşlarla avucunun içinde tuttuğu kadehe baktı.

"Evet, sanırım bencilce ama karım olmasını istiyorum. Çok fazla kendimi düşünüyor gibi göründüğümü biliyorum ama birini sevdiğinde, sanırım çok bencil olabiliyorsun."

"Aşk bencilliği affeder." Muşta bu cümleyi kurar kurmaz, Vural ona doğru baktı. "Ama kendine bir vade biçiyor gibisin, Fişek." Omzunun üstünden Vural'a bakan Muşta'nın çivit gözleri soğuktu ama dudaklarında şefkatli bir tebessüm vardı. "Vadeyi Allah belirler. Hanginizin daha çok yaşayacağını da o bilir. Bu seni bencil değil, âşık yapıyor."

"Bana bir şey olursa, tek başına kalacak," dedi Vural bu düşünce onu dehşete düşürüyormuş gibi derin bir nefes alarak.

Ona bir şey olması düşüncesi bile bir anlığına içimi ezen garip bir duyguyla doldurmama neden oldu. "Salak saçma konuşma," dediğimde bana doğru baktı. "O zaman bu ihtimal yüzünden hepimiz hayatımızdaki insanlardan kopup gidelim bir mağaranın içinde yaşayalım ayı gibi." Bu onu güldürdü, ben gülmüyordum. Bardakla onu işaret ederek, "Nihan böyle ihtimaller düşündüğünü bilseydi, seni Şafak Türküsü eşliğinde ağlayarak döverdi," dedim, bu kez ben de gülmüştüm ama yine de bu ihtimalin bizim için hep var olduğunu biliyordum. Bu ihtimalden kaçamazdık, biz bu ihtimalle doğmuştuk.

"Ona sağlam bir evlilik teklifi edeceğim ve torunlarımıza bile bunu anlatmak zorunda kalacak. O kadar ihtişamlı," dedi Vural bu konunun sinirlerimizi gerdiğini anlamış gibi ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Yener de ona, "Kobra Murat'ı çağır, o söylesin sen oyna, o sırada da Kobra Murat size kafiyeli bir evlilik mânisi hazırlasın, o mâniyi okurken sen de dizlerinin üzerine çöküp evlilik teklifi et. Ama evlilikten önce ağır roman oynamazsan, dişini etkileyemezsin. Unutma ki Nihan'ı etkileyen

CamScanner ile tarandı

sen değilsin, ağır roman oynarken takındığın kurt bakışların," dedi ve Muşta bile sesli bir şekilde güldü. "Gördünüz mü? Güldürdüm selvi boylum gümüş yumruklumu."

"Zevzeksin."

"Biliyorum ve aynı anda da canın oğlunum."

"Maalesef öylesin, keşke seni cami avlusuna bıraksaydım."

"Çok ayıp konuşuyorsun yalnız. Bunları benden daha çok seviyorsan söyle bileyim."

"Evet," dedi Muşta düz düz bakarak.

"Yalan söylüyorsun."

"Yener, önündekini zıkkımlan, bana da ha bire baban yaşındaymuşım gibi davranma. Altı üstü dokuz on yaş büyüğüm lan ben sizden. Enayiler."

"Ama sana baba diyoruz, yani babamızsın," dedi Yener dudaklarında yavşak bir gülümsemeyle.

"Çok mu içti mi bu?" Ecevit, Yener'in yanına otururken sormuştu bunu. Yener'in önündeki boşalan bardağa bakınca, "Ohoo," diye söylendi. "Birader sen kuşluk vaktinden beri içiyorsun zaten, yeter da."

"Hiçbirinizi ilgilendirmez." Yener parmaklarıyla tek tek bizi işaret etti. "Sadece babamı ilgilendirir. Canım babam içme derse içmem, iç derse içerim, sizi dövmemi isterse sizi döverim çünkü biliyorsunuz ki ben ekibin en yakışıklı olmak dışında en güçlüsü, kuvvetlisi, görkemlisi ve en taşaklısıyım."

Girdap gözlerini devirerek Yener'in yüzüne peçete attı, Yener peçeteyi eline alıp alnındaki teri kuruladı.

"Çok sıcak oldu birdenbire. Yoksa alçalıp değer kaybeden libidom birdenbire euro kıvamında yükselişe geçerek değerine değer mi katıyor şu anda?"

"Sen niye böyle bir adamsın lan?" diye sordu Beyhan, sesinde alay olsa da Yener bir anda ciddiyetle ona doğru döndü. Beyhan masanın öteki ucunda, en başında oturuyordu. "İpsiz, sapsız, tipsiz."

"Hepsine tamam ama tipime kimse laf edemez, görünen köy kılavuz ister mi? İstemez. Baksana sen bir bana, şu güzelliğe, endama. Kıskanma."

"Seni ne zaman evereceğiz biz o zaman güzellik kraliçesi?"

"Sana ne be benim desti izdivacımdan?"

"Üzülme Yenerciğim, vardır her topal satıcının bir kör alıcısı."

"Muşta, canın oğlunla uğraşıyor bu kadın," diye söylendi Yener ama dönmeye başlayan cızırtılı plaktan yükselen şarkı bir anlığına her şeyi susturdu sanki; Yener'i de masadaki çatal bıçağın sesini de birbirine çarpan kadehleri de. Muşta bir noktaya kilitlenmiş hâlde öylece boşluğu izlemeye başladığında, benden hemen sonra bunu fark eden kişi Yener olmuştu. Yener'in tedirgin bakışları yavaşça Muşta'dan koptu, gecenin içinde rüzgâra kapılarak ilerleyen bir kâğıt parçası gibi bana doğru süzüldü. Yener'in bana baktığını hissetsem de gözlerimi Muşta'dan ayıramadım.

Bazen yarası nasıl açılıyorsa, içindeki kanın değil, anının kokusu etrafa yayılıyordu. Sanki yarası açılıyordu da akan kan değil, anıları oluyordu.

İnsan unutamadığı biri olunca mı yarasından anılar sızardı yoksa unutmak istemediği biri olunca mı?

Muşta'ya bakınca, henüz bir çocuk gibi hissettiğim zamanlarda bile, her ikisini de görürdüm. Hem unutamayan hem de unutmaktan delice korkan. Sevdası bir efsaneydi, dağlara kazınmıştı ama kimse ağzını almaya cüret edemezdi; onunkisi öyle bir sevdaydı ki, insanlar hem bu sevdayı dinlemeden bilirdi hem de bu sevda hakkında tek kelime diyemezdi.

"İnsan," dedi Muşta, bu kelime dudaklarından müziğe tutunarak dağıldığında, hiç kimse konuşmasını beklemediği için ona baktı. "İnsan baktığı yerde gördüğünü silemeyince, kendisi olduğu yerden silinmeye başlıyor. Bakmayın bana, silindiğim için de susmayın. Konuşun."

Tüm bunlar, gözleri bir boşluktayken kurulmuş cümlelerdi. O boşlukta gördüğü kimdi herkes biliyordu aslında ama kimsenin dilinin ucunda ne o gördüğünün ismi vardı ne de yaşadıklarına dair bir fikir; duyulmuş birkaç parça cümleyle onun sevdasının büyüklüğüne inanmıştık.

"Muşta," dedi Beyhan, bu dik sesi tanırdım, sesi ne zaman böyle kemik gibi çıksa, kimsenin cüret edemeyeceği bir şeyi soracak ya da söyleyecek olurdu. "Seni şafak sökene kadar dağın dibindeki uçurumu izlemeye zorlayan kadın, yine karşına çıktı değil mi?"

Tunç'un bile bizde olmayan kulağı birden bizde bitti sanki. Mekânın mutfağında bir başına çalışan Sadri ağabey boncuklu perdenin içinden çıkıp sessizce bizim masaya doğru baktı. Muşta'nın daldığı gözleri, girip bataklığında çamura bulandığı çukurdan çıkamadı ama bu soruyu

CamScanner ile tarandı

beklemediği kesindi. Bir eli masanın üzerinde duruyordu, diğer eli aşağıdaydı, göremiyordum, masanın altındaydı ama biliyordum, yumruğu sıkılıydı. Yumruğu sımsıkıydı.

"İçimden hiç çıkmayan birinin, yeniden karşıma çıkması bir şeyi değiştirmez. Ben her gece yandığım ateş, bir gece aniden daha çok harlanıp her yanımı sardı diye o ateşe düşman olmadım." Mavi gözlerini doğrulturken parmakları kadehi kavradı ama elini masadan kaldırmadı. Bakışları Beyhan'a değil, ileride, camın ardında yanan sokak lambalarına takıldı. "Olamam."

"Bu çıktı demek oluyor. Anladım." Beyhan gülümsedi. "Çok şey duydum, sana çok kez sordum, beni hep tersledin. Bu gece terslemedin. Bu nasıl bir ateşse, seni küle çevirmiş ama gördüğün an yeniden yanmak istemişsin." İşte Beyhan böyleydi, bir başkasının ona kurmaya cesaret edemeyeceği cümleleri, ona kurabilen bir kadındı. "Bunca zaman sonra gördüysen, gördüğünde her gece güne kavuşana dek düşündüğün kadına o an yandığından daha çok yandıysan, belki de onu görmenin bir sebebi vardır. Hiç düşündün mü? Bir hikâye bitmediyse, karakterler bir gün yeniden karşılaşır."

Cenan ve Muşta'nın hikâyesinin bitmediğini, yarım kaldığını görebiliyordum. Beyhan haklıydı, belki de yeniden bir araya gelmeleri için bir sebep gerekiyordu ve işte o gece o sebep var oldu; o sebep benim hikâyeme dönüştü. Muşta'nın bakışları sokak lambalarından ayrılmadı. Ne düşündüğünü bilmiyordum, bilmek de istemiyordum, bir gün onun gibi hissetmekten korkuyordum.

Şu an bile hissettiklerim böyleyse, ona dönüşürsem nasıl nefes alırdım? Bu düşünce içimi deşerken Muşta'nın derin bir nefes aldığını görüp yutkundum. O nefes boğazından bıçak gibi indi, biliyorum, biliyorum çünkü o nefesin ihtimali bile bir bıçak oldu ve içimi deşti.

"Bazen, bazı insanlar birbirlerinden uzak durmalıdır, Beyhan," dedi Muşta. "Gece olunca nasıl güneş o karanlıkta yaşayamıyorsa, bazı kadınlar da bazı adamların yanında işte öyle yaşayamaz."

"Bu biraz da bahane gibi geliyor, Muşta." Beyhan derin bir nefesin ardından masanın üzerindeki çakmağa uzandı, çakmağın yuvasından fırlayan ateşi izlerken gözleri dalgındı. "Bazen aşk, koca bir bahaneye dönüşebiliyor. Sonuçta güneş geldiğinde de karanlık kayboluyor, belki de kadın gelince adam kaçıyordur. Bir de buradan bakmak gerek, değil mi?"

Muşta'nın buna vereceği bir cevap varsa bile vermedi. Belki de yoktu. Kafasının içi, ihtimallerin çürümeye başladığı bir çukur gibiydi ve eminim çürüyen her ihtimalle onun duyguları bir damla kan kaybediyordu.

"Muşta," dedi Yener, parmaklarının arasında tuttuğu kadehe çatık kaşlarla bakarken, "onu sevdiğini nasıl anladın? Eski bir mesele, biliyorum. Kurcalanmasından da hoşlanmıyorsundur ama cevabını merak ediyorum. Birini sevdiğini nasıl anlarsın?"

"Birini sevmek, bildiğin bir şeyi o insandan dinlerken ilk kez öğreniyormuş gibi hissetmeye benzer. Buna benzer birçok örnek verebilirim sana. Ona baktığında, kimsede görmediğin şeyleri görmek, aslında başkalarında da olan ama sadece ondayken dikkatini çeken şeyleri görmek..."

Muşta, dudaklarını öne uzatıp düşünüyor gibi iç çekti.

"Bazıları sevince, devamlı etrafında olmak ister. Onu durmadan görmek, onunla durmadan konuşmak, durmadan onunla olmak. Bazıları ise kaçar çünkü bazen kabullenemez, bazen yan yana olmak ayrı olmaktan daha zordur. Konuşamaz, dokunamaz, görmek ister ama görmemek için uğraşır, aşkı daha çok onunla değil, onsuzken kendi başına yaşar. Bu korkaklık değil aslında, bilinmeyeni bünyeden atma isteği. İyileşme arzusu. İnsan hasta olunca, bünyesi otomatik olarak onu iyileştirmek için çalışmaya başlar. Aşk da biraz hastalıktır, bazı insanların bünyesi onu hastalık gibi algılar ve dışarı atmaya çalışır. O yüzden bazıları hep yan yana durmaya çalışırken, bazıları için ayrılık en büyük kavuşmadır."

Bu uzun açıklama, Yener'in sessizce başını sallamasıyla son buldu. Belki birçok şey anlamıştı, belki de hiçbir şey ama bazı çıkarımlar yapmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Yener," dediğim anda kafasını kaldırdı ve bana baktı. "Sen âşık olmaktan korkuyorsun, değil mi?"

Sorumun onu dumura uğrattığını gözlerimle gördüm, bakışlarındaki anlık değişim hızla yerini sakinliğe bıraksa da içindeki dehşeti benden gizleyememişti. "Ben size benzemiyorum," dedi, bu cevabından hoşlanmıyordum, bazen bir şeyleri yok etmek istediğinde bu cevabı verirdi. Bir duyguyu, bir davranışı, bir kararı... Bizim gibi olmadığını iddia ederek istediği her şeyi parçalardı. "Korku değil, sadece aşkı istemiyorum. Aşk beni zayıflatır. Üstelik safsata olarak görüyorum bu duyguyu, benim için bu duygunun içini dolduran herhangi bir şey yok. Sizin yaşadıklarını-

CamScanner ile tarandı

zı yaşamayacağımı biliyorum çünkü bunu seçen benim. Seçimim böyle olmasa bile beni bulmazdı, Zincir. Çünkü dediğim gibi, ben size benzemiyorum."

"Ya da sadece benzemek istemiyorsun," dedi Muşta kaşlarını kaldırarak.

"Ya da korkuyorsun," diyen Devran'dı. Avucunu Yener'in omzuna atıp omzunu sıkarken ayaktaydı, diğer elinde kadehini tutuyordu. "Biricik, hayatıma yıldırım gibi düştüğünde, ben de senin gibi düşünüyordum. Sen, ben ve Gurur, bu insanlar arasında hep farklı hissetmedik mi? Nihan ve Vural'ı izlerken, Adnan ve..." Sustu, Adnan'ın kaybettiği eşinden bahsetmek istemedi ama Adnan sessizce gözlerini kaldırıp ona bakınca, o acı günü hatırladığını anladım.

Devran gözlerinde af dileyen bir ifadeyle Adnan'a baktıktan sonra gözlerini Yener'e indirdi. Yeniden konuşmadan önce bir müddet bekledi.

"Önce ben götümü kaybettim, sonra Gurur, bir gün de sen kaybedeceksin. Aşk biraz da insanın götünü kaybetme ihtimalidir." Bu beni güldürdü, yalanlamadım, doğru olduğunu haykırmadım, sadece güldüm ama Devran'ın haklı olduğunu içten içe, tüm hücrelerimde hissettim.

"Korkmadığımı söyledim." Yener kaşlarını çattı, masadan kalkmak için hamle yapacaktı ki Devran avucuyla omzuna bastırıp onu geri oturttu.

"Hemen bozulma, ne zaman bu konu açılsa topuklama ihtiyacı duyuyorsun," dedi. "Bu da korkudan."

"Çok biliyorsun sen."

"Ne o? Bu aralar bir garipsin zaten, hayırdır yoksa korktuğun başına mı geldi?" diye sordu Devran sırıtarak.

"Çok adi bir herifsin. Başıma gelse böyle bilmiyor gibi sorular mı sorarım?"

"Tamam işte, anlamaya çalışıyorsun, ondan sorular soruyorsun..."

Telefonum titrediğinde dördüncü kadehi içiyordum, gözlerimi ekrana indirdiğim an ondan gelen bildirimi gördüm. Hızla telefonun kilidini kaldırdığım sırada, "Bunun da şu hâline üzülüyorum," diye söylendi faydasız Yener, aldırış etmedim.

Zerda: Umarım başına dağdaki kayalardan biri düşmüştür de ondan bana iyi geceler mesajı atamamışsındır ya

Gülerek cevap yazmaya başladığımda, "Şu surata bak, en son Destan birinden hoşlandığında böyle bir ifade takınarak mesajlaşıyordu, sonra

telefonu elinden aldığımda ve aşk mesajlarını okuduğumda oturup ağlamıştı. Acaba telefonu elinden alsam utancından ağlar mı?" dedi Devran, sesinden eğlendiği belli oluyordu.

Gurur Mert Çalıklı: Bensiz iyi mi geçecek yani gecelerin? Seni kıymıyorum

Zerda: Sen yine de o iyi geceler mesajını atsaydın, hayret bir şey. Çevirme hiç.

Gurur Mert Çalıklı: Seni gördüm, annenle sohbet ediyordun, geç saatlere kadar uyumazsınız diye düşünmüştüm

Zerda: Odamı mı röntlüyorsun sen

Gurur Mert Çalıklı: Çoğunlukla, evet

Zerda: Hmmmm

Zerda: Başka napıosun peki :)

Zerda: Cimcime seni :)

Gurur Mert Çalıklı: Adfahsdgshdhg

Zerda: Randoma küçük harfle devam ettiğine göre içten gülmedin.

Zerda: Genelde büyük randomlar atarsın

Zerda: Yoksa ben artık daha az komikli biri miyim

Zerda: ???

Gurur Mert Çalıklı: Sen kâinatın en komikli kadınısın

Gurur Mert Çalıklı: Bu yüzümü de sadece sen güldürürsün

Gurur Mert Çalıklı: Hadi eyv

Zerda: Bakayım güldürdüğüm yüze (:

Zerda: Anlık at

Zerda: Belki istersen nude bile olabilir

Zerda: Bizde zorlama yok, olursa da hayır demeyiz

Gurur Mert Çalıklı: Çok isterdim lakin inan ortam müsait değil

Zerda: Sen beni Yener'le mi aldatıyorsun

Gurur Mert Çalıklı: Devran desen neyse de Yener sence benim hoşlanacağım bir tip mi ya

Bir süre görüldü olarak bekletti mesajı, yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü.

Gurur Mert Çalıklı: Ne oldu kız, profil foton gitti

Zerda: Yok ya Devran'a iki yakası bir araya gelmesin ritüeli yapıyordum.

Gurur Mert Çalıklı: SAHGASSADGHSDGHVSDGHVSD

CamScanner ile tarandı

Zerda: Ha şöyle kış güneşim ya
Zerda: Böyle gül işte bana, tedirginlik yaratma üzerimde
Zerda: Bu arada, her şey yolunda değil mi? Neredesin, tesiste misin?
Gurur Mert Çalıklı: Hayır yavrum, arkadaşlarla bir şeyler içiyoruz
Zerda: Bakim ne içiyosun
Gurur Mert Çalıklı: Bugün ne bu üstündeki tatlılık senin...
Gurur Mert Çalıklı: Rakı içiyoruz
Zerda: Gelebilir miyim peki
Gurur Mert Çalıklı: Çıkabilir misin ki
Zerda: Evet ama biz bize takılacağız diyorsanız gelmem, sonra beni de götürürsün oraya bir ara belki?
Gurur Mert Çalıklı: Bekle, ben gelip alayım seni
Zerda: Taksiyle gelirim
Gurur Mert Çalıklı: Gece gece güvenemem kimseye, bekle geliyorum
Zerda: Ya rahatını bozmak için demedim, tamam gelmeyeceğim böyle yapacaksan
Gurur Mert Çalıklı: Ne rahatımı bozması lan, seni görmek için köpek yavrusu gibi evini izliyorum, sen mi benim rahatımı bozacaksın?
Gurur Mert Çalıklı: Bekle gözüm
Zerda: Aniden böyle şeyler diyerek beni yükseltme ne olursun sonra Süslü Maria seksting mi yapıyorsunuz yüzün kızardı diyor
Gurur Mert Çalıklı: Denensin :D

Oturduğum yerden bir anda kalktığımda, Muşta'nın gözleri bana çevrildi. Kadehimde kalan son yudumu da içerek kadehi masaya geri bıraktım ve bıçağımı masadan alıp kolumun iç kısmına gizledim. Sivilken silahla dolaşmıyordum ama her zaman vücudumun belli kısımlarına gömdüğüm zulalarım olurdu. Özellikle başıma binbir çorap örüldüğü bugünlerde emanetsiz çıkmanın aptallık olduğunu biliyordum.

Muşta, "Hayrola?" diye sordu. "Nereye böyle, ayaklandın?"

"Zeliha'yı alacağım," dediğim anda Girdap komik bir uluma sesi çıkardı ve Yener de ellerini pati gibi kıvırıp dilini dışarı uzattı. Gözlerimi devirdiğimde bile alay etmeye devam ediyorlardı.

"Alkollüsün, ben de geleyim," dedi Girdap. "Ben daha az içtim."

"Yok yok, sarhoş değilim." Evet, şimdilik değildim. Rakı beni genelde birkaç adım attıktan sonra çarpardı, başımı döndürmez, bilincimle oynamazdı ama ya çenem düşerdi ya da sessizliğe gömülürdüm. Çenemin düştüğü zamanlar, genelde arkadaşlarla biz bize olduğumuz zamanlardı, en son alkolden dolayı uzun uzun üç, dört yıl önce konuştuğumu hatırlıyorum.

Girdap yaşananları dillendiremese de üstü kapalı bir tedirginlikle, "Gelseydim, kardeşim," deyince Muşta çenesini kaldırarak, "Sıkıntı yok, Girdap," dedi. "Bırak gitsin. Adamda travma oluşturmayın."

"Eyvallah, baba. Yoksa bu sığırların anlayacağı yok. Küçük erkek kardeşleriymişim gibi davranıyorlar, sinirlerimi bozuyorlar."

"Hemen şuraya gidiyorsun zaten, arabayla on dakikalık yol. Bak keyfine, aslanım." Muşta, boş kadehini Yener'e doğru uzattı. "Doldur bakalım, faydasız."

Yener kadehi doldurmak için şişeyi eline aldığında gözleri bana doğru kaymıştı. "Sadece Zeliha'yı mı alacaksın?" diye sormasını beklemediğimden kaşlarım çatıldı. Yener içkiyi Muşta'nın boş bardağına doldururken, "Arkadaşları falan da var, onun için sordum," diye ekledi.

"Bilmiyorum, tek gelir herhâlde." Ellerimi paltomun cebine soktum. "Gelirim birazdan."

"Dikkatli git," dedi birkaçı aynı anda ama gözlerimi devirmekten başka bir şey yapmadım. Kendimi Isparta'nın soğuk sokaklarına bırakmadan hemen öncesinde Devran'dan arabasının anahtarlarını almıştım. Zırhlı bir cipti, fazlasıyla ilgi çekiyordu ama işe yaramadığını söyleyemezdim. Trafiğe bu ciple çıkınca, etrafındaki araçları kullananların bile daha dikkatli olduğunu fark ediyordun. Ben cipe doğru ilerlerken kanımdaki alkol yavaşça ateş gibi ilerleyerek damarlarımı sarsmaya başlamıştı.

Muşta'nın arkamdan, "Sevdiğine giden adam durdurulmaz, oğlum. Tutmayın bir daha öyle adamı," dediğini duydum ve her nedense bu cümle, ben ciple oradan uzaklaşmaya başladığımda bile sanki sokakta yankılar uyandırarak bir ışık huzmesi gibi beni takip etmeye devam etti.

KAZA GECESİ

Yüzüne astığı ifade parçalanmıştı, bazen insanların ifadeleri parçalanırdı ve kırıkları saklamak mümkün olmazdı. O, bu gece saklamaktan

CamScanner ile tarandı

vazgeçmişti. Hakan Basri Şenkaya, bu gece paramparçaydı. Korku her yere yayılmış ağır bir koku gibiydi, kıyafetler ve mermer zemin de olmak üzere her yere sinmişti. Kanı bile bastıracak kadar ağır bir kokusu vardı korkunun.

Cenan'ın adımları koridora düşmeye başladığında, panik de kadınla beraber gölgesini koridora düşürdü. Sanki panik, Cenan'ın arkasında ilerleyen bir gölgeydi, Cenan'ı altına alarak önüne geçmiş ve Cenan'ın gölgesine dönüşmüştü.

Koridorun diğer ucunda duran adamı gördüğünde, kalbi göğsünün içinde diken gibi büyüyüp tüm ruhunu çizse de başını dik tutabildi. Adamın onun varlığını hissettiğini biliyordu, adamın onun orada olduğunu bildiğini biliyordu. Hakan her zaman bilmişti, Cenan bir yere gölgesini düşürürse, Hakan o gölgeyi görmeden onun orada olduğunu bilirdi. Basri ise kördü, sanki Cenan önünde ölse, Basri, Cenan'ın ölüsünü görmeden ezer, üstüne basar da geçerdi.

Hakan ne kadar sevdiği adamsa, Basri o kadar el adamıydı artık.

Cenan bunu, içi acıya acıya öğrenmişti.

Hakan'ın omzunun üstünden yavaşça Cenan'a çevrilen bakışları, koridordaki zemini boyayan kandan bile daha ağır renk gözlerinin kısılmasına neden oldu. O gözler, bu gece yaşlarla dolabilecek kadar çok anıyı içinde saklıyordu, oysa çoğu anı artık önünde ilk andaki kadar net de değildi. Hissettiği ağrıyı saklamadan dağa gömdüğü sevdasına bakarken sadece yutkundu. İçeride ölüm denen pençeyi oğlunun boğazına geçiren bir ölüm meleği vardı ve Hakan, Cenan onu bırakıp gittiği gün hissettiği kadar çaresizdi.

Cenan'ın adımları Hakan'ın olduğu yere düşmeye başladığında, Hakan gözlerini Cenan'dan çekmedi. Başlarında yanan floresanın ışığı yavaşça çekilerek karanlığı doğurdu ama karanlık doğumda ölen bir bebek gibi kayboldu, tekrar ışık yandığında zamanın içinde bir anı daha ölmüştü.

Cenan, soğuk parmaklarını üzerindeki kabana sürterken adımları yavaşladı.

Bu adamın yanı, ağlamak için saklandığı bir in gibiydi ve ne zaman onu hissetse, gözyaşları özgür kalmak ister gibi kirpiklerini çekiştiriyordu.

"Buradasın," dedi Hakan sessizce, bu yıllar sonra doğrudan ona kurduğu ilk cümleydi; hayır, bu bir cümle bile değildi, bu kaybolmuş bir aşkın hâlâ bir yerlerde yaşadığını gösteren çaresizlik yüklü bir kelimeydi.

"Oysa sen, en olman gereken anlarda hiçbir zaman olmazdın." Hakan'ın mırıltısı zamanda ilerleyip anıları sırtüstü düşürmeye başladığında, Cenan'ın adımları havada kaldı ve ardından bir bıçak gibi kesildi. Başını önüne eğdi ve bekledi. Bu cümleyi sindirmeyi bekledi. Kolunun içinde bir delikle, damarından biraz önce ayrılan kanın vücuduna indirdiği soğukla, burada, sevdiği adamın önündeydi; çaresiz küçük bir kız çocuğu kadar kaybolmuş ve korkuyordu.

Cenan başını önüne eğdiğinde, aslında başı öne eğilen Hakan'ın kalbi olurdu hep.

Cenan, herkesin karşısında yıkılmaz bir dağ, Hakan'ın karşısında kırk kemiği kırılmış küçük bir kız çocuğuydu; yetimdi. Birini yetim bir kalple bu kadar çok sevebilmek için zaten ya deli ya da küçük bir çocuk olmak gerekirdi.

Hakan, Cenan'ı göğsünde bir şarapnel parçası gibi taşımanın bedelini hâlâ ödüyordu ama sanıyordu ki bunun bedelini ödeyen tek kişiydi, Cenan da boyundan büyük bedeller ödemişti; hâlâ ödüyordu.

"Varlığım seni rahatsız mı ediyor?" Sorusu bir çocuğunki kadar kırgınlığı içinde barındırsa da sesi ne kadar da güçlü duyulmuştu Cenan'ın. Oysa biliyordu, Hakan'ın cevabı evet olursa, tüm gece elinden oyuncağı alınmış, bir de üstüne annesinden dayak yemiş bir çocuk gibi ağlayacaktı. İçten içe cevabın olumsuz olmasını istese de bakışları umursamazdı. Hakan'a bakarken ne kadar umursamaz olabilirdi ki? Hepsi bir maskeden fazlası değildi.

Hakan buna cevabı gözleriyle verdi. Hatta her cevap, bir soruydu aslında. O gözlerde, sen beni nasıl rahatsız edersin, sen bana nasıl bunu sorarsın, sen nasıl benim için rahatsızlık verici olduğunu düşünürsün, soruları dolaştı ama dudakları bir cevap için aralanmadı.

"Çocuklar iyi olacak," dedi Hakan soru içeren tüm cevaplarını göğsündeki batığa gömerek.

Cenan başını aşağı yukarı salladı. "Evet, iyi olacaklar."

İkisi, diye düşündü Cenan kalbiyle ve zihniyle. *İkisi asla bizim gibi olmayacaklar.*

Aynı saniyelerde Hakan'ın kalbiyle ve zihniyle düşündüğü buydu: *Umalım da bizim gibi olmasınlar.*

CamScanner ile tarandı

Cenan bir adım geri attı, konuşulacak olan her şey konuşulmuş ve bitmiş gibiydi. Konuşulması gereken her şeyse, zamanın batırdığı geminin içinde bir enkaz gibi yosun bağlamıştı. Artık ne o yosunları çözebilirlerdi ne de konuşulması gerekenler konuşulsa da bir sonuca varabilirlerdi. Belki de ikisi de bunun farkında olmanın sessizliğiyle, birbirlerine son kez baktılar.

Aşk hâlâ bu kadar büyükse, ayrılığı nasıl bu kadar uzun sürebilirdi?

Aynı anda düşündükleri ve cevap bulamadıkları bulmacanın sorusuydu bu; cevabı onlarla birlikte zamanın içinde kaybolmuştu.

"İyi geceler." Cenan'ın fısıltısı o kadar zayıftı ki sanki Hakan duymasın diye bilerek bu kadar içinden konuşmuştu. Yine de Hakan onu duymuş gibi gözlerini yüzüne dikti ve uzun uzun ona baktı. Ona, o gittiği günden beri hiçbir gecenin iyi geçmediğini anlatmak ister gibi baktı. Daha da acısı, Cenan bunu anladı. Bunu anladı çünkü Cenan da o gecelerde aynı düşüncelerle yanmıştı.

Cenan dönüp gittiğinde, arkasında yokluğu kaldı ama Hakan bu yoklukla zaten uzun zaman yaşamıştı. Yine de bir anlığına, bu yokluğun nasıl bu kadar şiddetli hissettirebileceğini sorguladı; zaman kanayan yaranın merhemiyse eğer, insan düşüp parçalandığı yeri görünce yarası yine mi kanardı?

Girdap'ın adımları, Cenan'ın boş ama yıkıcı derecede dolu bıraktığı koridora düşmeye başladığında, Hakan ne kadar zamandır orada öyle duruyor, Cenan'ın gittiği yere bakıyordu bunu sadece Allah bilebilirdi. Girdap'ın yorgun bakışları Hakan'ın gözlerine saygıyla tutunduğunda, Hakan ellerini nihayet paltosunun ceplerinden çıkardı ve Gurur'un kanına boyanmış, sıkıca yumruk yaptığı parmaklarını nihayet gevşetti.

Girdap başını aşağı yukarı salladıktan sonra, "Cenan Kaplaner az önce Gurur için kan verdi," dedi. "Ve bunu kimsenin bilmemesini istedi, ortaya çıkarsa da sadece teklif ettiğini, gerek olmadığı için onun kanını almadıklarını söylemelerini rica etti. Bilmen gerektiğini düşündüm, Muşta."

Hakan, hiçbir şey söyleyemedi. Ne bir mimik ne de bir ses, tepki ya da gözlerine sinmiş hasarlı bir ifade... Sadece baktı. Az önce olduğu, şu an olmadığı o yere baktı.

İçinde çürüdüğünü sandığı ama hiç içine gömemediği o aşkın, bir adım atsa, ona kollarını açıp açmayacağını merak ederken sadece baktı.

Bir insanın canı, canı bildiğine bazen elbette kanını da verebilirdi.

Kazağımın uçlarını deri ceketimin bilek kısımlarından dışarı çekip ellerimi yün kumaşın içine aldım. Hava çok soğuktu, dudaklarımı her araladığımda nefesime tutunarak dökülen buhar da bunun en büyük kanıtıydı.

Saçlarımı kulaklarımı örtmesi için salmıştım, başımda kazağımla aynı renkte kırmızı bir bere vardı, altıma geçirdiğim kot pantolonun içine tayt giymediğim için pişmandım. Saat hemen hemen iki civarıydı, belki biraz erken olabilirdi. Yokuşun sonunda yükselen binaların hemen karşısındaki tekel hâlâ açıktı, aslında on ikiden sonra kapatırlardı ama kepenkler inmemişti, ışıkları da hâlâ yanıyordu.

Boynumu kazağın uzun yakasının içine gömerken sokağın diğer ucuna doğru baktım. Sokak lambalarının turuncu bir kıyamete çevirdiği sokak o kadar sessiz ve tekinsiz görünüyordu ki ürperdim. Kafamın içinde devamlı tekrar eden yere vurma anında çıkan sesler, bu gece kayıptı, onlardan arınmış gibi hissetsem de dehşet gecesinin izlerini ruhumda taşımaya devam ediyordum. Babaannem uyanıktı, annem ise salondaki koltukta uyuyakalmıştı. Evden bir hayalet gibi süzülerek çıkarken Süslü Maria'nın bana imalı gülüşünü yakalamıştım ama aldırış etmemiştim.

Doğum kontrol hapı kullanmam gerektiğini ima etmişti, ona düz düz baktığımda da ertesi gün haplarının da işe yarayabileceğini eklemişti. Bazen bu deli ihtiyarı hiç anlamıyordum.

Binanın kapısı tekrar açılınca omzumun üstünden girişe doğru baktım. Simge gözlerinde soru işaretiyle bana doğru gelirken kollarını bedenine sarmıştı, büyük hırkasının içinde küçücük görünüyordu. "Nereye?" diye sorarken sesi endişeli gibiydi, aramıza katıldığından beri o grubun da benim de başımızdan bela eksik olmadığını anlamış olacak ki, evham yapmaya başlamıştı.

"Gurur'u bekliyorum."

"Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu, gözlerinde korku vardı. Başımı iki yana salladığımda rahat bir nefes alıp kollarını bedenine daha sıkı sararak, "Bu gece orada mı kalacaksın?" dedi.

"Yok, Gurur ile dışarı çıkacağız."

Simge ona alay ediyormuşum gibi baktı. "Bu saatte ve bu soğukta mı?" Sırıttı. "Özel işleriniz mi var yoksa, Zelluş?"

CamScanner ile tarandı

"Ne fesatsın, hiç bana çekmemişsin. Bak, ben öyle miyim hiç?" Bana komik bir ifadeyle baktığında gözlerimi devirdim. "Bir mekânda içiyorlarmış, açıkçası sarhoş Gurur'un nasıl olacağını merak ettiğimden kendimi zorla davet ettirdim. Düşüncesi çok seksi geldi, ne yapabilirim?"

"İçindeki neşeli yanı çıkardığı için ona minnettarım. O gelene kadar yanında durayım mı? Sokak çok tekinsiz görünüyor." Simge'nin esas korkusunun beni tekinsiz bir sokakta yalnız bırakmak olmadığını biliyordum, birinin beni yalnız görüp zarar vermesinden korkuyordu çünkü kazadan sonra onda da derin yaralar açılmıştı. Artık daha tedirgin bakıyordu yeşil gözleri.

"Aldırış etme, ben iyiyim." Gülümseyip ona sokuldum, kafamı omzuna yatırdığımda o da başını benim başımın üzerine devirdi ve bir süre öylece bekledik. "Simge," diye mırıldandığımda sessizliğini küçük bir mırıltıyla ortadan kaldırdı. "Sence Cenan'ın sırrı açığa çıkarsa, Muşta ne hisseder?" İçimde tutamadığım, içimde bir bıçak gibi gezinerek kör noktalarımı kanatan ve kör noktalarım kanadığı için de yaralandığını kimsenin fark edemediği bir konuydu bu. Simge, dünya üzerinde çocukluğumdan bu yana her şeyimi paylaştığım tek insandı, her şeyi bilmesi bana kendimi güvende hissettirse de Muşta'nın tüm bunları bilmemesi kalbimi ağrıtıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Simge, dürüstlüğünü damarlarımda hissettim, her zaman yakıcı bir şekilde gerçeği söylerdi. Gerçekten ben kaçsam bile Simge'nin o gerçeği üzerime yuvarlayacağını bilirdim. Beni kandırmaktansa, beni korkutmayı tercih ediyordu; çünkü kandırırsa zarar göreceğimi biliyordu, korkutursa da her şeye hazırlıklı olacağımı... Şanslıydım, çocukluğumdan beri hayatımın ortasında dev yaprakları olan bir çınar gibiydi varlığı.

"Sonuçları elbette Cenan için de Hakan abi için de ağır olacaktır." Sonunda yeniden konuştuğunda kurduğu cümle buydu. Sonuçların çok ağır olacağını içten içe bilsem de bir mucize bekliyordum. Birbirlerine yeniden sokulup yaslanabilecekleri, birbirlerine yeniden ait olurken bir arada yuva kurabilecekleri türden bir mucize bekliyordum. Belki yaşananları geride bırakırlarsa, ikisi de birbirini affedebilirse, geçen zamana rağmen bir şansları daha olurdu. Simge, sessizliğimden anlamış gibi, "Sanırım Hakan abi ağır tepkiler verebilir, bunun için de onu suçlayamayız," dedi, haklılığı tekrar canımı sıkmıştı.

CamScanner ile tarandı

Köşeyi dönen zırhlı cipin far ışıkları gözlerimizi aldığında Simge, beni kollarından azat etti. Bakışlarının bana çevrildiğini fark ettim ama ben doğrudan cipe bakıyordum. O geceden sonra cip görmek bende derin bir tekinsizlik duygusu yaratıyordu.

Araç eve birkaç metre kala durunca, "Hadi git," dedi Simge, tedirginliğimin farkında gibiydi. Bir süre olduğum yerde durup zırhlı aracı ve aracın farlarından süzülen ışığın etrafında süzülen toz zerreciklerini izledim.

Aracın kapısı açıldı, beliren koca cüsseli bedenin kime ait olduğunu biliyordum ama o beden arkasına sokak lambasını, önüne de parlak far ışığını aldığından yüzü seçilmiyordu. Tamamen karanlıkta olan yüzündeki ifadeyi seçemediğim için bilinmez bir hisle ona doğru yöneldim.

"İyi eğlenceler," dedi Simge sırtını dönüp binaya doğru yürümeye başlamadan hemen öncesinde.

Gurur, "Simge," deyince, kuzenim durdu ve omzunun üstünden Gurur'a doğru baktı. "Sen de gelsene," demesini beklemiyordum ama bu beni çok da şaşırtmadı. Muhtemelen cipte yalnızken nasıl hissedeceğimi biliyordu, hiç dillendirmese de bende kalan yaraların, hasarın farkındaydı. Bu hasarın bedenimde değil, ruhumda kaldığını biliyordu.

Simge bunu reddetmek istiyor olmalıydı, geceleri onu üzen şarkılar dinleyip bir şeyler araştırmayı severdi ya da yeni bir diziye başlar, sabahın ilk ışıklarına dek diziyi izlerdi ama içimi kemiren duyguların farkında olacak ki, bir süre bekledikten sonra Gurur'u, "Olur," diyerek onayladı.

Simge arkamda, ben onun birkaç adım önünde araca doğru ilerlerken, yüzü karanlığa gömülü Gurur'un bakışlarının bende olduğunu hissedebiliyordum. Simge arka kapıyı açıp araca bindi, ben de Gurur'un tam önünde durup bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Şimdi karanlığın yuttuğu güzelliğini bana geri vermişti, yüzünü görebiliyordum. Gözlerine oturan kan damarlarını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Teninden amonyağa benzer ağır bir koku geliyordu.

Beni görür görmez dudaklarına öyle derin bir gülümseme yayıldı ki, bu gülümsemenin kalbimi yerinden çıkaracağını sandım.

Geçmişe dayalı ama içimde her zaman gelecekte var olma ihtimali olan güzel anları tetikleyen gülümsemesini izledim. Onu ilk gördüğüm andakine çok benzeyen yüzüne rağmen, nasıl da o adamdan farklı görünüyordu.

"Sarhoş musun?" diye sorup ona biraz daha sokuldum ve teninden gelen kokuyu içime çektim. "Çakmağı çaksam havaya uçar mısın?"

"Böyle koklarsan, havaya uçan ben olmam," dedi, gözlerini kısarak kurduğu cümleye rağmen dudaklarında hâlâ içimi yakan o tebessümü vardı. Kaşlarımı kaldırarak yüzüne dik dik baktım.

"Bu hâlde araba kullandın yani?"

"On dakikalık yol."

Tek kaşımı kaldırıp başımı salladım. "Düş bakalım önüme, koca dağ domuzu."

Birden yüzüme doğru eğilmesini beklemediğim için kalbim şiddetle sıkıştı. Burnundan çektiği nefesin tenime yaptığı baskıyı hissederken ona bakakaldım. Gözlerini yumup, "Mis gibi," diye fısıldayınca anında tüm yüzüme yayılan alevleri hissettim ama bozuntuya vermedim. Yumduğu gözlerini geri açtı ve "Kokuna bir başkayım, biliyor musun?" diye sordu usulca, sesindeki o tınıda her ne bulduysam, bulduğum o şeyin benim için mücevher kadar değerli olduğunu iliklerimde hissetmiştim.

"Bu gece sen bana gelmeyi teklif etmeseydin, ben kesin senin kapında it olmaya gelirdim."

Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi bastıramadım. "Sarhoş Gurur boş zamanlarında bana şiirler kaleme alıyormuş gibi geldi," dedim alayla, her ne kadar cümlem alay barındırıyor gibi hissettirse de sonuna gelmekten korktuğum bir şeyin ortasında duruyordum aslında. Kolları beni tutarken, parmak uçlarından tenime dağılan hisler alevlerin bile yaratamayacağı yakıcılıktaydı.

Ön koltuğa bindiğimde rahatsızlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. Başka bir şey düşünmeye çalışarak emniyet kemerimi bağlamaya başladım, bir süredir aslında beni koruyacağını bildiğim emniyet kemerlerinden de korkuyordum. Sessiz uğraşlar sonucu kemerimi sonunda bağlayabildiğimde kafamı kaldırıp ileriye doğru baktım, Gurur'unsa bana baktığını biliyordum.

Ne düşünüyordu bilmiyordum ama düşüncelerden uğultu gibi bana doğru gelen endişeyi hissedebiliyordum. Arabayı çalıştırırken sessizlik, motorun sesiyle parçalandı, geriye doğru sürmeye başladığında hâlâ aracın ön camından dışarı bakıyordum. Tekerleklerin her geri hareketinde, zamanın içinden çekiliyormuşum gibi hissetmeme neden olan bir görüntü oluşmuştu.

Biz geriye doğru giderken bize doğru gelen arabanın yakıcı ışığı gözlerime vurdu. Gözlerimi yavaşça kısarken, ışığın içinde bizi izleyen anılar varmış gibi hissetmiştim; o geceye dair anılardı bunlar. Dişlerimi sıktığımı fark ettiğimde arabanın ışığı silindi ve araç başka bir sokağa doğru saparak gözden kayboldu. Gurur direksiyonu çevirdi, birkaç saniye sonra sessizliğin çöktüğü soğuk Isparta sokaklarında ilerlemeye başladık. Isıtıcı çalışsa da camlara oturan buğudan sokağın derinliklerinin ne kadar soğuk olduğunu görebiliyordum.

Gurur, "Üşüyor musun?" diye sordu, arabayı olabildiğince yavaş kullandığını o sorudan hemen sonra fark etmiştim. Gurur'a doğru baktığımda her ne kadar bana bakmak istediğini fark etsem de sanki tedirginliğimi yok etmek istiyormuş gibi gözlerini yoldan bir an olsun ayırmıyordu.

Oysa beni korkutan yine takla atacak olmamız değildi, ölümün kıyısına gelecek olmamız değildi, ölümün bir dalga gibi büyüyerek bizi altına alacak olması değildi; bana bakmamasıydı.

"Hayır."

"Simge, taşınıyorsun, değil mi?" diye sordu gözlerini dikiz aynasından anlık Simge'ye dokundurup hemen geri çekerek.

"Evet, amcamlar gittikten sonra yerleşecektim ama kiracıları hâlâ çıkmamış sanırım, eşyalarını almamışlar yani. Bu yüzden önümüzdeki ay taşınacağım. Teşekkür ederim bu arada, çok yardımcı oldun."

"Lafı bile olmaz." Otogarı geçip ara bir sokağa girdiğimizde etrafımızı taradım, Isparta'ya ilk geldiğim zamanlar bu civarda bir ev bulmuştum ama sokaklar çok karanlık olduğu için tutmaktan vazgeçmiştim. Gurur mekânın önünde arabayı durdurduğunda Simge sanki ikimizin konuşacakları olduğunu düşünüyormuş gibi hızla araçtan indi.

Simge'nin mekânın kapısında dikilen Adnan'a doğru yürüdüğü anları izlediğim esnada Gurur, eklemlerinin dış kısmıyla yanağıma dokundu ve ürpererek ona doğru döndüm. Dokunuşunun etkisini o kadar derinlerimde hissettim ki, gariptir ki bir an ağlayacağımı sandım. Gözlerimin içine baktı ve içinde yeni yollar, ihtimaller, kelimeler gördüm.

Sahip olduğu her şeye bakıyormuş gibi hissettiren bakışları yüzümden dudaklarıma düştü.

"Annemle konuştum," deyince göz bebeklerimin genişleyip küçüldüğünü hissettim, bunu görmüş gibi sırıttığında yüzündeki gülücük çizgi-

CamScanner ile tarandı

leri belirginleşti. Sarhoş olduğu hissediliyordu; harflerinden, bakışlarından, gülümsemesinden.

"Ee?"

"Eylül ona senden bahsetmiş."

Dehşet içinde kapıya uzanıp kendimi arabadan aşağı atmak, çığlık atarak koşmaya başlamak istedim ama bunun yerine şok içinde Gurur'a baktım.

"O da bana seninle ilgili sorular sordu."

Söylediği cümleden kaçmak için bakışlarımı hızla ön cama çevirdim. Simge hâlâ mekânın önünde duruyordu, içeri girmek için beni bekliyordu sanırım. Önünde Yener'in dikildiğini fark ettiğimde dikkatim biraz olsun dağılmıştı. Yener pürdikkat ona bakarken sessizdi, Simge'nin ifadesini göremiyordum çünkü sırtı bana dönüktü.

"Şşt," dedi Gurur ve gözlerim yeniden onu buldu, bahsettiği şeyi hatırlayınca yüzümün bir kan nehrine döndüğünü hissettim. Domatese dönmüş müydüm? Kırmızı mıydım? Yoksa çillerim ele vermek ister gibi renk mi değiştirmişti? Yüzüne far tutulmuş bir tavşan gibi baktığım için olsa gerek, başını geriye atarak derinden yükselen, boğuk bir kahkaha attı. Kahkahası sonlandığında hâlâ ona bakıyordum, gözlerini omzunun üstünden bana doğru çevirirken başını arabanın koltuğuna yasladı.

Karanlıkta cam kırıkları gibi parıldayan gözleri beni keserken, "Yüzümü güldürenin sen olduğunu bilmeye hakkı vardı," diye fısıldadı, fısıltısı dudaklarındaki hafif tebessüm silinmeden bana ulaşmıştı.

"Sen şimdi sahiden annene benden mi bahsettin?" diye sordum, sesim öyle abartılı ve tiz çıkmıştı ki Gurur'un gülümsemesi yeniden sırıtışa dönüştü. Bu onu eğlendiriyor olsa gerekti, beni ise kalp krizinden öldürebilirdi. Ona kötü kötü bakarak bir cevap bekledim ve o da "Evet," dedi, "sahiden anneme senden bahsettim."

Dilimin ucuna binlerce soru geldi ama hiçbirini dillendiremedim. Annesinin hakkında ne düşündüğünden tut da Gurur'un annesine neleri anlattığına kadar her şeyi merak ettim ama hiçbirini soramadım. Gurur kıvrandığımı görmüş gibi, "Tüm gece merakla beni izlemen çok hoşuma gidecek," dedi ve yanağımdan makas aldı.

Ona kötü kötü bakmam bir şeyi değiştirmedi, aksine onu daha da eğlendirdi. Emniyet kemerimi çözmek için üzerime doğru eğildiğinde geri çekilmeden mutsuz bir suratla onu izledim. İçim içimi yerken bu kadar rahat olması, bir de üzerine bunun onu eğlendirmesi sinirlerimi

tepeme toplamıştı. Yine de kokusu bir fırtına gibi üzerime çöktüğünde yıkılmaktan kaçamadım. Parmakları emniyet kemerimi çözmek için karnımda dolaştı, sertçe yutkundum ve o parmakların yavaşça göğüs kafesime doğru yola koyulduğunu hissettim. Üzerimdeki kumaşların varlığına rağmen parmak uçlarındaki alevleri tüm hatlarıyla hissettim. Dilimi damağımı kurutan dokunuşları altında yumuşayan bakışlarıma, karanlığa meydan okuyan gözlerindeki imayla karşılık verdi ve bu yanaklarımın içini sertçe dişlememe neden oldu.

"Sana yaklaştığım anda tüm vücudun kasılmaya başlıyor," dedi.

"Engel olabildiğim bir şey değil," dedim kısık sesle.

"Engel olabilseydin, olur muydun yani?" Kirpiklerimin arasından ona baktığımda dudaklarındaki tebessüm, tahrik edici bir muziplikle şekillendi. "Vücudun hâlâ çok fazla kasılıyor, Zeliha."

Sessiz kaldım ama üzerime gelmeye devam edeceğini biliyordum.

"Tıpkı geçen gece ağzımda kasıldığın gibi."

"Aaaa!" diye bağırarak aniden ittim onu. "Üstüme iyilik sağlık ya, sarhoşken kurduğun hayalleri yaşanmış gibi anlatmazsan sevinirim."

Tam kapıya uzanacaktım ki bileğimi yakalayıp beni kendisine doğru çevirdi, yüzüme doğru kahkaha atmasına düz düz bakarken, "Ne o?" diye sordu. "Pancara döndün len."

"Len mi? İki gün babamla takıldın diye Muğlalı yaptın kendini."

"Isınma turları yavrum, ısınma turları..."

"Ay hadi be oradan, sarhoş sapık adam." Arabadan indiğimde hâlâ gülüyordu. Homurdanarak kapıyı yüzüne çarpıp söylene söylene mekâna doğru yürümeye başladım.

Herkes oradaydı. Yener, Simge ve bana kapıyı açtığında ona gülümsedim ama durgun bakışları sadece bana dokundu. Başta neden gülümsemediğini anlayamasam da içeri girdiğim anda bunun sebebinin kanında dolaşan yüksek miktardaki alkolden olduğunu anlamıştım. Tamamı sarhoş diyemezdim ama sarhoş olmayanların da çakırkeyif olduğu apaçık ortadaydı. Yükselen şarkının çıkış noktasının bir plak çalar olduğunu fark ettim, sarı lambaların altında, loş sayılabilecek bir ortamdaydılar. Birleştirdikleri masaların etrafına toplanmışlardı. Biz içeri girene dek sürdürdükleri koyu sohbet, kısa selamlaşmanın ardından hız kesmeden kaldığı yerden devam etmişti.

Ben Gurur ile yan yana oturuyordum, Simge diğer tarafındaydı ve Simge'nin tam karşısında da Yener oturuyordu. Askerlik anılarından

CamScanner ile tarandı

bahsederlerken Gurur, önüme koyduğu kadehlerden birini rakıyla doldurmaya başlamıştı.

Simge, kadehine sadece su doldurulmasını istedi, dudaklarında soğuk bir tebessüm vardı ama yine de içten olduğunu biliyordum. Çekimser olduğu zamanlar çok soğuk biri gibi görünürdü ama aslında hiç de öyle biri değildi.

Gurur'un nefesi boyun boşluğumu okşamaya başladı, hemen ardından kadehini kaldırdı ve kulağıma doğru, "Varlığına," diye fısıldadı. Kadehimi kadehine yavaşça vurup rakıdan bir yudum alarak yüzümü buruşturdum ve bu Yener'i de Gurur'u de güldürdü.

Devran, "Şalgam vur, Zeliş, şalgam vur," diyerek bana kendi önündeki içilmemiş şalgamı uzatırken hâlâ yüzümü buruşturuyordum.

"Yarasın Bayan Yenge," diyen kişi Adnan'dı, kadehini bana kaldırınca gülümseyerek ben de ona doğru kadeh kaldırdım ve hızla Devran'ın önündeki şalgamı almak için öne doğru uzandım. Devran sesli bir şekilde gülüyor, Ecevit gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. İlk şalgam deneyimim, aldığım bir yudumdan sonra öğürerek kadehi âdeta Devran'a fırlatmamla son bulmuştu ve bu Muşta'ya bile kahkaha attırmıştı. "Niye içiyorsunuz bunları niye?" diye çemkirirken takındığım ifade bir süre sonra masada kronik bir kahkahaya sebep olmuştu.

Kısa sürede rakının o gıcık tadına alıştım. Hatta bir ara o kadar abartmıştım ki Yener'in açıp, "Bunu yapabilirsen sana iki yüz lira veririm," dediği videodaki kadın gibi kafamın üzerinde döndürmüştüm kadehi. Ben bunu yaparken Gurur alnını masaya yaslamış gülüyordu, Girdap beni videoya alıyordu, Yener de elinde taklidini yaptığım videonun oynamaya devam ettiği telefonla dehşet içinde bana bakıyordu.

"İki yüz lira için değdi mi buna ya?" diye sordu Yener, sesi de yüzü gibi dehşet yüklüydü. "Beni buna maruz bıraktığın için, sen bana iki yüz lira vermelisin ayrıca."

"Mızıkçılık yapma lan, cimri it," dedi Muşta sertçe. "Sahtekârlık yaptığından mütevellit yüz lira daha fazla vereceksin."

Yener bir Muşta'ya bir de bana baktıktan sonra, "Ocağıma incir ağacını kendi ellerinle dikiyorsun, ben senin hani oğlundum?" diye sordu.

"O da kızım."

Dudaklarıma götürdüğüm kadeh, Muşta'nın bu cümlesinin etkisiyle dişime çarptı. Tüm damağıma yayılan ağrıyı hissetmeme rağmen tepki

bile veremeden Muşta'nın gözlerinin içine bakakaldım. Şimdi masada oturan Muşta değil, Hakan abiydi.

Tam şu an kalksam, Muşta'nın kollarının arasına girsem, ondan saklanan şeyler için ağlayarak ondan defalarca kez özür dilesem ama neler olduğunu ona anlatmasam, bu beni bencil biri mi yapardı?

Bazen bencil olurduk, evet ama kendimiz için değil. Bunun bencillik olduğunu biliyordum ama çıkarım yoktu, kendim için de yapmıyordum. Peki ya nasıl oluyordu da bu kadar suçlu ve parçalanmış hissediyordum?

Gurur, hissettiklerim yüzümün üzerinde süzülüyor olsa gerek, elini masanın altına gizlediğim elimin üzerine koydu ve bakışlarımız omuzlarımızın üzerinden su gibi akarak birbirine çarptı. O çarpışma anında büyüyen ve daireler oluşturan dairenin içine kelimeleri saklamış gibi baktım ona. Kelimeleri göremese de hissettiklerimin ağırlığını gördü.

Bana yavaşça göz kırpınca içimdeki ağırlığın yerinden kalkmadığını ama biraz olsun hafiflediğini hissettim.

"Affedersiniz," dedi Adnan sessizce. Kafamı ona çevirdiğimde, "Çolpan Hanımefendi neden gelmediler?" diye sorunca, Yener gözlerini kısarak Adnan'a doğru döndü ama Adnan bana bakmaya devam ediyordu.

"Adnan, benimle sizli bizli konuşmayı bırak lütfen. Uyuyordu Çolpan, Simge de son anda gelmeye karar verdi."

Yener bu kez Simge'ye doğru baktı, Simge de gözlerini kaldırmış, ona dokunan bakışların farkına varmış gibi Yener'e bakmaya başlamıştı.

"Yanlış anlama lütfen, Bayan Yenge," dedi Adnan. "Niyetim yokluğunu elbette sorgulamak değildi fakat Çolpan Hanımefendi ile oğlum hakkında konuşmak istiyordum. Fırtınam birkaç gündür sürekli onun resimlerini çiziyor. Eğer sana resimlerden birini verirsem, benim ve fırtınam için bu resmi Çolpan Hanım'a verir misin lütfen?"

Adnan, hiç beklemediğim anda ceketinin iç cebinden dörde katlanmış beyaz bir kâğıdı çıkardı ve bana uzattı. Kâğıdı elime alırken Adnan'ın gözlerinde meraklı bir bekleyiş olduğunu gördüm, ters dönmüş bir kum saatini anımsatan gözlerine bakarken, "Elbette," diyebildim.

"Bayan Çolpan da diyebilirdi ama Çolpan Hanımefendi demeyi tercih etti," diye mırıldandı Tayfun, gece boyu o kadar sessizdi ki varlığını yeni fark ediyorum desem yalan olmazdı.

"Bayan Yenge," dedi tekrardan Adnan. "Eğer merak ediyorsan bakabilirsin." Merak ettiğimi nereden anlamıştı? Tek elim Gurur'un avucunun içindeyken resmi açamayacağım için elimi usulca geri çektim.

CamScanner ile tarandı

Bu kez büyük avucunu dizime koydu, dizimi sıkarak okşadı ve kendimi tutamayıp yutkundum.

Adnan'dan aldığım resmi açtığımda, ilk an donup kalmama neden olan şey, küçük bir çocuk olduğunu hesaba katarsak gayet güzel çizim yaptığını görmek olmuştu. Bir diğer şaşkınlığı ise çizdiği kişinin Çolpan olduğunu fark ettiğimde yaşadım. Bora, kıvırcık saçları olan, Çolpan'a gerçekten de benzeyen bir kadın çizmişti ve yanına da kendisini kondurmuştu. Çolpan'a benzeyen kadın çizimi, Bora'nın elini tutuyordu ve arkalarında büyük bir güneş parlıyordu, çimenli bir yolda birlikteydiler, arkalarında da babasını temsil ettiğini düşündüğüm büyük bir dağ vardı.

Bir çocuğun kalbinde sizi hissetmesi, böyle bir şey miydi?

"Çolpan bunu gördüğünde çok sevinecek," demem, Adnan'ın da gülümsemesine neden oldu. "Bu çok değerli." Resmi katlayıp hasar görmemesi için bir kenara koydum ve Adnan'a baktım. "Ne kadar yeteneklimiş."

"Bu özelliği annesinden almış olsa gerek. Annesi de çok güzel resim çizerdi."

Herkesin derin bir sessizlikle birbirine bakmasına neden olan, bu iki cümleydi.

Adnan'a o kadar uzun süre baktım ki bakışlarım ona her ne hissettirdiyse gözlerini benden kaçıran o oldu. Gurur'un parmakları hâlâ dizimdeydi, elimi aşağı indirdim ve Gurur'un parmaklarının üzerine yerleştirdim. Teni çok sıcaktı, sebebi alkol müydü? Gözlerimi ona çevirdiğim anda beni izleyen gözleriyle karşılaştım, ilgili bakışlarından kaçamadan ona öylece bakakaldım.

Şafağa çok bir şey kalmamıştı. Askerler, üzerlerine çöken sessizliği birdenbire yok ettiklerinde, artık sokağın ortasındaydık ve uzun eşek oynayan bir sürü dev gibi adama şokla bakıyordum. Simge koluma girmiş, tıpkı benim gibi aralık duran dudaklarla dehşetle onları izliyordu.

İlk atlayan Yener olmuştu, Yener atladığında altta kalanlar çok sarsılmasa da hemen arkasından Gurur da atlayınca çökmüşlerdi. Beyhan onlara hoşnutsuz bir ifadeyle, "Rezil herifler," deyip duruyordu. Muşta elinde sigarayla köşede onları izlerken yüzünde alaycı bir ifade vardı ama eğlendiği her hâlinden belliydi. Şu koca bebeklerin bu hâllerine alışkın olmalıydı.

Hepsi yere yıkılıp yerde sürünerek gülmeye başlayana dek oyun devam etti. Sonunda Yener ve Gurur bize doğru gelmeye başladığında askerler yavaşça dağılmıştı. Devran'ın Biricik'in yanına gittiğini biliyordum, Vural da muhtemelen diğerleriyle birlikte uçarak tesise dönecek ve Nihan'ına koşacaktı.

"Yürüyerek dönelim mi?" diye sordu Gurur, kafamı kaldırıp ona baktım. Teninden soğuğun ve alkolün kokusu geliyordu.

"Daha iyi olur. Çok içtin."

Ona gülümserken aslında benim de kafamın güzel olduğu gerçeğini yok sayamazdım, damarlarımı yakarak ilerleyen alkolün bedenime bıraktığı kalıntıları hissedebiliyordum. Gurur gülerek beni kolunun altına aldı, onun beline sarıldım ve birlikte karanlık sokakta yürümeye başladık.

Arkamızda yürüyen, gölgeleri sokak lambalarının vurmasıyla uzayarak bize doğru düşen ikili, Yener ve Simge'ydi. Yan yana yürürlerken ikisinin de elleri ceplerindeydi.

Ana caddeye kadar sarılmış hâlde, hiç konuşmadan yürüdük. Simge ve Yener de sessizdi. Sokak o kadar boştu ki, ara sıra geçip giden tek tük araç dışındaki tek yaşam belirtisi dördümüzdük.

Elimde tuttuğum dörde katlanmış resmi cebime koymamıştım, buruşsun istemiyordum. Tek kolumla Gurur'u sarmaya devam ederken, "Sizinkiler yarın kaçta gidecek?" diye sordu.

"Akşam on bir gibi."

"Yolcu etmeye gelsem baban ne yapar bana?"

"Bir şey yapmaz herhâlde..."

"Pek emin olamadın sanki..."

"Gelmek istiyorsan gel, babam problem çıkarmaz," dediğimde bedeninin gevşediğini hissettim.

"Onunla iyi anlaşmak istiyorum."

Bu isteği o kadar çocukçaydı ki beni şefkatle gülümsetti. "Normal şartlarda tanışmış olsaydınız, yani konu ben olmasaydım, seni ilk andan itibaren severdi," dedim, bunun onu şaşırttığını hissettim. "Şimdi konu benim ya, o beni paylaşamıyor, sorun sen değilsin..."

"O da haklı, benim de kızım olsa ben de süper yakışıklı olan herkesten kıskanırdım onu." Sırıtarak söylediği bu cümle, tek kaşımı kaldırmama neden oldu.

CamScanner ile tarandı

"Benim babam da süper yakışıklı olduğu için, seni tipinden dolayı kıskanmıyor. Sen benim babamın gençlik fotoğraflarını görsen, kimin kimi kıskandığını da anlamış olurduk."

"Şimdi de fena değil peder efendi," deyince kalbimin atışlarını yavaşlatmak ister gibi gözlerimi sokaktaki ışıklara diktim. Babama peder demesi normal şartlarda göz devirmeme neden olabilirdi belki ama söyleyen Gurur olduğu için kalbim, birdenbire yeleleri özgür kalmış bir at gibi oradan oraya savrulmaya başlamıştı.

Gurur'a bakmak için kafamı kaldırdığımda, o da gözlerini indirerek yüzüme baktı. Buz sıcağı gözleri bu kez dondurmuyor, kavurucu bir güneş gibi yakıyordu. Gür kirpiklerinin arasında doğmuş bir güneşi anımsatan gözlerine bakarken, "Sarhoş Gurur daha çok gülümsüyor ve daha temas bağımlısı," dedim, bu söylediğim burnunu buruşturarak gülmesine neden oldu.

"Yanındayken o kadar çok gülüyorum ki, inan beni tanıyan ve sana nasıl gülümsediğime şahit olan herkes şaşırıyor. Ayrıca, konu sensen her an dokunmak istediğimi, tenimin her noktasının sana temas etmesini istediğimi rahatlıkla söyleyebilmem için sarhoş olmama gerek yok. Bunu gayet ayık, aklım başımdayken de gösterdiğimi düşünüyorum."

Dudaklarındaki sıcak gülümseme göğüs kafesimi zonklattı.

"Üstelik ağzımın ne kadar iyi işler çıkardığını unuttun herhâlde? Tamamıyla ayık olduğum bir anda, hatırlatırım, oldukça iyi işler çıkarmıştı."

Yener ve Simge'nin bizi duymasından korkarak Gurur'u cimcikleyip arkama doğru baktım. Gurur acıyla homurdanırken Simge ve Yener'in yan yana sessizce yürümeye devam ettiklerini gördüm. Aralarındaki sessizlik onlara nasıl hissettiriyordu?

"Çok edepsizsin."

"Dur daha bir şey yapmadım ki..."

"Bu yapmamış hâlinse..."

Başımın üstüne sert bir öpücük kondurup kulağıma doğru, "Ötekini sen düşün," diye fısıldadı imayla. Tüm bedenim abluka altına alınmış gibi baskıyla sıkışırken sertçe yutkunup gözlerimi yere indirdim.

"Düşünmek yeter mi bilemem," dedim yeri izlerken, sanırım alkol benim de dilime vurmuştu.

"Ama şimdi böyle dersen seni omuzlayıp eve götürmek zorunda kalırım."

"İnşallah bir sonraki sefere canım," diye alay ettim.

Simge'nin, "Ee dilsiz Yener, nasılsın?" diye sormasıyla, Gurur'un da benim de gözlerim yavaşça onlara doğru döndü.

Yener, gözlerini usulca Simge'ye çevirdi, bakışları durgun sulan anımsatıyordu; durgun ama derin sular. Ya o bakışların içinde birilerini boğmaktan korkuyordu ya da kendisi çoktan boğulmuştu ve gözlerinden yansımasını görüyorduk.

"Teşekkür ederim, iyiyim." Bir süre kıza nasıl olduğunu sormadan bekleyince kaşlarım çatıldı. Simge de bu tavrından rahatsız olmuş gibi gözlerini hemen önüne çevirmişti ki, Yener sessizce, "Sen?" diye sordu. Sanırım gerçekten nasıl diyalog kurması gerektiğini kestiremiyordu. Simge'nin ona değil, yere baktığını fark edince o da Simge'nin baktığı yöne indirdi gözlerini.

"İyi," dedi sadece Simge, sanırım yanında yürüyen adamın onunla konuşmak istemediğini düşünmüştü. Haklıydı, ben olsam ben de öyle düşünürdüm ama şu an Yener'in konuşmak istemediğini değil, sadece kaçmak istediğini görüyordum. Hem konuşmak isteyip hem de kaçmak isteyebilir miydi bir insan konuşmaktan? Yener kaçıyordu.

Simge de onu kovalayacak bir kadın değildi.

Yüzümün düştüğünü fark eden Gurur, "Ne oldu, gözüm?" diye sordu sessizce, nefesindeki alkol kokusu yüzüme yayılmıştı.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve "Yener'in hiç ama hiç gerçek bir ilişkisi ya da flörtü olmamıştı, değil mi?" diye fısıldadım sadece Gurur'un duyabileceği bir sesle.

"Hiç olmadı."

"Sence bir gün olur mu?"

Gurur, "Bilmiyorum, istemediğini görüyorum, olsa bile engeller." Gözlerini yüzümde tedirginlikle dolaştırdı. "Konu Simge mi?"

"Hiç anlamayacaksın sanmıştım."

"Anlıyorum da anlamazdan geliyorum. Kardeşimi rahatsız edeceğini bildiğim bir konuyu dillendirmem." Beni tamamen göğsüne bastırıp, "Yener çok iyi kalplidir ama konu ilişkilerse, çarpık ilişkileri olduğunu sen de biliyorsun. Simge'ye vereceği tek şeyin hayal kırıklığı olacağını Yener de biliyor, sırf bu yüzden uzak duracaktır."

İçimde anlam veremediğim bir üzüntü oluştu, Gurur'un bunu gördüğünü hissedebiliyordum ama konu hakkında başka bir yorum yapmadı. Muhtemelen Yener'i 'hayal kırıklığı' olarak adlandırmaktan o da

CamScanner ile tarandı

mutsuzdu ama gerçeği de yok sayamazdı. Simge'nin bendeki değerini görebiliyor, Yener'in ilişkilerinin boyutunu en iyi o biliyordu.

Binanın önüne geldiğimizde durup kollarımı Gurur'un beline sardım ve yüzümü onun göğsüne sakladım. O da büyük kollarını boynumun etrafından geçirerek beni sıkıca sardı. Bir süre öyle bekledim. Dudaklarını yeniden başımın üstüne bastırdı ve geleceğimde ona dair bir pençe izi daha oluştu. Bir gün dudakları başımın üstüne değmez duruma gelirsek, geleceğime derin yaralarla ilerleyecektim. Hatta o yaralar, benim geleceğim olacaktı.

"Bir gün beni böyle başımdan öpmeyeceğin bir gün olur mu?" diye sordum, sesim boğuk çıkmıştı çünkü yüzüm göğsüne gömülü hâldeydi.

"Bunun için başımdan içeri, beyin fonksiyonlarımı saplandığı anda durduracak bir merminin girmesi gerekiyor."

"Tamam, sizin çirkin romantizminiz bitmeyecek gibi duruyor, ben eve giriyorum," dedi Simge, sesi alaycı olsa da ruh hâlinin durgun olduğunu hissedebiliyordum.

Yanağımı Gurur'un göğsüne yaslayıp Simge'nin binaya gidişini izledim. Simge binanın güvenlik şifresini girerken Yener, "İyi geceler," dedi ama Simge bunu ya duymamıştı ya da duymuş ama cevap verecek vakit bulamamıştı. Kapının açılırken çıkardığı otomatik sesle beraber Simge görüş alanımdan çıkarak binaya girdi.

Yener sessizlik içinde Simge'nin biraz evvel olduğu ama geriye yokluğunun kaldığı noktaya bakakaldı.

Gurur, "Hadi sen de içeri gir, üşüdün," dedi, burnuma dudaklarıyla bastırınca afalladım. "Bak, burnun da buz gibi olmuş."

"Tamam, görüşürüz o zaman."

Alnını alnıma bastırıp, "Çabucak görüşürsek sevinirim, Zerda," dedi.

Onu arkamda bırakıp binaya giderken suyun üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Sessizlikle eve girdikten sonra odama yöneldim. Annem yatağıma geçmişti, muhtemelen evde olmadığımın farkındaydı ama beni aramamıştı, sanırım nerede olduğumu bilmenin rahatlığındandı bu. Çolpan'a vereceğim çizimi masanın üzerine bıraktım ve anneme doğru baktım.

Yorganı kaldırıp annemin yanına, yatağa girdiğimde, "Geldin mi?" diye fısıldadı uykulu bir sesle.

"Geldim."

Beni kollarının arasına çekti, üzerimizi yorganla örttü ve "Heh," diye mırıldandı. "Şimdi içim daha rahat uyurum."

"İyi uykular, anne."

"İyi uykular, Zeliş." Güldü. "Rakı kokuyon, sıpa."

Sonra sustuk ama ikimiz de gülümsüyorduk.

Annemin ve babamın varlığının bana sonsuz huzur verdiğini, en üzgün anımda bile onları düşününce yaşama bir şekilde yeniden tutunabildiğimi hissederdim.

Soğuk otogarda, ellerime geçirdiğim kırmızı eldivenlere bakarken gözlerim onlara değmesin diye çok uğraşmıştım çünkü iki damla büyük gözyaşı kirpiklerimin üzerinde asılı duruyordu ve onlara bakacak olursam, düşeceklerini biliyordum.

Gurur'un varlığının babamı rahatsız etmediği ilk andı.

Gurur, peronların önündeki büyük, kalın kolonlardan birinin önünde durmuş bizi izliyordu. Bankta oturuyordum, gelen ve gitmek için hareketlenen tüm otobüslerin ışıkları önce benim yüzümde parlıyor, en son benim yüzümde sönüyordu. Babam sağımda, annem solumda oturuyordu, eldivenle kaplı ellerimden biri babamın avucuyla sarılınca sertçe yutkundum ama kafamı kaldırıp babama bakamadım. Çünkü bakarsam ağlardım. Artık sık sık geleceğinden emin olsam da bazen geri geleceğini bildiğiniz birinin gitmesine de ağlardınız.

Ağlamamak için sabahı düşündüm. Mutfak tezgâhına yaslanmış omzunun üstünden televizyona doğru bakan Çolpan'a yaklaştığım o anı. Avucumda Bora'nın onun için çizdiği resmi tutuyordum ve Çolpan gözlerini elimdeki kâğıda indirip, *"O ne?"* diye sormuştu. Sanki ona olduğunu biliyordu.

Ona uzatırken gülümsüyordum, gülümsemem bulaşıcı bir hastalıkmış gibi Çolpan da gülümsemeye başlamıştı. Kabarık, kıvırcık saçlarının arasına tuttuğu tokaları, yüzüne oturmuş sağlıklı ışıltıyı hatırlıyorum. Resmi ona uzatırken, *"Fırtına, bunu senin için çizmiş,"* demiştim, Fırtına'nın kim olduğunu anlayamamış gibi yüzüme baktığında da, *"Bora'nın oğlu,"* diye fısıldamıştım ve Çolpan gülümseyerek, "Bora!" demişti heyecanla. Bora ile aralarında çok kısa zamanda, çok derin bir bağ kurulmuştu. Çolpan'ın heyecandan titreyen ellerle resmi açmaya çalıştığı ana şahitlik eden biri, bu bağı tüm çıplaklığıyla görebilirdi kesin.

CamScanner ile tarandı

Çolpan, onun için çizilen resme bakarken ağlıyordu. Bu, uzun zamandır süren arkadaşlığımızı hesaba katarsak, onu ilk kez böyle mutluluktan ağlarken gördüğüm andı.

Olduğum âna geri çekilmeme neden olan, otobüslerden birinin dururken çıkardığı rahatsız edici, havaya benzer ses oldu. Gözlerimi kaldırdım ve otobüse baktım. Babam ile annemi götürecek olan seferdi. Üzerinde Muğla yazıyordu. Doğup büyüdüğüm, en sevdiğim şehre ilk kez nefret duyduğum an, şu andı sanırım.

"Hadi bakalım, bize müsaade," dedi babam oturduğu yerden doğrularak kalkarken. Elimi bırakması, kaşlarımın sertçe çatılmasına neden oldu. Babam önce erkek kardeşime sarıldı, Eymen mutsuz bir suratla babama sarılırken gözleri gözlerime dokunmuştu. Mavi gözlerine çöken yaşları görebiliyordum ama ağlamamaya yemin etmiş gibi yutkunup gözlerini sıkıca yumdu.

"Ablan sana, sen de ablana emanetsin. Yine de arada Antalya'ya dönüp okuluna git, sıpalık peşinde koşma. Hayvanlık, itlik, uğursuzluk etme, sana boşuna yollamıyorum o kadar parayı ben." Gülerek Eymen'den ayrıldı, Simge'yi kucakladı ve "Baban yerine de kucaklamış olayım, gözünde tüttürme adamın, git ara sıra dizine, canım benim," dedi.

Annem beni göğsüne bastırınca sessizce oturduğum yere sinip babamı izlemeye devam ettim. Babam, Gurur'a doğru döndü. Gurur'un onu izlediğini fark edince kaşları sertçe çatıldı ama ifadesi çatık kaşlarına rağmen yumuşaktı. "Bene bak kavak ağacı, gel bakem buraya," dediğinde Gurur başını sallayarak ona doğru yürüdü. "Varlığından hiç hoşnut değilim, kavak ağacı." Gurur hayalet gibi babama bakarken Eymen gülmüştü. "Yani elimde olsa seni mülteci olarak başka bir ülkeye postalamayı çok isterdim emme yapcek pek de bir şey yok, alışacağız artık varlığına." Babam birden elini Gurur'a doğru uzatınca donup kaldım. "Öp bakem."

Gurur, babamın elini öperken gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi ama o kadar şaşkın hâldeydim ki tepki bile veremedim, sadece donuk bir şekilde onlara bakakaldım.

"Aferin." Babam geri çekilip bana doğru döndü. "Gel buraya ceylan gözlüm, seni en sona sakladım ki kokun beni Muğla'ya kadar bırakmasın."

Dudaklarımı bükerek yerimden kalkıp hızla onun kollarına girdiğimde, gitmemesi için yalvarabilirdim. Beni göğsüne bastırdı, saçlarımı

kokladı, yüzüme sayısız öpücük kondurdu ve "Yine geleceğim, ağlama," dedi, o bunu söyleyene kadar ağladığımın farkında bile değildim. "Seni bu kavak ağacıyla bırakıp gider miyim? Geleceğim tabii..."

"Ne zaman?"

"Her ay gelirim."

"Söz mü?"

"Sen iste ben her gün kalkar gelirim kız, anası kılıklı."

"Ay bırak da ben de kızıma sarılayım," dedi annem oturduğu yerden kalkarken. Önce kardeşime, sonra Simge'ye, en son da hâlâ babamın göğsünde burnunu çeken bana geldi. Beni babamdan zar zor ayırıp kollarının arasına çektiğinde o kadar çok kalmalarını söyleyerek ağlayıp şımarıklık yapmak istiyordum ki... Yine de yapmadım. Onlara sıkıca sarıldım, tekrar geleceklerini bilmenin rahatlığı ama gidiyor olmalarının yarattığı buruklukla yüzlerine baktım.

Otobüse doğru gitmeden hemen öncesinde annem, Gurur'a, "Önce kendisine, sonra da sana emanet," demişti, Gurur bu cümlede her ne yakaladıysa başını sallarken sertçe yutkunmuştu. Koltuklarına yerleştikleri âni otobüsün yan tarafına gidip gözlerimi camlara dikerek izlemiştim. Otobüs hareket etmeye başladı, kalbimden iki parça Ege'ye doğru gitmek için yola koyuldu ve onlara el salladım.

Sonra da dakikalarca Eymen'in kollarında ağladım. Ağlamamı ne ara sıra saçlarıma dokunan Gurur ne de bana sıkıca sarılan Eymen durduramadı.

O gece, Gurur'la yaşadığım evin salonundaki L koltukta bir cenin gibi uzanmıştım. Leon ve Pars, belli aralıklarla gelip yüzümü, ellerimi yalamışlardı ama hiç hâlim yoktu. Üzüntü bende her zaman yorgunluk yaratıyordu, öyle de olmuştu, sızlayan kirpik diplerimdeki acı başıma kadar uzanırken öylece uyuyakalmıştım. Şafağa doğru, üzerime örtülen yumuşak, pelüş battaniyenin varlığını hissederek gözlerimi açtığımı hatırlıyorum. Gurur ayakucuma oturmuş dışarıyı izliyor, pelüş battaniyenin altındaki ayak bileğimi ovuyordu. Yastığıma daha sıkı sarılmış, bir süre şafağı izledikten sonra yine uykuya dalmıştım.

Bana, "Küçük bir çocuk gibi babanın arkasından mı ağlıyorsun, küçük kızım?" diye sorduğu ve dudaklarının saçlarımın arasındaki yerini aldığı âni hatırlıyorum. O kadar uykum vardı ki ne sesimi çıkarabilmiş ne de gözlerimi açabilmiştim.

CamScanner ile tarandı

Çay kaşığının bardağın içinde dönüp cama çarparken çıkardığı sesle gözlerimi zar zor araladığımda başımdaki ağrı dinmişti ama kirpik diplerim hâlâ sızlıyordu. Yattığım yerde yan döndüm, gözlerim evin tavanını kadrajına aldı ve boğazımdaki acı yüzünden yüzümü buruşturarak yutkundum. Yavaşça doğrulup koltuğun sırt kısmına tutundum ve etrafı inceledim. Askılıkta birkaç palto vardı, uğultuyu anımsatan sesler mutfaktan geliyordu. Üstümdeki kazağı düzeltip saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaparak mutfağa yöneldim.

Gurur, "Az sessiz olun, zar zor uyudu, erkenden uyanırsa sizi dümdüz ederim," diyordu. Yorgun bir şekilde esneyerek kafamı içeri uzattığım anda Gurur çay kaşığını bardaktan çıkarıp Ecevit'e fırlattı. "Size ne dedim lan ben?" diye homurdandı.

Ecevit, "Aa, bana ne atıyorsun be?" diye söylendi, sesi soğuk olsa da bir an tepkisi beni gülümsetmişti. Yener tezgâha oturmuş elindeki açmayı ısırıyor, Vural ve Nihan mutfak masasında yan yana oturmuşlar çaylarını içiyorlardı. Nihan bana yumuşakça gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve "Günaydın," dedim.

Yener'in tedirgin gözleri önce Gurur'a sonra da bana dokundu. Bu kalabalığın sebebiyle ilgili başta çıkarımlarım olmasa da şimdi bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordum. Yener tekrar Gurur'a bakınca, Gurur'un da gergin olduğunu fark ettim.

"Nasılsın?" diye sordu Ecevit, bu kadar konuşkan değildi, bana karşı daha az girişkendi, o yüzden şaşkınlığımı gizlemeden ona baktım.

"İyiyim, sağ ol?" dedim sorar gibi, sonra bakışlarım Vural'a çevrildi ve Vural'ın, Nihan'ın yüzündeki soğukkanlılığın aksine bir şeyleri ele verir gibi tedirgin göründüğünü fark ettim. "Burada benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?"

Ecevit, "Ben de tam çıkıyordum," diyerek mutfağın çıkışına yönelmişti ki, "Bir saniye," diyerek onu durdurdum. Diken üstünde görünüyordu. Omzunun üstünden bana baksa da bakışlarım onunkilere karşılık vermedi. "Gurur?" dedim sorar gibi. "Bir şey mi oldu?"

"Otur da kahvaltı edelim," dedi sanki konuyu olabildiğince bizden uzak tutmaya çalışıyormuş gibi.

"Bir şey yemek istemiyorum." Acıyan boğazımı tuttuğum sırada bile tedirginlik içimde genişleyerek büyümeye devam ediyordu. Tedirginliğimi onlardan gizlemeye çalıştım çünkü her ne saklıyorlarsa, bir an önce

ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Tedirgin hareketler sergilersem, öğrenme işi biraz daha uzayacakmış gibi geliyordu.

Nihan, "Lütfen," deyince bakışlarım hızla ona doğru çevrildi. Soğukkanlı gülümsemesini izledim, tek kaşım havaya kalkmıştı. "Oturup bir çay içsene bizimle. Hem seni özledim, laflardık biraz."

"Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Hepinizden garip bir aura yayılıyor." Ellerimi belime koyup, "Gurur'un imam nikâhlı karısı mı geldi? Hiç bilmediği bir çocuğu olduğu mu ortaya çıktı? Ne oluyoruz?" diye sorduğumda, Yener boğazında kalan açmayı gülerek dışarı çıkardı ve ona iğrenerek baktım. "Iyy, sil orayı çabuk."

Gurur, "Gel otur, yavrum," deyince tedirgin gözlerimi ona çevirdim. Sakin görünüyordu, bakışlarının dibine oturmuş o farklılığı görebiliyor olmasaydım her şeyin yolunda olduğuna inanırdım ama gözlerini tanıyordum; o gözler bana her zaman yakalanırdı.

Gurur'un yanındaki boş sandalyeyi çekip oturdum, Nihan çayından bir yudum aldı ve gerginliğin artmasına neden olan sinir bozucu bir sessizlik yaşandı.

Nihan sonunda, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var, Zeliha," dedi, yüzüm anbean renk kaybederken tek yapabildiğim," Evet?" diyebilmek oldu.

"Çok uzun zamandır Vural ile beraberim, biliyorsun."

"Evet."

Gurur'un eli yavaşça masanın altından bana doğru geldi, dizimi tutup sıktı ve bu kaşlarımın daha da çatılmasına neden oldu.

"Bu birliktelik boyunca Vural sayısızca kez-" diyecekti ki Gurur bir anda, "Göreve gitmem gerek," dedi ve elim öyle hızlı bir şekilde dizimde duran elinin üzerine kondu ki o bile dokunuşumun hızına duyduğu şaşkınlığı gizleyemedi. Parmaklarımız hızla birbirine kenetlendiğinde göğüs boşluğumdan aşağı doğru düşmeye başlayan sanki kalbimdi.

Nihan, Gurur'a uyarıyla baksa da o an tepkilerim toprağın altına çekilmiş bir deprem gibi kaybolarak yüzümden de sesimden de çekildi. Tek yapabildiğim Gurur'un parmaklarını sıkıca kavramak oldu.

"Birden pat diye söylemene gerek yoktu," dedi Nihan tersler gibi.

"Bu şekilde konuşmalar hazırlayarak onu daha da gerdiğimizi fark ettim." Gurur'un bana baktığını hissetsem de başımı çevirip ona bakamadım. Kalbimin içinde bir şeyler yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Mütemadiyen yıkılan belki de kalbimin içinde gizlenen duygulardı ve

CamScanner ile tarandı

her yıkımın ardından kalbim daha da ağırlaşıyordu. Bu gidişle kalbimi tutan damarlar, kalbimdeki ağırlığı kaldıramayacak ve kopacaklardı.

Kaburgalarımı sıkan şeyin beni parçalayacağını sandım.

"Ne görevi?" Dudaklarımdan dökülen soru, kulaklarımda uğultuya dönüştü. Kendi sesim de dahil olmak üzere tüm sesler uğultulardan ibaretti, birdenbire güneş gökyüzünde sönmüş ve tüm yıldızlar üzerimize düşmeye başlamıştı. Gurur'a bakamadım, bakmayı çok istesem de gözlerim gözlerine tutunamadı. Bakışlarımı Nihan'a sapladım, bir bıçak gibi onda duran bakışlarım biliyordum ki onu kanatacak kadar keskindi.

"Bunu hep yaşıyorum," dedi Nihan sessizce, sanki bana bunu kabul ettirmeye çalışıyordu. Bakışlarımdaki dehşeti gizleyemedim, ifadelerimi bir maskenin ardına saklayamadım. Aniden saldıran çaresizliğin içimi yerle bir ettiğini hissediyordum ama bunu dillendirecek olursam hakkımda ne düşünülürdü, işte bunu bilmiyordum. Bir çocuk gibi tepki vermemeliydim, güçlü bir tepkim olmalıydı, bunun yanında sakin de olmalıydım.

Ama tüm bunların ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

"Bir süreliğine gidecek ve sonra geri dönecek."

"Beyhan gibi mi?" diye sordum, sesim hiç olmadığı kadar durağan olsa da ben ilk kez kendi sesimi duyuyormuş gibi şaşkındım. Bunu saklayabiliyor muydum bilmiyordum ama Gurur sıktığım parmaklarını parmaklarıma sürterek bana desteğini bildirdi.

"O kadar uzun değil," diyen kişi Gurur'du.

Yine ona bakamadım, kalbimin yükselen ritmini duymaması için ağzımı bile açamıyordum. Sanki dudaklarım aralanırsa kalbim hissettiğim her şeyi ele verecekti. Sonunda kelimelerin canımı yakmayacağına kendimi inandırıp, "Ne kadar zaman?" diye sordum, sesim o kadar belirsizliklerle doluydu ki içerideki kimse şu an hissettiklerim konusunda fikir sahibi değildi, emindim.

Yaşanan sessizlik, mevcut sürenin beni ne denli parçalayacağının kanıtı olmalıydı.

"Cevap verecek misin?" Bu kez bakışlarım Gurur'a çevrildi ve zaten beni izleyen buz sıcağı gözlerin kısıldığını gördüm. Ona yalvarır gibi baktığımda ne hissediyordu? Gözlerinde gördüğüm şey kesinlikle hissettiğim çaresizlikten daha büyüktü. Bana böyle hissettirdiği için kendisini suçluyor muydu? Karnımdaki ağrı artarken, "Sen henüz yeni kaza geçirdin, günlerce uyudun, bu komaydı," dediğimde bakışlarında bir

değişim yaşanmadı, sadece hissettiklerim onu hırpalıyordu, bunu görebiliyordum. Kendisiyle ilgili hiçbir şey umurunda değildi; yaralanmış olması, hayati hasar almış olması, kaç gün ortalarda olmayacağı ya da diğer tüm şeyler... Hiçbiri umurunda değildi. Umurunda olan tek şeye bakıyordu, o da bendim. Bir an kendimden tiksindim. "Çok uzun olduğu için mi susuyorsun?"

"Süre konusunda netleşen bir şey yok," dese de sesi onu ele veriyordu, omuzlarımın düşmesine engel olamadım.

Vural, "Ben de onunla olacağım," deyince gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. Diğerleri olmayacak mıydı? Sadece Vural ile mi gideceklerdi? Nihan neden bu kadar sakindi? Bir süre sonra tüm bu olanları normal karşılamaya mı başlamıştı? Yoksa sadece soğukkanlı görünen bir enkaz mıydı? Nihan'a çevirdiğim gözlerim bir cevap arıyor gibi ısrarcıydı, Nihan bana yavaşça gülümsedi.

"Yener, sen?" diye sordum hızla bakışlarımı Yener'e çevirerek.

"Çok isterdim ama maalesef."

"Peki ya Devran? Adnan?"

"Onlar kocaman olduğu için beni korur diye mi düşündün?" diye sordu Gurur alayla, sonra beni kendine çekip göğsüne bastırdı. "25-30 gün, daha fazlası olacağını sanmam. Olağanüstü bir durumda belki 40 güne uzar."

"Olağanüstü bir durum?"

Gurur, ona bakmama engel oldu. "Yani görev uzarsa," dedi sadece.

Buz kestiğim için hiçbir şey söyleyemedim.

"Buradayım çünkü bir desteğe olacağını düşündüm," dedi Nihan, Nihan bu cümleyi kurduğunda Gurur dışındaki herkes mutfaktan çıkmıştı. Nihan'ın nişanlısı olan Vural da gidenlerin arasındaydı. "Onların hayatında her zaman böyle gelişmeler olacak, Zeliha."

Bana anlayışla bakması umurumda bile değildi, kafamın içi seslerle uğulduyordu, gözlerimi tek bir noktaya odakladım ve cevap vermeden bekledim. Ne hissetmem gerektiğini bilmesem de çok boktan şeyler hissediyordum. Bir okyanusun ortasında gibiydim, güçlü bir akıntı tarafından o hisse doğru sürükleniyordum ve beni takip eden ölümcül dalgalar da beni her defasında boğup yok etmek ister gibi altına alıyorlardı.

"Aniydi, elbette bekliyorduk ama böyle birden değil. İlk seferler kötüdür. Benim için de oldukça kötüydü ama sonra alıştım." Küçük çantasından bir kutu hap çıkardı ve "Her ihtimale karşı sakinleştirici bir

CamScanner ile tarandı

şeyler getirmiştim, abartılı bir tepki vermeni bekliyordum ama oldukça sakin görünüyorsun," dedi. Ona onu görüyormuş ama anlamıyormuş gibi baktığımda içten gülümsemesi mutsuz bir ifadeye bürünmesiyle sönüp kayboldu. "İyi misin?"

Bu olayların içine sürüklendiğim zamanlar böyle bir haber alsaydım, muhtemelen ondan kurtulduğumu düşünerek özgür hissederdim ama şimdi onun bir süreliğine gidecek olması, bana tutsakmışım gibi hissettiriyordu. Sanki asıl tutsaklığı, onu görmemeye başladığımda yaşayacaktım; onun varlığı etrafımdan silindiğinde mahkûmiyetim başlayacaktı.

"Hep iletişimde olacağım seninle," dedi Gurur, beni kollarının arasına tam anlamıyla çekip koca bedeniyle kucağında küçücük kalan bedenime sıkıca sarıldı. "Böyle susma, beni endişelendiriyorsun."

"Endişelenmene gerek yok," diye fısıldadım, güçlü birini oynamaya karar vermiştim. Zorluk çıkaran küçük kız olmak istemiyordum, şımarıklık yapıp onun da diğerlerinin de ayağını bir pabuca sokmayacaktım. Buna bir anda karar vermiştim ama bir anda verdiğim her kararın arkasında dururdum, sorun yoktu, en azından şimdilik. Gurur'a doğru bakıp yavaşça gülümsedim ama gülümserken dişlerimin dökülecek gibi ağrıdığını hissettim.

Parmakları yanaklarımda dolaştı, Nihan'ın varlığı bir anlığına yok sayıldı ve gözlerimin içine baktı. "Gerçekten," dedim. "Hem iletişimde olacağımızı da söyledin. Her zaman yaptığın bir şeyse, bir sorun yok demektir, değil mi?"

Başını aşağı yukarı sallarken gözleri sözlerime inanmadığını resmediyordu.

"Benim için endişe etme, hem tepkimden korkup insanları telaşlandırmana gerek yoktu." Yavaşça gülümseyerek kucağından indim, benim için doldurulduğunu fark ettiğim soğuk çayı tek dikişte içtikten sonra gülümsememi bozmadan boş bardağı tezgâha taşıdım. Bunlar olurken Nihan ve Gurur temkinli gözlerle beni izliyorlardı.

"Aynen öyle," dedi Nihan ayağı kalkıp bana doğru yaklaşarak. Elini omzuma koydu. "Gurur da senin için endişeleniyordu." Gözlerime uzun uzun bakınca, ne demek istediğini anladım. Onu stres altında göndermemi istemiyordu, muhtemelen o da stresteydi, o da çok korkuyordu ama bunu ustalıkla gizliyordu çünkü Vural'ı strese sokmak istemiyordu. Gözlerinde gördüklerim beni biraz daha sakinleştirdi, ona uzun uzun

gülümsedim ama elini omzumdan çekse hüngür hüngür ağlayacak gibiydim.

"Ben çocuk değilim, evet, bir anda duyunca çok şaşırdım ama iyiyim." Gülümseyerek Gurur'a doğru döndüm, ne hissettiğimi anlama çabasıyla bana bakıyordu. Bir anlığına davranışım ona gerçekçi gelmiş gibi rahatlayarak tebessüm etse de kuşkuları olduğunu görebiliyordum. "Süreyi çok uzatmazsan sevinirim, Çalıklı."

"Hemen döneceğim." Oturduğu yerde tüm tedirginliğiyle beni izlemeye devam etti ama buna sadece gülümseyerek karşılık verebildim.

Nihan, "Ben gitsem iyi olacak," dedi, elini yavaşça omzumdan çekti ve "Vural," diye seslenerek mutfaktan çıktı. Nihan gittiği anda yeniden Gurur'a bakamadım, bir şey içime oturdu ve ona bakmama engel oldu. Bıçağın ucu durmaksızın içime girip çıkıyor gibi hissettim, kanatıyordu ama derin yaralamıyordu.

"Kirli çamaşırın var mı?" diye sordum sessizce, Gurur'un bakışlarını sırtımda hissediyordum. "Makineyi açmayı öğrendim, sinir ediyordu beni, bir türlü anlamıyordum dilinden. Simge öğretti." Alakasızca konuştuğum şeyler içimde gürültü yapan duyguların sesini kesiyor muydu bilmiyordum. Duymasını istemiyordum. Tezgâhtaki bulaşıkları sudan geçirmeye başladım. "Eğer yıkamamı istediğin kıyafetlerin varsa söyleyebilirsin."

"Yok, Zerda. Ben kendi kıyafetlerimi her zaman kendim yıkarım," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı sallayıp, "O zaman odadaki çarşafları değiştireyim," dediğimde, "Temizler," dedi ama ona aldırış etmeden suyu kapatıp boynumu esnettim ve mutfağın çıkışına doğru ilerledim.

Üst kata giden merdivenlere doğru ilerlediğim sırada Ecevit ve Yener kapıdan çıkıyorlardı, Vural ve Nihan gitmiş miydi? Salona doğru baktım ama onları göremedim, bakışlarım tekrar Yener ve Ecevit'e dokundu. Sanki bana bakmaktan kaçınıyor gibiydiler, montlarını giyerlerken sadece, "Görüşürüz," demişlerdi. Sessizce basamakları tırmandım, bir süre üst kattaki tırabzanlara tutunarak alt katı izledim ve derin bir nefes alarak odaya girdim.

Buna hazır hissetmiyordum. Onca yaşanandan sonra, bir de bunu kaldırabilir miydim bilmiyordum. O bir ay bana nasıl geçerdi? Ya uzarsa, neler olurdu? Ondan bir gün haber almasam, ne hâle gelirdim? Tüm

CamScanner ile tarandı

ihtimaller karanlık bir gölgeydi ve o gölge, beni odada takip eden bir yaratık gibi peşimden geliyordu.

Çarşafları çıkarırken gözlerim yanıyordu ama ağlayamayacak kadar şaşkın olduğumu fark etmiştim. Ellerim buz tutmuştu, parmaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum, oysa ev soğuk bile değildi.

"Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadım kendi kendime.

Ruhumda, derinlerde bir yerde aynı soruyu bana yönelten biri daha vardı sanki, yaşı benden oldukça küçüktü ama sesimizin tınısı da aynıydı gözlerimizin içine yerleşen bakışlar da. Küçük bir kız çocuğu, ruhumdaki eteği tutup çekiştirerek ne olacağını, ne yapacağımızı soruyor gibi hissediyordum.

"Otuz gün boyunca ben ne yapacağım?"

Çarşafları sıyrılmış, çıplak kalmış yorganın üzerine oturup boşluğu izlemeye başladım. Aşağıda kaynayan kettledan yükselen ses bir an bana o kadar gürültülü geldi ki, sanki ağlamaya başlasam kimse duyamazdı ama yine de ağlayamadım.

Gurur'un kaybolduğu zamanı hatırladım, Gurur'un canı göğsünden siliniyormuş gibi kireç gibi bir yüzle uzandığı yoğun bakım ünitesindeki hâlini hatırladım, karnına giren cismin bıraktığı ize dokunduğum anı hatırladım. İçimdeki baskı durduramayacağım noktaya ulaştığında boydan cama yöneldim, camı aralarken balkondaki kirişlerin yavaşlattığı rüzgâr, yağmur damlalarıyla beraber uçarak saçlarımı dağıttı.

"Kendini değil, onu düşün," diye tekrarladım kendi kendime, rüzgâr saçlarımın arasından esmeye ve saçlarımı da düşüncelerimi de dağıtmaya devam etti. "Onu strese sokma, gözünü arkada koymasına neden olma, içinde sıkıntıyla yollama. Bencil olma." Bunları kendime tane tane fısıldadım, kimsenin değil, sadece benim ve kalbimin bildiği bir sır olarak içime gömüldü cümleler.

Sessizce, "Ama ben ne yapacağım?" diye fısıldadım kendi kendime.

Gölgesinin odaya düştüğünü hissettiğim anda ifademe bir soğukluk yerleşti, birazdan ağlayacak gibi değil de her şey yolundaymış gibi dönüp baktım ona. Aşmaya çalıştığım şeyin bir dağa dönüşüp beni altına aldığını hissediyordum.

"Bak bakayım sen benim gözlerime," dedi gözlerimiz zaten birbirine tutunduğu hâlde. "İyiymiş gibi mi yapacaksın? Şakacıktan iyiymiş gibi." Gülümsedi, gülümsemesi o kadar yakıcıydı ki içimdeki acının arttığını

hissettim. Bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşuyor, bana bir çocuğa sokuluyormuş gibi sokuluyordu.

Odaya düşen adımlarını gergin bir yüz, ağlamamak için kendini zorlayan gözler ve bükülmesine az kaldığını hissettiğim titreyen dudaklarla izledim.

"Sen beni otogarda babanı uğurlarken kandırmaya çalıştığın gibi mi kandıracaksın, güzel kızım? Ağlamak üzere değilmiş gibi."

Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. İçimde ezilen bir şeyler vardı. O da bunu görüyordu, ustaca saklasam bile göreceğini biliyordum.

"Ben senin labirentin, çarptığın duvarlarım," dedi tam önümde durduğunda. "Sen bana dair hissettiğin hiçbir şeyde beni kandıramazsın." Yüzümü avuçlarının arasına alınca dudaklarım neredeyse bükülecekti ama sertçe yutkunarak bunu durdurdum. Gözlerindeki şefkatten kaçamadım, o şefkat içimi daha da tüketti, yandım, küle döndüm ve savruldum. "Benden, benim sana hissettirdiklerimi saklayamazsın."

Ondan yine kaçamadım.

"Gidiyorsam dönülmeyecek şekilde değil, yine sana dönebilmek için gidiyorum," dediğinde dudaklarım bu defa bana ihanet ederek büküldü ve Gurur bu görüntü onu parçalamış gibi gözlerini yumarak başını geriye doğru attı. "Ama böyle yapma," diye fısıldadı. "Senin dudakların bükülecğine benim boynum bükülsün."

"Kötü hissetme," dedim yavaşça, bakışları daha da derinleşti. Ona biraz daha bakarsam ağlardım, bunu bildiğimden gözlerimi çenesine indirip gözlerinden uzaklaştırdım. "İlk kez olduğundan böyle hissettim," diye mırıldandım. "Anlık bir şey, sonra hemen bitecek."

"Yalan söylemeyi de hiç beceremiyorsun."

Sertçe yutkunup, "Yalan değil," diye fısıldadım.

"Hadi oradan, sümüklü çocuk." Alnını alnıma yaslarken büyük avuçları yüzümü tamamen kavramış hâldeydi. Gurur burnunu burnuma sürterken, "Burnun da aynı kedi yavrularının burunları gibi ıslanmış," diye mırıldandı. "Özür dilerim, Zeliha. Ben de beklemiyordum."

"Neden özür diliyorsun, deli?" Alnını alnına bastırdım. "Bu özür dilemeni gerektiren bir şey değil. İyi ol, yeter bana."

"Her zaman iyi olurum, bilmiyor musun?" Burnunu burnuma sürterek geri çekilip gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Gözlerin elmaslarını toplamış, yanaklarından dökme, ne olursun."

CamScanner ile tarandı

"Ağlamayacağım," diye yalan söyledim. "Sana zorluk da çıkarmayacağım."

"Bana ne zaman zorluk çıkardın ki? Senin hayatında zorlukları var eden benim, benim hayatımı güzelleştirense sensin."

"Böyle konuşursan kapıya mayın döşerim, nah gidersin göreve."

"Çocuk gibisin," diyerek gülünce kollarımı onun bedenine sarıp, "Öyleysem ne olmuş?" diye sordum. "Çocuksam da sadece sana çocuğum ben, Gurur Mert Çalıklı. Bilmiyor musun?"

"Biliyorum. Bir bana, tek bana çocuksun. Bir bana, tek bana çocuk kal." Büyük avuçları yüzümden ayrıldı, saçlarımı avuçlarıyla geriye tarayıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Ağlayacaksan da ben yokken değil, ben yanındayken ağla, kollarımda ağla ki seni teselli edebileyim, gözyaşlarını silebileyim. Biz uzakken ağlarsan, bana bu hayatta yapabileceğin en büyük kötülüğü yapmış olursun. Bunu sakın unutma. Beni sadece senin ağlaman öldürür, sen ağlarken senin gözyaşlarını silememem öldürür."

Sessizce yüzümü boynuna sakladığımda kollarını bedenime sıkıca sarıp derin bir nefes aldı. Aldığı nefesin içinde binlerce anlam gizli olmalıydı.

Benim kadar çaresiz hissettiğini biliyordum.

"Peki ne zaman?"

"Bu şafakta," dedi, boğazıma dolan duyguyu dışarı bir mırıltıyla çıkardığımda ağlayacağımı anlamış gibi kolları beni daha da sıkı sardı. Göğüs kafesim göğüs kafesine geçseydi, böyle iç içe kalsaydık, bir bütün gibi, tek göğüs kafesinde çift kalp gibi, olmaz mıydı?

"Peki bu kadar erken olmak zorunda mıydı?"

"Değildi," diye fısıldadı. "Biliyorum yavrum, değildi."

"Çabucak geleceksin," dedim, daha çok kendimi buna kodlamak ister gibi bir hâlim vardı.

"Evet," dedi. "Çabucak."

"Ağlamak istemiyorum," dediğimde gözlerim gözlerine yeniden tutundu ve bakışları derin bir kuyu gibi beni içine çağırdı. Dikkatle Gurur'un gözlerinin içine baktım. Parmakları tenimdeydi ve tüm ihtimalleri paramparça edebilecek kadar güçlü olduğunu bana hissettiriyordu.

Bu kez, yavaşça ona yaklaşan ben oldum. Üst dudağım iki dudağının arasına yerleştiğinde parmakları usulca saçlarım boyunca kayarak enseme, oradan da omuzlarıma indi.

CamScanner ile tarandı

Öpüşmemiz yavaş ve içtendi, tüm duygular bir sarmal oluşturup bizi içine almış gibiydi; dev bir girdap başımızın üzerinde dönerek bizi içine çekiyordu sanki.

Ne düşündüğümü ne hissettiğimi biliyordu, ben de onun düşüncelerini ve hislerini biliyordum. Bu yüzden dudaklarımız birbirine karışırken her şey daha netti, hislerim de daha netti düşüncelerim de ona olan ihtiyacım da... Birbirimizden saklansak bile biliyordum ki o da ben de birbirimizi kolayca sobeleyebilir, nereye saklanacağımızı bile ânında bilebilirdik.

Dudaklarım dudaklarındayken ellerim gür saçlarına gitti, saçlarını parmaklarımın arasına alarak kavrayıp sıktım. Dudaklarını araladı, alt dudağını ağzının içine çektiğinde üst dudağım sus çizgisine temas ediyordu. Parmakları belime kadar indi, inişini hissettim çünkü dokunuşu dudaklarındaki zarafetten payını almamış gibi aç ve vahşiydi.

Ağır ağır arkaya doğru yürüttüm onu, bacakları yatağa değinceye dek devam etti adımlarımız. Değdiğindeyse onu yavaşça itip kucağına yerleştim. Şimdi bacakları yatağın dışındaydı, oturuyordu ve ben de onun kucağındaydım.

Saçlarını avuçlarımın arasında sıkıca kavrarken dudakları dudaklarımdan kayıp çeneme yerleşti, çenemi açlıkla dişlerinin arasına aldı, ısırdı, emdi ve sonra yeniden dudaklarıma doğru geldi. Şehrimi altüst etmeye yeminli bir fırtına gibiydi.

"Senin için hep ağlamaya hazır olmam beni dehşete düşürüyor," diye fısıldadım dudaklarına doğru, bu kaşlarını çatmasına neden oldu. Parmakları belime kaydı, kazağımın içine sızdı ve çıplak tenime dokundu. Alnını alnıma yasladığında kaşları hâlâ çatıktı, alnının ortasında meydana gelen çukuru kendi alnımda hissedebiliyordum. "Bana neden tüm bunları kolaylıkla hissettirebiliyorsun? Nasıl yapıyorsun?"

"Sana sormalıyım," dedi. Yutkununca kalkıp inen âdem elmasını gördüm. "Bana tüm bunları nasıl böyle derinden ve senin için çocuk oyuncağıymış gibi kolayca hissettirebiliyorsun?"

Dudaklarımı tekrar dudaklarıyla buluşturmamı sağlayan cümlesi, kalbimin içinde defalarca kez kalbimi acıtan şekiller aldı. Onu açlıkla öpmeye başladım. Her temasta, gözlerime oturan yaşlar dışarı sızmak için kirpik diplerimi zorluyordu. Gözlerimdeki damarların arttığını, gözlerime kanın ve gözyaşının oturduğunu biliyordum.

Dili ağzımın içine yerleştiğinde ağlamamak için saçlarını daha sert kavrayıp dilini emdim. Her temasımızda ağlama isteği içimde büyüyen bir ışık gibiydi; patlayıp gözleri kör eden bir aydınlığa dönüşecekmişim gibi geliyordu.

Acıyı gömmeye çalışmak bir işe yaramadı, hissettiğim parçalanmışlığın ötesinde bir şeydi. Bir insanı döneceğini bilsen de özlerdin; bir insanı gidiyorken gördüğünde, geleceği ânın yakın olduğunu bilsen de ağlardın. Gözyaşlarım onun yüzüne düştüğünde parmakları hızla belime gömüldü ve gözyaşlarımın ona hissettirdiği ölümcül yaradaki acıyla aynı acıymış gibi boğazından gelen bir hırıltıyla inledi.

"Gitmeni istemiyorum," dedim açıkça, "ama gitmek zorunda olduğunu biliyorum." Dudaklarımız tekrar birleşti, gözlerimdeki yaşlar sanki ona aitmiş, ağlayan oymuş gibi onun yüzünü ıslattı. "Geleceğini biliyorum ama sen gelene kadar nasıl ağlamayacağım, bunu bilmiyorum."

Ve tekrar öptü beni, her cümlem onun için kaldırması çok zor bir yükmüş gibi konuşmama izin vermeden beni devamlı olarak öptü.

Bedenim bedeniyle bütünleşir gibi ona yaslandığında yavaşça geriye doğru uzandı. Ben de kucağında ona doğru eğildim ve saçlarım dağılarak yüzünü abluka altına aldı. Benim onun için ördüğüm hücrenin içinde muhtaçça beni öpmeye devam etti.

"Gitmemen için," dediğimde gözlerini kıstı, "ne yapabilirim?" Dudaklarım boynunda dolaşmaya başlayınca bedeni gerildi. Başını kaldırıp bana boynunda daha derin bir yer açtı ve dudaklarım boynundaki hâkimiyeti arttırdı. Derisine yerleşen her öpücük, onun bedeninin altımda taşa dönmesine neden oluyordu.

"Çok tehlikeli hareketler yapıyorsun," diye fısıldadığında sesi o kadar derinden ve boğuk gelmişti ki, bu tehlikeli hareketleri daha da arttırma isteğiyle doldum. Dudaklarım santim santim ilerledi, âdem elmasının üzerinde durdum ve dişlerim âdem elmasını sıyırdı. Gurur'un kalçalarını sertçe kavrayıp sıkmasına neden olan bu hareketim, onun üzerinde hâkimiyet kurduğumu hissettirdi. "Üzüldüğün zaman hep böyle oynayacak mısın sen benimle?" Sorusu birbiri ardına vuran derin nefeslerinin arasından süzülmüştü.

"Gitmemen için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum," dedim, bu cümleyle beraber kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi yüzüne dikip ona alttan alttan bakarken ellerim kot pantolonuna doğru indi ve kemerini yavaşça çözdüm. Kaşları çatılsa da gözleri tutkuyla parlıyordu. "Sanırım

CamScanner ile tarandı

ne yapacağımı buldum." Gurur sertçe yutkundu, ne yapacağımı merak ediyor gibi bir hâli vardı. Kemeri kınından çıkan bir kılıç gibi ıslıklı bir ses çıkarmasına neden olarak çıkardığımda yutkundu, kalkıp inen âdem elmasını izlerken kemeri bileğine sarıp, hiç beklemediği anda onu yatağa mahkâm ettiğimde bir kolu havada duruyor, yatak başlığı ile bileği arasında gerilen deri kemer parlıyordu.

"Böylece benden gidemezsin, değil mi?" diye sordum tam kasıklarının üzerine oturup gözlerimi indirerek ona bakarken.

Öylesine büyük bir derinlikle bana baktı ki, her ne olursa olsun ikimiz, bir yerde geçmişte ve gelecekte, yan yana olmasak bile daima birlikte olacakmışız gibi hissettim.

"Bunun çok erotik hissettirdiği doğru," dedi, göğsü aldığı nefesle kalkıp inerken bir elim göğsünün üzerindeydi. "Ama bir yandan da çaresizliğini gördüğümü hissediyorum. Bu içimi sıkıyor."

Özgür olan elini elimin üzerine koyunca, bilekliklerimiz birbirine çarparak kalp şeklini aldı.

Yanaklarım kuruyan gözyaşlarımdan dolayı gergindi ama yenisini akıtmama da çok az varmış gibi geliyordu. İçeriye dolan rüzgârın sesini duyuyor, soğuğunu hissediyordum. Yavaşça onun üzerine uzandım, eli hâlâ kemerle yatağa bağlıydı ama o an bu, sadece gitmesin diye yaptığım bir şey olduğundan alevlerin içinde yanamadık.

Başımı göğsüne yasladım, bu anı her şey unutulsa bile hep hatırlayacağım bir anı olarak içime işledi.

"Tıpkı şımarık, küçük bir çocuk gibi gitmemen için ağlasam da gitmek zorundasın, kapının önünde duvara yaslanıp oturacağım, dizlerim karnımda olacak ve günlerce seni o şekilde bekleyeceğim. Gelmek zorundasın, Gurur. Çünkü gelmezsen beni oradan kimse kaldıramaz. Çabuk gel." Sessizce gözlerimi yumdum. "Gitmemen için seni bağlamama gerek yok, biliyorum," dedim yutkunarak. "Biz seninle zaten bağlıyız, öyle değil mi?"

"Hep öyleydi," dedi kısık sesle.

"Böyle kalabilir miyiz?"

"Hep kalabiliriz," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben, ben teşekkür ederim."

"Şafağa kadar böyle kalabilir miyiz?" diye sorduğumda tek cevabı, "İstersen kıyamet kopuncaya kadar," oldu.

Gün solana, gece çökene kadar onun kollarında kaldım. Uyumadım çünkü zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyordum. Kalbim patlayacakmış gibi hissetsem de beni güldürmüştü. Sanki kafamı dağıtmak istiyormuş gibi, aklına gelen tüm komik anılarını benimle paylaşmıştı. Bunlar olurken zaman ikimizin aleyhine işlemeye devam etmiş, bir an olsun yattığımız yerden doğrulup kalkmamıştık.

Saatler, sırtüstü düşen insanlar gibi geriye doğru düşerek azalan zamanımızın üzerine yığılmaya başladığında üzerimde bir sessizlik vardı ama artık tepkilerim geri çekilmişti. Ne ağlıyor ne de üzgün gözlerle onu izliyordum. Birlikte yemek yemiş, sevdiğim bir filmi izlemiştik, filmi ilk kez izlediğini söylese de içimden bir ses beni kırmamak için benimle izlediğini ve ilk kez izlemiş gibi tepkiler verdiğini söylemişti.

Küçük bir çantaya yuvarlak yaka, beyaz ve kamuflaj yeşili tişörtlerini doldururken yatağın ucuna oturmuş, dizlerimi karnıma çekip çenemi dizlerimin üzerine yerleştirerek küçük bir çocuğun babasını izlediği gibi izlemiştim onu.

Evden çıkarken sessizdik. Asansörden inerken, binadan çıkarken, kızlarla kaldığım binanın önüne doğru yürürken... Sırtına attığı çantayı parmak uçlarıyla tutuyordu, gözleri ara sıra bana dokunsa da ben sessizdim. Günlerin geçerken beni ne kadar yaralayacağını, hangi şartlar altında onu beklemek zorunda kalacağımı merak ediyordum.

Binanın önüne geldiğimiz anda, "Şşşt," dedi ve gözlerim hızla ona doğru çevrildi. Parmak boğumları bembeyaz olmuştu, çanta ağır mıydı? Oysa küçük görünüyordu. Göz göze gelmekten kaçtığımı anlamış gibi bana doğru yaklaşıp yüzüme eğildi. "Cüce, bana bak," dedi, yutkunup gözlerinin içine baktığımda gülümsüyordu. "Mesaj atacağım sana."

"Aramayacak mısın?"

"Arayacağım da."

"Hep mi?"

"Her an zor ama her gün yaparım."

Başımı yavaşça salladım, sokak lambasının turuncu ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu, diğer yarısı ise binaya doğru olduğundan karanlıktaydı. "Hadi eve gir," dedi, beni göndermek istemediğini biliyordum, ben de onu göndermek istemiyordum ama mecbur olduğumuzun da farkındaydım. Başımı salladım, arkama, binaya doğru baktım.

"Sen git, öyle gireyim."

"Seni burada bırakıp gidebilir miyim?" diye sordu sertçe. "Hadi yavrum, gir."

Bir adım geriye doğru attım, bakışlarım hâlâ yüzündeydi. Ona gitme diye yalvarmak istedim ama bunun bencillik olduğunu bilmek beni durdurdu. Gitmesi gerektiğini biliyordum. Gitmeliydi.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım.

"Hep," dedi, "sen de dikkatli olacaksın, hep, değil mi?"

"Evet." Ona sarılsam nasıl hissederdik? Yine ağlar mıydım? Ona aheste aheste gülümsediğim anda birden eli boynuma kaydı, beni sertçe kendine çekti ve yüzüm göğsüne gizlenirken beni bağrına basan o oldu. O bana sarılırken öyle yüksek bir yerden düşmüştüm ki sanki, ağzım gözüm kan leş içinde kalmıştı. His böyleydi.

"Dikkatli ol, dağ gelinciğim," diyerek beni serbest bıraktı.

"Sen de dikkatli ol," diye fısıldadım. "Bana mesaj atmazsan, sana mesaj attırma ritüeli yaparım, geceleri cinlenirsin." Yutkunarak gülümsedim. Gülünce o kadar çok canım yandı ki ağlamak bile gülmekten daha kolaydı.

"İçeri gir," derken benden ayrılmıyordu, sanki yüzündeki ifadeyi görmemi istemiyordu. "Bana bakmadan doğrudan binaya gir. Bana bakarsan gidemem, başıma bela açma."

Hızlıca başımı salladığım anda benden uzaklaştı ama yüzünü göremedim bile. Ona sözümü tutmak istedim, binaya doğru döndüm, onu arkamda bırakıp yürümeye başladım ve onun da uzaklaşmaya başladığını hissetmek beni parçalarıma böldü.

Binanın kapısının önünde durduğum an gözyaşlarım gözlerimden benden bir komut beklemeden hızla süzülmeye başladı. Sadece birkaç saniye içinde artık tüm yüzüm ıslaktı.

Kendimi durduramadım.

Kendime dur diyemedim.

Sözümü çiğnedim, onu çiğnedim, başına bela olacağımı bile bile hızla koşarak binanın aralığından çıktım ve uzaklaşmaya başladığını gördüm. Önce sokak lambasının önünden geçti, ardından büyük adımlarıyla karanlıkta kalan incir ağacını aştı, tam köşeyi dönüp kaybolacaktı ki hızla ona doğru koşmaya başladım.

Sanki beni duymuş gibi adımları bir bıçak gibi kesildi ama arkasını dönüp bana bakmadı bile. Sadece durdu ve gelmemi bekledi.

CamScanner ile tarandı

Bedenim onun sırtına çarptığında ve kollarım hızla belini sardığında hafifçe öne doğru bir adım atmak zorunda kalmıştı.

"Hem yanımda hem özlediğimsin," dedi bana bakmadan, büyük avucu karnının üzerinde birleşen ellerimin üstüne yerleşti. "Ama şu an yüzüme bakmaman lazım."

"Aptal," diye fısıldadım ıslak yüzümü sırtına silerek.

"Evet, öyleyim. Sen yaptın bunu. Aptal ettin beni."

"Sen de beni," diye ağladım sessizce.

"Döndüğümde," dedi yavaşça bir adım atıp bizi ayırarak. "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Ben de sana söyleyeceğim," dedim, ne diyeceğini biliyordum, ben de aynısını söyleyecektim. Artık beni sobelesin istiyordum, o sobelemezse ben onu sobelerdim.

"Önce ben," dedi, gülümsediğini hissettim ama sesi bir nedenden titriyordu.

Bana bakmaya korktuğu bir nedenden.

"Sen söylemezsen ben söylerim," diye fısıldadım sessizce.

Başını salladı ama bana doğru bakmadı. Birkaç saniyeydi, şafağın mavisi usulca gökyüzüne yayılıyordu, sokak lambaları hâlâ yanıyor ve yere süzülen ışıkların içinden çiseleyen yağmur taneleri geçiyordu.

Gurur tekrar yürümeye başladı. Gitmeye başladı. Kalan bendim ama neden ikimiz de terk edilenmişiz gibi hissediyorduk?

Bana bakmadan elini havaya kaldırıp salladı, ben de bana bakmasa da elimi kaldırıp salladım. Gözlerimden yaşlar süzülürken dişlerimi göstererek gülümsüyor, hemen geri dönmesini istediğim adamın gidişine el sallıyordum.

O şafak vaktinde, gittiği zaman bilmiyordu ki bir kaldırımda oturmuş, yağmur şiddetlenene kadar bir çocuk gibi arkasından ağlamıştım. Bilseydi, gidemeyeceğinden emindim. Bir şeyleri her zaman içimde yaşardım, insanlar ağladığımı hiç görmezdi, yüzümde hep soğuk bir ifade olurdu. O hayatıma girene dek, ben buzdum; o ateş olarak beni erittiğinde yok olacağımı sanmıştım ama hayır, beni var eden onun ateşi olmuştu.

Beni içinde saklandığım duvarın arkasından o duvarı yıkarak, parçalayarak çıkarmıştı. Şimdi moloz yığınının içinde oturmuş, etrafa saçtığı duygularıma bakarak ağlıyordum.

Hemen dönsün istiyordum.

İlk gün.

Çok dramatikti, yedek kamuflajına sarılıp uyumuştum ve bunu yaptığımı söylediğimde uzun uzun güldüğü bir ses kaydı atmıştı. Sessizliğin içinde atılmış bir ses kaydıydı, arkadan gece böceklerinin sesi geliyordu; açık alanda olduğu belliydi çünkü böceklerin sesi dört bir yana yayılıyordu.

Tüm gün Simge'yleydim, bana sıcak bir şeyler yapmıştı, üzüntüden mi bilmiyordum ama kanamam erken başlamıştı. Hem regl olmak hem de onu özlemek çok zordu. Birinci günün, otuzuncu gün olması için dua etmiştim.

İkinci gün. Simge'nin nöbetini devralmaya gelen Yener'di. Kapıda karşılaştıkları sırada koltukta oturmuş dışarıda yağan yağmuru izliyor, cama düşen yansımalarını da görebiliyordum. İkinci gün ağlamamıştım, sabah erkenden beni aramıştı, yirmi dakika kadar konuşmuştuk.

Yener, Simge'ye, "İyi günler," demişti ama Simge, Yener'e sadece başını sallamıştı içeri girerken. Yener'in ona bakakaldığını hatırlıyorum, sanırım Simge'ye hak verdiğim bir andı. Açıkçası, isterlerse birden gaza gelip birbirlerini duvara yaslayıp öpüşsünler, umurumda olmazdı. Kötü hissetmemek için elimden geleni yapıyordum.

İlk bir hafta böyle geçti. O bir haftanın sadece bir günü ondan haber alamadım, çok zordu, o gece Nihan bende kalıyordu ve o da Vural'dan haber alamadığı için mutsuzdu. Tüm gece somurtmuştuk, sonra sabaha karşı ikimizin de telefonları aynı anda çalmaya başlamıştı.

On beşinci gün. Dersten gelmiştim, yorgundum. Leon ve Pars salonda uzanmışlar, güneşli gökyüzünü izliyorlardı. Isparta'da güneşi kolay kolay görmüyorduk, hava genellikle gri oluyordu ve güneşli kış günlerinde tüm gençler sokağa dökülüyordu. Kampüsteki sevgilileri, eğlenen insanları yüzümde çekilmez bir ifadeyle izlemiştim. Eve geldiğimde de burnumdan soluyordum.

Yener birdenbire mutfağımdan çıkınca neredeyse çığlık atacaktım. Sabah giderken ona Pars ve Leon'a bakması için mesaj attığım aklımdan çıkıp gitmişti. Ruh gibi bir suratla ona baktığımı görünce o da paniğe kapılmıştı ama dalgın olduğumu anlayınca konunun üzerinde pek durmamıştı. Elindeki kahve kupasını bana uzatırken, "Geldiğini pencereden gördüm, sana kahve yapmıştım," dedi bana yüzündeki garip ifadeyle.

"Sence erken dönme ihtimalleri var mı?" diye sordum koltuğa doğru yürürken.

CamScanner ile tarandı

"Sanmıyorum. Sana bir şey söyledi mi bununla ilgili?"

"Söylemedi. Her bulduğu aralıkta beni arıyor. Tam olarak ne yapıyorlar orada?"

"Sana bu konuda vereceğim her bilgi, benim ömrümden bir gün çalabilir," deyince ona dikkatle baktım. İfadesini anında toparlayıp, "Şakaydı," dedi ama şaka olmadığını biliyordum.

Telefonuma düşen bildirim hızla telefonu açmama neden oldu. Aynı bildirim Yener'in telefonuna da düşmüştü. Sohbet grubumuzdan geliyordu mesaj, mesajı atan kişinin ismini görünce gülümsedim. Gittiği gece ağlayarak rehberdeki ismini değiştirmiştim.

Sevgilim: Beni özlediyseniz diye söylüyorum, ben sizi hiç özlemedim
Girdap Demiralp: Yalanları bırak, dün gece topluca çekildiğimiz resmi öptün de yattın, biliyorum
Girdap Demiralp: Nereden biliyorsun deme
Girdap Demiralp: Özleyince yaparım öyle şeyler...
Ecevit Erçetin: Öpse sizin olduğunuz resmi mi öper
Ecevit Erçetin: Salak bunlar
Adnan Bahtıvar: Resim değil, fotoğraf. Resim dediğiniz şey, çizilen şeydir.
Adnan Bahtıvar: Nerede cahil, ne konuştuğunu bilmeyen, oturmasını kalkmasını bilmez adam varsa hepsiyle arkadaş olmuşum.
Adnan Bahtıvar: Bana da müstahak.

Yener gülerek mesaj yazmaya başladı.

Yener Açıkgöz: Gurur, Zeliş elceğizlerimle yaptığım kahveyi içerek ağlıyor
Yener Açıkgöz: Pardon oturuyormuş, her gün ağlarken yakaladığım için yine ağlıyor sandım asdfghgfds
Zeliha Özdağ: Yener bu aralar kendini görünmez gibi hissediyor musun
Zeliha Özdağ: :d
Yener Açıkgöz: Haha.

Bana dik dik baktı, ben de ona gülümseyerek baktım.

Sevgilim: Ağlıyor mu?
Zeliha Özdağ: Ağlamıyom

Sevgilim: Yalancı. Ağlıyon.
Zeliha Özdağ: Ne ağlıcakmışım ben
Zeliha Özdağ: Sen ağlıon
Vural Demirezen: Slm zelha
Zeliha Özdağ: A.s vral
Vural Demirezen: Anlamdm
Zeliha Özdağ: Naslsn
Vural Demirezen: İim sğl grrr bana emant mrk etme tm mı aklnkalmasn
Zeliha Özdağ: Tm teşekr ederim
Vural Demirezen: Eyv zela
Zeliha Özdağ: Anbean ismimi yok etmeye karar vermiş gibisin
Devran Soydere: Ashdfghshdhsgdsgh
Vural Demirezen: Bu arda bu adm ne zmn zihyla konuşsa kuma kalplr çizior
Devran Soydere: ASHDGAHSHAJSHJAHDHSHD
Sevgilim: Kes lan
Sevgilim: Devran, eve uğruyor musun ara sıra
Devran Soydere: Şimdi şöyle ki
Zeliha Özdağ: BİR KERE GÖRMEDİM YÜZÜNÜ, HER GÜN BİRİCİK'LE BERABER STORYLER ATIYOR, ARABAYLA GEZİYORLAR, BUGÜN KAMPÜSÜN ÖNÜNDE GÖRDÜM İKİSİNİ BENİ GÖRMEDİLER ÇÜNKÜ MUTLUYDULAR
Zeliha Özdağ: YİNE BEN DIŞINDA HERKES MUTLU
Devran Soydere: Zinhar iftira
Devran Soydere: Geçen hafta tavuk al gel dedin, almadım mı
Zeliha Özdağ: Aldın da noldu Adnan'la yolladın çünkü mutlu olmakla meşguldün.
Devran Soydere: Mutlu olduğum için özür dilerim Zeliha.
Zeliha Özdağ: Bir daha dile.
Sevgilim: Basayım mı sana Zerdam
Adnan Bahtıvar: Ne
Girdap Demiralp: Ne
Sevgilim: Pozitif
Yener Açıkgöz: Ne
Devran Soydere: Ne
Hakan Basri Şenkaya: Ne

CamScanner ile tarandı

Tayfun Soydemir: Ne
Sevgilim: Lan pozitif basayım mı dedim
Vural Demirezen: bşına vrmuş bunun

Bir süre mesajlaştık, bu bana ilaç gibi gelmişti. Geçen on beş gün, onu özleyerek ve aralıklarda onunla kısa da olsa mesajlaşıp, telefonda konuşarak geçmişti. Sohbet grubuna ilk yazışıydı, nerede ve ne durumda olduğunu bilmiyordum. Birileri de bana bu konuyla ilgili bilgi vermiyordu.

Simge geldiğinde, Yener ile kahve içiyorduk. Anahtarıyla girmişti eve, yüzünde bir gülümseme vardı ve kulaklığı kulağındaydı. Montunu askıya asarken biriyle konuştuğunu fark etmiştim. Yener'in gözleri onda saplı duran bir bıçak gibiydi, Simge'yse onu izleyen gözlerin varlığından bihaberdi.

"Bu şehri sevdim," dedi Simge boynunu esnetirken. "Ankara'dan daha çok sevdim, evet." Bir süre karşısındaki kişiyi dinledi, yabancının sesi kulaklıktan dışarı sızıyordu ama konuşmaları anlamak zordu. Sadece devamlı gülen bir kadının sesine benziyordu.

"Erkeklerini bilemem," deyince, Yener oturduğu yerde dikleşerek gözlerini cam duvardan dışarıya çevirdi. Sokağı izlediğini sansam da camdaki yansımadan Simge'yi izlediğini anlamıştım. "İllaki öğrenirim ama." İşte bu cümle, Yener Açıkgöz'ün kaşlarının sertçe çatılmasına neden olan cümleydi, profilinden zor da olsa seçiliyordu sert bakışları. Bu açıdan, Simge'nin onun yüzüne yerleşen ifadeyi görmesine imkân yoktu.

Yener kahve kupasını sehpaya bırakıp aniden ayağa kalkınca Simge'nin gözleri ona takıldı. Bakışları karşılık bulmadı. Yener, masada duran cüzdanını aldı ve "Ben çıkıyorum, Zeliş," dedi. "Gece yine uğrarım. Girdap da buralarda olacak. Kapı deliğinden bakmadan kapıyı açmak yok." Gülümsedi ama gülümsemesi sahteydi, bunu görebildim. Başımı salladım.

Her nedense, Gurur'un gidişiyle beraber bana karşı bir sorumlulukları varmış gibiydiler. Sanırım sebebi kazaya neden olan kişiydi. Yeniden bana bulaşmasından korkuyor gibi bir hâlleri vardı, Yener'i sık sık konuyla ilgili telefonla konuşurken yakalıyordum. Bir keresinde telefonda, "*Düşündüğün gibi oldu,*" demişti. "*Komadan çıkamadı. Ölmüş.*" Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama o kadar büyük bir karmaşanın içindeydim ki öğrenmek de istememiştim.

Yener, Simge'nin yanından geçerken Simge'ye doğru bakmadı. Ona iyi günler de demedi, iyi akşamlar da demedi. Zaman kavramım Gurur ile birlikte solmuştu, saate bakma gereği bile duymuyordum; güneş akşama mı aitti öğlene mi yoksa sabaha mı, bunu bile bilmiyordum.

Simge, omzunun üstünden onun gidişini izlerken kaşlarını çattı ama tek kelime etmedi.

"Nesi var bunun?" diye sordu telefonu kapatıp kulaklığını kulağından çıkarırken.

"Günlerdir çocuğu görmezden gelen sensin, sana selam mı verecekti bir de?" diye sordum ve kahvemden bir yudum daha aldım. Her şey boşlukta asılı duruyor gibi geliyordu bana; en büyük boşlukta ise asılı duran bendim.

"Yarım ağızla konuşuyor, onunla mı uğraşacağım?"

"E o zaman nesi var bunun deme."

"Ay sen de bugünlerde çok gerginsin," diyerek karşıma oturdu. "Tamam, yemedim Yener'i."

"Yemeni isterdi," diye mırıldandım ama Simge kulaklığını tekrar taktığından bunu duyamadı.

Onu daha ne kadar özleyeceğimin bilinmezliğiyle, bir günü daha sonlandırdım.

Sen yoksun, oda soğuk; sen yoksun, ben bu yatakta kırkı çıkmış kalpsiz bir ceset, öyle soğuk ki çürüyor ama kokmuyorum, kalbim yok ama atışlarını hâlâ duyuyorum.

Kâğıda yazdığım bu cümleyi uzun süre izledim ve sonra kağıdı bir köşeye fırlatıp yatağa girdim. Artık günleri saymıyordum, saydıkça çoğalıyor gibi geldiğinden takvime bakmaktan kaçınıyordum.

"Aşkından şair olmadığım kalmıştı, koca kafalı ya," diye söylendim yorganı kafama kadar çekerek. "Ay gerçekten sonsuz utanç verici."

Mesajları azalmıştı, artık çok sık arayamıyordu, üç günde bir belki, o da beş dakika. Bazen üç. Bazen bir. En azından sesini duyuyordum. İyi miydi, nasıldı, benden sakladığı bir şeyi var mıydı, bir yarası var mıydı, ne yapıyordu hiçbirini bilmiyordum. Bilinmezliğin çok ağrıttığını biliyordum. Hepsi buydu.

Yatakta sağa döndüm, sola döndüm. Hangi yöne dönsem, kalbim o yönüme battı. Kaçamadım, saklanamadım, durduramadım.

CamScanner ile tarandı

Son birkaç günü düşündüm. Cenan ile kahve içmiştim, Muşta ile jenga oynamıştım, taşlar devrilince taşların devrilmesini bahane ederek ağlamıştım, Cenan bana bir kitap ödünç vermişti ve kitaptaki cümlelerin altını çizerken aklıma Gurur geldiği için kitabı da yarım bırakmıştım. Üç diziye başlamıştım, ikisi bitmişti, bir tanesinde karakter gülünce yüzünde Gurur'un yüzünde oluşan çizgiler oluşuyor diye sonu görememiştim çünkü durmadan oyuncunun güldüğü kısmı başa sarıyordum. Delirmiştim. Evet, bu delilik olabilirdi.

Ya da bu aşktı.

Geldiğinde yüzüne bağıra bağıra söyleyeceğim şey, ona âşık olduğumdu. Ne olursa olsun, sobeleyecektim onu. Önce ben, demişti ama yüzüne bağırmak istiyordum. Onu sevdiğimi bağırmak istiyordum.

Delilikti bu.

Aşktı.

Aşk delilikti.

Devran ve Biricik'i izlediğim anlarda da sessizdim, Yener ve Simge'nin arasındaki soğuk savaşı anlamlandırmaya çalışırken de... Bazı akşamlar Tayfun'la mesajlaşıyordum, çok garip bir şekilde müthiş bir film zevki vardı, filmlerden konuşuyorduk ve bu süreçte ona kendimi daha yakın hissetmeye başlamıştım. Korkutucu ve güçlü görüntüsünün altında, espritüel ve anlayışlı bir adam vardı.

Aşktan tozuttuğum anlarda Tayfun'a, Gurur'u ne kadar özlediğim hakkında uzun uzun, başkası okusa göz devireceği mesajlar yolluyordum. Tayfun da gülümsüyor ve bunun bir süreç olduğunu, alışacağımı, yakında geleceğini söylüyordu. Aşk hakkında çok fazla fikri, aforizması vardı. Açıkçası, onunla konuşurken daha rahattım çünkü aptal âşık tavırlarım onu hiç sıkmamıştı. Şu dizilerdeki büyük konuşan adamlar gibiydi, hani karakterin babası, abisi gibi olan adamlar... Öyleydi işte.

Zilin çaldığını duyduğumda yatakta uzanmaya devam ediyordum. İçimde, anlamını hisseden kişi olmama rağmen benim bile çözemediğim bir sıkıntı dolaşıyordu. Kirli, pis bir kan gibiydi. Damarlarımın içinde ilerliyordu. Bir şeyi varken bile kaybetmiş gibi hissederdi bazen insan, yanındayken bile yokmuş gibi. Bir nedenden, öyle hissediyordum.

Huzursuzca yattığım yerden kalkıp basamakları inmeye başladım. Zil bir kez daha çalınca kaşlarım çatıldı. Leon ve Pars, kulaklarını dikmiş, salondaki koltuktan kapıya doğru bakıyorlardı. Antrenin lambası yanıyordu, bunun dışında ev karanlık sayılırdı.

Kapı deliğinden bakmak için parmak uçlarımda yükseldim, baktım ama bir şey göremedim. Bir siyahlık vardı, sanki biri parmağıyla ya da başka bir şeyle deliği kapatıyordu. Kalbim birdenbire öyle şiddetli vurmaya başladı ki bir adım geri gitmek zorunda kaldım. Tehlikede miydim? Ne yapmam gerekiyordu? Kapının ardındaki kimdi? Sorular birbirine çarptıkça daha da alevlenip zihnimin içini yangın yerine çevirdi.

Tam telefonu çıkaracaktım ki bir defa daha zil çaldı.

Huzursuzluğum büyüdü, katlandı, kalbimin göğsümün içinde yer edinemediğini hissettim. Telefonla konuştuğumu duyarsa, içeride olduğumu bilirdi. Birkaç saat önce Girdap buralardaydı, hâlâ yakınlarımda olabilir miydi? Ya da Yener eşek şakası yapıyor olabilir miydi? Sanmıyordum. Beni bu denli uyanırlarken bunu yapmazlardı.

Kapı deliğine bir defa daha yaklaştım, meraklı gözlerim karanlığı görme düşüncesiyle dışarıya uzandı ve o an, karanlığın kaybolduğunu gördüm.

Şimdi dışarıyı görebiliyordum.

Üzerinde yuvarlak yaka, kamuflaj tişörtü olan biri vardı dışarıda ama yüzü görünmüyordu. Acaba yorulup elini oraya mı yaslamıştı da göremediğim? İçimdeki huzursuzluk artsa da kilidi kaldırdım ve kapıyı yavaşça araladım.

Birdenbire aralıktan uzanan elin bileğimi sardığını hissettiğimde, dudaklarımdan korku yüklü bir çığlık döküldü ama bu çığlık, bedenim sıcak bir bedene çarptığında ve dudaklarım tanıdık dudaklara yaslandığında anında yerini şaşkınlıkla çevrili bir iniltiye bıraktı.

"Gurur!" diye bağırdım dudaklarına doğru, bu dudaklarımız birbirine değiyorken sesli bir şekilde gülmesine neden oldu. "Erk...Erken mi geldin?" Kollarımı onun boynuna sararak kucağına tırmanmaya çalıştım ve o da geri çekilmeden bana daha sıkı sarılıp beni kucakladı. "Yirmi üç gün olmuştu!"

"Hani gün saymayı bırakmıştın, yalancı," dedi gülerek yüzümü, boynumu, saçlarımı koklarken.

"Ben saymadım, kalbim saydı."

"Vural'ı tesise bıraktım, diğerlerine görünmeden ilk sana geldim."

"Geleceğini söylemiyorsun bir de!" Ağlamamı bastırarak kollarımı boynuna sardığımda şiddetli bir kahkaha attı.

"Giderken söylediğimi hatırlıyor musun?" Sorusu, kucağında donarak geri çekilmeme, ona bakakalmama neden oldu. "Sana söyleyeceğim bir şey vardı."

Kalbim, göğsümün içinde genişlemeye başladı.

Beni yere indirdiğinde, zaman bizim için daralıyormuş gibiydi, saniyeler hızla üzerimize yağıyordu. Artık zamanı gelmişti, ikimiz de biliyorduk. Her şeyi aşan biz, bunu da aşmıştık ve artık beni sobelemeye karar vermişti.

Bana o gece söylememişti, içten içe dönememekten korktuğunu biliyordum; dönemeyeceği birine onu sevdiğini söylemek, ona yapılmış en büyük kötülük olurdu. Gurur, bunu biliyordu. O yüzden o gece değil, döndüğü gece söylemek istemişti.

Ve işte şimdi buradaydık, dönmüştü.

Yüzünde bu denli yoğun çıkan sakalları ilk görüşümdü.

Yara ve çiziklerle dolu elleri benim pürüzsüz ellerimi içine aldığı anda bileklikliklerimizin uçları birbirine tutundu ve tıpkı bizim gibi tamamlandılar.

"Artık kaçmayacağım, bu saklambacı hangimiz önce sobelenecegiz diyerek uzatmayacağım," dediğinde yutkundum, gözlerim ellerine kaydı, ellerinin üzerindeki yara ve çiziklerin canımı bu kadar acıtması normal miydi? Bir insan, bir insanın canını nasıl sadece yarasıyla acıtırdı? Gözlerim gözlerine tırmandığında burnumu çektim, bu hareketim onu gülümsetti. "Her şey bu kadar ortadayken, daha ne kadar gizleyebiliriz, yok gibi davranabiliriz, Zerda?" diye sordu kısık sesle. "Ben artık daha fazla beklemek istemiyorum, ortadaki bir şeyi yok saymak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dediğimde birden başını eğerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi.

Dudaklarının aralanmasıyla tüm kaderimizi değiştireceğini biliyordum.

Hissetmek başka bir şeydi, bilmek başka bir şey, duymak bambaşka. Bunu ondan duyacaktım.

"Anne," dedi küçük bir kız çocuğu koridorun öteki ucundan, o an, Gurur da ben de omzumuzun üzerinden sesin geldiği yöne baktık ve çivit mavisi gözlerin sahibi küçük kız ile Cenan'ı el ele gördük. Küçük kız önce annesine, sonra da bize çevirdi bakışlarını. Bu, Gurur'un donup kaldığı andı. Aynı şeyi benim de görüp görmediğimi merak eder gibi

bakışlarını bana çevirdiğinde, hissettiği şaşkınlık birdenbire bambaşka bir şeye dönüştü çünkü gözlerimde gördüğü tek şey panikti. Bir şeyi ilk kez görmüş biri gibi değil, o şeyi bilen ve bilinmesini istemeyen biri gibi bakıyordum.

Gurur bunu gözlerimde gördüğünde, zamanın nabzının yavaşladığını hissettim.

O an, Gurur'un taş duvarlarının üzerime yıkılmaya başladığı andı.

CamScanner ile tarandı

26. KARA ÖRTÜ

Ö. Cem Adrian, Zincir

Ölmeyi tüm kalbinle dilediğin zamanı düşün, bu senin için bir dilekken, her zaman üzülmedin mi ölen bir başkası için? Senin dileğini biri yaşadığında, üzüldün. Sonra durdun, kovdun ölümü kafandan; o örümcek ağı gibi dolanmış zihnine, seni çürütmeye başlamış, kabuk olmuş bir yaraya ama seni öldürmeye yetmemiş düşünceden belki annen, belki baban, belki ikisi de değil ama biri için vazgeçtin.

Ölüm, zihnimin sınırlarında hiç var olmamıştı.

Ölümü her şekilde düşünebilirdiniz. Aniden gelirdi, siz onu seçebilirdiniz, sonunda geleceği kesin olduğu için bekleyebilirdiniz; binlerce şekli vardı. Yine de ben hiç, bir adamın gözlerinin içine bakarken öleceğimi düşünmemiştim. O gözlerde birkaç saniyelik süren yıkımın enkazı yıllarca içimde devrilmiş vaziyette öylece duracakmış gibi gelmişti.

Hayal kırıklığı.

Gurur Mert Çahklı'nın gözlerinde duran ifadenin kimliği buydu.

Kelimeler kayboldukları yerden çıkıp bana doğru gelemeseler de onun gözleri kelimelerle dolu bir kuyuydu şimdi. Saniyeler içinde bir kuyu, canımı acıtabilecek onlarca anlamla, duyduğum an beni küle çevirecek binlerce kelimeyle dolmuştu.

Mahvolduğumu hissettim ama iki ayağımın üzerinde duruyordum.

Bazen bir yalan, bir insan değerindedir; o yalanı söyleçsin ve o insanı sonsuza dek kaybedersin. Bu yalan benim dudaklarımdan çıkmasa da sessizliğimle bu yalana kalkan olduğumdan, o insanı sonsuza dek kaybetmenin eşiğine gelmekten korktum.

Gözlerindeki anlamlar beni savaş alanında silahsız yakalanmış gaddar bir askerin, namlusundan arka arkaya saçılan ateşler gibi hedef alırken öylece durdum ve bekledim. İnsan kaderini böyle beklerdi.

Gurur'un bakışlarındaki anlamlar büyüdükçe büyüdü, beni vurdu, yere devirdi, kanımı kaybetmeme neden oldu ama öldürmeye yetmedi.

Yerde uzanmış beni kaldıracağı, yaramdan akan kan dursun diye parmaklarını yaraya bastıracağı, gözlerime hayal kırıklığıyla değil de özlemle bakacağı anı bekledim. O an, cehennemin cennete olan uzaklığı gibiydi; yan yanalardı aslında ama asla kavuşamamışlardı. O âna hiç kavuşamayacakmışım gibi hissettim.

"Gurur," döküldü dudaklarımdan, akıp giden saniyelerin arasında bu dudaklarımdan kopup giden ilk şeydi. Onun ismi.

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bir an için boşlukla, gözlerinde durduramadığı bir karmaşayla bana bakakaldı. Onu tutup içeri çekmek, her şeyi baştan sona anlatmak istiyordum ama sonuçları beni korkutuyordu. Alacağım tepkiler sadece gözlerindeyken bile kalbimi parçalamaya yetmişti çünkü.

Cenan'ın paniği bir anlığınaydı, sonrasında sakinleşti, kızını omuzlarından tutup yavaşça bize doğru yürütmeye başladı. Bize bakmadı, belki de bakamadı, sanırım o şu an hissettiğimden daha ağır bir şey hissediyordu.

Bir sır açığa çıktığında, bir hayat mahvolurdu.

Cenan kızına özenle kurduğu hayatın yıkılıp parçalara ayrılmasından korkuyordu. Kızı bir ada parçası gibiydi, eğer parçalanırsa askerlerin bu koca okyanusunda kaybolmaya mahkûmdu parçaları. Cenan'ın bundan korktuğunu hissedebiliyordum. Gurur'un sessizliği beni kasıp kavururken bile bunun farkındaydım.

Gurur birdenbire, "İçeri gir," dedi bana, tekdüze sesi eski bir anı gibi yüzüme yayıldı ve gözlerime ulaştı.

Anılardan kaçamadım, geçmiş beni terk etmedi.

Yerimden hareket edemediğimde Gurur, "İçeri gir, Zeliha," dedi sertçe ve sesiyle beraber çözülen bedenim bir adım geri gitti. Bacaklarımdaki derman çekilmişti.

Bu geceyi böyle hayal etmemiştim ve Gurur'un da böyle hayal etmediğine emindim.

Gurur üzerime doğru gelip benimle beraber içeri girdiğinde bakışlarım onun kolunun kenarından dışarı süzüldü. Cenan kendi kapısının kilidini açmak için sırtını bize dönmüştü. Dide ise neler olduğunu anlamak ister gibi annesinin bacağına sokulmuş bizi izliyordu.

Dışarıda son gördüğüm manzara, Dide'nin merakla parlayan çivit mavisi gözleri oldu. Ardından kapı kapandı ve kapanan kapının tam önünde dikilen Gurur'a bakmak için kafamı güçlükle kaldırdım.

CamScanner ile tarandı

Gözleri bir yabancının değil, benim tanıdığım, bana sinen adamın gözleriydi ama bakışları bir yabancınınki kadar karmaşıktı. Bir süre tam karşımda öylece durdu. Yan taraftaki koridorun ışığı yüzünün yarısını kaplamış, aydınlatmıştı ama diğer yarısı tutulmaya geçmiş ayın yüzü gibi karanlıktı.

"O çocuk," dedi Gurur, sonunda kelimeler dudaklarına geliyor gibiydi. "O çocuk, Cenan Kaplaner'in miydi?"

Ona dokunmak, ona sarılmak, kokusunu içime doldurup sessizce göğsünde uzanmak isterken şimdi ondan iki adım uzakta durmuş, doğru kelimeleri ararken içten içe çöküyormuşum, kendi ayaklarımın üzerine yığılıyormuşum gibi hissediyordum.

"Evet," diyebildim, bir cevap vermesem gözleri bir bina olacak, üzerime yıkılacaktı sanki. Zaten o gözlerin anlamlarının altında kalmıştım. Tamamen tuz buz olmaktan korkuyordum.

"Ve?"

Bir adım geri çekilme isteği tüm iskeletimi deprem gibi sarstı. Gurur'un bakışları şimdi daha da dikkatliydi, keskin bir bıçak gibi bana doğrulmuştu. Vereceğim cevaptan sonra en büyük yarayı ben alacakmışım gibi hissettiğimden mi bilmiyordum ama bir an sadece susup ona baktım. Yalanlamak istemedim, daha fazla saklamak istemedim, bilsin istedim ama öte yandan bunu ona söyleyemedim.

Ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Bir soru sordum, bu sorunun cevabını bildiğini de biliyorum. Cevaplayacak mısın cevaplamayacak mısın?" diye sorunca, gözlerimi kaçırmak istemememe rağmen bunu yapamadım, doğrudan gözlerinin içine baktım.

Göz kontağını kesersem her şey daha da kötüye gidermiş gibi hissediyordum.

"Sana anlatacaktım."

"Neyi?"

Mimiksiz, tekdüze bir ses tonu kullanarak sorduğu soru yeniden olduğum yere mıhlanıp, bir müddet sessizliğin pençeleri arasında öylece ona bakmama neden oldu.

Gurur, uzun zamandır bana bu kadar karanlık hissettirmemişti.

Bana doğru bir adım daha attı ve "Neyi, Zeliha?" diye sordu sertçe.

"Muşta..."

Cümlenin devamını beklemeden, "Bunu benden saklamış olma," dedi, bir an o ses tonu, o ifade, o cümle o kadar ağır geldi ki taşıyamadım. "Şaşır, bir şey yap, Zeliha. Biliyormuş gibi bakıp, biliyormuş gibi konuşma."

"Beni dinlemeni istiyorum," diyebildim, bunu dedim ama ne söylemem gerektiğini ben de bilmiyordum.

"O kızın babası Muşta, sen de bunu biliyor muydun?" Sorusu bıçak gibi zamanı da kesti, dudaklarımdan dökülmek için hazırlanan kelimeleri de. Sustum. "Sen de bunu biliyordun."

Bu nasıl mümkün olabilir der gibi baktı bana. *Bu nasıl mümkün olabilir, mümkün olan bu olayın baş karakterlerinden biri nasıl sen olabilirsin, benden bunu nasıl saklayabilirsin, bunu bilip nasıl susabilirsin,* der gibi baktı.

Belki tek kelime etmemişti, belki bana kıracak kelamlar söylememişti, belki aşırı bir tepki de vermemişti ama öyle bir bakışı vardı ki, keşke tüm bu saydıklarımı yapsaydı diye düşündüm.

Bir süre öylece birbirimizin karşısında durduk. Ne bir şeyleri çarptı ne bir şeyleri yüzüme vurdu ne de tek kelime etti. Yüzünü saran sakallara, gözlerine inmiş hayal kırıklığına, çizik içindeki kollarına baktım. Sonunda, hiç beklemediğim bir anda yan dönerek benden uzaklaşmaya başladığında kalbim ağrıyla sıkıştı. Ayaklarıma sert bir emir vererek arkasından ilerledim. Basamakları hızla tırmanmaya başladığında tam arkasındaydım.

Bir sonraki hareketini kestiremiyordum, bunun için kalbim sıkışıyordu. Sessizliği kalbimi sıkıştırıyordu.

Konu ikimiz olsa bağırır çağırırdı belki ama konumuz biz değildik; konumuz babası gibi sevdiği bir adamdı ve ortada saklanan hayati bir sır vardı. *Bir insanın hayatını değiştirecek büyüklükte bir sır.* Üstelik bir değil, birçok insanın hayatını değiştirecekti bu sır. Açığa çıktığı an, hayatlar usulca değil, birdenbire değişime gidecekti.

Üst kata çıktığı anda Leon ve Pars hızla ona doğru gelip etrafında dolandılar ama Gurur onlara dokunmadı bile. Banyoya girdiğini gördüm, kapıyı kapatsa da kapı aralık kaldı. Başta banyonun kapısına yaklaşacak cesareti kendimde bulamasam da içimde bir şeyler son sürat yıkılmaya devam ettiğinden başka çarem olmadığını anlayıp kapıya yöneldim. Kapıya hafifçe dokunduğumda aralık kapı biraz daha açılarak onu gözler önüne serdi.

CamScanner ile tarandı

Kalbimin ritmini bozan, benim için bıraktığını bildiğim sakallarını, şimdi, tam şu anda kesiyor olmasıydı.

Tıraş köpüğünü yüzüne hızla sürerken gözleri aynaya saplı duruyordu, muhtemelen arkasında olduğumu, kapı aralığından onu izlediğimi fark etmişti ama bakışları yansımasından dahi olsa kapıya doğru çevrilmemişti. Ona durmasını söylemek istedim, yeterince incelemediğimi söylemek istedim, hatta yalvarmayı bile düşündüm ama dudaklarım yine bir kelimeye gebe kalamadı.

Jileti güzel yüzünde kaydırmaya başladığında kapıyı biraz daha ittim ve içeri girdim. Yüzünden sıyırarak yok ettiği sakalları sırtımı kapıya yaslayıp, mutsuzluğumu gizleme gereği duymadan bükülmüş dudaklarımla izlemeye başladım. Neden kavga etmiyorduk? Neden bağırmıyordu? Neden bir açıklama istemiyordu? Bunun basit olmadığını biliyordum, sıradan bir konu olmadığının farkındaydım. Neden sadece tıraş oluyordu?

"Gurur."

Jileti tutan eli anlık donsa da tepkisi bununla sınırlı kaldı, jilet yeniden yanağında kaymaya başladığında bana cevap vermeyeceğini biliyordum.

"Seni tehdit mi etti?" Bu soru, son bir umut kırıntısı taşıyordu içinde, daha da acısı bu umut kırıntısını parmaklarımın arasında ufalayacak olmamdı çünkü hayır, Cenan beni hiçbir zaman tehdit etmemişti.

Jileti lavabo tezgâhına vurup suya tuttu, ardından şakağını parmağıyla yukarı çekip jileti bir kez daha elmacıklarından aşağı doğru kaydırdı ve gözleri aynadaki yansımadan bana doğru çevrildi.

"Seni tehdit etmedi." Bu cümle de onun dudaklarından dökülmüştü, gözlerini tekrar benden ayırıp kendisine çevirdi ve jileti bir defa daha tezgâha vurup çenesinin altına doğru götürdü. "Anladım."

"Mecburdum." Bu bir sebep miydi? Mecbur olmak? Neye mecburdum? Burnumu sokmak istemedim demem daha doğru olmaz mıydı? Ama zaten burnum bu olayın içine gömülmüştü bir kere.

Bu sırrı susmuştum. Şimdi bu sırrı sustuğum için, Gurur da bana susuyordu.

"Mecburdun." Jileti suyun altına tuttu, bir süre su aktı, elini çekti ve su sustu. Gurur gibi. "Anladım." Dişlerini sıktığını gördüm, yüzünde belirginleşen kemikleri izledim, bana değil kendisine bakmaya devam etti. Sustu.

Ona doğru bir adım atmamla, elindeki jileti tezgâhın mermerine daha sert vurması bir oldu. Adımlarım donup kaldı. Kalbim korkuyla değil, başka bir duyguyla çarptı. Kendisiyle olan savaşını çıplak bir şekilde görebiliyordum. Sessizliği bu savaşı gizlemek için kuşandığı bir silahtı. Jileti tekrar yüzüne götürdüğünde sertçe yutkunup olduğum yerde kıpırdamadan onu izlemeye başladım. Şimdi aynada kendi yansımamı da görebiliyordum. Perişan bir surat ifadesi vardı yüzümde.

"Ben sadece..."

"Bu gece benden uzak dur. Bu gece ben bir saatli bombayım ve sen, sen benim yanında infilak etmek istemediğim tek insansın."

Gözlerimi yüzünden ayıramadım, söylediği şeyin ağırlığı altında tuzla buz oluyormuş gibi hissetsem de gözlerim aynadaki yansımasına mıhlanıp kaldı. Tekrar içinden geçenleri söyler diye bekledim, tekrar dudakları aralanır ve ondan gelecek yeni bir cümleyle yerin bin kat dibine girerim diye bekledim ama bu olmadı. Evet, bu gece bir bombaydı ve o bomba yanımdayken patlamak istemiyordu. Oysa bunu sorun etmezdim, biri haklıyken kendimi haklı göstermek gibi çabalarım olmazdı.

İlk kez cesaretim kırılmış gibi hissediyordum.

Çünkü bu defa onun haklı olduğunu biliyordum, çünkü bu defa ne kadar başta doğru olan susmakmış gibi gelse de bir hata yaptığımı biliyordum. İnsanların hayatına dokunmaktan kaçınmak, kendi hayatımda büyük bir yara açılmasına neden olabilirdi.

Bir adım geri attığımda gözleri hâlâ kendi yansımasındaydı, bana dokunmadı, bana bakmadı. Jiletin derisinin üzerinde yarattığı küçük kan havuzunu gördüm, kan sızarak yavaşça çenesinden aşağı aktı ve içimin sızladığını hissettim. Kırılan cesaretimi toplayarak ona doğru yürümeye başladığımda vereceği tepkiden korkmuyordum.

"Kanıyor," dedim kısık sesle, ardından kenardaki el havlusunu alıp ona doğru döndüğümde kanın çenesinden akarak boynuna çizdiği yolu pürdikkat izlediğini gördüm. Aynaya bakarkenki yüz ifadesi bile bir şeylerin içimdeki yükünü daha da arttırıyordu.

Onu bileğinden tuttuğumda dokunuşum bir şey ifade etmiyormuş gibi tepkisiz kalsa da bedenini kendime doğru çevirmeme izin verdi. Havlunun temiz ucuyla boynuna yol çizen kan patikasını yukarı doğru silerek çenesine ulaştım. Jiletin açtığı yaraya havlunun pürüzlü yüzeyi temas ediyor olmasına rağmen tepki vermemesi dikkatimden kaçmadı.

CamScanner ile tarandı

Ben kanı temizlerken o gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu; kafasını eğmemişti, sadece gözleri aşağıdaydı, sadece gözleri bendeydi.

Eli birden havluyu tutan elimin bileğini kavrayınca bakışlarımız daha da derinleşti. Bileğimi yavaşça geriye doğru götürüp yüzünden uzaklaştırırken, "Bu gece böyle hissetmeyecektim," dedi tüm açıklığıyla. Kalbimdeki saatin yavaşladığını hissettim; kalp durmaya yakın mı böyle yavaşlardı, yoksa bazı kelimeler onu kırdığında mı? "Bu gece hissetmem gereken son şey bile değildi bu. Planlarım böyle değildi."

"Her şeyi anlatabilirim." Bileğimi bıraktığı anda ellerim çaresizlikle aşağı indi, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Bir cevap bekler gibi yüzüne bakmaya devam ettim. "Bir bomba olup patlaman sorun değil, Gurur. Kızmakta haklısın ama sana her şeyi anlatabilirim."

"Şu an anlatacağın hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecek, biliyor musun?" Sorusuyla tökezlemiş gibi susup gözlerinin içine baktım ve öylece kaldım. "Biliyorsun," dedi başını sallayarak, bilmemiş olmamı tercih eder gibiydi. "Anladım."

"Bu kadar sessiz kalman beni korkutuyor."

"Ne yapmamı tercih ederdin?" Cevap vermemi beklemeden büyük gövdesini yeniden yan döndürdü, aynaya baktı ve yüzünde kalan köpükleri suyla temizlemeye başladı. "Odaya git, Zeliha."

"Kavga etmek istemiyorsun. Neden böyle bir durumda bile kalbimi kırmaktan korkuyorsun? Ben kalbimi kırmanı-"

"Odana git, Zeliha."

Ne yapacağımı bilemez hâlde, lafım ağzıma cam gibi sokulmuş, elim ayağım birbirine karışmışken öylece durdum. Parmaklarımın arasında tuttuğum havluyu sıkıca kavradığımı, Gurur ellerini tezgâhın kenarlarına yaslayıp aynaya doğru eğildiğinde ve kendi yüzünü çok daha büyük bir dikkatle izlemeye başladığında anladım.

Gitmemi istiyordu, ondan uzak durmamı, düşünmek için ona alan yaratmamı ve zaman vermemi.

Her ne kadar kalıp onun düşünceleriyle savaşmak istesem de bunu yapacak hakkı kendimde bulamadım. Görevden gelmiş bir adamı en korkunç şekilde karşılamıştım, tüm yorgunluğu ve özlemi karşılaştığı şeyle beraber koca bir buzdağı kütlesine dönüşmesine neden olmuştu.

Havluyu kenara bırakıp, topuklarımın üzerinde yavaşça dönerek banyonun çıkışına ilerledim. Kapıyı ardına dek açıp dışarı çıkana kadar

bir ses bekledim ondan, bir tepki, ucunda öfke nöbeti bile olsa benimle gireceği bir diyalog... Ama bu olmadı.

Zamanın bir diken gibi kalbime batmaya başladığını hissediyordum.

Pars, bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi bacaklarıma dolandığında üst katın koridorunda durmuş boşluğu izliyordum. İçeriden gelen su sesini duyabiliyordum, bir müddet sonra su sesi artmıştı ve Gurur'un duşa girdiğini anlamıştım. Eğilip Pars'a dokunamadım ama o iki ayağının üzerinde yükselip büyük patilerini üzerime koyarak bana bakmaya devam etti.

Kara çocuk, üzgün olmamı istemiyordu, bunu bakışlarından, hafifçe çıkardığı sesten anlayabiliyordum.

Parmaklarım Pars'ın sivri kulaklarında gezindi. Kulaklarına dokunulmasından hoşlanmasa da bana bir ayrıcalık tanıdı ve bundan hoşlanıyormuş gibi göründü. Dudaklarımda buruk bir tebessüm hareket etse de kendimi berbat hissediyordum.

Koca bir kaosun ortasında kalmıştım ve bu kaos, bu geceyle sınırlı da kalmayacaktı. Ne kadar sürecekti kestiremiyordum ama uzun süre hayatıma dokunmaya, hatta hayatımı allak bullak etmeye devam edecekmiş gibi hissediyordum.

Yatak odasının kapısını açıp içeri girerken ellerim buz kesmişti. Yüzümde aynı kireç ifade vardı, muhtemelen yüzüm de ellerim gibi buz tutmuş olmalıydı. Yatağın ucuna doğru ilerleyip karanlık odada bir süre öyle ayakta dikildikten sonra yatağın ucuna oturdum. Buz tutmuş ellerimi dizlerimin üzerine koyup beni allak bullak eden o düşünceden uzaklaşmaya çalıştım ama düşünce genleşerek büyüyor, zihnimi karanlıkla kaplıyor gibiydi.

Tüm bu olanlardan sonra bana bir daha inanır mıydı? Zaten pamuk ipliğine bağlı olan güven duygumuzu yok eden, ateşi o ipin ucuna tutup o küle çeviren bendim.

Saniyeler üzerime tıpkı odadaki karanlık gibi çökmeye devam etti. Duygular içimde sıkıştı, sıkıştıkça büyüdü, büyüdükçe parçalayacak kadar zorlamaya başladı. Banyodaki su sesi kesildi ama içimdeki duyguların sesi kesilmedi.

Bakışlarımı yatak odasının hafif aralık bıraktığım kapısına çevirdim. Karanlık her yere yayılmış, boğaz yakan bir duman gibiydi. Banyonun kapısının açılırken çıkardığı gıcırtıyı duyduğumda dizlerimi karnıma çekip bir cenin gibi küçülme isteği tüm bedenimi yakıp kavurdu.

CamScanner ile tarandı

Yüzümde sabit tutmak için çok uğraştığım ama her an gözyaşlarına boğulmam sonucu kaybolacakmış gibi duran güçlü bir ifadeyle kapıya bakmaya başladım. Geleceği ânı bekledim. Sandığımdan daha çabuk gelmedi, bir süre oyalandı, belki kapının önünde öylece durdu belki de koridordaki karanlıkta bekledi. Saniyeler dakikalara dönüştüğündeyse kapı yavaşça aralandı. Koridorun ışığı yanmıyordu o yüzden odaya aydınlık dolmadı, onun gölgesinin içeri düşmesiyle karanlık sanki daha da koyu bir kıvam kazandı.

Odanın içinde ilerlediğini gördüm. Gri bir silüet gibiydi, sanki hem buradaydı hem de değildi. Altında bir havlu vardı, bunun dışında çıplak olmalıydı, gri silüetinden gördüğüm kadarıyla öyleydi. Elbise dolabına doğru ilerlediğini gördüm, elbise dolabının önünde durdu ama sanki yapacağı şeyden vazgeçmiş gibi sırtını elbise dolabına dönerek bedenini yatağa doğru çevirdi. Bakışları bana dokunmadı.

Yatağın üzerinde duran, onun kokusunun sindiği ve geceleri sarılarak uyuduğum ceketinin cebinden bir çakmak çıkardığını görür gibi oldum. Sigara paketi de çakmakla birlikte çıkardığı şeyler arasındaydı. Çakmak taşının sesini duyduktan hemen sonra etraf alevin ışığıyla aydınlandı. Gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde alevin parıltıları yandı söndü. Saçlarından akan su damlaları kuvvetle boynuna, omuzlarına akıyordu. Sonunda dudaklarının arasına aldığı sigaranın ucunu alevle buluşturdu ve sigaranın ucunda turuncu bir alev yanmaya başladığında çakmak ile sigara paketini yatağın üzerine fırlattı.

Bir şeyler söylemektense, yıktığım güvenin önünde durdu ve sigarasını içmeye başladı. Dudaklarının arasında ezilen izmaritin ucunda yanan alevin çatırtılarını dinledim, öyle ki sanki bu çatırtılar ruhumun derinliklerinden yükseliyordu.

Ruhumun yandığını hissettiğim gecelerden birinin içindeydim; yanımda o vardı ama onun tarafından yalnız bırakıldığım bir andı.

"Bu gece sadece susacak mıyız?" diye sordum, sesimde düşüncelerimdeki kaosu ele veren ürkek bir karmaşa vardı. Soruma cevap vermek yerine sigarasını iki parmağının arasına alarak dudaklarından uzaklaştırdı ve yoğun dumanın odanın içinde hareket etmeye başladığını hissettim. "Bana kızsan bile konuşmanı istiyorum."

"Uzun zaman önce seni bir daha korkutan adam olmayacağına dair bir söz vermiştim kendime." İçeriden hiç ses gelmiyorken birdenbire onun sesinden can bulan kelimelerin arkasında bir yangın başlatarak

bana doğru gelmeye başladığını fark ettim; yangın arkasında büyüyerek o kelimeleri takip ediyor ve beni altına almaya geliyordu. "Denedim, Zeliha. Senin için daha az korkutucu olmayı denedim. Senin için daha tatlı olabilmeyi, daha yumuşak olabilmeyi, daha sakin kalabilmeyi. Bunları denemeye başladığımdan bu yana hep kendimle savaş hâlindeydim." Bir adım attığını duydum. Gözlerim ona dokunamadı bile. "Bu gece kendimle olan savaşımı kaybetmek istemiyorum. Kendime kaybedip, seninle savaşmaya başlamak istemiyorum."

"Bu kadar sakin olmana gerek yok. Bu sakinliği hak etmiyorum. Kavga bile edecek olsak, kızacak bile olsan, açıklamama izin bile vermeyecek olsan da konuşmanı istiyorum." Kelimeler dudaklarımdan kötürüm gibi çıkıyordu. "Yaptığım şeyin farkındayım, Gurur."

"Farkındasın?" Bir süre sustu, dudakları tekrar sigarasıyla buluştu ve hemen ardından dudaklarının arasından sigaranın dumanı süzülürken, "Anladım," diye fısıldadı.

Yüzümü ellerimin arasına alıp, ağlayacak gibi bir hisle, "Özür dilerim demek istiyorum ama bunun ne kadar anlamsız olduğunu biliyorum," diye inledim. "Mecbur hissettim. Bir kız çocuğunun hayatını dönülmez şekilde değişime sokacak olan kişi ben olmayayım istedim."

"Babasız büyümek nedir biliyor musun sen, Zeliha?" Sorusu yakıcı bir gerçeklikle, alaysız, saf bir ciddiyetle sorulmuştu. Kalp atışlarım ağırlaştığında, yüzüm hâlâ ellerimin arasında gizli duruyordu. "Bilmiyorsun. Çünkü senin yanında aslan gibi baban vardı. Sen aslan gibi bir babanın gölgesinde büyüdün. O kız çocuğunu anlayabileceğini düşünme bile. Ama ben anlarım. Sen bir aslanın gölgesinde büyüdüysen diye söylüyorum bil, ben de bir canavarın gölgesinde büyüdüm. Bir çocuk için babanın ne demek olduğunu belki bilmiyor olabilirim ama senin kadar bilen birinin, bilmeyen insanlar hakkında karar vermesini anlayamam."

Söyledikleri bir bıçak olup deşiyordu beni ama önemli değildi, çünkü bu kez o bıçağı en derinlerimde hissetmeyi hak ediyordum.

"Babasız büyümek nedir bilmiyorum, evet." Sesimi toparlamaya çalıştım ama anlamların altında kalmasına engel olamadım. Bir şeyler daha söylemek istedim, söyleyebilmek istedim ama kelimeler dilimin altında bataklığa saplanan beden gibi saplanıp kayboldu. "Böyle, yani bu açıdan, bu şekilde düşünmemiştim Gurur ben."

Gurur, dudaklarının arasına sabitlediği sigarayla odanın ortasına doğru bir hayalet gibi ilerledi. Konuşur diye bekledim ama bunun yeri-

CamScanner ile tarandı

ne tam önümde durdu, sigarayı dudaklarının arasından aldı ve dumanı yavaşça üfledi. Gözlerinin bende olduğunu biliyordum ama ona bakamıyordum. Kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Sigaradan bir duman daha aldıktan sonra dumanı sesli bir şekilde dışarı üfledi ve hemen ardından bir iki adım daha atıp tam önüme geldi.

"Bunları Muşta'ya anlatacağım ve sen de hemen yanımda olacaksın."

İrkilerek, gözlerimdeki duyguları gizleme gereği duymadan dehşetle ona baktığımda, gözlerini indirmiş yüzümü izliyordu. Sigarayı tutan eline baktım, çıplak bedenini örten havlunun kenarında duran parmakları sigarayı öyle sıkı kavramıştı ki âdeta eziyordu.

"Ben... Ben bunu nasıl-"

"Bu gerçeği Muşta'dan gizlemeye devam edeceksin öyle mi?" Sesindeki sakinlik kalbimi daha da korkuyla doldurmaya başlamıştı. "Bu gerçeği benden sakladığın gibi, Muşta'dan da saklamaya devam edeceksin öyle mi?"

"Benimle buz gibi konuşuyorsun. Bu olanlar benim suçum değil. Susmam benim suçum olsa bile tüm bu olanların suçlusunun ben olmadığımı biliyorsun." İlk kez kendimi savunmak için yükselen sesime herhangi bir tepki vermeden dinliyordu.

Ellerimi dizlerimin üzerine yerleştirip, oturduğum yerde eğreti bir şekilde durarak kafamı kaldırdım ve ona bakmaya başladım.

"Sustuğum için suçluyum, evet ama yaşananların suçlusu değilim. Benimle böyle buz gibi konuşma, bana böyle buz gibi gözlerle bakma, günlerdir seni bu kadar çok özleyen birine yanındayken mesafeler varmış gibi yaklaşma. Bu yaklaşmak bile değil, sen şu an sadece beni yakıyorsun. Bin farklı şekilde özür de dilesem evet, bu yaptığım özürle yok edebileceğim bir yanlış değil ama beni dinlemezsen sonuca nasıl varacağız, Gurur?"

"Sana suçlusun demedim. Seni suçlamadım." Kemik gibi sesi tırnaklarımı dizlerime batırmama neden oldu. "Sen birinin işlediği günahı örtüyorsun. Birinin hayatını etkileyecek büyüklükteki sırrına ortaklık etmek de suçtur, Zeliha ama evime ayak bastığımdan beri, seni gördüğümden beri, ben duyduklarıma rağmen seni suçlamadım." Kelimelerinin ağırlığıyla boynum daha da büküldü, başımı önüme eğip tırnaklarımı çaresizlikle birbirine vurmaya başladım. "Sadece dur ve bir anlığına düşün. Hayatını yoluna sokmuş, seni koruyup kollamış, seni sen yapmış birine söylenen büyük bir yalanı öğrendiğimi ve buna sessiz kaldığımı,

sana bile söylemediğimi düşün. Sen benim kadar sakin kalacak mıydın? Sadece bunu merak ediyorum. Bunu cevapla. Tek istediğim bu."

Kalbimi sıkıştıran sorusunun cevabını vermek için düşünmeme gerek bile yoktu. Vereceğim tepkilerden, hissedeceklerime kadar her şey sanki bu yaşanmış gibi derinlerimde oldukça canlı ve aktifti. Pişmanlık bir kez daha derimi yüzdüğünde, sessizliğim ona her şeyi açıklamış gibiydi.

"Anladım," dedi yalnızca.

"Anladım desen de anlamadığını hissediyorum. Şu an benden nefret mi ediyorsun?"

"Şu yatakta," dedi çenesiyle arkamda kalan yatağı işaret ederek, "benim kokum var diye ceketimle uyuyan bir kız çocuğundan nefret edebilmem için aklına gelen tüm sebepleri say. Hepsi senin için bir sebep olsa bile benim için değil. Sen benim babamdan, bu dünyada en çok istediği şeyi saklayan kadının sırrını içinde tutan kadın da olsan, sen değil babam saydığım adamın içindeki çocuk sevgisine, bana, sen hatta uğruna kanımla, namusumla, şerefimle yemin ettiğim her şeye ihanet etsen, ben içimdeki sana ihanet edemem, Zeliha."

Pişmanlığın saçlarımdan ayak parmak uçlarıma kadar hızla indiğini hissettim. "Bana kızgınsın," diye fısıldadım, "bana kızgınsın ve bunda çok haklısın."

Buna bir cevap vermedi. Sigarasından bir duman daha alıp, o dumanı bir süre içinde beklettikten sonra saçlarıma doğru bıraktı ve duman tüm yüzümü kapladığında yavaşça eğildiğini hissettim. Saçlarından düşen su damlaları yüzüme kondu, tenimde saçlarından düşen damlaların ıslaklığını hissettim. Çenemi kavradığında başta ne yapacağımı bilemeyerek kafamı kaldırdım ve sadece ona baktım.

Dişlerini sıkışını gördüm, yüzü kemiklerle doldu, çenesinde kuruyan kan lekesi bile gerildi ve hemen ardından öyle sert bir şekilde dudaklarıma yapıştı ki bu önlenemez öpücüğe karşı koyamadım. Ellerim hızla iki yana düştü, yatağın aşağısına doğru sarktı ve içimde çınlayan bir ağlama isteğiyle onun beni öpüşüne yavaşça karşılık vermeye çalıştım. Bir elinde yanmaya devam eden sigaranın yüzüme yakın olduğunu tenime vuran sıcaklığından anlayabiliyordum ama korkmadım. Tenimin yanacak olmasından korkmadım. Dudaklarım zaten yanıyordu.

Beni öpüşü sakin değildi. Bir şeyleri bana, en çok da kendine kanıtlar gibiydi. Karşı çıkamadım çünkü devam etmesini istedim, karşı çıka-

CamScanner ile tarandı

madım çünkü dudakları ihtiyacımdı. Hissediyordum, kızgındı. Hissediyordum, hayal kırıklığı yaşıyordu.

Hissediyordum, kara bir örtü gibi hissettiriyordu.

Beni öpüşü ısrarcı, hırçın bir dalgaya dönüştüğünde o dalgadan kaçmak istemedim, o dalgaya teslim oldum ve o an, beni altına alıp boğması sorun değildi. Dokunuşu canıma okuyacak kadar yoğundu. Saçlarından, yüzünden düşen su damlalarını hissediyordum. Sanki o bir göktü, gök yüzüme yağıyordu. Çene kemiğinde biriken gücü hissedebiliyordum. Öfkesi o kadar fazlaydı ki çene kemiğindeki güç dudaklarımı zorluyordu. Öpüşmemiz şiddet kazandığında sigarasının külünün omuz hizamdan yatağa döküldüğünü hissettim.

Dudaklarını dudaklarımdan uzağa taşıyan o oldu, bir süre birbirimize nefes nefese baktık ve sonra geri çekilip tüm hisleri o ânın içinde bırakarak sessizliği sürdürdü.

"Seni çağırdığımda mutfağa in."

Bu cümle duraksamama neden oldu ama ağzımı açıp tek kelime edemedim çünkü hızla geri çekildi, elbise dolabına ilerledi ve belindeki havluyu serbest bıraktı. Elbise dolabının çaprazındaki masada duran su bardağının içine izmaritini attığını gördüm. İzmaritten çıkan o cızırtı sesi anlıktı, daha sonra o ses kayboldu ve Gurur'un adım sesleri odaya dağıldı.

Havlu sıkı kalçalarından aşağı süzülüp ayaklarının önüne düştüğünde sessizce arka bedenini izliyordum. Geniş, çıplak sırtını. Kavisle inen belini. Sıkı, gamzeli kalçalarını. Çıplak olmasını umursamadan dolabın kapağını açtığında iri cüsseli, güzel vücudundan ayırdığım bakışlarımı yere indirdim. Başka bir an olsa bir sürü şey hissedebilecekken, gri bir silüetten ibaret gibi görünse de bedeninin bir kısmını görmek bir şey ifade etmiyormuş gibi sessiz kalmıştım.

Altına siyah bir boxer, üzerine de beyaz yuvarlak yaka bir tişört giydikten sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Basamakları indiğini duydum, büyük adımları mermere bile tok seslerini bırakıyordu. Geriye doğru düşmek, yatakta öylece uzanıp boşlukta salınan düşüncelerimi izlemek istesem de bu geceden kaçamayacağını biliyordum.

Tıpkı onun gibi, ben de bu geceyi böyle hayal etmemiştim.

Bir şeylerin kırılırken çıkardığı gürültüyü duyduğumda oturduğum yerde sıçradım. Kalbim korkuyla çarparken hemen ayaklanıp odanın kapısına doğru ilerledim ama bir çarpma sesi daha duyunca olduğum

yerde durdum. Mutfakta bir şeyleri kırıyordu ya da sadece bir yerlere vuruyordu. Öfkesini çıkarmasının yolu bir şeyleri parçalamaktan, kırmaktan mı geçiyordu? Kollarımı bedenime sararak kapı aralığından merdiven boşluğuna vuran koridor ışığını izledim. Bir şeyler daha belli aralıklarla çarpıldı ya da vuruldu, ardından uzun, boğaz kesen bir sessizlik oluştu.

"Sokayım böyle işe," dediğini duydum, kısık bir küfürdü, daha çok olduğu duruma ettiği bir küfür olduğu aşikârdı. Onu bu duruma sokan kişi olduğumun bilincinde olmak zoruma gidiyordu.

Parmak uçlarımda odadan çıkıp basamaklara doğru ilerledim. Basamakları yarıya kadar indikten sonra bir müddet olduğum yerde kıpırtısız durup, ağzımdaki kekremsi tatla öylece bekledim ve sesleri dinledim. Bir şeyleri çarpmayı şimdilik bırakmıştı, küfürler de etmiyordu, garip bir sessizlik oluşmuştu. Yine de hâlâ beni yanına çağırmadığına göre, kendi içindeki çatışma sona ermemiş olsa gerekti.

Sonunda, "Zeliha," dediğini duydum, sesi çok hafif duyulmuştu, muhtemelen merdiven eşiğinde durmuş ona kulak kesildiğimi bildiğinden bu kadar kısık sesle adımı söylemişti. Ağır adımlarla kalan basamakları da inip koridordan geçtim ve mutfağın açık kapısının önüne geldiğimde durup derin bir nefes aldım.

Oradaydı. Mutfak masasında oturuyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu, muhtemelen yeni yakmış olmasına rağmen hızlıca içerek izmaritine kadar indirdiği sigarayı kül tablasının içine bastırarak söndürüyordu. Gözlerini kaldırıp kapıya doğru bakınca sertçe yutkundum, izmariti daha sert bastırıp, hafifçe çevirip kül tablasının içinde bıraktı.

Şimdi bakışlarının merkezindeydim.

Bakışlarının cehennemi buradaydı, gözlerimin içindeydi.

"İçeri gir, Zeliha."

Bu cümle, ayaklarıma yürümem için verdiğim emrin mühürlü izni gibiydi, bir adım sonrasında eşikten geçtim, bir adım sonrasındaysa artık mutfaktaydım. Gurur'a sabitlediğim gözlerimde yadsınamaz bir telaş vardı, korkum karanlığın içinde doğmaya başlayan şafak gibiydi ve yüzüme renkleri bulaşıyordu. Korktuğum o değildi, onun kalbine, içine emanet ettiğim hislerdi. Korktuğum onu incitmiş olmaktı, ki bunu zaten görebiliyordum, onu incitmiştim.

Eliyle karşısındaki boş sandalyeyi işaret ettiğinde tedirgin bakışlarım sandalyeye, ardından yeniden ona dokundu. Sandalyeyi çekip tam

CamScanner ile tarandı

karşısına oturdum. Aramızda konuşulması gerekenler vardı, bunu ben de biliyordum ama bir yanım şiddetle bu konuşmadan kaçınmak istiyordu. Çünkü onun gözlerindeki kırgınlığı görmek istemiyordum.

Bunun bana böyle hissettireceğini tahmin etmemiştim.

Yeni bir sigara yakmak için eli sigara paketine gittiğinde gözlerim ellerini takip etti. Paketi önüne çekti ama açmadı, yeni bir sigara çıkarmadı. Sadece, "Bana bir sebep ver," dedi ve göz bebeklerimin genişlediğini hissettim. "Bana seni, senin bu kararını, senin benden bunu saklamanı haklı çıkarmama yetecek bir sebep ver. İçimdeki şey sussun istiyorum, tek istediğim bu benim."

"Sana nasıl bir sebep verebilirim bilmiyorum." Bu cümleyi o kadar büyük bir içtenlikle kurmuştum ki, bu içtenliğin Gurur'u daha da inciteceğini bilmek karnımı ağrıtıyordu.

Öfkesinin genişlemek yerine küçüldüğünü, sessizliğinin ise çoğaldıkça daha da tehlikeli bir hâl aldığını hissedebiliyordum. Diğer elini masaya koyduğunda masada oluşan gürültü beni irkiltmedi, sakin gözlerle masanın zeminini izlemeye başladım ve doğru kelimelerin dilimden koparak dudaklarıma doğru yola koyulmasını beklemeye başladım. Dilim kelimelerin doğumuna başladığında ona bir bebeğin boğazından yükselen hıçkırıklar gibi yükselen hislerden hangilerini emanet edeceğimi merak ediyordum.

"Buraya taşındığımız zamandı." Cümlem anlık sessizliğin çığ gibi büyüyüp bana doğru gelmeye başlamasına neden oldu. Bu sessizliğin sonunda en büyük hasarı ben alacakmışım gibi hissetsem de durum böyle değildi aslında. "Cenan'ın kızını onun kapısını çaldığımda gördüm. Bir şey sakladığı da kesindi ve çok geçmeden sakladığı şeyi gördüm. Yalanlayamazdı çünkü çocuğu ona anne demişti. Tıpkı senin öğrendiğin anda olduğu gibi, ben de o şekilde öğrenmiştim. Sana her şeyi anlatmak istedim ama Cenan çaresiz görünüyordu, korkmuş görünüyordu. Bir kadını, onun kadar güçlü, ayakları yere sağlam basan bir kadını o hâlde, yani o kadar korkmuşken görmek benim için beklenmedikti. Bir şeyler olduğunu anladım. Anlamamam için aptal olmam gerekirdi. Sonra Dide..."

"Dide kızın ismi miydi?"

"Evet," dediğimde sadece başını salladı, o derin, ürkütücü sessizliğin içinde durdu ve karanlık bir silüet gibi beni dinlemeye devam etti.

"Dide'nin gözlerine baktığında kimin gözlerini gördüysen, ben de o gözlere baktığımda onu gördüm. Belki senin için hikâyeyi hemen yerli

yerine koymak zor olabilirdi ama ben bir kadınım, bir kadının gözlerine onun hissettiklerini bilmememe rağmen baktığımda hissettiklerini görebilirim. Cenan'ın korkusunu, Dide'nin her şeyden bihaber hâlini gördüğümde dudaklarıma koca bir kilit asıldı. Cenan'a kızın kime ait olduğunu soramadım, soramadım çünkü görebiliyordum ve Cenan da görebildiğimi biliyordu. O evden ayrıldığımda sana her şeyi anlatmak istesem de zihnim durmuştu, her şey karman çormandı. Bunlar bir sebep değil, biliyorum ama Gurur... Sen de biliyorsun... Ben o zamanlar sana o kadar da güvenmiyorum."

Başımı önüme eğdim çünkü son kurduğum cümlenin onda yarattığı hezeyanı görmek istemedim.

"O zamanlar bana hiç güvenmiyordun," diye düzeltti kurduğum cümleyi, bu keskinlikle düzeltmesi kafamı kaldırıp gözlerimde saklayamadığım bir hisle ona bakmama neden oldu. Bakışlarım bakışlarından ânında karşılık yakaladı. "Seni suçlayamam, o zamanlar ben de sana güvenmiyordum. Belki güvenmeye başlamıştım ama bunu kendime inkâr ederek bastırıyordum."

Başımı yavaşça sallarken, "Ama sonrasında sana her şeyi anlatmalıydım, bu denli sessiz kalmamalıydım," diye fısıldadım. "Belki o an sessiz kalmamı anlarsın, belki bana hak verirsin ama bugün, bu şafak vaktinde bu durumdaysak eğer, bu konuda bana hak veremeyeceğini biliyorum. Kendinle savaştığını görebiliyorum, Gurur. Kendinle savaşmana neden olan kişi olduğum için nasıl hissettiğimi anlatamıyorum, anlatamıyorum çünkü bu kez benim içimden kendime kurduğum cümlelerin bile altından kalkamayacağı bir şey bu. Senin gözlerinde hayal kırıklığını görmek, benim altından kalkamayacağım bir şeymiş. Bu şafağın altında kaldım."

"Neden bir suç işlediğinde bile ben bu suçu kendim işlemişim gibi kendime kızıp, sana bir an olsun kıyamıyorum?" diye sordu, bu soru öyle dalgın bir sesle dökülmüştü ki dudaklarından, bir süre sonra bu soruyu bana değil, kendisine sorduğunu anladım.

Ellerini masanın üzerinden çekip yüzüne götürdüğünü gördüm. Uzun parmakları bir hapishanenin hücresi gibi yüzünü arkasında bırakarak örtüp benden gizlediğinde, ellerimi dizlerimin üzerine koyup tırnaklarımı dizlerime bastırarak başımı önüme eğdim.

CamScanner ile tarandı

"Of, Zerda!" dedi elleri yüzünün arkasında gizlenmeye devam ederken. "Şimdi iki ateş arasında duruyorum. Senin tarafına geçip sessiz mi kalacağım yoksa her şeyi ateşe verip doğruları mı konuşacağım?"

"Senin için doğru olan neyse Gurur, onu yap. Sana karışmayacağım, kızmayacağım, Cenan ya da senin adına karar vermesi gereken ben değilim. Bunu biliyorum artık."

"O benden sadece dokuz, on yaş büyük bir adam ama bana kimsenin yapmadığı babalığı yaptı." Yüzünü parmaklarından arındırınca bakışları direkt bana saplandı, bir bıçak gibi beni deşen bakışlarına başta karşılık veremedim. "Ben sussam nankör olacağım, konuşsam onun içini oymuş olacağım. Şimdi ne olacak bilmiyorum. Doğru olan ne, ben de bilmiyorum."

"Sen doğru olanın ne olduğunu biliyorsun, sadece bu işe beni katmak istemiyorsun," dediğimde, *madem bunu biliyorsun neden bunu yaptın* der gibi doğrulttuğu bakışlarından kaçamadım. Bir şeyler söylemek yerine susmaya başladığında, sessizliğinin benim gazabım olduğunu onun da bildiğini biliyordum. Belki de bu sessizlik, bu şafak vaktinde bana verdiği en büyük cezaydı.

"Bir an öyle bir baktın ki," diye fısıldadığımda mutfak masasındaki sessizlik yarım saattir sürüyordu. "Öyle bir baktın ki... Dönüp gideceğini, beni burada bırakıp uzaklaşacağını düşündüm."

"Aramıza günler girmişken seni bırakacağımı düşünmen çok saçma. Aramıza günler girdi, seni günlerce görmedim, seni görmek için bir çocuk gibi koşa koşa geldim. Seni bırakacağımı düşünmen çok saçma. Bu gece ne olursa olsun, seni bırakıp gitmeyeceğimi biliyorsun, sen bilmesen bile içinde bir yerlerde bunu bilen sana ait bir şey var." Bakışlarını yüzümden çekmeden konuşurken her bir kelimesi ruhuma dolanıyor, ruhumda bir kördüğüme yol açıyordu. "Sadece dur ve sindirmeme izin ver. Çünkü bu gerçek, öyle bir gecede kabullenilebilecek bir gerçek değil."

"Özür dilerim," dediğimde, bu özür onu sinirlendiriyormuş gibi gözlerini yumdu. Uzun kirpikleri, gözlerinin altındaki çukurlara bir yelpaze gibi yayıldı. Sessizliğinin tenimi kıstırdığını hissettiğim için üzerine gitmek isteyen tarafımla, sessizce ona karşılık vermem gerektiğini söyleyen tarafım büyük bir savaşın eşiğindeydi.

Bu geceyi, tıpkı o da benim gibi bu şekilde hayal etmemişti. Şimdi 'ki de uzun zaman sonra bize ait olmayan bir kâbusu, sanki bizimmiş

gibi iliklerimizde yaşıyorduk. Bu kâbusu var eden ben olmamış bile olsam, onu bu kâbusun içine dâhil eden ben olmuştum. Gurur masadan aniden kalkınca bakışlarım onunla beraber ayaklandı ama bedenim hareketsizdi, kafamı bile oynatmamıştım.

Ağır adımlarla mutfağın kapısına yönelip mutfaktan çıktı. Bir süre ağarmaya başlayan günün mutfağa devirdiği mavi ışığı izleyerek mutfak masasında oturmaya devam ettim. Çaresizlik bir beden gibiydi, bana çok benzeyen o beden karşımda oturmuş beni izliyordu sanki. Bakışları benim aksime bendeydi, bense sadece şafağı izliyordum ama bana ikizim kadar benzeyen çaresizlik duygusunun, rahatsız edici bir dikkatle beni izlediğini hissedebiliyordum.

Evde kapılar açıldı kapandı, bir şeyler sertçe bir yerlere koyuldu, anlık sessizlikler yalnızmışım, tek başıma kalmışım gibi hissetmeme neden oldu ve sonra yeniden onun izleriymiş gibi hissettiren sesler yükseldi.

Biliyordum, elini ayağını koyacak, koca bedenini sığdırsa bile koca bedeninden taşacak gibi yükselen hislerini sığdıracak bir yer bulamıyordu.

Ona böyle hissettiren bir bakıma bendim, bir bakıma sessizliğimdi, bir bakıma her şeyin sorumlusu gibi hissettiğim için olduğum yere çöküp ağlamak istiyordum.

Mutfaktan çıkıp bir hayalet gibi salona yöneldiğimde boydan camda yansımasını gördüm, koltukta uzanıyordu ve gözleri boşluğu izliyordu. Ona doğru yaklaşmaya başladığım anda gözlerini yumduğunu yine yansımasından görmüştüm. Kırgındı, bana değildi belki, sessizliğime kırgındı ama bir şekilde onu parçalamıştım.

O kadar parçalamıştım ki bir çocuk gibi uyuma numarası yapma ihtiyacı duyuyordu.

Ve onu bu kadar parçalamış olmama rağmen benden gitmiyordu.

Kafamı yavaşça eğip uzandığı koltukta uyuduğunu inanmam için sıkıca kapattığı gözlerine baktım. Onu izlediğimi hissettiğini biliyordum. Aramızda asılı kalan kelimelerin beni daha fazla incitmesinden korktuğu için bir duvar örmüştü ama şimdi o duvarın arkasında benden bile daha yalnız hissediyordu.

"İyi uykular, koca adam," diye fısıldadım, kirpikleri oynamadı, yüzü hareketsiz kalmaya devam etti ama bu dört kelimelik cümlenin ona neler hissettirdiğini bilmem için bu tepkileri görmeme gerek yoktu. Sessizliği bile bazen en büyük cevapları bırakıyordu zaten avuçlarıma.

CamScanner ile tarandı

Bir hayalet gibi merdivenlere yöneldim, daha fazla numara yapmaması için merdivenin basamaklarını sert adımlarla tırmanmaya başladım. Gittiğimi duymasını istiyordum. Düşünürken onu yalnız bırakmalıydım, bana olan hisleriyle saklanan gerçekler arasında kurmaya çalıştığı o köprü onun sonu olmadan ondan uzaklaşmalıydım. Bana olan hisleri ağır basarsa vereceği kararlar bizi daha büyük yanlışlara, insanların hayatını etkileyeceğimiz noktalara sürükleyebilirdi. Bunu yapmasını istemedim. Bir tarafım bencilce dürtülerle bunun için bana yalvarsa da ben yapmadım.

Çünkü Gurur'un kararları hep benim içindi, bir kez olsun kararları önem verdiği başka birisi için olsun istedim.

Yatak odası ilk kez bu kadar soğuk hissettirmişti. Bardağın içine attığı ölü izmarite, yere düşen havlusuna ve odadan silinmeye başlayan karanlıkla birlikte şafağın kanı gibi etrafı saran maviliğe baktım. Omuzlarım düşmüştü, karnımda bıçak taşıyormuşum gibi bir ağrı, gözlerimde gözyaşları sel olacakmış gibi bir yanma vardı ama ne o bıçağın ağrısından kıvrandım ne de gözyaşları sel olup gözlerimden aktı.

Donuk adımlarla yatağa doğru ilerleyip dizimi bastırarak yatağa tırmandım ve tek seferde cenin pozisyonu alarak yatakta küçücük olup yanağımı onun ceketine bastırdım. Kokusu buradaydı, soğuğu anımsatıyordu, kar gibi kokuyordu. Burnumu kokusuna gömerken gözlerimi sıkıca yumdum ve onun burada olduğunu, güvende olduğunu, benimle olduğunu durmadan kendime hatırlattım.

Uyku asırlarca uzağımdaymış gibi hissetsem de bir süre sonra kokusu tüm hislerime baskın geldi. Mahzen gibi hissettiren o uykunun pençeleri arasında olduğumu hissettim, o pençelerin düşlerimi kana bulamak ister gibi zihnime saplandığını, bir suyun dibine gidiyormuş ve boğulmaya başlıyormuş gibi uyku tarafından doldurulduğumu hissettim. Uyku derinlerime vurulmuş bıçak darbeleri gibi ağrılar ve kanama yaratarak tüm bilincime, tüm benliğime yayıldığında artık savunmasızdım.

Titrediğim, hatta korku ve çaresizlikle mırıldanır gibi inlediğim o uykunun arasında bir yerde, bir gölgenin üzerime karanlık gibi çöktüğünü hissettim. Anlık bir karanlıktı. Saçlarımın arasında sıcak rüzgâr gibi ilerleyen nefesin sahibini tanıyordum ama beni boğan uykunun derinliklerinden yüzeye çıkarak o nefesin sahibine bakamadım, gözlerimi açamadım.

İnce, soğuk bir örtünün tenimin üzerine gerildiğini hissettim, bacaklarımdan yukarı doğru çekildi ve tüm bedenimi altına aldı. Soğuk örtünün altında daha da küçüldüğümde gölge usulca geri çekilmeye başladı.

"İyi uykular, Matmazel Domuzcuk," diye fısıldadı biri, sesinde silinmeye başlayan öfke, durdurulamaz bir yorgunluk vardı.

Gözlerimi araladım. Ağzımda acı bir tatla yüzüme çarpan gün ışığını parmaklarımı pergel gibi açarak durdurmaya çalışırken ağlar gibi inlemiştim. Üzerimdeki çarşafın varlığını fark etmemle aniden doğrulup oturur pozisyona geldim ve acıyan gözlerimi ovuşturarak üzerimi örten çarşafa baktım. Bir hayal değildi, sanrılarımdan birinin içinde değildim, uyku beni yanıltmamıştı, rüyalar ve gerçekler birbirine girmemişti; Gurur gerçekten odaya gelmiş, üzerimi örtmüş, gölgesi tenimin üzerinden usulca silinirken bana güzel bir uyku dilemişti.

Pars aniden çenesini yatağın kenarına yaslayıp beni izlemeye başlayınca bakışlarım sivri, siyah kulaklarında, beni ilgiyle izleyen koca gözlerinde dolandı. Avucumu başına bastırdığım anda heyecanla kafasını kaldırıp indirdi ve bu beni bok gibi hissediyor olmama rağmen gülümsetti.

"Keyfin yerinde tabii koca oğlan, baban geldi sonuçta," diye fısıldadım, Gurur'un yokluğunda bu kadar heyecanlı görünmüyorlardı. Gurur'un eve cemre gibi düşen varlığı sadece beni değil, Pars ve Leon'u da mutlu ediyordu.

Sanırım şu an mutsuzluk yaratan sadece bendim. Gurur'un o şekilde hissetmesine neden olduğum için.

Acaba şu an evde miydi? Çıkmış mıydı? Gideceği ilk yer Muşta'nın yanı mı olacaktı? Hakan abiye tüm olanları anlatır mıydı? Anlattığında neler olacaktı? Muşta'nın yıkılmasından korkuyordum.

Ne kadar bir çocuğun hayatı allak bullak olmasın diye sussam da aslında Muşta'nın da allak bullak olmasından korkuyordum.

Bir insana birdenbire çocuğun var demek, ona dürüst olmak olmazdı çünkü; özlemini çektiğin bir şeyin ondan saklandığını söylemek olurdu, onu berbat bir gerçekle yüzleştirmek olurdu.

Ona kaybolan yıllarını geri veremezdik.

Üstümdekilerden kurtulup suyun altına girdiğimde de aynı düşünceler zihnimi, kalbimi, ruhumu ısırıp parçalamaya devam etti. Şampua-

CamScanner ile tarandı

nın köpükleri omuzlarımdan ve çıplak vücudumdan akmaya, tüm bedenimi altına alarak örtmeye başladığında banyonun kapısının açıldığını duyup duraksadım. Omzumun üzerinden yavaşça arkama doğru bakıp camda oluşan buharın dışını görmeye çalıştım.

Gölgesi banyoya dâhil oldu.

Koca cüssesiyle banyonun içinde ilerledi, bakışlarım omzumun üzerinde onu takip etmeye devam ettim. Tam duş kabininin önünde durduğunda onun da omzunun üzerinden yavaşça duş kabinine doğru baktığını hissettim. Buhardan dolayı birbirimizi göremiyorduk.

Anlık durduramadığım bir güdüyle elim duş kabininin kulpuna gitti ve kabinin cam kapısını hafifçe araladığımda buhar bir canavarın nefesi gibi hızla dışarı dökülerek onun bedenini içine aldı. Şaşırmadı, bu yaptığımı sorgulamadı, öylece durdu ve köpüklerin örttüğü bedenime bakmadan gözlerimin içine odaklandı.

"Eğer müsaitsen," dediğimde yüzümden aşağı sular akıyordu, gözleri bir anlığına omuzlarıma, çıplak sırtıma kayar gibi oldu ama tekrar hızlıca bana sapladı o derin bakışlarını. Ela gözleri koyuydu, gölgelerle kaplı bir arazi gibiydi, gece gibiydi. Duş lifini ona doğru uzatıp saçlarımı önüme aldım ve sırtımı belirginleştirdim. "Müsait misin?" Başım hâlâ omzumun üzerindeydi, gözlerimi çevirebildiğim kadar arkaya çevirip ona dikmiştim.

Lifi elimden alması bana sessizce verdiği bir cevaptı. Bakışlarımı yavaşça duvara çevirdim, fayans duvarda onun yansımasını görebiliyordum. Üzerindeki beyaz, yuvarlak yaka tişört suyun hızla ona çarpmasıyla beraber tenine âdeta yapışmıştı. İçeri doğru bir adım atıp kolunu omzumun üzerinden ileri doğru uzattı ve ıslak tenime sürtünen koluyla ürperdim. Raftaki duş jelini alıp geri çekildikten sonra duş jelini life döktüğünü anladım, çok geçmeden lifin üzerini kaplayan soğuk jelin varlığını sırtımda hissettim ve bu kez daha belirgin bir şekilde irkildim. Bedenimin kasılması ilgisini çekmiş gibi bir an için durup sırtıma kitlendiğini fark ettim. Yansıması belirgin olmasa da hareketlerini kafamda şekillendirebiliyordum.

"Böyle mi?" diye sorduğu anda sıcak nefesi ıslak tenime yayılarak kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Evet."

Parmakları lifle beraber omuzlarıma, sırtıma sürtünmeye başladığında güçsüz düşen bedenimdeki etkileri görmesinden korkmadan avu-

cumu sertçe karşımdaki fayans duvara bastırdım. Bu hareketim ona ne hissettirdi göremedim ama duraksadı, sırtımda kavis kazanan kemiğe lifi sürterken hareketleri daha da yavaştı artık.

Lif biraz daha aşağıya, belimin ortasındaki derin oyuğa doğru inmeye başladığında avucumu fayansa daha sert bastırıp tüm gücümü bileğime bıraktım ve bedenimin ağırlığı o gücün üzerinde durmaya başladı.

Gurur aniden, hiç beklemediğim bir anda dudaklarını omzuma bastırınca dudaklarımdan ıslıklı bir nefes döküldü ve lif bel oyuntumda onun parmaklarının da baskısıyla birlikte öylece asılı kaldı. Dudakları omzumun baş kısmını fethederken ne yapacağımı bilmez hâlde öylece duruyor, onun dudaklarının sıcaklığı ve burnundan akan nefes tenimi ısıtıyordu.

Dudaklarını omzumdan çekmeden, "Bu cesaretin başımıza iş açacak, bundan da mı korkmuyorsun?" diye sordu, sıcak nefesine tutunup tenime dökülen kelimeleri zihnimde de derin izler bırakmaya yetmişti. Dudaklarını usul usul tenime sürterek yeniden konuştu. "Sana benden korkmamayı öğrettim."

"Senden korkmuyorum."

"Biliyorum." Birdenbire uzun kolu omzumun kenarından geçti, büyük avucunu fayansa yaslı duran elimin yüzeyine yerleştirdi ve parmaklarımız kaygan bir şekilde birbirine tutunduğunda, bedenim de onun sırtıma verdiği baskıyla birlikte fayans duvara doğru meyletti. "Peki sen biliyor musun?"

Sertçe yutkunup, "Neyi?" diye sordum kısık sesle.

Gırtlağından gelen gürültülü sesi işittim, ardından kasıkları kalçalarıma yerleşir gibi bana yaslandı ve hissettiğim sertlikle beraber gözlerim irileşti. Beni tamamen fayansa yasladığında ve çıplak göğüslerim fayansın soğuk yüzeyine yaslanarak bedenimin titremesine neden olduğunda o da tam arkamda duruyordu.

Kasıklarındaki zonklamaları kalçamda hissediyordum ve öyle yakındık ki aramızdan su bile sızmıyordu. Onun da suyun altında tıpkı benim gibi sırılsıklam olmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Bunu," dedi, gırtlağından gelen sesi başımı döndürdü, sertliği tüm bedenimi her açıdan alevler tarafından esir edilmiş gibi yakarken bir süre öylece bekledi.

Bedeni bedenimin üzerinden usulca kalkarken hareketsizdim, göğüslerim hâlâ fayansa yaslıydı, tepkilerim geri çekilmişti. Bedenim dur-

CamScanner ile tarandı

durulamaz şekilde yanmaya, ihtiyaç duygusu pençe olup karnımı çizmeye başlamıştı.

Aniden geri çekilmesiyle oluşan boşluk önce vücudumu uğuldattı. Hemen arkasından bedenimi usulca doğrulttum ve ona doğru döndüm ama çoktan geri çekilmişti. Gözlerinde şiddetle akan bir nehri anımsatarak sürüklenen ifadeleri gördüğümde aramızdaki mesafe artmıştı.

"Sanırım bu senin için yeterli," dedi gözlerini sırtıma indirerek.

Başta neyden bahsettiğini anlayamasam da daha sonra elindeki lifi köşeye bıraktığını görünce ne söylemeye çalıştığını anladım. Kalmasını isteyebilirdim, zaten ıslanmıştı, suyun altına girip yarım kalan işimizi bitirebilirdik ama bunu söyleyecek cesaretim olsa da içinde bulunduğumuz durumun tuhaflığı yüzünden ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Çok kısa bir an için yeniden bakıştık. Gözleri şiddetli duyguların dalgalar gibi çarparak koyuya boyadığı sarp kayalıklara benziyordu. Tüm duygular oradaydı ama oraya erişmek çok güçtü çünkü o kayalıklar ulaşılamayacak kadar dik ve tehlikeli görünüyordu.

"Köpükler kaybolmaya başladı," dediğinde gözlerini gözlerime mühlemiştı. Sanki bilerek başka bir yere bakmamak için kendisiyle çetin bir savaş hâlindeydi. "Kendini daha fazla benim gözüme sokma."

Sertçe yutkunup akan suyun altına doğru bir adım geri gittim, duş kabininden tamamen çıktı ve ıslak tişörtünü sıyırıp çıkardıktan sonra kabinin cam kapısını yavaşça kapattı. Üzerime yıkılan duygularla suyun altında öylece bekledim.

Odaya geçtiğimde Gurur'un aşağıda telefonla konuştuğunu duymuştum. Elbise dolabına henüz yeni yeni yerleştirmeye başladığım kıyafetlerimi karıştırırken bedenimi örten, kalçalarımın bir kısmını açıkta bırakan kısa bir havluydu. Islak saçlarımdan omuzlarıma düşen damlalar o kadar çoğalmıştı ki bir süre sonra o damlalar nehir gibi omuzlarımdan aşağı akmaya başlamıştı.

Hızlıca iç çamaşırlarımı giydim, saçlarımın suyunu küçük bir havluyla aldım ve kıyafetlerimi üzerine attığım yatağa doğru ilerledim. Belime tam oturan beyaz, İspanyol paça pantolonumu giydim. Üzerime çıtçıtlı, uzun kollu, boğazlı, beyaz bir badi giydim. Pantolonum yüksek bel olmasına rağmen belimin kenarları çıtçıtlı badimin oluşturduğu mayo izine benzeyen dekolteden görünüyordu. El bilekleri ve etek kısımları kürkten krem rengi bir deri ceketi de üzerime geçirdim. Sadece telefo-

numun sığdığı küçük siyah çantamı ve önleri sivri, krem topuklu botlarımı giydikten sonra saçlarımı balıksırtı ördüm.

Ben tüm bunlarla uğraşırken Gurur'un telefonla konuşması devam ediyordu. Kimle konuştuğunu merak ediyordum, neler hissettiğini, ne yapacağını, bizi ve onları nelerin beklediğini. Kanımda alkol gibi dolaşan huzursuzluğa rağmen sakince makyaj çantamın fermuarını açtım ve şişip koyulaşmış göz altlarımı kapattıktan sonra sadece elmacık kemiklerime kızıl tonlarında allık geçtim. Eklem yüzüklerimi, küçük top küpelerimi ve saatimi taktıktan sonra -*bilekliğimi zaten hiç çıkarmıyordum*- parfümü boynum ile kollarımın iç kısmına sıktım. Banka kartım ile telefonumu küçük çantama koydum ve odadan çıktım.

Basamakları inerken Gurur'un vestiyerin önünde dikilmiş telefona baktığını görmüştüm, telefonla konuşması sonlanmış olmalıydı. Ağzımı açıp ne hakkında konuştuğunu dahi soramadan sadece gözlerimi yüzüne dikerek basamakları inmeye devam ettim.

Gözleri gözlerime dokundu, hemen ardından beni boylu boyunca süzdü ve kaşlarının merakla çatıldığını gördüm. Nereye gittiğimi merak ediyor olmalıydı, gitmem gereken bir ders olduğunu ona söylememiştim çünkü bunu konuşacak fırsatımız bile olmamıştı.

Durgun bakan gözleri tekrardan gözlerime sabitlediğinde tam karşısında duruyordum. Konuşmadı, sustu, sadece beni izledi. Benden bir açıklama bekledi ya da hiçbir şey beklemedi. Ne istediğini tam olarak kestirebildiğimi söyleyemezdim.

"Girmem gereken bir ders var," dediğimde yüzünde sabit bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

"Güzel görünüyorsun." Cevap vermeme izin vermeden yeniden konuştu. "Ben seni bırakırım."

"Kendim giderim. Durak çok uzakta değil."

Gurur üstüne basa basa, "Seni ben bırakırım," deyince bir an durup sessizce gözlerinin içine baktım.

Biraz daha susalım, o sustukça ben yaralanayım diye mi yanımda olmak istiyordu? Onu suçluyor değildim, bakıldığında ne denli haklı olduğunu da görebiliyordum ama sanırım onun kafasını toparlayabilmesi, benim de onun sessizliğinin etkisinden çıkabilmem için anlık da olsa uzaklaşmamız gerekiyordu. Günlerdir uzak değilmişiz gibi.

"Beyaz sana yakışmış."

"Teşekkür ederim."

CamScanner ile tarandı

Vestiyerdeki paltosunu aldı, bana doğru döndüğünde gözlerimiz birbirine saplandı ve bakışlarımda her ne gördüyse o sert çehre anlık olarak yumuşadı.

"Oyuncağı elinden alınmış küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını büke büke ağlamana az kaldı gibi duruyor."

"Biraz olsun hakkım olduğunu hissetseydim yapardım." Böyle bir cevap vermemi beklemediği yüzüne yıldırım gibi düşen şaşkınlıktan da belliydi. "Karşında duruyorum ve ne söylemem gerektiğini ilk kez ben de bilmiyorum."

Cevap vermese de onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini hissedebiliyordum. O da ne söyleyeceğini, nasıl bir tepki vermesi gerektiğini tıpkı benim bilmediğim gibi bilmiyordu. Düşünürsem, kendimi kendi kabuğumdan çıkarıp onun kabuğunu giyinerek düşünmeye zorlarsam biliyordum ki şu an durduğu yer, benim olduğum yerde olmaktan daha zordu.

"Cenan ile konuşmak istiyorum." Bu cümlesi bizden bağımsız olsa da aslında bizle ilgiliydi çünkü tıpkı benim gibi artık o da bu işin içindeydi. "İstemek de değil," dedi sertçe, bakışları birden koyulaşmıştı. "Cenan ile konuşacağım."

"Ne zaman?"

"Dersin kaçta bitecek?"

Bileğimdeki saate baktıktan sonra, "Üç saat sonra başlayacak," dedim.

"Üç saat sonra başlayacaksa neden bu kadar erken kaçmaya çalışıyorsun?" diye sordu, aramızda kara bir örtü gibi asılı duran durgunluğa rağmen bakışları özlemle doluydu. Ne kadar bir çit çekmiş de olsa o çitin arkasından bana bakıyor, beni özlüyor, etrafında olayım istiyordu.

Tam ağzımı açacakken, "Sende Cenan'ın telefon numarası var, değil mi?" diye sordu, sorusu karşısında şaşırsam da başımı salladım. "Ona bir mesaj çekebilir misin? Bir kahve içmek istediğini, benim de orada olacağımı belirttiğin bir mesaj."

"Tabii ki yaparım." Telefonumu çantamdan çıkarmak için fermuarı açtığım sırada gözlerini ellerime indirdi. Ellerimin hareketlerini izlediğini fark edince sakarlık yapmaktan korkarak telaşla telefonu çantadan çıkarmaya çalıştım. Cenan'a mesaj çektiğim sırada Gurur hareketsizce beni izlemeye devam ediyordu. Tam ekranı kapatacakken saniyeler içinde Cenan'dan bir yanıt geldi ve kafamı kaldırıp, "Bir keresinde onunla kahve içmiştim bir kafede, orada olacağını söyledi," dedim.

"O kafede onunla kahve içerken bunu biliyor muydun peki?"

Kaşlarımı çatarak, "Oturup onunla plan yapmadım, Gurur. Hiçbir şekilde," dedim sertçe. Gurur bu sert cevap karşısında bana uzun uzun baktı ama dudakları aralanmadı. "Bana kızgın olabilirsin ama yaptığın imayı hak etmiyorum. Dide'yi öğrenmek benim için de beklenmedikti. Cenan ile oturup bu sırrı sizden nasıl saklarız diye plan yapmadım, kaldı ki ihtiyacı da yok gibiydi çünkü yıllardır saklamayı başarmış birinin benim yardımıma ihtiyacı olacağını sanmam."

"Sana ima yapmadım, soru sordum."

"Yaptığını ikimiz de biliyoruz."

Yüzüme daha sert bir ifadeyle bakıp, "Sana kendini acındırabilecek kadar zeki bir kadın," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Öfkeni anlıyorum, sana bu konuda sonsuz hak verdiğimi de biliyorsun ama Gurur, Cenan birine kendisini acındırmayacak kadar kendini beğenmiş bir kadın. Egosunu sarsacak hiçbir şey yapmaz o."

"Nereden biliyorsun? Belki de onun silahı egosudur. Bu kadar megaloman olduğu için kimse onun kendisini acındıracağına ihtimal vermez ve bunu yaptığında herkes ona inanır. Olamaz mı?" Sorusuyla anlık duraksayıp, şaşkınlığımı gizleyemeden ona baktım. Şüphe ağacı içine öyle fazla dal uzatmıştı ki tüm düşünceleri karanlık gölgelerle sarılmıştı. "Olamaz mı?" diye tekrarladı sorusunu sertçe, ona atabileceğim en sakin bakışı atıp başımı iki yana sallayarak kapıya doğru döndüm ve ondan uzaklaşmaya başladım.

Orada öylece durup gidişimi izlediğini fark ettiğimdeyse omzumun üzerinden ona bakıp, "Kadınla buluşmak isteyen sendin, şimdi geliyor musun yoksa yalnız başıma mı gideyim?" diye sordum sakince.

Bu sakinlik onu öfkelendirdi, bunu görebildim, haklılığı bir dağ olup önümde yükseldi ve o benden haklı olduğunu saklamadan gözlerini yüzüme sorguyla dikti.

"Suçlu olduğumu bildiğimi, perişan olduğumu daha kaç kez söylemeliyim?" diye sordum sertçe. "Ben beni derhâl affet demiyorum zaten ama benden saklamak için bastırdığın öfkeni gece değil, şimdi ortaya çıkaracaksan Gurur, söylemeliyim ki şu an bunu kaldırabilecek durumda değilim. Gece kaldırabilirdim, eve döndüğümüzde de kaldırabilirim ama dışarıda devam eden bir hayatım var. Bitirmem gereken bir okulum, girmem gereken derslerim var. O yüzden beni suçlayacaksan bunu eve döndüğümüzde yapalım çünkü derse aklım sendeyken girip her şeyi

CamScanner ile tarandı

mahvettiğim duygusu yüzünden kendime işkence ederek girmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Bunlar sitem değil. Bunlar yetişkin iki insan olduğumuz için anlamamız gereken şeyler, bunlar olması gerekenler. Kavga edilecekse daha özel bir ortamda edilmeli. Cenan'ın önünde ya da sokakta değil."

Şaşkınlığı gözlerine anlık olarak yansıdı, belki biraz anlayış belki de hak verme duygusu kirpiklerine sindi ama dudakları haklılığımı ilan etmek adına aralanmadı. Sadece anladığını gördüm, hislerinin farkında olduğumu, pişmanlık duyduğumu anladığını gördüm. Onun saldırılarına açıktım çünkü bu saldırılar bir sonuçtu ve ben bunlar olurken bu sonucu göze almıştım. Şimdi o sonuçtan kaçmıyordum, sadece her şeyin bir zamanı vardı ve sonuçların zamanı şimdi değildi.

"Seninle kavga etmeye çalışmıyorum, Zeliha," dedi sonunda, ardından adımları bana doğru gelmeye başladı. Söylediği şeye cevap vermeden evden çıkıp asansöre yöneldim, adımlarım ağırdı çünkü bana yetişmesini beklemiştim. Birlikte asansöre bindiğimizde, "Abartılı tepki verdiğimi düşünüyor olabilirsin," diye girdi cümleye, duraksadım ama ona doğru dönmedim, metal kapıdaki belli belirsiz yansımamıza bakıyordum. "Ya da belki tam da senin de vereceğin tepkiyi veriyorumdur. Nasıl görünüyorum bilmiyorum, Zeliha. Nasıl göründüğümü umursamıyorum. Seni umursuyorum." Omzunun üzerinden bana baktığını hissedince ben de aynı şekilde karşılık verdim ona. "Seni, o küçük kızı ve bana abilik, babalık yapan adamı umursuyorum. Saldırgan davranmamak için ne kadar çabaladığımı görmeni istiyorum. Buradaysam, gözlerinin içine hâlâ bir çocuk gibi muhtaç ve ilgiyle bakıyorsam, bu adam olmayı deniyorsam ve başarıyorsam bu senin için; bu senin sayende. Çünkü kabul et, o gece yolda çevirdiğin adam olmaya devam etseydim, suçsuz da olsan seni suçlu bulmak için elimden geleni yapardım. O adam seni suçluyordu. Bu adamsa sadece kendini suçluyor." İşaret parmağıyla kendisini gösterdiğinde yutkundum. "Seni değil, sadece kendisini. Ne yapmış olursan ol, ne yapacak olursan ol, bu sonuç değişmeyecek."

Eski zamanlarda yıldızlar, henüz yolların çizildiği haritalar olmadığından insanlara yönünü gösterirmiş; işte öyle bir an geliyordu ki, Gurur bir cümle kuruyor, tüm haritalar yanıyor, Gurur yine bir cümle kuruyor ve bir yıldız takımı yan yana dizilerek bana yolumu çizmeye başlıyordu.

Ben yaktığı haritaların külleri üzerinden yürüyor, gözlerim yıldızlarda onun benim için çizdiği yolda ilerliyordum.

Asansörün kapıları iki yana kayarak açıldığında asansörden çıkıp sessizce ilerledim. Yeni olduğu her hâlinden belli, parlak cipinin önünde durduğumuzda o arabanın kapısını açana kadar bekledim. Ön koltuğa yerleştim, kaputun önünden geçerek kendi tarafına doğru ilerledi ve direksiyonun başına oturdu. Cipi çalıştırdığında anlık olarak bakışlarımı ona doğru çevirdim, tıraş olurken kestiği cildinde oluşan yara izine bakarken kaşlarım çatıldı.

Hakkım mıydı bilmiyordum ama "Sakallarını görmem için kesmemiştin, değil mi?" diye sordum ve bu soruyla beraber gergin çenesinin tamamen kasıldığını gördüm.

Bakışları omzunun üzerinden bana çevrildiğinde alacağım cevabın ne olduğunu zaten biliyor olmama rağmen beklentiyle gözlerine bakmaya devam ettim. Başını aşağı yukarı sallayıp göz kontağını keserek yola bakmaya başladı.

"Ama kestin. İncelememe izin vermeden. Bu bana verdiğin bir ceza mıydı? Bağırıp çağıramadığın, kavga edemediğin, hesap soramadığın için bana verdiğin bir cezaymış gibi hissettirdi."

"Anlamışsın," dedi sadece, başka bir şey söylemedi ve yüksek ihtimalle benim de söylememi istemedi.

Hissettiğim şeyin ağırlığının ifademi sarsmasına izin vermeden yavaşça cama sokulup, başımı cama yaslayarak sokağı izlemeye başladım. Hakkım mıydı bilmiyordum ama kırgın hissettim.

Cip, Cenan ile ilk kez karşı karşıya oturduğumuz kafenin olduğu kaldırımın önünde durduğunda gevşek bir şekilde bağladığım emniyet kemerini çözdüm. O kadar dalgındım ki o gece yaşanan kazanın bir emaresi gibi zihnimde asılı kalan çarpma seslerini bile duymamıştım. Belki de duymuştum ama zihnim öylesine kapalıydı ki Gurur haricindeki şeylere, duymadığımı sanmıştım.

Cipin hemen arkasında Cenan'ın beyaz aracının durduğunu görünce gergin bakışlarım Gurur'a kaydı. Cenan'ı fark ettiyse bile o tarafa bakmadan kafeye doğru ilerledi. Bir bulut kümesi hızla göğe yayılarak güneşin önünü, düşüncelerimin önünü kesen karanlık gibi kesip gölgeyi şehre düşürdüğünde, içimde sıkışan duyguları bastırma çabasıyla ilerlemeye başladım.

Kafenin içi saat henüz oldukça erken olduğundan boştu. Cam kenarındaki masaya doğru ilerleyen Gurur'u takip ettim. Gurur'un yanındaki sandalyeye yerleştiğim anda Cenan, gözlerini telefon ekranından kaldı-

CamScanner ile tarandı

rıp bir an olsun bize değdirmeden kafenin kapısından içeri girdi. Beyaz stilettolarının yere çarparak çıkardığı ses, kafede kısık volümde çalmaya başlayan şarkının melodisine eşlik ediyordu. Beyaz bir takım giymişti, bol paça takım pantolonu, beyaz blazer ceketi, beyaz gömleğiyle bugün gri olmaya mahkûm olmuş bu şehre ait değil gibiydi. Gerçi bugün ben de aynı tonları giyiyordum.

Sonunda gözlerini telefonundan çekip bize baktı. Gurur'un ona nasıl baktığını görmek istemedim. Ortam yeterince gergindi, ben yeterince gergin bir ipin üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum, daha ağır şeylerin altında kalmak istemedim. Cenan ikimizin karşısındaki sandalyeyi çekti, tam karşımızda oturduğunda elinde tuttuğu çantasını kenara koymuştu. Telefonunu ekranı görünmeyecek şekilde ters çevirerek masanın üzerine, çantasının hemen yanına bıraktığında Gurur sırtını sandalyeye yaslayıp, dikkatli bakışlarını Cenan'a sabitledi.

Çalışan kız masaya geldiği anda üçümüz adına dudaklarını aralayan ben oldum. "Üç sade kahve lütfen, teşekkürler." Bu cümleyi bilerek kurmuştum çünkü buraya kahve içmeye değil, ciddi bir konuyu tartışmaya gelmiştik ve düşündükleri son şey ne içecekleriydi.

Cenan, dirseklerini masanın yüzeyine yaslayıp, ciddi bakışlarını Gurur'un yüzüne dikince Gurur da aynı karşılığı verdi. Aralarında soğuk bir savaş vardı. Gözlerden ateş edebilmek mümkün olsaydı şayet, Gurur da Cenan da delik deşik olmuş bedenlerden ibaret hâle gelirlerdi.

Kahveler gelene dek dudaklar aralanmadan edilmiş o sessizlik yemini asla bozulmadı. Biri o yemini bağlayan zincirleri zorlamadı bile.

Kahveler masadaki yerini aldığında ise Cenan, "Seni dinliyorum," dedi, kurduğu cümlenin muhatabının Gurur olduğunu bildiğimden önümde duran kahveye bakmak dışında herhangi bir tepki vermedim.

"Dide'nin kim olduğunu biliyorum."

Cenan çenesini ileri itip dudaklarını birbirine bastırarak alayla başını salladı ve "Vay canına, oldukça iyi gözlem," dedi, her ne kadar sesine alay batırmış olsa da endişeliydi.

Kalbinde, ruhunda, benliğinde ve hatta tüm kemiklerinde anneliğin ona armağan ettiği endişe vardı. Dide'nin hayatını kökünden değiştirme ihtimali olan birinin karşısında oturduğunu biliyordu. Sakladıkları belki de ilk defa bu kadar derinine, bu kadar acıtarak içine batıyordu. En başına dönebilseydi, tüm bunlar yaşanmamış olsaydı yine bu kararı verir miydi merak ediyordum.

"Benimle alay ederek hissettiklerini gizleyebileceğini sanıyorsan, Kaplaner, beni kimin yetiştirdiğini bilmiyorsun demektir."

"Seni kimin yetiştirdiğini biliyorum, Gurur. Seni yetiştiren, büyüten adam, bil ki bir zamanlar senden daha toydu, benim kalbimde büyüdü. O adamı ben büyüttüm."

Cenan, kendinden emin sesine sığdırdığı anlamlarla Gurur'u ve beni enkaz altında bıraktıktan hemen sonra kahvesine uzandı. Kahvesinden bir yudum alırken ne Gurur'a bakıyordu ne de bana. Sadece boşluğa bakıyordu.

Boşluğa bakıyordu ve belki de o boşlukta, kalbinde büyüttüğü adamı görüyordu.

"Sen büyüttüğün herkesi öyle yarım yamalak, öyle öksüz, öyle yersiz yurtsuz bırakır gider misin?" diye sordu Gurur birden, sesi sert değildi, sesinde duygular alevden bir dalgaydı ama o dalgada ne yargı vardı ne de kınayış. O dalga sadece hislerin ağırlığını bilen birinin okyanusunda büyürdü, Gurur hisleri öğrenmişti ve şimdi o dalgalar onun da okyanusunda büyüyordu.

Cenan'ın dudakları gerildi, bu bir gülücük için değildi, bu bir ifade için de değildi; bu kusulamayan, aktarılamayan, anlatılamayan ve anlaşılmayacağından emin olunan kelimelerin dudakları zorlayışındandı.

Konuşsa bile, anlatsa bile anlaşılmayacağını bilen bir kadının serzenişi dudaklarında başlardı.

"Sen karşıma oturmuş bana bir adamı neden yetim bıraktığımı mı soracaksın?" Cenan dirseğini masaya daha sert bastırıp Gurur'a yaklaştı ve bir sır verir gibi fısıldadı. "Sen neden karşımda durup bana, neden binbaşından kızını sakladığımı sormak yerine, onu neden yetim bıraktığımı soruyorsun, dağcı komando? Ben sana bunun cevabını verecek olursam, Çalıklı, sen beni anlar mısın? Düne kadar bu kızın korkularını anlamayan sen," dedi beni işaret ederek, "beni mi anlayacaksın?"

"Ne korkusu?" diye çıkıştığım anda elini kaldırıp beni susturdu ve bakışlarım parmaklarında donup kaldı.

"Daha fazla oynamayın. Ben aptal değilim." Gözlerini Gurur'a saplad. "Yüzbaşı, senin hiç baban terörist ilan edildi mi? Bana sunulan bir kanıt dahi yoktu. Belki öyleydi, belki değildi. Eğer öyleyse, evet, iyi ki de öldü ama ya değilse? Hiç bu tereddütle bir ömür geçirdin mi sen? Ya suçsuzsa? Daha kötüsü, ya gerçekten suçluysa? Sen içinde soru işaretleri, bir bilinmezlik, öğrendiğin takdirde daha büyük yıkımlara sebep

CamScanner ile tarandı

olabilecek bir gerçeğin merakıyla, bir dağın başında, karnında bir bebekle ölümü düşündün mü?" Sorulan her bir soru kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. "Ya benim babam suçsuzca? Ya benim sevdiğim adamın ellerinde babamın kanı varsa? Ya benim suçsuz babam öldürülmüşse? Daha kötüsü, ya benim babam bir suçluysa, ya ben bir teröristin kızıysam ve sevdiğim adamın ellerinde o teröristin kanı varsa?" Başını öne eğdi. "Senin seçimin ne olurdu?"

"Her şeye rağmen," dedi Gurur, "yaşadığın tüm bu trajediye rağmen, bu seni haklı kılmaya yetiyor mu, Cenan?"

"Yetmiyor."

"Muşta, bir masumu öldürmez. Sen hiç gidip bunu ona sordun mu? Ne yaptın? Pılını pırtını topladın, karnında onun bebeğini taşıdığını bile söylemeden kaybolup gittin. Arkanda nasıl bir enkaz bıraktın, farkında mısın?"

"Arkamdan geldi mi?" diye sordu Cenan sertçe. Gurur duraksadı. "Ben zaten aklı, kalbi, ruhu karışmış hâldeyken, gidecek bir yerim olmadığı hâlde ikimizi de vicdan yükünden kurtarmak için kaçıp giderken, söylesene Gurur, abin benim arkamdan geldi mi?"

Şimdi tıpkı benim gibi Gurur da sessizdi.

"Açtı kafesin kapısını, madem gitmek istiyorsun, uç o zaman dedi kanadını kırdığı kuşa. Gittim. Yine de neyi bekledim, biliyor musun? Arkamdan gelmesini. Zehirse içerdim, bir ömür kan kusacaksam kusardım ama yine de arkamdan gelseydi, onu hiç bırakmazdım. Kabul etti. Belki verdiğimiz sözlerden, belki de artık beni istemediğinden ama kabul etti. Gittim ve o arkamdan değil gelmek, beni aramadı bile. Ben içimde taş gibi bir ağırlıkla bir başıma kaldım!"

"Bu seni haklı yapmaz," dedi Gurur ama o da şaşkındı, kafasının içi allak bullak olmuş olmalıydı.

"Haklı olduğumu söyleyen kim? Bir kez olsun ben haklıyım mı dedim?" diye sordu Cenan sertçe. Gurur duraksayarak Cenan'ın gözlerinin içine baktı. "Belki abin o ateşin içinde çok yandı ama illaki söndüğü bir an olmuştur, Yüzbaşı. Ben tam dokuz senedir o ateşin içinde bir başıma kavruluyorum. Pişmanlığı da, suçluluğu da, acıyı da her şeyi ilk günkü gibi net bir şekilde içimde hissediyorum."

"Muşta o kişinin baban olduğunu biliyor muydu?"

Cenan, uzun uzun sustu. "Bilmiyorum. Belki biliyordu belki de hiç bilmedi."

"Yaptığından belki de haberinin bile olmadığı bir şeyi ona kalbiyle ve kızıyla mı ödettin? Bunu mu söylüyorsun?" Gurur'un bu sorusu, uzun süren bir sessizliğin ardından düşüncelerinin yerine oturmasıyla beraber yükselmiş ve masaya bir yıldırım gibi düşmüştü. "Babanı öldürdü, evet, evet mahvolmuşsun ama giderken onu mahvetmedin mi sanıyorsun? Sen onun vicdanını parçalamamak için kalbini parçaladın. Yıllar geçti üzerinden. Zaten parçalanmış kalbini bir kez daha parçalamak için yeniden buradasın. Senden babanı aldı, sen de ondan kızını aldın. Vicdanını parçalamamak için bıraktığın adamın kalbinin üzerinde tepinmek değil de ne bu?"

"Kızım bir intikam aracı değil, hiç olmadı!" dedi Cenan sertçe, bir an Gurur durdu, duygusuz bakışları yeniden yüzüne yerleşmiş de olsa içinde bir yerlerde Cenan'ı anladığını görebiliyordum.

Gurur, insanları her zaman anlardı.

"Kızımı babamın intikamını almak için kullanmadım. Bırak bunu, intikam almayı bile tek bir an olsun düşünmedim ben! Düşünmedim! Ben... Ben..." Sustu. Dişlerini sıktı, başını önüne eğdi ve derin bir nefes aldı. "Arkamdan gelmediği hâlde, ben yine de, bir ihtimal, belki bir şekilde, bir nedenden, belki nefret ettiğinden, belki de özlediğinden bana gelir diye sizinle uğraştım durdum yıllar boyunca. Gelir de beni o kuyudan çıkarır ya da o kuyunun üzerini tamamen kapatır diye. Bir ihtimal. Bir umut."

İşte şimdi Cenan'ın tesistekileri neden tedirgin ettiğini anlıyordum. Neden timle uğraştığını, neden bu işin peşine düştüğünü, her şeyi daha net anlıyordum.

Gurur, duydukları karşısında sessiz kaldı. Sigara paketini çıkarıp bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Ben kalbimde ur gibi taşıdığım bu şey beni deşerken bu kız kadardım," dedi beni işaret ederek. "Karar verebilecek zamanım yoktu, şansım yoktu benim, şartlar bana uygun değildi. Hakan peşimden gelmedi, beni sorgulamadı. Gelebilirdi, benim peşimden gelebilirdi! O kalem kırıldığında, ben gittiğimde, onun için ondan paramparça gittiğimde hamile olduğumu bile bilmiyordum!"

Gurur, çakmağın ucundan fırlayan alevin arkasından Cenan'a uzun uzun baktı. Sigarasını yaktıktan hemen sonra, "Neden geri döndün?" diye sordu birdenbire. "Madem ondan kalbini de kendini de götürdün, beraberinde o çocuğu da götürdün, şimdi neden geri döndün?"

CamScanner ile tarandı

"Ben-"

"Ben söyleyeyim mi neden döndüğünü? Gerçi sen az önce verdin bunun cevabını ama..." Gurur, dudakları arasındaki dumanı dışarı üflerken, "Çünkü," dedi sertçe. "Senin o bencil kalbin, hâlâ o adam için atıyor. Çünkü senin o bencil kalbin, o adamın her şeyi öğrenmesini istiyor ama o ağzın asla açılmıyor. Yıllar geçmiş, Cenan. Sen koca bir kadın olmuşsun ama dilin hâlâ o kız çocuğu senin, konuşmazsan bir adamın hayatı, konuşursan da sanıyorsun ki senin hayatın yanacak. Senin hayatın zaten yanmış, yakmışsın da, yanmadın diyemem. Ama önüne bir iki parça fırlatıp bütünü görebilmesini bekleme o adamdan. Sen buraya geldin. Sen buraya benim için ya da bir başkası için, bir olayı çözmek için, birilerinin üzerine çökmek için değil, hâlâ içinde yaşayan kız çocuğunun hayali belki gerçek olur diye umut ederek geldin. Yalansa yalan da umurumda değil, ben inanmayacağım."

"Ben tüm bunları-"

"Hesaba katmadım deme, kattın çünkü bunu ağzınla söyledin bana."

Cenan eğer bir yudum almazsa içi kavrulacakmış gibi kahve fincanını dudaklarına götürdü, yutkunuşunun sesini duydum.

"Yakalanacağını bile bile bu riske girmezdin, Kaplaner," dedi Gurur hemen arkasından. Bu bir bombardımana dönüşmüştü. Cenan savaştan kaçamıyordu, meydan yerindeydi, süngüsü yoktu, silahlarını kaybetmişti ve saklanabilecek hiçbir yeri kalmamıştı. "Sen bu riske girdin, Isparta'ya geldin, kızını da getirdin çünkü sen kaçmaktan sıkıldın. Onu beklemekten de sıkıldın. Sen sobelenmek istiyorsun. Hakan Basri Şenkaya her şeyi öğrensin istiyorsun. Vicdanını parçalamamak için kaçtığın adama, vicdanın parçalara ayrıldığı için döndün. Bu şehre döndün. İkinizin şehrine."

Cenan çatık kaşlarla, "Ne söylemeye çalışıyorsan doğrudan söylesene," dedi sanki Gurur'un ağzının altında yatan cümlenin daha başka bir anlam taşıdığını biliyormuş gibi.

"Demem o ki," dedi Gurur sigaranın külünü yavaşça kül tablasına silkerken. "Ya sen Muşta'ya her şeyi anlatırsın ya da ben."

"Şu âna kadar çoktan anlatmış olmanı beklerdim," dedi Cenan, bu onu şaşırtmışa benziyordu. "Benden istediğin şeyin farkında mısın?"

"Gayet."

Cenan dişlerini sıkarak, "Ona bunu söyleyemem," dediğinde Gurur başını sertçe aşağı doğru indirip yukarı kaldırarak salladı.

"O hâlde bunu ben yaparım."

"Söylesen çoktan söylerdin," dedi Cenan, "sen de onun bunu kaldıramayacağını düşünüyorsun. Bunu ona yapmazsın."

Cenan'ın sözlerinde saf bir pişmanlık vardı. Belki de bunca zaman susmasının esas nedeni Hakan abinin tüm bu olanları kaldıramayacağını bilmesindendi. Ya da kendisi öğrensin istiyordu, söylemek istemiyordu. Cenan kendi yarattığı karmaşada kaybolmuş, kendi kazdığı mezarda tek başına bir ölü gibi yaşamıştı. Yaptığı ve yapamadığı her şeyin pişmanlığı iri, siyah gözlerinde saklıydı.

"Asıl şu an olan durumu ona yapmazdım," dedi Gurur, sigarayı sertçe kül tablasına bastırıp masaya doğru eğildi. "En kısa zamanda. Ya bugün ya yarın, en geç birkaç gün içerisinde, ona her şeyi sen söyleyeceksin. Yoksa ben sana bu son fırsatı da sunmayacağım. Bu senin son şansın, Cenan. Mahvettiğin bir değil, iki hayat var. Tıpkı bir zamanlar senin iki kez mahvolan hayatın gibi, şimdi sevdiğin adamın ve kızının hayatını mahvediyorsun. Bu senin son şansın. Son duraktasın ve geçen o otobüse binmek de bu karanlık durakta oturup sonsuza dek beklemek de senin elinde."

"Ben bunu nasıl-"

"Sana bu hakkı tanıyorsam, yemin ederim senin için değil, oralarda bir yerlerde, geçmişte, babası için yas tutup içine sevda gömen o küçük kız çocuğu için yapıyorum. Bunu yapıyorsam, o gece sana anne diyen mavi gözlü kız çocuğu ve geçmişte yaşadıklarını dürüstçe anlattığın o küçük kız çocuğu için yapıyorum. Şu an olduğun kadın için değil." Gurur, sandalyeyi sertçe geriye iterek ayağa kalktıktan sonra masaya para bıraktı ve "Zeliha," dedi. "Burada işimiz bitti. Gidiyoruz."

Cenan başını öne eğip tek bir cevap bile vermeden öylece masayı izlemeye başladığında ayağa kalkmıştım. Gurur ile birlikte kafeden çıktığımızda bir an bacaklarım tutmadı ve kafenin kapısında öylece durup boşluğa bakakaldım. Gurur durduğumu fark ettiği anda omzunun üstünden bana bakmıştı.

İçime çöken huzursuzluğun bedenime bu kadar güçlü etkiler göstererek yansıması şaşırtıcıydı. Gurur yavaşça koluma dokununca irkilerek ona baktım. Kaşlarını çatmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi gözlerimin içine bakıyordu. Aramızda hâlâ buzlar vardı, bir süre o buzlar dağ gibi dikilip bizi birbirimizden bir adım uzak durmaya itecekmiş gibi

CamScanner ile tarandı

hissediyordum. Hayal kırıklığımın katlanarak çoğalmasına engel olamadım.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri ilgiyle parlıyordu, tüm soğukluğuna rağmen işte oradaydı. Benim için şefkatli bir yuva, bir ev gibi. Tüm ihtişamıyla.

"Ben, bilmiyorum." Başımı önüme eğip aramızda elektrikler saçarak var olan göz kontağını kestiğimde bu durumun onu da huzursuz ettiğini hissettim. "Bu yaşananlar..."

Kafasında bir şeyleri değerlendiriyor ama asla sonuca ulaşamıyormuş gibi sessiz kaldı. Koluma dokunmaya devam ediyordu, büyük ellerinin dokunduğu yerlerde his akımı daha kuvvetliydi.

Aniden tanıdık bir ses, "Aa, Zeliş?" deyince, kafamı hızla kaldırdım ve sarı saçların sahibini gördüm. Burnu soğuktan kızarmıştı, gökkuşağı renklerindeki kazağı ve vintage ceketiyle karşımızda dikilen Biricik'ten başkası değildi. Hemen arkasında onun koruması gibi ilerleyen ve bedeninin üzerine koca bir gölge deviren kişiyse Devran'dı.

Devran'ın kaşlarının sorguyla çatıldığını gördüm. "Erkencisiniz," dedi bu durumu garipsemiş gibi. "Dinlenmen gerekmez miydi, biraderim?"

Gurur bakışlarını Devran'a çevirdi, ben de Gurur'un izleyeceği yolu takip etmek istiyor gibi ona doğru döndüm. Yüzündeki o buzdan maske bir anlığına çözülmüştü. "Kafeye gelmiştik," dedi. "Zeliha'nın dersi var. Onu okula bırakacaktım."

Kafenin kapısı ikinci kez açılmasaydı evet, Gurur'un bu söylediği gayet mantıklı ve normal görünebilirdi ama az önce içinde olduğumuzu söylediğimiz kafeden Cenan'ın çıkması, Devran'ın bakışlarının Gurur'dan ayrılarak Cenan'a saplanmasına neden oldu. Cenan'ın varlığı Gurur'u yeniden germiş olmalı ki Gurur'un sırtı dikleşti, çenesindeki kasların seğirdiğini sadece ben görebildim ama eminim Devran da bir şeylerin tuhaf bir sıralamayla ilerlediğini düşünüyor olmalıydı.

Cenan bize bakmadan yanımızdan geçerek arabasına ilerlerken Biricik meraklı gözlerle ona bakıyordu. Ortamdaki gerginliği yok etmek adına, "Bakıyorum da yine mutlusunuz," diye takıldım ikisine.

Devran gözlerini nihayet bana çevirdiğinde çehresi az da olsa yumuşamıştı. "Başlama yine," dedi ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Yine ben hariç herkes mutlu demek isterdim ama görüyorsunuz ki ben de mutluyum." Bakışlarını Gurur'a çevirip ona kaçamak bir bakış

attım. Gurur neyden bahsettiğimi anlamış gibi gözlerini indirmiş bana bakıyordu.

Ne hissettiğini duyabilmek istedim, görebilmek, avuçlarımın içine almak ve hissedebilmek.

"Eee, beklenen geldi tabii," dedi Biricik mahcup mahcup gülümseyerek. "Seni o kadar özledi ki, ne zaman Dev ve beni görse bize kötü bir enerji yollayarak baktı. Bir ara o kadar kötü bakışına maruz kaldık ki Dev uykudan *'fenalık basıyor bana, yoksa bir yerlerde mutlu olduğum için bana mutsuzluk ritüeli yapan bir Zeliha mı' var* diyerek uyanıyordu."

Biricik'le birbirimize bakıp kahkaha attığımızda Devran kolunu Biricik'in boynuna sarıp onu göğsüne doğru çekti ve sarışın o kadar küçük göründü ki acaba Gurur ve ben de dışarıdan böyle görünüyor muyuz diye merak ettim.

Devran eğilip Biricik'in saçlarını öptükten sonra, "Abartma sarışın, sadece bir kez yaptım," diye takıldı.

Biricik, kollarını Devran'ın beline sarıp, "Eğer dersine daha varsa kahvaltı yapalım mı hep birlikte?" diye sordu bana bakarak.

Hiçbir şey yiyecek hâlim olmasa da "Eğer Gurur ve Devran da uygunsa olur," diyebildim. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve Biricik'in enerjisi o kadar iyiydi ki belki bana da toz gibi bulaşırdı da zihnim biraz ışıldamaya başlardı.

Gurur, "Yapalım, ayı gibi açım zaten," dediğinde göz ucuyla ona baktım, o soğuk bakışlar bir an kırıldı ve bana o kadar derin baktı ki, kalbim tüm bedenimde kayarak ilerleyip kasıklarımda son bulmuş gibi hissettim. Sanki kalp atışlarım tüm bedenimi turlamıştı da esas yerde kalmıştı.

"Serpme kahvaltı?" dedi Devran sorar gibi.

Biricik, "Evet, lütfen!" diye şakıdı heyecanla.

Ellerim suyun altında öylece beklerken bakışlarım lavabonun yüzeyi izlerle kaplı aynasındaydı. Hislerim, kalbimden biyopsi için alınmış parçalar gibiydi. İncelediğinde, tamamen onunla dolu olduğumu belli edecek parçalar. İçimde tetiklenmeye devam eden duyguları durdurmak için gözlerimi yumup elimi suyun altında tutmaya devam ettim.

CamScanner ile tarandı

"Zeliha," dedi biri, çok geçmeden gözlerimi araladım ve aynanın diğer ucunda birlikte derse girdiğimiz sarışın kızın yansımasını gördüm. İsmi Nilüfer'di, dersin en sıkıcı anlarından birinde tanıştığımızı hatırlıyordum. "İcra ve İflas Hukuku Temel Bilgiler kitabı var mı sende? İnternetten sipariş edecektim ama bulamadım."

"Olması gerekiyor. İstersen yarın getireyim." Ellerimi sudan çektiğim anda su durdu, ıslak parmaklarımı hareket ettirerek kıza bakmaya devam ettim. Dalgın bir şekilde çantasından rujunu çıkardı, ruju dudaklarında gezdirirken mutsuz bir ifadeyle bana baktı. Rujun kapağını kapatıp çantasına geri atarken derin bir nefes aldı.

"Çok makbule geçer inan."

"Tamam, eğer bulabilirsem akşamdan mesaj çekerim sana."

"Teşekkür ederim. Her şey yolunda mı? Bugün yüzünden düşen bin parçaydı." Tam yanımda durup omzunun üzerinden bana doğru bakınca yansımasından ayırdığım gözlerimi bu defa doğrudan ona doğru çevirdim. "Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Her şey yolunda. Biraz uykusuzum, ondan sanırım."

"Kahve içmek ister misin?" Bana içtenlikle gülümsedi. "Kafeteryaya geçeriz istersen. Güzel Sanatlar Fakültesinin kafeteryası daha aylaktır şimdi."

Başta bu düşünceye soğuk baksam da kafamın içinde tutsak kalmamak adına, "Olur," diyerek kabul ettim.

Hukuk Fakültesinden çıkıp Ertokuş Bey Dersliklerine girdik, merdivenleri tırmanıp ilk kata çıktıktan sonra koridorda ilerlemeye başladık ve dersliğin arka tarafına geçtik. Arka tarafa açılan kapıdan çıkar çıkmaz sol tarafımızda Güzel Sanatlar Fakültesi kantini, sağ tarafımızda da üniversite kütüphanesi belirdi. Tam karşımızda açık amfi vardı, bu amfide mezuniyetler ve konserler yapılırdı genelde. Sol taraftan kantini geçtikten sonra biraz yürüyünce üniversitenin yemekhanesine ulaşıyordun. Kantine doğru ilerlediğimiz sırada Nilüfer bu yaz yapmayı planladığı stajdan bahsediyordu. Kantinin içinde de dışında da masalar vardı ve Nilüfer'in de dediği gibi bugün bu saatlerde burası biraz daha aylaktı ama normalde oldukça kalabalık oluyordu. Bu aylaklık biraz da ders saatlerine bağlıydı.

Dıştaki masalardan birine oturduğumda Nilüfer'in kahvelerimizi almak için içeri gittiğini gördüm. Dirseğimi masaya bastırıp yüzümü

avuç içime aldım ve etrafta devamlı olarak hareket hâlinde bir yerlere doğru ilerleyen insanları izlemeye başladım. Düşünmek istemiyordum, düşünceler sussun istiyordum, bir şeyleri kafamın içinde susturabilmek istiyordum ama mümkün değildi.

Gurur'un kalbinde bir yerlerde yanlış giden bir şeylere neden olmuşum gibi hissediyordum. Onu kırdığımı, beklemediği bir şeyle onu cezalandırdığımı hissediyordum. En başında böyle hissedeceğimi bilseydim ona tüm bu olanlardan bahseder miydim bilmiyordum. Sanırım gözlerinde gördüğüm o kırgınlığın tekrar var olmaması adına, en başından her şeyi onunla paylaşan taraf olurdum.

Karton kutudaki sıcak kahvenin dumanı yüzüme doğru gelmeye başladığında bakışlarımı çevredeki kalabalıktan ayırıp Nilüfer'e çevirdim. Bir süre kahvesini sessizce içtikten sonra, "Ee?" dedi ve bunu söylemesinin nedeninin bir sohbeti başlatmak üzere olması olduğunu anladım. "Kızların sık sık konuştuğu bir şey olduğundan soruyorum, özeline burnumu soktuğumu düşünme sakın ama o aşırı uzun boylu adamla nasıl gidiyor? Herkes bildiğinden sorum, umarım yanlış anlamazsın."

"Yok, neden yanlış anlayayım? Göz önünde olan bir şey zaten." Kahveden bir yudum aldım, kafamı ondan uzaklaştırmaya çalıştıkça evren oyununu oynuyor ve o yeniden önüme seriliyordu. İnsan kaderinden kaçamıyorsa eğer, o benim için kader mi demek oluyordu? Bir süre sessiz kaldığımda bu sessizlik Nilüfer'i şaşırtmış gibi beni incelemeye başladığını hissettim. "Nasıl gittiği konusunda bir fikrim yok. Yani gitmesi gerektiği gibi gidiyor."

"O nasıl oluyormuş?" Gülümsedi. "Seni derse bıraktığını gördüm. Hep etrafında gibi."

"Evet, öyle." Karton bardağı parmaklarımın arasında yavaşça ileri geri hareket ettirdikten sonra, "Aramızda her şey net gibi ama yorucu bir belirsizlik de var. Saçma bir cümle oldu ama öyle."

"Belirsizlik?"

"Bir insanı seversin, seni sevdiğini de hissedersin ama ne sen ne de o bunu kelimelere dökemezsiniz ya, işte öyle bir belirsizlik."

"Karışmak istemem ama yine de bana göre sevgisinin sesi olmalı. Sevgi dilsiz olmamalı."

"Peki iki insan birbirini sesleri çıkmadan, kelimeleri kullanmadan da anlayabiliyorsa? Bunun bir önemi yok mu?"

CamScanner ile tarandı

"Elbette var, Zeliha ama gördüğüm kadarıyla sen o kelimeleri duymak da istiyorsun. Yanlış mıyım?"

"Onun kelimeleri ve benim kelimelerim arasında kara bir örtü gibi asılı duruyor sanki."

"İlk söyleyen kişi olmak istemiyor musun?"

"Aslında neredeyse söyleyecektim." Başımı önüme eğdim, uzun uzun sustum ve sonunda yeniden konuşmaya başladığımda Nilüfer'in gözlerinde ilgi vardı. "O an onun da söylemek istediğini hissettim. Bir zaman belirledik, o zaman geldiği gün kelimeler özgür kalacak sandık, tıpkı hislerimiz gibi içimizde gizlediğimiz sustuklarımızı da ortaya sereceğiz sandım ama olmadı. Tüm bunların yaşanmasını umduğum bir gece, yaşanmaması gereken başka bir şeyle karşılaştık. Her şey bir anlığına yarım kaldı. Şimdi ağzımı açsam doğru zamanı yakalayamamaktan, ağzımı kapatıp sussam zaman kaybetmekten korkuyorum. Bu ikilem çok ağırmış."

"Zaman akıp gidiyor. Duygular tüm şiddetiyle yaşanıyorken onları kelimelere dökmek gerek. Küllenmeye başladıklarında ya da henüz yeni alev alırlarken değil. Görüyorum ki siz hardasınız, tüm şiddetiyle hissediyorsunuz, tüm şiddetiyle bunu yaşıyorsunuz. Zamanın kıymetini bilmek gerekir, Zeliha çünkü harcanan zamanın telafisi olmuyor ama yaşanan anların kıymeti sonsuza dek sürüyor. Yaşlanırken bile gülümseyeceğin bir anı olarak kalıyor. Oysa yaşanmazlarsa, ifade edilmezlerse, yaşlandığında bile gözden akacak yaşa dönüşecekler."

Haklılığı sessizlik içinde kahveme bakmama neden oldu. Doğru olan neydi seçemeyecek kadar karmaşık hâldeydim. Nilüfer'in haklı olduğunu anlamama gerek yoktu, zaten biliyordum ama ne ben ne de Gurur, normal iki insan gibi düşünemiyor, hissetsek bile bu hisleri onlar gibi yaşayamıyorduk. Nilüfer olan biteni bilmiyordu, bu yüzden düşüncelerini sesli ifade ederken onun için en doğru olanı dile getiriyordu ama onun için doğru olanlar bizim olduğumuz konumdan bakılınca büyük yanlışlıklara da neden olabilirdi.

"Sessizsin," dedi yavaşça. "Söylediklerimi mi düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezdin," dediğimde gülümsemesi genişledi.

"Yoksa içinden amma çok konuştu bu ya falan mı diyorsun?"

"Hayır. Çok mantıklı ve yol gösterici konuşuyorsun aslında."

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım?" diye sorup hemen yanımıza çöken kişi Ayça'ydı, Çolpan da Ayça'nın yanına oturdu ve gülümsemem derinleşti.

"Dersim Ertokuş Bey'deydi," dedi Ayça. "Çolpan'la kahve içelim dedik ve bir de ne görelim. Aaa! Bir tanecik arkadaşımız, sırık spor sevgilisi dışında birileriyle de sosyalleşiyor." Ayça bunu alayla söylerken gülümsemesi içtendi, Çolpan omzuyla ona vurup kikirdadı. "Gelmiş seninki. Bugün yapışık ikizler gibi gezersiniz diye düşünmüştüm. Aa Nilü, n'aber?"

Ayça ile Nilüfer sohbete başladıklarında, Çolpan yavaşça bana sokuldu ve "Gurur'la olursunuz diye düşünmüştüm, önemli bir ders alarmı mı?" diye sordu. Aslında hem öyleydi, yani hem önemli bir ders alarmı çalmıştı, hem de sanırım koca adamla epey limoniydik. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutup, "Önemli bir ders alarmı," diye mırıldandım, bu cevap tamamen yalan sayılmazdı.

"Ara sıra bizimle de takılmaya karar vermene çok sevindim canım arkadaşım." Ayça bana pis pis sırıttı. "Yorgi'nin son durumundan sonra sana tekrar güvenmeme kararı almıştım aslında. Yorgi o kötü şartlar altında tutulurken kılını bile kıpırdatmadın."

"O kadar içselleştirdi ki bu Yorgi konusunu," dedi Çolpan kıs kıs gülerek.

"Yorgi bile Ayça'nın onu düşündüğü kadar kendisini düşünmüyordur," dediğimde Ayça bana cins cins baktı, keyfim hâlâ yerine gelmiş değildi ama kafam dağıldığından artık gerçekten içimden gelerek gülümseyebiliyordum. Ama içimde geçen zamana rağmen azalmayan o sarsıcı duygu, garip bir şekilde saniyeler Gurur olmadan aktıkça daha da çoğalıyor, göğüs kafesimdeki boşlukta birikiyordu.

"Şu kızlar Devran ve Gurur'un kız kardeşleri değil mi?" diye sordu Çolpan, işaret ettiği yer çimlerin olduğu alandı, alanda banklar da vardı ve ikili banklardan birine oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Aa evet, onlar," dedim ensemi ovarak.

"Az önce sana doğru bakıyorlardı, gidip bir selam ver istersen kuşum," dedi Ayça. "Ayıp olmasın şimdi. Bizi yabancı gördükleri için gelememişlerdir."

"Doğru diyorsun," diyerek oturduğum yerden kalktım, Nilüfer'e gülümsedim ve "Nilü, kahve için teşekkür ederim," dedim, ardından arkadaşlarımı tek tek öpüp çimlik alana doğru yürümeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Onlara doğru gittiğimi ilk fark eden Destan oldu. Destan, Devran'ın âdeta minyatür bir ikizi gibiydi, yüzü abisinin yüzüne çok benziyordu ve Eylül'ün yanında küçücük görünüyordu çünkü Eylül oldukça uzun boylu bir kızdı, banka otururken bile uzun bacaklarını epey öne uzatmak zorunda kalmıştı.

"Zeliha abla," dedi Destan gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Canım, iyiyim, teşekkür ederim." Gülümseyip Eylül'e baktım ve "Siz nasılsınız?" diye sordum ikisini de sorunun içine dâhil ederek.

"Biz de aynı, yorucu bir gündü," dedi Eylül, yüzünde geniş bir gülümseme oluşmuştu. "Abimi gördüm, seni derse bıraktıktan sonra yanıma uğradı. Ee, var mı bugün bir planınız?"

"Hayır, sanırım yok."

"Gurur abi yorgundur şimdi," dedi Destan başını sallayarak. "Ondan, değil mi?" Meraklı gözleri bendeydi, Eylül'ün de meraklı bakışları Destan'ınkiler gibi bana saplı duruyordu. Gurur'un ruh hâlinden olsa gerek, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olmalıydılar.

"Evet," dedim bozuntuya vermemek adına. "Çok yorgun görünüyordu."

Eylül bir süre kısık gözlerle bana baktıktan sonra, "Yenge," dedi alayla. "Takışmadınız değil mi? Çünkü abim Hulk gibi görünüyordu. Ten rengi yeşil olsa bilgisayar efektine gerek kalmadan Hulk rolünü çok iyi yerine getirir gibiydi."

Yenge demesi beni afallatsa da "Yok, takışmadık," diyebildim. "Yani o genelde de öyle, Hulk gibi."

Eylül ve Destan'ın buna inanmadıklarını net bir şekilde gördüm ama bu konu hakkında başka bir yorumda bulunmadılar. Kızlarla kısa süren sohbetin ardından bir hayalet gibi okuldan ayrılıp durağa gittim. Şansıma çok dolmamış olan otobüste kendim için boş bir yer bulduktan sonra kulaklıklarımı takıp bir şarkı başlattım ve otobüs harekete geçip beni merkeze doğru götürene dek durmaksızın aynı şarkıyı dinledim.

SİMGE ÖZDAĞ

Çocukluğumdan bu yana bazı rüyaların o kadar çok etkisinde kalırdım ki uyandıktan sonra da hayatıma sanki o rüyayı yaşamaya kaldığım yerden devam ediyormuşum gibi devam ederdim. Henüz çocuk yaşlardayken bu normal olabilirdi ama büyümeye başladıkça ve bu huy değişmek ye-

rine daha ileri seviyeye taşındıkça, bazı geceler uykuya dalmadan önce korku hissetmeye başlar olmuştum. Kötü rüyalar görürsem o rüyaların hayatımı olumsuz yönde etkileyeceğini düşünüyordum çünkü mutsuz uyandığım rüyaların emareleri öyle güçlü olurdu ki tüm günü kendime ve etrafımdakilere zehrederdim.

Bugün kötü bir rüyadan tehlikenin uzaklaşmadığı hissiyle uyandığım için durmadan surat asıyordum.

Normalde kafam hızlı çalışır, zihnimin içinde biri devamlı bir espri yapar ve o espriyi benden başkası duymadığı için bazen kendi kendime gülerim. Zeliha beni ne zaman kendi kendime gülerken yakalasa bunu garipserdi, yıllar geçmiş de olsa hâlâ tuhaf geliyordu ona bu hâllerim.

Mutsuz bir suratla evden çıktığımda elimde düğümü bir topuzu anımsatan çöp poşetini taşıyamadığım için yerde sürüklemeye başlamıştım. Binanın bitişiğinden döndüm ve o an kaldırıma oturan adamı görüp donup kaldım.

Elinde telefon, koca cüssesiyle kaldırıma oturmuş ekrana bakıyordu. Poşeti tekrar sürüklemeye başladığımda kafasını kaldırıp bana baktı.

Ağzıma acı bir tat yayılmasına engel olamadığım bakışları ağır ağır hedefi olduğumu hissetmeme neden olduğunda göz kontağını kesip, çöp poşetini daha sert sürüklemeye başladım.

Çocuk konuşmak nedir bilmiyordu, beni gördüğünde düşman askeriymişim gibi bakıyordu, merak ettiğim şuydu: Acaba geceleri açıp sicilimi falan inceliyordu da legal olmayan şeyler yapmadığımı düşündüğü için bana gıcık mı oluyordu?

Bazense ona ne söylesem inanıyor gibi tepkiler veriyordu, anlaması güç birisiydi. Şu an beni botlarının içine paçalarını soktuğum pembe polar pijamam ve kalçamı örten su yeşili montumla görmesi beni biraz utandırmış olabilirdi, kendi boyumda bir çöp poşetini çekiştirdiğim için de komik görünüyor olabilirdim, yine de kuyruğu indirip ona bakmadım. Gülecek miydi? Gülebilirdi. Gerçi bana düz düz bakmak dışında tepki verdiği de çok azdı, o yüzden güler miydi bilemiyordum.

Deli miydi neydi?

Aniden durup öfkeme engel olamadan, "Kardeşim insan biraz yardım etmez mi şu anda ya?" diye bağırmamla, sokakta sesimin yankıları büyüyüp üçlü, beşli korolar hâlinde bana geri döndü.

Yener'in duraksayıp irkildiğini gördüm, sonra aniden oturduğu yerden doğrulup kalktı.

CamScanner ile tarandı

"Aman gerçekten de zahmet oldu! Görüyorsun kendim kader poşeti sürüklüyorum, ay durmuş orada bakıyor, insan gelir alır heybetli kollarıyla kaldırır şu poşeti, götürür çöpe savurur, ringde süngere rakibini vuran Rey Mysterio gibi şovunu yapar ya."

"Tamam, neden bağırıyorsun ki? Yaparım ben."

Bu sakince kurulmuş cümle karşısında ona alık alık bakmadan duramadım. Ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı, o an ne hissetmem gerektiğini bilemedim çünkü bu adama bakınca, diğerlerine baktığımda hissettiğim şeyleri hissedemiyordum. Diğerleri hakkında fikirlerim vardı, tezlerimi hazırlayıp kafamın içinde oluşturduğum kimliklerinin önüne koymuştum ama bu adam tam bir kimliksizdi. Onunla ilgili tezlerim yoktu çünkü ne zaman o tezi yazmak için zihnimdeki masanın başına otursam, bu değişik bir başka yönünü gösterip beni aptala çeviriyordu.

Geri çekilecektim ki çöp poşetinin topuzunda duran elimin üzerine elini koydu ve bir an, sanki bunu bilerek yapmamış gibi kafasını indirip gözlerimin içine bakakaldı. O aptal bakışmanın yarattığı kalkanı hissettim, bir kalkan paranormal şekilde ikimizi içine aldı ve o kalkanın saydam duvarlarında Zeus'un mavi şimşeklerinin parıldadığını gördüm. O gördü mü bilmiyordum.

Sadece gözlerimin içine bakıyordu ve elleri öyle soğuktu, öyle soğuktu ki, elleri sanki kıştı.

Elini hızla geri çekince bu ani hareketinin yarattığı şaşkınlığı ondan gizlemeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bakışmayı sürdürür sandım ama yapmadı. Oysa ona bakınca davetkâr, sinsi, oyunları olan bir adam görüyordum. Çapkın olduğunu bilmek için onunla uzun zaman geçirmeye gerek yoktu, gözlerindeki hin pırıltılar, onun kim olduğunu ortaya seriyordu ama bana karşı böyle yaklaşımı olmamıştı. Bu kadar mesafeli olmasının sebebi Zeliha'nın kuzeni olmam olabilirdi ama saf gibi davranmasının nedeni Zeliha'nın kuzeni olmam olamazdı. Ona dikkatli bakıyor olmam tekrar bana doğru bakmasına neden oldu. İkimiz birbirimize temas ettiğimizde oluşan o kalkan tuzla buz olmuş olsa da sanki hâlâ aramızda çakan şimşekler vardı, hissedebiliyordum.

"Götürecek misin?" diye sordum kısık sesle, konuşmasaydım o bakışmanın beni yutacağını düşünmeye başlayacaktım çünkü elim kolum yavaşça uyuşmaya başlamıştı.

Tersimden kalktığım için ifadem kemik gibi görünüyor olmalıydı ama gözlerimin nasıl baktığı konusunda bir fikrim yoktu, Yener'e bakarken çok bilinmeyenli bir denkleme bakıyormuşum gibi hissediyordum.

"Neyi götürecek miyim?"

Beni, demek istesem de bunu yapmadım. Çapkın görünmek istemiyordum, bazen ona bel altı şakalar yaptığımı hayal edince bundan keyif alıyordum ama bana karşılık vermeyeceğini düşündüğümden bunu yapmaktan geri duyuyordum. O yüzden sakince çöp poşetine doğru baktım.

"Yani sen neyi götürmek istiyorsun bilmiyorum ama ben bu poşetten bahsediyordum. Benim kadar."

Benim kadar olduğunu belirttim, belki poşeti değil beni götürdüğünü hayal edersin. Sana kalmış.

Tabii bunu sana söyleyemem, sonuçta ben şirin bir kuzenim.

"Doğru. Çöp poşeti."

Bunu söylediği an, ikinci temasından korktuğum, belki de bu temasın kafamda belirteceği cümlelerden çekindiğim için hızla elimi poşetten çektim. Bunu fark ettiğini çöp poşetine ve elime baktığında anladım. Yener çöp poşetini topuz kısmından kavrayıp tek seferde kaldırdı, onun için çok kolay olabilirdi ama ben çekiştirirken bile yediz doğuruyor gibi hissetmiştim.

Kollarına şöyle bir baktım; şimdi şöyle ki, o kollarla her şeyi kaldırmak mümkündür tabii. Neleri kaldırıyordur o kollarla...

"Sen şimdi neler kaldırıyorsundur o kollarla," dedim birden, sonra, çok küçük bir an için, ağzıma arka arkaya vurma isteğiyle donup kaldım. Sırtını bana dönmüş Yener'in de elinde çöp poşetiyle donup kaldığını hissettim.

"Yani şey demek istedim..."

"Bazı şeyleri kaldırırken kollarıma ihtiyaç bile duymuyorum," dedi, bunu bana bakmadan, sakin bir ses tonuyla da söylese sanki o an imayla parlayan gözlerini görebildim, o an ima ettiği her şeyi hayal edebildim.

Sanki vereceğim cevabı duymak istemiyormuş gibi hızlı adımlarla çöp konteynerine doğru yürüdüğü sırada arkasında ilerliyordum. Çöp poşetini konteynerin içine atıp bana doğru dönmesiyle aramızdaki mesafenin azlığını fark ettim ama geri çekilecek vakti bulamadım. Neredeyse göğsüne değmek üzere olan alnımı geri çekmeye çalıştığımda gözlerimiz birbirine tutundu. Kafamı kaldırıp bir çocuk gibi ona bakakaldım ve her nasılsa o kahverengi ama içlerinde herkesin göremeyeceği

CamScanner ile tarandı

açık sarı, yeşil damarların olduğu gözlerinin derinliklerinde muzip bir ışıltı gördüm.

O gözler bana ilk kez soğuk değil, muzip bakıyordu.

"Buradan bakınca," dedi beklemediğim bir anda. "Karşıdan bakınca gördüğümden daha küçükmüşsün."

Kaşlarım anında çatılsa da kalbimin gümbürdemelerini durduramadım. Ya gök çok kızgındı ya da Zeus bizi izlerken epey eğlendiği için göğün sesini göğsüme gömmüştü.

"Küçükmüşsün derken?" diye sorduğumda hâlâ dip dibe duruyorduk, kafamı kaldırmış ona ısrarcı gözlerle bakıyordum.

Gözlerini kaçıran kişi olmayı sevmezdim. Bunu Thomas Shelby abimden öğrenmiştim.

Biri sana bakıyorsa o senden gözlerini çekene dek gözlerini çekmeden ona bakmaya devam et.

Kendisi maşallah hep öyle yapardı.

"Cevap vermeyecek misin bana? Bir şey söylediysen cevabını da ver."

Yener sanki bilinçli bir şekilde gözlerim dışında herhangi başka bir noktama, çeneme, ne bileyim burnum ya da omuzlarıma bakmadı. Sadece gözlerime odaklı duruyor, o muzip parıltılar ateş gibi harlanarak çehresine kafa karıştırıcı bir ifadenin duman gibi yayılmasına neden oluyordu.

"Küçükmüşsünün, nesini anlamadın?" Soruyu öyle belirgin bir ses tonuyla sordu ki verecek cevap bulamadım. Ses tonuna ilk kez bu kadar çok dikkat etmiştim. Güzel bir sesi vardı, şarkı söylerken de güzel duyulacağına neredeyse emindim.

"Küçük görünüyor olabilirim ama bir bu kadar da yerin altında var," diye alay etmeye çalıştığımda gülmedi, bir an bozularak ona cins cins baktım. Bu tuhaf aura da neyin nesiydi? "Neden öyle bakıyorsun?"

"Beni kandıracak yeni bir bilgin var mı? Yerin altında bir bu kadar daha olduğuna inanmadım çünkü," diye mırıldandı, bu bir mırıltı da olsa sesi ne kadar da tok ve sertti.

"Kandıracak yeni bir bilgi mi?"

Dudakları alayla yukarı bükülüdüğünde, ince sayılabilecek büyüklükteki dudaklarına baktım, açık renk dudağındaki kıvrım garip bir şekilde engi pembe de olsa karanlıktı.

Birdenbire yüzüme doğru eğilince nabzımın sesleri bir uğultu gibi kulaklarıma doldu. Kokusunu soludum, tatlıydı ama aynı zamanda bir ağacın köklerini anımsatıyordu, aynı zamanda baharatlı ve sertti.

"Seni yok saydığımı düşündüğün için mi sinirlendin o gece?" diye sordu beklenmedik bir açıklıkla. Bir an afallayıp geri çekilmek istedim ama yapamadım, yüzü boynuma yakın duruyordu ve nefesi usul usul tenime temas ediyor, temastan da öte tenime yayılıyordu. "Oysa ben, sen beni bir çocuğu kandırır gibi kandığında, sana kızmamıştım."

"Bir insanı yok saymakla, onu kandırmak aynı şey mi?"

Nefesi tekrar boynuma çarparken yavaşça geri çekildiğini fark ettim. Gözlerimiz birbiriyle buluştu, yüzü uzaklaşırken gözleri gözlerime saplı durmaya devam etti.

"Belki özünde sebepler aynıdır. Belki sebepler aynıdır, gösterme şekilleri farklıdır. Düşün bunu."

"Aynı sebep mi?" diye sorduğumda Yener dimdik durup aramıza bir adımlık mesafe koydu.

"Taşınacakmışsın. Sorduğun soruya bir kez daha cevap vermiş olayım, bu kollar kolileri de güzel kaldırıyor."

Gözlerimin içine dikkatle bakarak söylediği şeye karşı kaşlarımı kaldırdım. Garip hisler içimde ters akıntıdaydı, bir nehirdi ve o nehir, girdap gibi dönerek yukarı kabaran bir hortum oluşturuyordu.

"Kolileri taşımamı istersen kolileri taşıdığımı hayal et ve hemen sonra kolilerimi taşıyorsun diye bir mesaj yolla bana. Evrene zihninle gönderdiğin mesajdan daha hızlısı varsa, o da parmaklarını kullanarak yazdığın mesajın bana ulaşmasıdır." Ona telefon numarası konusunda yaptığım oyunun aynısını akıllıca kurduğu cümlesine yerleştirip bana bir silah gibi uzattığını gördüğümde gözlerimi kıstım. "Kendini kolilerin yerine koy, ben koli olsam Yener beni nasıl taşırdı diye düşün, sonra da mesaj çek işte," dedi ve kendi cümlemle kapana kısıldığımı hissedip sertçe yutkundum.

Topuklarının üzerinde döndüğünde gözüm hâlâ ondaydı, biçimli traş edilmiş ensesine bakarken ne söylemem gerektiğini bilemedim. Bu kez ben dilsiz gibiydim. Her nedense, onunla ilk kez gerçekten karşılaşıyormuşum gibi hissettiğim anlardan birisindeydim.

CamScanner ile tarandı

Karanlık yola devrilen tek ışığı gölgem bölüyor, yere uzanmış gölgemin üzerine basıyormuşum gibi hissederek sessizlik içerisinde ilerliyordum.

Ellerimi ceplerimden çıkardığımda eve giden ön yoldaydım, kızlarla kaldığım binanın önünden geçen yoldan değil, ön yoldan gitme kararı almıştım. Yolu biraz uzatmıştım, bir şeylerle uğraşmıştım, mağazalarda bir hayalet gibi gezmiş, hiçbir şey almadan geri çıkarken aynalara bakmamıştım. Eskiden yürüdüğüm yollarda başım yana döner, vitrindeki aynalara, camdaki yansımama bakardım ama bu akşam böyle değildi, bu akşam kendi yansımama tahammül edecek gibi değildim.

Otoparkın önünden geçip binaların arasında ilerlemeye başladığımda ilk dikkatimi çeken açık alandaki cip oldu. Kazaya dair sesleri zihnimde çınlatan cipe bakarken bu cipin ona ait olduğunu biliyordum. Artık bunu kullanıyordu, biz içindeyken paramparça olan cip neredeydi bilmiyordum, bir araba mezarlığında dinleniyor olabilirdi. Cipin sürücü koltuğuna açılan büyük kapısının açık durduğunu gördüm, adımlarım hızlandı ve sırtımdan vuran sokak lambasının ışığı önüme kendi gölgemi çizmeye devam etti.

Cipin açık kapısının önünde durup omzumun üzerinden sürücü koltuğunda oturan kişiye baktım. Yanılmamıştım, bu oydu. Kafasını koltuğa yaslamıştı, gözleri kapalıydı ama uyumuyordu çünkü parmaklarının arasında hâlâ yanan bir sigara duruyordu. Varlığımı hissetmiş gibi aniden gözlerini açınca neredeyse bir adım geri gideceğimi sandım.

Bakışları otomatik olarak bana çevrildi, buz sıcağı gözlerinden gelip geçen ifadeleri izlerken yutkunamadım.

"Neredeydin?" diye sordu sakince. "Okula gittim ama yoktun." Sigarayı dudaklarına götürürken gözleri bendeydi, gelecek cevabı can kulağıyla dinleyecek gibi ilgiyle gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Biraz dolaştım. Çarşıdaydım." Bakışlarım yüzünden ayrılmadı. "Arkadaşıma bir kitap götürdüm."

"Anladım," dedi sakince.

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Bir süredir," deyince kaşlarımı çattım.

"Yeni mi geldin?" Gözlerim parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya kaydı. Kül uzamıştı, neredeyse kırılıp düşecek gibi duruyordu.

"Sayılır," dedi tekrardan, kaşlarım yumuşamadan ona bakmaya devam ettim.

"Bana çok mu kızgınsın?"

Buna bir cevap vermek yerine, "Yorgun musun?" diye sordu.

"Değilim," diye yalan söyledim. Yorgundum, fiziksel olarak değil, ruhum bir gecede hiç kaldırmadığı kadar çok yük kaldırmış ve yorgun düşmüş gibi hissediyordum.

"O zaman bin."

"Bir yere mi gideceğiz?"

Kalbim kuşkuyla çarptı. Şu an, her şey benim için gitgide daha da karanlığa gömülüyorken bir sonraki aşamada karşıma neyin çıkacağını kestiremiyordum. Beni Muşta'nın yanına götürür müydü? Bana sakladığım gerçekle alakalı suçlayıcı olmasa da canımı yakacak şekilde doğruları içeren sorular sorar mıydı?

O gece o kadar susmuştu ki, konuşursa biliyordum ki canımı yakacaktı. Belki de bunun öylesine farkındaydı ki bu yüzden susuyordu.

Sanki kafamdaki seslerle savaştığımı biliyormuş ve bu savaşa müsaade ediyormuş gibi bir süre sessizlik içerisinde bekledi. Ardından, "Evet," dedi. "Gitmek istemiyor musun?"

"Nereye gideceğimizi söylemedin."

"Benimle her yere gelirmişsin gibi bakan sendin."

Bir an durup sadece gözlerine baktım.

"Seninle her yere gelirim."

"O zaman arabaya binsene," dedi ama benden aldığı cevabın onda yarattığı etki, ifadesiz tuttuğu yüzüne gökteki ayınkinden daha parlak bir ışık olup yayıldı.

Sessizce sigarasından bir duman daha alışını izledim. Daha sonra ağır adımlarla arabanın önünden dolaştım, cipin ön yolcu koltuğuna açılan kapısını açarken yanaklarımın içini ısırıyordum. Emniyet kemerimi korkuyla bağladım, bunu hissetti, bana baktı ve bunları yaşamış olmam onu kahretmiş gibi sertçe yutkundu. Yutkunuşunun sesini duydum.

"Çok sıkı bağlama," diye mırıldanınca durup kafamı kaldırdım ve karanlık aracın içinde ona öylece bakakaldım. Yüzüme düşen saç tellerini geriye attı, aramızdaki buzlar çözülmese de ılık bir meltemin yüzüme yayıldığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

O anlık bakışmanın ardından Gurur, cipin motorunu çalıştırdı, sigaradan son dumanını aldı ve sigara izmaritini dışarı fırlatıp kapıyı sertçe kapattı. Cip hızla binaların arasından çıkarak Isparta'nın sokaklarında ilerlemeye başladığında ikimiz de sessizdik. Aracın içindeki karanlığı devamlı olarak parçalasa da sessizliği parçalayamayan sokak lambalarının bir bir var olup yok oluşlarını izliyordum.

Sonunda, "Bugün neler yaptın?" diye sordum.

"Muşta'nın yüzüne bakmaya çalıştım, bakamadım," dedi, sanki bugün yapmaya çalıştığı ve yapamadığı tek şey bu gibi.

"Senden ne kadar özür dilersem dileyeyim, içinde bir yerlerde bana dair kırılmış koca bir hayal var, değil mi?"

Kaçacak yerim yokmuş gibi hissederken dudaklarımdan dökülen sorunun onu duraksattığını hissettim.

"Evet desem ne olacak, hayır desem ne olacak? Evet desem benim kırılan hayalimin yanına senin kalbin eklenecek, hayır desem bana inanmayacaksın, bu kez kırılan kalbin değil, inancın olacak."

"Yani evet mi?" diye sordum çocuk gibi.

"Bana küçük bir çocuk gibi sorular sorma." Araba altımızda hafifçe hızlanınca parmaklarımı döşemelere geçirerek ileriye doğru baktım. Bir şeyler söyleyebilmek, onun kırgınlığını yok edebilmek istedim ama yolunu bulamadım, nasıl yapacağını bulamadım. Bilmiyordum.

"Sen de bana küçük bir çocukmuşum gibi sorular sordurma o zaman."

"Evet, kızgınım," dedi ama benim beklediğim cevap bu değildi, ben ona bana kızgın olup olmadığını sormuyordum. Sorduğum şey, çok başka bir şeydi. Gözlerimi ona diktiğimde bana bakmadı, yola bakmaya devam etti ama ona baktığımı biliyordu. Damarlarında hissediyor olmalıydı.

"Benim sorduğum soru bu değil. Sorumun cevabı bu değil."

Cip biraz daha hızlanınca bakışlarımı ellerime indirip tırnaklarımı birbirine sürtmeye başladım. Çok zaman geçmeden Eğirdir tarafındaydık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yeniden, bu sorudan sıkılmış gibi gözlerini anlık olarak bana dokundurup yeniden yola çevirdi.

"Eğirdir'deyiz."

"Bunu görebiliyorum."

"Göle gidiyoruz."

Kaşlarımı çatarak arabadan dışarıya doğru baktım. Ağaçlar karanlığın içinde dikilen muhafızlar gibiydi. Nöbet tuttukları karanlığın içinde usulca arkamızda kalıyorlardı. Cama yaklaşıp, kollarımı bedenime sararak, "Muğla'da olsaydık Akyaka'ya giderdik," diye fısıldadım. Neden bunu söylediğimi sorgular gibi bana baktığını hissettim. "Akyaka'da oturuyoruz biz. Yani buraya gelmeden önce ben de orada yaşıyordum. Ne zaman canım sıkkın olsa, Akyaka'nın sokakları beni huzurla doldurur."

"Canın sıkkın demek."

"Sence?" Alnımı cama yaslayıp kollarımı bedenime sıkıca sardım. "Konu benim canımın sıkkın olması da değil, senin canının sıkkın olması. Canının sıkkın olması benim için yeterince büyük bir şeyken, bir de o canı sıkan kişi benim. Her neyse. Nasıl hissettiğimden bahsetmek istemiyorum."

"Ama ben senin nasıl hissettiğini merak ediyorum," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Beni önemseyip kendini yok saymandan rahatsız oluyorum."

"Sen aynısını yapmadığını mı sanıyorsun?"

"Yapmış olsam şu an sana böyle hissettiriyor olmazdım."

Telefonumun titrediğini hissettiğimde cip Eğirdir'in içinde ilerlemeye devam ediyordu. Ekranın ışığı yüzümü aydınlıkla boyadı, Gurur'un bakışlarının anlık bana dokunduğunu hissettim ve hemen ardından bildirimlere tıkladım.

Yener Açıkgöz: Bilmem kaç yüz kişi içinden
Yener Açıkgöz: Gördüm deli gözlerini birden
Yener Açıkgöz: SAKİN KALAMAZDIM
Yener Açıkgöz: Benim olacağını bilmesem
Girdap Demiralp: Bilmem kaç asker içinden diyecektin sanırım askın
Yener Açıkgöz: Yerim senin her yerini
Girdap Demiralp: Ahh
Girdap Demiralp: (Anime kızı sesiyle oku)
Yener Açıkgöz: Bana böyle şeyleri düşündürtme, elim ayağım boşalıyor
Devran Soydere: Boşalan sadece elin ayağın mı
Yener Açıkgöz: Ne o vereceğim cevaba bağlı olarak artık dolabında Hülya Avşar değil benim resmim mi olacak

CamScanner ile tarandı

Adnan Bahtıvar: Grupta bayan olduğunu unutmanız beni beyefendi çizgimden öyle bir kaydırıyor ki, yakında size de kayacağım az kaldı

Yener Açıkgöz: Şekerim zaten sen bize ya da bana mı demeliyim bilmiyorum, kaymaya bayağı bir meyillisin. Gözün var bende Adnan, senin bana bakışın bakış değil.

Adnan Bahtıvar: Saçma sapan imalarda bulunma.

Yener Açıkgöz: Velev ki bulundum??

Adnan Bahtıvar: Dilini keserim senin

Yener Açıkgöz: Dilimi kesip geceleri dilimle bir şeyler mi yapmak niyetindesin yoksa

Yener Açıkgöz: :dddd

Girdap Demiralp: Gözümün önünde başkalarıyla cilveleşmen hiç hoş değil

Girdap Demiralp: Hani bizim sevdamız?

Yener Açıkgöz: Devirirdi dağları

Devran Soydere: Hani bizim sevdamız?

Yener Açıkgöz: Eritirdi karları

Vural Demirezen: zmnsz esti baak

Vural Demirezen: aynlğn rzgarı

Girdap Demiralp: HANİ BİZİM SEVVVVDAAAAAAAAMIZ

Adnan Bahtıvar: Şu an tesise hoparlörden arabesk veren kişinin kim olduğunu da çözmüş olduk. Girdap. Yeter.

Girdap Demiralp: Ben acı çekiyorsam herkes çekecek

Vural Demirezen: Bi izmr gydası çalmazsn oynaym

Girdap Demiralp: İzmir gaydasıyla nasıl acı çekebilirim.

Yener Açıkgöz: Rihanna Diamond şarkısıyla bile acı çektin kardeşim sen

Yener Açıkgöz: Yanık yanık eşlik ettin şarkıya, şarkıya yeni bir soluk kazandırdın, uzun hava okuyan İbrahim Tatlıses gibi vokal yaptın kadına.

Girdap Demiralp: Sen kimin tarafındasın

Yener Açıkgöz: Bir taraf seçme şansım varsa kucağında olmak istiyorum?

Adnan Bahtıvar: Edep.

Ecevit Erçetin: Edep diyorsun diyorsun gruba atılan linklere ilk sen tıklıyorsun

Ecevit Erçetin: Vpn'i de telefonundan hiç sildiğini görmedim
Ecevit Erçetin: Kim ahlak ahlak diye geziyorsa o en büyük ahlaksız oluyor kardeşim
Adnan Bahtıvar: Edeple ne ilgisi var ben yanlışlıkla tıklıyorum linke. Bunlar göz önünde yapıyor ahlaksızlığı. Şimdi göz önünde yapmakla linke tıklamak aynı şey mi ya ne alakası vaR
Yener Açıkgöz: R
Devran Soydere: R
Girdap Demiralp: R
Ecevit Erçetin: R
Vural Demirezen: Re
Hakan Basri Şenkaya: R.

Gülümseyerek telefona baktığımı fark ettiğini biliyordum. Sessizce telefonun ekranını kapatıp başımı soğuk cama daha sert bastırdım. Göl kenarında ilerliyorduk, göl tarafında olan oydu, o yüzden gölü çok net göremiyordum ve etraf karanlıktı, karanlığın yoğunluğu da gölün sonsuz derinliğine kara bir örtü gibi serilmiş, gölü gizliyordu.

"Ne kadar daha gideceğiz?" diye sordum sonunda. Zaten göl kenarındaydık, daha ne kadar uzaklaşacağımızı merak ediyordum.

"Geldik," dedi sadece.

Ardından cip ağaçların arasından usulca aşağı doğru salındı. Etraftaki karanlığı aydınlıkla buluşturan ışık, göl kenarındaki restoran ve kafelerden geliyordu. Kafelere ve restoranlara uzaktık, karanlık bizi âdeta kuşatmıştı.

Araçtan indiğinde onu takip ederek ben de indim. Göle ayın ışığı düşüyor, düşen ışık suyun yüzeyinde bir yakamoz yırtığı oluşturuyordu. Gölün etrafını saran dağları izlerken kollarımı bedenime güçsüzce sardım.

Gurur bir eli cebinde gölün önünde dikilirken parmaklarının arasında duran sigara dikkatimi çekti. Ne ara yakmıştı bilmiyordum.

"Eskiden kızlarla göl kenarına kahvaltıya gelirdik," dedim alakasızca, sessizlik son bulsun istiyordum. Bunu istediğimi biliyordu, belki de bu yüzden durdu ve beni dinlemeye başladı. "Bizi ilk kez buraya Ayça getirmişti, o daha önce de geliyormuş. Ayça bizim aksimize, yani Çolpan'la benim aksime Isparta'ya daha sık geliyordu."

Sigarayı dudaklarına götürürken başını *devam et* anlamında salladı. Sanki onun da bir şeyler dinlemeye ihtiyacı vardı.

CamScanner ile tarandı

"Anlatacak bir şeyler arıyorum," dediğimde omzunun üzerinden bana doğru baktı. Göz göze gelince durup başımı öne eğmemek için tırnaklarımı avuç içlerime saplayıp bedenime daha sıkı sarıldım. "Ama istersen susabilirim."

"Zaten susuyorsun şu an. Anlat. İstediğin herhangi bir şeyi. İçeriği önemli değil, sadece konuş işte."

Sessizce ona doğru bir adım attım. Yaklaştığımı fark edince sırtını dikleştirdi ama bana doğru ikinci kez dönmedi. Yüksek sırtına bakarken saçlarımın arasından geçip giden rüzgâr bile kesilmişti. O kadar yüksekti ki, tıpkı bir dağ gibi, bana çarpan rüzgârı bile kesebiliyordu.

Elimi kaldırıp avucumu sırtına yasladığımda, bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdığım sırada, "Bana olan güvenini zor kazandım, kolayca kaybetmek istemiyorum," dedim tüm cesaretimle. "Senden saklamamalıydım. Belki bir yanın zaten bana güvenmiyordu ama bana güvendiğini hissetmek güzeldi, tekrar hissetmek istiyorum. Yalan bile olsa, lütfen Gurur, bırak da bana güvendiğini hissedeyim. Yalandan bile olsa."

Sustu, hisleri bir girdaptı, dönüyordu, beni içine alıyordu, hissediyordum ve biliyordum o da hissediyordu.

Alnımı sırtına yasladım ve fısıldadım. "Seni kalbime öyle çok çaktım ki şimdi geri çıkarmak için kalbimi de sökmem gerek." Alnımı sırtına daha sert bastırdım. "Ve ben kalbimi sökmekten korkmuyorum, sadece seni geri çıkarmak istemiyorum. Orada olmadığını düşünmek korkutuyor beni."

Sigaradan bir duman daha aldıktan sonra bana doğru döndü, alnım bu kez göğsüne yaslandı. Kafamı kaldırıp yüzüne bakamadım, bakmak istesem de burada kalmak da istedim, göğsünde kalmak istedim. Bakışları ateş olup yaktığında biliyordum ki kalbinin atışları su olur beni yakan ateşleri söndürürdü.

Bir eli enseme dokundu, yukarı süzüldü, saçlarımı aşarak ilerledi. Parmaklarının aralandığını, saçlarım boyunca dağıldığını hissettim, dağılan dokunuşlarını zihnimde hissederken alnımı göğsüne daha sert bastırdım.

"Atsam atılmaz, assam asılmaz bir duygu bu, taş oldun yağdın göğsüme de ben dur diyemedim ya sana, Zeliha."

Bedenimdeki gücün çekilmesine neden olan cümle, bu cümleydi. Cevap vermedim, gözlerimi sıkıca yumdum ve sadece hissetmeyi bekle-

dim. Hissettiklerim yıkıcı boyuta ulaştığındaysa parmaklarımı güçsüzce kolunun kenarlarına bastırdım.

"Buradaysam, sen ne yaparsan yap, burada kalacağımdan," dedi, sonra bu söylediği onu da dehşete düşürüyormuş gibi derin bir nefes aldı. Söylediklerini kendisi de yediremiyor, sindiremiyor, doğru bulmuyor gibiydi; bunun hastalıklı, saplantılı, korkutucu şekilde ölümcül olduğunu o da biliyordu ama tıpkı benim gibi o da bu duyguyu, bu gerçeği, aramızdaki bu sarsıntıyı yok sayamıyor, yok edemiyordu. "Sana kızgın olmam, biraz daha ötesi, sana kırgın olmam, beni senden itmeye yetecek güce sahip olsaydı eğer, ben senden bir adım öteye giderken bile kolundan tutup seni, kendime çeker miydim?"

"Çekmez miydin?" diye sordum çocuk gibi, cevap ortada bile olsa ben bu cevabı Gurur Mert Çalıklı'dan duymak istedim.

"Çekmezdim," dedi. "Evet, sana çok kızgınım," diye devam etti. "Sana kırgınım ama yapmadığın şeylerin zehrini sana akıtamam. Susmak büyük bir şey yapmaksa eğer, Zeliha, ben sana o kadar uzun zamandır kendimi sustum ki bu demek oluyor ki ben de suçluyum. Susmak suçsa, senden daha suçlu biri varsa o da benim."

Parmakları çenemi yakalayınca yüzüm yavaşça göğsünden ayrıldı. Gözlerimizi buluşturan onun dokunuşu oldu.

Duman dudaklarının arasından süzülüp saçlarımın arasına kayıp gittiğinde, "Gözlerini benden çektiğinde nasıl boğuluyorsam, sana sırtımı döndüğümde de senin boğulduğunu gördüm," dedi. "Bu noktada sana çok kızgın olsam da, hatta kırgın da olsam, yüzüm yüzünden başka yere bakamazmış, bunu bir defa daha anlattın bana. İçimi deşe deşe anlattın. Bir insanın gözlerinde sustalı taşıması suç değil mi? Senin gözlerinde sadece sustalı da yok." Sigarayı tutan elini kaldırıp arkasını işaret etti. "Senin gözlerinde uçsuz bucaksız Eğirdir Gölü var, ben de yüzmeyi unuttum."

Gözlerimin içine çöken yansımasını görüyor muydu? Ben ona bakıyordum, korktuğum geceleri görüyordum, korktuğum ve güvende hissettiğim, parçalandığım ve parçalarımın birleştiği, onu özlediğim ve sevdiğim geceleri görüyordum.

"Bir daha bu kadar büyük bir şeyi susmayacağım," diye fısıldadığımda gözlerini kıstı. Bakışlarımız birbirine tutunmaya devam ediyordu. "Biliyorum, sen de korkuyorsun, benim senin bana bakışlarında kırgınlığı gördüğüm andaki gibi, sen de Muşta'nın gözlerinde bunu görmekten

CamScanner ile tarandı

korkuyorsun. Ben de korktum. Ben sizin dünyanızda bir yabancıydım, benim için yabancıların bazen sadece susması gerekiyordu." Başımı önüme eğecektim ki parmaklarını çeneme bastırıp kafamı geri kaldırdı ve gözlerimiz birbirine tekrar dikildi.

"Korkuyorum," dediğinde, bu itiraf kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Onun tepkisinden değil, hissedeceklerinden korkuyorum."

Çenemde duran parmakları yavaşça yanağıma kayınca sertçe yutkundum ve benim için açılan avucuna yanağımı yaslayıp ona pişmanlıkla baktım.

"Bir anlığına, Zeliha," dedi, ismimi dudaklarından duymak canımı acıttı. "Beni o adamın, seni de o kadının yerine koy. Aramızdan geçip giden yılların beni çürütmesi yetmezmiş gibi sen o yıllarla beraber benden tek mutluluğumu çalmamışsın, en büyük hediyemi de çalmışsın gibi düşün. Ne yapardın? Belki haklıydı, belki kötü şeyler yaşadı ama ben biliyorum, sen yaşanacak her şeye rağmen, bana duyduğun bir nefret bile olsa o çocuğu düşünürdün."

Sigarayı tutan parmakları da yüzüme kaydığında sigaranın dumanının ciğerlerime indiğini hissettim.

"Gelincik," dedi bana, bu kez canım acımadı ama ruhumda bir yerler durmaksızın sızlıyordu, bu durdurulamazdı. "Daha acısı varsa, o kadının hâlâ o adamı seviyor oluşu. Nefret duyamıyor oluşu. İnsan birini sevdiğinde, onun kolunu kanadını kırmayı kendinde hak görür mü? İnsan birini sevdiğinde onu öldürür mü?"

"Taraf tutmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Ben de istemezdim," dediğinde gözlerinin içine daha derin baktım. O gözlerde bana anlatılan bir hikâye vardı. "Ama ben taraf tutmasam bile, Hakan Basri Şenkaya'nın elinden tutup o sikik geçmişten çıkıp bugüne gelen çocuk yine onun tarafını tutacak."

"Ona bunu söyleyen Cenan olacak mı sence?"

"Umarım," dediğinde gözleri buz gibi baksa da dokunuşu ateş kadar sıcaktı.

Bana duyduğu kırgınlığın hâlâ burada kanlı canlı aramızda durduğunu hissedebiliyordum ama dokunuşu şefkatliydi.

"Cenan bunu yapmazsa, sen yapacaksın, değil mi?"

"Evet."

Bunu yapmak istemediğini görebiliyordum. Yüzümü avucuna biraz daha bastırıp, "Ben Muşta'nın yüzüne nasıl bakacağım?" diye fısıldadım

yavaşça. "Bana onun için çok önemli biriymişim gibi şefkatle yaklaştı hep. İlk günden beri onda gördüğüm şey şefkatti."

"Bir insanın yalanını öğrenmek kolaydır ama bir başkasına bu yalanı anlatmak zordur. Yapan kurtulur, diyen kurtulmaz diye bir laf var, biliyorsun." Gözlerini yüzümden çekip arkama çevirdi, bir yeri uzun süre izledikten sonra, "Bunu öğrendiğinde ne senin bilmen ne de benim bilmem onun umurunda bile olmayacak," dedi. "İçini oyan şey kimseyle ilgili ayrıntılara takılmayacağı kadar derin bir oyuk açmış olacak ona."

"Acı çekmesini istemiyorum."

"Ama çekecek," dedi, duraksayarak başımı salladım.

"Keşke tüm bunları yaşamak zorunda olmasaydı." Gurur'un kızmasından korkarak sessizce, "Olmasalardı," diye fısıldadım ama bu onu kızdırmadı. "Biliyorum," dedim sonra cesaretle. "Kalbin bana kızdı, gücendi belki ama beni anlamanı istiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Beni korkutan senin bana karşı çıkacak olman değildi, beni korkutan senin gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığıydı. Ben bir şeyi yaparsam o şeyin sonuçlarından korkmam, Gurur. Ben tek bir şeyden korktum. Seni kırmaktan. Bunu bil istiyorum. Zeliha hiçbir şeyden korkmadı, en korktuğu gecelerde bile cesaretiyle karşında dimdik durmayı başardı. Zeliha sadece seni kırmaktan korktu. Senin kırgın bakışların Zeliha'nın en büyük korkusu oldu."

"Zeliha."

İsmi dudaklarımdan birdenbire öyle sert döküldü ki, yanlış bir şey mi söyledim der gibi gözlerinin içine baktım. Parmakları boynuma doğru gelince bir adım geri çekileceğimi sandım ama yapmadım. Kıyafetimin altında kalan künyeye dokundu, soğuk parmaklarının tenime bıraktığı hisle irkilerek yutkundum. Künyeyi dışarı çıkardı ve künyenin ucu iki göğsüm arasına düştüğünde gözlerimiz yeniden birbirine mühürlendi.

"Bana çok kızdın mı?" diye sorabildim.

"Sen bir beton gibi döküldün benim kalbime ve senden başka herkesin aşamayacağı bir duvar oldun orada." Sigarayı dudaklarına götürdü, bir nefes çekti, bin nefes içime doldu. Duman dudaklarından dışarı süzülürken kelimelerin de aralanan dudaklarından döküldüğünü gördüm. "Ben âşık oldum sana."

Kalp atışlarım bir frekans sesi gibi yükseldi, kulaklarımı sağır eden bir çınlama gibi uzun uzun kafamın içinde, beynimde, zihnimde ve ruhumda uğuldadı. Kalp atışlarımı yenemedim, onlar beni yendi. Gurur

CamScanner ile tarandı

önce kalbimi göğsümün kafesinden aşağı itti, sonra o kalp düşüp parçalanmak üzereyken o kalbi yakaladı ve avuçlarının içine aldı; göğüs kafesime elleriyle beraber geri koydu.

"Zeliha, ben âşığım sana."

Dudaklarımı aralayamadım, donup kalmıştım.

"Hiç ölmeyeceğimi sanıyorken biri birdenbire, beklemediğim bir anda boynumu kırmış gibi, âşık oldum ben sana."

Bana doğru bir adım daha atınca olduğum yerde irkilerek gözlerimi kaçırmadan ona bakmaya devam ettim.

"Başına benim yüzümden daha bin türlü fenalık gelebilir, rüsva oluruz belki beraber, sana zarar da verir benim varlığım ama ne yapayım? Durduramam, durdurulacak gibi değil. Ben âşığım sana."

Bir adım daha attığında botlarının ucu botlarımın ucuna değdi.

"Sürünürüm senin için, gerekirse ölürüm de." Başını aşağı eğdi ve bir kez daha, saklayacak bir şeyi yokmuş gibi fısıldadı: "Çok âşık oldum sana."

Kelimeler dilimin ucuna tırmanamadı. Oysa dilimin ucu, kelimeler yokken bile ona duyduğum sevgiyle alakalı şeylerle doluydu. Elim hızla havaya kalktığında gözlerini kıstı. Avuç içim onun pürüzsüz yüzüne dokundu, avuçlarımın içinde kemiklerinin dokusunu hissettim.

"Ben de sana âşığım," dediğim anda dişlerini sıktı, avuç içlerime batan kemikleri hissederken gözlerimi gözlerinden ayıramadım. "Çok âşık oldum sana."

Avucumun altındaki kemikler kayboldu ve birdenbire gülümsemesiyle birlikte derin gülümseme çizgileri avucumun içinde şekiller oluşturdu. Alnını alnıma yaslamak için eğildiğinde hâlâ gülümsüyordu, o çizgileri parmaklarımın altında en net hâlleriyle hissediyordum.

Ona âşıktım, bana âşıktı, bu aşkın üzerinde duran kara örtü yavaşça sıyrılıyor, düşüyordu üzerimizden.

Ona âşıktım, bana âşıktı.

"Biliyordum," dedi, gülümsedim çünkü ben de biliyordum. Ama duymak çok başkaydı, bunu ondan duymak çok farklıydı. Biliyordum ki onun için de bildiği bu şeyi benden duymak çok farklı olmalıydı. "Ama bunu senden duymak her şeyi başıma yıkabilecek güçteymiş."

"Ben de biliyordum," diyebildim, sesim neredeyse hiç çıkmıyordu.

"Sanırım suya girmeliyim," dediğinde bir an afallayarak ona baktım. "Çünkü şu an dünyanın hiçbir yerinde hiçbir yer yanmıyorsa bile bil-

melisin ki, şu an benim içim cayır cayır yanıyor." Yavaşça geri çekilince ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi yüzüne baktım. Kalbimin vuruşları hâlâ çok kuvvetliydi, göğsümün derinliklerinde bir felaket gibi ilerliyor, yaşamımı tehdit ediyordu.

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Göle mi gireceksin?" diye sordum yeniden şaşkınlıkla. Bunu kastediyor olamazdı, evet, kalbimin vuruşları yüzünden bedenim yanıyordu ama havanın ne kadar soğuk olduğunu biliyordum. Donmak mı istiyordu?

"Evet." Bakışlarındaki ciddiyet kanımı dondurdu. Ellerimi koyacak yer bulamadığım için tırnaklarımı avuç içlerime daha sert bastırarak hareketlerini izlemeye başladım. Ne hissettiğini bilmek çok garipti, emin olmama rağmen doğrudan onun ağzından duyduğumda her şey yerli yerine oturmuştu sanki. Bir yanım her şey yıkılıyor gibi hissederken bir yanım tüm yaralarımın iyileştiğini, yıkılanların onarıldığını hissediyordu.

"Benimle suya girmek ister misin?" diye sorduğu an kaşlarımı kaldırıp ciddi olup olmadığını sorgular gibi baktım ona.

"Bu havada mı?"

"Bu göl hasta etmez, sadece iyileştirir," deyince kaşlarımı çattım. "Tatlı su hasta etmez."

"Kim demiş bunu?"

"Ben," dedi, ardından hiç beklemediğim bir anda deri ceketini çıkarıp yuvarlak yaka, beyaz tişörtüyle karşımda öylece durdu. Altında kamuflaj pantolonu vardı, üzerindeki beyaz tişört kamuflaj pantolonla çok uyumlu duruyordu. Kollarına baktım, geniş pazularında derisinin şeklini bozacak kadar belirgin damarlar vardı. Gözlerim bileğine kaydı ve kalın, damarlı bileğinde benim bileğimdeki bilekliğin eşi olduğunu gördüm. Çıkarmamıştı.

"Üşümekten mi korkuyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Oysa ben senin içinin de benimkisi gibi yandığına çok emindim tam şu an. Yoksa yanmıyor mu?"

"Yan-"

Birden susup kelimeyi tamamlamadan ona baktım, ardından hâlâ üzerimde olan ceketi çıkardım. Bu hareketimi beklemediği kesindi, şaşırdı ama bu gece şaşıracağımız çok daha fazla şey yaşanmıştı. Gurur

CamScanner ile tarandı

tişörtü yaka kısmından tutup çekerek çıkarınca bedeni yukarı kaykıldı ve belirgin karın kaslarını gördüm. Bedeni genişti, kaslarla oyulmuştu, koca vücuduna uyacak bir görüntüye sahipti. Bedeni yukarı doğru kayınca karnındaki çukurlar daha da belirginlik kazanmıştı. Tişörtü de deri ceketin üzerine bıraktı.

Elleri kemerine gittiğinde ona bakmaya devam ediyordum. Kemeri sertçe çekti, havada kemere ait bir şakıma sesi yankı uyandırdı, ardından kemeri de kıyafet yığınının üzerine atıp kamuflajını aşağı indirdi. Sadece siyah bir boxerla kaldığında etrafıma bakınarak ben de pantolonumu, çıtçıtlı boğazlı badimi ve botlarımı çıkarıp kenara koydum. Saçlarımın ucundaki tokayı çıkarıp örgülü saçımı bozdum. Karşısında sadece iç çamaşırlarımla kaldığımda etrafına bakındı, bu karanlık noktada, restoranlardan ve yapılardan oldukça uzaktaydık; birinin beni görmeyeceğinden emindi ama yine de kontrol etmişti. Beni iç çamaşırlarıyla ilk görüşü değildi, daha ileri seviyede bile görmüştü ama ay ışığının gümüşi ışığı çok güçlü olmadığından bedenimi ustaca gizliyordu.

Gurur da botlarını çıkarıp elini bana doğru uzatınca aramızdaki buzların biraz daha kırıldığını hissederek ona doğru bir adım attım. Bana uzattığı eli tuttuğumda gözleri karanlığa rağmen parlıyordu. Belki o gözlerde bana duyduğu kırgınlık vardı, belki o gözler bana hâlâ kızgın bakıyordu ama hissettiklerini de asla gizleyemiyordu.

Gölün önüne kadar geldiğimizde bakışlarımı ona çevirdim. Ardından, "Hasta olursam bana sen bakacaksın," diye mırıldandım, dudağının kenarı hafifçe yukarı çekildi ama bu dediğime bir cevap vermedi.

Beni aniden çekmesiyle bedenim öne doğru meyletti ve bir koca nefes içime doluncaya dek kendimi gölün içinde buldum. Ellerimizin ayrıldığını başta fark etmedim. Önce bedenime sert bir rüzgâr çarpmış gibi titredim, ardından bacaklarımı oynatarak kendimi yukarı ittim ve başım suyun yüzeyine çıktığında etrafıma bakınarak Gurur'u aradım.

Suyun karanlık yüzeyinde yalnızdım, yanımda değildi, panikle etrafıma bakındığım sırada bacaklarımın arasından bir şeyin geçtiğini hissettim ve hemen akabinde de arkamda yükselen dalgayı gördüm. Arkamda yükselen vücudunu sırtıma bastırdığında soğuk suyun içinde hafifçe titreyerek ona yaslandım. Kollarını suyun içinden çıkarmadan karnıma sardı, beni biraz daha kendisine çekti. Başımı onun boyun boşluğuna doğru gelecek şekilde arkaya attığımda bedenim rahatını bul-

muştu ama vücuduma çivi gibi batan soğuk yüzünden dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı.

"Söylesene," dedi hemen arkamdan, sıcak nefesi suyun soğuttuğu noktalarıma çarparak bedenimi gevşetti.

"Neyi?"

"Beni sevdiğini."

"Söyledim ya zaten." Geri çekilmeye çalıştığımda belimi daha sert kavradı, bacaklarımı oynatarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama tutuşu o kadar kuvvetliydi ki bunu başaramadım.

"Söylesene."

"Seviyorum," diye fısıldayıp çenemi suyun altına kadar soktum. Bedenimi tekrar yukarı çekiştirince alt dudağımı ısırdım. "Söyledim işte."

"Tekrar."

"Söyledim ya be!"

"Çemkirme."

Yüzünü göremediğim için huzursuzluk içinde göle bakarak, "Seviyorum," diye mırıldandım. "Kuyruğumu kıstığını sanıyorsan da eğer, bil ki kısmadım, kafanı yararım."

"Yaran sen ol."

Dudaklarını saçlarıma bastırınca suyun içine biraz daha gömüldüm. Bedenime çivi gibi batan su bu kez sıcak hissettirdi çünkü ıslakken suyun yüzeyine çıkıp havayı hissetmek beni fena şekilde üşütmüştü. Suyun içinde daha az üşüdüğümü fark ettiğim için kendimi yukarı itmiyordum.

"Sakallarını kestiğin için kızgınım sana," dedim, daha sonra onun da bana kızgın olduğunu hatırlayıp sustum. Surat astığını göremese de hissediyormuş gibi dudaklarını tekrar saçlarıma bastırdı. "Benim için bıraktığın sakalı hiç düşünmeden kesmene kızdım. Belki o an kızmaya hakkım yoktu ama kızdım."

"Senin için önemli olan kendi doğrunu yapıyor olmakken, beni kırdığını hissettiğin için kendi doğrunu bile yanlışın saydın," dedi, bu onu çok derin düşüncelere itmiş gibiydi ve ben de o bana bu cümleyi kurana dek, böyle yaptığını fark etmemiştim. "Benimle doğru bildiklerin için savaşırsın, Zeliha. Bunu en başında gördüm, sen de dile getirdin. Benimle savaşmaktan kaçtın çünkü doğru bildiklerin umurunda değildi, beni kırman umurundaydı."

Bu cümleleri kısık bir ses tonuyla, sıcak nefesi saçlarımın arasından süzülürken kuruyordu. Tekrar konuşmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

"Ne yaşanmış olursa olsun, günün sonunda beni mahvedecek bir yalan bile söyleyecek olsan, bunu gördüğümde senin için çarpan kalbimin seni bu kadar deli istememesinin imkânı yok." Alnını saçlarıma bastırdı. "Bu yuttuğum gerçek kalbime batıyor, onuruma batıyor, vicdanıma batıyor, Muşta'nın yüzüne bakarken bile damarlarım çekiliyor ama şunu anladım ki ben senin için kendime bile ihanet edebilecek bir adammışım. Çok korkunç bu. Bu kadar olmamalı."

Bedenimi yavaşça ona çevirdiğimde su etrafımda halkalar çizerek dalgalandı.

Kollarımı boynuna sarıp, ıslak kirpiklerine baktım ve "Başka biri olsa daha ağır tepkiler verirdi, Gurur," dedim kendimden emin bir sesle. "Bunu, o gece yaşanana dek bilmiyordum ama senin bana karşı sabrını, bu konuya karşı hassasiyetini gördüğümde, beklemem gereken tepkinin daha büyük olması gerektiğini anladım. İlk tanıdığım Gurur bana karşı bu kadar anlayışlı davranmazdı, yakar yıkar ve giderdi, biliyorum. Ama bu Gurur yanımda kaldı, Mert olarak değil, kendisi olarak, Gurur olarak. Sen bana tüm o açıklamaları yapana, Dide'nin tarafından bakmam gerektiğini söyleyene, babanın ne anlama geldiğini o kadar gerçekçi bir şekilde açıklayana dek, ben yaptığım normal bir şey sanıyordum. Sadece susmam gerektiğini sanıyordum ama bazen susmak, bir çocuğun hayatına mâl olabilirmiş."

"Konu sadece Muşta değildi, bunu anlamana sevindim," dedi anlayışla, gözlerinin içine uzun uzun bakıp sustum, o da sustu ama bu kez gözlerime farkındalıkla bakıyordu.

Birbirimizi seviyor oluşumuzun farkındalığıyla.

"Konu sadece Muşta olsaydı da duygusal baktığın için sana kızamazdım ama karşılığım kendimi savunur cinsten olurdu," diye itiraf ettiğimde başını anlayışla salladı. "Ama Dide'yi düşündüm, Dide'nin olduğu yerden bakılınca her şey... Susmamam gerektiği kadar kötüydü."

Alnını alnıma yasladı ve "Beni anlayabildiğin için sensin," dedi. "Çünkü sen hem kalbinle hem de mantığınla düşünmeyi bilen bir kadınsın ve bu seni her şeyden daha değerli kılıyor gözümde. Tüm insanlıktan."

"Tüm insanlıktan," diye fısıldadım usulca, bu onu gülümsetti.

"Bana âşıksın," dedi yumuşak, kadife gibi bir sesle.

"Evet." Gözlerimi yumdum. Boynuma dek suyun içine batmış hâldeyken, "Öyleyim," diye mırıldandım.

"Nesin?"

"Senin bana olduğun şeydenim işte."

Muzip bir sesle, "Söyle," dediğinde, "Önce sen söyle," dedim.

"Zaten önce ben söylemedim mi?"

"O yüzden tekrardan önce sen söyleyeceksin. Başlatan sendin."

"Kalbimde ihtilal başlatan kimdi peki?" diye sordu, anlamları sesine gizlediği soruyla beraber gözlerimi açıp gözlerinin içine baktım. Karanlıkta bile bu kadar aydınlık bakabilen bir adamın gölgesi nasıl karanlıktan koyu olurdu?

"Kalbinde bir ihtilal başlattım."

Dudakları dudaklarımın hizasına geldiğinde cümlem noktalanmıştı.

Gözlerimiz birbirine tutunmaya devam ediyordu ama dudakları artık dudaklarıma hiç olmadığı kadar yakındı. Üst dudağı iki dudağımın arasındaki yerini aldığında ensesinde duran parmaklarım hareketlenerek saçlarına doğru ilerlemeye başladı. Islak saçlarını avuçlarımın içine hapsettiğim an dudaklarının arasından kopan nefesin sesi, zihnimde yankılar uyandırdı ve üst dudağını yavaşça emdim.

Bu kısa temasın hemen arkasından çenesini sıkarak alt dudağını da iki dudağım arasına yerleştirdiği için ağzımı daha fazla aralamak zorunda kaldım. Dudaklarının tamamı ağzıma yaslı duruyorken çene kemiğimi sızlatacak kadar çok aralamıştım dudaklarımı. Bir süre sonra dudaklarının aralandığını ve sıcak dilinin ağzımın içine girdiğini hissettim. Saçlarını çok daha sıkı, kökleri hayatıma bağlı dalları tutuyormuşum gibi tutmaya başladım.

"Sana kızgınım," diye hırladı ağzımın içine doğru. "Kırgınım." Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı ve bedenimi geriye doğru iterken su ile birlikte onun akıntısına kapılıp kendimi bıraktım. "Ama âşığım sana."

"Kızgınsın, biliyorum. Danıldın da bana." Dudaklarımı dudaklarına sürterek fısıldadım. "Ama ben çok âşığım sana."

Kollarını boynuna daha sıkı sarmamla beni gölün içindeki çıkıntılı bir kayalığa yaslaması bir oldu. Sırtımda pürüzleri çok net hissetmedim çünkü bedenimi büyük avuçlarıyla korumaya almıştı. Bir elini belimden uzaklaştırıp suyun yüzeyine çıkarınca bir sürü su damlası yüzüme aktı.

Avucunu kayalığa yaslayarak beni kayayla arasında resmen kıskaç altına aldıktan sonra dudaklarını daha derin, daha sert öpmeye başladı.

CamScanner ile tarandı

Öyle çok kapılmıştım ki öpüşlerine, artık elimde olmadan mırıldanıyordum ve bu fark ediyordum ki onun da çok hoşuna gidiyordu.

"Bunu özledim," dedi dudakları dudaklarıma yaslıyken.

Nefes nefeseydi, sıcak nefesi içime öyle bir akıyordu ki ne suyun soğukluğu ne de havanın suyun ıslattığı yerleri ısırır gibi üşütmesi umurumdaydı. Tek umurumda olan nefesinin içime yoğun bir şekilde akıyor oluşuydu ki bu kesinlikle cehennemden daha sıcak bir şeydi. Tanrı bu nefesi cehennem olarak önüme sunmuş olsaydı bu cehennemi kazanmak için günahkâr olurdum.

"Bunu özledim," dedim dudaklarını kastederek.

Saçlarını daha sert kavradım ve boğazından gelen sesi dinledim, kesik nefeslerine katılan sert bir hırıltısı vardı; bunu duymayı seviyordum çünkü bedenine cemre gibi düşürdüğüm tutkunun alevlerinden yükselen çatırtı seslerini anımsatıyordu.

"Öp beni," dedi sanki dudaklarımız birbirine yaslı değilmiş de dakikalardır öpüşmüyormuşuz gibi.

Kendimi tutamayıp dudaklarımı daha fazla araladım, dudaklarını dudaklarımın arasına alarak ezdim ve dilinin de dudaklarıyla beraber ağzımın içinde ezildiğini hissettim. Dili ağzımın içine tekrar girdiğinde bu kez bir yılan kadar kıvraktı, kelimeleri dilinin ucuyla ağzımdan topluyormuş gibi hissettirmişti bana. Parmaklarım saçlarından ayrılarak yüzüne doğru kaydı, kemikli yüzünü parmaklarımla kavradığımda ise dudaklarımın içine kendine dair bir iz bırakıyormuş gibi usulca inledi. Dudakları çeneme doğru kaydığında güçsüzce omuzlarına tutundum ve kendimi yukarı ittim. Sırtım kayalığa sürtündü ama canım acımadı, tek hissettiğim oydu, onun dokunuşlarıydı, sıcaklığı ve dudaklarıma düşürdüğü cemrelerdi.

Elleri birdenbire aşağı inip ona sardığım bacaklarımı kavradı, kalçalarıma doğru kaydı. Büyük avuçlarının baskısını kaybettiğim kiloları rağmen hâlâ dolgun olan kalçalarımda hissettim. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı, gözleri ruhuma dokunuyordu, dokunuşlarının derinliğini ise tüm bedenimde hissediyordum.

"Seni özledim," dedi sonunda konuşabildiğinde, sesi pürüzlüydü, tutkuyla ağırlaşmış gibiydi. "Sana olan özlemim her geçen gün katlanarak arttı, seni görebileceğim ânın gelişini beklemek şafak saymak gibiydi." Dudaklarımız birbirinden ayrıldığı anda peş peşe sıraladığı kelimeleri iri gözlerle dinledim. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?

Yanındayken bile özlediğimi. Sana dokunurken, seni öperken, sana karışırken bile seni özlediğimi biliyor musun?"

"Bilmek istiyorum," diye mırıldandım, sesim öyle güçsüzdü ki bir an bu beni utandırdı, böyle olması yüzümün ısınmaya başlamasına neden oldu.

Kayalıktan destek alarak bana biraz daha yaklaşınca, bacaklarımı beline sardığım için bedenini tam bacak aramda hissettim. Bedenime alev gibi yayılan bu temas, gözlerimi kısıp dikkat kesilerek boşluğa bakmama neden oldu. Dudakları çenemde dolaştı, dişleri çeneme sürtündü ve büyük avucu boynumda kayarken nabzımı avuç içiyle ezerek boynumu öptü. Bacak arama kendini biraz daha bastırmasıyla nefesim boğazımın içinde kayboldu, ciğerlerime ulaşamadı, göz bebeklerimi genişleten bu hareketin hemen arkasından bunun sonuçlarını bacak aramda hissettim.

Bedeni bir kaya kadar sertti, sırtımı yasladığım kayadan bile daha sertti.

Parmaklarım hissettiklerimin gerçekliğiyle alev alan çıralar gibi onun sırtında kaymaya başladı. Bunun onu daha da kışkırttığını hissettim. Dili boynumdaki ıslak deride dolaştı, dişleri o deriyi arasına alıp kıstırdı ve ısırarak uzattı. Canımın acısına, hissettiklerimin yoğunluğuyla beraber başka bir his daha dâhil oldu. Bu his, tamamen yabancısı olduğum bir his değildi, aksine tanıdıktı; bu hissi bana ilk verişi değildi. Bu hissi ondan ilk alışım değildi.

"Hissediyor musun?" diye sordu nefes nefese, neyi hissettiğimi çok iyi biliyordum ama kelimeler kor olup dilimin ucunda tekrar tutuşmaya başladıklarında sadece sırtını tırnaklayabildim. "Hissediyorsun," derken sesi pürüzlüydü, alay da vardı o seste, neyi hissediyor olduğumu bilmemin ikimiz arasındaki ahlaksız sırrına gülüyordu. "Böyle hissediyor musun?"

Beni kayalığa biraz daha bastırıp sertliğini iki bacağımın arasına yasladığında, yanaklarıma çöken ısıyla tırnaklarımı sırtına daha derine girecek şekilde bastırdım. Bedeninin üzerime baskı yapmasıyla etrafındaki su kütlesi dalgalanarak bedenime çarpmıştı.

O kör karanlıkta, bir yıldız olup bacaklarımın arasında yükselen adama bakma ihtiyacıyla başımı kayalığa bastırdığımda meraklı ve keskin bakışları tenimin üzerinde âdeta süzüldü.

CamScanner ile tarandı

"Nasıl hissettiğini söyle," deyince afallayarak tırnaklarını derisinde gezdirdim.

"Hangi konuda?"

Bu söylediğim onu gülümsetti. "İstersen bana olan aşkından da bahsedebilirsin."

"Sorduğun soru bununla ilgili değil miydi yani?"

"Olmadığını bilecek kadar sıcak vücudun." Yüzünü yüzümün hizasına getirdi. "Buz gibi gölün içinde, iki bacağının arası, yaslandığım bu yer, nasıl bu kadar sıcak olabilir?"

Sertçe yutkundum. "Buz gibi bu gölün içinde, bana yaslandığında hissettiğim sertliğin sebebi neyse, hissettiğin sıcaklığın sebebi de o."

Dudaklarımızı birbirine dokundurmadan hemen önce, "O sıcaklığı hissetmeme izin veriyor musun?" diye sordu, bakışlarım ânında dudaklarına saplandı ve bedenim sanki dudaklarımdan önce izne dair kelimeleri savurmaya başlamış gibi onun bedenine saplandı. "İzin veriyorsun," derken sıcak nefesini ıslak yanağıma vermişti. Eli yavaşça kalçalarımdan yukarı tırmandı, öne doğru geldi ve karnıma dokunduğunda birbirine saplı duran bakışlarımız daha da yoğunlaştı.

"Evet," dedim sanki bu izni çoktan vermemişim gibi. "İzin veriyorum."

Suyun içinde alev gibi yanan parmaklarının karnıma dokunduğunu hissettiğimde, içime çektiğim nefesimle beraber kaburga kemiklerim dışa kavis oluşturdu ve karnımda koca bir oyuk oluştu. Parmakları tenimi yakarak orada kanayan alev oyukları bıraka bıraka göbek deliğimden aşağı indi, kasıklarımı aştı ve iç çamaşırımın lastiğinin üzerinde durdu.

"Burada benim için bir şey var."

"Evet," dedim puslu bir sesle. "Hep senin için."

"Hep, evet," dedi, konuşmakta güçlük çekiyor gibi bir hâli vardı. Parmakları lastiği yavaşça çekerek içeri geldiğinde gözlerimi gözlerinden çekmeden sertçe yutkundum. "Bacaklarını serbest bırak," diye fısıldadığı anda dediğini yaptım, suyun içinde salınan bacaklarımla beraber parmaklarını vajinamın üst kısmında hissettim. Vajinama değil, kasıklarımın altına dokunuyordu ama dokunuşu henüz derinleşmemiş ve asıl hedefi olan yere ulaşmamış olmasına rağmen kasılmama engel olamadım. "Kasılıyorsun," derken sesi o kadar derinden geldi ki bu sesin beni ürküttüğünü hissettim. "Şimdiden aç mı hissediyorsun?" diye sormasıyla bacaklarım bilinçsizce aralandı.

Gurur'un buz sıcağı bakışları gözlerimden ayrılmadı, parmakları vajinam boyunca ilerledi, vajinamın dudakları üzerinde dolaşan parmaklar, omurgamdan yukarı şiddetli bir titreyişin yükselmesine neden olacak noktaya basınç uygulayınca dişlerimi sıkarak inledim. Tepem parmaklarının altındaydı, basınç istediğimden az olsa da parmaklarına çarpan nabzımı hissedebiliyordum.

"Gelincik," dedi kesik çıkan bir sesle. "Bu küçük yumru seni azdırdığım için mi böyle şişti?"

Yumrunun, yani onun parmaklarının altında çaresiz hisseden tepemin daha sert, bir kalp gibi vurduğunu hissettim. O da parmaklarının ucunda bunu hissetmiş olacak ki gözlerimin içine daha sert gözlerle bakarak tepemi iki parmağının arasına alıp yavaşça ezdi.

Birden artan hiddetli basınçla başımı geriye atıp kayalığa yasladım ve dişlerimin arasından, "Gurur," diye fısıldadım.

"Evet, işte böyle ismimi söyleyeceksin."

İki parmağı arasında sıkıştırdığı tepemi hafifçe sıkarak okşayınca gözlerimin önünde yıldırımlar çakıyormuş gibi nefes nefese inledim. Dişlerimi sıkarken gözlerimin beyazı görünecekti neredeyse, bu olmasın diye gözlerimi sıkıca yumdum ama Gurur bir kez daha sıkarak parmaklarının arasındaki yumruyu hassas yerlerinden vurunca tekrar çaresizlik içinde, "Gurur," diye inledim.

"Küçük yumrun sana sandığımdan daha çok mu zevk veriyor yani?" diye sorarken sesinde alay olsa da hissettiğinin alay olmadığını biliyordum. İstekten birdenbire alevler içinde kalan vücudum ihtiyaçtan kavruluyordu.

"Dokun," dedim bilinçsizce, bu hoşuna gitmiş gibi gözlerini kısarak yüzüme bakarken iki parmağı arasına kıstırdığı yumruyu parmak uçlarıyla sıkıp bıraktı, tekrar yaptı, tekrar ve tekrar...

Zevkten deliye dönene dek bunu tekrarladı. Gölün içinde olmamıza rağmen, nasıl oluyordu da ben bu gölgen daha ıslak olabiliyordum?

"Daha sert bastır, lütfen," döküldü dudaklarımdan.

"Böyle mi?" diye sorarken parmaklarının arasına kıstırdığı tepemi daha sert sıkıp bıraktı ve bu ritmi korumasını dilenir gibi bileğini tuttum. Suyun içinde kavradığım bileğini saran parmaklarıma çarpan nabzı vuruyordu. "Bunu mu istiyorsun, Zeliha?"

Bu soruyla beraber parmaklarının arasında yuvarladığı tepemi serbest bırakıp, bu defa göğüs kafesim parçalanıyor gibi hissetmeme neden

CamScanner ile tarandı

olacak şekilde parmağını tepeme bastırdı ve ıslak dokuyu sertçe, ezer gibi okşamaya başladı. Soluk soluğa, onun ismi dudaklarımdan anlamsız bir mırıltı gibi öylece dökülüp giderken alnımı ıslak omzuna yasladım ve çaresizce inlemeye başladım.

"Deliğinin küçük ağzı ben bu şişmiş minik yumruyu ezdikçe açılıyor mu yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu ahlaksızca, ses tonuyla kelimeler birleştiğinde bedenimdeki etki arşa tırmanıyordu. Parmağı aniden tepemden aşağı kayarak deliğimin sınırlarında dolaşınca gözlerimi güçlükle açıp dişlerimi omzuna bastırmış hâlde onun arkasında kalan göl manzarasına puslu gözlerle baktım. "Küçük deliğin burada," diye fısıldadı ve parmakları deliğimin sınırlarında dolaştı. "Çok acıkmış."

Titreyen bir sesle, "Gurur," dedim. Dudaklarımın arasından, "Evet," döküldü hemen ardından. "Senin için açım." Çenemi omzuna daha sert bastırıp elimi bileğinden çekmeden parmaklarını biraz daha oraya bastırmasını sağladım. "Lütfen açlığımı gider."

"Siktir," dediğini duydum, sesi ürkütücüydü, belki de bir yırtıcıya bedeninde ölümcül bir yara varken yaklaşmamalıydın, çünkü yırtıcı kanın kokusunu alınca durmazdı, seni parçalamak için sana doğru gelmeye başlardı.

Parmaklarının vajinamın sınırlarında dolaşarak tekrar tepeme tırmandığını hissettim ama bu defa deliğimin giriş kısmından parmaklarının ucuna bulaştırarak yukarı taşıdığı bana ait sular da tepeme yayılmıştı. Parmaklarıyla yaydığı sıvı sayesinde tepemi daha rahat okşamaya başladığında dişlediğim omza doğru güçsüz bir çığlık attım.

"Senin aç deliğini doyuran ben olacağım," dediğinde parmaklarını oraya daha sert bastırıp beni sertçe okşamaya devam ediyordu. Kulağıma yaklaştı ve kasıklarım birbirine düğümleniyormuş gibi hissetmeme neden olan o cümleyi kurdu. "Bunu sikimle yapacağım."

Boğuk bir şekilde inlerken gücüm çekildiği için bileğini serbest bıraktım ve kollarımı boynuna sarıp nefes nefese bir şekilde omzuna yaslandım. "Yap," diye fısıldadım bilincimi onun parmak uçlarına emanet etmişim gibi.

Bunu duyduğunda hırıltısı çoğaldı, aldığı nefeslerin seslerini duyuyordum, bir yırtıcıya ait gibiydi. "Bunu sikinle yapmanı istiyorum," diye fısıldadığımda, sesim öyle az çıkmıştı ki duyup duymadığından emin bile değildim ama duyduğunu parmağını birden sertçe tepeme bastırıp diğer iki parmağıyla vajinamın dudaklarını ayırır gibi açtığında anladım.

"Tekrarla," dedi sertçe. "Ne dedin?"

"Yap," diyebildim, vajinamı parmaklarına doğru ittiğimde bu hareketimin de onu harladığını biliyordum, hissedebiliyordum delirdiğini. "Açlığımı gider," diye devam ettim, ettiği küfürleri duyamaz hâldeydim, bir şeyler söylüyordu ama o da benim gibi çok sessiz konuşuyordu. "Açlığımı içime girerek gider."

"İçine girmemi mi istiyorsun?" diye sorarken parmaklarıyla vajinamı aralamaya devam ediyordu. Sesi öyle deliye dönmüş gibi çıkıyordu ki onun da parçalanma noktasında olduğunu, kendisini tutmasının imkânsız bir seviyeye yaklaştığımızı biliyordum. "Söyle bana, o küçük amının içine dibine kadar girdiğimde doymuş hissedecek mi?"

Bedenimdeki kasılmaları sonlandırması için ona yalvarabilirdim. "Lütfen," diye fısıldadığımda neyden bahsettiğimi bir anlığına ben bile bilmiyordum, kafam bulanıktı, kelimeler birbirine çarparak devrilen domino taşları gibiydi; kafamın içinde binlerce devrilmiş domino taşıyla sadece inleyebildim. "Sen içime girdiğinde, ben doymuş hissedeceğim. Lütfen."

"Hakkında fikrin dahi olmayan bir şeyi istiyorsun," derken sesinde alay yoktu. "Benim tamamımı içine alabileceğini sanıyorsun." Bu kez alay vardı işte. "Ben içine tamamını alabileceğin kadar küçük değilim." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp dudaklarıma doğru inledi. "Bedenimin ne kadar büyük olduğunu biliyorsun, değil mi? Sen yeterince hazır bile değilsin." Parmaklarıyla sertçe okşamaya devam ettiği sırada bilmediği bir şey varsa, o da tamamen hazır hissettiğimdi. "Seni bana alıştırmak için bazen seni parmaklarımla dolduracağım, içini parmaklarımla hazırlayacağım, daha sonra akşamını birlikte geçirdiğimiz yataktan ertesi sabah bile çıkmayacağız, belki de yataktan çıkmayan sen olacaksın çünkü benim çıkmadığım yer senin amının içi olacak."

Elim göğsü boyunca kayıp suyun içine daldığında ne yapacağımı biliyormuş gibi dişlerini sıktı. Kafamı kaldırıp puslu gören gözlerimle ona baktım. Bağışıklık kazanmayı bir türlü başaramadığım güzel yüzüne bakarken kasılmaya devam ediyordum, dokunduğu her yer un ufak oluyormuş gibi hissediyordum. Gözlerinin içinden gözlerimi tek bir an olsun çekmeden parmaklarımı boxerının önüne sürttüğümde dişlerini daha sert sıktı; çene kemiğini ve çukurlaşan yanaklarını izlerken alt dudağımı ısırarak inledim.

CamScanner ile tarandı

"Sert," diye fısıldadım kumaşın arkasından hissettiğim kadarıyla, bu söylediğim çenemi sertçe kavramasına neden oldu.

Dudaklarımı dışarı doğru kavislendirecek şekilde sıktıktan hemen sonra dışarı uzanan dudaklarımı dişleriyle ısırarak çekti, uzattı ve ardından beni sertçe, dilini kullanarak öpmeye başladı. Bu olurken tırnaklarımı boxerın kumaşında dolaştırmaya devam ediyordum; taş gibi bir sertlik de tırnaklarımın temasıyla kalp misali çarpıyordu.

Dudaklarımı parmaklarıyla sıkarken, "Durmazsan," dedi, gözlerim hızla dudaklarına indi. Tehditkâr kıvrımı izlerken dokunuşlarına karşılık vermek ister gibi kendimi onun parmaklarına doğru itiyordum. Bir elinin parmakları vajinamı küle çeviriyordu, bir elinin parmaklarıysa dudaklarımı öyle bir sıkıyordu ki uyuşmuştum ve onunla sertçe öpüşmek istiyordum.

"Durmazsam ne?" diye sordum, dudaklarımı sıktığı için sesim tuhaf çıkmıştı.

"Durmazsan burada içine gömülmek zorunda kalırım." Gözlerinin içinde parıldayan ciddiyete bakarken sanki bu söylediği bedenime bir emir vermiş gibi kadınlığım parmaklarının ucunda kasıldı. "Siktir, amcığın beni içeride istiyor gibi kasılıp duracak mı böyle?"

Ahlaksız sözleri bedenimde zonkladı. Tırnaklarımı kumaşta dolaştırdım, tekrar ve tekrar... Sonrasında hiç beklemediği anda kumaşın altındaki sertliği kavramak istiyormuş gibi avucumu oraya yasladım. Gurur başını geriye doğru atarken, "Amına koyayım," dedi sertçe, dudaklarımı âdem elmasına bastırmama neden olan görüntüye dur demek imkânsızdı. Boynunu gerip başını geriye attığı anda âdem elması derisini yırtacak bir çıkıntıya dönüşmüştü. O çıkıntıyı dudaklarımın arasına alarak boxerın altındaki sertliği kumaşa rağmen sıcaklığıyla hissederek daha sıkı kavradım. "Sikeceğim şimdi," diye tısladı yeniden, küfürleri kasıklarımdaki arzuyu besliyordu. "Off!"

"İstediğin buysa," dediğimde ne söylemeye çalıştığımı anlamaya çalışıyormuş gibi başını hafif bir açıyla aşağı indirmeye çalıştı. Geri çekilip gözlerinin içine arzudan buğu çökmüş gözlerle baktığımda parmakları beni yavaşça okşamaya devam ediyordu.

"İstediğim buysa?" diye sordu.

"Ettiğin küfürleri hatırla," diyebildim, ardından parmağını öyle bir noktama bastırdı ki kısık bir inilti çıkararak başımı geriye attım ve bedenim suyun içinde bir yay misali gerildi.

"İstediğin bu, öyle mi?" diye sorarken parmağını oraya daha sert bastırıp, beni parçalamak ister gibi okşamaya başladı. Tüm kanım çekiliyormuş, damarlarım kuruyormuş gibi hissederken ellerimi hızla geri çekip kayalıklara koydum.

Bu onu daha çok zevklendirmiş gibi alaycı bir şekilde güldü, artık ona dokunamamam ve bana üstünlük kuruyor olması çok hoşuna gitmişe benziyordu. "Yani seni sikmemi mi istiyorsun?" Bu soruyu öyle sinsi bir ses tonuyla sormuştu ki, algılarıma kara bir bulut gibi çökmüş sorusuna uzun süre cevap veremedim, tek yapabildiğim inlemek ve parmaklarının altında çaresizce kasılmak oldu.

"Cevap veremiyor musun, küçük gelinciğim?" diye sorarken parmaklarını oraya daha sert bastırmaya başlamıştı. Beni bir kayalığa sıkıştırmış, tüm bedenim onun hükmü altında gibi hissettiğim bu saniyelerde acımasızca parmak uçlarıyla şekillendiriyordu. Parçalanıyor gibi hissederken uzun tırnaklarım birkaç defa bilinçsizce ona uzandı, çırpınır gibi hareket etmeye çalışırken hem inledim hem de uzun tırnaklarım onun eşsiz derisini yırtar gibi çizdi.

"Ne istediğini söyleyemiyor musun? O kadar mı zevke geldin?" diye sordu bastıra bastıra, tıpkı parmaklarını zevk noktama bastırıp tüm bedenimi erittiği gibi zihnimi de eriterek. "İçine girmemi istemiyor musun?" Başımı olumsuz anlamda salladığımda, bu kez, "Yani istiyor musun?" diye sordu, onu görmesem de sırıttığını hissedebiliyordum. Başımı şallarken sadece inleyebiliyordum. "Seni sikmemi mi istiyorsun?" diye sormasıyla eş zamanlı olarak tepemi öyle bir sıktı ki başım geriye doğru düşerken saçlarım kayalıklara takıldı.

"Evet," diye inledim çaresizce. "Evet, lütfen."

Biraz daha bastırırken, "Evet ne, sevgilim?" diye sordu sertçe.

"Beni sikmeni istiyorum." İşte bu dudaklarımdan döküldüğünde, bir eli enseme kaymıştı, kafamı kaldırmıştı ve ben daha ne olduğunu anlayamamışken parmaklarının arasında parçalara ayrılırken o beni sertçe öpmeye başlamıştı.

Öpüşü öyle açlık yüklüydü ki, başta bu açlık bedenimde çınlayan isteğe rağmen beni korkuttu. Daha sonrasındaysa güçsüz ellerim onun yüzüne gitti, yüzünü iki avucumla yakalayıp sıkıca tutmaya başladığımda dişlerimizi birbirine çarpa çarpa sertçe öpüşmeye başladık.

Durmadı, bana dokundu, beni suyun dibine gömdü, suyun yüzeyine çıkardı, boğdu, nefes oldu; parçalandığımı hissettim ama beni toparla-

CamScanner ile tarandı

yan o oldu. Bedenim sarsılıyor, dudaklarımın arasından ıslık gibi kayıp giden iniltiler öpüştüğümüz için onun dudaklarının aralığından içeri sızıyordu.

Ruhumu bedenimin içinden sökül almış gibi hissetmekten alıkoyamadım kendimi. Bedenimin içi bomboş kalmış, ruhum onun parmak uçlarına yayılmış, parmak uçlarında kelimelere dönüşmüştü sanki. Uzun süre, bedenimdeki tüm kuvvet çekilmiş olmasına rağmen sertçe öpüşmeye devam ettik. İstediğim her şeydi. Körkütük tutkulardı, ağır ve ahlaksız dürtülerdi, utandıracak kadar yoğun olan her şeydi; baştan aşağıya ihtiyaçtı.

"Ruhumu taşırdın," diyebildim dudaklarına doğru.

"Ruhun benim," dedi sertçe. "Kalbin benim. Kalp atışların, nabzın, en karanlık noktaların, zevkin, içinde sakladığın yırtıcı dişi benim, hepsi benim için ve bana. Tıpkı benim sana olduğum gibi." Çenemi tutup kaldırdı, dişlerinin arasına aldı, ısırdı, ardından tekrar dudaklarımı sertçe öptü ama konuşmaktan geri durmadı. "Taşıracağım seni. Parmaklarıma taşan zevk suyun gibi, içindeki her şey bana taşacak, taştığını iddia ettiğin ruhun gibi."

Dudaklarımız tekrar birleştiğinde artık kelimeler kaybolmuştu. O kadar uzun süre öptü ki beni, tek ihtiyacı olduğunu hissettim. Tek ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ben onu öperken o da bunu hissediyordu.

"Biz Zeliha," dediğinde dudaklarımız usulca ayrılmıştı. "Tüm duygularımızla sevişmenin ötesinde, vahşi dürtülerle seks yapmanın da çok ötesinde, başka bir yerdeyiz. Biz seninle orada hem tüm duygularımızla birlikteyiz hem de tüm vahşi dürtülerimizle. Sana verdiğim tek şey sevişmek olmayacak ve hiçbir zaman sadece seks yaptığımızı da düşünmeyeceksin." Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Söylediklerinin ne anlama geldiğini hissetmeden bilebilmek mümkün değildi, şimdiyse biliyordum. Ne anlatmaya çalıştığının farkındaydım. "Ne yalnızca sevişeceğiz ne yalnızca sikişeceğiz. Biz ikisi birden olacağız. Seni tüm kalbimle ve vahşi olan her dürtümle istiyorum. Seviyorum." Alnını alnıma bastırdı. "Birini bu kadar sevmek, en vahşi şey zaten. Ben seni en vahşi hâlimle, istiyorum. En vahşi hâlimle, seviyorum."

"Seni seviyorum," dediğimde göz bebeklerinin genişlediğini gördüm, çünkü artık gözleri içinde olduğumuz karanlık kadar koyuydu.

"Seni seviyorum."

Beni gölden kucağında çıkarmıştı. Sanki bacaklarımın tutmadığını biliyordu, söylememe gerek bile yoktu. Bedenimde bana dokunmuş olmasından öte, ondan duymuş olduğum şeylerin de etkisi kaldığı yerden devam ediyordu. Damarlarımda durdurulamaz bir uğultuyla üzerime kıyafetlerimi giyerken gözlerimi tek bir an olsun ayırıp ondan uzaklaştıramamıştım.

Botlarımı giydiğim sırada o çoktan üzerini giyinmiş, deri ceketi kollarından geçiriyordu. Gözlerimiz birbirimize ne zaman dokunsa yanaklarımın içini dişledim, o da bana yamuk bir gülümsemeyle baktı. Sanki yaşanan her şey birkaç dakika önce gerçekleşmemiş gibi sessizdik.

Saçlarım ıslak olduğu için bedenimdeki artçı sarsıntılar çoğaldı, içimin üşüdüğünü hissederek arabaya doğru ilerledim. Şehir merkezinden epey uzakta olduğumuz ve etraf ormanlık alandan ibaret olduğu için hava normalden daha soğuk hissettiriyordu.

Ön koltuğa yerleştiğim an araba onun ağırlığıyla hafifçe sallandı. Hiç beklemeden ısıtıcıyı çalıştırdığında ısıtıcıyı kendisi için çalıştırmadığını biliyordum. Bakışlarımı ona çevirip sertçe yutkunduktan sonra, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Seni yeterince üşüttüm, ısıtmayı denedim ama sadece bir kısmın ısınmış olmalı." Göz ucuyla bana bakarken kurduğu cümle yanaklarımın ısısını arttırsa da gözlerimi ondan uzaklaştırmadım.

"Ben seni ısıtamadım ama," dediğimde, bunu beklemediği her hâlinden belli olacak ki kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Beni ısıtmanı istemedim," dedi. Bir an afalladığımda da "Sana dokunurken karşılık beklemiyorum," diye devam etti cümlesine. Bu hassasiyeti, gülümsememin genişlemesine neden olmuştu, gülümsediğimi görünce kaşları iyice çatıldı. "Ne var be? Ne sırıtıyorsun?"

"Karşılık bekliyorsun demedim ki deli."

Sanki az önce aslan gibi kükreyen o değilmişçesine, "Öf ya," diye söylendi konuyu değiştirerek. "Islanmamış olsaydık göl levreği yerdik şimdi."

"Öf ya demek," diye mırıldanarak sırtımı koltuğa yasladım. Gülümsememi bastıramıyordum.

"Ne varmış?"

"Konuyu değiştirme hızın çok tatlıymış."

CamScanner ile tarandı

"Neyi değiştirmişim şimdi?" diye homurdanarak cipi çalıştırdı. Geri geri sürdüğü cip yola çıktığı anda direksiyonu sertçe çevirdi ve araç boş yolda ilerlemeye başladı.

Gözlerimi usulca ona değdirip, "Gurur," diye mırıldandım. Göz ucuyla bakışlarıma karşılık verdi.

"Hım?"

"Senin için zor olmuyor mu?" diye sorarken yüzüm kızarmamış, resmen bordoya dönmüştü. Neyi kastettiğimi anlayamamış gibi başını bana doğru çevirip çatık kaşlarla, sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Ne zor olmuyor mu, yavrum?"

Söyleyeceğim şey dilimin ucuna gelirken tüm cesaretimi toplamıştım. Gidebileceğimiz en uç noktaya gitmiştik zaten, o uç noktadan sonrası uçurum olsa da ve düştüğümüzde bin parçaya bölünecek olsak da artık kaçmanın bir anlamı yoktu.

"Cinsellik." Bir an dudaklarımdan dökülen bu şeyin onda derin bir şok etkisi yarattığına şahit oldum. Daha sonra şok, yerini alaycı küçük bir kıvrımla şekil kazanmış dudaklardan bana uzanan gülümsemeye dönüştü. "İki seferdir bana yaklaşıyorsun ama..."

"Ama ne?"

"Sadece beni düşünüyorsun, kendini değil," dedim pat diye. İşte bu cümle, o alaycı gülümsemeyi anlık olarak dondurdu, bakışlarının derinleştiğini hissettim. "Yola bak lütfen," diye fısıldarken korktuğum bir kez daha kaza yapmamız değildi aslında, korktuğum bakışlarıydı çünkü tutku dev dalgalar gibi yükselirken konuşmak ne kadar kolaysa, sakinlik üzerimize çığ gibi düştüğünde konuşmak o kadar zor geliyordu.

Utandığımı düşünsün istemiyordum, aslında buna utanç da denilmezdi, bu alışkın olmadığım bir durumu kabullenme aşamamdı ve insanlar bir şeyleri hemen kabullenemezdi. Vücudum her şeyi kabul ediyor olsa da mantığım hâlâ durmam gereken noktalar olduğunu savunuyordu.

"Sadece beni düşünüyorsundan kastın ne? Kendimi neden düşüneyim? Bana seni düşünmek yetiyor," dedi, ciddiyeti sesinden okunuyordu, yola çevirdiği gözlerindeki ciddiyeti de görme isteğiyle bakışlarımı ona çevirdim. Bakışlarımı hissettiğini biliyordum, ona baktığımı eminim ki biliyordu ama beni köşeye sıkıştırmak istemediği ya da yine cipin içinde başımıza bir şey geleceğinden korktuğumu düşündüğü için bana doğru bakmadı, sadece yolu izledi.

"Böyle bir konuda kendini de düşünmek kötü bir şey değil ki."

"Bana seni düşünmek yetiyor da artıyor bile."

"Ben de seni düşünmek istiyorum belki."

Bu kadar cesur kurulmuş bir cümlenin onun hoşuna gideceğini elbette biliyordum fakat boynuma kadar suya batmışım hissiyatı kaybolmadı. Boğulmaktan korkar gibi gözlerimi ön camdan dışarıya çevirdim çünkü ona bakmak, boğulmaktan korktuğun denizin derinliğine bir adım daha atmak gibiydi.

"O ne demek?" diye sordu keyifle. "Aç biraz bu konuyu, merak ettim, Matmazel Zekâ Küpü."

Tırnaklarım kıyafetimin kumaşında tur bindirirken düşüncelerimi en yalın hâlde nasıl söyleyebileceğimi düşünmeye başladım. Saniyeler birbirine yapışmış ikizler gibi hızla akarak zamanı örerken sessizliğim yavaşça derinleşiyordu. O bana her şeyi en açık hâliyle söylemişti. Argo terimler dudaklarından dökülürken onun ciddiyetinin ve içtenliğinin tadına bakmıştım, ben onun kadar argo terimler kullanmayı en azından sakinlik çığının altındayken doğru bulmuyordum. Tutkular dev alevden dalgalara dönüşürken evet, benim de dudaklarım günah akıntılarıyla aralanabilirdi ama şu an zamanı değildi.

"Demek istediğim..." Söylemek istediğim şey dudaklarımın arasında yeni bir sessizlik doğumuna neden olsa da bu defa doğum kısa sürdü. Kelimelerin ilk nefesi boğazlarından geçti ve dudaklarım cümleler için aralanmaya başladı. "Öyle anlarda tıpkı benim gibi çok istediğini görüyorum, hatta benden daha çok istediğini görüyorum. Kara bir gölgeye dönüşüyorsun, üzerime çöküyorsun ve sen dışında her yere kör oluyorum, alıştığım sadece üzerime yaydığın karanlık oluyor. Peki sen ne hissediyorsun?"

Bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildiğinde hâlâ yola bakıyor olduğunu gördüm. Sertçe yutkundu ama bir şey söylemedi, söyleyeceklerimin bitmediğini hissediyor olsa gerekti; sorduğum soruya rağmen evet, söyleyeceklerim henüz sona ermemişti.

"Senin hissettiğin, düşündüğün, istediğin ne oluyor? Sana dokunmamı istemiyor musun?"

Son sorumla beraber gözleri sanki onun emri dışına çıkmış gibi hızla bana doğru çevrildi, bakışlarının bana âdeta çarptığını hissettim. O bakışlar ruhumun köklerini zorlayıp beni sarsarken sadece birbirimi-

CamScanner ile tarandı

zin gözlerinin içindeydik; o bende ne görüyordu bilmiyordum ama ben onda en büyük sarsıntıları hissediyordum.

"Sana dokunmamı istiyor musun sorusunu bu kadar net sorarsan, alacağın cevaplar da çok net olur. Ağzımdan çıkanı kulağım duymaz."

Sertçe yutkundum. "Bu ne demek?"

"Ben son derece açık konuşurum, Zeliha. Bunu iyi biliyorsun bence, deneyimleme şansın oldu, birkaç dakika önce bunu deneyimliyordun."

"Açık açık konuşabileceğini iyi biliyorsun o zaman. Rahatsız olmuş gibi bir hâlim mi vardı, Gurur?"

Gözlerine tüm dikkatimle bakarak kurduğum cümle, alt dudağını yavaşça yalayıp ağzının içine alarak emmesine neden oldu. Bir an tüm dikkatim bu hareketin boyunduruğu altında infaz edilerek yok edildi, düşünceler kül olup parça parça yağdı ve kelimelerin üzerinde kayboldu.

"Evet, bana dokunmamı istedim." Bu cümlenin bendeki etkisini merak etmiyor muydu yoksa sadece yolu mu kontrol etmek istemişti bilmiyordum ama cümlesini sonlandırdığı an bakışlarını ön camdan dışarıya, altımızda akıp giden yola çevirmişti. "Daha fazlasını da istedim."

"Daha fazlasını," diye fısıldayarak ona baktım, başını evet manasında salladı.

"Daha fazlasını."

"Seni durduran neydi?"

"Bunu öylece sorabiliyor musun?" Kaşlarını kaldırdı, gözleri hâlâ yoldaydı. "Bir gölün içindeydik, Zeliha."

Bir an kendimi tutamayıp, "Ama şimdi dışındayız," dedim ve bununla birlikte Gurur'un çene hatları gerilirken bakışları usulca bana doğru kaydı.

Karanlık aracın içinde gözleri nasıl daha koyu karanlıktı? Bakışlarının kalbime indirdiği darbelerden bihaber öyle uzun, öyle içimi ateşe vererek baktı ki bana, dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Söylemeye çalıştığın, şu an bana dokunacak olduğun mu?"

Gözlerine yansıyan tehdidi hiçe sayarak, "İzin vermez miydin?" diye sordum sessizce.

"Bunu denemeden bilemezsin." Dudaklarındaki kıvrım, karnımın içinde bir şeylerin hareket etmesine neden oldu; bazı hisler damarlarınızdan taşarak içinizde salınır ya hani, damarlarımda değil, içimde hissettim tüm o hisleri. Arka arkaya patlayan havai fişekler gibiydi. Işıltısı zihnime uzanıyor, ateşi kasıklarıma düşüyordu.

"Denememe izin verecek misin?"

"Sen benden izin isteyecek bir kadın değilsin, hiç olmadın." Dudaklarını tekrar yalarken şimdi yola bakıyordu ama onun da nabzı, biliyordum ki benim nabzım gibi derisini gererek çarpıyordu.

"Bunu anlamış olman güzel. Senden asla izin almayacağımı." Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı, heyecanım yok olmadı, içimde tüm canlılığıyla çağlıyordu.

"Evet, sen tamamen hür bir kadınsın. Özgürsün, cesursun." Gözlerini kısarken yola bakışı bile değişmişti. "Vahşisin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yüzünde gezdirirken, "Evet," dedim. "Öyleyim."

Kafası ânında darmadumân olmuş gibi, "Hıhı," diye mırıldandı sadece.

Hislerimi özgür bırakmayı istedim. Bir dalga gibi kabarsın, büyüsün, Gurur'u altına alsın ve örtsün. Bu olabilirdi, bunu yapabileceğimi artık biliyordum, artık ne istediğimi biliyordum ve istek parmak uçlarımı bile uyuşturacak kadar güçlüydü. Parmak uçlarım hem acıyordu hem de uyuşmuş hâldeydi, tırnaklarımı parmak uçlarıma bastırdığımda hissizlik ve uyuşma hissi dağılıyor, yerine sert bir acı oturuyordu.

İşte bunun, ona dokunmak için bedenimin verdiği bir tepki olduğunu artık daha iyi biliyordum.

Emniyet kemerimi çözdüğümü fark ettiğinde bir an donuklaştı, bedeninin tepki veremez şekilde kasıldığını gördüm. Ardından bakışları bana kaydı, ne yapmaya çalıştığımı anlamak istiyormuş gibi uzun uzun yüzümü izledi. Bu süre zarfında direksiyonu daha sıkı kavradığını görebiliyordum, parmak boğumları kireç gibi beyazlamıştı, âdeta tüm kanı çekilmiş bir cesedin eli kadar beyaz görünen parmaklarına bakarken kemerden kurtuldum ve ön koltukta yavaşça ona doğru kaydım.

Bu hareketimin bedenine bir şok etkisi daha yarattığını gördüm, kaskatıydı, hareketsizdi; tek hareket eden gözleriydi, onlar da bir bana bir yola kayıp duruyordu. Göl yolu boyunca ilerlemeye devam eden aracın içinde ona biraz daha yaklaştığımda sertçe yutkundu.

"Yeni bir kaza yapmamı istiyor olamazsın," dedi, sesinde beni korkutacak bir tını yoktu, aksine bu kez ikimiz de o kazanın yaralarını sarabilmişiz gibi içimde neşe uyandıran bir alay vardı.

"Bu kez tek suçlu sen olursun," dediğimde alt dudağını ısırdı. "Sonuçta direksiyon hâkimiyetini kaybedecek olan sensin. Yüzde yüz senin

CamScanner ile tarandı

kusurun olacak. Benim ya da başka birisinin değil." Fısıltım esrarengiz gelmiş olmalıydı ona, gözlerini kısarak bakışlarını bana dokundurdu.

"Senin için üstlenemeyeceğim suç olmadığını anlayamadın mı hâlâ?" diye sordu ciddi bir ses tonuyla. "Anlayabilmiş olman gerekirdi."

"Hım," diye fısıldarken dudaklarım yavaşça boynuna yöneldi, bu yakınlık onu da beni heyecanlandırdığı gibi heyecanlandırdı.

Islak vücuduna yapışan beyaz tişörtten gördüğüm şey, karnının içeri doğru göçtüğüydü. Gözlerimi tişörtten çekip kısarken dudaklarım boynuyla buluştu, başta sadece bir dokunuş bırakan dudaklarım daha sonra ısrarla onun boyun sınırlarında dolaşmaya başladığında, avuçlarının arasındaki direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki sanki direksiyonu koparacaktı.

Boynunun bile uyguladığı güç doğrultusunda sertleştiğini hissedebiliyordum, dudaklarımın hemen altında belirginleşen damarlar bunun en büyük kanıtıydı. Elimi karnına bastırmamla, karnındaki çöküntü daha da derinleşti. Gurur Mert Çalıklı'nın içine çektiği derin nefesin, içindeki sarsıntıların sesini duydum.

"Parmak uçların neden bu kadar sıcak senin?" diye sordu sertçe, bununla beraber dudaklarımı boynunda hareket ettirerek gülümsedim. "Gölde üşümemiş miydin? Yoksa seni fazla mı yaktım?"

"Beni fazla yakmış olabilirsin," dedim dudaklarım boynundayken, boynunda aralanan dudaklarımın hareketleri onu çileden çıkartmış gibi bedenini dikleştirdi ama karnı hâlâ koca bir oyuk gibi içeri gömülü duruyordu.

Parmaklarımın karnının üzerinde durması onun için bir tehdit gibiydi ve gördüğüm kadarıyla Gurur Mert Çalıklı, tehdit edilmekten bayağı hoşlanmıştı.

"Ben seni yaktığım için beni yakmayı kendinde hak görüyorsun anladığım kadarıyla, gelincik," dedi, sesi yakıcı bir tondaydı, insanın ilgisini çekmemesi imkânsızdı. Ses tonunu, koca bedenini, bakışlarını ve dokunuşlarını nasıl kullanması gerektiğini bilen çok tehlikeli bir adamdı.

Şimdi bir aslan terbiyecisi gibi bu yırtıcı aslanın kafesinin içine girmiştim ama hiç deneyimim yoktu, kafesin içine ilk girişimdi ve aslan uzun zamandır aç kalmış olmalı ki avcı gözleri keskin bir şekilde bana saplanmıştı. Belki de terbiye edilmesi gereken aslan değildi, onun kafesine giren kişiydi, yani bendim ama cesaretim, bedenimi tek bir an olsun terk etmedi.

Beyaz tişörtünü yukarı çektim, çıplak parmaklarım içeri göçen sert karnına temas etti. Derisinin altındaki uğultuyu parmak uçlarımda hissediyordum.

"Zeliha," döküldü dudaklarından, ismimin bir insanın sesinden nasıl bu kadar cezbedici, karanlığa bulaşmış olmasına rağmen ışıltı saçarak dökülebildiğine anlam yükleyemedim bir süre.

Parmaklarım bir tüy edasıyla onun karın göçüğünde dolaşırken dilim boynuna temas etti. Sertçe yutkunduğunda boğazından yükselen ses zihnimin içinde çınlamıştı.

Dilimin ıslattığı deriye nefesimi vererek, "Efendim?" diye sorumla, nefesim ıslak bölgeye yayılarak bedenindeki fırtınanın büyümesine neden oldu.

"Az önce yeterince karanlık sularda yüzmemişsin gibi davranıyorsun. Yoksa daha karanlık sularda da yüzebileceğine mi karar verdin birdenbire?"

"Çok derin, çok karanlık sularda yüzebilirim." Dudaklarım dilimin ıslattığı bölge boyunca kaydı. Ürperti oradaydı, sakıncalı bir şey yapmasam da tehlikeli olduğu kesindi; tehlike onu daha da ulaşılmaz ve istenen kılıyordu. "Çok daha derin, çok daha karanlık sularda yüzmekten korkuyor gibi bir hâlim mi var?"

"Nefesini boynuma vererek konuşmaya devam edersen evet, korkman gerekebilir."

"Sesin," diye fısıldadım boynuna doğru, parmaklarım karın çizgisinde dolaşmaya devam ediyordu. "Herkesi titreten sesin, benim dokunuşlarım yüzünden mi titriyor?"

Sorduğum soruya karşılık alamadım. Zihni büyük bir karmaşayla dolu olmalıydı; her dokunuşum dikenli teller gibiydi, her dokunuşum belki de ayak bastığı an parçalanacağını bildiği mayınlardı. Buna rağmen, paramparça olacağını bile bile mayınlara doğru ilerliyordu. Dokunuşumdan kaçmıyordu, dokunuşuma doğru koşuyordu; dokunuşumu istiyordu.

"Siktir," dediğinde bunu neden söylediğini başta anlayamadım, daha sonra parmaklarımın karnının aşağısında, kasıklarının sınırlarında olduğunu anladım. Kasıklarındaki şişmiş damarlar parmak uçlarıma vuruyor, derisini kabartarak parmak uçlarımı yukarı doğru itiyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi aşağıya indirdim, kasıklarına bakarken yü-

CamScanner ile tarandı

züm boynuna yakın bir yerde duruyor, nefesim ılık ılık boyun boşluğuna süzülüyordu.

"Ne siktir?" diye sordum kısık sesle, konuşsun istiyordum, tıpkı parmak uçları en mahrem yerlerimde zevki sürgün ederek dolaşırken konuştuğu gibi, şimdi de konuşsun istiyordum.

Onun sesinde can bulan şeylerin beni cesaretlendireceğini, daha fazlasını yapabilmem için destekleyeceğini biliyordum.

"Parmakların sınırlarımda dolaşıyor, yavrum," dedi, sesindeki tuzya tutunan arzularımı dışarı itemedim, yoklarmış gibi davranamadım. Parmaklarım aşağı doğru sıyrılmaya başlamış kamuflajına dokunur dokunmaz ürperdi. Kumaşa dokunmuş olmama rağmen, tenine dokunmuşum gibi kabaran vücudunu izledim.

"Sınırların nerede başlıyor?" Parmaklarım yavaşça kamuflaj pantolonunun içine doğru ilerledi. "Nerede bitiyor?"

"Senin için sınırlarımın başlangıcı da yok bitişi de yok, bunu biliyorsun," dedi karanlık bir sesle, o karanlığın içime gün ışığı gibi akması çıldırtıcıydı. "Sınırlarımın başlangıcını da bitişini de sen belirliyorsun."

Parmaklarım kamuflajın içinde biraz daha ileri kayınca, bedeninin parmaklarımın altındaki kasırgasını hissettim, girdap gibi büyüyen nabzı parmak uçlarıma vurmaya devam ediyordu.

Ona dokunma arzusuyla parmaklarımı biraz daha ittim ve sonunda sıcaklığına dokundum, parmaklarıma temas eden aleti değildi, kasıklarının bitimiyle başlayan yerdeydi; bir ağacın köküne dokunur gibi onun kökündeydim ve güçlü köküne dokunuyordum.

Parmak uçlarımın temas ettiği yeri anlamak zor değildi çünkü kasıkları o sınırın bittiği yer gibiydi. Ben bir ağacın kalın köküne dokunuyormuşum gibi onun köküne dokunduğumda önce dudakları aralandı. Puslu bakan gözlerini yoldan çekmedi ama öyle bir kıstı ki, eğer biraz daha temas edersem o gözlerin kapanacağını anladım.

Gırtlağında büyüttüğü kelimeler onu boğuyormuş gibi garip bir nefes verdi, daha sonra nefes sesleri çoğalarak deprem gibi bedeninin yerküresini sarsmaya başladı. Sıcaktı, çok sıcaktı, parmak uçlarımdaydı. Daha fazlasını arzulayan bedenim yeniden ihtiyaçla kavruldu, ihtiyaçla sarsıldı. Gözlerim anlık olarak yola kaydı, karanlık yolda ilerlemeye devam ediyorduk, Eğirdir'in sınırlarından çıkmış değildik ve o kadar az sokak lambası vardı ki neredeyse gök yerdeydi ve yeryüzü karanlığın boyunduruğu altına girmişti.

"Parmak uçlarımı yakıyor," dediğimde neyi kastettiğimi iyi biliyordu, eminim parmak uçlarım da beni yaktığı gibi onu yakıyordu.

Parmaklarım biraz daha aşağı inecekken alt dudağını ısırarak, "Buna emin misin?" diye sordu.

"Beni durduracak mısın?"

Sorum onu afallattı ama çok geçmeden başını iki yana salladığını fark ettim. Boynunu koklarken ellerim biraz daha uzandı ve ağacın kökünden yukarı tırmanarak gövdesine doğru ilerleyen dalları takip ediyormuşum gibi hissettim.

Aletinin gövdesi kalındı, sertti, bu kadar çabuk bu hâle gelmiş olması akıl karıştırıcı, zihin bulandırıcıydı. Nefeslerimin onun nefeslerine ayak uydurarak hızlanması beni şaşırtmıyordu çünkü bedenim alarm hâlindeydi.

Dudaklarımdan belli belirsiz bir, "Kalın," kelimesi döküldü, bu onu daha derin bir nefes almaya itti.

Kalın gövdenin üzerini saran dallar gibi, onun aletinin derisini saran parmağımla yarış edebilecek kalınlıktaki damarları hissettim. Bu koca cüssenin böyle bir organa sahip olması garip değildi, beklenen bir şeydi ama dokunduğumda sürüklendiğim duygu çok daha farklıydı. Tahmin edilenden daha fazlası olduğunu ona dokunduğunda, temas seni de onu sarstığı gibi sarsmaya başladığında anlıyordun.

"Senin için yeterince ısınmış mı?"

"Benim için," diyebildim sonunda konuştuğumda, "âdeta alevler içinde."

Sertçe yutkunurken, "Bunu sevdin mi?" diye sordu, direksiyon hâkimiyetini nasıl kaybetmiyor, nasıl bu kadar iyi bir şekilde, yolunu biraz olsun şaşırmadan kullanabiliyordu şaşırmıştım. O bana dokunurken ben değil dikkatimi, aklımı bile kaybediyordum çünkü.

"Evet. Bunu kesinlikle çok sevdim."

"Daha rahat hissetmek ister misin?" diye sorunca afalladım çünkü neyden bahsettiğini bilmiyordum, tek bildiğim ona dokunuyor olduğumdu, onu hissediyordum, parmaklarım usulca onun derisinde ilerliyor ve onun dokusunu ezberime kazıyordu.

"Nasıl?"

"Elin böyle ağrımıyor mu?"

Sertçe yutkunup, "Evet," dedim. "Böyle biraz zor oluyor."

CamScanner ile tarandı

"O zaman neden fermuarımı indirmiyorsun?" Bu soruyu sorduğunda aleti kasılarak elimin altında hareket etmişti, bunu garipsedim ama daha sonra bunu sevdiğimi fark ettim. Bedeninin bana verdiği tepki farklı ama güzeldi.

Ben bunu yapmak için elimi çekecekken, o elimi çekmeme izin vermeden direksiyonu tek eliyle tutmaya devam ederek bir elini fermuarına götürdü. Büyülü bir an izliyormuşum gibi tüm dikkatimi vererek fermuarını aşağı indirişini izledim.

"Senin için böyle daha kolay olacak," dediğinde elim boxerın içindeydi, kendi elimin kıvrımlarını boxerın kumaşının altından görebiliyordum.

Fermuar açıldığı için artık elim daha rahattı, daha az sıkışık hissediyordum ama elimin altında onu kavramıyor oluşuma rağmen gitgide büyüyerek bulunduğu ortamı gerginleştiren aleti, bir süre sonra fermuarının inmiş olmasını da anlamsız kıldı. Çünkü yine o sıkışık his oluşmuştu. Onu kavramak istesem de bunu yapamadım çünkü vereceği tepkilerin anbean çoğalışını izlemek istiyordum.

"Parmaklarımı sadece sürtecek miyim?" Sorum onu gülümsetti ama gülümsemesi bile gergindi. Aracın içindeki karanlık belli hatlarını gizliyor olsa da yüzüne çöken şeyin güzelliğini örtmeye yetmiyordu. Onu böyle görmek çok farklı hissettiriyordu.

"Daha fazlasını mı yapmak istiyorsun?" Sorusuyla gözlerimiz buluştu.

Tırnaklarımı yavaşça derisine sürttüğümde, aleti tekrar aynı şekilde kasılarak parmaklarımın altında hareket etti. Gözleri şimdi öyle yoğun bakıyordu ki, bu yoğunluk bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Evet," diye fısıldadım, tırnaklarım tekrar deride dolaştı, o benim için yeniden kasıldı ve alt dudağını dişlediğini gördüm. Gözlerini gözlerinden ayırıp boxerının önüne indirdiğimde artık iki eli de direksiyondaydı, bu yüzden kolu önüme küçük bir bariyer örmüştü. "Seni kavramak," dediğimde parmaklarım usulca onu kavramak için çabaladı; sonuç başarısız sayılırdı. Genzinden yükselen inilti sesiyle beraber ayak bileklerimin bile titrediğini hissettim. Bir inilti sesi, tüm bedenimi, bağışıklık sistemimi, beni nasıl böyle tehdit edebilirdi? "Seni kavrayamamak mı demeli yoksa?"

Bu fısıltım onu gülümsetecek sandım ama yüzü kaskatıydı, ilk kez bana gülmek yerine sadece dahasını izliyor, sınırın ötesine geçmemi istiyor gibi yüzüme dik dik baktı.

"Parmakların benim standartlarımı göz önünde bulunduracak olursak ince ve küçük sayılabilirler," dedi genizden gelen, ilgi uyandırıcı bir sesle. Parmaklarımı onun aletinin etrafına sardığımdaysa bunu doğrularcasına bana baktı, göz ucuyla da olsa büyüklük taslayan bakışları artık yüzümün ortasındaydı. "Sana söylemiştim."

"Büyük olduğunu zaten biliyordum, bir insan sana bakınca her uzvunun büyük olduğunu tahmin edebilir," dedim, sesim arzudan kısıldığı için kelimeler fısıltı gibi dökülüyordu dudaklarımdan. "Burası yeterince daraldı gibi," diyerek penisini parmaklarımın arasında tutmaya devam ederek boxerın içinden çıkardığım anda gözlerimiz birleşti. Gri bir silüet gibi görünmesine neden olan karanlıkta onun hatlarını göremeyecek olmama rağmen, gözlerimi gözlerine çevirdim, bedenindeki bir parçaya değil, yüzündeki parçaya, yani gözlerine baktım. "Sanırım şimdi daha iyi," dediğimde gözleri kısıldı. "Sen de daha özgür hissediyor olmalısın. Yine de Gurur, gözlerini yoldan ayırmamalısın."

"Avuçlarının içinde olmam çok mu hoşuna gitti?" diye sordu.

Boğuk gelen sesinin daha da sarsıntılı çıkmasını istediğimi fark edince, aletinin sıcak derisi avuçlarım arasında usulca kaymaya başladı. Bunu yapmamla eş zamanlı olarak, hislerinin bir yangının büyüyüp tüm ormanı kapladığı gibi içinde büyüyerek kasıklarına ulaştığını, oradan da tüm vücuduna sıçradığını gördüm.

"Siktir," döküldü dudaklarından. "Parmaklarının beni sıkıca sardığını daha önce de hayal etmiştim ama benim koca ellerim, senin narin parmakların gibi hissettirmiyordu." Gözlerini yola dikerken sıkı çenesini biraz daha gerdi ve "Senin bana dokunman, senin bana dokunduğunu hayal etmekten daha farklı, daha azdırıcı. Düşüncesi bile öylesine azdırıcıydı ki, gerçeğinin beni bu hâle getirebileceğine ihtimal verememiştim." Konuşuyordu, evet ama her kelimesinde harflere farklı bir basınç uyguluyor, kelimeler dudaklarından saniyelere düşman gibi yavaşça dökülüyordu.

"Bunu mu hayal ediyordun?" İtirafının üzerimdeki etkisini görmesini ister gibi parmaklarımı daha çok bastırıp aletini hafifçe sıktığımda, dişlerini sıkıp burnundan sert bir nefes vererek başını olumlu manada

CamScanner ile tarandı

ağır ağır salladı. "Başka?" diye sorduğumda gözlerini kıstı, bunu profilinden görebilmek gayet mümkündü.

Araç yolda yağ gibi kayıyor, hatasız bir şekilde ilerliyordu ama Gurur'un direksiyonu kavrayan parmak boğumlarına kan gitmeyecek kadar sıkı kavradığını biliyordum. İsteseydi tek bir hamleyle eminim ki direksiyonu yerinden çıkarabilirdi.

Yeniden, "Başka?" diye fısıldayıp dudaklarımı boyun boşluğuna bastırdım ve parmaklarım ereksiyonunu kavrayarak sıvazlamaya devam etti.

"Hayal ettiklerimi anlatmaya başlarsam, kenara çekmek zorunda kalırız çünkü küçük deliğinin söyleyeceklerime karşı savunmasız olduğunu biliyorum. Hatta bana dokunurken, yani o narin ellerin benim senin için sertleşmiş sikimi kavrarken bile çoktan bir su kuyusu kadar ıslak olduğunu da biliyorum. Birbirimizi zorlayacaksak Zeliha, söylemeliyim ki benim dilim çok zehirlidir. Temas ettiğinde de yakar, kelimeleriyle de yakar."

Öfkeyle kurduğu cümleleri dinlerken bacaklarımı birbirine bastırma dürtüsünü yok sayamadım, vajinamı bacaklarımın arasına sıkıştırmaya çalıştım.

"Hayal ettiklerin arasında neler var, bilmek istiyorum," dediğim anda kasılarak kalçasını hafifçe kaldırıp aletini avucumun içine itti. Bu hareketi avucumu aşındırır gibi acıtmıştı çünkü kapladığı yer, avucumu sıkmaya çalıştığım da göz önünde bulundurulursa genişti ve birden öyle kendini itince avuç içim sıyrılmış gibi acımıştı. "Bilmek istiyorum," diye bastırarak acıttığı avuç içimi aletinin etrafına bir yılan gibi doladım, onu sertçe sıktım ve bunun onu inletmesi beni de inletti.

"Ağzıma yasladığında," dedi kesik bir nefesle. "Dilim senin deliğinin tadına baktığında, şu an avucunun içinde kaydırmaya çalıştığın şeyin içinde olmak istediği tek yer senin deliğindi. Avucundan fazlasını o an istemiştim. Senin içini doldurmayı, içinde damarlarımın çarpmasını, köküme kadar beni hissetmeni, içine akmayı istediğim anlardan birisiydi." Her söylediği şeyin sonunda verdiği nefes, avucumu hızlandıran bir düğmeye dönüşmüş gibiydi. O konuşuyor, nefesi veriyor, nefesiyle beraber benim avucum da hareketlerine hız kazandırıyordu.

"O an orada istediğin şey," diye fısıldadım, "benim ıslak deliğimin içine girmek miydi yani?" Dudaklarımı kulağına sürterek fısıldadığım şeyin aletini bu denli genişletebileceğini o âna dek bilmiyordum.

"Evet," dedi, "o an istediğim şey, senin küçük amcığını avucundakiyle doldurmaktı."

İri aletinin başlangıcı ve bitişi yokmuş gibi hissettiren neydi bilmiyordum, tutku muydu yoksa onun korkutucu büyüklüğü müydü? Her hareketimde aletinin kökünden gövdesine uzanan kalın damarların nasıl şişerek deriyi gerdiğini hissediyordum. Tıpkı aletinde nabız gibi vuran baskıyı da hissettiğim gibi.

"Başka?"

"Seninle kafamın içinde kaç farklı şekilde boşaldığımızı mı merak ediyorsun?"

Sert sorusuna karşılık neredeyse bir kedi gibi mırlayarak, "Evet," dedim.

"Sen söyle," dedi aniden başını bana doğru çevirerek. "Sen kafanın içinde beni kaç farklı şekilde içine aldın? Ya da aldın mı? Seni düşünüp kavrulan sadece ben miydim?" Aletini tekrar avucuma iterken sorusunu düzeltti: "Biz miydik?"

"Hayır," derken gözlerimi yüzünden kaçırdım. "Bunları hayal eden yalnızca siz değildiniz."

Avucumda hacim kazanan aletine bakma isteğiyle kasılarak gözlerimi yavaşça karnına doğru indirdiğimde yüzüm hâlâ boynunun sınırlarındaydı. Ve onu karanlığa rağmen bir gölge olarak da olsa görebildim, nefesimi tutmama neden olan görüntüyle ilgili düşüncelerimi merak ediyormuş gibi yutkundu.

"Demek beni hayal ettiğinde tahrik oluyordun?"-Soruya cevap beklemeden yeni bir soruyla geldi. "Onu görebiliyor musun?"

"Yeterince ışık yok," çıktı dudaklarımdan farkında olmadan.

"Ve yeterince ıslak da değil," diye fısıldadığında, ne demeye çalıştığını o an için idrak edemedim, beyin fonksiyonlarım durmuş gibiydi. "Dokunuşların eşsiz," dedi kesik bir nefesle. "Ama o ördek dudaklarını aralayıp benim için tükürürsen, ikimiz için de daha kolay olurdu."

Alt dudağını ısırarak yavaşça eğilip karnına yaklaşırken mantık devre dışıydı. Gurur bu hareketi beklemiyormuş gibi sırtını koltuğa sertçe yasladı ve tek eli direksiyonu kavrarken bir diğeri usulca saçlarıma doğru geldi. "Buna gerek yok," diyebildi, sesi öyle karanlıktı ki, bu karanlığı gece bile kaldıramazdı. "Sadece avucuna tükürmen yeter-"

Yanağını karnına yaslayıp ıslattığım dudaklarımı sıcaklığına temas ettirdiğim an, "Siktir amına koyayım!" diye sert bir küfrü ortaya savur-

CamScanner ile tarandı

du. "O dudaklarını öyle uzatıp, senin için ânında taş kadar sertleşen bir şeyi öyle pervasızca öpecek misin yani?" Bu soruyu o kadar hiddetli sormuştu ki, eğer karnım kasılmıyor, vajinam ihtiyaçla zonklamıyor olsaydı kesinlikle yanlış bir şey yaptığımı düşünebilirdim. Parmakları saçlarıma resmen gömüldüğünde, "Ne yaptığının farkında bile değilsin, sevgilim," diye fısıldadı dişlerinin arasından ıslıkla dökülen baştan çıkarıcı bir sesle. "Neyi öptüğüne dikkat et."

"Neyi öptüğümün farkındayım, sevgilim," diye fısıldadım dudaklarım aletinin başına hafifçe temas ederken.

Yeterince ışık olmadığı için onu göremiyordum, eğildiğim için tamamen karanlığa gömülmüştüm çünkü cipin alt kısmına sokak lambalarının ışığı da yansımıyordu. Ama öptüğüm an, tüm bedenimde yankılar uyandıran o hissi durduramadım. Bedenim her şeyin farkındaymış gibi beni yönetip yönlendirdi, dudaklarımı usulca araladım. Kalp atışlarım göğsümü patlatacakmış gibi sert yumruklarıyla beni sarsarken aralanan dudaklarımın arasından uzanan dilim usulca aletinin başına temas etti. Onun tadı dilime bulaştığında, kasıklarımda başlayarak beynime kadar hızla fırlayan ateşin her şeyimi, tüm varlığımı ve hislerimi çıra gibi yaktığını hissettim. Gurur saçlarımı parmaklarının arasına doladı ve bu beklenmedik temasın ardından, "Ağzını aç," dedi sertçe.

"Böyle mi?" diye sorarak dudaklarımı aralayıp aletinin başına dudaklarımı sardım, dudaklarım onun sert etini o şekilde kavrayınca iniltisi içimi kaşıyarak zihnime doluştu.

"Evet, yavrum," dedi kesik nefeslerin ardından. "Tam da böyle."

"Tadın," diye fısıldadım, devamı gelmedi çünkü başını ağzımın içine alıp büyük bir şekeri emiyormuş gibi emerken gözlerim kapanmıştı. Zaten ıslak olan iç çamaşırımın artık ıslak olmasının tek nedeni göle girmiş olmamız değildi, hissettiğim yoğun zevkin vajinamın kasılmalarıyla birlikte iç çamaşırıma usulca aktığını hissediyordum. Kulaklarım sağır gibiydi, Gurur'un iniltileriyle birlikte bana yönelttiği son derece bel altı konuşmaları duyuyordum ama zihnim filtresinden geçiremediği için anlamak konusunda güçlük çekiyordum.

"Ağzını aç bana, sevgilim," dedi yeniden, bir eli direksiyonda, bir eli başımın üzerindeydi, beni zorlamasa da öyle bir davette bulunuyordu ki hayır demek zordu. Ağzımı biraz daha araladığımda çene kemiğimin kasıldığını hissettim. Kalın aletinin birazını daha ağzıma aldığımda ağ-

CamScanner ile tarandı

zımdaki sıvılar benim isteğim dışında dudaklarımın çevresinden usulca onun aletine doğru süzülmeye başlamıştı.

"Siktir, Zeliha," dedi, ismimi yine o ses tonuyla, kalbimi ve tüm bedenimi kendisine mühürlüyormuş gibi delirtici bir şekilde dillendirmişti. "Ağzın benim için çok küçük." Saçlarımı hafif hafif çekiştiren parmakları başıma biraz baskı uygulayınca dişlerim aletine sürttü ve bu onu resmen tıslattı. "Siktir," dedi. "Yavaş, yavaş yavrum."

"Yavaş," diye fısıldayıp dilimi boylu boyunca dişimi sürttüğüm yerde gezdirdim.

"Off!" Başımı bu kez elinde olmadan kendisine doğru bastırırken, "Senin şu küçük ağzını da tıpkı küçük deliğini doldurmak istediğim gibi dolduracağım. Dilini nasıl kedi gibi sürtüyorsun öyle, aklımı kaçırayım diye mi?" Saçlarımı sıkarak başımı aletine iterken parmak uçlarımı aletinin kök kısmına yerleştirip aletini dik konuma getirdim, göğüs kafesim parçalanacak gibi şişip iniyor, aldığım hızlı nefesler dilimin ıslattığı aletine yayılıyordu. "Aferin gelinciğime, aç küçük ağzını. Dişlerini sürtmeden." Dişlerimi sürtmemeye dikkat ederek aletini yarıya kadar ağzıma alıp dilimi ağzımın içinde aletinin derisine yavaşça değdirip çekmeye başladım. "Hassiktir," dediğini duydum. "O dolgun dudaklarınla resmen derimi sıyırıyorsun."

Onu sıyırmak. Bu kavram olarak, onun dudaklarından bir kelime bütünüyle dağılıp zihnime dolduğunda, benim açımdan bakılınca bir şeyleri parçalıyor, bir şeyleri yeniden bütünlüğüne kavuşturuyordu. Dilim aletinin sınırlarını çizerek ilerledi, yabancı bir duygunun göğsüm de dâhil tüm vücuduma ekildiğini hissettim. Ruhuma bile ekilmişti.

"Durma. O âşık olduğum ağzı bana vermeye devam et." Bu kelimeler dudaklarından hoyratça dökülüyor olsa da saçlarımı şefkatle tutuyordu. Evet, tüm arzular oradaydı, sadece tutku değil sınırsız şehvet de oradaydı ama değişmeyen bir şey varsa, değiştirilmesi imkânsız bir şey varsa o da onun bana duyduğu sınırsız şefkatti. Ağzım onu daha fazla kavramaya başladığında inledi, dilim her noktasına değmek istiyor gibi süründü, bir sürüngen gibiydi ve her noktada ıslak izler bırakıyordu.

"Dudaklarını bastır, evet," dedi, parmakları saçlarımda kayarak başımı kavradı ve başımı dilimle senkronize olacak şekilde kaldırıp indirmeye başladı. Dudaklarım Gurur'un tamamını alamadığından parmaklarını aletinin gövdesinin alt kısmına yerleştirdim ve iki elimle aşağı yukarı sıvazlarken yeniden başını emmeye başladım. Bu hareketim,

onun da başımı kendisine doğru bastırışlarıyla daha da hız kazandı. Dilim aletinin başının ucunda kaydı ve gözlerimi kaldırıp Gurur'a baktım, çene kemiği sivri bir ok gibi duruyordu, saplandığı yeri parçalayabilirdi. Gözleri doğrudan yoldaydı ama dilimi her hissettiğinde kirpikleri gözlerinin önünü örtüyordu.

Bakışları bana kaydığı anda gözlerimiz birbirine mıhlandı. Gözlerinin gece kadar siyah olduğunu gördüm, orada renkler yoktu, orada arzu vardı, bana duyduğu tüm hisleri altına alarak daha güçlü yanmaya başlayan bir tutku vardı. Dilim aletinin başında kayarken gözlerimiz birbirinden bir an olsun ayrılmadı, bakışlarım nasıldı bilmiyordum ama onun bakışları çoktan sırılsıklam, hatta yapış yapış olmama yetmişti de artmıştı bile.

Saçlarımı okşayıp, gözlerimin içine bakarak, "İçine alabilecek misin bunu?" diye sordu karanlık bir sesle.

Başımı sallayıp aletinin başını dudaklarımla kavradığımda gözleri kısıldı, bu yaptığım onu büyülemiş gibi bakıyordu; nefesi düzensizdi.

Saçlarımı okşamaya devam ederken, "Şimdi içine almak ister gibi kasılıp gevşiyor mu?" diye sorduğunda neyden bahsettiğini biliyordum, dudaklarım hâlâ aletinin başını sarmaya devam ederken gözlerimi kapatıp açarak onay verdim. Bu hareketim her nedense onu derin, uzun uzun inletti.

"İçine aldığında hissedeceklerine dair bir fikrin var mı peki?" diye sordu bu kez, bir an gözlerim gözlerinde takılı kaldı, aletinin başını emmedim, sadece ağzımın içinde duran aletiyle öylece, her şeyden bihaber gibi ona bakakaldım. Gülerken burnundan sert bir nefes vermişti, gözleri anlık yola çevrildi, boş yolu kontrol edip tekrar gözlerini aşağıya indirerek bana baktı. "Hiçbir fikrin yok ama bedenin bunun için deliye dönüyor, deli gibi istiyor, değil mi?" Dudaklarımı aletinin başına sarmamla dişlerinin arasından ıslıklı bir nefes verdi. "Buna cevabın evet demek. Senin deliğine yerleştiğimde, deliğin benim sikimle uyum sağlamaya başladığında, beni acıyla değil, isteyerek, kendini bana iterek almaya başladığında, ne zaman vücudunda bir noktaya dokunsam açlık hissedeceksin. Yeniden o küçük amına girmemi isteyeceksin. Devamlı kasılacak, devamlı beni arayacak, içine beni yutmak, beni içinde boşaltmak ve benimle boşalmak isteyecek."

Dudaklarım onu özgür bıraktığında aletini avucumun içinde kaydırmaya devam ederek gözlerinin içine baktım. "Şu an bu hissi hiç bil-

CamScanner ile tarandı

miyor, hiç tatmamış olmama rağmen, seni bir defa bile içime almamış olmama rağmen, deli gibi istiyor olmam normal mi peki?" Sorumla beraber dişlerini sıktı, yüzüne çöken çukurları izlerken ona dokunmaya devam ediyordum. "Sadece saçlarıma dokunuyorsun ama tüm vücuduma dokunuyormuşsun gibi kasılıyorum. Kendimi hiç bu kadar aç hissetmemiştim. Bir insana duyulan açlığın ne olduğunu seninle keşfediyorum." Dudaklarımı başına sürterek ona alttan alttan baktım. "Yola baksan iyi edersin."

"Bana kör gibi hissettiriyorsun, pek mümkün olmuyor. Baktığım yerde gördüğüm yol değil. Sensin. Ve yaptığımız şey," diyerek aletini dudaklarıma doğru iterek daha fazlasını almamı ister gibi inledi. "Başını em."

"Böyle mi?" Onu emdim, yavaşça, tüketmek ister gibi, küle döndürüp dağıtmak ister gibi. Emdiğim an boyunca, "Evet," dedi. "İşte böyle. Benim çilli kızım, tam da böyle. Em beni."

Söylediğini yaptım. Ardından aletini avucumun içine alıp karanlığın içinden ona bakarak yanağıma yasladım ve açlıkla, "Senin bana yaptığını yapmak istiyorum," dedim. "Senin beni rahatlattığın gibi, ben de seni rahatlatmak istiyorum."

"Yap."

Gözlerimi kısarak aletini yanağıma sürte sürte çeneme dek indirdim, ardından onu yeniden ağzıma aldım ve dudaklarım organını sardığında, kasılmaları şiddetlenmeye başladı. Dudaklarımın arasında sanki mümkünmüş gibi daha da büyüyen ereksiyonunun patlamaya seviyesine ulaşacağını hissettiğimde kendimi zorlayıp, büyük aletini biraz daha derine almak için çenemi ağrıtana dek ağzımı araladım ve o büyüklüğün boğazımın girişini hafifçe kaşımaya başladığını hissettim. Bu, beni kusturacak kadar zorlayıcı bir histi, baskı boğazımı yakıyordu ve parmaklarım boğazıma girmiş gibi öğürme isteğiyle kasılıyordum. Bu onu çıldırttı, delirmiş gibi inledi, aracın içi o koca adama ait nefes ve inilti sesleriyle dolup taştı.

"Hepsini alabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu gür bir sesle. "Madem öyle sanıyorsun, o zaman hepsini ağzına al, yavrum." Gözlerimin etrafında toplanan yaşların nedeni boğazımdaki baskıdandı, biraz daha derine alırsam biliyordum ki nefes alamazdım, her ne kadar hislerim beni bunun için tetikliyor, bedenim istekle uğuldarken bunu yapmam için âdeta bana yalvarıyor olsa da dediğini yapamadım çünkü o, daha

ileri gidilemeyecek kadar büyüktü. Ağzımdan onu çıkarıp derin bir nefes aldığımda bu onu güldürdü ama gülüşü bile yoğundu, sanki aldığı zevk tüm uzuvlarına bir örtü gibi serilmişti. "Ne o?" diye sordu nefes nefese ama keyifle. "Seni boğdum mu yoksa, gelincik?"

Dilimi aletinin etrafında gezdirip, "Ne o?" diye sordum kısık sesle. "Beni bu şekilde boğmak çok mu hoşuna gitti yoksa?"

"Evet," dedi karanlık bir sesle. Saçlarımı kavrayıp büyük elleriyle beni aletine doğru bastırdığında ona istediğini verdim. Dudaklarım onun için bir defa daha aralandı, büyüklüğü ağzımın içini yavaşça doldurdu ve boğazıma dayanmış bir bıçak gibi nefesimi kesen noktaya dayandı. Bu kez daha iyi hissettim, ilkine nazaran daha rahattı, ilkine nazaran vücuduma yaydığı etki de daha baştan çıkarıcıydı. Aleti ağzımı doldurup boğazıma ulaşarak beni yavaşça zorlamaya devam ederken ellerim aletinin dışarıda kalan gövdesini sıkmaya, okşamaya devam etti.

Onu sona yaklaştırmak istedim, tıpkı bana yaptığı gibi onu bir karahindibayı nefesimle dağıtıyormuşum gibi ağzımla dağıtmak istedim. Onu sınıra yaklaştırdığımı kasılmalarından anlayabiliyordum, aletinin gövdesi parmak uçlarıma nabız gibi vuruyordu, çok geçmeden Gurur'un arabayı yavaşlatmaya başladığını hissettim, dikkatinin dağıldığını, dikkati gibi tüm iradesinin de dağılarak parçalanmaya başladığını anladım.

"Siktir Zeliha," dedi nefes nefese. Karnı içeri çöktü, karın kasları o kadar belirginleşti ki çukurların yarattığı kavisleri karanlığa rağmen gördüm; kaslarının aralarındaki çukurlar karanlıktan bile daha koyu, daha gölgeliydi. Saçlarımı kavrayarak, "Boşalacağım," dediğinde sanki tüm bedenim ateşle dağlanıyormuş gibi sızladı, bacaklarımın arasından akıp gidenin ter olmadığını biliyordum. "Boşalacağım!" diye bir kez daha bastırarak konuştuğunda geri çekilmem için saçlarımı hafifçe parmaklarına dolamıştı ama bunu yapmadım, geri çekilmedim. Bedeninden dudaklarıma akan şey sadece şaşkınlığı değildi, zevkiydi. Geri çekilmemem onu delirtmiş gibi, "Sikeceğim," diye tısladı. "Seni öyle fena sikeceğ-"

Devamını getiremedi, araba ani bir frenle durduğunda, dudaklarımın arasına dolan sıvıyı hissedebiliyordum. Bu belki bir başkasıyla yaşansa iğrenç gelebilirdi, asla denemek bile istemeyeceğim bir şey olabilirdi ama ona ait her zerrenin beni parçaladığını, hiç sorun etmeden onu yutkunduğumda anladım.

CamScanner ile tarandı

O kadar bütün olmuştuk ki, geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu; sadece o vardı. Ben vardım. Biz vardık.

"Zeliha," diye inledi kısık küfürlerin arasından. "Benim en büyük sınanışım, Zeliha."

Dalgaların kıyıyı allak bullak ettikten sonra sanki her şeyi altüst etmemişçesine geri çekildiği gibi, dudaklarımızdan dökülenler geri çekildiğinde, saniyeler aracın içine düşen yağmur damlaları gibiydi. Sustuk, o da ben de bir süre sadece susup birbirimizi dinledik. Onun nefesleri düzene girene dek, sanki kendimizi kaybetmemişiz, raydan çıkmamışız gibi sakince bekledik. Başım onun göğsündeydi, araba durmuştu, karanlık bir yolun ortasında öylece duruyorduk ve göğsünün nasıl vurduğunu duyuyordum.

Dudaklarımda onun tadı vardı, kalbimde ona dair yeni sızılar hissediyordum, sanki eline bir kürek almıştı da içimi kazıyor, kendine daha büyük bir yer açıyordu.

"Su," dedi, ardından boğazını temizleyip, "Sana su vermemi ister misin?" diye sordu. Başta nedenini anlayamasam da beni düşündüğünü fark ettim, ne yaptığımızı hatırlayınca başımı iki yana sallayıp, "Sorun yok," diyebildim, daha fazlasını söylemek istesem de kalp atışlarım öyle düzensizdi ki ağzımı tekrar açacak hâl bulamamıştım kendimde.

"Deli," diye mırıldandı. "Sen harbi delisin." Sertçe yutkundu. Ardından beni göğsüne bastırıp torpidoya uzandı, torpido gözünden küçük bir ıslak mendil paketi çıkardığını gördüğümde yanaklarım ısındı. Paketten bir mendil çıkarıp, "Bak bakayım bana," dedi şefkatli bir sesle. "Kaldır kafanı."

"Bana ne?"

"Kaldır kız."

"Bana ne?" diye söylendim.

"Az önce gözlerimin içine bakıp ahkam kesiyordun cengaver, ne oldu?"

"Az önce az öncede kaldı."

"Kaldır kafanı."

"Şu arabayı kenara çek bari, ortada duruyoruz."

"Araba korkunu biraz yendik mi sanki?" Muzip bir sesle sorduğu soruya karşılık gülümsememi bastıramadım, yüzümü onun göğsüne bastırıp kıkırdadığımda derin, göğsünü şişiren bir nefesi ciğerlerine çekti.

"Gülüyor bir de kikirdek," diye mırıldandı şefkatle. "Kaldır şu güzel suratını da bir yüzüme bak."

"Yoo."

"Kız kaldırsana kafanı ya, amma inatçısın, dağ keçisi amına koyayım."

"İnatçıysam da inatçıyım, kırdırsana inadımı," dediğimde, ıslak mendili birden dudaklarıma bastırdı ve "Al böyle zorbalık yaparak kıracağım senin keçi inadını, dağ keçisi," dedi sertçe. Dudaklarımı ıslak mendille sildiği sırada homurdanarak geri çekilmeye çalıştım ama sonuç başarısız olmuştu, kıpırdamama izin vermemiş, beni resmen sıkıca kavrayarak kafeslemişti.

"Şurada bağırırım zorba adam diye bak."

"Bağırsan kaç yazar, etrafta bir sen varsın bir ben varım bir de dağ eşiğine inen yabani domuzlar var. Domuzlara mı şikâyet edeceksin beni?"

"Seni sana nasıl şikâyet edeyim, Gururcuğum?" diyerek surat astım. Islak mendili dudaklarımdan çektiğinde ona dik dik bakıyordum. Fermuarını çektiğini gördüm ama dikkatlice incelemedim, sonunda bakışları bana doğru çevrildi.

Bir an için, bakışlarımız birbirine saplandı ve öylece kalakaldık.

Farkındalık çok ani çarptı, bir yıldırımın düştüğü yerde alevleri yükseltmeye başlaması gibiydi. Bir şeyler yaşıyorduk, biz çok gerçek şeyler yaşıyorduk ve bunun farkındalığı birbirimizin gözlerine saplanıp kaldığımızda daha da yok sayılamaz bir şekilde dışarı vurmuştu sanki. Artık saklanmıyorduk. O da saklanmıyordu ben de. Beni ilk sobeleyen o olur sanmıştım, sonunda dayanamam ve dudaklarım ona kilitlerini kırar, kelimeler onun uğruna dökülür sanmıştım ama bu olmamıştı. Onun dudaklarının kilidi benim için kırılmış, kelimeler onun dudaklarından benim uğruma dökülmüş, benim kalbim onun kalbini sobelemişti. O kaçınılmaz gerçeğin aramızda büyüdüğünü, bir kasırgaya dönüştüğünü, kara bir örtünün üzerimizden usulca çekildiğini, farkındalığın kör edici bir ışık gibi üzerimize yayıldığını hissettim.

"Seni seviyorum," dedi beklenmedik bir anda, kalbim tökezledi, bu gerçeği kolayca kabullendim çünkü bu gerçeğe ihtiyaç duyduğumu fark etmiştim.

Gurur'un beni sevmesine ihtiyaç duyduğumu yeni fark ediyordum. Bir insana ihtiyaç duymak garipti, benim lügatimde olan bir şey değildi, kelimelerin anlamları böyle bir durumun içine girdiğim an kaybolur sa-

CamScanner ile tarandı

mıyordum ama öyle olmamıştı. Şimdi ona ihtiyaç duyuyordum ve artık ihtiyaç duyduğum yalnızca o da değildi, onun sevgisine de ihtiyacım vardı. Gurur, her şeyiyle benim ihtiyacım hâline gelmişti.

İnsan ihtiyaçlarının tamamını karşılamadan da yapardı evet, belki Gurur'un sevgisi olmadan da yapabilirdim ama gölgesini hep hissetmek isterdim. Bunu şimdi en yalın, damarlarımı en çok acıtan hâliyle çırılçıplak hissediyordum.

Hislerin içimi bu denli acıtması normal miydi?

"Seni seviyorum," dedim beni çırılçıplak bırakan sevgiyi kabullenip, tüm kalbimle bu hisse sahip çıkarak.

Konuşmadı, sustu, onunla birlikte sustum ama hislerini gördüm. Karmaşalar en başından sonuna, yani şu âna dek evet vardı ama şimdi gördüğüm şey karmaşa değildi, hissettiğim de bu değildi. Her şey yalındı, çıplaktı, canım acımıştı ve biliyordum, onun da canı acımıştı. Yasak bir şeyin içinden yara bere alarak birbirimize âşık şekilde çıkmıştık, bu yasak canımıza okumuştu, bu yasağın içinde ilerlediğimiz süre boyunca birbirimizi istesek bile birbirimizden kaçmıştık. İki insan birbirini sevdiğinde, ne kadar kaçarsa kaçsın, sonunda birbirlerine basılıyormuş. Bunu şimdi öğreniyordum. Onunla öğreniyordum. Benimle öğreniyordu.

"Eve gidelim mi? Yoksa dayanamayacağım, arabada eniklemek zorunda kalacağız." Ciddiyetle söylediği şeyin bana kahkaha attırması onu da gevşetmiş olacak ki gülümsedi, gülümsemesi koca bir sırıtışa dönüşene kadar kahkaha atmaya devam ettim.

"Eniklemek mi?"

"Evet. Burada çiftleşiriz, hem de öyle bir çiftleşiriz ki tek seferde eniklemiş oluruz. Dokuz ay sonra da enikleri kucağımıza alırız."

"Sen şimdiden benden çocuk yapma hayallerine daldın, şşşt, uyan uyan, hayal kurma." Kıkırdayarak koluna vurduğum için kaşlarını çattı.

"Kurarım hayal, kurduğum hayalleri duymak için can atıyordun az önce. Ne o, vaz mı geçtin bir anda, Madam Zekâ Küpü?"

"Sen böyle durmadan yüksekken kurduğum cümleleri mi kakacaksın kafama?"

"Ha yüksektin yani..."

"Öf ya," diyerek sırtımı koltuğa yasladığım an bu kez sesli şekilde gülme sırası onundu.

"Hanımefendi gitgide bana benziyorsunuz, haberiniz olsun."

"Hım?"

"Öf ya," diye mezeledi beni.

"Bir sen mi öf ya diyebiliyorsun bu memlekette?"

"Evet."

"Kıçım üşüdü," diye söylendim yerimde kıpırdanarak. "Hadi eve gidelim artık."

"Kıçın göle girdik diye mi üşüdü yoksa çok ıslandın da ondan mı üşüdü?" derken yine iki nokta üst üste küçük d harfi gibi gülerek bakıyordu yüzüme.

"Gıcık." Aracın motorunu çalıştırdı, bedenimi rahat bir konuma getirmek için dizlerimi karnıma çekip ayaklarımı koltuğa bastırdım ve "Karnım aç," diye söylendim.

"Doymadın mı?"

"Arsız."

"Arsız kimdi bilemeyeceğim, Zelihacığım."

"Arsız olanın kim olduğu belli de neyse..."

"Eşitiz bence."

"Eline su dökemem."

"Valla döküyor gibiydin."

Araç sessizlik içinde ilerlemeye başlamadan önce utancımı gizlemek için bıyık altından gülerek, "Gıcık," diye mırıldandım. O da gülümsedi ama şimdi gözleri bende değil, yoldaydı.

Yol boyunca içimde yepyeni duygular birbirine çarptı. Bir yanım onun kalbindeki kırıkları tamir edebildiğimi düşündüğü için huzurluydu, öteki yanımsa mutluydu çünkü onun dudaklarından o gece duymayı beklediklerimi bu gece duymuştum. Cip binanın önünde durduğunda araçtan indim, bana binaya girmemi söyledi ama girmedim, o cipi otoparka indirene ve yürüyerek geri dönene kadar binanın önünde durup onu bekledim. Beni gördüğünde şaşırmıştı ama tek kelime etmemişti, sadece elini bana uzatmış, parmaklarımız birbirine geçip zamanla aynı toprakta yaşadığı için kökleri birbirine dolanan iki ağaç gibi birbirlerine karışmışlardı. El ele girdiğimiz binanın üst kata çıkan asansöründen de el ele çıktık.

Saat gecenin ikisiydi, binanın duvarlarından çıt sesi bile yükselmiyordu. Gurur anahtarları çıkarıp kapıyı açarken bir eli hâlâ elimdeydi, parmaklarımız birbirine kök salmaya devam ediyordu. Kapıyı açmasıyla

CamScanner ile tarandı

Leon ile Pars'ın kapının arkasında belirip ayaklanarak üzerimize çullanmaları bir oldu.

"Yavaş oğlum lan," diye söylenerek iki koca bebeği evin içine doğru göndermeden önce onları tek eliyle okşadı. Önce Leon'u, sonra da Pars'ı.

Ardından hiç beklemediğim bir anda, sokak kapısı kapandığı an beni belimden yakalayıp dudaklarımdan tiz bir çığlık dökülür dökülmez doğrudan sırtına attı. Başım bel boşluğuna yakın bir hizadaydı, hâlâ nemli olan saçlarımın uçları lüle lüleydi ve onlar da ters döndürülmenin etkisiyle kalçalarına kadar inmişlerdi.

"İndirsene beni, deli! İndir," diye homurdansam da bana mısın demedi, beni omzundan indirmeden üst katın merdivenlerini tırmanmaya başladı. Sarhoş gibi hissediyordum kendimi. İçimde devamlı olarak elinde bir kazmayla beni kazıyarak derinlerime gizlenmiş huzursuzluğu çıkaran his uzaklaşmıştı, kazmasını bir kenara bırakmış, öylece ortadan kaybolmuştu.

Gurur beni banyoya sokana kadar çırpınmadan bekledim çünkü çırpınmanın bir anlamı olmayacağını biliyordum. Artık bunu anlamıştım. Soğuk suyu açıp duş başlığını bana bir silah gibi doğrultmadan sadece beş saniye öncesinde beni duş kabininin içine attığını hatırlıyorum. Sonra üzerime çullanan suyla beraber saate aldırış etmeden çığlık attım çünkü bedenim soğuk karşısında âdeta şoka girmişti. Su bedenime akın ederken ısınmaya başladı, çok geçmeden normal bir sıcaklığa ulaştı ve Gurur, duş başlığını üzerime tutmaya devam etti.

Gülüyor, ben ıslanıp küçücük kabinin içinde oradan oraya kaçtıkça gülüşleri kahkahalara dönüşüyordu. Nihayet duş başlığını silahını indiren bir düşman gibi yere doğru indirdiğinde, sinirle üzerimdekini çıkarıp ıslanan kumaşla ona sertçe vurdum. Beklemediği için gözleri irileşti, başta ne yapacağını kestiremesem de sonunda tekrar duş başlığını kaldırıp beni hedef aldı ve o beni ıslatırken duş kabininin kenarına sinerek kaçmayı bırakıp sulara teslim oldum.

Bu, suyun altına benimle girip beni ve kendisini sessizlik içerisinde, neredeyse kapkaranlık olan banyonun duvarları bizi saklarken temizlemeye başlayana dek böyle devam etti.

Ben onun kollarına sığınana, onun elleri saçlarımda, bedenimde beni keşfetmekten ziyade, beni temizlemek için gezinene dek böyle devam etti.

Gözlerimi nihayet aralayabildiğimde salondaki koltuğun üzerinde olduğumu fark etmemi sağlayan, boydan camdan sızan güneşin doğrudan yüzüme vuruyor olmasıydı. Rahatsızlık içerisinde ellerimi açarak yüzüme götürüp, "Ay hayır ya," diye söylendim, yutkunurken boğazıma, gece uyumadan önce fırçaladığım dişlerimin etlerini hâlâ sızlatan naneli diş macununun tadı geldi.

"Uyan artık, lavanta bahçem," diyen kişinin sesini tanıyordum, gözlerim bir anda irice açıldı. Elimi yüzümün önünden çekmeden hafifçe yukarı kaldırıp kendime gölge sağlamaya devam ederek, "Maria?" diye mırıldandım pürüzlü, uykulu bir sesle.

"Ay çok şükür bir babaannen olduğunu hatırlamışsın. Ben varlığım senin kafandaki silik haritadan tamamen silindi sanıyordum, canım bunak torunum. Neyse ki hâlâ iki metrelik komando bir sevgilin var, çıkmadık candan umut gerçekten de kesilmemeli." Babaannemin sesini takip eden yoğun bir koku soludum, tereyağı ve kızarmış ekmek kokusuydu bu. Koltukta doğrulup omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığım anda babaannemin elinde bir servis tabağıyla holde dikildiğini gördüm.

Kolumu koltuğun sırtlığına yaslayıp, "Sen ne ara geldin kız?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ağzından koltuğa akan salyalarda boğulacağını düşündüğüm bir an oldu, panik yaptım, uyandırayım mı acaba diye de düşündüm ama öyle bir horladın ki boğulmadığın kanaatine vardım ve sesimi çıkarmadan kendime biraz ekmek kızartmak için mutfağınızı karıştırdım. Mutfağa bayıldım ama fareyi içeri atsak kafasını yarar da çıkar. Öyle boş ki. Ne yiyorsunuz kız siz? Sadece ekmek ve tereyağı bulabildim. Tereyağını da bulmadım, Yener'e aldırdım." Omzunun üzerinden mutfağa giden koridora baktı, koridoru göremiyordum ama kime baktığını adım gibi biliyordum. "Yakışıklı küçük boy komandom, nasıl şekerim, beğendin mi tereyağlı ekmeğini?"

"Ellerine sağlık, Haseki Sultan Maria," dedi Yener koridordan bir manken edasıyla çıkıp, podyumda yürüyor gibi holde ilerlemeye başlayarak. Ağzında bir dilim kızarmış ekmek vardı, ekmeği ısırıp eline aldı, ısırdığı lokmayı çiğnerken, "Aa, Salya Kadın da uyanmış. Tatlım, yalnız o koltuğu bir silersen iyi olur. Çünkü bayağı salya akıtarak uyudun. Ayrıca Zeliha, borazan mı yuttun kuzum? O nasıl bir kükremekti? Yemin

CamScanner ile tarandı

ederim kapıdan içeri girdiğimde Gurur horluyor sandım. Öyle bir sesti. Resmen iki metrelik bir komando horlamasıydı o. Senden çıkmış olması çok korkutucu geldi bana açıkçası. Hâlâ geç değil, o horlamayı duyarlarsa senden de komando olacağı kanaatine varabilirler."

"Ne bu be ikiniz karşımda durmuş bir şeylerin kanaatine varıp duruyor ve beni rencide ediyorsunuz sabah sabah?"

"Sabah sabah mı?" diye sordular ikisi de aynı anda.

"Saat kaç ki?"

"Kız saat devri bitti, sen öyle bir uyudun ki, saat devri diye bir şey kalmadı, biz artık dijital yaşıyoruz. İnanmıyorsan bak bileğine, artık bileklerimizde zamanı gösteren çipler var. Sen uyurken çipini takmış, Gurur." Yener ciddiyetle kurduğu cümlelerin sonunda sırıtınca yüzündeki gülümseme çizgileri belirginleşti.

"Sen Simge'yle çok takılıyorsun galiba ama ben sen değilim, öyle aptal gibi kanmam böyle şeylere. Aptal gibi de değil, bildiğin alık gibi."

"Canım öncelikle son derece kırıcı olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim," dedi Yener işaret parmağını havaya kaldırıp beni uyarır gibi yavaşça sallarken. "Sonrasına gelecek olursak, bilemeyiz, belki de çok takılırız, kim bilebilir?"

"Aa dilsiz Yener, senin dilin çözülmüş," dedim bu kez kaşlarımı kaldırarak.

"Kız konu ne şu anda?" Maria merakla ikimizi izliyordu. "Bakın çok merak ederim, bana da söyleyin ne olur, konu ne, Simge'yle ne alakası var?"

"Yener'e sor babaanne, dili açılmış nasılsa, anlatır sana..."

"Babaanne sensin be, git de aynaya bak, sol tarafına yatmaktan sol tarafın tepsiye dönmüş, aynı benzedin sen benim götüme." Süslü Maria, permalı kısa saçlarını savurarak kapıya doğru döndü. "Eve gidiyorum ben, aynı senin gibi erken yaşta belleri bükülmüş, kamburları çıkmış, kaz ayakları ülkenin kabartma haritalarındaki çukurlu engebeli çıkıntılara dönmüş arkadaşlarına da tereyağlı ekmek götüreceğim. İnşallah kolesterolleri falan yoktur, hoş, içiniz yaşlı olduğundan kesin vardır."

Babaannem evden çıkar çıkmaz, Yener, "Kız bundaki sinir ne böyle sabah sabah?" diye sordu meraklı meraklı.

"Ara sıra yaş kompleksi yapıyor, öyle zamanlarda bir Küfürbaz Haydo, bir de Süslü Maria. Hiç farkı olmaz."

"Haa... Git yüzünü yıka, şimdi o kadar ağır konuşmak istemem de yüzün biraz şey olmuş..."

"Ne olmuş?"

"Şişmiş, balon balığı gibi aynı."

"Sağ ol, bu çok ağır olmadı."

"Aşk olsun Zeliş, sanki sana götüme benzedin dedim. Gerçi benzeyemezsin, benim gamzeli, kaslı, sıkı ve müthiş götüme şu yeni uyanmış gelin bohçası suratınla benzeyebileceğini sanıyorsan gayet yanılıyorsun." Birden kafasını merdivenlere çevirip, "Sevgilim de uyanmış," diye şakıdı. "Siz gece ayrı mı uyudunuz?" Gözlerini kısıp bana doğru baktı. "Çıngıraklı Muğlalı, ne yaptın sen benim dağ aslanıma da seni koltuğa sepetledi?"

"Telefonla konuşuyordum yukarıda," dedi Gurur basamakları hızlı hızlı inmeye devam ederek. "Geldiğinizi duydum ama inemedim. Ayrıca ulan fındık faresi, Yener, seni elinde bu evin anahtarı var diye çat kapı buraya gelebileceğine inandıran ne?"

"Sen," dedi Yener düz düz bakarak. "Zeliha'nın başına park bekçisi gibi beni sen dikmedin mi? Yemedim bu kıza yedirdim, içmedim bu kıza içirdim, yokluğunda köşeye patates çuvalı gibi devrilip ağlıyordu, ne yaptım? Gittim ona DeFacto'dan depresyon hırkası aldım. Devran telefonlarına çıkmadı, ben çıktım. Adnan durmadan boşluğu izlediği için bu kızdan korktu, ben korkmadım, yanındaydım. Geceleri oturup Girdap'la birlikte İbrahim Tatlıses dinlediler, ben ne yaptım? Evdeki kesici aletleri sakladım, Müslüm Gürses konserindekiler gibi birbirlerini keserler diye."

"Öf ne konuştun ya," dedim homurdanarak, yutkunduğumda boğazıma saplanan acıyla yüzümü buruşturup parmaklarımı boğazıma bastırdım.

"Ne oldu?" diye sordu Yener hemen, bu hâli beni gülümsetebilirdi ama o kadar gevezelik etmişti ki canım ona gülümsemek istemedi.

"Boğazım acıyor ya."

Gurur birden garip bir ses çıkararak güldü.

Yener, "Kızın boğazı acıyor, sen neye gülüyorsun mal?" diye sordu sertçe. "Boğaz pastilim var, vereyim mi?"

Bu kez ben de garip bir ses çıkararak güldüm.

"Siz bu üç hafta içinde acaba birbirinize duyduğunuz özlemden dolayı kafayı mı yediniz de böyle cinli gibi gülüp duruyorsunuz?"

"Ne konuştun lan, yürü hadi," dedi Gurur kapıyı işaret ederek.

CamScanner ile tarandı

"Nereye gidiyorsunuz?" Gurur'u süzdüm, üzerinde siyah, yuvarlak yaka bir tişört, altında da siyah kot pantolonu vardı, kolunun iç tarafına camel rengindeki paltosunu asmıştı. Tesise gitmediklerine emindim çünkü Yener de Gurur gibi sivildi, üzerinde beyaz bir tişört, altında da buz mavisi kot pantolonu vardı. Vestiyere astığı deri ceketini alırken ikisinin de gözleri bendeydi.

"Muşta'yla küçük bir işimiz var, yavrum," dedi Gurur, sonra da sinsi bir gülümsemeyle, "Eğirdir'e kadar gideceğiz de," diye ekledi.

Gözlerimi yüzüne dikip, "Gidin tabii Eğirdir'e, Eğirdir'in yolları çok tenhadır, dikkat edin," dedim.

Gurur'un gülümsemesi daha da genişledi.

"Flörtleşiyor musunuz yoksa Eğirdir'in bir anısı mı var anlamaya çalışıyorum, çok garip sinyaller yolluyorsunuz şu an," dedi Yener tek kaşını kaldırıp ikimizi göz hapsine alarak.

"Sana ne, sevgilimle benim aramda bir şey, seni ne ilgilendiriyor, Satılık Yener?"

"Sevgilinle senin aranda demek..."

"Yürü lan hadi, faydasız."

Yener sıntarak kapıya doğru giderken omzunun üzerinden imalı bakışlarını bana dokundurmaya devam etti. Gurur ensesine bir tane patlatınca bedeni öne doğru hızla savruldu, yanağını az daha sokak kapısına vuracaktı. Dudaklarımda gizleyemediğim bir tebessümle ikisini izlerken ben de ayaklanmıştım. Kapıya doğru yöneldim, ikisi kapıdan çıktıkları anda açık duran kapıya yaslandım ve o an zaman yavaşlamaya başladı.

Önce karşı evin kapısı açıldı, sonra kapıdan tanımadığım bir kadın ile o kadının elini tutan Dide çıktı. Kumral bir kadındı, genç sayılırdı, Cenan'dan daha büyük olduğu yüz hatlarına oturan çizgiler ve olgunluktan belli oluyordu. Dide, kırmızı pançosunun eteklerini savurarak tam önümüzde durduğunda, Yener gülümseyerek, "Ne güzel kızsın sen öyle," dedi, bu cümle Dide'nin yüzüne utangaç bir gülümseme çizmişti.

Zaman biraz daha yavaşladı.

Dide bana gülümsedi.

Yabancı kadının bakışları bendeydi, kim olduğumuzu anlamaya çalışıyor, cevapları benden almak istiyor gibi bir hâli vardı. Gurur, hiç beklenmedik bir anda, "Nasılsın?" diye sordu Dide'ye, Dide'nin ürkek mavi gözleri şimdi Gurur'daydı.

"Teşekkür ederim efendim, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Teşekkürler. İsmin nedir?" Gurur bu soruyu sorarken tek dizinin üzerine çökmüştü, şimdi Dide'ye daha yakın görünüyordu ama Dide yine de kafasını kaldırarak bakıyordu ona.

"Dide. Sizin?"

"Gurur." Gurur, elini küçük kıza uzatırken, yabancı kadın huzursuz gözlerini tek bir an olsun Gurur'dan ayırmadı. Dide ise soğuk mavi gözlerinde ciddi bir bakışla hafifçe eğildi, kadının elini bıraktı ve pançosunun kumaşını iki yanından tutarak referans yaptıktan sonra elini Gurur'a uzattı. Küçük bir çocuğun bu kadar nazik, bu kadar soğukkanlı olması şaşılacak şeydi. İçimde yeniden ezilmeye başlayan bir hisle hareket etmeden, zamanın içinden aşağıya, oldukça derine, geçmişe düşüyormuşuz gibi hissederek ikisini izlemeye devam ettim.

Gurur ile Dide'nin elleri birleştiğinde, "Memnun oldum," dedi Dide, ardından, "Siz Zeliha ablanın asker erkek arkadaşı olmalısınız. Askersiniz, değil mi? Geçen gece sizi asker kıyafetlerinizin içinde görmüştüm."

"Kamuflaj," dedi Gurur, ardından başını sallayarak, "Evet, küçük leydim," diye ekledi. "Ben bir askerim."

"Ya." Küçük kızın mavi gözlerinin ışıltısı, çivit mavi gözlerde gördüğüm karanlığa gömülmüş ifadeden farklı olsa da Dide'nin gözlerini kimden aldığı belli oluyordu. "Biliyor musunuz efendim, benim babam da bir asker. Uzun bir görevde olduğu için onu hiç görmedim henüz, sanırım bazı görevler çok uzun sürebiliyormuş." Gurur donup kaldı. Yener bu cümlelerine şaşırmamıştı çünkü daha önce Dide'yle karşılaştıklarında bu küçük ayrıntıdan haberdar olmuştu. "Ama annem bu sabah bana babamın dönüş yolunda olduğunu söyledi." Dide, gülümsedi. "Babam benim için geri dönüyormuş."

Gurur'un kalp atışlarının sesi, kalp atışlarımın sesine karıştı.

Cenan, kızını Muşta'nın dönüşüne hazırlıyordu. Her şey yavaşça yıkılıyor muydu yoksa usul usul inşa mı ediliyordu bilmiyordum; tek hissettiğim zamanın yavaşladığı, kalp atışlarımızın dudaklarımızdan dökülen kelimeleri taşıyan seslerimizmiş gibi birbirine karıştığıydı.

Asansörün kapılarının aralanırken çıkardığı sesi duyduğumda, sadece bir kez göz kırpabildim.

Gurur tek dizinin üzerinde, eli hâlâ Dide'nin elindeyken, Dide ile aynı anda omzunun üzerinden asansör kapısına doğru dönüp baktılar.

Açılan kapının ardında duran kişi Hakan Basri Şenkaya'ydı.

Dide'nin dönüş yolundaki babası.

CamScanner ile tarandı

27. GÖZ VE KÖZ

♪: Kıraç, Yıllar Sonra

Bazen bir kapı açılır ama kapının ardında sizi bekleyen, görmeyi düşündüğünüz insan değil, bir yabancıdır. Oysa o kapıyı çalarken, kapıyı açmasını umduğunuz kişinin yüzünü hiç görmemiş dahi olsanız, kapıyı açan kişinin gözlerine baktığınızda onun beklediğiniz insan olmadığını anlarsınız. Çünkü insan, ruhu bedenden önce tanır. Çünkü beden, içinde tanıdığınız ruh yoksa, anlamsızdır.

Şimdi Dide ve Muşta bir kapının iki farklı tarafında duruyor, o kapının açılacağı anı bekliyorlardı. Merak ediyordum, Dide gördüğü bedene, özlemini çektiği ruhu yerleştirebilecek miydi?

Dide'nin narin eli Gurur'un avucunun içindeyken bakışları babasındaydı. İri, cam gibi parlayan gözlerini babasından ayıramadı. Muşta bize doğru yürürken kalbi her şeyin farkındaymış gibi kızına saplanan gözleri, içimde yanık izi gibi pürüzlü bir doku bıraktı.

Sanki ruhları ezelden beri tanışıyordu.

Kalp atışlarımın göğsümün altında, boğulmaya başlayan bir bedenden taşan son nefes gibi son vuruşunu gerçekleştirerek sustuğunu hissettim.

Muşta'nın her bir adımı geçmişi kesiyor, o kesikten damlayan kan, geleceğin içine düşüyordu. Sanki ruhları arasında görünmez ipler vardı da ikisi birbirine bakıyor, ruhları el ele tutuşuyor, ruhları sarılıyordu. Ne Dide ondan gözünü alabildi ne de o Dide'den.

İki el birbirine hiç dokunmadı ama ruhlar birbirine öyle tutundu ki, aralarında bir kapı bile olmadığını anladım.

Muşta tam önümüzde durduğunda zaman akmaya başladı ama yere düşen saniyeler değildi, kandı. Muşta'nın kanıydı ve o kan sadece Muşta'nın damarlarında değil, Dide'nin de damarlarında dolanıyordu.

Gurur yavaşça Dide'nin elini bıraktı ama Dide elinin bırakıldığını bile fark etmedi. Sadece Muşta'ya bakıyordu. Küçük bir çocuğun gözlerinde nasıl oluyordu da yıllar öncesine ait bir geçmiş sahne alıyordu?

Muşta'nın gözleri tek bir an için Dide'den ayrıldı, geçmişin közleri etrafa kor renginde savruldu ve Muşta'nın gözlerinin hedefi şimdi bendim. Parçalandığımı hissettim, oysa tek parçaydım ve Muşta'nın karşısında durmuş, ortak olduğum bir yalanın kalbimi alevlere terk edişini etim dökülür gibi hissediyordum.

İnsan tek parçayken de bin parça olabiliyormuş.

İlk cümlenin Muşta'nın dudaklarında can bulacağını sanıyordum ama ilk cümle Dide'nin dudaklarında can buldu. Gözleri hâlâ Muşta'dayken, "Siz o beyefendisiniz," dedi ve bu kibar cümle, Muşta'nın gözlerinin benden koparak, onun közlerini tekrar yangına çevirecek olan o küçük kızın gözlerine çevrilmesine neden oldu.

"Beni unutmamışsınız, küçük banım," dediğinde Muşta, Dide'nin dudaklarına yayılan o yakıcı hayranlık tebessümüyle kalbim yeniden şiddetle vurmaya başladı.

"Sizi unutmadım, efendim." Dide gözlerindeki hayranlıkla yanındaki yabancı kadına döndü ve "Gördün mü?" diye sordu. "Gözlerimiz ne kadar da aynı renk. Sana bahsettiğim beyefendi. Gözlerimle aynı renk gözleri olduğunu söylemiştim ya."

"Anladım," dedi yabancı kadın, dudaklarında tedirgin bir tebessüm vardı. Muşta kadını tanımıyordu, bu belliydi ama kadının Muşta'yı tanıdığını her şeyden bihaber olan Yener bile hissetmiş gibiydi. "Sizi de tuttuk, kusura bakmayın. Dide, gitmeliyiz."

Muşta'nın dudaklarındaki tebessümü izledim, şefkat o tebessümün içine gölgeler hâlinde yayılmıştı. Dide sanki daha fazla kalmak, daha fazla görmek, daha fazla konuşmak istiyor gibi Muşta'ya bakıyordu. Ama yabancı kadın onun elini tuttuğunda ve pançosunun içinde küçücük görünen kızı yavaşça uzaklaştırmaya başladığında, geride sadece omzunun üzerinden durmadan Muşta'ya bakmaya çalışan meraklı çivit mavisi gözleri kaldı.

Asansöre bindiler, kapılar tam kapanacakken elini kaldırdı ve o an Muşta da hissetmiş gibi ona baktı.

Muşta'ya el salladı.

Gurur'un yutkunduğunu duydum, ak boğazından kapkara bir yutkunuş geçti.

Ben yutkunamadım. Vicdanım bir kılıç gibi boğazımı yardı, kılıcın ucu boğazımdaysa eğer, biliyordum ki sapı da kalbime saplı duruyordu.

Muşta elini yavaşça kaldırırken başını önüne doğru eğerek küçük kızı selamladı ve parmakları yavaşça büküldü. Asansörün kapıları kapanırken son gördüğüm dudaklarında geniş bir gülümsemeyle Muşta'ya bakan Dide oldu.

Asansörün kapıları kapandığında bile o içimi kavuran sessizlik sürdü; Muşta'nın elleri, parmakları bükülmüş hâlde havada asılı kalırken öylece asansörün kapısına baktığını gördüm.

Yener, "Ne kadar güzel bir kız çocuğuydu öyle ya, onu daha önce de görmüştüm," dediğinde ortamdaki sessizlik parçalandı ama Muşta'nın gözlerindeki sessizlik parçalanmadı. "Ama-"

Gurur birden Yener'e doğru dönünce, Yener muhtemelen küçük kızın neden yine Cenan'ın evinden çıktığını sorgulayacağı cümlesine ket vurarak birden ciddi bir ifadeyle Gurur'a baktı. Allah'tan Muşta, Yener'i duymamıştı bile, sadece boşluğa bakıyor, her ne düşünüyorsa sanki ruhu onu gerçeğe kendisi taşımaya çalışıyordu.

Yener'in bakışları Gurur'a saplı duruyordu. Sanki bir şeyi hissetmiş, bir şeyi anlamış gibi bakıyordu; sanki bir gerçek, Yener'i de yakmak üzereymiş gibi bakıyordu.

Muşta, "Hadi bakalım," dedi daldığı boşluktan aniden çıkarak. "Düşün önüme, gereksiz herifler."

Yener gergin bir çeneyle hızla Gurur'un yanından geçti, Muşta'ya başıyla selam verip asansöre doğru yürümeye başladı. Gurur'un gözleri, Yener'in sırtında kalmıştı ama Yener ikinci kez dönüp bize doğru bakmamıştı. Anladığını hissettim, bildiğini, düğümü çözdüğünü gördüm, aynı zamanda anlamlandıramadığını hissettim, neden onu durdurduğumuzu sorguladığını gördüm; bir şeyi sakladığımızı fark etmiş gibiydi ve bu şey hiç hoşuna gitmemişti. Muşta'dan bir şeyin gizlenmesini sevmemişti; Muşta'dan gizlenen şeyin büyük bir şey olduğunu hissetmişti.

Cenan'ın evinden, Muşta'nın gözlerini taşıyan bir kız çocuğunun çıktığını ikinci kez görmüştü, o kız çocuğu ve Muşta'nın ruhlarının sarıldığını görmüştü, o kız çocuğu ve adamın birbirlerine tutunan gözlerini görmüştü; Yener gerçeği görmüştü.

Gerçek hâlâ sönmemiş bir közdü ve geçmiş, o közü alevlendirip bir orman yangınına dönüştürmek için hızla gerçeğin üzerine doğru geli-

CamScanner ile tarandı

yordu. Artık kaçış yoktu, artık yalanlar olmayacaktı; artık gelecek, geçmişin içinden yükselen dumanlarla boğulacaktı.

"Gurur," diye fısıldadım, yüreğim tedirgindi ama en çok da vicdanımın çığlıkları yakıyordu beni.

Gurur'un buz sıcağı gözleri gözlerime saplandı, ela harelerinde kahverengi baharlar yanıyordu. Sadece gözlerini yumup geri açarak sakinleştirdi beni. Ruhuma dokundu, ruhumu susturdu, ruhumdaki çığlıklar dinmedi ama kanamayı durdurdu.

Muşta ile Yener'in arkasından gitmeden önce, "Her şey yolunda, Zerda," diye fısıldadı, kalbi benimle öyle doluydu ki diline bile yalanlar bulaştırıyordu. Kalbi kalbimde tek bir acı kalsın istemiyordu.

"Dikkatli ol," diyebildim, sonrası benim dilimi lâle çevirecek kadar kuvvetli bir sessizlikti. O sessizlik ruhumun üzerine yıkılmıştı.

O sessizliğin arkası benim için ne kadar sürecek bir ızdıraptı bilmiyordum. Duvarların üzerime üzerime geldiğini hissettiğim an kendimi evden dışarı atıp hızla kızların yanına gittim. Karların buza döndüğü bu şehir nasıl oluyordu da bugün alevlere yenik düşmüş yanıyordu?

Kapıyı Simge açtı, içeri girerken yüzüme çökmüş durgunluğu fark etmiş gibi çatık kaşlarla bana bakıyordu. Gözlerim çevreyi tararken, "Bizimkiler nerede?" diye sordum.

"Babaannem maniküre gitti, Ayça uyuyor, Çolpan da duşta." Kapıyı kapatıp arkamdan ilerledi, kapının tam karşısına denk gelen masanın önüne oturduğumda tedirginliğim artık bir suret kazanmıştı, bana baktığında gördüğünün endişe olduğunu ben de biliyordum. "Senin neyin var?" diye sorarak tam karşıma oturdu. "Gurur'la mı atıştınız?"

"Hayır." Tırnaklarımı masanın yüzeyinde dolaştırırken, "Muşta ve Dide yine karşılaştı," dedim, üzüntü sesimin hatlarını kendi rengine boyamıştı. Simge'nin de tıpkı benim gibi üzüldüğünü gördüm. "Cenan, tüm gerçekleri Muşta'ya anlatacak."

"Bunun için geç bile kaldı," dedi Simge mantıklı yanını benden esirgemeden.

"Evet, biliyorum. Doğru olan da bunu yapacak olması ama..."

"Ama?"

"Muşta mahvolacak. Öte yandan Dide, babasının bir görevde olduğunu sanıyor, döneceğine inanıyor. Oysa babasıyla iki kez karşılaştı. Bu durumu Dide'ye nasıl izah edecekler?"

"Dide henüz küçük bir çocuk, küçük çocuklar için mantığın renkleri yoktur," dedi Simge, elini elimin üzerine koyunca ona baktım. "Dide'ye mantıklı sayılabilecek bir açıklama yapılabilir ama Muşta'nın tepkisi ne olur bilemiyorum. Çok güçlü bir adam, muhtemelen ayakta kalmayı başaracak ama içinde kopacak olan fırtınaları kimse durduramaz."

"Muşta'nın hisleri beni korkutuyor. Onu hep güçlü gördüm, yıkılmaz bir dağ gibi görünüyor. Genç bir adam olmasına rağmen tüm ekibin babası gibi, şimdi o baba figürünün yıkımı herkes için sarsıcı olacak. Muşta'nın hislerini görmekten korkuyorum, onu yıkılmış hâlde görmekten..." Ellerimi saçlarımın arasında yüzdürüp saç derimi kaşırken gözlerimi yumdum. Gözlerimin önüne Dide ve Muşta'nın birbirine çok benzeyen gözlerinin birbirlerine dokundukları an geldi.

"Cenan tüm bunları akıl edebilseydi, en başından böyle bir sırrın içine sürüklenmeseydi, her şey onlar için nasıl olurdu acaba?" diye sordu Simge dalgın bir sesle.

Bu soru, gözümün önüne bir kez bile içinde bulunmadığım maziyi çizdi. Hâlâ birlikte olmaya devam ediyor olurlar mıydı? Belki evli olurlardı. Muşta, Dide büyürken her zaman onunla olurdu, onun tüm yaşlarına şahit olurdu, tüm anlarında onun yanında olurdu. Birden geçip giden zamanı telafi etmenin, geri getirebilmenin imkânsız olduğu gerçeğiyle yüzleşip sertçe yutkundum.

Tek bir yanlış karar, tüm hayata mâl olabiliyordu.

O gün, düşünceler kara bir gölge gibi çöküp beni huzursuzlukla çevrelerken akşamın gökyüzüne serilmesi her zamankinden daha zor oldu. Zaman durmuş, saatler yere saniye gibi dökülmüş, gece sanki yıllar sonra gökteki yerini almıştı.

Gurur'un cipinin binaya yaklaştığını gördüğümde boydan camın önündeydim, karanlık şehri koyu bir renge boyasa da şehrin ışıkları parlayarak karanlığın içine yara izleri açmıştı. Üzerime bir hırka alıp, hızla dış kapıdan çıkıp asansöre bindim ve aşağıya indim. Her bir adımımda paniğim içimde büyüdü, her bir adımımda yaklaşmaya başlayan geleceğin içime ektiği huzursuzluk gölgelerini ruhuma yaydı.

Gurur'un cipi binanın girişinde duruyordu, hırkayı bedenime sıkıca sarıp kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak hareketini sonlandırmış cipe doğru yürürken aralarında ilerlediğim yüksek binalardaki birkaç evin ışığı söndü, birinin ışığı yandı ve onuncu adımımı attığımda Gu-

CamScanner ile tarandı

rur'un cipinin kapısı açıldı. Gurur cipten indi, tam derin bir nefes alacaktım ki diğer kapı da açıldı ve Yener de cipten inip bir sigara yaktı.

Bugün Yener'in gözlerine yayılan bakışı hatırlayınca adımlarım yavaşladı, Gurur gelişimi izlerken yüzünde, sokak lambalarını arkasına alıp bedenini karanlığa çevirdiği için sadece koyu renk gölgeler vardı. Yüzünün sınırlarını belirleyen ifadeleri göremediğim için duygularını da göremedim, bugün olanlarla ilgili tahminlerim de oluşamadı. Sonunda tam önünde durduğumda Yener'in sigarasının ucunda yanan alev harlandı ve Yener'in de bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi.

İlk kez gözlerinde muzip ışıltılar görmedim, ilk kez bana gülümsemedi, hissettikleri kaybolmuş ve yüzü boş bir tuvale dönmüş gibi öylece bana baktı. Gözlerimi Gurur'a çevirdiğimde Gurur'un buz sıcağı gözleri de beni içine aldı ama o bakışların bile içimdeki fırtınanın şiddetini azaltmadığını hissettim.

"Hoş geldiniz," dedim, başka ne denirdi bilmiyorum.

Gurur başını salladı, büyük ellerini kaldırıp iki eliyle yüzümü çevreleyerek beni avuçlarının arasına aldığında, kalbimin atışları bir havai fişek gibi göğsümden yükselerek boğazımda patlamaya başladı.

Gözlerimin içine endişelerimi görmüş gibi bakarken, "Soğukta neden çıktın?" diye sordu. "Geliyorduk zaten."

Omuz silktim, ne diyeceğimi bilmiyordum ve bunu gördüğü için konuyu uzatmamaya karar vermişti. Yener sigarasından derin bir nefes çektiğinde ateşin çatırtıları binaların ortasındaki boşlukta ilerleyen derin bir yankıya dönüştü. İşte bu ateşin sesi, hissettiklerimin sesine öyle çok benziyordu ki yüzüm Gurur'un avuçlarının içindeyken yeniden Yener'e bakma ihtiyacı hissettim ve ona baktım.

Yener bir elini cipin tavanına koydu, diğer eliyle dudaklarının arasındaki sigarayı tuttu ve sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken, "Bana burada neler döndüğünü hanginiz anlatacaksınız?" diye sordu, sesindeki sakinlik, aslında bir binanın çatısını yerinden sökecek kadar kuvvetli bir hortumun habercisiydi.

Sigaranın dumanı Yener'in dudaklarından tıpkı içini terk eden kelimeler gibi terk etti. Sorusu tam ortamızda yükselen bir alev gibiydi ve bu sorudan kaçamayacağımızı daha bugün, bu sabah hissetmiştim.

Sonunda Yener bedenini tamamen bize doğru çevirip elini cipin tavanından çekerken, "Size söylüyorum," dedi, sesinde yakarıştan fazlası vardı, sessiz bir isyandı sanki sesi. Böylesine ifadesiz görünüyorken na-

sıl içimi acıtacak kadar büyük bir isyanı kelimelerine, harflerine bulaştırabiliyordu? "Her şeyi biliyorsunuz ama hiçbir şeyi bilmiyor gibi davranıyorsunuz. Neyi biliyorsunuz?"

Yener'in suçlayıcı sorularına rağmen sesi öylesine sakindi ki, onun yerinde bir başkası olsa bu soru cümlelerini sesini yükseltmeden dillendiremezdi. Gurur'un gözleri omzunun üzerinden Yener'e çevrilirken yüzüm hâlâ büyük avuçlarının arasında duruyordu.

"Söylesene, Gurur. Tüm gün yanımda Muşta var diye ağzımı açıp da tek kelime etmedim ben, söylesene kardeşim. O kız çocuğu neden Cenan'ın evinden çıkıyor? O kız çocuğunun babası nasıl bir asker olabilir? O kız çocuğunun..." Yener'in sesi daha da kısıldı ve bir sırrı üflüyormuş gibi sordu: "O kız çocuğunun gözleri nasıl Muşta'nın gözlerine bu kadar benzeyebilir?"

Gurur ellerini usulca tenimden çekti, bedenini Yener'e doğru çevirirken, "Cenan her şeyi Muşta'ya anlatacak," dedi ve bu cümle, Yener'in sigarayı tutan elini hızla saçlarının arasına götürmesine, bileklerinin iç kısmıyla saçlarını karıştırırken yüzünü dehşet yüklü bir ifadenin sarmasına neden oldu.

"Neyi anlatacak?" Yener'in sesi bu defa daha şiddetli çıkmıştı. "Söyle, neyi?"

"Gördüğün şeyi, birader. Anladığın şeyi."

Gurur'un cümlesi, Yener'in, Gurur'dan yumruk yemiş gibi sarsılmasına neden olurken, "O kız çocuğundan haberi yok, değil mi?" diye sordu, sesinin ilk kez titrediğini duydum ama sesi öfkeden mi yoksa üzüntüden mi titriyordu anlaması güçtü. "Muşta o kız çocuğundan habersiz, değil mi lan?"

Gurur sessizdi, boynundaki damarlar bir yılanın boynu gibi kabarmış, profilinden görünen çene kemiği elmacığına kadar uzanan bir çukurun açılmasına neden olacak şekilde kasılmıştı. Dişlerini birkaç kez arka arkaya sıktı ama buna, yani Yener'in sorusuna bir cevap veremedi.

"Siz nereden biliyorsunuz?" diye sorarken Yener için koca bir hayal kırıklığıymışız gibi bakıyordu bize. "Bana Cenan'ın bir tanıdığının kızı olduğunu söylemiştin, Zeliha." Bu bakışlardan kaçmak, saklanmak istedim ama yapamadım çünkü gözlerimi Gurur'a çevirdiğimde bile Yener'in bize olan bakışlarının yansımasını gördüm. "Siz biliyorsunuz... Ve bile bile susuyor musunuz?"

CamScanner ile tarandı

"Cenan söyleyecek," dedi Gurur, sesi güçlüydü ama yüzünde Yener'in gözlerinde gördüğü şeyin onu yıktığını gösteren bir ifade vardı.

Yener sigarayı yere atıp arabanın önünden dolaşarak bize doğru gelirken parmaklarını bize doğru uzattı ve Gurur, sertçe yutkunup Yener'e baktı. Yener ellerini bir süre indirmeden bizi işaret etti, daha sonra bu gerçek ona ağır gelmiş gibi eğilip avuç içlerini dizlerine bastırdı. Bir süre, belki de dakikalarca öyle durdu. Gözlerini kaldırdığında göz bebeklerinin içinde yansımamız vardı ama o yansımalara bakmak, kırık bir aynaya bakmaktan farksızdı.

"Siz Muşta'yı parçalayacak bir şeye mi sustunuz?"

Sorusu bir adım geri gitmeme, belki de sendelememe neden oldu. Devrilip düşecekmişim, tüm gök üzerime yıkılacakmış gibi hissettim. Gurur sertçe yutkundu, boğazından kayıp giden yutkunuş henüz nihayete ermemişken Yener ellerini dizlerine daha sert bastırıp, duruşunu değiştirmeden, bedenini dik konuma getirmeden, "Nasıl böyle bir şeye susarsınız?" diye sordu. "Muşta bizim babamız değil mi lan?"

"Babamız," dedi sadece Gurur, ötesini söyleyecek hâlinin olmadığını o an anladım.

"Gurur, senle ben lan, başımız önümüzde iki küçük çocuk olarak girmedik mi o tesise? Kim büyüttü lan bizi? Kendisi de çocuktu bizi büyütürken, en iyi üniversitelere gitmemize kim yardım etti oğlum bizim? Benim babamın üzerini kara toprak örttü, senin baban ölmeden öldü, biz iki yetim onun kapısında boynumuz bükük kalmadık mı? O da küçüktü, lan o da küçüktü, buna rağmen bize babalık yapmadı mı?"

"Yaptı," dedi Gurur kanı çekilmiş gibi, sadece bedenden ibaretmiş, ruhu solmuş gibi.

"Gurur sen kimden, neyi saklıyorsun?" Yener delirmiş gibi başını iki yana sallayıp parmaklarını diz kapaklarına daha sert bastırdı. "Bana sakın yeni öğrendim deme, bizim sözümüz birbirimize her şeyi anlatmak değil mi? Nasıl duyduğun an gelip ona anlatmazsın? Biz bu adamlarsak, kimin sayesinde? Kim tüm hayatını bırakıp bizi büyüttü, kim bir aile kurmak yerine bize aile oldu? Gurur, hayatı boyunca yoldan geçen küçük kız çocuklarına gülümseyip gözleri dalan bir adamdan sen kimi sakladın?"

Gurur elini kaldırıp susması için Yener'i durdurduğunda, "Cenan mı tehdit etti oğlum, yalvarıyorum söyle lan?" diye sordu Yener, bu kez sesi

çaresiz geliyordu. "Zorla mı susturdu sizi? Ne olur bir şey deyin. Bugün ben Muşta'nın gözlerinin içine bakamadım lan."

"Yeni öğrendim," dedi Gurur, Yener'in çaresizliği onun öfkesini yakmış küle çevirmiş, geriye sadece yaptığı şeyin farkında bir adam bırakmıştı. "Oğlum benim yaşı küçük babam o, ben ondan neyi, nasıl gizleyeyim? İçim içimi sikmiyor mu sanıyorsun?" Gurur, Yener'e doğru yürüyünce Yener, ellerini dizlerinden çekip yavaşça doğruldu ama omuzları çökmüş görünüyordu.

"Söyleyecektim, yemin ederim o an söyleyecektim ama sonra... Sonra o yıkımı görmek istemedim, Yener. Beni en iyi sen anlarsın. Hiç beli bükülmemiş bir adamın belini büken olmak istemedim lan. İstemedim. Cenan her şeyi anlatacak ona. Her şeyi öğrenecek ama bizden değil oğlum. Bizim değil, onların sırrı bu, Yener. Biz mi yakalım onun ciğerini, biz mi deşelim istiyorsun içini?"

Gurur, ellerini Yener'in omuzlarına koyup Yener'in gözlerinin içine baktı.

"Kardeşim, bak kardeşim diyorum sana. Birlikte büyüdük lan biz, gözlerime bak, yalan mı söylüyorum sana? Yemin ederim söyleyecektim, Yener. Ama yakıp yıkan biz değiliz, bırakıp giden biz değiliz, saklayan gizleyen biz değiliz lan, biz değilken nasıl söyleyen biz olalım? Kim yarattıysa bu yalanı, yine o söyleyecek tüm gerçekleri. Yemin ederim, kanımın, canımın, her şeyimin uğruna yemin ederim söyleyecek. Söylemezse benim söyleyeceğimi biliyor."

Yener başını önüne eğince Gurur, Yener'in omuzlarına daha sert bastırdı ve Yener bir süre bekledikten sonra sıktığı dişlerinin yüzüne açtığı oyuklarla Gurur'a baktı.

"Oğlum Muşta mahvolur," dedi Yener, ilk kez sesi bir çocuk gibi geldiği için gözlerimi yere indirip göz bebeklerimde biriken yaşları geri itmeye çalıştım. "Kocaman olmuş, büyümüş, hiçbir anında da Muşta yanında yokmuş. Gurur, Muşta mahvolur."

"Biliyorum," dedi Gurur sessizce. "Kızı büyümüş, kocaman olmuş, biliyorum, kaybolup giden hiçbir anı birlikte tekrardan yaşayamayacaklar, biliyorum. Ama biz varız, mahvolduğunda onu toparlamak bizden başka kimin yapabileceği iş? Hatırlamıyor musun? Ne zaman mahvolsak bizi topladı, asla toplanamayız sandığımız yerden toparlandık, dimdik durduk. Bizim için ne yaptıysa, biz de onun için yapacağız."

CamScanner ile tarandı

"Hemen söylesin, ben yoksa bakamam onun gözlerine, Gurur," dedi Yener sessizce. "Nasıl gideceğim şimdi tesise?"

"Vakti daraldı, Yener. Söyleyecek. O söylemezse, beni bekleyen nasıl bir manzara olursa olsun yemin ediyorum söyleyen ben olacağım."

Yener'in gözleri yeniden yere inince, Gurur elini bu defa Yener'in ensesine atıp onu kendine çekti ve birbirlerine iki dağ gibi sarıldılar. Aralarındakinin sadece arkadaşlık olmadığını hep hissetmiştim; her zaman orada duran bir gerçekti bu. Gurur kaybolduğunda Yener'in tutanak tutulacağını bile bile, ölüm tehlikesini göze alarak tesisten ayrıldığı o günü hatırladım; Yener'in, Gurur'un başında beklediği, uykusuz gözlerle her an yanında olduğu anları... Onlar sadece dost değil, onlar kardeştiler.

"Bu gece bizle kal," dedi Gurur, Yener'in sırtını sıvazlayarak ona sarılırken. "Tesise gitmene gerek yok."

Yener bir süre boşluğu izleyerek Gurur'a sarıldı, birbirlerinden ayrıldıklarında elim ayağım buz kesmiş hâlde onlara bakıyor, gözlerimden sicimle inen gözyaşlarını saklamaya çalışmıyordum.

Yener'in yere düşen sigarasına indirdiğim gözlerimden akmaya devam eden yaşları, bileklerimin içiyle yüzümün sınırlarından silip yok ettiğim sırada Yener, "Ben biraz hava alayım, gelirim, belki tesise dönerim, belki sizde kalırım," dedi, sesi ifadesiz olsa da gözleri böyle bir gerçeği kaldıramadığını ortaya serercesine dalgın bakıyordu.

Yener, Muşta'yı bu kadar mı çok seviyordu? Tüm hayatı bir anlığına durmuştu da düşünceleri Muşta'dan ibaret olmuştu sanki. Bazı duygular vardı, ağlasan rahatlayacağını sanırdın ama ağladığında bile içindeki zemheri ayı, bahara dönmezdi. Yener bunu biliyormuş gibi sadece boşluğa bakıyor, sessizce düşünceleriyle savaşıyordu. Muşta'nın onun kalbindeki anlamlarını bu kadar çıplak görmeyi beklemediğimden mi yoksa Yener'in dudaklarından dökülen cümleler yüzünden mi ağlıyordum bilmiyordum ama sadece ağlıyordum.

Gurur bana doğru dönüp beni kolunun altına aldığında hiç düşünmeden ona sığındım. Öyle anlar geliyordu ki Gurur'dan başka sığınacağım bir limanım yokmuş gibi hissediyordum ve şimdi yine o anlardan birindeydik, yükselen dalgalar onun limanını da darmadağın etmişti ama ben yine de bu limandaydım; bu limandaydım ve güvendeydim. Gurur beni kolunun altında, bedenim göğsüne yaslı şekilde yürütmeye başladı. Binanın içine girdiğimizde, hatta asansöre bindiğimizde ve asansör katları dolaşmaya başladığında da öylece kaldık. Asansörün metal duvarına

düşen yansımamızı görüyordum ama gözlerimden öyle çok yaş akıyordu ki, görüntü netleşmediği için sadece öylece bakıyordum.

Gurur kapıyı açtığında ve anahtarı vestiyerin üzerindeki kâsenin içine attığında bile bedenimi serbest bırakmadı. Bedenine sinmiş soğuğun kokusu içime doluşmaya devam etti. Bir süre girişte o şekilde durduk, sonunda beni omuzlarımdan tutarak kendisine çevirdiğinde bedenine yaslanmayı kestiğim için çok güçsüz hissettim.

Gözlerimiz iki keskin bıçak gibi birbirini deşti, gözyaşlarımı izlerken yüzünü saran kemikten cehennemde yanan ben değildim, oydu; gözyaşlarının onu nasıl yaktığını fark ettim.

"Tek damla gözyaşına yakmadığım yer, almadığım can kalmaz. Neden ağlıyorsun? Ağlama," dedi, sesi içime öyle çok dokundu ki daha da içlendim ama ağlamamak için kendimi sıktım.

"Sizi bunun içine ben sürükledim," dediğimde, kendime yüklediğim suç, Gurur'u öfkelendirmişti. Parmaklarını çeneme koyup kafamı kaldırdı ve ona daha dikkatli baktım. Kafamı kaldırdığım için gözyaşlarım yüzüme değil, şakaklarıma kayıyordu. "Eğer ben olmasaydım, Cenan yeniden hayatınıza bir yıldırım gibi düşmezdi. Yener bu gece olduğu gibi yıkılmış görünmezdi, sen susmak ve suçlulukla bükülmek zorunda kalmazdın."

"Ve Dide hiçbir zaman babasına kavuşamazdı," dedi Gurur sert bir sesle, işte bu cümle, bir an için kendime yüklediğim suçların altındakileri de görmemi sağladı. "Belki karanlık gelecek ama karanlığın sonunda bir kız çocuğu babasına kavuşacak. Sen bir mucize olmasaydın, Zerda, hepimizin hayatına köklerini yaymasaydın, içimde gelincikler açtırmasaydın, hem baharım hem zemherim olmasaydın, bu hayatın içinde hiç var olmasaydın ne olacaktı? Senin getirdiğini sandığın karanlığın sonu, Dide'nin geç başlayan baharı olacak."

Gözlerimden şiddetle dökülmeye başlayan yaşlarla ona bakarken çenem titriyor, dudaklarım elimde olmadan bükülüyordu. Gurur'un gözleri bükülen dudaklarıma, sonra da yaşlarla kaplı gözlerime dokundu ve içi gidiyormuş gibi başını sola doğru yatırıp bana uzun uzun baktı.

"Ağlama, belki görmüyorsun, gösteremiyorum sana içimi açıp ama sen ağlayınca benim içimde yer yerinden oynuyor. Bükme o dudağını çocuk gibi, bana bunu yapma."

"Özür dilerim," dedim, dudaklarım elimde olmadan yeniden büküldü, içimde sarsılarak boşalan duyguları durduramadığımı fark ettim.

CamScanner ile tarandı

Çok uzun zamandır içimde yaşadığım ne varsa, bir süredir gözlerimden akanlara karışıyordu.

"Dileme. Sen özür dileyecek bir şey yapmadın. Sen beni iyileştirmekten başka bir şey yapmadın."

Bir avucu yanağımdan kayarak enseme gitti, saçlarım parmaklarına takılı kaldı ve gözlerimiz birbirine mühürlüyken yüzü yüzümün sınırlarına, ormanda ilerlemeye başlayan alevler gibi ilerleyerek yaklaştı.

Dudaklarımız birbirine yaslandığında hâlâ ağlıyordum ama ruhumda bir orman yanıyordu. Öpüşü sıcak, öpüşü derin, öpüşü yangın yeriydi. Başparmağı gözümden süzülen gözyaşını süpürürken avucu yanağıma iyice yaslandı ve diğer eliyle enseme, boynuma dokunurken beni yavaşça öpmeye devam etti.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında alnı alnıma yaslıydı, gözyaşlarım dinmişti ama kirpik diplerim öyle çok acıyordu ki bu acıyı fırsat bilip tekrar ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Seni içimden çıkarıp alsalar, geride bir Gurur kalır mı sanıyorsun?" diye fısıldadı alnını alnıma sürtüp, alnındaki kader çizgilerini benim alnımdaki kader çizgilerine bulaştırarak. "Büsbütün sen oldum, hiç mi görmüyorsun?" Gözlerini yumdum. "Bir daha hayatımda olmadığın ihtimalini önümüze koyma. Öleyim mi istiyorsun, Zerda?"

"Öleyim mi falan demesene," diye fısıldadım.

"O zaman sen de bir daha öyle şeyler deme."

"Yener çok üzüldü," diye fısıldarken sesim çatlak çıkmıştı. "Yener bu hâle geldiyse, Hakan abi ne hâle gelecek?"

"Yener, babası şehit olduktan sonra Muşta'dan başka birini baba figürü olarak görmedi hiç," dedi Gurur kollarını bedenime sarıp beni koca bedeniyle kafeslerken.

Ellerim ikimizin bedenleri arasında kaldığında kafamı kaldırıp yeniden Gurur'a bakmak istedim ama bakmama izin vermeden çenesini kafama yasladı.

"Annesiyle aynı evde kalmak istemedi, annesinin babasına olan ihanetini kaldıramadı, kadınlarla olan bağlantısı sonlandığı gibi erkeklerle bağlantıyı da kesmişti çünkü herkesin ihanet edeceğini düşünüyordu. Muşta ona ihanet etmeyen, bir çıkarı olmadan onun başını okşayan ilk adamdı. Yener'in babası, zamanında Muşta'yı yetiştirmiş, bizim için Muşta nasılsa, Muşta için de Yener'in babası o konumdaymış. Yener, Muşta'ya onun emaneti ve Muşta o emanete abilik değil, babalık yaptı."

Zaman bir adım daha attı ve geçmişin koynundan çıkıp gelen anılar, evin her yanına dağılarak Gurur'un sesinde hayat buldu.

"Kuduz bir köpek gibiydi, kuduz ve dayak yemiş bir köpek. Tesise ilk getirdiklerinde durmadan kavga çıkarıyor, herkese saldırıyordu. Yaşamayı değil, ölmeyi istiyordu ve bunu deniyordu. Bir asker olmak istese de kalbinin derinliklerinde yaşama isteği yoktu, yok olmayı kafaya koymuş, ürkek ve saldırgan bir çocuktan fazlası değildi. Bir gece motosikletiyle otobanda giderken..."

Duraksadı, ben de duraksadım.

"Bilerek bir tırın altına girmiş. Tır şoförü ve diğer herkes onu öldü sanmış. Ezildi, parçalandı. Tırın altından tek parça, sadece kaşında bir sıyrıkla çıktığında o gece bir şeyler yapacağını hisseden Muşta arkasından gittiği için Muşta'yı karşısında bulmuş. Sadakati ilk o an hissetmiş, ilk o an... Birine gerçekten güvenmiş. Muşta'nın, babasının yeryüzünde kalan sureti olduğunu düşünmüş. Ölmekten o gece vazgeçmiş. O geceden sonra hiç belli etmese de Muşta onun umudu oldu."

Nabzının bir sarmaşık değil, bir halat gibi içimde dolanarak beni sıktığını hissettiğimde parmaklarım Gurur'un paltosunun kenarını yakaladı, kumaşı avucumun içinde sıkarken alnımı Gurur'un göğsüne bastırdım. Yener, ölmek mi istemişti? Onun muzip bakan gözlerini hatırladım, dudaklarının etrafındaki her gülümsediğinde yayılan çizgileri, Muşta ile aralarında devamlı süren komik anları... Yener aslında gördüğüm adam değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

"Ya ölseydi?" diye fısıldadım.

"İyi ki ölmemiş," dedi Gurur çenesini saçlarımın arasına gömüp, derin bir nefes almadan önce.

YENER AÇIKGÖZ

Ben, bembeyaz bir grup erkeğin içindeki o çıkmayan kurum lekesi.

Bir yanım hep bildi. Damarlarımda kan değil, mikropla yaşadığımı hep bildim.

Belli bir yaşa kadar babam gibi olacağımı hep bildim, belli bir yaştan sonra tıpkı babam gibi aldatılacağımı bildiğim gibi. Bazen kurum lekesi gibi hisseden bedenimi bir uçurumun başında terk edip, ruhumu özgürlüğe kavuşturmak istediğim çok oldu benim.

CamScanner ile tarandı

Gözlerime bakanlar türlü oyunlar, ahlaksız ışıltılar gördüler, sadakatsizliği de orada gördüler, yalanları da orada gördüler ama hiçbir zaman o soğuk gecede, bir camın arkasında durmuş, yediği yağmurun ıslaklığı rüzgârın dokunuşlarıyla buzdan bir ecele dönüşmüş, annesinin ihanetini izleyen küçük bir çocuk olduğumu görmediler.

O gece Balıkesir'in tüm yollarına bıçak döşediler, ben o bıçakların üzerine basa basa koştum.

O gece on yaş almadım, on yaş yaşlandım; on yıllık bir sadakatsizlik çöktü göğsüme, on binlerce yıl, geride kemiğim kalmayana kadar yalnızlığın mahkûmu oldum o gece.

İs gibi döküldüğüm ve hayatımı kuruma boyadığım gecelerden birinde kapıyı ben açtım. Karşımda iki babam gibi giyinmiş, babama hiç benzemeyen adam, birini annemin koynunda görmüşüm, diğerini babamla omuz omuza olduğu bir fotoğrafta; gözlerime baktılar, annemi sordular. Annemin nerede olduğunu söylemek istemedim, sandım ki anneme dokunacaklar. Oysa o gece, hayatımı rayından çıkaracak olan o haberi vermek için buradaydılar.

Bir siren en fazla bir dakika çalar? O gece tek bir cümleyle başlayan siren sesi, onlarca yıl benim kulaklarımdan silinmedi, beni takip etti. Annemin ihanetinin başrol oyuncusundan babamın yok oluşunu dinledim ve hayat benim için o gece bitti.

Zaman beni bir tesisin beyaz duvarları arasına sürükledi. Korktum. Gittiğim her yere götürdüğüm kurumları o tesisin zeminine de dökmekten korktum. Genç, benden belki on yaş büyük bir adam karşımda durup gözlerime baktığında, o adamın bir zamanlar benim ona baktığım gibi babama baktığını hep bildim.

Ben Şehit Kıdemli Yüzbaşı Aydın Açıkgöz'ün oğlu, kurum döken Yener Açıkgöz. Değil bir asker, bir insan bile değildim o gece. O mavi gözlere baktığımda değişebileceğime inanmadım, kurum olarak kalacağımı hep bildim.

Zaman beni bir motosikletle, karanlık bir yola sürükledi. Kaçmadım, gittim. Ölüm kurtuluştu, ölümüm sadece benim değil, yayılacağım hayatlara dökeceğim kurumların yok oluşuydu ve hayatlarına uğrama ihtimalim olan herkesin kurtuluşuydu. Ölecektim, bitecektim, dinecektim, yok olacaktım ve kurumlarım son kez kendi etrafıma yayılıp küllerime dönüşecekti.

Motosikletin gidonunu sıkarak ibrenin ok gibi hızla ileri doğru savrulmasını sağladığım o gece, düşündüğüm sadece babamın gözleriydi. Gözlerim motosikletin aynasına kaydığında, ondan aldığım gözleri gördüm; gözlerim, gözleriyle aynı renkti ve ihanet, ensemde benimle birlikte ilerlemekteydi.

Bastım, ibre yırtılır gibi fırladı, sonuna dek dayandı.

Sonuma dek dayandım.

Tamam, dedim. *Yener, bitti oğlum, bitiyorsun. Bu bir yol ayrımı değil, bu yolun sonu. Yener, baban olarak doğdun ve bir kurum olarak ölüyorsun.*

İleride benim için hazır bir düzenek vardı, kaderim ağlarını bugün için örmüş, zaman beni ölümüme doğru sürüklemişti ve bitiş çizgisinin ucundan hızla sona gidiyordum. Tırı gördüm, hesapladım ve doğru bir orantıyla ölümümü planladım. *Evet,* dedim. *Yener, tek bir kayış, sürükleniş, bir siren sesi duyacaksın; o siren sesi o gece olduğu kadar uzun sürmeyecek ve ölüme o gece olduğundan daha yakınsın.*

Bir kaza bu, vazgeçmedin, bırak herkes seni kara bir kurum olarak hatırlasın.

Son kez gözlerime bakmadım, babamı görmek istemedim, ihanetin ensemdeki nefesi yoğunlaştı ve ölümün soğukluğu tüm bedenimi kapladı. Kalp atışlarım, ibrenin göstergeyi yırttığı gibi göğsümü yırtmaya başladı. Siren sesini duydum, kaydım, sürüklendim, tırın altına girdim ve ölümün beni sarmasını bekledim.

Bekledim.

Anlık bir acı, bıçak kemiğe tam da o an dayandı. Gözlerimi açtım, tırın altındaydım; gözlerimi yumdum, *ölüm geldi,* dedim. Gözlerimi açtım, tırın altında ve tek parçaydım. Çığlıklar duydum, fren sesleri, anladım ki dışarısı yangın yeri. Gözlerimi yumdum, geri açtım; ölmedim. Motosikleti ittim, bir damla kan şakaklarımdan çeneme kadar akarken tek parça çıktım o tırın altından arka karşımdaki kalabalığa bakarken paramparça hissettim.

Mavi gözlerini gördüm. İşte oradaydı. Benim için mi gelmişti? Beni mi takip etmişti? Ne yapacağını nasıl, nereden bilebilirdi? İnsanları yarıp bana doğru geldiğinde, o artık gözümde sadece mavi gözlü bir adam değildi.

O gece, babam başka bir suretteydi ve tam da karşımdaydı.

CamScanner ile tarandı

Zaman beni bu geceye sürükledi, bir oğulun bir babadan saklamak zorunda kaldığı bir gerçekle, Isparta'nın soğuk sokaklarında yeniden açtım gözlerimi. Ben Binbaşı Hakan Basri Şenkaya'nın oğlu Dağcı Komando Yener Açıkgöz, kanımda mikropla da yaşayabileceğimi ondan öğrendim.

Kafamı çevirip arkamda kalan binalara baktım, daha sonra önüme döndüm ve önümden geçip giden arabalara baktım... Altımda kamuflaj pantolon, üzerimde ceketi çıkarıp Gurur'un arabasında bıraktığım için sadece beyaz bir tişörtle ellerimi ceplerime soktum ve başladım yürümeye. Yakıcı soğuk beni üşütmedi, donanımlı bedenime çok da işlemedi ama belki bu kadar çalışmış, gelişmiş bir beden olmasaydım da üşümezdim. Hissettiğim şey içimi yakıyordu çünkü.

Sadakati gördüğüm birinden tek bir an olsun bile bir şeyi saklıyor olmak, ihanetin sıcak nefesini yeniden ensemde hissetmeme neden olmuştu.

Attığım kaçıncı adımdı bilmiyordum ama adımlarım boşa düşüyormuş gibi hissediyordum. Nasıl hissedecekti? Ne hissedecekti? Bu gerçek onu tüketir miydi yoksa ateşini daha kuvvetli yanması için harlar mıydı bilmiyordum ama bu gece nefret ettiğim yalnızca kendim değildim, bu gece Cenan'dan da nefret ediyordum. Oysa her gece nefret ettiğim tek kişi kendim olurdum; bir insanı nefretimin içinde misafir etmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Yener."

Ses beni durdurdu, ses tüm düşüncelerimi durdurdu. Kurumlarımı döktüğüm yerde durup, başımı yavaşça sesin geldiği yöne çevirdiğimde onu gördüm. Âdem'i cennetten süren yasak meyve orada bana bakıyordu, bense o yasak meyveyi koparan değil, Âdem değil, o yasak meyveye dolanan yılan olarak kalmalıydım.

Gözlerime sinmiş durgun bakışları gördüğünde elindeki poşetleri düşürecekti neredeyse. Marketin kapısının eşiğinden geçerek sokağa çıktı, tam ortamızdaki yoldan geçen arabanın gidişini bekledi, ardından bana doğru yürümeye başladı.

Esmer teni geceye ait gibiydi, yeşil gözleri Isparta'nın kışına çok tezattı. Olduğum kaldırıma çıktı, kurumlarıma basmamasını dileyerek ona baktım. Ona, onu kurum lekesi yapmaktan korkarak baktım. Belki yüzümde gördüğü ona soğuk bakan bir çift gözdü, belki yüzümde sınırları ve aptallığı, ihaneti ve yalanları görüyordu ama gördükleri onu hiç

korkutmuyormuş gibi doğrudan gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"Üzerinde bir ceket bile yok," dediğinde ilk kez beni kandırmak için yeni bir cümleyle gelmemişti önüme, sadece şaşkınlığını göstermişti. "Nereye böyle?" Sırıttı. "Bileyim söyle..."

Gülümsemediğim için bir an durdu, yüzü düşecek sandım ama sadece merakla beni izledi. Gözleri bir anlığına arkama kaydı, Zeliha ile Gurur'un evinin çok geride kaldığını görünce kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyorum," dedim, sesimi toplamak zordu. Anılar saklandıkları delikten çıktığında bu kız karşıma çıkmak zorunda mıydı? Gözlerimi ondan kaçırmak istesem de olmuyordu, kendimi o iri gözlere bakarken buluyordum. O bana değil, başka bir yöne bakarken bile gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. *Kurumsun*, dedim içimden defalarca kez. *Kimse hayatında kurum lekesi istemez, oğlum.*

"Üzerine ceket almadan mı be?" diye çemkirdi, birden elini uzatıp soğuk koluma dokununca ateş gibi düşen bir yıldırım sanki ikimizi de aydınlığa buladı ama ne o ne de başkaları yıldırımı göremedi; ben gördüm. Yıldırım onun dokunuşuydu.

"Buz gibi olmuşsun," diye fısıldadı. Yumuşak sesi, zihnimin içini kargacık burgacık eden anıları, zehirli bir sarmaşık gibi sarıp anlık olarak durdurmayı başardı.

Ona bakarken yıldırımların çakıp durduğunu söylesem, beni kandıracak yeni bir şey söyleyip benimle eğlenir miydi? Gözlerinin içine o kadar uzun, cevap vermeden baktım ki bu onu rahatsız mı etti yoksa başka bir şey mi hissetmesine neden oldu anlayamayacağım şekilde gözlerini kaçırıp ellerini üzerimden çekti.

"İyi misin?" Bu soruyu sorduğunda bana bakmıyordu. Bana dokunmuyordu. Başkaları bu soruyu sorarken elleri de gözleri de vücudumda dolaşırdı. O, böyle değildi. Neden böyleydi? Neden beni merak ettiğini hissediyordum? Beni öylesine değil, gerçekten merak ettiğini hissediyordum.

Muzip bakan yeşil gözlerinin diğer tüm kadınlardan farklı olduğunu hissetmiştim, oyunlar oynamayı sevdiğini o anda anlamıştım ama oyunlarını oynarken ürkek bir ceylana benzediğinden haberi bile yoktu.

Cevap vermedim, sadece dalgın gözlerle ona bakmaya devam ettim ve bunun onu rahatsız ettiğini fark ettim. Gözlerini bana çevirdiğinde

CamScanner ile tarandı

her nedense mutsuz görünüyordu. "Seni çok mu zorluyorum?" diye sormasını beklemediğim için neredeyse kaşlarım çatılacaktı. "Yani seninle konuşup durmaya çalıştığım için benden rahatsız mı oluyorsun? Niye konuşmayı sevmiyorsun?"

Biliyor muydu? Bir kuşa benzediğini. Bilmediğinden emin olduğum bir şey varsa o da, bir kuşun sebepsiz de vurulabileceğiydi. Onu kanatlarından vurmamdan korkmadan bana doğru uçuyordu; ben elimde tüfekle onun kanadına zarar vermekten korkuyordum da o benim elimdeki tüfeği görüp neden benden korkmuyordu?

Yener, dedim. *Yapma*, dedim. *Tüfek senin elinde değil, sen tüfeksin, sonunda onun kanatlarına patlayacaksın.*

Cevap vermediğimde, bunu kendince bir cevap saydı ve çatık kaşlarla yanımdan geçip gitti. O tam tersim istikamette yürürken gözlerimi yumdum, göğsümün derinlerinden bir tüfek dışarı uzandı ve onun göğsündeki kuşu vurmak ister gibi tetiğine kalp atışlarımı bastırdı.

Yener, dedim. *Sadece bu gecelik, ne olursun. Sonra bir daha o kuşu vurmayacağım. Kanatlarına kıymayacağım.*

Sadece bu gecelik, ne olursun.

"Simge."

Sesim, karlara saplanan adımlarını durdurdu.

"İyi değilim."

Ona doğru dönerken yaptığımın yanlış olduğunu, seçimimin hatalı olduğunu biliyordum ama kendimi durduramadım. Kafamın içinden uzaklaşamadım, zihnimdeki hastalıklı duvarlar üzerime yıkıldı ve kanımdaki mikrop damarlarımda çağladı. Sırtı bana dönüktü, gözlerim onun sırtındayken dönsün, bana baksın istedim ve bu istek, henüz saniyelerle mühürlenmemişken, Simge yavaşça bana doğru döndü.

Ona doğru yürümeye başladım. Durdu, elinde bir poşetle öylece bana baktı, gelişimi izledi, oysa gidişimi izliyor olması gerekirdi.

Tam önünde durduğumda, bu kez susma sırası onundu. Bana ne olduğunu sormadı, anlatamazdım zaten, mikrobumu kusamazdım, ne zaman bir kurum lekesine dönüşmeye başladığımı ona anlatamazdım.

Hiç beklemediği anda kafamı eğip, alnımı sol omzuna bastırdığımda bedeninin buz kestiğini hissettim ama çekilmedi, beni itmedi, bana ne yaptığımı sormadı. Durdu ve bana omuz oldu.

Yener, dedim. *Çocukken hep sordun, orada biri var mı diye fısıldadın ve kimse yoktu. Yener*, dedim. *Bak. Bak, burada biri var.*

Ama sen o çocuk değilsin, sadece yanlış bir seçimsin, kanında bir mikrop dolaşıyor, sen bir kurum lekesisin. Ama Yener, bak, dedim. *Burada biri var.*

"Lütfen," diye fısıldarken alnım onun omzundaydı ve gözlerimi yummuştum. "Biraz böyle durabilir miyim?"

Cevap vermedi.

Çok kısa süre sonra, elini saçlarımın arasında hissettim ve bir çocuğun saçlarını okşar gibi saçlarımı okşarken, "Geçti," dedi. "Şimdi iyisin."

ZELİHA ÖZDAĞ

Gözyaşlarım geri çekildiğinde üzerimde Gurur'a ait bir tişörtle koltukta oturuyordum. Dizlerimi karnıma çekmiştim, çenem diz kapağıma yaslıydı ve cam duvardan dışarıyı izlerken Yener'in ne zaman döneceğini düşünüyordum.

Gurur elinde iki kahve fincanıyla salona girdiğinde yanağımı dizime yaslayarak ona baktım. Dudaklarında şefkatli bir tebessüm asılı duruyordu. Yanıma oturmadan önce kahve fincanlarından birini bana uzattı ve fincanın üzerindeki pembe domuzcuk dikkatimi çekince gülümsemeden edemedim. Kahveden bir yudum alıp fincanı diz kapağıma bastırdım ve omzumun üzerinden tekrardan ona baktım.

Kahvesinden bir yudum alıp fincanı cam sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, "Benim tişörtlerim sana çok yakışıyor, söylemiş miydim?" diye sordu.

"Elime ilk bu geçti," diyerek omuz silktim, sokulup dudaklarını omzuma sürterek omuz başımı öptükten sonra, "Elime ilk bu geçti," diyerek beni taklit etti.

"İnanmıyor musun?"

"Bence benim tişörtlerimi giymeyi seviyorsun."

"Evet, kocamanlar. Çok rahat." Kahveden bir yudum daha aldıktan sonra başımı onun omzuna yasladım ve gözlerimi tekrar cam duvardan dışarı uzatıp, "Yener gelecek mi sence?" diye sordum sessizce. İçimden bir ses, bu gece gidecek bir yeri olmadığını söylüyordu, buna rağmen buraya da gelmeyeceğini hissediyordum.

"Kafasını toparladığında gelecektir." Kolunu omzumun üzerine atıp avucunun içini koluma sürterken başını da başımın üzerine yaslamıştı.

CamScanner ile tarandı

Kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettiğim için vicdanım yeniden göğsümün derinliklerini oydu.

"Muşta'ya Cenan'dan önce anlatmaz, değil mi?"

"Sanmam, Muşta'nın gözlerinde göreceği hayal kırıklığıyla yüzleşmeye hazır değil. Yener, Muşta'yı o konuma düşürmek istemez," dedi, sesi dalgındı, belki de bu dalgınlığın özüne indiğimizde Gurur en çok kendisine kızıyordu.

Telefonuma bir bildirim düşünce kahve fincanını tek elime alıp koltuğun kenarındaki telefonuma uzandım. Ekranı kaydırdığım an gruptan gelen mesajlar paneli kaplamaya başladı. Gurur çenesini yeniden başımın üzerine yerleştirdiğinde, onun da benim gibi ekranda kayan mesajlara baktığını biliyordum.

Girdap Demiralp: Yener yok, yatağım çok soğuk...
Adnan Bahtıvar: Artık hakkınızda farklı şeyler düşünmeye başladım, bunu da söyleyeyim.
Girdap Demiralp: Sen geceleri tütün kokan yastığına sarılıp uyuyorsun, ben Yener'e sarılıp uyuyorum. Çekememen normal diye yorumladım.
Adnan Bahtıvar: İkinizde azıcık şeref ve haysiyet, biraz da edep olsaydı keşke.
Girdap Demiralp: Sen mi edepten bahsediyorsun linkçi Adnan.
Adnan Bahtıvar: İftiralarınla beni karalayabileceğini sanıyorsan diye söylüyorum, bu gruptaki herkes benim ne kadar ahlaklı bir insan olduğumu bilir.
Devran Soydere: Kür.
Ecevit Erçetin: Mavel.
Vural Demirezen: Kofti
Hakan Basri Şenkaya: Dümen.
Adnan Bahtıvar: Onlar ne şimdi?
Vural Demirezen: seni ylncı kpke ylncısı dmek çok uzn oldundan
Vural Demirezen: tek klimeyle kalpzan oldunu vurgladık
Adnan Bahtıvar: Ben linklere tıklıyorsam eğer Vural, merak ediyorum sen başı bağlı bir erkek, sadık bir eş adayı, nişanlı bir birey olarak neden linklere tıklıyorsun?
Vural Demirezen: öld
Vural Demirezen: yk
Vural Demirezen: Ölebisi oyk

Vural Demirezen: NİHAN YEMİN EDERİM YALAN SÖYLÜYOR
Devran Soydere: Aa korkudan Türkçeyi söktü.
Ecevit Erçetin: Gördünüz mü Adnan'ı
Ecevit Erçetin: Ahlak polisliği yapıp yapıp sonra nasıl terk etti miting alanını
Ecevit Erçetin: Sizi satar da ekmeğinizi yer bu herif.
Adnan Bahtıvar: Tövbe estağfurullah.
Ecevit Erçetin: Koli koli peçete almanın nedeni geceleri gözyaşlarını silmen değil, hepimiz biliyoruz.
Girdap Demiralp: Buralar karışır.
Adnan Bahtıvar: Sen önce neden damacanayı o kadar uzun incelediğinin izahatını ver @Ecevit Erçetin
Ecevit Erçetin: En son senin sırtında tesise sokulduğunu görünce, insanda bir inceleme ihtiyacı oluşuyor tabii.
Girdap Demiralp: Yener hemen aktif olmazsan Ecevit de beni sırtlayacak çünkü bu hazırcevaplık karşısında libidom yüksek gerilim hattında gibi ikiye gerildi
Ecevit Erçetin: Yatağın hâlâ soğuk mu?
Girdap Demiralp: Nasıl soğuk var ya
Ecevit Erçetin: Ejderha olduğumu söylerler
Girdap Demiralp: Bakim ejderiyaya
Vural Demirezen: bu da aznca tkrçeyi unutuo dmk ki
Devran Soydere: Bihter ve Behlül'ü serada basan Beşir gibi hissediyorum.
Ecevit Erçetin: O tür filmleri izlemeyi sevdiği için bizi filme alan da Adnan olacağından, sen değil o Beşir oluyor...
Adnan Bahtıvar: Benimle olan problemin neyse kendinle çöz. Bir insanla bir dakikadan fazla kavga ediyorsan bu onunla ilgili değil seninle ilgili bir sorundur.
Ecevit Erçetin: Tamam Ece Üner
Zeliha Özdağ: Ay bu grupta olduğum o kadar çok unutuluyor ki, ne biçim ahlaksızlıklar bunlar. BURADAYIM BEN

Yener Açıkgöz yazıyor...

Gülümsedim, sonunda aktif olmuştu.

Yener Açıkgöz: Reis öyle bir horluyorsun ki biz seni artık bizden kabul ettik

CamScanner ile tarandı

Devran Soydere: Horluyor mu?

Zeliha Özdağ: Biricik horlamıyo sanıyosan diye söyleyeyim, horlamasını duyma diye uyuma numarası yapıp önce senin horlamanı bekliyormuş.

Devran Soydere: Yalan atma, Biricik asla horlamaz.

Yener Açıkgöz: Horlar da Zeliha'nınki normal bir horlama değil zaten, Kahraman amca Muğla'dan traktörünü çalıştırıyor, traktörün motorunun sesi Zeliha'nın ağzının içinden çıkıyor gibi bir horlama

Zeliha Özdağ: Yorgundum, ondan.

Yener Açıkgöz: Zeliha Allah aşkına gözlerinin beyazı görünüyordu, ele geçirilmiş gibi, Exorcism gibi uyuyordun, o da mı yorgunluktu? Hırlayışlarını duyup gözlerini öyle görmek çok travmatikti.

Devran Soydere: Gurur geceleri korkuyor mu acaba?

Girdap Demiralp: AMDKSKDKSFNSKDDCMSKMAKMAKMAKMA

Yener Açıkgöz: Sen git Ecevit'e random at

Ecevit Erçetin: Bana tek attığı şey random değildi birader, emin olabilirsin...

Yener Açıkgöz: ??????

Yener Açıkgöz: Güllü - Değmezmiş Sana

Devran Soydere: Ecevit değmiş diye yorumladım

Homurdanarak telefonu kenara fırlattığımda Gurur gülerek burnunu saçlarıma sürttü. Söylenerek, "Çok mu horluyorum ben?" diye sorduğumda, Gurur'un yaklaşık iki dakika boyunca sorumu duymamış gibi susması kaşlarımı çatmama neden oldu. "Gurur?" Ona doğru dönmeye çalıştığımda beni durdurdu. "Resmen cevaptan kaçıyorsun şu an!"

"Yalan mı söyleyeyim ya?"

"Ha horluyorum ben?"

"Hep değil."

Birden ona doğru döndüğümde sırıtarak bana baktığını görünce duraksadım, yumuşamamak için kaşlarımı çatıp, "Hep değil diyorsun bir de," diye söylendim.

"Üç gecenin iki gecesi horluyorsun, kalan bir gecede de bazen evde olmuyorum, horlamıyorsun sayabilir miyiz?" diye sorarken gözlerine dağılan muzip parıltılar koluna sertçe vurmama neden oldu.

"Seninle küsüp üç gece horultumdan mahrum bırakayım da gör."

"Odanın kapısını tırmalayarak sabaha kadar Leon ve Pars gibi kapıyı aç diye ağlayayım da gör."

Sıntmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Parmaklarını dudaklarıma uzatıp dudaklarımı iki parmağı arasına alarak sıkınca kaşlarım daha da çatıldı. Eğilip büzdüğü dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, ben daha bu öpücüğün heyecanından arınamamışken, bir de üzerine gözlerime öyle uzun, öyle derin baktı ki kalbimin bir sabun gibi göğüs kafesimin içinde kaydığını, kalp atışlarımın tüm bedenime dağıldığını hissettim.

"Sana bakınca neden kötü olan her şey susuyor da sadece sen konuşuyorsun kızım benim kafamın içinde?" diye sordu gözlerimin içine bakarken, dudaklarım hâlâ parmaklarının arasında tutsaktı. "Her an, her saniye, saniye ibresi bile bir adım atana kadar kafamın içini özgür bıraktığın olmadı hiç; hıncahınç kafamın içinde o kadar var, o kadar dolu, o kadar oraya sahipsin ki."

Kırılan cam parçalarından farksız şekilde kafamın içine dağılan düşünceler, tam da o noktada, onun gözlerinin içine, parmaklarına, kelimelerine tutsakken sustu. Elimdeki fincanı düşürmemek için sıkıca kavramak zorunda kaldım çünkü bedenimdeki etkisi öylesine kuvvetliydi ki, fincanı parmaklarımın arasında tutamayacak kadar güçsüzdüm. Gurur dikkatle bana bakarak dudaklarımın sınırına dek geldiğinde ona bakmaya devam ediyordum.

Beni öpeceğini hissettim. Dudakları bir duanın kabulüne işaret eder gibi dudaklarıma yaslanacak ve o öpücük benim dualarımın kabulü olacaktı.

Dudaklarımızı birleştirdi ama parmakları dudaklarımdan ayrılmadı. Onun öpüşüne karşılık veremeyişimin tek nedeni dudaklarımı sıkıyor oluşu da değildi, istesem de ona karşılık veremezdim çünkü akıntıya kapılan küçük bir sandal gibi onun dev dalgalarının altında kalırken çaresizdim.

Boğazının derinliklerinden tıpkı gökyüzünü saran karanlık gibi yükselen inilti dudaklarıma dolduğunda, küçük bir öpüşmenin onu inletmesi tüm hislerimi tetikledi. Diğer eli de yanağıma kayınca, az önce fincanı tutan parmaklarının ateş kadar sıcak olduğunu hissettim.

Beni hızla büyüyen bir girdap gibi içine çekti ama öyle yavaş, öyle içten öptü ki, bu girdabın beni sürüklemek yerine sıkıca tutup havada asılı bıraktığını hissettim. Daha sonra girdap büyümeye başladı, dudak-

CamScanner ile tarandı

larının dudaklarıma bahşettiği dokunuşlar o girdaptı ve o dokunuşlar da büyüyordu.

Dudaklarımız ayrılmadan hemen öncesinde yutkundu, daha sonra alnı alnıma, burnu burnuma yaslandı ve "Birdenbire biri boynumu kırmış gibi," diye fısıldadı anıları zihnime çağırır gibi. "Âşık oldum sana."

Alnımı alnına sürterken gülümsemeden duramadım.

"Benimle bir fotoğrafın olsun ister misin?" diye sormasını beklemediğimden kirpiklerim gözlerimi gölgelerken ona sadece bakabildim. Parmakları dudaklarımı terk etti, çenemi tutup kafamı kaldırırken bana nimetmişim gibi bakıyordu.

"Hastaneden çıktığımızda çektiğimiz gibi bir fotoğraf değil. Senin çektiğin bir fotoğrafımız olmasını? Bugün arabada otururken Muşta ve Yener bir anlığına yanımdan ayrıldı. Sosyal medya hesaplarına girdim, hesaplarında dolaştım. Instagram hesabındaki tüm fotoğraflarında yalnızdın, yanında en yakınların bile yoktu. Nedense gönderilerin arasında dolaşırken orada benimle bir fotoğrafın olsun istedim. Çocukça bir istek gibi gelebilir, profilinde sadece kendi fotoğraflarını paylaşıyor da olabilirsin, belki birileriyle fotoğraf çekilmeyi sevmiyorsundur ama işte, o an sadece istedim."

"İlklerim olmayı seviyorsun," dediğimde göz bebeklerinin genişleyip tekrar küçüldüğünü gördüm, o an göz bebekleri taşları yıkılarak dibini örtmeye başlayan bir kuyuya benziyordu.

"Bu, orada birlikte bir fotoğrafımız olacak mı demek?"

Başımı sallarken elimdeki fincanı kenara koydum, heyecandan terleyen ellerimi taytımın kumaşına silerek aceleyle telefonumu elime aldım. Parmaklarım terli olduğu için ekranı kaydırmak çok zor olmuştu ama sonunda kameraya tıkladığımda ve ön kamerada kendimi gördüğümde heyecanlanarak ona doğru döndüm.

"Gel," dediğimde bir çocuk gibi bakıyordu, daha sonra o çocuğun bakışları olgun bir adamınkine dönüştü ve beni omuzlarımdan tutarak göğsüne yasladı. Kollarını boynumun altından bedenime sararken yüzünü omzuma yaklaştırdığında yanaklarımız neredeyse birbirine yaslı hâlde duruyordu.

Kamerayı kaldırıp kadrajı ikimize aldığımda dudaklarıma bulaşan gülümseme öyle sahiciydi ki, belki de gülümsediğim tüm fotoğraflarımda yüzüme yayılan hiçbir tebessüm, şu an yüzümde olan kadar gerçek ve içten değildi.

İlk fotoğrafta Gurur bana arkamdan sıkıca sarılıyor, kolları boynumun altından bir sarmaşık gibi dolanarak bedenimi içine alıyordu; ikinci fotoğrafta yine aynı pozisyonda duruyor olsak da Gurur başını çevirmiş, yüzünü bana yaklaştırmıştı ve burnu yanağıma değiyor, güzel gözleri kapalı görünüyordu.

İki fotoğraf arasında devamlı gezinen parmağımı izlerken bana aynı şekilde sarılmaya devam etti. Sonunda, "İkisini de atsam olur mu?" diye sordum heyecanla.

"Sana fotoğrafımız olmasını teklif eden bendim, şimdi bana ikisini de atsam olur mu diye mi soruyorsun? At, benim canıma minnet," diye mırıldandı, sesinin rüzgârı yanağımdan boynuma doğru akınca bedenimdeki ürpermeleri durduramadım.

İki fotoğrafı hesabıma yüklemeden önce siyah bir kalbi açıklama kısmına koyduğumu görünce bana daha sıkı sarıldı ve gülümsediğini yanağıma yaslı yanağının gerilişiyle anladım. Fotoğraf yüklendiği ve anasayfaya düştüğü an ona doğru dönüp dudaklarımı sertçe yanağına bastırdım. Saniyeler sonra fotoğrafa yorumlar gelmeye başlamıştı bile. Bu kadar hızlı reaksiyon almayı beklemediğimden kaşlarımı kaldırarak bildirimlere girdim.

aycaasarihanın: Ayyy çok güzel

Gurur, "Sahtekâr turuncu kafa, şimdi nasıl tırnaklarını kemiriyordur evde," diye homurdandı.

colpanasiroglu: Maşallah size <3

"Çolpan bundan sonra en sevdiğim arkadaşın," dedi Gurur, dirsekle boşluğuna vurup bir diğer yorumu açtım.

vuraldemirezenn: hrikasnz

Gurur gülerek telefonunu eline aldı, kolları hâlâ bana sarılı duruyorken fotoğrafın altına siyah bir kalp yorumu attı ve saniyeler içinde, yorumuna yanıt geldi.

eymennozdag: şak şak şak, yavvvvvşak

"Elimde kalacak bu he," diye söylendi Gurur ama buz kesmesine neden olan bu yorum değildi.

Buz kesmesine neden olan şu yorumdu:

CamScanner ile tarandı

kahraman_48muglali_ozdag: Zelya
kahraman_48muglali_ozdag: Bu ne zelya
kahraman_48muglali_ozdag: Sen kimle aynı çatı altında fotoğraf atıyon Zelya

Gurur aniden kollarını geri çekerek oturduğu yerden kalkınca kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırarak ona baktım.

Telaşlı bir şekilde bir bana, bir elimdeki telefona baktı ve sonra, "Silsek mi?" diye sordu, daha sorusuna tepki veremeden telefonuma düşen görüntülü arama bildirimiyle, bu kez telaşla, "Sakın açma!" diye bağırdı.

"Saçmalama istersen," dedim ve ikinci bir cümle kurmasına izin vermeden görüntülü aramayı kabul edip telefonu yüzüme doğrulttum. Babam asma yapraklarının altındaki çardakta oturuyor, telefonun ekranının dibine girmiş görüntülü aramayı kabul edeceğim anı bekliyordu.

Arkadan annemin sesleri geliyordu ama babam ekrana düştüğümü görür görmez öyle bir, "Zelya, neden geç açıyon babacım?" diye bağırdı ki annemin bile sesi kesildi.

"Hemen açtım ya baba," dedim şaşkınlıkla.

"Neredesin sen?" diye sorarken gözleri bende değil, arkamda kalan duvarlarda dolanıyordu. "Kimin evi orası? O deve dikeninin mi evindesin yoksa sen babacığım?"

"Hasta olmuş, baba," dedim, daha sonra yalan söylediğim için karnıma saplanan ağrı yüzünden dizlerimi karnıma doğru çektim. "Geldim de çorba yaptım ona."

"Gitseymiş ya doktora, ben seni ona hemşire ol diye mi yaptım?" diye sordu babam mavi gözlerini ekrana dikerek. "Nerede o, göster bakayım bana onu."

Gözlerimi kaldırıp Gurur'a baktım, olduğu yerde zıplayarak elini sallıyor, tüm jest ve mimiklerini kullanarak âdeta hayır diye haykırıyordu.

"Lavaboya kadar gitti," dediğimde babam söylendi.

"Nesi var?" diye sorduğunda, bunu sormasını beklemediğimden bir an durdum, tam karşımda saçma sapan hareketler yapan Gurur da birden durdu. "O kadar kan kaybetti, pekmez yollayayım da sabah akşam ağzına tep, kansızlıktan da yamulup duruyordur. Hekime gitmiş mi?"

"Gitmiş," diyebildim.

"İyi iyi, ben yarın pekmez kargolarım, içirirsin o Allah'ın cezasına. Ya da kendi içsin, eli ayağı yok muymuş? Ne diye benim kızım içirecekmiş ona?"

"Sen çok tatlı bir adamsın," dediğimde mavi gözlerini benden çekip bahçede bir yere bakıyormuş gibi yaptı.

"Umursadığımdan değil, bene ne ondan."

"Amma tuttun kızı telefonda, ne çenen varmış be?" diye çemkirdi annem içeriden. "Hadi kapat da içeri gir, zeytin kırdıracağım daha sana."

"Bıktım bu anandan."

"Bıkmadın, siz birbirinizden bıkmazsınız."

"Canımı veririm ona," dedi babam, ardından, "Söyle o kavak ağacına," diye homurdandı. "Bir daha o uzun kollarını sana ahtapot gibi saracak olursa onu Akyaka'nın denizine atarım, ahtapot diye tutarlar da masalara meze ederler. Hadi kapatıyom, sen de çok yüz verme ona, git eve, e mi babacığım?"

"Tamam," dedim gülümseyerek. Gurur hâlâ hareketsizce olduğu yerde durmuş elimdeki telefona bakıyordu. "Seni seviyorum, annemi de öp benim yerime."

"Zeliha," dedi babam ciddi bir şekilde, durdum ve ona baktım. "Görünü Eymen'den ayırma, pek hoş kokular gelmiyor benim burnuma."

"Ne oldu ki?"

"Bilmem, belki sadece evham yapıyorumdur. Sen yine de kardeşine göz kulak ol."

"Olurum tabii ki," dedikten hemen sonra telefonu kapattıktan ve gözlerimi Gurur'a çevirdim.

"Baban benim için pekmez mi yollayacak yarın?" diye sorduğunda sesi sakin gibi duyulsa da gözlerinde küçük bir çocuğa ait parıltılar gördüğüme yemin edebilirdim.

"Evet," dediğimde bir adım geri gidip gözlerimin içine daha dikkatli baktı.

"Neden ki?"

"Neden yollamasın ki?"

"Bana sinir olmuyor mu?" diye sordu çocuk gibi.

"Sana sinir olmuyor," dedim. Ona karşı hissettiğim şefkatin içimi yıkma uğratacak kadar büyük olduğunu hissediyordum. Bir çocuk gibiydi, onu bir çocuktan ayıran hiçbir şey olmadığını şimdi daha net, daha derinde hissediyordum.

"Beni önemsiyor mu?" diye sordu bu defa, bu soru ayağa kalkıp ona doğru ilerlememe neden oldu. Tam önünde durup kafamı kaldırarak güzel yüzüne baktım. Gözlerine çöken merak beni gülümsetirken elimi

CamScanner ile tarandı

kaldırıp yanağına yasladım, dokunuşum onu duraksattı ama gözlerine yara gibi sinmiş ifade silinmedi.

"Önemsenmeyi neden bu kadar garipsiyorsun, Gurur?" diye sordum, daha sonra bu soruyu sorduğum için pişman hissettim ama gözlerinin içine bakarken ona ne kadar önemli olduğunu anlatabilmeyi istiyordum.

İçine yerleştirilmiş o değersizlik hissini yok etmek için her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum.

"Ne kadar önemli olduğunu bilseydin, bunu sorgulamazdın."

"Ben hiç, Muşta dışında hiç, bir baba tarafından önemsenmedim," dedi, sesi öylesine güçlü ama aslında öylesine yorgundu ki birden kollarımı bedenine sarmak, onu kanatlarımın arasına alarak her şeyden saklamak istedim.

"Ve bu benim, senin baban tarafından ikinci kez önemsenişim."

Onu her şeyden korumak istedim. Hiçbir şey ona dokunmasın istedim.

Yanağını okşarken bakışlarım öyle çok derinleşti ki, gözlerimde gördükleri onu susturdu. Üzerine yıkılıp onu altında bırakmış çocukluğunu değiştirebilmemin hiçbir yolu yok muydu? Tek bir şansım olsaydı, geçmiş bir kapı olarak önümde açık dursaydı, geçmişin kapısından geçer ve zamanın içinde ilerleyerek o küçük çocuğun yanına giderdim.

"Geçmişini yok edebilme şansım olsaydı, ederdim. Keşke edebilseydim," diye fısıldadım, bu söylediğim geçmişini ateşe vermişim gibi hissettirmişti sanki. Bana geçmişini değiştirebilmişim gibi baktığında parmak uçlarımda yükselerek kollarımı onun boynuna sardım. Ellerini belime yerleştirip beni kara bir gölge gibi sararken içimde ilerleyen ateşten bihaberdi.

"İyi hissettim. Baban bana iyi hissettiriyor," dedi, Gurur'un sesi saçlarımın arasında rüzgâr gibi ilerledi, zihnimi tutsak etti ve ihtimaller su gibi yükselerek kalbimi boğmaya başladı. Anlatmadığı, dilinin ucundan dışarı dökülmeyen daha neler yaşamıştı bunu sadece Allah bilirdi.

O ihtimaller, söyleyemedikleri, geçmişin içinde saklananlar, her biri su olup yükseldi ve kalbimi altına alarak boğmaya devam etti. Ona sarılırken kalbim boğuluyordu ama ateşleri öyle çoktu ki, o ateşler boğulan kalbimi içine alan suyun yüzeyinde bile harlanarak yanıyordu.

Parmaklarım ensesine yayılmış saçlarında dolaşırken çenemi omzuna yaslamaya çalıştım ama boyum buna yetmedi. Belimi biraz daha sert

kavrayıp ayaklarımı yerden kestiğinde gülümsüyordum ama gözlerim her an ağlayacakmışım gibi dolu bakıyordu; boşluğu izleyerek çenemi onun omzuna yasladım ve saçlarını okşamaya devam ettim.

"Bir gün çok iyi bir baba olacağını hissediyorum," dedim, birdenbire dudaklarımı terk eden bu cümlenin onun bedeninde bir tutulmaya neden olduğunu fark ettim.

Beni tutuşu derinleşti ama tek kelime etmedi. Sanki söyleyeceğim her şeye muhtaçtı ve bu dokunuş, daha fazla konuşmam için bana yalvarışıydı.

"Bir çocuğun her şeyi olacağına eminim."

"Olabilir miyim sence?" Sorusu masumiyetin pelerinini takmış olsa da sesinde kendisine duyduğu şüphenin de yer aldığını fark ettiğimde ona daha sıkı sarıldım.

"Bu da soru mu? Elbette olabilirsin."

"Sen inanıyorsan, kesin olurum."

"Sen de inan."

Kollarım boynunu sardığı esareti nihayetlendirdiğinde tam karşısında durup gözlerinin içine tüm gerçekliğimle baktım. İçinde olduğumuz soğuk duruma rağmen, bakışlarımdaki ateş öyle sıcaktı ki, o gerçeklik öyle çok yakmıştı ki onu, sertçe yutkundu.

"Peki ister miydin?" Sorusu üzerine birden o ateşler onu değil, beni yakmaya başladı. Dudaklarımdan firar eden gerçeklerin sıcağı şimdi beni eritiyordu. Gözlerinden başka kaçabilecek bir yerim olmadığını anladığımda sadece ona baktım.

"Ne ister miydim?" diye sordum. Oysa cevabını bildiğim bir soruydu bu. Belki bir yanım şiddetle içimi kazıyarak o gerçeği onun dudaklarından da koparmak istiyordu, belki de kazıdığı o çukurun içini toprakla doldurarak bu gerçekten kaçmaya çalışıyordu.

Dudağının kenarı yukarı kalkarken, "Cevabını bildiğin sorular soruyorsun," dedi. Ruhumun derinliklerinde dolaştığını, parmak uçlarına hislerimin bulaştığını ne çabuk unutmuştum? Gurur, kimsenin bende göremediklerini bana bakmadan bile görebilen biriydi.

"Belki senden duymak istiyorumdur," dedim sessizce.

Ne kadar sessizce kurulmuş bir cümle olursa olsun, çığlık etkisi gösterdiği bir gerçekti ve o çığlık, Gurur'un buz sıcağı gözlerine çarparak yankılara bölündüğünde ikimiz de bu gerçeğin altında kalacağımızı biliyorduk.

CamScanner ile tarandı

"Belki ben de senden duymak istiyorumdur," dedi, sesi beni köşeye sıkıştırdı ama benim cümlem, yani benim çığlığım hâlâ aramızda yankı yapıyordu.

Ateşe doğru yürüyorduk, ateşe elimizi uzatıyorduk, parmaklarımız çıralar gibi alevlere esir düşüyordu ve o alevler yükselerek bileğimize ilerlerken elimizi o gerçekten çekmiyor, sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

"Evet," dediğimde göz bebeklerinin siyahlığı genişledi, ardından o göz bebekleri öyle çok küçüldü ki sanki gözlerine ışık tutulmuştu. "Babası olacağın bir çocuğun annesi olmak isterdim."

"Ben de isterdim," dedi hiç düşünmeden, göz bebekleri hâlâ öyle küçüktü ki sanki gece onun gözlerinde ateşe verilmişti ve gözleri hiç kimsenin erişemeyeceği kadar gündüzdü. "Annesi olacağın bir çocuğun babası olmak isterdim."

Dudaklarım neredeyse bükülecekti ama bunu yapmadım, kalbiminse dudaklarımdan önce büküldüğünü hissettim. Bir insan, bir insanın kalbini ağlatabilir miydi? Benim kalbim dudaklarını büke büke ağlıyorsa, bu adam yüzündendi.

"Seni çok seviyorum," dedim birden, dudaklarımdan paldır küldür dökülen bu cümle sertçe yutkunmasına neden oldu.

Ona onu yakan geçmişi değilmiş, benmişim, benden önce girdiği tüm ateşlerden sağ çıkmış da ben onu küle çevirmişim gibi baktı.

"Asıl ben seni, ben sana, ben..." dedi bir an sustu. "Ben seni çok seviyorum lan asıl seni."

"Seni asıl seni," diye fısıldadım pis pis gülerken ama gözlerim doluydu, bunu gördüğünde alay edişimi bile umursamadan beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı.

"Bir daha öyle gözlerime bakıp beni sevdiğini söylersen yola çıkar, ben hamileyim diye bağırırım," dedi, bu beni güldürdü ama gözlerimi esir tutan yaşları geri itmedi. "Yani o kadar çok senin içinim ki, senin yerine bebeği taşımakta pek sorun görmüyorum. Mümkünse denenebilir, ben taşırım yani."

"Hamile bir Gurur düşünmek istemiyorum ya," diye söylendim. "Ne o öyle, kardeşim? Timsah yutmuş piton gibi. Upuzunsun zaten, kocaman göbeğin olursa çok komik görünürsün."

"Upuzunsun derken de upuzunluğuma hayranmışsın gibi geldi kulağıma, benden demesi."

"Hayran değil miyiz dedik, başkan?" diye sorduğumda bir an geri çekilip bana baktı.

"Sen benim kalçamı falan okşayıp, yanağımdan makas da alırsın yakında."

"Uyuduğunda yokluyorum ara sıra," dedim pis pis sırıtarak.

"Nereyi?"

"Squat basmışsın gibi yuvarlak, küçük bir karpuzu anımsatan sıkı gö-"

"Kız sus, ne diyorsun be aa?" derken panikle avucunu ağzıma bastırdı. "Ayrıca küçük bir karpuz derken, kavun daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Kavun yine yumuşak olur, komandom. Senin götün karpuzdan ne eksiği va-"

Avucunu yeniden ağzıma bastırıp, "Götümle ilgili bu kadar detaylı bilgi vermene gerçekten gerek yok ya," dedi.

"Hehe."

"Ayrıca komandom mu? Bir daha de bakayım sen onu."

Dilimi avucunun içine sürtünce birden irkilerek avucunu çekip bana baktı. Gözlerinin içine muzip gözlerle bakarak, "Ağzımı kapatırken nasıl diyecektim, değil mi ama Gururcuğum?" diye sordum. Ardından parmaklarımı göğsüne yerleştirip, tişörtün kumaşını yukarı sıyıracak şekilde parmaklarımı hareket ettirirken, "Komandom," dedim, sesim yangının rüzgârı gibiydi.

Dudakları öne doğru gelirken gözleri kısıldı, çenesi keskinleşti ve birden öyle erotik göründü ki gözlerimi kaçırmam gerektiğini hissettim. Gözlerimi kaçıramadım çünkü yüzüme doğru eğilmesi kalbimin patlayacak gibi genişlemesine neden olurken köşeye sıkışmıştım.

"Benim küçük, güzel avukatıma da bakın siz," diye fısıldadı, sadece tek bir cümle, tekdüze yayılan bir ses tonuyla nasıl oluyordu da tüm kasıklarımı ateşe verebiliyordu?

"Bana böyle yatak sesiyle konuşursan bizim sonumuz yatağa ulaşamadan yerlerde yuvarlanarak biter," dedim anlık cesaretle, cesaretim dudağının kenarındaki tebessümün daha da vahşileşmesine neden oldu.

"İlla azdıracaksın beni, değil mi?" diye sorduğunda, açıkça sorduğu soru beni utandırmadı, aksine kasıklarımdaki ateşin daha da yakıcı kıvam kazanmasına neden oldu.

Parmaklarım tişörtünde dolaşırken ona bakmaya devam ediyordum, işaret parmağımı göğsüne bastırıp kumaşı parmağımla yukarı sürükleyince kasıklarından karnına çıkan damarlar ortaya serildi. Gözle-

CamScanner ile tarandı

rim kasıkları boyunca yukarı kayan, kablodan kalın damarlarda dolaştı ve içimde fırtınalar koparan bu görüntüyü onun gözlerine bakmak için terk ettim.

"Horluyormuşum ya ben, o yüzden üç gece horultu duymadan çekeceğin derin uykular için salonda yatacaksın," dedim, bu beklenmedik cümle yüzünde bir dalgalanmaya neden oldu. Parmağımı geri çektiğimde tişörtü görsel şöleni yok etmek ister gibi karnının üzerine yıkıldı ve yanından geçip merdivenlere yöneldim.

"Ya ama bu haksızlık he!" diye bağırıyordu arkamdan. "*Biz* ne olacağız şimdi ya?"

"Ay canım benim, kıyamam. Gir soğuk suyun altına, ikinizden biri *kafasını* toplayana kadar çıkma sudan."

"Taş kalpli kadın."

"Ay benim en azından kalbim taş, bu gece seni horultum değil de başka yerlerinin taş gibi oluşu uyutmayacak."

Birden merdivenlere doğru dönüp koşmaya başlayınca panikleyip basamakları üçerli adımlarla koşarak tırmanmaya başladım. "Gelme peşimden, katil!" diye bağırarak koşarken o da gülerek beni takip ediyordu.

Suratına kapıyı kapatmadan hemen önce ayağını kapı aralığına koydu ama yüzüne doğru tükürmemi beklemediğinden afallayarak birden geri çekildi. Kapıyı sertçe kapattığımda, "Dağ laması!" diye bağırıyordu kapının arkasından.

"Hadi canım hadi, in aşağıda yat," desem de gitmedi. O kadar uzun süre kapının önünde Leon ve Pars'ı da yanına alarak bekledi ki, ne kadar gülüyor olsam da bir ara vicdana gelip neredeyse onu odaya alacaktım.

Tabii bana, "Şu an kapıya elimle vurmuyorum," deyip gülene kadardı vicdanım, sonra kapıya yastık atıp, "Pislik!" diye çığlık attım ve binadakileri uyandıracağımı anlayıp kahkahalar atarak kapının önünden uzaklaşmaya başladı.

Dakikalar, tıpkı gökten yere düşen kar taneleri gibi içinde bulduğum âna düşerek zamanı örerken fakültenin bahçesinde dikilmiş, ellerim montumun ceplerinde gökyüzüne bakıyordum. Kar taneleri saçlarımın arasına tutunuyor, saçlarımın arasında asılı kalıyordu ve bugün Isparta öyle soğuktu ki, kar taneleri erimiyordu. Kalbimi sıkıştıran bir his, içim-

de son sürat ilerliyor, huzursuzluk tüm ruhumu kaplamış, beni boğazımdan kavrıyormuş gibi nefessiz bırakıyordu.

Birinin topuklu ayakkabılarının yere emanet ettiği sesler, mürekkep gibi yayılarak bana doğru gelmeye ve içinde olduğum sayfaya kelimeleri yerleştirmeye başladığında, omzumun üzerinden adımların sahibine baktım.

Cenan, beyaz bir takımın içindeydi, kar taneleri sarı saçlarının arasına tutunurken elinde iki karton bardak tuttuğunu gördüm. Altın saatinin olduğu bileğine kaydı gözlerim, çok geçmeden saati taktığı kolunu bana uzattı ve karton bardaklardan birini bana uzattı.

Bardağı elinden aldım, kahvenin kokusu sertti ama soğuğun kokusu, kahvenin kokusunu bile bastırıyordu. Bu soğuk kokusu bana Gurur'u hatırlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dediğimde Cenan bana gülümseyerek bir elini diğer kolunun dirseğine götürdü ve kahvesinden bir yudum alarak yan döndü. Şimdi birbirimize değil, ikimiz de fakültenin beyaza boyanmış bahçesine bakıyorduk.

"Seni bunun içine sürüklediğim için kötü hissediyorum," dedi, kelimelerin bu kadar büyük bir hızla bana geleceğini tahmin edemediğimden yalnızca sustum. "Umarım kötü bir şeylere neden olmamışımdır. Herkesin hayatında neden olduğum yıkımın aynısını sana da yaşatmak istemezdim. Gittiğim her yere, seçtiğim yolda çıkan yangını da götürüyorum."

Kahveden bir yudum alıp, "Sana hak veriyorum ama seni suçluyorum da," dedim açık sözlülükle. Bunu biliyormuş gibi susup söyleyeceklerimi dinledi. "Yıkılmış olanı toplamak zordur, biliyorum ama sen yıkılmış olanı toplamadın, onun üzerine yeni bir şey yıktın. Yaşadıkların kolay değildi, arkada bıraktığın geçmiş kolay değildi, biliyorum ama sırf kötü şeyler yaşadığımız için yaptıklarımızın bedelini ödemeyeceğiz diye bir şey yok, Cenan abla."

Yan gözle ona baktığımda dalgın olduğunu gördüm, karton bardağı tutuşu bile zayıftı. Aldığı hiçbir nefes içine dolmuyor, onu hayatla kuşatmıyor gibiydi; sanki bedeni ruhundan arınıp bomboş kalmıştı.

"Bir bedel ödeyeceksin," dediğimde başını sallamaktan öteye gitmedi. "Ama bu bedelin sonunda belki de mutlu olacaksın. O yüzden daha da geç kalmadan artık bu bedeli ödemen gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

"Ona her şeyi anlatacağım. Bu konuda sizi kandırmadım," dedi Cenan. Artık kaçamayacağını o da biliyordu, artık geçmişten saklanamayacağının farkındaydı. Zaten onu bu şehre taşıyan geçmişten arınamaması değil miydi? Dönüp dolaşıp kendini o geçmişin içinde bulduğundan burada değil miydi?

Derin bir nefes aldığında, "Yener de anladı," dedim ve Cenan sadece acı bir gülümsemeyle başını havaya kaldırıp gökyüzüne baktı. Bir kar tanesi kirpiğine tutunduğunda öyle bir yutkunmuştu ki sanki acı içine yutkunuşuyla bütünleşerek bir köz parçası gibi kayıp gitmişti.

"O komando da anladı demek."

"Nasıl anlamasın ki? İkisine bakan herkes onların ruhlarının bağını görür. Artık bu gerçeği ona bir başkası söylemeden, senin söylemen gerekiyor. Bunu ne zaman yapacaksın? Gurur da Yener de vicdanlarının akıntısına kapılırsa senin için başka bir ihtimal daha kalmayacak. Bir gün mutlu olabilme ihtimalin de elinden alınmış olacak ve bunun suçlusu ne Yener ne de Gurur olacak, sen olacaksın."

"Bu gece ona her şeyi anlatacağım, Zeliha."

Kar taneleri, sanki bu gerçeğin pervanesine kapılmış gibi daha hızlı dökülmeye başladıklarında içimde yükselen koca uğultuya rağmen yorum yapmadım.

"Tesise mi gideceksin?" diye sorduğumda, ürkek küçük bir kız çocuğu gibi birden bana doğru döndü, nasıl korktuğunu görmek donup kalmama neden oldu.

"Hayır," dediğinde gözlerine yansıyan o korku, uzun süre orada asılı kalmıştı.

"O zaman?"

Bir süre, tesisin gölgesi üzerinden çekilene dek bekledi. Onu o tesisten bir çocuk gibi korkutan o geçmiş, nasıl bir yaraya neden olmuştu da bu kadın karşımda böyle sarsılmıştı? Babasından, yaşadıklarından, hissettiklerinden fazlası kalbine gömülü duruyordu sanki.

Akıp giden zaman ona öyle derin yaralar açmıştı ki, bu yaralar şimdi karşımda duran kadını yaratmıştı. Ama her ne olursa olsun, insan içine koyulan yaraya bir kez dokunuldu mu, işte o an yine o yaranın açıldığı zamanki olduğu kişiye dönüşürdü.

"Onu çağırdığımı söyleyebilir misin?" diye sordu, sorusu kalp atışlarım kadar kuvvetli değildi ama gözleri bana kalp atışlarımın hislerime yalvardığı gibi yakarıyordu.

"Ben bunu nasıl söylerim, abla?"

"Sadece söyle," dedi. "Onu Süleyman Demirel heykelinin altındaki caddede bekleyeceğimi söyle."

"Ya gelmezse?" diye sordum ve bunun ihtimalinin bile Cenan'ın gözlerine ölümün mayın gibi döşenmesine neden oldu.

"Gelir," dedi. "Gelmez mi?"

"Gelir mi?" diye sorarken karşımda o güçlü kadını görememek içimi paramparça etmişti.

"Her zaman orada bekliyordum onu. O yüzden gelir," dedi ama bu kez, bu cümleyi kurarken gözlerinde o zamanlar olduğu gibi emin olduğunu gösteren bir ifade yoktu. Tereddüt içindeydi, kalbi aksinin olmasından korkuyor, mantığı aksinin olabileceğini haykırıyor gibiydi.

"Ona sadece onu beklediğini mi söyleyeceğim?"

"Evet," dedi.

"Bana nedenini sorarsa ne diyeceğim?"

"Bana gelirken hiçbir zaman bir neden aramadı, yine aramaz. Sana nedenini sormaz." Sonra çok küçük bir an, artık eskisi gibi olmadıklarını hatırlamış ve bu onu üşütmüş gibi bedeninde bir kasılmayla önüne dönüp sertçe yutkundu.

"Benim onu çağırıyor oluşum bile gelmesine yetecek bir nedendi onun için."

"Belki de hâlâ öyledir," dediğimde sertçe yutkunup omzunun üzerinden bana baktı. "Birazdan tesise gideceğim, ona onu nerede beklediğini söyleyeceğim."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az, biliyorsun değil mi?"

"Ben teşekkürünü istemiyorum," dediğimde gözlerini kısıp yutkundu. "Sadece artık mutlu olmanı istiyorum."

Bundan hiç umudu yokmuş gibi gülümsediğinde başka söyleyecek bir şey bulamadım.

"Merak ediyorum," dedi dalgın bir sesle. "Benim için savaşmaya değer bulmadı mı beni? Çocukça biliyorum, düşünmem gereken en son şey, bunu da biliyorum. Ama neden, Zeliha? Neden arkamdan gelmedi? Ben yalvarsın istemedim ki, ben sadece... Sadece arkamdan gelsin istedim. Bir silgiyle silinmişim gibi hayatının sayfalarından usulca silindim ve o ben silinip giderken hiçbir şey yapmadı. Hakkım değil, biliyorum. Sorgulamam bile yanlış, farkındayım. Ama içimi kemiren bu hissi de durduramıyorum. Ona yaptığım yanlışa rağmen durmadan içimden

CamScanner ile tarandı

kendimle konuşuyorum ve konuşma hep bir soruyla son buluyor. Bende cevabı olmayan bir soruyla. Neden beni durdurmadı?"

Soruları kafamın içinde bana ait olmayan bir geçmişin bana aitmiş gibi yasını tutmama neden oldu.

"Eğer gelirse, ona bunu da soracak mısın?" diye sorduğumda, o kadar uzun süre sustu ki, artık avuçlarımızın içinde duran kahve bile buza dönmüştü. Kahvenin üzerinde yüzen kar taneleri bile erimiyordu, kahve öyle çok soğumuştu.

"Evet," dedi. "Yüreğim yettiğince, ona her şeyi soracağım. Her şeyimi kaybedeceğim cevaplar bile alsam sorularımın sonunda ona gerçeği vereceğim."

Başımı sallayıp, "O zaman şimdi gidiyorum," dedim. Tıpkı benim gibi başını sallasa da bir şey demedi. Tam yanından geçerken, "Bol şans," diyebildim sadece çünkü biliyordum ki bu gece şansa ihtiyacı vardı.

Elimdeki buz tutmuş kahvenin olduğu karton bardağı hemen önünden geçtiğim çöp kovasının içine atıp hiç durmadan yürümeye devam ederken Cenan'ın arkamdan baktığını hissetsem de dönüp bakışlarına karşılık vermedim.

Fakültenin çıkışına ilerledim, bir taksi bulmak için yola çıkmam gerekiyordu ama bir yanım tesise gitmemek için montumu çekiştirerek beni durduruyordu sanki. Çolpan ve Ayça'nın hızlı adımlarla bana doğru geldiklerini gördüğümde adımlarım da aradığım sebebi bulmuşum gibi gevşeyerek yavaşlamıştı.

Ayça üzerimdeki monta yığılan kar tanelerini eliyle süpürürken, Çolpan, "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

Kafamın içine çöreklenmiş dertleri bilseler benden çok üzüleceklerini bildiğimden yüzüme sahici olmasını umut ettiğim bir tebessüm yayarak, "Tesise gidiyorum," dedim. "Gurur'un yanına uğrayacağım."

Ayça, "Dün akşam attığınız fotoğrafı beğendiysem sanma ki o fasulye sırığını da beğendim. Onun gibi bir fasulye sırığının yanında bile çok güzel görünmeyi başarabildiğin, fotoğrafı ütopik hâle getirdiğin için beğendim," dediğinde Çolpa gülerek Ayça'nın omzuna vurdu.

"Uğraşmasana çocukla."

"Yorgi'nin başına gelenlerin tek sorumlusu o," dedi Ayça söylenerek.

"Yorgi'yi bu kadar içselleştirdiğini bilmiyordum." Çolpan yüzündeki şefkatli gülümsemeyle bana baktı. "Yorgi ne durumda? Ayça her gece onun anısına bir mum yakıp ağlıyor da..."

"Tertemiz, eskisinden bile daha temiz," dediğimde Ayça dudaklarını büktü.

"Canım Yorgi'm, bu akşam ona zeytinyağlı taze fasulye getireceğim. Yanlış anlaşılmasın, yeni evli gibi takılan size değil, canım Yorgi'me getireceğim."

"Yalan söylüyor, ikiniz için yemek yapacak. Bazı geceler ne yediler acaba diyerek balkona çıkıp sizin binaya doğru bakıyor," dedi Çolpan.

"Bu hani aramızda kalacaktı?" diye sordu Ayça, kaşları çatıktı. "Ben her gün Adnan'ın oğlu Bora ile ilgili şeylerden konuştuğunu, Bora'yı merak ettiğini ama bir türlü sormaya fırsat bulamadığını, Adnan'ı sıkmak istemediğini söyleyip durduğunu Zeliha'ya söyledim mi, Bayan Çolpan?"

Kaşlarımı kaldırarak Çolpan'a bakınca, Çolpan, "Ne?" diye sordu bana dik dik bakarak.

"Bu duyduklarım doğru mu, Bayan Çolpan?" diye sorduğumda Ayça ile aynı anda kahkahayı basmıştık.

"Bora'yı merak ediyorsam ne olmuş?" Çolpan kollarını göğsünün üzerinde toplayıp bize cins cins baktı. "Şöyle gülmeyi keser misiniz? Küçücük bir çocuğu merak ediyor oluşum mu battı gözünüze?"

"Küçük bir çocuk mu? Biz onun iki metrelik baba-" Ayça tam konuşmaya devam edecekken Çolpan, Ebu Cehil soyundan biriymiş gibi öyle ölümcül gözlerle baktı ki ona, Ayça aniden sustu.

"Senin için Bora'yı sorarım ama zaten Bora hakkında konuşmak için birbirinizin telefon numaralarını almamış mıydınız siz Adnan'la?" diye sordum imadan uzak, ciddi bir sesle. Yine de Ayça sınıttığı için az daha gülecekmişim gibi hissetmekten alıkoyamadım kendimi.

"Adnan biraz garip bir adam," dedi Çolpan sakince. "Açıkçası ona mesaj atıp ya da onu arayıp bir şeyler sormak pek kolay gelmedi bana. Onu rahatsız etmek de istemedim. Eğer aklına takılan bir şey olsaydı sanırım o beni arardı, değil mi?"

"Bora'yı merak etmen, ona yazman ya da onu araman için gayet yeterli bir sebep bence, Çolpan," dediğimde Ayça bana hak veriyormuş gibi başını sallayarak Çolpan'a baktı. "Adnan sana onu neden aradığını ya da neden ona yazdığını soracak kadar kaba birisi değil. Aksine, Bora'nın nasıl olduğunu seve seve seninle paylaşır."

"Öyle mi dersin?"

"Öyle derim, Bayan Çolpan."

"Ya Zeliha!"

CamScanner ile tarandı

"Hehe," diye güldüğümde bana kötü kötü baktı.

"Şu sinir bozucu gülüş de nereden çıktı?"

"Hadi gitmem lazım benim, tutmayın beni," diyerek ikisinin de omuzlarına çarpa çarpa yanlarından geçtiğimde arkamdan gülerek bakıyorlardı ama ben yüzüm onların bakışlarının sınırından çıktığı an derin bir nefes alarak yeniden surat asmaya başladım.

Bir taksi bulup, tesisin yakınlarında taksiden indiğimde ve kalan yola yürüyerek devam ettiğimde bile yüzümdeki asık ifade silinmedi. Tesisin beyaz duvarları beni içine aldığında Adnan hemen yanımdaydı, beni girişte karşılamıştı ve beyaz koridorda ilerlediğimiz sırada bana, "Nasılsın?" diye sormuştu, tam artık bayan kelimesinden kurtulduğumu düşünmüştüm ki, "İyi görünmüyorsun pek, Bayan Zeliş," demişti.

Ona gülerek bakmış, zaman üzerimize serilmeden hemen öncesinde, "Bora nasıl?" diye sormuştum ve dudaklarına çizilen o huzurlu gülümsemenin içimdeki sıkıntıyı biraz olsun hafiflettiğini hissetmiştim.

"İyi. Sadece ara sıra..."

"Ara sıra?"

"Bayan Çolpan'ı merak ediyor olsa gerek. Dün resim defterine Bayan Çolpan Hanım'ın saçlarına benzer saçları olan bir kadın figürü çizmişti. Ona Bayan Çolpan'ı mı özledin diye sorduğumda da gözleri âdeta parladı. Onu çok sevmiş. Eğer müsait olduğu bir zaman olursa, Bora'yı sizin evinize getirebilir miyim? Belki birbirlerini görürlerdi."

"Tabii ki de, Çolpan da çok mutlu olacak. Birkaç gündür Bora'yı merak ediyormuş ama seni rahatsız etmemek için arayıp soramamış."

"Ne rahatsızlığı?" diye sormuştu Adnan yüzünde saf bir şaşkınlıkla. "Beni istediği her saat arayabilirler."

"Öyle mi?" diye sorduğumda, neden bunu sorduğuma anlam veremiyormuş gibi sadece, "Öyle," demişti.

Zaman, gökyüzünden yeryüzüne düşen bir kar tanesi gibi tam ortamıza düştüğünde, şimdi tamamı boydan cam olan duvarın önündeydim, ikiye ayrılan koridorun tam ortasında duruyordum ve arkamda da geriye doğru uzanan karanlık bir koridor vardı.

Küçük Simi'nin seslerini duyuyordum, devamlı havlıyordu, sanırım askerlerden biriyle oynuyordu. Bakışlarımı omzumun üzerinden sol koridora doğru çevirdim ve koridorun sonundaki odaya baktım. O odanın arkasında Muşta'nın olduğunu bilmek duraksamama neden oldu.

Bu gece her şeyi öğrenecekti ve belki de bugün onun son aydınlık günü olacaktı.

Yarın daha karanlık bir güne uyanacak, o karanlık günün içinde bir ateş gibi yanarak kendi ateşiyle aydınlığı tekrar sağlayacaktı.

Gurur, kamuflajı ve üzerinde yalnızca beyaz bir tişörtle arkamda belirip çenesini başımın üzerine koyduğunda, gözlerim yeniden cama çevrilmişti ve karlı dağları arkasına alan cama düşen yansımamız, gözlerimdeki boşluğa tutunmuştu.

"Benim küçük leydim beni mi görmeye gelmiş?" diye fısıldadı, dudakları fısıltısının hemen ardından saçlarımın arasına süzüldü ve zihnime yayıldığını hisseden bir öpücüğü başımın üzerine bıraktı.

"Hem öyle..." Yavaşça ona doğru dönüp kollarının arasına girdim, kollarımı onun ince beline sararak çenemi göğsüne yasladığımda gözlerini indirmiş bana bakıyordu. "Hem de değil."

"Ne demek değil? Yangın var diye çığlık atayım istiyorsan tamam, öyle olmasın o zaman."

"Salak," diyerek güldüm ama gülüşümün ne kadar zayıf olduğunu fark edince kaşlarının ortasında şüphe dolu bir yarık genişledi. "Muşta'nın yanına geldim."

"Neden?" diye sorarken çenesi kasıldı, sanırım nedenini biliyordu.

"Cenan bu akşam ona her şeyi anlatacak."

Söylediğim şey, akrebin yelkovan tam üzerinden kayacakken onu sokup felç etmesine neden oldu. Donmuş bir zamanın içinde asılı kalan iki farklı saat kadranı gibi birbirimize bakakaldık. Bunun olmasını başından beri istiyor olsa da şimdi bunun gerçekliğe dökülecek olması, tıpkı benim gibi onu da endişeleniyordu.

Korktuğu Muşta'nın öğrenecek olması değildi, korktuğu Muşta'nın yıkılışına şahit olmaktı.

"Seni buraya Cenan mı yolladı?"

"Zaten gelecektim, seni görmek istiyordum. Yener de akşam gelmeyince onu da merak ettim. O nerede?"

"Gece tesise gelmemiş, sabah gelirken arabasını dağ kenarında gördüm. Muhtemelen tesise çaktırmadan döndü, arabasını aldı ve dağda bir yer bulup arabanın içinde uyudu," dedi Gurur sıkıntılı bir nefesin hemen arkasından.

Sessizce, "Anladım," diye mırıldandım.

CamScanner ile tarandı

"Bugün bu iş hallolsun, Yener'in de bir şeyi kalmaz merak etme," dediğinde ona baktım.

"Peki ya Muşta?"

"O, tüm şu arkandaki dağlardan," dedi çenesiyle arkamda kalan dağları işaret ederek, "daha güçlü, daha yıkılmazdır."

"Dağları da yıkacak bir deprem illaki vardır, Gurur."

"O deprem bu gece olmasın," dedi Gurur sadece, sonra sustu.

Sessizliğinin beni daha çok yaraladığını hissedip yanağına dokundum ve "Kayıp giden zamanı geri getiremez belki ama bu geceden itibaren her gün, Dide ile birlikte olabileceği yeni bir gün olacak," diye fısıldadım.

Gurur, gözlerime sessizliğiyle örülü bir cevap bıraktı. Öyle olmasını umut ettiğini anladım, ben de öyle olmasını umut ediyordum. Sessizce Gurur'un kollarının arasından çıkıp kaderin bizi sürüklediği geleceğe, yani Muşta'nın odasına doğru baktım. O gelecek orada beni bekliyordu ama bir gelecek oluşundan bile haberi yoktu.

Kollarımı bedenime sardığımda Gurur bedenime izlerini bırakan çaresizliği gördü ve böyle bir çaresizliğin ortasına düşmüş oluşumdan nefret ederek bakışlarını benden uzağa taşıdı.

Tamamen odaya doğru çevirdiğim bedenim, tam da bu noktadan yardım çığlıkları atarak kaçmak istiyordu ama kaçamazdım. Geçmişle yüzleşecek olan kişi ben olmasam da geçmiş bana aitmiş gibi korkutuyordu beni. Ağır adımlarla Muşta'nın odasına yürümeye başladığımda Gurur arkamda, onu bıraktığım yerde kaldı ve ben yürüdüm, Muşta ile Cenan'ın geçmişine yürüdüm, o geçmişin bir parçası olmak için o kapıya tıkladım ve Muşta'nın sesi beni o geçmişin içine çekti.

"Yüzleşmek zorunda olan ben değilim, o zaman neden böyle çok korkuyorum?" diye fısıldarken elim kapının tokmağında duruyordu.

Cenan'ın korkularını, omuzlarıma bana ait olmayan ama üzerime tam oturan bir palto gibi atmıştım. Kapı açıldığında geçmiş bir dalga gibi bedenime çarptı ve beni arkasında bırakıp hızla koridora yayıldı.

Muşta oradaydı, masasının arkasında oturmuş, önünde duran laptopun klavyesindeki harflere basıyordu. İçeri ilk adımımı atmamla, çivit mavi gözler klavyeden ayrılarak havaya kalktı ve bedenime tutundu. Nefesimi tuttum, arkamı dönüp kaçmadan önce düşünmek için ne kadar zamanım vardı?

Bir adım daha attığımda beni kahreden gülümsemesi yüzünün sınırlarını ateşe verdi. O bana gülümsedi, ben daha da yandım. O bana gülümsedi ve ben ona ihanet etmişim düşüncesiyle yeni bir cehenneme adım attım.

"Zeliş," derken bilgisayarı kenara çekmişti. "Gurur'u görmeye mi geldin?"

"Hem onu hem de seni görmeye geldim, Basri abi," dediğimde gülümsemesi daha da derinleşti. Yüzüne çizgiler yaratan o gülümseme, bu gece sonsuza dek karanlığa batar mıydı? Oysa o gülümserken insan kendini çok güvende hissediyordu.

Hakan Basri Şenkaya, insana güven veren, sırtını yaslayabileceği bir dağ gibiydi.

Gözlerim daldığım düşünceleri yırtarak yavaşça Basri abinin gözlerine mıhlandığında, aramızda çok küçük bir sessizlik yaşandı. Sonunda tam karşısında durduğumda ise o sessizliğin yerini Basri abinin meraklı bakışları almıştı. Çivit mavisi gözleri odasının camından içeri sızan kar ışığının da vurmasıyla şimdi gökten açık görünüyordu.

"Zeliş," dedi bana bakarken, kaşının biri hafifçe havaya kalktı ve sesindeki sorgu elimin ayağımın buz kesmesine neden oldu. "Bir sorun mu var, güzelim?" diye sorarken sesi sertleşmişti. "Gurur mu canını sıktı? Gidip falakaya yatırayım onu.".

"Hayır, Gurur bir şey yapmadı," dedim, daha sonra ne diyeceğimi bilemeyerek sustum ve söyleyeceklerimi zamanın kollarına emanet ettim. Her bir saniye beni söyleyeceklerime bir adım daha yaklaştırırken Muşta'nın gözlerindeki sakinlik de iyiden iyiye kaybolmuştu.

"O zaman canını sıkacak başka bir durum mu var?" Bir an durdu ve "Bu arada evdeki son durum nasıl?" diye sorunca duraksadım. "Petekler pek iyi ısıtmıyordu. Ev sahibinizle konuştum, çözeceğini söyledi."

"Sorun çözüldü, abi. Teşekkür ederiz," diye fısıldadım ve vicdanım bir büyük adım daha atarak kalbimin üzerine basıp nabzımı ezdi.

"İyi, şükür. Aklım kalmıştı." Parmaklarını çıtlatıp, "Otursana," dediğinde başımı iki yana salladım ve bu hareketim onu duraksattı. "Bana söylemek istediğin ama söyleyemediğin, seni kıvrandıran şey ne, güzelim?" diye sordu sakince. "Anlat bana, bir çaresini bulayım."

Bana böyle bir abi, bir baba gibi şefkatle yaklaştığı sürece hayatım boyunca vicdan azabı çekecekmişim gibi hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

"Ben buraya kendimle ilgili bir şey için gelmedim," dedim yavaşça, sesim kendime yabancı gelmişti. Sesim, Muşta'ya bile yabancı gelmiş olmalıydı.

Sesinde gizlemediği bir sorguyla, "Kimin için geldin öyleyse?" diye sordu.

Tek nefeste, "Cenan için," dediğimde, mavi gözleri bir bıçak oldu, ben de karşısında duran geçmiştim ve o bıçak içimden geçmişti.

Geçmiş buradaydı, odanın içindeydi. Geçmiş bendim. Çivit mavisi gözler ise o geçmişin içinden geçerek geçmişi kana bulayan bıçaktı ve şimdi yere damlayan kan, onu içine çeken anılardan sadece bir tanesiydi. Gözlerimin içine baktı ve sonra sanki yere damlayan kanı görmüş gibi yere çevirdi gözlerini. O kan damlasının içinde oynayan anıya kapılmak istemiyor gibi yeniden gözlerime baktığındaysa sadece sustu.

"Bu gece seni Süleyman Demirel heykelinin altındaki caddeye çağırıyor," dedim, geçmiş sesimi kullanan bir anı gibi yüzüne çarptı; o anıda o caddedeydiler, geceydi ve birlikteydiler, bugünden çok uzaktaydılar ama onları bekleyen gelecekten kaçamazdılar.

"Bana bir saat söylemediğine göre, sen hangi saatte olduğunu biliyorsundur," diye fısıldayarak devam ettiğim cümle bir anının daha suyun yüzeyine ölü şekilde çıkmasına neden oldu. O anıyı göremedim ama Muşta'nın gözlerine düşen yansımalarda o anının cenazesini görebildim.

Muşta hiçbir şey söylemedi. Ne gideceğini söyledi ne de sorular sordu. Cenan haklıydı, nedenini sormayacak demişti ve sormamıştı. Peki Cenan diğer söylediklerinde de haklı mıydı? Muşta için Cenan'ın gel demesi yeter miydi? Muşta gerekirse hayatını, canını, kalbini oturduğu masanın üzerinde bırakıp Cenan'a gider miydi?

Geçmiş gibi geri çekilmeye başladığımda anılar yere saçılmış kan damlaları gibiydi. Ben odadan geçmişle birlikte çıktığımda bile anılar odada kalmaya devam etti ve Muşta için hiçbir şey geçmedi.

CENAN KAPLANER

Saklamamıştım. Sadece söyleyememiştim. İkisi aynı şeyler değildi. Benim kalbimi küle çeviren biliyordum ki onun kalbini tek parça bırakmamıştı ama söyleyememiştim işte, gizlemek değildi benimkisi, sadece bazı şeyler kelimelerin altından kalkamayacağı kadar ağırdı.

Kar taneleri saçlarımın arasına tutunmaya başladı ama hissettiklerim kalbime tutunamadı. Düşmeye başladıklarını hissettim. Kelimelere dökemedim onları, her zaman olduğu gibi sustum çünkü susmayı bana Hakan'ın aşkı öğretti ve ben o aşkın alevlerini suskunluğumun odunlarıyla besledim.

Her daim kalbimde savrulan o alevlerin sahibi karşımda duruyordu.

Isparta'nın sokak lambaları geceyi aydınlatmaya yetmiyordu, Isparta'nın soğuğu, içimden yükselerek ona sıçrayan alevleri söndürmeye yetmiyordu; ellerim bileklerime bağlıydı, bileklerim ona dokunmak için yanıyordu ama ellerim ona uzanmıyor, parmaklarım ona dokunmaya yetmiyordu.

Bazen sevmek yetmiyordu.

Ellerini paltosunun geniş ceplerine koyduğunu gördüğümde ne düşündüğünü merak ettim. Hissettiklerinin ne olduğunu, ellerini neden gizleme gereği duyduğunu, neden ayrı durduğumuzu. O da aynılarını mı düşünüyordu? Yoksa elleri bana uzanmaya yetmediğinden mi ellerini gizliyordu?

Bir adım atarken, "Neden buradayız?" diye sordu, sorusunun her bir harfi kalbimde dik duran bir bıçak gibiydi ve her bir duygu o bıçağa saplanıp kan leş asılı kalıyordu.

"Çünkü konuşmamız gerekenler var," dedim, cümlemin sonuna ismini yerleştiremedim. İsimlerinden hiçbirini dilimin ucunda diriltemedim.

Sanki yıllar önce benimle birlikte ismi de gömülmüştü. Bir mezarın içinde ben ve ismi yatmıştık, bir mezarın içinde ben çürümüştüm de onun ismi nasıl böyle dipdiri kalmıştı?

Gözlerinin mavisi karanlığı deşti, gözlerini gözlerimden çekmediği için deşilen sadece gece olmadı; gözleri beni de kan leşe çevirdi.

Bir süre her şey üzerine yıkılmış gibi karşımda durdu, taşımakta zorlandığı yükleri vardı ve o yükleri benden başkasına hiç göstermemişti.

Yıllar ondan her şeyi almış olabilirdi, belki aşkını bile almıştı, belki kalbi bana karşı bomboş ve kurak bir iklimdi artık ama yüklerini bana gösteren tarafını kaybetmemişti. Hâlâ yorgun yanını ilk bana gösteriyordu.

Sonunda, "Seni dinliyorum, Cenan," dedi, ismimin dudaklarından kayıp gidişi, bir ömrün bir aşk uğruna zamanın içinden kayıp gidişi gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Gözlerinin içine her nasıl baktıysam, dişlerini öyle bir sıktı ki, güzel yüzü eski bir anıda kafamın içine kazılı kaldığı andaki gibi kemiklerle doldu.

Artık onun canı değildim, cananı değildim, gözünün nuru değildim. Dide'si değildim o gözlerin. Ama bizim bir Dide'miz vardı.

Ben artık o gözlerin hiçi olsam da, o canın hiçi olsam da, canan ölmüş olsa da, Cenan bu gece bir nefrete dönüşecek olsa da artık onun bir Dide'si vardı.

İsmimle mi yüzleşmişti?

Ben neden onun ismiyle bir türlü yüzleşemiyordum?

Şimdi onu paramparça edeceğimi bile bile ben nasıl her şeyi ona söylerdim, ona bunu nasıl yapardım? Ona yıllarca taşıdığım ve hamalı olduğum bu yükü nasıl tek seferde verir, onu nasıl kötürüm ederdim? Ben bu yükle yaşamaya alışmıştım, o ne yapacaktı? Nasıl alışacaktı? Benim yıllara yaydığım o acıyı, bir gecede nasıl olacaktı da kalbine alıp içinin en derinlerine koyacaktı?

"Hiç düşündün mü?" Sorum gözlerinin derinliklerindeki anlamları ateşe verdi. Sanki neyi sorduğumu biliyormuş gibi bakıyordu gözlerime. "Neden bittiğini, hiç düşündün mü?"

"Bu soruyu bana şimdi mi soruyorsun?"

Sesi kurşundan daha hızlı saplansa da kurşun gibi kana bulamadı beni. Delmedi, geçmedi. Gidemedim ondan. Giden ben değildim, bedenim gitmişti, ruhum onda kalmıştı, közüm onun alevleri söndüğünde bile onun kalbinde yanmak için bir nefes beklemişti.

Benim közüm hiç sönmemişti, gözümün yaşı hiç dinmemişti.

"Sen bana hiç sormadın, o yüzden şimdi ben sana soruyorum. Senin yerine soruyorum," dedim, adını yine zikredemedim, bunu fark ettiğinde asırlar boyu âşık kalacağım mavi gözlerini kıstı. İsminin içimde hâlâ yanan bir köz parçası olduğunu anladı, isminin içimde hâlâ ruhumu örten bir mezar toprağı olduğunu anladı; belki ona hâlâ deli divane âşık olduğumu da anladı.

"Ne istiyorsun benden, Cenan?" Bir an sadece asıl istediğimi söylemek istesem de o susmadı, gözlerinde paramparça bir geçmişle, "Bir dağ yandı içimde, sen beni söndüm mü sanıyorsun?" diye sordu sessizce.

"O dağ küle döndü dediler," diye fısıldadım.

"Dağ küle döndü, Cenan, sen içerimde hâlâ yanıyorsun."

Bir adım atmak için ayağımı kaldırdığımda gözlerime tutunan gözleri o adımı da görmüş olacak ki elini kaldırdı, avucunun içine baktım ve o kader çizgilerinde hâlâ yaşayıp yaşamadığımı merak ederken adımımı atamadan yere indirdim.

"Atma işte o adımı bana," dediğinde gözlerimin içine dolan yaşları görmemesi için dişlerimi sıktım. "Lan sana yalvarıyorum, ne olursun, ne istediğini söyle, sonra bırak gideyim."

"Neden gittiğimi sor."

"Sen beni bu şehirde bıraktın gittin, ben bu şehirde içimde seninle kaldım. Sor deme, soramam. Yapamam. Yüzleşemem. Hiç yüzleşmedim, bırak yüzleşmeyeyim. Dağların şehrindeyiz ama tüm dağları öyle bir ateşe verdin ki sen, artık yanabilecek bir ben kaldım. Dağların şehrinde küle döndürdün tüm dağları, yakacak dağ kalmadı."

Her bir kelimesinde kalbimi ayaklarının altında toza çevirdi. Durmadı, içime işledi, bir alev gibi içimde ilerledi, Isparta'da yakabileceği dağ kalmadı diye mi benim içimi ateşe verdi?

"Hakan," dedim sonunda dilimdeki mührü kırarak. Gözlerini öyle bir yumdu ki, sokağın öteki ucunda bir sokak lambası söndü, karanlık çoğaldı ama nedeni sokak lambasının sönmesi değildi, Hakan'ın gözlerini kapatmasıydı.

Sonunda o adımı attım ve Hakan'ın, Dide'nin de ondan aldığı mavi gözleri açıldı. O gözler, yüzünün ortasında bir kurşun yarası gibi açıldı. Titreyen ellerimi birbirine yaklaştırıp parmaklarımı birbirine geçirdiğimde şimdi kurşun yarası ellerimdeydi, bakışlarının ağırlığı titreyen ellerimi yakıp geçerken gözlerimi yere indirdim.

"Hakan, o geceyi hatırlıyor musun?"

"Cenan."

"Hakan, o gece olanları hatırlıyor musun?" Hâlâ yere bakıyordum ama yerde gördüğüm kaldırım taşı değildi, yerde gördüğüm o geceydi, o gecenin içinde olanlardı, o gece tesisten çıkan tabut bana aitti ama ceset tesiste, onun odasında kalmıştı.

Zeliha'nın yaşlarındaydım, belki ondan bile küçüktüm, kül sarısı saçlarımla gözlerimden akan yaşları saklamaya çalışıyordum. Hakan durmadan, *"Canım,"* diyordu. *"Cananım."* Gitme demiyordu, sessizlik odanın içinde bakiydi ama kalp atışlarımız odanın içinde ardı arkası kesilmeden patlayan mayınlar gibi alev alıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bana bir adım attı, ondan bir adım geri gittim ve zaman o an bizim için durdu.

Birbirine aslı duran avuçlarımın arasındaki kalem tam ortasından kırılıyordu.

Hakan biliyordu, o an, bittiğini biliyordu.

O gece olanlar bir girdap gibi geçmişin içinden geleceğe doğru yaklaşırken gözlerimi kaldırdım ve bu karanlık kış gecesinde, yıllar sonra karşısında yeniden aynı kız çocuğu gibi hissettiğim adama baktım.

Bu kez kül sarısı saçlarım gözyaşlarımı saklamadı.

Hakan gözümden düşüp yanağıma kayan o gözyaşı damlasını gördü.

"Hakan, biliyorum. Beni hep sevdin. O gece gitmeyeyim istedin. Ama Hakan, neden gelmedin? Neden bana bir kez bile neden demedin?"

"Canan," diyecekti ki gözlerimi kaldırıp gözyaşları içindeki yüzümle ona baktım ve hâlâ cananı olduğunu fark ettiğimde artık gözyaşlarımı daha net gören gözlerinde sadece ızdırap vardı.

"Arkamdan gel diye gitmedim ben," diye fısıldarken gözlerimden akan yaşlar umurumda değildi, bir tuğla gibi yüzümün önüne ördüğüm o ifadesizlik duvarı artık yıkılmıştı ve ben onun karşısında yeniden o küçük kız olarak duruyordum. "Ama arkamdan gelseydin, ben sana geri dönerdim."

Bana doğru bir adım attı ama bu kez o gece olduğu gibi bir adım geri gitmedim. Olduğum yerde durdum ve ona baktım; birleşik duran avuçlarımın içinde bir kalem yoktu ama olsaydı da kıramazdım.

Yenilmiştim. Geçmişime yenilmiştim, Hakan'a yenilmiştim, bir zamanlar olduğum o küçük kız çocuğuna yenilmiştim.

"Gelemezdim," diye fısıldadı, o an gözlerimin içinde alev gibi yükselen gözyaşları şiddetli lavlar gibi yüzüme yayıldı. "Canan," dediğinde zaman durdu. "Yemin ederim o adamın baban olduğunu bilmiyordum."

Bir an kalp atışlarım durdu. Biliyordu. Artık o adamın babam olduğunu o da biliyordu.

Gözlerimden şiddetle akmaya devam eden yaşlara katlanamıyormuş gibi, "Affetmeyeceksin biliyorum," dedi, affedemeyen ben değildim, o olacaktı ama ağladığım sadece o değildi; ağladığım içinde yandığımız o geçmişti. "Ama yemin ederim bilmiyordum."

"Babam olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sorduğumda gözlerini yere indirme sırası onundu.

"Suçsuzluğu kanıtlandığında üzerine çalınan kara kalktı ve asıl sicili o zaman öğrenildi. Bize verilen kimlik bilgilerindeki adam o değildi, o sadece bir maşaydı ve:..."

Suçsuzluğu.

Suçsuzdu. Babam suçsuzdu. Hiçbir şey diyemedim. Öfke hissetmeliydim belki ama hissedemedim, acı hissetmeliydim belki ama ben zaten her Allah'ın günü acıyı hissediyordum. Babam suçsuzdu. Kafamın içinde daima bir soru işareti vardı ve işte şimdi o soru işareti onun avuçlarının içinde tuzla buza dönmüştü. Bana neden gelemediğini anladım, kalbim ortadan ikiye yarıldı ve kalbimin bir yarısı bizim için, bir diğer yarısı babam için yas tutmaya başladı.

Gözlerini kaldırıp bana yalvaran gözlerle baktı. "O gece beni bırakacağını biliyordum. O gece sana verdiğim acıyı biliyordum, seni durdurursam ömür boyu bana canımın canını aldığımı söyleyen kara gözlerle bakacağını biliyordum."

"Gitmeme izin verme sebebin bu muydu?" İşte bu sorudan sonra gözlerimin içine acı saçarak baktı.

Baktım. Babamın katiline, terk edip gittiğime, kızının babasına, gönlümün bir daha hiç kapanmayacak o yarasına...

"Onu yok ettiğimi bilmene rağmen yanımda kaldın," dedi. "Gerçeği öğrendiğimde yanımda olmanın senin için ızdırap olduğunu anladım. Her şeye rağmen yanımdaydın ama o gece gözlerini benden sakladığında, artık kalmayacağını biliyordum. Onca zaman ben hiçbir şeyi bilmedim, sen bildin ama yanımdaydın. O gün öğrendiğimde, gecesi ayaklarına kapanacaktım, ayaklarını öpecektim belki ama kalemi kırdın. Seni tutmadım. Tutmak haksızlık olacaktı. Seni de yok etmek istemedim. Babamı yok ettiğim gibi, seni de yok edemezdim."

"Beni benim için durdurmadın," dediğimde, "Seni paramparça ettiğim için durdurmadım," diye fısıldadı.

"O gece bir silah isteseydin benden, nedenini sormadan sana uzatırdım, alnımı o silahın namlusuna yaslardım, tetiği çekene kadar öyle kalırdım. Ama seni durduramazdım, Cenan. Kolunu kanadını kırdığım bir insanı sırf aşkıyla ölüyorum, içerimden söküp atamıyorum diye kalmaya zorlayamazdım."

"Tüm hayatımı senden intikam almak için geçirdiğimi düşündün," diye fısıldadım yakıcı bir farkındalıkla. *Oysa ben, tam şu an, artık gerçekleri biliyor olmama rağmen senden intikam alma isteğiyle bir an*

CamScanner ile tarandı

olsun yanmıyorum, karşımda olduğun gerçeğiyle yanıyorum, diyemedim.

"Gurur'un peşine boşuna düşmediğini biliyordum," dedi ve gözlerimiz birbirine yeniden saplandı. "Hep duydum, ne kadar iyi bir avukat olduğunu duydum. Ve bir gün beni yok etmek için geleceğini bildim. Beni seviyordun Cenan ama senin kalbine beni yok etmene değecek bir neden eken bendim."

"Buraya Gurur için, o dava için, seni mahvetmek için dönmedim," dediğimde gözlerim onun yüzündeki ifadeyi görmemek adına tekrar yere indi. "Ben buraya..."

"Sen buraya ne için döndün?"

Gözlerimden akan yaşı durdurmak için gözlerimi yumduğumda gözyaşı daha hızlı aktı çeneme. "Peşime düş diye geldim," dedim. "Arkamdan gelmedin, neler oldu bilmedin. Önüne geleyim de beni gör istedim. Önündeyken belki arkamdan gelirsin diye geldim. Babamın suçsuz olduğuna mı sevineyim şimdi ben? Yoksa suçsuz babamın kanı elinde diye kendim mi öldüreyim ben? Ne yapayım ben? Bak, yine geldim. Sen gelmedin, ben geldim. Sen gelmedin. Ben geldim."

"Hakkım yoktu hayatını kurcalamaya." Bana bir adım daha attı, sesinin titreyişi zihnime, o gece bana bakan çivit mavisi gözlerin içinde parlayan ama asla akmayan gözyaşlarını hatırlattı. "Ama sen bana bir kez gel deseydin, geldiğim yerde beni vurup öldüreceğini bilsem, ben sana koşarak gelirdim."

"Neler oldu hiç bilmedin." Başımı önüme eğmeden önce son kez gözlerinin içine baktım. "Giderken ne şekilde gittim bilmedin. Giderken yanımda neyi götürdüm, bilmedin."

"İçimi götürdün," dedi ve gözümden bir damla yaş kaldırım taşına damladı.

"Canını götürdüm," dedim.

Sen benim canımdan canı aldın, ben yanımda senin canınla gittim.

"Cenan."

"Hakan, o tesisten giderken yalnız değildim."

Çeneme dokundu, dokunuşu kıyamet gibi üzerime çöktü. Kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladığında, "Ne demek bu?" diye fısıldadı.

Parmaklarına akan gözyaşlarımla onun tam gözlerinin içine baktım.

"O tesisten giderken ben hamileydim."

Gözleri gözlerimde, gözyaşlarım parmak uçlarında öylece birbirimize bakarken sanki etrafımızda devam eden hayat bir kameraydı, hızla çevremizde dönüyordu.

Geçmişin derinliklerinde, tesisteki o odanın içindeydik ve tüm camlar patlamış, tesisteki tüm ışıklar sönmüş, dağlar yıkılmaya, tesisin duvarlarında yarıklar oluşmaya başlamıştı. Parmakları hâlâ çenemdeydi ama tutuşu öyle zayıftı ki, sanki çenem onun dayanağıydı ve bana dokunmayı kestiği an dizlerinin üzerine düşecekti.

Bir gözyaşı damlası daha gözümün didesinden kopup bir köz parçası gibi yuvarlanarak onun parmak ucunu yaktı.

"Hamile miydin?" Sesinin kemikleri kırıktı, sesi bir romandı ve o romanın sayfaları yanıktı. Parmağı kayıp giden bir yıldız gibi boşluğa düştüğünde gözlerimi yumup hıçkırığımı yuttum. Boşluğa düşmek üzere olan elini iki avucumun içine alarak tuttuğumda o ellerdeki cansızlığı hissettim.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım, sesim paramparça çıksa da görüyordum ki hiçbir şey benim onu parçaladığım gibi beni parçalayamazdı. "Yemin ederim çıkıp giderken karnımda kızımızı taşıdığımı bilmiyordum."

Gözleri birden inmek üzere olduğu yerin virajından dönerek gözlerime taşındı. Göz bebeklerinde yansımam vardı ve o yansımanın sular altında kaldığını gördüm.

Hakan'ın gözlerine yaşları seren bu gerçek, beni o yaşların okyanusunda boğmaya başladı.

"Kızımız mı?"

Birden elini geri çekince kalbimde bir çatırtıyla ona doğru bir adım attım ama o el, benden ayrıldığı an yumruk olarak dudaklarına gitti. Burun delikleri genişledi, gözleri katran gibi kardı, dolu gözlerle derin soluklar alırken yumruğu ağzına yaslı duruyordu. Bir adım geriye doğru sendeleyip başını sağa sola çevirdi, boşlukların her birine bir duygu düşürdü gözlerinden. Ama yumruğunu dudaklarından çekemedi.

Sanki çekse öyle bir haykıracaktı ki, sadece dağlar değil, Isparta yanacaktı.

Ellerim havada asılı kaldı ama ona dokunamadım.

Oysa ben, o babamın katili bile olsa, ondan elimi çekemezdim. O benden çekti. Kızamadım. Ona neden biraz olsun kızamadım?

CamScanner ile tarandı

Boğazının derinlerinden yükselen o nefesin sesi beni öldürdü. Başını tekrar sağa sola çevirdi, yan dönüp geçip giden arabalara bakarken yumruğu hâlâ dudaklarındaydı, öyle sık nefesler alıyordu ki, öyle sarsılmış görünüyordu ki havada asılı duran ellerim ona dokunamadı.

Birden donup kaldı. Hareketleri durdu, bakışları durdu, dudaklarına yaslı yumruk çözüldü ve eli boşluğa düşerken bomboş gözlerle geçip giden arabalara bakmaya başladı.

"Dide," dediğinde neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. "Dide."

"Haka-"

"Dide," deyip yutkunduğunda, o yutkunuşun sesi beni sessizliğin mezarına diri diri gömdü. Elini tekrar kaldırdı ama bu kez eli göğsüne kadar çıkamadı, yeniden boşluğa düştü, bedeni kimsenin göremeyeceği, benimse görmememin imkânsız olacağı şekilde ileri geri sendeliyordu. "Gözümün nuru dedim sana, bıraktın gittin beni, nurumu aldın benden," diye fısıldadı. "Sen gözümün bebeğini de mi götürdün?"

"Bilmiyordum," diye fısıldadım acıyla, bir soru nasıl olurdu da yüreğimi söküp alırdı benden?

"Böyle mi aldın intikamını?" diye sordu ve bu soruya kızamadım bile; çünkü bu soruyu hak ediyordum, şu andan itibaren her şeyi hak ediyordum.

Ama ben ondan bir kez olsun intikam almayı düşünmedim.

"O gece o odadan çıkıp gidişini izlerken beni vur istedim senden çünkü hiçbir kurşun, bana o gece açtığın yaradan büyüdüğünü açamazdı. Beni o gece öldürsen, kapıdan çıkıp gidişini izlerken öldüğüm gibi öldüremezdin. Madem bir intikam alacaktın benden, niye vurmadın beni? Seni bilmeden yaraladığım yerden, Cenan, sen beni bilerek mi parçaladın?"

Son soru bir insan oldu da elleri boğazıma sarıldı sanki.

"Senden intikam almayı düşünmedim bile, yemin ederim düşünmedim bile," desem de bana doğru dönüp bakmadı bile.

"Cenan."

Çenesi keskinleşti, dişlerini sıkarak omzunun üzerinden bana bakmadan önce bir dakika boyunca bekledi. Sonunda bana baktığında gözleri enkazına bakan biri gibi değil, onu enkaza çeviren kişiye bakan biri gibi bakıyordu.

"Şartları eşitlemek istediysen diye söylüyorum, Şarapnel Parçası. Şartlar eşit değil. Sen beni hükmen mağlup ettin."

Arkasını bana döndü, o an sandım ki tüm dünya bana arkasını döndü. O an tanrı bile bana arkasını döndü. Düşük omuzlarla sırtı bana dönük öylece duruyorken, "Bilmiyordum dedin," diye fısıldadı. Bağıramadığı için mi sesi böyle çok boğuk geliyordu? "Dokuz ayın hiçbir günü bilmedin mi? Dokuz senenin hiçbir günü mü bilmedin, Cenan?"

İşte bu, parçalanmış bir adam olarak benden uzaklaşmaya başlamadan önce bana sorduğu son soruydu.

"Lütfen! Yalvarıyorum, Hakan, ne olursun!" diye bağırdım arkasından hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Seni görevde sanıyor, ne olursun ona geri dön!"

Ne olur bize geri dön.

Her şeyi unuturum, kalbimin yarısını unuturum, yarım bir kalple bile yaşarım ama sen olmazsan, kalbimin tamamı kaybolmuş olur.

Bir cevap alamadım.

Isparta'nın soğuk ve karanlık sokağında öylece durmuş onun gidişini izlerken belki de dokuz yıl sonra ilk kez bağırarak ağlıyordum ama tek bir an bile durmadı, yavaş adımlarla giderken bir defa bile arkasına bakmadı.

ZELİHA ÖZDAĞ

Üç karanlık gecenin ardından bu gecenin sonunda güneş doğacak mıydı yoksa ay, gökyüzünde asılı kalacak ve sonunda doğmayan gün yüzünden kendini ateşe verecek miydi merak ediyordum.

O karanlık gecenin ardından iki karanlık gece daha üzerimize devrilmişti ama Muşta'nın ne telefonlarına ulaşabiliyorduk ne de ondan bir iz bulabiliyorduk. O üç karanlık gecenin hiçbir sabahında Cenan'ı fakültede görmedim, kapısını çaldığımda kapıyı bana abisinin eşi olduğunu öğrendiğim o yabancı kadın açmıştı ve her birinde beni kapıdan çevirmişti. Dide, her kapıya dayanışımda o yabancı kadının bacağının arkasından beni izlerken sanki bir şeyleri hissediyor gibi gözleri dolu bakmıştı gözlerimin içine.

Tüm askerler dört bir koldan Muşta'yı arıyorken, Yener sadece, "Onu rahat bırakın," diyordu. "Geri dönecek ama şimdi değil." Hiçbir şeyi bilmeyen ekip için bu cümlelerin hiçbiri durmalarına yetecek cümleler olmadığından aramalar devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Koltukta oturmuş, Gurur'un salonun ortasında volta atarak kulağına dayadığı telefona saydırdığı küfürleri dinlerken yüzümde buz kesmiş bir ifadesizlik vardı.

Gurur durmadan, "O anasını siktiğimin dağ evinde de mi değil yani?" diye sorduğunda, Yener kalçasını yasladığı masadan uzaklaşıp Gurur'a doğru ilerledi. Gurur'un elindeki telefonu almaya çalıştığında Gurur, öfkeyle telefonu havaya kaldırdı ama Yener ona öyle büyük bir kinle baktı ki, Gurur bile bir an duraksadı.

Yener, Gurur'un telefonunu elinden alıp kendi kulağına yaslarken, "Vural," dedi sertçe. "Çıkın birader adamın evinden. Kafasız mısınız lan siz? Size adamı rahat bırakın demedim mi oğlum ben?" Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Muşta'dan dinlersiniz neyin ne olduğunu, siktirme bana şimdi anahtarını, adresini. Çıkın şuradan," dedi sertçe. "Nereye gittiyse gitti lan, sümük gibi yapışmayın adama."

Gurur, "Neden bu kadar sessiz?" diye sordu âdeta tıslayarak, Yener telefonu kapatıp Gurur'un karnına telefonu sertçe vurduğunda ortamın gerildiğini hissettim.

"Rahat bırakılmak istiyor, Gurur. Benim gibi bir adam bile anlıyor da sen nasıl anlamıyorsun? Neyin içine düştüğünün farkında değil misiniz? Manyak gibi peşine düştünüz, peşinde ajancılık oynuyorsunuz. Ne bekliyordun, öğrendiği şeyden sonra karşımıza oturup bir şey yokmuş rolünü yapmasını mı? Adama nefes alabileceği alan tanıyın lan."

"Dönen dümenin ne olduğunu anlatacak mısınız artık?" diye soran Adnan'dı. Yener'in önünden ayrıldığı masanın başındaki sandalyeye oturmuş, ölümcül gözlerinin hedefi hâline gelen ikiliye bakarken sabrının sınırlarında olduğu her hâlinden okunuyordu.

Simge ve Ayça ellerinde birer fincan kahveyle salona girdikten bir süre sonra Çolpan da elinde iki fincan çay ile içeri girmişti ve bu süreçte Adnan'ın alamadığı yanıtlar, Adnan'ın öfkesini tetiklemeye başlamıştı. Çolpan çaylardan birini Adnan'ın önüne bıraktı ama Adnan'a bakmadı, onun çaprazındaki sandalyeye oturup kendi çayının içine bir küp şeker attı, karıştırırken ortamdaki gerginlik onu tedirgin etmiş gibi sadece çayını izliyordu.

Ayça konuya tam anlamıyla vakıf olmasa da endişeli bir sesle, "Hakan abiden bir haber yok mu hâlâ?" diye sordu, mutfağa giderken Gurur'un bir telefon konuşmasının tam ortasında olduğunu biliyordu ve

bu telefon konuşmasından da bir şey çıkmadığını anlamış gibi üzgün bakıyordu.

"Yok," dedi Yener, ardından gözlerini yeniden Gurur'a çevirdi. "Kafasını dinliyor, hepsi bu."

"Başına bir şey gelmemiştir, değil mi?" diye soran Çolpan'dı, Adnan'ın bakışları anlık olarak ona dokunduğunda Çolpan yanlış bir şey söylediğini düşünmüş gibi susup gözlerini tekrar çaya indirdi.

"Merak etmeyin, Bayan Çolpan," dedi Adnan, sesi hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Muşta'nın başına hiçbir şey gelmez ama burada bizden saklanan bazı şeyler olduğu alenen ortada."

"Saklanan bir şey yok, Adnan," dedi Gurur sertçe. "Anlatılacak her şeyi anlatması gereken biri varsa o da Muşta'dır. Ne zaman tesise adımını atıp canı anlatmak isteyecek, o zaman anlatacak."

"Siz nereden biliyorsunuz o zaman oğlum?" diye sordu Adnan, uzun zaman sonra onu ilk kez bu kadar ateş hattında görüyordum.

"Biz de bilerek öğrenmedik, birader," dedi Yener sertçe. "Bize söylenen bir şey yoktu, olaylar bilmediğin şekilde gelişti. Bir durun, önce Muşta saklandığı yerden çıksın, ondan sonra konuşuruz bunları. Gerilmeyin lan bu kadar!" Bir Gurur'a, bir Adnan'a bakarken sesi her ne kadar yatıştırıcı çıkmıyor olsa da sözleri yatıştırıcıydı.

"Yener haklı," dedi Simge kahve fincanını dudaklarına götürmeden hemen öncesinde. Yener'in bakışları bir fırtına gibi eserek Simge'ye çevrildi, gözleri onu meskenine aldı ama bakışları çok uzun sürmeden yeniden Gurur'a çevrilmişti. Sanki bakışlarını bilerek Simge'nin üzerinde oyalamıyordu. "Şimdi sakin olmanız daha iyi. Bence Basri abi gayet iyi, sadece kafasını dinlemek için bir yerlere kaçtı."

"O kafasını dinlemek için bir yerlere gidecek biri değil. Bunu sadece..." Adnan sustu.

"Bunu sadece?" diye sorduğumda, Adnan burun kemerini sıkarak, "Sadece o kadın onu terk ettiğinde yapmıştı," dedi solgun bir sesle.

Girdap üst katın basamaklarını inmeye başladığında, "O kadın onu bir kez daha terk edemeyeceğine göre, başka bir şey oldu," dedi ve tüm gözler merdivenlere doğru çevrildi.

Leon ve Pars da Girdap'ı takip ederek salona inmişler, Leon Girdap'ın bacaklarına sürtünürken, Pars da Gurur'un boşta duran eline kafasını sürtmüştü.

CamScanner ile tarandı

Gurur gergin bir çeneyle Pars'ın başını okşadıktan sonra, "Yarına kadar haber alamazsak asla durmam, Yener. Bunu bilesin," dedi sertçe.

"Yarın olsun, bakacağız duruma."

Girdap konuyu irdelemedi ama Adnan'ın meraklı dinmişe benzemiyordu, yine de gecenin içine başka bir soru sığdırmadı. Öyle yorgun hissediyordum ki olduğum yere sinip günlerce uyumak, bu karanlık başımızdan kaybolana dek gözlerimi açmamak istiyordum.

Gurur beni fark ettiğinde sakince, "Zerda," dedi ve gözlerim onun gözlerine tutundu. "Çık yukarı da biraz uyu, yavrum."

Ne kadar da endişeli görünüyordu. Son iki geceyi uykusuz geçirdiğini hatırladım, uykusuz üçüncü gecenin içine son sürat ilerliyordu ve yüzü karanlık gölgelerin esareti altındaydı. Yerimden kalkıp ona sarılmak istiyordum ama bu gece öyle bir bataklığa dönmüştü ki adım atsam gecenin içinde büyüyen bataklığa saplanıp boğulacakmışım gibi hissediyordum.

"Uykum yok, uyuması gereken sensin," dedim ama diri bir öfkenin dalgalandığı gözlerini bana dokundurmadan boşluğa indirdi. Sanki beni duymamış gibiydi.

"Şimdi Vural nereye gidecek?" diye soran Adnan'dı. "Dağ evinde değilmiş, o zaman bakacak neresi kaldı?"

"Gerekirse Adana'ya, memleketine gideceğiz," dedi Gurur.

"Nihan ve Vural gidilebilecek her yere birlikte gittiler, Ecevit ile Devran da telefonunun son sinyal verdiği yerlere baktı," dedi Yener derin bir nefesin ardından. "Bundan sonrasını ona emanet etmekte fayda var. Üzerine gidilmesinden zerre hoşlanmayan bir adamın üzerine topla tüfekle saldırıyoruz, farkında mısınız?"

"Yener haklı, Gurur," dedim. "Endişelendiğini anlıyorum ama belki de onu özgür bırakmalıyız." Bu cümlem karşısında Gurur, Yener'e sapladığı öfkeli bakışlarının aksine bana sakince baktı. Gözlerine dağılarak tüm harelerini sarmış çaresizliği görebiliyordum, sustuğu için kendini suçlu hissettiği şey, şimdi Muşta'nın üzerine bir gölge olarak devrilmişti.

Çolpan, "Her ne olduysa, onun üzerine giderek işleri daha da kötüye götürürsünüz," dediğinde başımı salladım.

Ayça, "Madem ona bir şey olmadığını, kendi isteğiyle kaybolduğunu düşünüyorsunuz, ona nefes alması için fırsat verin. Bazen insanların yalnızlığa da ihtiyacı olur, çocuklar," dedi, Çolpan'a destek vererek.

Yener, "Hele şükür mantıklı birileri!" diye söylendiğinde, Gurur, Yener'e kötü kötü baktı. "Ne var, Gurur? Her şeyi irdeliyorsun birader, hiç salmıyorsun. Anladık en irdeleyen sensin ama bir dur ya. Sana yapılsa nasıl karşılarsın? Belamızı sikersin oğlum. Sal adamı sal."

"Endişeleniyorum," dedi sonunda Gurur, birdenbire çocukça bir itirafta bulunması herkesin duraksamasına neden oldu. "Elimde değil, endişeleniyorum. Biliyorum çok üstüne gitmiş gibi duruyorum ama ne yapayım? Aklım fikrim onda."

"Bir insan için ne kadar endişelenirsen endişelen, günün sonunda onun neler yaşayacağını sadece kendi seçimleri belirleyecek. Tüm gün orada durup onun için endişelensen bile onun başına gelenleri ya da seçimlerini değiştiremeyeceksin," diyerek ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başladım. "Bırak da bize geleceği anı bekleyelim. Böyle küçük bir çocuk gibi ortalığı velveleye verme."

Avucumu kalbinin üzerine koyduğumda gözlerini indirip bana derin derin baktı. Bakışlarımı omzumun üzerinden arkadaşlarıma çevirdim.

"Bu gece burada kalın, dağılmış görünüyorsunuz. Tesiste de ortalık karışmış durumdadır. Size bir şeyler getireyim."

"Gerek yok, Zeliş," dedi Adnan ama başımı iki yana salladım.

"Hayır, bu kafayla tesise kadar araba kullanmayın şimdi," diye fısıldadım, cümlemin altına gömülen mesajı almış gibi suspus oldular. O dağ yolundan korkuyordum, dikkatsiz olmalarından korkuyordum, bir kişinin daha o araçlardan birinin içine sıkışıp kalmasından korkuyordum.

"İsterseniz biriniz bizim evde, salonda uyuyabilir," dedi Ayça barış bayrağını kaldırarak. "Hepiniz buraya sığamayabilirsiniz."

"Ah canım, ne kadar da iyisin," dediğinde Girdap, Ayça ona dik dik baktı. "Hayatta gitmem, bu kız yastığıma zehir sürer de Kösem'deki Cennet Kalfa gibi dolaşırım tesiste."

"Valla şekerim sen geleceksin, malum salondaki koltuğa anca sen sığarsın. Yener'den bile daha kısasın," diye söylendi Ayça. "Ay bu o kadar sinsi bir yılan ki Yener bile daha sevimli geliyor gözüme."

"Sağ ol ya," diye söylendi Yener.

"Benim boyum 1.98," diye mırıldandı Girdap.

"Var mısın o kadar ya? Olabilir canım, buradaki herkes iki metre, sen hafif sıklet kalmışsın biraz," dedi Ayça.

"Yalnız Yener'in boyu iki metre değil, 1.91 sadece."

"İnanamıyorum, az önce 1.91 bir adamın boyunu söylerken sadece dedi," diye fısıldadı Ayça dehşet içinde.

"Ben ondan yedi santim uzunum. Ona uzun diyorsun, bana hafif sıklet diyorsun. İnanamıyorum."

"Canım, Yener'i evimize alamayız. Maria'yla flörtleşiyor. Yaşlı başlı kadın, fazla heyecandan tık diye düşse kim kaldıracak onu?"

Yener pis pis sırıtarak Girdap'a baktı, Girdap da gözlerini devirerek, "İyi, ben kalırım ama yastığın üzerine tişörtümü serer de yatarım," dedi. "Sana biraz bile güvenmiyorum."

"Aman bak ben sana çok güveniyorum."

Girdap ile Ayça birbirlerine dişlerini göstererek komik suratlar yaparken elimde olmadan tebessüm edip yavaşça salondan çıktım. Mutfağa girdiğimde çok geçmeden arkamdan Gurur da mutfağa girdi. Bir tane kapsül kahve çıkarıp kahve makinesinin haznesine yerleştirdiğim sırada o da bir sigara yakmış, omzunu mutfağın kapısına yaslayarak beni izlemeye başlamıştı.

"Cenan ile hiç konuşabildin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır, muhtemelen evde ama asla kapıya çıkmıyor. Telefonlarıma da dönmedi." Bir kupa çıkarıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra Gurur'a baktım. "Kahve ister misin?"

"Sağ ol yavrum, istemiyorum."

"Peki." Kupayı kahve makinesinin önüne yerleştirmek için yeniden elime aldım ve sonra zihnimi bulandıran o soruya yenik düştüm. "Sence nerede?" diye sordum fısıldayarak.

"Adana'ya gideceğini sanmam, çok uzakta olduğunu düşünmüyorum ama bulunmayacağından emin olduğu bir yerde olsa gerek."

"Cenan ona bu gerçeği ne şekilde söyledi bilmiyorum," diye fısıldadım. "Belki de alıştıra alıştıra söylenmesi gerekiyordu."

"Kafam sik gibi, Zerdali," dedi dalgın bir sesle. "Ne şekilde yapılmalıydı, doğru mu yapıldı, nasıl olmalıydı, hiçbiriyle ilgili hiçbir fikrim yok benim."

"En azından Cenan ile konuşma şansım olsaydı, o gece neler yaşandı bilirdik," dedim ve cümlemin son bulmasıyla kahve, fincanın içine şiddetle dolmaya başladı.

Gurur içeri girdi, elindeki sigaranın külünü lavaboya silktikten sonra kalçasını tezgâha yasladı ve yan gözle bana baktı. "Babanın benim için gönderdiği pekmezden bir kaşık alabilir miyim?" diye sorunca, birden

yumuşacık hissedip gülümsedim ama gülümserken içimdeki ağırlık kalkıp gitmemişti.

"Tabii ki."

Babamın yolladığı kargo dün öğlen saatlerinde elimize ulaşmıştı, Gurur kargoyu bir çocuk gibi parçalayarak açarken bir anlığına Muşta'nın peşine düşmeyi unutmuştu ama bu çok da uzun sürmemişti. Yine de bir şişe pekmeze sanki dünyanın en eşsiz oyuncağını almış küçük bir çocuk gibi bakması, içimde bir şeyleri mutlak surette darmadağın etmişti.

Pekmezi bir kaşığın içine döküp, kaşığı onun ağzına uzattığımda gözlerini gözlerimden ayırmadan kaşığı ağzına aldı. Küçük oğluma ilaç içiriyormuşum gibi hissetmeden edemedim, o ne hissediyordu bilmesem de bu benim gerçekten hoşuma gitmişti.

Kaşığı ağzından çıkarmak için geri çektiğimde dişlerini kaşığa bastırdığından kaşık ağzından çıkmadı ve gülerek, "Oyun oynama benimle," diye mırıldandım.

Dudakları anlık olarak yukarı kıvrıldı ve kaşığı ağzından çıkarıp, "Çocuk gibisin," diye söylendim.

"Çok uykusuz görünüyorsun, gözlerinin altı harap olmuş," dedi saçlarımı parmaklarıyla yüzümün arkasına taşırken. "Biraz uyu."

"Sen uyumuyorsun, ben nasıl uyuyayım?"

"Ben de seninle uyurum."

"Söz mü?"

"Sana ne söylemişsem, Zerda, bil ki bu benim sana verdiğim sözdür."

Bunun böyle olduğunu biliyordum, gözlerinde gördüklerimin ve söylediklerinin eylemlere dönüşmesi her zaman uyum içindeydi. Zaman bir adım daha attığında, rüzgâr şehrin içinde şiddetle ilerledi ve yelkovanın her bir hareketi zamana yeni bir anının yığılmasına neden oldu.

Sessizliğin gebe kaldığı saatler geceyi şafağın içine taşıdığında çift kişilik yatağın tam ortasında, Gurur'un göğsüne uzanmış uykuyu çağırıyordum ama uyku bir ağıt olmuş odanın içinde çınlarken bir türlü gözlerime dokunmuyordu. Gurur saçlarıma dokundu, parmakları saçlarıma masallar emanet etti, nefesi dokunuşlarının yazdığı masalları okuyan ses oldu ve nihayet uykuya daldığımda şafağın soluk mavisi çoktan odaya rengini çizmeye başlamıştı.

Ne kadar uyudum bilmiyorum, güneşin uzun ışıklarının yatağa tırmandığını, bedenimi altına aldığını, kirpiklerime sıcak dokunuşlar bı-

CamScanner ile tarandı

raktığını hatırlıyorum. Gözlerimi aralarken zihnimdeki enkazın içinden sağ çıkabilmişim gibi hissetmiştim ama bu sadece birkaç dakika sürmüştü.

Gurur'un göğsüne yaslı yanağımdaki uyuşukluk hissiyle yavaşça doğrulup kalktığımda onun uyuyan yüzünü gördüm. Öyle yorulmuş olmalıydı ki üzerinden kalktığımı bile fark etmemişti. Üzerimizden gerilerek aşağı düşen çarşafı çekiştirerek Gurur'un üzerini örttükten sonra yataktan kalkıp boydan camın önüne ilerledim, odanın içini saran güneşin altın rengi sütunları tüm bedenimi içine alarak aydınlıklara sürükledi.

Sokaklar bomboştu, binaların pencereleri sıkıca kapalı, perdeleri çekiliydi ve henüz şafağın üzerinden sadece birkaç saat geçtiği buradan bile belliydi. O bomboş yoldan yukarı doğru gelmeye başlayan cipi gördüğümde bir an algılayamayıp gözlerimi ovuşturdum ve cama biraz daha sokuldum.

Avucumu, güneşin ışığıyla aydınlansa da sıcaklığına kavuşamamış soğuk cama bastırıp cipe daha dikkatli baktığımda bu cipin Hakan Basri Şenkaya'nın cipi olduğunu anladım.

"Basri abi," diye fısıldadım, daha sonra bu fısıltı âdeta bir haykırışa dönüştü ve "Hakan abi!" diyerek yerimde zıpladım. Gurur, yattığı yerden âdeta fırlayarak kalktığında çoktan odanın kapısını açmış, merdivenin basamaklarını üçerli üçerli zıplayarak inmeye başlamıştım.

Seslere uyanan Adnan ve Yener yattıkları yerden doğrularak kalkarlarken, "Muşta geldi!" diye bağırdım heyecanla. "Geldi!"

Yener'in de Adnan'ın da uykunun yüzlerinden silinmesi sadece birkaç saniyeye mâl oldu. Yattıkları yerden tıpkı Gurur gibi fırlayarak kalktılar ve ben dış kapıya yönelirken arkamdan geldiklerini fark ettim. Sokak kapısını açtım, neredeyse koşarak asansörlere ilerleyecek, asansörün birine binip zemin kata inecektim ama durup beklemenin daha mantıklı olduğunu anladım.

Olduğum yerde ayaklarımı sallayarak beklediğim sırada asansörün ışığının yandığını, asansörlerden birinin katlar arasında ilerlemeye başladığını gördüm. Her seferinde artan rakam, Muşta'nın gelişini işaret ediyordu.

Asansörden gelen zil sesiyle birlikte, asansörün kapılarının yavaşça açılmaya başladığını gördüm.

Kapılar tamamen açıldığında gördüğüm şey, tam arkamda duranların da gördüğünde benim kadar büyük bir şoka sürüklenmesine neden olacak bir şeydi.

Muşta oradaydı. Üzerinde bir takım elbise yoktu.

Üzerinde onun asker olduğunu vurgulayan, rozetlerle dolu kamuflajı vardı ve bu benim onu ilk kamuflajla görüşümdü.

Elinde toz pembe, koca bir ayıcık tutuyor, gözünü bile kırpmadan ileriye doğru bakıyordu.

Bir adım atıp asansörün içinden çıktığında zaman yavaşladı.

Gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olan sadece bu olmadı.

Muşta bize sadece göz ucuyla baktı, dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm dokundu ama daha kelimelerin var olmasına izin vermeden Cenan'ın kapısının önünde durduğunda, zaman ortadan ikiye bölünmüş bir kalemdi ve geçmişteki anılar kalemin kırılan bir ucu, şimdiki anılarsa diğer ucu olarak yere düşmüştü.

Muşta kapının ziline bastı.

Sadece yedi saniye sonra kapı açıldı.

Kapının diğer ucunda, kapıyı babasına açan kişi Dide'ydi.

Közler uçuştu, yangını yeniden doğurdu.

Gözleri birbirine dokundu.

Dide, "Aa, siz," derken sesi şaşkın geliyordu, gözleri ayıcığa ve Muşta'nın üzerindeki kamuflaja kaydığında ise, iri çivit mavisi gözlerde bir çocuğun içine sığmayacak büyüklükte bir ateş yanmaya başladı.

Muşta, tek dizinin üzerine çöktü.

"Senin için buradayım. Görev bitti, kızım."

CamScanner ile tarandı

28. HÜKMEN MAĞLUP

Ş. Cem Adrian, Koskin

Kırıldıkça keskinlik kazanan insanlar, onları kıranları bile kesmekten korktukları için yalnızlaşırlardı. İlk kez kırgınlığı hissettiğimde bir duvarı, kendi ellerimle taşıdığım tuğlaları tek tek önüme dizerek inşa etmiştim.

O duvarın arkasında bana hiçbir şey dokunamıyordu, o duvarın arkasındayken canım hiç yanmıyordu. O duvarı örmemin nedeni canımın çok yanması değilmiş gibi oturuyordum, sırtımı o duvara yaslıyordum ve artık üzülmediğime kendimi inandırıyordum.

O zamanlar olduğum Zeliha'yı karşıma alıp onunla konuşabilme şansım olsaydı eğer, konuşmaya başlamadan önce elimdeki balyozu tam ortamıza koyardım ve duvarları yıkmasını beklerdim ondan. Çünkü o duvarlar, zemheri gecelerde rutubet bağlatacaktı ruhumuza.

Gurur'dan öncesi arkasında ihanetin duvarının yükseldiği sırtım, Gurur'dan sonrasıyla güven duyarak yaslanmanın ne olduğunu öğrenmişti.

Gözlerimde asılı duran gözyaşı damlası yavaşça kirpiğimden kırılıp yanağıma devrildi ve zaman kaldığı yerden ilerlemeye başladı. Bir zamanlar sırtını yasladığı soğuk duvarın arkasındayken birine güvenebilmenin mümkün olmadığını düşünürdüm, Gurur ve onun yanındakiler hayatıma girdiğinde ise kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissetmiştim.

Dide şanslıydı, şimdi o da tıpkı benim gibi kendini güvende hissedecekti. Çünkü onun babası Hakan Basri Şenkaya'ydı, çünkü onun kan bağı olmayan amcaları, o adamın yetiştirdiği adamın ekibiydi. Dide çok şanslıydı, zemherisi bahara geç dönüyor da olsa, o zemherinin soğuğu yerini en güzel çiçeklere bırakacaktı.

O saniyeler, cehennemde değil, cennette yükselen alevler gibi her yana dağılırken herkes hareketsizdi. Dide, dizlerinin üzerine çökmüş o

koca adama bakarken yüzü donmuş hâldeydi ama çivit mavisi gözlerinin içinde yanan farkındalık alevi öyle şiddetliydi ki, bu ateşe, ateşin sahibi olan şeytan bile düşse, cayır cayır yanardı.

Mavi gözlerinin belirgin göz bebekleri, yani siyah çukurları birdenbire öyle çok genişledi ki nefesimi tuttum. Gözleri tek bir an olsun babasından ayrılmadı. Tek bir an olsun her kız çocuğunun hayallerini süsleyecek olan o oyuncak ayıya bakmadı, sadece onu izleyen mavi gözlere baktı; gözünü bile kırpmadı.

Muşta da bekledi, Dide de bekledi. Sanki bekledikleri geçmişte kalan yaşanmamış anlardı ve o anların gelmesini sabırla beklerlerken gözlerini tek bir an olsun birbirlerinden ayıramıyorlardı.

Sonunda geçmiş, Dide'nin gözlerinde bir adım attı ve "Baba," diye fısıldadı ama bu kelime öyle cılız çıkmıştı ki dudaklarından, bu kelimenin en çok onun küçük bedenine ağır geldiğini anladım. Baba. İşte dört harften oluşan, iki heceye ayrılan bu kelimenin Muşta'nın içini ikiye ayırdığını hissettim.

Arkamda kalan askerlerin bedenine kurşun gibi giren şaşkınlıkla birlikte saniyeler bu kez Muşta'nın koyu renk saçlarına tutunuyordu. Ayıcığı tutmaya devam ederken diğer kolunu kızı için açtı ve o an, Cenan tam da Dide'nin arkasında donmuş hâlde, yere çökmüş Muşta'ya bakıyordu.

Dide küçük bir an tereddüt etti çünkü bu adamı daha önce de görmüştü. Nasıl olurdu da şimdi yeniden karşısına geçerdi, hem de bir başkası olarak? Kafasındaki soru işaretleri küçük bir çocuğa ait olan kalbine daha fazla tutunamadı ve kollarını hızla, şiddetle babasının boynuna sararken yutkunamadım.

Cenan ifadesizdi ama gözlerinden sicimle inmeye başlayan o gözyaşları, ifadesiz gibi duran yüzüne, geçmişe giden patika yolları çizmeye başlamıştı.

Muşta ayıcığı bırakıp kızına öyle sıkı sarıldı ki, kalbimde büyüyen boşluğun tüm bedenime yayılacağını düşündüm. Büyük elleri kızının siyah saçlarının arasında ilerledi, avucunun içiyle kızının başını omzuna doğru bastırdı ve küçük kız, sanki bu ânı çok uzun süredir bekliyormuş gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Bazen sadece çok uzun süredir beklediğin bir şeyin var olduğunu ya da yok olduğunu gördüğün için ağlardın. Gözlerimden inen yaşlar çeneme dek ulaşırken düşündüm, Dide nasıl hissediyordu? Bir yanı bir

CamScanner ile tarandı

gün babasının döneceğine hep inanmış mıydı? Yoksa başka bir yanı, o yanına düşmandı ve henüz bir çocuk olmasına rağmen babasının gelmeyeceğine, annesinin onu kandırdığına mı inanıyordu?

Şimdi babası buradaydı, Dide babasının kollarının arasındaydı ve savunmasızca ağlarken sadece babasına sarılıyordu.

Kızının ağlayışlarına daha fazla katlanamayan Muşta, onu kollarından azat edip kollarından tutarak gözlerinin içine baktığında, Muşta'nın ifadesini göremesem de o çivit mavisi gözlere oturan kanı sanki kaderime bulaşmış gibi net bir biçimde hayal edebiliyordum.

"Bak," dedi ve Muşta'nın çatlak gelen sesini duymak beni sendeletti. Parmağını kendi gözüne, daha sonra da Dide'nin gözlerine götürdü ve "Gözlerimiz ne kadar da aynı renk," diye fısıldadı.

Bir dağın yıkılış anı gibi, kelimeler öyle büyük bir sarsıntıyla üzerimize yıkılmaya başladı ki, sırtım Gurur'un göğsüne yaslanırken tek yapabildiğim içli bir nefes almak oldu.

Dide küçük avuç içleriyle gözlerini silerken, "Evet," dedi dudak büke büke, ardından genişçe gülümsedi. "Gözlerimiz çok aynı renk."

Muşta, Dide'nin yüzünü avuçlarının içine alıp, avuçlarıyla o gözyaşlarını incileri topluyor gibi topladı. Dudaklarını kızının alnına, saçlarının diplerine ve burnuna bastırırken bu buselerin arasına birkaç saniye bile giremiyordu. Arka arkaya öptü kızını. Bir yabancı değil de dokuz yılın her bir gününü kızının hayatına armağan etmiş, tek bir an bile ayrı kalmamışlar gibi öptü.

Muşta kızını birden kucakladığında, Cenan bir adım geri çekilerek Muşta'nın gözlerinin içine baktı. Bu bir davetti, biliyordu, onu evin içine davet ediyordu ve Muşta her nasıl bir hissin içinde olursa olsun, o davete kızı için hayır demeyecekti.

Muşta, kucağında kızıyla bir süre kapının eşiğine baktı, Dide tüm gücüyle onun boynuna sarılmaya devam ediyordu. Bir adım attığında ve o evin kapı eşiğinden içeri girdiğinde, Cenan gözlerini yumup sertçe yutkundu. Gözünden akan gözyaşı sicim gibi inerek çenesini aştı, çenesinden yere damladı.

Cenan kapıyı yavaşça kapatırken artık Muşta o evin içindeydi, Cenan sadece ağlıyordu, bizse akıp giden zamanın içinde sessizlik yemini etmişiz gibi hareketsizce onları izliyorduk.

Adnan sadece, "O kız çocuğu, onun kızı mı?" diye sorabildi ama bu soru kesinlikle bize yöneltilen bir soru değildi, gördüklerine yönelttiği, boşlukta kaybolup gitmeye mahkûm bir soruydu.

O sorudan sonrası kayıptı, zaman su gibi aktı ve geleceğin topraklarımıza acıyı mı yoksa umudu mu ekeceğini merak ederek öylece kapıya baktım.

Günün üzerine gece devrildi. Sessizlik bir çığ gibi büyüdü. Kimse tek kelime edemedi. Adnan ve Yener evden ayrıldığında artık Gurur ile yalnızdık. Gecenin karanlığını izlerken dilimizdeki lâl kaybolmadı. Muşta hâlâ o evdeydi, o evden çıkmamıştı, o evde neler olmuştu, neler konuşulmuştu hiçbirini bilmiyorduk. Gündüz gece tarafından örtülmeden önce öyle çok ağlamıştım ki artık gözlerim acıyordu, yüzüm kıpkırmızıydı. L koltuğun ucuna oturmuş boydan camın dışını, şehre yayılan ışıkları izlerken sessizliğimi bozan tek şey alıp verdiğim nefeslerin sesiydi.

Gurur tam karşımdaki cam sehpanın üzerine oturduğunda gözlerimi çevirip ona baktım. Yüzümdeki perişan ifadeyi görünce derin bir nefes aldı, omuzları aldığı nefesle havaya kalkarken gözleri sadece gözlerime perçinlenip kaldı. Ruhumdan yükselen acıyı görebiliyordu, aynı acı onun ruhunda da tepiniyordu.

Bir süre beni izledikten sonra, "Seni biraz dışarı çıkarmamı ister misin?" diye sordu, teklifi yüzümdeki ifadesizliğin kaybolmasına yetmedi. Bakışlarımı tekrar cama çevirirken bir süre düşündüm ama düşüncelerim birbirine karışınca gözlerimi yere indirdim.

"Mutlu olmamız gerek ama neden bu kadar buruk hissediyorum?" diye sordum sonunda. Bu soru, bugün dudaklarımı ilk kez aralayışımla doğmuştu ama sesim öyle kısıktı ki bu sorunun göbek bağı dudaklarımdan kesilmemişti. "Muşta'nın içindeki kırgınlık geçecek mi? Sanmıyorum. Cenan onu sonsuza dek kaybetmiş gibi hissediyorum."

"Cenan onu geri kazanmak istiyordu, değil mi?" diye sordu Gurur, sorusu bakışlarımı tekrar onun yüzüne taşısa da kelimeler dilimin ucunda canlanmadı. Başını bunu zaten biliyormuş gibi salladı.

"Paramparça ettiğin birini geri istemek hem kendine hem de o insana edeceğin en büyük eziyet olurdu," dedi. "Paramparça ettiğin bir bardağın tüm kırıklarını bir araya getireceksin, sonra da o bardağı suyla doldurup dudaklarına yaklaştıracaksın. O suyu içmeye cesaretin olur mu? Kırıklardan biri iyi yapışmamışsa boğazını serinleteceğini sandığın o suya karışır da içine dalar, içini deşer. Cenan da biliyor bunu. Cenan

CamScanner ile tarandı

bir bardağı parçalar gibi parçaladı Muşta'yı, şimdi istediği kadar birleştirsin, istediği kadar su içebileceğini düşünsün, o parçanın içini parçalayacağını bilmiyor mu sanıyorsun? Biliyor."

"Bir şansları daha olamaz mı?" diye sordum çocuk gibi. "Biliyorum, Cenan'ın yaptığı şey affedilecek bir şey değil. Geçmişin içine yığılmış o dokuz yılı kimse geri getiremez, kimse Muşta'nın kaybolan dokuz yılını telafi edemez, bedelini ödeyemez ama Muşta'nın içinde, kalbinin derinliklerinde hâlâ alev alev yanan aşkı da görüyorum, Gurur. O gün o odaya girdiğimde, Cenan'ın onu çağırdığını söylediğimde gördüm. Gözlerinde hem umudu hem de fırtınayı gördüm, o gözlerde hem zemheri vardı hem de bahar. Hem korkuyordu hem de mutluluktan ölüyordu sanki. İçi bu kadar Cenan ile dolu olmasa, o gece yıkılma ihtimaline rağmen gider miydi Cenan'ın yanına? Sırf Cenan çağırdı diye."

"O gün Cenan'ın ondan sadece kendisini çaldığını sanıyordu, dokuz yılını değil," dedi Gurur, bu gerçeği böyle net duymak kalbime ağır saplasa da doğrulardan kaçılamayacağını bilecek yaştaydım. Bir çocuk gibi inada bindiremedim, aksini savunamadım, hâlâ birlikte olmalarını istediğimi dillendiremedim.

"Her şey farklı olsun isterdin," dedi Gurur ruhuma sızmış, ruhuma kan damlası gibi düşen düşüncelerin ellerini tutmuş gibi. "Mutlu olmalarını isterdin. Belki şimdi evli olurlardı diye düşünüyorsun, belki Dide bir an olsun babasızlık nedir bilmezdi, yüzünü bilmediği bir babayı özlemezdi, belki Cenan zor bir hayat yaşamak zorunda kalmaz, tek başına mücadele vermezdi. Belki Muşta o gece yıkıldığı gibi yıkılmazdı, belki hiçbir zaman Cenan'ı da kızını da kaybetmezdi. Belki hiç dokuz yılı çalınmış gibi hissetmezdi. Ama tüm bunlar olsaydı, Cenan kalsaydı ne olacaktı, Zeliha? Hiç düşündün mü?"

"Ne olacaktı?" diye sordum.

"Muşta babasının katili olduğu kadının hayatında kalmaya devam ederek başka bir cehennemin içinde yanıyor olacaktı. Onların aşkının kaderinde kırk orman yanıyor, otuz dokuzu sönse, o bir orman sonsuza dek yanacak."

"Kırk değil, kırk bin orman da yansa, o ormanın içinde kendileri de yansa, her şey de yansa Gurur, ben o ikisinin birbirlerinden vazgeçebileceklerine inanmıyorum."

Gurur bana uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerinin içine bakarken, sessizliğine rağmen onun da benim gibi düşündüğünü

gördüm. Hatta bu düşüncenin yanında kafasında bir düşünce daha asılı duruyordu. Sanki o gözler, sessizlikle bana bakarken, "Tıpkı bizim gibi," diyordu.

"Dışarı çıkalım," dedim usulca oturduğum yerden kalkarken. "Üzerime bir şeyler giyeceğim."

"Tamam," dedi sessizce.

Üst kata çıkıp elbise dolabının önünde durduğumda düşüncelerim de bir an için benim gibi durdu. Elbise dolabının aynasına düşen yansımam karanlığın içinde daha koyu renk bir gölge gibi duruyordu. Derin bir nefes alıp kapağı çektiğim an yansımam gözden kayboldu ve kırmızı bir kazak, krem rengi İspanyol paça bir pantolon çıkarıp yatağın kenarına doğru ilerledim.

İç çamaşırlarımı değiştirip üzerime kazak ve pantolonu geçirdikten sonra yatağın kenarına oturup ayağıma çoraplarımı giydim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağladıktan sonra uzun paltomu da omuzlarıma alıp odadan çıktım.

Gurur'a giyinip giyinmeyeceğini merak ederek baktım ama üzerini zaten yeni değiştirmişti. Koyu mavi bir kot pantolon ve siyah, boğazlı bir kazak giyiyordu. Paltosunu almadı, sadece arabanın ve evin anahtarlarını alıp, sol cebine onları, sağ cebine de cüzdanını koydu.

Vestiyerden botlarımı aldım, ayaklarımı botlarımın içine soktum ve yorgun bir şekilde eğilecektim ki beni durdurup tek dizinin üzerinde yere çöktü. Ayaklarımı botlarımın içine rahat edeceğim şekilde yavaşça yerleştirdikten sonra botlarımın bağcıklarını tek tek bağladı ve kafasını kaldırıp bana alttan içimi ısıtan, derin bir bakış attı.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yoktu," diye fısıldadım mahcup bir sesle.

"Rica ederim ve bırak da buna gerek olup olmadığına ben karar vereyim, bebeğim," dedi, dudaklarıma yayılan tebessüme bakarken o da tebessüm etmişti.

Evden çıktığımız an ellerimiz birleşti. Omzumun üzerinden Cenan'ın evinin kapısına baktım, derin bir nefes alıp adımlarımı hızlandırırken kapı yavaşça kadrajımdan çıktı. Binadan çıkıp Gurur'un cipine binene kadar etrafa dağılan tek ses adımlarımızın sesleriydi. Emniyet kemerini bağladığım sırada gözleri yine uyarıyla bana dokundu ve kemeri çok sıkı bağlamayarak o bakışların isteğini yerine getirdim.

Bu, aramızda sessiz bir anlaşmaya dönüşmüştü artık.

CamScanner ile tarandı

Yemek yiyebileceğimiz bir yer bulmuştuk ama ikimiz de iştahsızdık, çok bir şey yiyemesek de en azından artık aç değildik. Restorandan ayrıldığımızda bir süre şehrin içinde başıboş gezindik ama artık cipin içinde olmak istemediğimizi anladığımızda cip bir yol kenarında park hâlinde duruyordu ve el ele karanlık sokakta ilerliyorduk.

Tesiste de tıpkı bizim sokaklara yayılan sessizliğimizin aynısının olduğunu biliyorduk. El ele yürüdüğümüz karanlık sokakların her birine ikimize dair anılar bırakırken biliyordum ki o da benim gibi Muşta ve Dide'yi düşünüyordu.

Bir an için durdum ve düşünmemem gereken, düşüncesinin bile bana öldürecek kadar ızdırap verdiği bir şeyi düşündüm. Bir gün birbirimize yabancı olursak, birbirine dolanmış ellerimiz ayrılır da birbirimize el olursak, bu sokaklara nakşettiğimiz her bir anı ikimizi de altına alıp bizi içine gömen birer mezar olmayacak mıydı?

Bu düşünce beni birdenbire titretince Gurur, "Üşüdün mü?" diye sorarak bana baktı.

"Biraz," dedim. Oysa beni şehirdeki erimeye başladığından buza dönmüş kar değildi üşüten, onunla el ele yürüdüğümüz bu yolda, bir ele dönüşmüşken karşılaşma ihtimalimizi düşünmekti.

Gurur elimi bırakınca panikleyerek ona baktım ama bu kez kolunu omzuma atıp beni kendisine doğru çekti. Büyük bedeninin ısısı bedenimde kıvılcımların saçılmasına neden oldu. Kolumu onun beline sardım ve onun kollarının arasında yavaşça yürümeye devam ettim.

"Gün doğduğunda daha iyi hissedeceksin," dedi Gurur, sesi kanımın dizginlerini eline alan bir sakinleştirici gibiydi. Damarlarımda onun verdiği huzurla başımı göğsüne bastırarak yürürken, "Yarın Muşta da daha iyi hissedecek," diye fısıldadım, buna inanmak istiyordum. Kızıyla geçireceği bir gecenin onu tamamen iyileştirmese de yaralarını saracağına inanmak istiyordum.

"Artık biraz da kendini düşünmelisin."

"Bu zamana dek hep kendimi düşünerek yaşamışım," dediğimde bakışları derinleşti. "Hayatımın senden öncesi bir benciillikten ibaretmiş."

"Nedense ben de ne zaman ceylan gözlerine baksam, tam olarak bunu düşünüyorum." Dudaklarım yukarı kıvrıldı, gözlerimi bir ceylanınkine benzetmesi yüreğimi sıcacık yapmıştı. Kafeler Caddesi'ne kadar geldiğimizi fark ettiğimde bakışlarım etrafı taradı, o beni izlemeye devam ediyordu.

Bir an durup kalmama neden olan, o gece yağmurun altındayken içinden çıkıp kaderime gittiğimiz kafenin önünde olduğumuzu fark etmemdendi. Gurur, kafeye doğru baktığımı görünce bakışlarını kafeye çevirdi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu kafeden çıktığım geceyi hatırlıyorum," dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı. "Kestane'ye araba çarptığı gece, seni durdurduğum gece," dedim sessizce. "Kaderimin değiştiği gece bu kafeden çıkmıştım. Yağmur yağıyordu, babamla konuştum, Kestane beni eve bırakmak ister gibi peşimden gelmeye başladı." Yüzünde anlamlarını çözmekte zorlandığım bir ifadenin oluşmaya başladığını gördüm. "Bir yere gidiyordun ama sesimi duymuştun, yardımımıza gelmiştin."

"Kaderin, sayfaları bize dair kelimelerle doldurmaya başladığı o gece," diye mırıldandı dalgın gözlerle.

"O gece yaşandığında, kafamın içinde durmadan yaşanmaması gerekiyordu diye mırıldanmıştım," dedim. "O gecenin yaşanmaması gereken bir gece olduğuna kendimi inandırmıştım."

"Çok korkmuş görünüyordun," dedi, eli saçıma uzandı ve saçıma dokunup gözlerime uzun uzun baktı. "Korkunu yaratan kişi olmak çok zormuş. O zamanlar bunu fark edemeyecek kadar öfkeyle doluydum, damarımda kan değil de zehir akıyordu, ölüm saçıyordum. Senin gözlerindeki korkuyu bile göremeyecek kadar kördüm. Şimdi sadece pişmanım. Keşke tüm bunları sana yaşatmasaydım."

"Aslında korktuğum sen değildin, yaşananlardı."

"Yaşananların var oluş nedeni bendim. Her şeyi sana yaşatan bendim," dedi, kaşlarını çatıp ona inkâr dolu gözlerle baktığımda sadece gülümsedi. "Bazen kabul etmek gerek, Zerda. Aşk bir kaşık balsa, bin kaşık zehirdir."

"O gece hakkında pek konuşmadık," diye mırıldandım, aslında konuşmak istemediğini biliyordum. O gece bir yere gidiyordu, cebinde bir bıçak vardı, o bıçak kaderi değiştirecekti; o gece Gurur zaten birini öldürecekti. Onun birinin canını almış olması karnıma ağrı soktu, daha sonra hayatında birçok kez ölüme tanık ve sebep olmuş bir asker olduğunu hatırladım. O, benim aksime ölümlere alışkındı.

"O gece olanların nedeni sen değilsin, sen de biliyorsun. Aslında yaşanan hiçbir şeyin nedeni sen değildin. Sen hayatıma iyilikler ve güzellikler getirmekten başka bir şey yapmadın. Hayatım uçurumun kenarına terk edilmişti, sen onu uçurumun kenarından aldın. Hepsi bu."

CamScanner ile tarandı

Elimi kaldırıp saçlarımda dolan elinin üzerine koyduğum an, bileklerimizin mıknatısları birbirine tutundu ve kalbin iki parçası birleşerek tek parça oldu.

"O geceden önce de tanışma şansımız olsaydı keşke," dedim, bu bir dilek olamayacak kadar imkânsızdı çünkü artık imkânlar dahilinde olan bir şey değildi. O gece yaşanmıştı, kader bizi karanlık bir gecede bağlamıştı.

"Anında dikkatimi çekerdin," diye itiraf etmesi kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Karşıma nasıl hiç çıkmadığını düşünüyorum. Aynı sokaklarda yürüdük, belki bilmeden aynı anda aynı yerde bulunduk ama sırtlarımız birbirine dönüktü. Ama eğer o an bana dönseydin, seni görseydim, ne yüzünü ne de çillerini asla unutmazdım. Tüm dikkatim seninle dağılırdı."

Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle, "Bir yerlerde karşılaşmış olma ihtimalimiz bile iyi hissettiriyor," dedim.

"Bu şehirde ikimiz de vardık ve biz olacağımız anı bekliyorduk," dedi beni yeniden kolunun altına çekerken.

Gülümsemem öyle derinleşti ki, sanki bu gülümseme, içine tüm gözyaşlarımı dolduracağım bir çukurdu ve fark etmiştim ki Gurur için döktüğüm her bir gözyaşı, ona değerdi. Yüzüme çizdiği gülümsemeler, gözyaşlarımı o çukurun içine doldurmam içindi.

Beni ağlatmaktan öyle çok nefret ediyordu ki, sanki bir gün yüzüme çizdiği gülümsemelerin oluşturduğu o çukura kendini bırakacaktı; sanki bir gün benim gülümsememde ölü bulunacaktı.

"Bir paket kısa Marlboro alabilir miyim?" diye sordu genç adam, Isparta'nın yağmurlu havası gökyüzünü griye boyamıştı. Dışarıya hızla düşen yağmurun sesi büyük marketin içine doluyordu. Genç, tesettürlü kasiyer kız, yüzünde ölçülü bir gülümsemeyle sigara paketini okuttu ve adama uzattı. Adamın ela gözleri genç kıza dokunmadı, paketi alıp cebinden kartını çıkardı ve kartını okuturken, "Teşekkürler," dedi, sesindeki mesafe kasiyer kızın dikkatinden kaçmadı ama üzerindeki kamuflajı gördüğü anda, bu soğukluğun esas nedeninin adamın bir asker olmasından kaynaklı olduğunu düşünmüştü. Oysa Gurur Mert Çalıklı, bir askerin derisini ruhunun üzerine giydirmeden önce de böyleydi.

Kız, "Rica ederim," diyerek fişi uzattı ama Gurur fişi almadan marketin çıkışına ilerledi. O marketin hemen giriş kapısının yan tarafında kalan çıkış kapısına ilerlediği sırada, aralarındaki küçük bariyerin hemen arkasında kalan giriş kapısından da aynı saniyeler içinde yağmurdan sırılsıklam olmuş, çilleri yüzünü derisine ait mücevherler gibi saran genç bir kadın giriyordu. Aralarında sadece bir metrelik mesafe ve adamın yarı boyu kadar küçük bir demir levha vardı. Biri içeri, diğeri dışarı çıkarken yağmur birdenbire bıçak gibi kesildi ve güneş göğü yırtarak şehrin içinde parladı.

Aynı hizaya geldiklerinde güneş Gurur'un gözlerini aldı, gözlerini kıstı ve birden değişen havaya anlam yükleyemeden öylece ileriye baktı. Sonra birden, bedeninde hissettiği dehşet verici bir sıcaklıkla irkildi, tam omzunun üzerinden yan tarafında kalan kadına doğru dönüyordu ki, kadının çantasından aceleyle çıkarmaya çalıştığı alışveriş listesi yere düştü. Genç kadın yere eğildiğinde, Gurur ona doğru dönmüştü ama baktığı yerde kimse yoktu, çünkü genç kadın yere eğilmiş, alışveriş listesini alırken bir yandan da çantanın içinden yere dökülmeye başlayan bozuk paraları durdurmaya çalışıyordu.

Gurur önüne döndüğü an genç kadın doğruldu ve Gurur dışarı doğru bir adım attı. Güneş birdenbire kara bulutların arkasına geçti, şehre yeniden karanlık çöktü ve gök bir şeye kızmış gibi gürlediğinde çoktan yağmur başlamıştı.

Gök, dur diyordu.

Kaderini arkanda bıraktın, diyordu.

Kaderinle aranda sadece bir baş döndürüşü mesafe var, diyordu.

O gece yaşanmamalıydı ama kader ikisini bir araya getirmek için yeni bir yol aramaya koyulduğunda, sunulan ve kaçırılan son fırsatları bu değildi. Günler birbirinin üzerine serildi; o günün üzerinden Isparta'ya onlarca kar, onlarca yağmur yağdı; Isparta'da onlarca fırtına çıktı, Isparta'da onlarca güneş doğdu ve onlarca güneş, bulutların arkasına gizlenerek yerini gri bir güne bıraktı.

Kader onları karanlık bir ağustos gecesine taşıdı, işlek bir caddede birbirine çarparak ilerleyen kalabalığın bir ucunda Gurur, bir diğer ucunda Zeliha vardı.

O gece Kafeler Caddesi, bir konser için gençlerin oluşturduğu bir kalabalıkla dolup taşıyordu. Zeliha ayağında çok da rahat edemediği topuklu botlarıyla hızla kalabalığı aşarak yürürken dar bir sokaktay-

CamScanner ile tarandı

dı, yokuşu tırmanmaya çalışıyor, arkadaşlarının olduğu kafenin hangisi olduğunu anlamaya çalışır gibi bir telefona bir de etrafına belli aralıklarla yerleştirilmiş, içinden müziklerin taştığı kafelere, barlara bakıyordu. Konsere çok vardı ama kalabalık öyle fazlaydı ki, şimdiden boğulmuştu.

Yol kenarında duran genç bir adama yaklaştığında, o adamın Yener olduğunu bilmiyordu, Yener de ona konserin olduğu yeri sormak için yaklaşan kızın yüzüne değil, kafelerden birinin verandasından sarkarak onunla muhabbet eden gotik görünümlü güzel kadına bakıyordu.

"Affedersiniz, konser hangi barda olacaktı biliyor musunuz?" diye sormuştu Zeliha, adama değil, elinde tuttuğu telefona bakıyordu.

Yener kıza göz kırparken hemen çaprazında soru soran kıza bakmadan, "Sokağın sonundaki barda," demişti.

Zeliha'nın tek yanıtı kuru bir, "Teşekkürler," olduğunda ve Zeliha hızla Yener'in yanından geçerek sokağın sonundaki bara doğru yürümeye başladığında, gitmek üzere olduğu barın içindeki zemine kaderinin güçlü adımları düşüyordu.

Kahverengi deri ceketi, yuvarlak yaka beyaz tişörtüyle kalabalığı aşarak barın çıkışına ulaşmaya çalışan adam, barın girişine ulaşmak için barın önündeki verandanın ahşap basamaklarını tırmanmaya başlayan kızın varlığından bihaberdi.

Barın kapısı aynı anda açıldı, bardan çıkmak üzere olan birbirine yabancı insan grubunun içinde Gurur, bara girmek üzere olan birbirine yabancı insan grubunun içinde ise Gurur'un kaderi olan kadın vardı.

Kalabalıklar birbirine karıştı. Yabancı bedenler birbirine çarptı. Zeliha'nın başı, ondan metrelerce yüksekteymiş gibi hissettiği bir adamın göğsüne çarptığında, eğer o kalabalık onları her iki yandan da itiyor olmasaydı; o gözler mutlaka birbirini bulmak isterdi çünkü o kalabalıkta birbirine çarpan iki beden, sanki birbirine çarpan iki ışıktı ve anlık çarpışmayla bile şehrin karanlığına, güneşi doğuracak büyüklükte bir aydınlık yaymışlardı.

Zeliha o kokuyu bir süre sonra yeniden soluyacağından habersiz, içinden, "Buz ve yasemin gibi kokuyor," diye geçirdi. "Donmuş yaseminler gibi."

Gurur, ona kafasıyla çarpan ve kalabalığa kapılarak içeri sürüklenen kadının yüzünü göremese de verandaya çıktığında ve gözlerini beyaz tişörtünün önüne indirdiğinde, tam kalbinin üzerine bulaşmış kırmızı ruj izini görmüştü. Tek kaşını kaldırıp omzunun üzerinden barın girişine baktı ama tek gördüğü birbirini iterek içeri doluşan kalabalık oldu.

O gece onun kalbine bir öpücük bırakan kişinin kaderi olduğunu, henüz bilmiyordu.

O gece Yener, "Kime öptürdün lan solunu?" diye sordu dudaklarının arasına bir sigara dengelerken.

Gurur kafasını kaldırıp sokak lambasına bakarken bir elini pantolonunun cebine koydu ve "Bilmem," dedi. "Yüzünü görmedim ki."

Gurur elimi daha sıkı kavradığında, sokağın öteki ucunda bir araç yavaşladı. Aracın kapıları açıldığında Gurur'un yüzündeki tüm kasların seğirdiğini gördüm. Bakışlarımı araçtan inen kişiye çevirir çevirmez, benim de tıpkı Gurur gibi tüm ifadelerim geri çekildi. Bu adamı hayal meyal değil, hafızamı kavuran bir gerçekle hatırlıyordum.

Komiser Ufuk Arslan.

Cenan'ın yanında gördüğüm, veterinerlerin ölümlerini en ince ayrıntısına dek didikleyen adam. Gecenin bu saatinde neden buradaydı, bu karşılaşma bir tesadüf müydü ve tesadüfse bile neden aracından inip bize doğru gelmeye başlamıştı bilmiyordum.

"Bu ne hoş tesadüf," dedi sahte bir şaşkınlıkla, Ufuk'u bir süredir görmediğim için yarattığı tehlikeli enerjinin kaybolduğunu hissetmiştim ama şimdi buradaydı. "Beni tanımadınız sanırım. Ben Komiser Ufuk Arslan."

"Sizi tanıdım," dedi Gurur, sesi sabitti, öyle soğukkanlıydı ki bir an dönüp ona baktım. Gözlerini Ufuk'un bize yerleşen gözlerine saplamıştı ve öyle bir bakışı vardı ki, baktığı yerden kan damlayacaktı.

Ufuk, Gurur'un sabit bakışlarından rahatsız olmuş gibi gözlerini bana çevirdi. "Merhaba. Cenan'ın öğrencisiydin, değil mi?"

"Evet."

"Bu saatte dışarıda olmanızın özel bir nedeni yok ya?" diye sorması beni bir an afallattı, Gurur'un kaşları birden öfkeyle çatıldı ama mimikleri hâlâ soğukkanlılığını koruyordu.

CamScanner ile tarandı

"Sevgilimle istediğim saatte, istediğim şekilde, istediğim nedenden dışarı çıkarım," dedi Gurur, sesi öyle ruhsuz yükselmişti ki Ufuk'un bakışlarına sinen şaşkınlık bir adım sonra gerginliğe dönüştü.

"Sizi son gördüğümde de bu kadar agresif miydiniz, komando?"

"Mizacım bu," dedi Gurur, dudakları alayla yukarı büküldü ama gözleri hâlâ ölümcül vaatlere gebeydi. "Seni yolundan alıkoymayalım, komiser."

Ufuk'un dudaklarına yayılan tebessümde herhangi bir içtenlik ve alay yoktu; bu gülümsemenin tek bir ana teması vardı, o da kesinlikle bastırılmaya çalışılan karanlık bir öfkeydi.

"Veteriner cinayetleri de amma çoğaldı," dedi birden Ufuk, Gurur'un elini tutan elim buz kesse de gözlerimdeki ifadesizlik parçalanıp dağılmadı. "Duydunuz mu son olanları? Vakalar gitgide çoğalıyor. Çoğu veteriner hekim can güvenliği için şehri terk etmeye, farklı bir şehre atanmak için başvurularda bulunmaya başladı. Ne acı verici bir tablo." Ufuk'un gözleri bana çevrildi. "Özellikle sokak hayvanlarının veteriner hekimlere ihtiyacı varken... Gitgide kan kaybediyoruz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve "Şehrimizdeki hiçbir veteriner, Ufuk Bey, maalesef sokak hayvanlarını ücretsiz muayene edemiyor. Keşke sahiplendirilmeler çoğalsa. Sonuçta hasta olan bir hayvanın gidip bir veterinerden tek başına yardım isteyebilmesi de imkânsız, değil mi?" diye sordum. Soğukkanlı ve ima yüklü cevaplarımın ardından sorduğum soru, Ufuk'un yüzündeki sağlam ifadeyi anlık da olsa sarstı ama işinde iyi bir komiserdi, dudaklarına alay bulaşmaya başladığında bunu bizi manipüle etmek için yaptığını biliyordum. Korku hissetmemizi istiyordu çünkü başta Cenan'ın da olduğu gibi, o da tesisteki askerlerden şüpheleniyordu.

"İyi bir avukat olacaksınız," dedi Ufuk, beklenmedik cevabına sanki almam gereken bu cevapmış gibi içtenlikle gülümsediğimde kafası iyiden iyiye karışmıştı. "En nihayetinde katil açığa çıktığında, yargının kolları katili arasına aldığında, şehirdeki düzen tekrar sağlanacaktır. Üstelik suçluları savunmak için de sizin gibi iyi avukatlara ihtiyacımız var, değil mi? Eminim çok iyi savunursunuz, mükemmel bir avukat olacağınızdan yana hiç şüphem yok."

"Güzeller güzeli sevgilime ettiğin iltifatlar için teşekkürler lakin ihtiyacı dahi yok. Böyle güzel iltifatları iyi bir avukat olmasını dilediğiniz insanlara yapın. Zeliha zaten iyi bir avukat olacak ve iyi avukatların öv-

güye ihtiyacı yoktur. Tıpkı iyi askerlerin ve iyi komiserlerin de övgüye ihtiyaç duymadıkları gibi. Değil mi?" Gurur, sevimsiz bir gülümseme eşliğinde sorusunu sonlandırdığında, Ufuk çatık kaşlarla gülümsedi.

"Anlayamadım?"

"Tren," dedi Gurur gülümseyerek. "Kalkmış."

"Yine anlayamadım," dediğinde, Gurur, "O sırada treni mi izliyordunuz?" diye sorunca dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şakacı gününüzdesiniz sanırım ama öyle yorgunum ki, şakanızı anlayamadım doğrusu."

"E gidin dinlenin o zaman, tutmayalım biz sizi," dediğimde Ufuk anlık olarak bana baktı. "Hadi sevgilim, çok geç oldu. Bu saatlerde şehirde kötü insanlar dolaşır, evimize dönelim."

"Tabii dönün," dedi Ufuk ellerini ceplerine atarken. "Bu arada Zeliha, bu aralar Cenan ile pek görüşemiyorum. Telefonlarıma dönmüyor, her şey yolunda mı? Eminim fakültede karşılaşıyorsunuzdur."

Gurur, Ufuk Arslan'ın Cenan ile ilgili soru sormasına gerilmiş gibi kaşlarını çatarak Ufuk'u incelerken, "Her şey yolunda," diye yalan söyledim. Oysa Cenan öyle bir ateşin içine düşmüş yanıyordu ki, bırak her şeyi, tek bir şey bile yolunda değildi onun için. "Bu aralar çok yoğun olsa gerek, eminim size dönecektir."

"Ah, anlıyorum." Ufuk bir an ciddiyetle, "Onu görürsen, en azından mesajlarıma dönmesini söyleyebilir misin?" diye sordu. "Onu gerçekten merak ettim."

Başımı sallamakla yetindim ve Ufuk da bizi daha fazla alıkoymadı. O bizden uzaklaşmaya başladığında, Gurur ile tam ters istikamete dönmüştük. Ufuk'un arabasına bindiğini çarpan kapının sesinden anladım, çok geçmeden arabanın motoru çalıştı.

"Ne diye Cenan'ı soruyor bu sikik?" diye sordu Gurur abartılı, kaba bir sesle. "Veteriner dalgasından değil, girdiği hâlleri gördün mü? Kesin ilgi duyuyor Cenan'a. Ona ne, demek ki kadın istemiyor ki açmıyor telefonlarını, dönmüyor mesajlarına. Ne diye yapışıyor?"

"Konu Muşta olduğu için mi birdenbire Cenan'ı kıskanmaya başladın?" diye sordum gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Aa ne ilgisi var be? Şam şeytanı kadını ne diye kıskanacakmışım, Muşta ne diye kıskanacakmış? Bizi hiç alakadar etmez zaten," diye söylendi. "Yine de kadına karşı yılışık tavırları hiç hoşuma gitmedi benim."

CamScanner ile tarandı

Gülerek, "Ciddi ciddi Muşta adına kıskançlık yapıyorsun bence şu an," dediğimde gözlerini devirdi.

"Öf ya. Ne anlarsan anla, bana ne?"

"Gurur," dedim elini bırakıp bu kez koluna girerek. "Şüpheler hâlâ üzerimizde. Ne yapacağız?"

"Üzerimizde değil, senlik bir durum yok, Zerda. Bunu kafana takma. Halledeceğim bir şekilde. Şu an önemli olan bu ibibik Ufuk değil, önemli olan o gecenin mimarı. O maskenin arkasındaki adamı bulmak zorundayım. Taklitçi katil işi dallanıp budaklandı. Peşindeyiz. Muşta son olay yaşanana dek araştırmalara devam ediyordu, şimdi bir süre hayatıyla ilgilenmeli ama biz devam edeceğiz. Bu iş tamamen aleyhimize dönmeden önce, bu işe bir son vereceğiz."

"Kaza yapmamıza neden olacak kadar ileri gidildi," dedim yakıcı bir gerçeği ortaya çat diye koyarak. "Ortada sadece senin taklidini yapan biri yok, seni hedef alan biri var. Her anlamda. O geceyi bilen, kullanan biri var." Kelimelerim, kanımdaki huzursuzluğun gözlerine de gölgeler çizmesine neden oldu. "Ne kadar her şey normalmiş gibi davransak da bu şekilde devam edemeyiz."

"Sana yansıtmıyorum diye bununla ilgilenmediğimi sakın düşünme," dedi beni kolunun altına iyice çekip, başımı göğsüne basturarak. "Tuhaf. Konuyla hiç ilgisi yok şu an ama sen başını göğsüme ne zaman yaslasan, içimi kavuran bir tamdıklık hissiyle doluyorum." Derin bir nefes aldı.

Konuşmaya devam edeceğini anladım.

"Seni o hâlde ben gördüm, seni o arabanın içinden, içimden kalbimi çıkarıyor gibi ben çıkardım. Yalnız değildim, yanımda sen vardın, araba sızdırıyordu ve kemerin sıkışmıştı. Seni çektikçe, senin sıkıştığını fark ettikçe, asıldığım, sıkışan benim kalbimdi. Ben o gecenin hesabını sormayacağım mı sanıyorsun? Ben o gecenin hesabını soracağım. *Benim iki hesabım var sorulacak.* Biri annem, biri de senin için. Ben kendimi bu iki kadının arkasına koydum, ben her şeyi bu iki kadının arkasına koydum."

"Ben bir hesap sor istemiyorum, sadece iyi ol istiyorum, sadece benimle ol, iyi ol, hep yanımda ol. Sadece seni istiyorum." Gözlerimi kaldırıp ona baktım. O gece bir yabancı olarak girdiği hayatımda şimdi 'e büyük bir yer kaplıyordu ki. Tam şu an hayatımın merkezinde du-

ruyordu. Bunu biliyordu. Onu, tıpkı onun da beni sevdiği gibi delicesine sevdiğimi biliyordu.

Bir şey söylemedi. Yapmayacağım demedi, hesaplar yok demedi, sadece ben varım demedi, iyi olacağım demedi. Sadece dudaklarını alnıma bastırdı, nefesi saç diplerime yayılırken benimle yürümeye devam etti. Onunla her yolda yürürdüm. Önümüzü göremeyeceğimiz kadar büyük bir karanlıkta yürürdüm onunla, masaya hayatımızı koyacağımız bir kumarın oynanacağı kasinoya da onunla yürürdüm; tartışmasız, doğrudan, direkt olarak gerçekleşeceğine emin olduğum ölüme de yürürdüm.

"Susuyorsun," diye fısıldadım kolumu ince beline sarıp, Isparta'nın karanlık sokaklarını aydınlatan sokak lambalarına bakarak. "Sen sustuğunda, en çok da aklında olup bitenleri merak ediyorum. Düşüncelerini duymanın bir yolu olsa keşke. Her kadın sevdiği adamın aklından geçenleri, kalbinin vurduklarını, sustuklarını merak eder. Ben de merak ediyorum. Üstelik ben tüm bunları, en başından beri merak ediyorum."

Derin bir nefes aldı, söylediklerim içini doldurup taşırmış gibiydi. Başını başımın üzerine koyup adımlarımızı daha ağır bir tempoya düşürürken, "Bana öyle sevdiğim adam falan dersen ben de şuracıkta senin için ölürüm, görürsün gününü," dedi, sesindeki neşeye rağmen gülmedim.

"Ay şöyle ölürüm öleyim öldüm falan diyorsun ya, bir koyasım geliyor sana, AVM'de dönen semazenler gibi döne döne tesisi bul istiyorum ya."

"Çok haşin seviyorsun sen he."

"Gıcık ediyo'n beni ne yapayım?"

"Ediyo'n mu? Seni koca Muğla yörüğü seni..."

"Kes be Erzurum ayısı," diye söylendim. "Söylediğim hiçbir şeyi de ciddiye almıyorsun zaten. Kendimi yere atar, çığlık atmaya başlarım. Yaparım."

"Biliyorum, öyle deliliklerin var. Potansiyel sahibisin," diye alay etti.

Kaşlarımı çatarak, "Konuyu anında değiştiriyorsun," dedim.

Dalgın gözlerini sokak lambalarına çevirdiğinde eve giden yokuşu tırmanıyorduk. "Seni köpek gibi seviyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Al sana konu. Şimdi sabaha kadar seni köpek gibi sevdiğimi düşünerek heyecandan uyuyama. Ben de bu sayede biraz uyurum belki..."

"Ne demek len o?"

CamScanner ile tarandı

"Len mi? Kahraman Bey, lütfen kızınızın kılığına girip kollarının bana sarmış olmayın, zaten ödümde pusu kurmuş, her an patlatmak için bekliyorsunuz..."

"Çevirme, söyle. Ne demek biraz uyurum belki? Sen bana horluyorsun mu demek istedin yoksa, Gurur?"

"Aa ne münasebet be?"

"Horluyorum diye mi uyuyamıyorsun? Doğruyu söyle, kızmayacağım."

"Yemin içersen söylerim."

"Demek ki horluyormuşum ki kızmamam için yemin içiriyorsun bana ya!" diye çığlık atmamla, korkarak etrafına bakıp avucunu ağzıma kapatması bir oldu.

"Kız deli, ne bağrıyo'n len?"

Bir an ikimiz de duraksadık. Sonra sokaktaki uyku sessizliğine aldırış etmeden kahkaha atmaya başladık.

Gülüşlerimiz sonlandığında binaya doğru ilerliyorduk ve ona, "Bu gece de salonda yatıyorsun," dedim ciddiyetle.

Arkamdan yavru bir köpek gibi homurdanarak gelirken durmadan, "Hayır ya!" deyip durdu. "Kabul etmiyorum ya! Öf ya!"

HAKAN BASRİ ŞENKAYA

Ben çok cehennem gördüm, canım. Hiçbiri bu kadar yakmadı. Ya gördüklerim cehennem değildi ya da bu yandığım ateş, cehennemden de beterdi.

İsmim Hakan Basri, insanlar bana hep Basri dedi, Basri'nin anlamı *gören* demekti ve her zaman doğruyla yanlışı görebildiğimi düşündüler. Herkesi gördüm, her şeyi gördüm, herkesi ve her şeyi gördüm sandım. Bir kadın geldi, bana Basri demedi, sanki her şeyi gören olmadığımı biliyormuş gibi bana sadece Hakan dedi. Bazen Hakan ismini kalbimde hissettirdi bana, *tamam* dedim, *ben bu kadının kalbine hükmediyorum* dedim, *bu kadın benim hükümdarım, ben de onun kalbinin hükümdarıyım* dedim. *Onun kalbinin hükümdarıyım* dedim.

Kalbinin hükümdarı olduğuma inandığım kadın tarafından hükmen mağlup edildim.

Biri tarafından mağlup edilmek nedir, ondan öncesinde ben bunu hiç tatmadım. Onu kalbime alırken, mağlubiyeti kabul mü ettim yoksa hiçbir zaman benimle savaşmaz, sadece beni sever mi sandım bilmiyo-

rum. Belki de ben bana vereceği her şeye kanımla, canımla, ruhumla, onurumla hazırdım.

Bir kadına her şeyinle hazır olduğun gün, kalbinden vazgeçtiğin gün oluyormuş.

Geç anladım ama pişman değilim.

Canım, cananım, ismin içimde, ruhumda, kalbimde, zihnimde, vicdanımda şarapnel parçası, aldığın bir intikam olsun ya da olmasın, beni yine mağlup ettin ama bu kez mağlup olan yine ben olmama rağmen arkamdan ağlayan sen oldun.

O geceyi hatırlıyorum. Karşımdaydın, şarapnel parçası. Bizim için bir şans varsa da yok olmasına kaç dakika vardı, bilmiyordum ama beni çağırmıştın ve sana gelirken Cenan, belki asla gösteremedim, belki hiç hissettiremedim ama bu adam değil, seni gördüğüm günkü adamdım; dokuz yıl geri değil, on dokuz yıl geri gitmişim gibi çocuktum. Senin gözlerine bakmak benim içimde şarapnel parçasından da ötesiymiş, cananım. Senin gözlerine bakmak kansermiş, kemoterapide düşen son kirpikmiş, düz çizgiye dönen kalp atışlarıymış, morgdan soğukmuş ama cehennemden de sıcakmış. Senin gözlerine bakmak arafmış, ben ahiretimi yakarak mı sevmişim seni, ne cennetmişsin ne cehennemmişsin ve ben senin içinde hapsolup kalmışım.

Cenan, canım, cananım. Sen bana o gece öyle bir baktın ki, ben bir kez daha anladım; bizden bir olmazmış, bizden biz de olmazmış, bize sadece ayrılık kalmış. Tek bir adımdı oysa, bir şans daha görmüştüm, belki aptaldım, bir şansımız olabileceğini düşünecek kadar dokuz değil, on dokuz yıl küçüktüm karşında.

Aklım başıma oturdu o gece ama o gece sen kalbimden kalkıp yine gitmedin, Cenan.

Sen o gece elimi tutmadın, elinde tuttuğun şişi içime soktun, o şiş kalbime girdi, sen şişi çevirdin, sen şişi çevirdikçe ben sadece gözlerine baktım ve durman için yalvarmak istedim; içerimde öyle çoktun ki, kalbimi değil, kendini deştin. Deşme istedim. Seni zaten geçmişinden deşen bendim, içimdeki seni deşen sen olma istedim.

Önü göle açılan kulübenin yolunu bulana kadar öyle çok gaza bastım ki, belki ibre bir adım daha atsa, belki gözlerim bir an yoldan ayrılıp gözlerinin hatırına dalsa, şarampole yuvarlanmak tek bir ânâ dönüşür ve her şeyi sona erdirirdi. Düşündüm, Cenan. Ben öldükten sonra da içimde var olmaya devam eder misin, diye düşündüm. Toprağın altına

CamScanner ile tarandı

girmek sorun değildi, sen de benimle toprağın altına gir istemedim. Ömrümün tüm günlerini, seni yaşatacağım tek bir güne verirdim; veririm.

Sen beni bu kadar mahvediyorken, ben seni nasıl hâlâ böyle içimdeki her şeye, kalbime, sana ihanet ederek severim?

Her şey parça parçaydı. Söylediklerin parça parçaydı. Ama gerçek değiştirilemez şekilde ortadaydı. Eğirdir'in sokaklarında dolaşırken rastladığım küçük, altın rengi saçları olan bir kızda seni gördüğüm o haziran gecesini hatırladım Cenan; sen benden gideli dört yıl olmuştu, yaşıtlarım evlenmiş, dizlerine gelen çocukları olmuştu. O kız çocuğu o gece o kadar çok içime dokunmuştu ki, gözleri bana dokunduğunda ve bana tüm masumiyetiyle gülümsediğinde geleceğimizi düşünmüştüm. Yok ettiğim geleceğimizi düşünmüştüm. Senden bir çocuğumun olmayacağı ihtimali o gece içime vurgun yapmıştı, o gece ihtimallerimiz kaybolmuştu, o gece sana benzeyen bir kızım olmayacağını fark ettiğim için öyle çok gözüm dalmıştı ki o küçük kız çocuğu bile dudaklarını bükerek beni izlemişti.

Ama olmuştu, Cenan.

Sen bana sana benzeyen küçük bir kız çocuğu bırakmadın ama giderken yanında bana benzeyen küçük bir kız çocuğu götürdün. Cenan, geleceğimizi çalan bendim, sen neden çaldığımız geleceği bir daha bulamayayım diye eline alıp Eğirdir'in soğuk sularına fırlattın? Şimdi atacağım hiçbir kulaç, bizi kaybettiğimiz gelecekle kavuşturmayacak.

Geleceğimiz de tıpkı benim gibi hükmen mağlup edildi.

Yanlışlarım olduğunu hep bildim. Hatalarım affedilecek büyüklükte değildi, yaptıklarım istemeyerek de olsa hayatına gece gibi çökmüştü. Yıllardır onu hapsettiğim gecenin içinde tek başıma yürüyordum ve şimdi her şey dokuz yıl süren o geceden daha da karanlık geliyordu gözüme.

Kulübenin eski, ahşap duvarlarını izlerken oturduğum sandalyenin üzerinde ruhsuz bir ceset gibiydim. Kollarım boşluğa düşmüştü, bakışlarım boştu, baktığım yerde gördüklerim boştu. Bedenimi geriye doğru atmış, bacaklarımı öne uzatmıştım ve kollarım bir ölünün canısız kolları gibi boşlukta asılı dururken tek yaptığım unutmadığım aralıklarda içimi sancıtan nefesler almaktı.

Gözlerimi ağır ağır yumup geri açtığımda parmaklarımın arasında düştü düşecek gibi duran sigaranın uzayan gri külü kırıldı ve yere düştü. Kaç saattir bu şekilde durduğumu bilmiyordum, kaç saattir sa-

dece boşluğu izliyordum ve onun yüzünü görüyordum bilmiyordum; kaç saattir o duvarda benden çalınan mavi gözleri görüyordum bilmiyordum. Hem onun kara gözleri hem de o küçük kız çocuğunun mavi gözleri birleşti; tek renk oldular. O ahşap duvarda hem onu gördüm hem kızımı gördüm.

Bir zamanlar ona baktığımda da küçük kızımı görürdüm.

Şimdi büyümüştü, kalbimi yerle yeksan etmişti, beni mahvetmişti, artık küçük kızım değildi ve küçük kızımın elini tutup benden çok uzağa gitmişti.

İki kızımı da benden çok uzağa sürüklemişti.

Birinin altın rengi saçları, simsiyah, kapkara, geceleri dağları izlemeye küseceğim karalıkta gözleri vardı; diğerinin mavi gözleri, simsiyah, gece gibi saçları vardı.

Dide. Bu ismi ilk duyduğum anda, karşımda beliren onun yüzüydü. Küçük kızın ismi bile bana anılarımın içindeki onu hatırlatmıştı. Çünkü nuruydu gözümün, didesiydi; kendi kızımın gözlerinin içine bakarken bile onu görmeme neden olan ismi kızıma vermişti. Kolumu kaldırıp sigarayı dudaklarıma götürürken gözlerimi kısıp küçük kızın bana bakışlarını hatırladım. Mavi gözleri farkındalıkla yanıyordu, öyle zeki, öyle olgun bakıyordu ki onun bir çocuğun gözlerini taşıdığına inanması zordu. Gözleri ne kadar benimkilerle aynı renk olsa da bakışlarını ondan almıştı. Sarsılmaz, asi, olgun ve derin bakıyordu.

Kızımın mavi gözlerinin girdabında sürüklenip onun kara gözlerine dek savruldum.

Yağmur yağıyordu. O gün, yağmur yağıyordu. Fakültenin bahçesinde üzerinde mavi takımı, mavi takımının içinde beyaz kazağıyla bana doğru koşarken başını kalın kitaplarından biriyle yağmurdan koruyor, yine de rüzgârla savrulan saçları ıslanıyordu. Saçakların altına girdiğinde kitabı kafasından çekip, üzerine sıçrayan yağmur damlalarını silkeleyerek kafasını kaldırıp bana baktığı âni hatırladım. Gözlerindeki sarsılmaz, asi, olgun ve derin bakışlar beni yakaladığında, onun en büyük acizliğim olmasına az kaldığını hissediyordum.

Bana hesap sorar gibi, *"Neden buradasın sen?"* diye sormuştu, sesi de duruşu gibi güçlüydü ama ses tonu bir kız çocuğuna aitti.

Cebimdeki kalemi çıkarıp ona uzatırken dudaklarıma yayılan belli belirsiz gülümsemeyi hatırlıyorum.

Gülümsememe uzun uzun bakmıştı.

CamScanner ile tarandı

"Bunu bende unutmuşsun."

Benim kendimi sende unuttuğum gibi.

Oysa onun da kendisini bende unuttuğunu, yaşanan her şeye rağmen, bir yanının bende esir kaldığını, benim için yaşadığını, benim için öldüğünü biliyordum. Yine de bize bunu yapmıştı. Bazen bir insan sizi ne kadar çok severse sevsin, size bunu yapardı.

Beni çok sevmişti ama bana bunu da yapmıştı. Belki beni hâlâ çok seviyordu ama o geceye kadar bana bunu yapmaya devam etmişti. Bakışlarım tekrar ahşap duvara sabitlendiğinde artık anıların uzağındaydım, kendimle baş başaydım. Mahvolmuştum, yalnızdım, bir yanım mutlak surette parçalanmıştı ama bir diğer yarım da sağlam sayılmazdı, o gittiği gün zaten parçalarıma ayrılmıştım. Bugün sınırımdaydım.

"Bana bunu neden yaptın?" diye sordum kendi kendime, duvarlar bana cevap vermedi. Biliyordum, o da burada olsaydı, bana tıpkı bu duvarlar gibi cevap veremezdi. Yine de burada olsun istedim, bir yanım onun yarattığı yıkıma rağmen ona muhtaçtı ve bu yanımı öldürebilmemin bir yolu olsaydı, sanırım bugün bunu yapardım. Gün doğuyordu, şafak göğü boyuyordu ama ben öyle bir karanlığın içine devrilmiştim ki güneş başımın üzerinde de doğsa ben güneşin üzerini örtemediği karanlık bir gölgeye dönmüştüm çoktan.

"Sana daha kötüsünü yaşattığımı düşünüyorsan, ne eksik ne fazla, ben sana bilmeden ne yaşattıysam sen aynısını bana bilerek yaşattın." Kendi kendime kurduğum bu cümlenin içimdeki bir yarayı kanatmaya başlaması saçma mıydı? İçimde kanı akan bir yara vardı, oysa o yaranın yıllar evvel kabuk bağlayıp kapanmış olması gerekirdi, oysa bu gece açılmış gibi tazeydi; acısı bile bu gece açılmış gibi kemik acıtıyordu.

Sigarayı yere atıp ayağa kalktım, olduğum yerde üç kez turladım, döndüm yeniden sandalyeye oturdum ama olduğum yerde duramadım; sığamadım. Ne yere ne göğe ne de bu şehirdeki sevdaların gömüldüğü göle sığamadım.

Kendimle savaşımın tam ortasında duruyorken, senin saldırılarına uğramışken, ben nasıl hâlâ sana bu kadar deli âşıktım?

İlk gece hiç uyumadım, ahşap bir divanın üzerindeydim, altımda bir yorgan da yoktu bir çarşaf da, tahtalar sırtıma battı ama sırtımı senin sapladığın bıçak kadar ağrıtmadı. İkinci gece hâlâ o divanın üzerindeydim, bir yudum su içmedim, saate bakmadım, telefonu açmadım, araba-

yı bile göle sürmek istedim; izim olmazsa, belki de yaşadıklarım da hiç var olmamış olurdu.

Yaşadıklarımı silme şansım olsaydı, onunla olan anılarımı kaybederim korkusuyla bu içimde bıçak gibi dönüp duran acıya bile katlanabilirmişim de yaşadıklarımdan vazgeçmezmişim gibi hissediyordum; ben aptal mıydım? Hayatımın hiçbir döneminde bir aptal olduğumu düşünmemiştim. Şimdi hissettiklerim öyle ağırdı ki, kendime defalarca, defalarca, defalarca kez aptal diye bağırıp kafamı ellerimin arasında un ufak etmek istiyordum.

Oturduğum yerden nihayet kalktığımda üçüncü güne girmek üzereydik; bir şafak saatiydi, gün henüz doğmamıştı, gece ise gökyüzünü çoktan terk etmişti. Araf zamanında gibiydik, işte bu zamanlar bana onu öyle çok hatırlatırdı ki bu zamanlardan deli gibi korkar, bu zamanları deli gibi bekler, bu zamanlarda en çok onu düşünür, sadece onun için yanardım.

Arabaya ne zaman atladım bilmiyorum, hatırlamıyorum. Isparta'nın sokaklarında o kadar dolaştım ki, tesisin kapısında durduğumda gün artık ağarmıştı. Delirdiklerine emindim, her yerde beni aradıklarına emindim; bir tek Yener anlardı, bir tek Yener üzerime gelmezdi, bir tek Yener geleceğim ânı bilir, geleceğim ânı beklerdi.

Rozetlerimi takarken, aynanın önünde oluşmaya başlayan o asker, bir zamanlar onun sevdiği askerin aynısıydı ama artık gözleri öyle yorgun bakıyordu ki, o askere çok benzese de karşısındakinin o asker olmadığını anlayacaktı. Onu çok sevsem de gözlerime yerleşen hayal kırıklığını nasıl saklardım? Artık saklayamazdım. Cenan beni sadece kalbimden değil, onunla olan hayallerimden kırmıştı.

Biliyordum, tek suçlu o değildi; ben de bir zamanlar bir kız çocuğunu can evinden kırmıştım. Ona yaşattığım şeyin bir açıklaması olamazdı ama merak ediyordum, onun bana yaşattığının bir açıklaması var mıydı?

Araba beni götürdü, bir yerlere gittim ama nerelere gittim bilmiyordum. Hafızamda bir tek Cenan vardı, hafızamda bir tek yaşananlar vardı, hafızamda bir tek bir daha yaşanamayacak olanlar vardı.

Zaman beni bir mağazanın önünde durdurdu. Mağazanın vitrinindeki koca oyuncak ayı o kadar uzun süre vitrinden bana baktı ki, sonunda arabanın kapısını açıp rüzgârın cenderesine kapılan adımlarım o mağazanın girişine doğru ilerledi. Raftan o oyuncağı indirttim. İşi ba-

CamScanner ile tarandı

şındaki kızcağıza, "Baksana," dedim. "Küçük bir kız çocuğuna ne alınır? Bu ayıdan başka?"

Kızın şaşkınlığı kısa sürdü, bana gülümsedi ama acıdığı için mi gülümsedi yoksa iş başında gülümsemesi mecbur olduğunda mı bilemedim.

"Bunu çok sevecektir," dedi kız sadece.

"Gerçekten sever mi?"

"Evet, sever."

"Severse iyi o zaman." Gülümseyerek oyuncağa baktım, insan gülümserken daha çok ağlarmış aslında, bir oyuncağa bakıp gülümserken anladım. Gözlerimden tek damla akmadı belki ama dudaklarımdaki tebessüm eşti en sağlam gözyaşlarına.

Oyuncakla mağazadan çıkarken kızın gözlerinin beni takip ettiğini hissetsem de dönüp ikinci kez kıza bakamadım. Zaman yavaşladı, ben arabayı sürdükçe zaman daha da yavaşladı, daha da daha da... Bir şey geçip giden zamanı daha da kaybedeyim diye mi yavaşlatmıştı zamanı? Daha ne kadar zaman kaybetmem gerekiyordu? Gün doğmuştu. O binanın önüne geldiğimde, gün artık o kadar doğmuştu ki, gece sadece benim içimdeydi.

Asansör her bir katta biraz daha yavaşladı.

Sonunda o katta durdu. Geçmişin içinde can çekişen yaşanmamış ne kadar anı varsa hepsi kalbime yığılmıştı; bedenimdeki en ağır şey kalbimdi ve bu kalbi taşıyarak yürümek çok zordu.

Kapılar açıldı, benim de kalbim iki yana açıldı. Hislerim doludizgin koşmak istiyordu, etrafa çarpa çarpa dağılmak; hislerim yok olmak istiyordu. Koca bir adam olmuştum ama içimdeki bu yenik his bana, bir çocuğun kalbinde taşıdığı kırgınlıktan bile ağır geliyordu.

Kapı açılır açılmaz, ileriyi izleyen gözlerim onlara dokunmasa da çocukların orada beni beklediğini gördüm. Gözlerine uyku bile girmediği her hâllerinden okunuyordu. İçim acıdı, onlara haber vermeden kaybolduğum için pişmanlık duydum ve adımlarım ileri doğru düşmeye başladığında gözlerim Zeliha'nın iri gözlerine tutundu. Ağlıyordu. Ona gülümsedim, suçu yoktu, beni o gecenin içine gönderirken muhtemelen her şeyi biliyordu ama bir çocuğu suçlayamazdım. O gün, odama geldiği gün yeterince korkmuş görünüyordu.

Ona gülümsediğimde, gülümsememi beklemiyormuş gibi bana bakakalmıştı ama gözyaşları artık daha özgür akıyordu. Küçük kız çocukları hiç ağlamasa olmaz mıydı?

Bu mesele Cenan ve benim meselemdi, bu geçmiş Cenan ve benim geçmişimdi; evlatlarımın bununla ilgisi yoktu.

Bir kalem geçmişin içinde yuvarlanarak beni takip ediyordu. Ben o koridorda yürüyordum, kalem hızla arkamdan geliyordu; kapının önünde durduğumda, kalem ayağıma çarptı ve o gece beni bıraktığı andaki iki gibi parçaya bölündü.

Kapının zilini çaldım.

Saniyeler sürdü kapının açılması ama bana dakikalardan fazla geldi, saatlerden fazla geldi, yıllar gibi geldi. Ondan ayrı kaldığım dokuz yıldan fazla geldi. Kapının diğer ucunda beni karşılayan dokuz yıl önce beni terk eden kadın değildi, dokuz yıl önce benden giden kızımdı.

Dide'ydi, Dide'mdi.

Ona baktım, göğsümü tutup parçalamak istedim; damarlarımda kan değil küller dolandı. "Aa, siz," diye fısıldadığında sesindeki şaşkınlık yüreğimi ağrıttı. Tanımıyordu beni, birbirimizin hayatında hiç kimseydik; oysa damarlarında alev alev yanan benim kanımdı. Benim canımdı.

Arkasında canımı alan kadın da vardı.

Tek dizimin üzerine çöktüğümde, bir an durdu, aynaya bakıyormuşum gibi hissettiren mavi gözlerinin irileştiğini gördüm. Ona hiçbir şey söylemediğim hâlde, o an zaman bizim için durduğu hâlde, henüz küçücük bir kız olduğu hâlde gözlerine sinen farkındalık beni kül etti.

"Senin için buradayım. Görev bitti, kızım."

Bana baktı. Ama bu öyle bir bakıştı ki, ona geç kaldığım için ağlayarak o küçük ayaklarına kapanmak, af dilemek, özür dilemek, beni affetmesi için yalvarmak istedim.

Göz bebekleri genişledi, gözlerini tek bir an olsun benden ayırmadı. Bekledi, ben de bekledim; geçmiş onca zamanı beni bekleyerek mi geçirmişti?

Sonra o kelimeyi söyledi.

O kelimeyi duyduğumda ölmediysem, yeniden duyabilmek içindi.

"Baba."

Çok kısa bir tereddüttü, hatta bir tereddüt bile değildi. Kolumu onun için açtığımda, şiddetle bana çarpan vücudu gözlerimi sıkıca yummama neden oldu. Kollarını boynuma sarıp, gitmemden korkuyor gibi bana sıkıca sarıldı. Tek elimde tuttuğum ayıcığı bırakıp ona öyle bir sarıldım ki, eksik kalan ne kadar yanı varsa, hepsi sarılışımla dolsun istedim; ru-

CamScanner ile tarandı

[illegible]

[illegible]

Ağlamasın istedim, gözyaşları dinsin istedim. [illegible] tüm ve eksikliklerini tamir etmek için gelmiştim. Onu bu [illegible] tek gözlerinin içine baktım.

"Bak," dedim usulca. Parmaklarım kızıl [illegible] hâlâ gözyaşları içinde bakıyordu. Derin bir nefes aldım ve bu sefer yüzümü onun gözlerine doğru getirdim. "Gözlerimiz ne kadar da [illegible] renk."

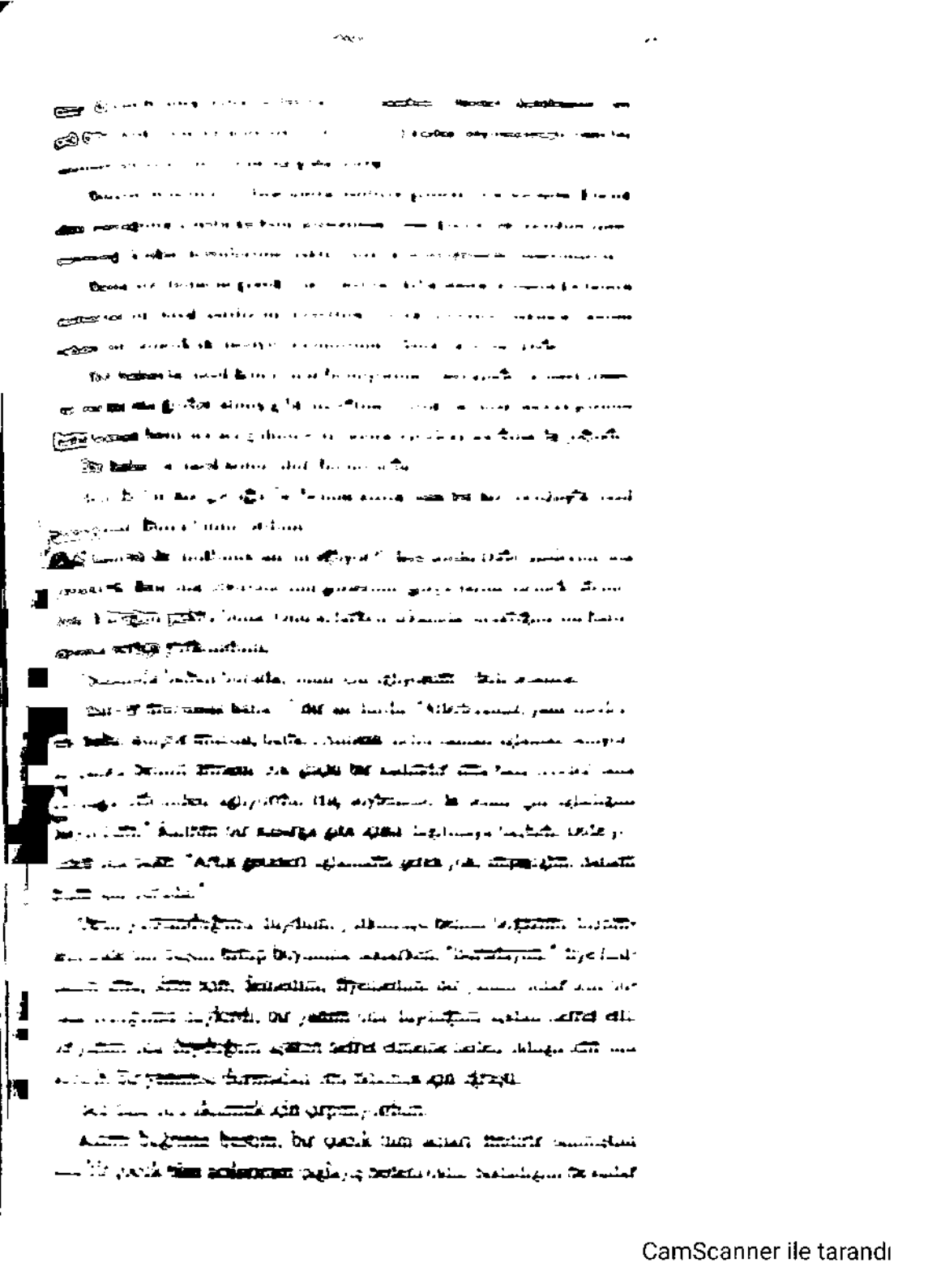
Küçük avuç içleriyle gözlerini sildiğinde, "Evet," dedi. Dudağının [illegible] hafif gülümsediğinde camından can gitti. "Gözlerimiz çok güzel."

Onun güzel, küçük yüzünü avuçlarımın içine alıp gözyaşlarını [illegible] uçlarımla sildiğimde, içimden yıkıldığımı da sandım. Dudaklarımı alnına, saçlarının diplerine kısacık [illegible] tırdım. Onu durmadan öptüm. Tek ihtiyacım onu öpmekti gibi [illegible] kokladım, onu öptüm.

Kucağıma aldığım küçük bedenini sararken gözlerim [illegible] gitmişti takılı kaldı. Oradaydı. Varını yoğunu, tüm benliğimi sonsuz sadakatle bağlandığım, ondan sonra tek bir eşi daha [illegible] dığım ellerin sahibi, benliğimin ve sadakatimin sahibi oradaydı. O kapının eşiğinde durmuş, gözlerinden yaşlar sakın sakın [illegible] minnetle bakıyordu. Ben o kapıdan ilk adımım, ataana dek gözlerini ayırmadan bana baktı.

İçeri girdim, evde onun kokusu vardı. Kucağımda [illegible] evin içine ilerledim. Bede kollarını boynuma sararken "Seni hep bekledim," dedi. bu cümle birden adımlarımın kesilmesine neden oldu. "Vazgeçtim sanıyordum. Neden bizimle gelmediğini, neden bana söylemedin ki geldiğinde beni bir [illegible] mıştım."

"Görevdi," diye fısıldadığımda kafasını boynumdan çekip yüzüme baktı. "Askerlerin görevleri vardır, kızım. Görevde [illegible] bir hayat aldığımızı söyleyemezdim." Söylediğim pembe yalan. Küçük [illegible]

yaram varsa, şimdi daha fazlasının açılmasıyla beraber yaralarım oluk oluk kanıyordu.

"Bir daha gitmeyin lütfen," dedi kollarını boynuma sararken. Sonra beni kızdırmaktan korkmuş gibi, "Yani bir daha gitme, lütfen," diye düzeltti kendi cümlesini. Aramızdaki kalıpları kırmak zaman alacaktı belki, bu yadsınamaz bir gerçekti ama her bir kalıp kırıldığında, her bir duvar yerle yeksan olduğunda, onun yanında olmaya devam edecektim.

"Bir fotoğrafınız vardı," dedi Dide, yeniden o kalıplar aramızdaydı ama cümlesindeki detay beni duraksattı. Yüzünü boynumdan çıkarıp gözlerime bakarken, "Sadece gözlerinizin göründüğü," diye fısıldadı. "Yüzünde yeşil bir şey vardı, yüzünü ve saçlarını sarıyordu, babacığım. Ama gözlerini görmüştüm. Gözlerimiz aynı renkti."

Gülümsedi, burnunu çekti.

"Görev gereği yüzünüzü görmemem gerekiyormuş ama annem gözlerinizin olduğu fotoğrafa bakarken ağlamıştı, fotoğrafınızı yatağının üzerinde unutmuştu ve ben de onu ağlatan kişinin yüzünü görmek istemiştim. Ama yalnızca gözlerinizi görmüştüm. Gözlerimi çok seviyorum, babacığım. Çünkü gözlerimiz aynı renk. Anneme ne zaman baksam sizi gördü ve mutlu oldu, annem sizi çok özlüyordu ve annemi gözlerimle mutlu etmek mümkündü."

Gözlerimin içine baktığı için dişlerimi sıkamadım ama her bir ayrıntı sırtımı dağlıyordu. Sırt nasıl dağlanır bilirdim, ateşle dövülmüş şişin sırtta bıraktığı acıyı bilirdim; sırtımda şiş dolaşmıyordu ama kızımın sözleri sırtımı dağlıyordu.

"Okuma yazma öğrenince ilk işim fotoğrafınızın arkasındaki notu okumak oldu," dedi Dide, bir an duraksadım. "Fotoğrafın arkasında 'Cenan'ım, canım, cananım, dağ bu gece çok soğuk, benimse sensiz içimde volkanlar patlıyor' yazıyordu."

O fotoğrafın çekildiği günü hatırladım. O fotoğrafın arkasına, dağın karlı soğuğun içinde donmuş mürekkebi nefesimle ısıtarak yazdıklarımı hatırladım. O fotoğrafı ona gönderdiğim günü, birkaç gün sonra benim için yolladığı fotoğrafı hatırladım. Fotoğrafta sarı saçları yüzünün yarısını örtüyor, kara gözlerinden yalnızca bir tanesi görünüyordu; benim için gülümsüyordu. Fotoğrafın hâlâ masamdaki çekmecenin içinde, yedek olarak tuttuğum ama hiç kullanmadığım kurşunlarımın altında olduğunu ise ne o ne de bir başkası bilmiyordu.

Kızıma, "Bana baba desene," diye mırıldandığımda, çenesindeki gamze çukurlaştı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"Baba."

"Siz değil, baba diyeceksin," dedim sessizce.

"Babacığım da diyebilir miyim?"

"Diyebilirsin. Benden canımı bile isteyebilirsin."

"Canını istemem ki, babacığım. Canını benim için verirsen, bir daha seni nasıl görürüm?" Gözlerinde korkuyla bana baktı. "Seni bir daha özlemek istemiyorum. Lütfen özlemeyeyim."

"Öyle denir mi hiç?" Dudaklarımı yanağına bastırıp gözlerimi yumarak yanaklarını uzun uzun öptüm. "Öyle dudağını büke büke konuşma."

"Bu gece birlikte uyuyacağız değil mi?"

"Ben her gece seninle uyusam, sana yine doymam."

"Bu gece birlikte uyuyacağız, anne, duydun mu?"

"Evet," diye fısıldadı sertçe yutkunarak. Parmaklarım kızımın saçlarında dolaşırken gözlerim bir an ona takıldı. Bir köşede durmuş, suçlu küçük bir kız çocuğu gibi bana bakıyordu; çenesinden bir damla yaş yere damladığında dişlerimi sıktım.

Sadece dudaklarını oynattı.

"Çok teşekkür ederim."

O sabah, Dide hiç yorulmadan bana bütün oyuncaklarını tanıttı. Her birine isim vermişti. Pembe ayıcığa 'Yüzbaşı' ismini vermişti, gülümseyerek onu izledim bir koltuğun ucunda oturarak. Öyle çok yoruldu ki bana bir şeyleri anlatırken, koltukta kucağımda otururken çenesini göğsüme bastırdı ve öylece uyuyakaldı. Benden ne bir masal istedi ne de başka şeyler; varlığım onun huzurlu bir uykuya dalmasına yetti.

O hiç konuşmadı, bir şeyler söyleyemedi. Elinde bir örtüyle bize yaklaşırken evin içinde ışık yoktu, ışıkları yakmayı bile unutacak kadar dalgındı. Sessizce örtüyü üzerimize örttüğünde hâlâ oturuyor pozisyondaydım, kızım göğsüme yaslanmış sessizce uyuyor, gitmemi istemiyor gibi kamuflajımın kumaşını avucunun içine almış sıkıca tutuyordu. Gitmemden korkuyordu.

"Hakan," diye fısıldadığında, gözlerimi kaldırıp ona baktım ama içerisi öyle karanlıktı ki gözlerini göremedim. "Gelmeyeceksin diye çok korkmuştum. Geldin."

CamScanner ile tarandı

"Kızım için geldim," dedim sadece. *Senin için her zaman gelirdim, Cenan, her zaman senin için gelmiştim. Ama bu kez aşamayız, bu kez olmaz, şartlar eşit değil.*

Sertçe yutkunup başını salladı. Ne bir şey söyledi ne de kendini aklamaya uğraştı. Tam sırtını dönüp salondan çıkıyordu ki, "Neden?" diye sordum, daha sonra bu soruyu sorduğum için kendime lanetler okudum.

Nasıl isterdim, nasıl beni kandıracağı bir cevabı ondan dilenirdim?

Başını önüne eğdiğini gördüm, sırtı bana dönük hâlde öylece bekledi. Vereceği cevabı mı düşünüyordu yoksa cevabın bende bırakacağı izleri mi?

"Cevap vermeni istemiyorum," dedim birdenbire, duyacaklarımdan mı yoksa içimde daha da büyümesinden mi korktum bilmiyordum ama bir kez daha sertçe yutkundu. "Artık kızımdan başka hiçbir şey istemiyorum."

"Anladım," dedi sadece.

Anlamadı.

ZELİHA ÖZDAĞ

Tesisin beyaza boyalı duvarlarının ortasında durmuş, kulaklığımda çalan müziğe kulak verirken sessizce koridorda ilerleyen askerleri izliyordum. Birkaçı daha önce hiç görmediğim erlerdi, tesisteki hareketlilik önceki günlere nazaran daha fazlaydı ve bunun nedeni Muşta'nın bir kızı olduğu gerçeğinin evlatları arasında çoktan yayılmış olmasıydı.

Hepsi diken üzerindeydi, hepsi gerçeği merak ediyordu ama hiçbiri birbirine soramıyordu; Muşta'nın gönül dağına yağan karı eritemeyen güneş, bu sabah erlerin içine düşen endişe buzlarını da eritmeye yetmemişti.

Çolpan, lavabodan çıkıp bana doğru gelmeye başladığında yaslandığım duvardan ayrılıp ellerimi montumun ceplerinden çıkardım. Airpodsu kabına koyup cebime attım ve "Bora'yı göreceksin değil mi?" diye sordum merakla.

Buraya birlikte gelmiştik, Adnan arayıp Bora'nın buna ihtiyaç duyduğunu söylemişti çünkü Bora, bugün tesisteki gerginliğin farkındaydı. Küçük, güzel çocuğun kalbi sıkıntıyla dolduğunda daha içine kapanık olduğundan Adnan, çareyi Çolpan'ı buraya davet etmekte bulmuştu. Çolpan ise tedirgindi, Bora'ya iyi gelememekten korkuyordu. Oysa kendi

erkek kardeşine her zaman iyi gelmişti. Bora gibi özel, müthiş bir çocuk olan kardeşiyle öyle çok zaman geçirip, öyle derin bir bağ kurmuştu ki, Bora da ilk anda Çolpan'ın onu anlayabilecek biri olduğunu hissetmiş gibi ona çekilmişti. Yine de Çolpan işleri eline yüzüne bulaştırmaktan korkuyordu.

Camdan duvara doğru ilerlediğimiz sırada, "Bilmiyorum, Zel," dedi Çolpan yanaklarının içini havayla doldurarak. "Umarım ona iyi hissettiririm. Bugün burası çok gergin, Bora'nın böyle gergin bir ortamda olması da ruh hâlini epey etkiliyordur."

"Sen ona iyi geliyorsun," dedim içtenlikle, Çolpan bana gülümseyerek baksa da o bundan pek emin değil gibiydi.

Çolpan, "Kardeşimden biliyorum," diye mırıldandı. "Evdeki her gerginliği kalbinde hissederdi. Zorlanırdı. Şimdi böyle bir anda karşısına çıkıp zor da olsa kurduğumuz iletişimi tamamen kaybetmekten korkuyorum."

"Öyle olacağını düşünseydi, Adnan seni arayıp gelmeni istemezdi."

"O da bir garip zaten. Bana durmadan bayan, hanımefendi diye konuştu. Mesafeli bir insan olabilir ama durmadan sizli bizli konuşmak bir yerden sonra beni geriyor, biliyorsun." Omuz silkip ellerini şişme montunun derin ceplerine soktu. "Basri abiden bir haber var mı?"

"Bugün tesise geleceğini bildirmiş Gurur'a."

"Cenan ablanın evinde mi hâlâ?"

"Dide'yle kaybolan zamanlarını telafi etmeye çalışmaları normal sanırım," diye fısıldadım.

"Çok zor bir durum. Duyduğumda kulaklarıma inanamadım, Basri abi için çok zor bir durum."

"Ne kaynatıyorsunuz kız gırgırıyeler?" diyerek birden aramıza giren kişi Yener oldu. Bir kolunu Çolpan'ın, diğerini benim koluma koyup sırıtarak bir bana, bir Çolpan'a baktı. "Çolpan, şekerim bugün de çok güzelsin. Bakayım sana, Zeliha, gece kesin siteyi ayağa kaldıracak kadar horladın. Gözlerine bak. Uykunu almışsın. Bu da demek oluyor ki site senin sayende uykusuz kaldı..."

Dişlerimi öne doğru uzatıp, "He he," diye homurdandım.

"Muşta gelecek birazdan," dedi Yener ellerini üzerimizden çekip önümüze doğru geçerek. Geri adımlar atarak yürürken bize bakmaya devam ediyordu. "Dide'yi de yanında getirecekmiş. Tesisteki hazırlığın farkında mısınız? Kızı gelecek diye yere bal döktürüp yalatabilir, Vural

CamScanner ile tarandı

üçüncü koridorda dokuz sekiz ritim tutup tulumba çekerek paspas yapıyor. Durumlar ciddi."

Çolpan gülerek, "Uzun zamandır bu kadar çok konuşurken görmemiştim seni, samut Yener," deyince, Yener bir an Çolpan'a garip garip baktı. "Birden dilini kedi ısırmış gibi suspus olmuştun her ne hikmetse..."

"Hep bir ima hâlindesiniz," dedi Yener sırtını bize dönüp yürürken. "Neyse, date uygulaması indirip, biraz gacılar arası sörf yapıp gençleşeyim."

"Ya bırak yalanı," diyen kişi Girdap'tı, omzumun üzerinden ona doğru baktığımda koridorun öteki ucunda elinde su dolu kovayla bize bu tarafa geldiğini ördüm. "Hazır arayanların telefonlarına dönmüyorsun, birkaç saat önce WhatsApp listendeki tüm kızlara tek tek engel attığını gördüm. Bana olan sadakatinden mi yaptın yoksa yemekhanede yemeğine şap attılar da kuşun mu sustu anlamadım."

"Sen benim kuşumla değil, gidip Ecevit'in kuşuyla ilgilen ya."

"Hâlâ mı o konu ya?"

"Sus, namussuz köpek seni."

"Dinime küfreden Müslüman olsa."

"Gidip Ecevit'in sıcak yatağında ejderiyasına sarılarak uyu, nasıl fikir?"

"Yener, şimdi eğri oturalım doğru konuşalım, ejderiyası da ejderiyaymış. Konuşturma şimdi beni kızların yanında..."

"Arsız, şerefsiz, sen yollu olmuşsun."

"Kelmangeeeee kakooo kakoooo şugarkkeeee mange kekooooo yandan geeeeee mangeee kakoo!" diye bağıran birinin sesinin yankısı tüm koridorlara yayıldığında, Girdap ile Yener aynı anda birbirlerine baktılar. "Mo kakkk kamilooo biya veste, me türbayyyy dicaa vilesgeee!"

"Yazım hatalarından sonra böyle bir şarkı seslendirmesi çok da enteresan değil tabii," dedi Girdap. "Sessizce arkamdan gelin."

Girdap'ın arkasından ilerleyip, duvar kenarından tek tek kafalarımızı çıkardığımızda, Vural'ın elinde paspasla şarkısına devam ettiğini gördüm. Birden şarkıyı değiştirdi. "Kiiii zaanaaabb zigeee! Dimaaa daaveheee yaahey kamooo degey yangooo." Aniden durup sadece başını oynatarak ciddi bir şekilde, "Vide vide vide vide vide vide!" diye bağırmaya başladı.

Anlamadığım birkaç kelimeden sonra bu kez tüm vücudunu oynatarak, "Domur domur domur domur domur," diye ritim tutmaya geçti.

"Beter Ali'nin Domur şarkısını söylüyor," diye fısıldadı Girdap kafamın hemen üzerinden.

"Çok korkunç... Bir şey içmiş gibi görünüyor," dedi Çolpan sessizce.

"Aa yok kız, o hep öyle," dedi Yener.

"Vural," dedim birden ve Vural elindeki paspası yere düşürüp, olduğu yerde zıplayarak bana baktı.

"Allah belanızı vermesin, ödümü koparttınız!" diye bağırdı korkuyla.

Birden Yener ile aynı anda, Vural'ı taklit edip kafamızı ileri geri sallayarak, "Domur domur domur!" diye bağırmaya başladığımızda, Vural kaşlarını çattı ama Girdap ile Çolpan deli gibi gülüyordu.

"Zeliha, sana da aşk olsun," dedi Vural paspasını yerden alırken. "Bu satılıkla bir olup beni harcıyorsun."

"Aşk olsun, ben seni harcar mıyım hiç?"

"Bozuk para gibi harcar," dedi Yener. "Beni kaç kere harcadı bilsen feleğin şaşar."

"Ay senin hayatın yalan ya," diye homurdandım.

Tayfun ve Beyhan'ın koridorun diğer ucundan bize doğru geldiklerini gördüm. Tayfun, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Zeliha," dedi bana başıyla selam verdikten hemen sonra.

"Nerelerdeydin?" diye sorduğumda mahcup bir şekilde ensesini kaşıdı ve "Görevdeydim," dedi. "Görevden sonra da biraz kızıma vakit ayırdım." Tam arkasında Beyhan'ın belirdiğini gördüm, Beyhan'ın siyah saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, başında şapkası vardı, bana göz kırptı ve Tayfun'un omzuna vurarak, "Düş önüme, aslan parçası," dedi dominant bir sesle. "Haritaları kontrol edeceğiz."

"Bu kadının benimle böyle el ense olmasından hoşnut değilim," dedi Tayfun donuk bir sesle, ardından derin bir nefes aldı ve "Sonra görüşmek üzere, Zeliha," diyerek beni yeniden başıyla selamladı. "Çolpan, seni de görmek güzeldi. Kendinize iyi bakın." Tayfun, kocaman bir canavar gibiydi, korkunç değildi, güven veriyordu ama bakışları ve ses tonu ondan bir adım geri durmanız gerektiğini hissettiriyordu. Sanki her an, her şeye sinirlenebilen biriymiş gibiydi ama şu âna dek öfkelendiğini de hiç görmemiştim.

Gözlerimi Yener'e çevirip, "Tayfun da biliyor mu Dide meselesini?" diye sorduğumda, Yener başını aşağı yukarı salladı.

"Tesiste haberler çabuk yayılır. Özellikle de bu haber Muşta'yı ilgilendiriyorsa. Çünkü tesisin kalbi Muşta'dır, hislerimizi o belirler, onun

CamScanner ile tarandı

keyfi yerinde olursa tüm bölüklerin keyfi yerinde olur, onun keyfi yerinde değilse başımızın üzerinde kara bulutlar dolaşır. Bir baba gibidir, çatı odur ve biz o çatının altındaki kaderi yaşarız."

"O zaman çoğu Cenan'dan nefret mi ediyor şu an?" diye sordu Çolpan, bu soruyu sorarken uzun süre düşünmüş gibiydi, çekingen bir şekilde Yener'e bakıyordu.

Yener tam da Çolpan'ın söylediklerini hissediyormuş gibi burun kemerini sıktıktan sonra derin bir nefes alarak, "Sorunun tek muhatabı ben olsaydım cevaplardım, Çolpan," dedi içtenlikle. "Ama tüm kardeşlerim adına cevaplamam pek de etik olmaz. O yüzden bu soruya cevabım pas."

"Burun kemerini parmaklarının arasına alıp sıktığında, sanki benim bir yerlerimi sıkmışsın gibi çılgın bir heyecan hissettim ve kavruldum, haberin olsun," dedi Girdap, Yener'e.

Yener, "Ecevit'in küle çevirdiğini ben yeniden yakmayacağım, uzak dur benden, Sadakatsiz Volkan," diyerek Girdap'tan uzaklaşmaya başladı. "Bu arada Çolpan, Bora için gelmiştin, değil mi? Beni takip et, seni Bora'nın yanına götüreyim istersen."

Çolpan gülümseyerek Yener'in arkasından gitmeye başladığında Girdap, ben ve Vural dışında koridorda hiç kimse kalmamıştı. Vural paspasın demirini duvara yaslayıp bakışlarını bize çevirdi, yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve çakır gözlerini Yener'in gözlerine sabitledi. Vural'ın zihnindeki düşüncelerin yavaşça ilerlediğini, yaşananları aşarak şu an olduğumuz âna doğru dökülmeye başladığını görmemi sağlayan kurduğu cümleler oldu. "Yener," dedi sessizce. "Bunca zaman Muşta mı bizden kızı sakladı yoksa bunca zaman o kadın mı kızını Muşta'dan sakladı? Muşta sakladıysa başım gözüm üstüne, neden diye bile sormam ama o bizden bir şey saklamaz. Ortadan apar topar kaybolmasının nedeni de bu muydu? Kız kaç yaşında?"

"Sekiz ya da dokuz yaşında," dedi Yener. "Ne düşünüyorsan tam olarak öyle olmuş, birader."

"Kız çocuğu için de çok zor durum," dedi Vural çenesini kaşıyarak.

Kendimi huzursuz hissetmeden edemedim çünkü bilip susanlardan biri de bendim. Yener bunun farkında olsa da tek kelime etmedi çünkü bu meselenin bizim meselemiz değil, Muşta ile Cenan'ın meselesi olduğunu nihayet anlamıştı. Aslında kendimi onun yerine koyduğumda, bu duruma karşı verdiği tepkiyi çok doğal karşılıyordum çünkü yaşadıkları

kolay şeyler değildi, tüm o olup bitenleri yaşarken yanında olan tek bir kişi vardı, o da Muşta'ydı. Yıllar boyu kimsede görmediği sadakati ve şefkati Muşta'da görmüştü. O yüzden onu anlayabiliyordum.

Sessizce koridordan çıkıp cam duvarın önünde yürümeye başladığımda birden zihnim Gurur'a ait düşüncelerle oldu. Onu henüz göremediğimi, muhtemelen tesisin bir yerlerinde bir şeylerle uğraşıyordu, sabaha kadar bilgisayarın başında kaldığını görmüştüm ama ona neler olduğuyla ilgili sorular soramamıştım.

Kalbimin derinliklerinde uyuyan canavar, uykusundan uyanmıştı; canavar bana gerçeği mırıldanıp duruyordu, o gerçekten kaçsam da kaçtığım gerçek, aynada karşıma çıkan yansımama dönüşmüştü. Gurur, yalnızca bize bunu yaşatan kişinin ya da kişilerin değil, geçmişinin de peşindeydi. Gurur, babasının da peşine düşmüştü. Farkındalık, boğazımın gerilerinde kalan tüm kelimelerin beni boğacak kadar yükselip damaklarıma bulaşmasına neden oldu.

Kapılardan birinin önünde durdum, aralık duran kapıdan Çolpan'ın sesi geliyordu. Arkadaşımın yumuşak sesine kulak verdim, tam kapıyı tamamen açıp içeri girecektim ki, Adnan, "Teşekkür ederim, Çolpan Hanım," dedi ciddiyetle, adımım havada asılı kaldı. "Çok uzun zamandır Yener ve Gurur dışında biriyle ilk kez etkileşim hâlinde. İlerleyişinde payınız büyük. Çok görüşmüyor olsanız bile, çizdiği resimlere bile sizi yansıttığına göre, ben de size birçok şey borçluyum demektir."

Dudaklarımda şefkatli bir kıvrım oluştu, sessizce aralıktan içeriye doğru baktığımda, Bora'nın yanağını Çolpan'ın koluna yaslamış gülümseyerek resim defterine baktığını gördüm. Küçük bir çocuğun hayallerinin başrolü olmak nasıldı acaba? Bora, Çolpan'da diğer insanlarda göremediği bir şeyi görmüştü; belki bir meleğin kanatlarını, belki bir perinin güzelliğini, belki de eksikliğini duyduğu her şeyi. Çolpan, başını eğip dudaklarını çekinerek Bora'nın saçlarına bastırınca, Adnan'ın dudaklarındaki gülümseme daha da derinleşti ve ilk kez yüzündeki tüm mimik çizgilerini göstererek gülümsediğini gördüm.

"Bana bir teşekkür borçlu değilsin," dedi Çolpan, başını kaldırıp Adnan'a bakarak. "Tek ricam, bana hanım deme lütfen. Çolpan demen kâfi."

"Fakat olur mu öyle şey?" diye sordu Adnan, gözlerini oğlunun resim defterine gülümseyerek bakan melek yüzüne indirdi. "Bora'yı da kibar bir beyefendi olarak yetiştirmek istiyorum. Bu benim rahmetli eşime

CamScanner ile tarandı

verdiğim bir söz. Onu doğumda kaybettik, lakin sanki hissetmiş gibiydi, doğumuna az bir vakit kala her zaman Bora ile ilgili istekleri oluyordu. Sanki onu hiç göremeyeceğini biliyor ve oğlunu geleceğe hazırlamak için bana notlar bırakıyordu. Bunun bir hamilelik depresyonu olduğunu düşünmüştük, doktorlar bunun böyle bir şey olabileceğinden gem vurmuştu."

Adnan derin bir nefes alıp oğlunu izlemeye devam etti. Bora onları duymuyor gibiydi, resim defterine gülümseyerek bakmaya devam ediyordu.

İçeri girmekten vazgeçip geri adım atıyordum ki, Adnan, "Sanıyorum ona gereken ilgi ve alakayı gösteremedim. Şimdi tek temennim, tüm ilgi ve alakamı oğlumuza vermektir," dedi. "Bu yüzden kelimeleri dikkatli seçer, insanlarla konuşurken saygı sınırları dışına çıkmamaya özen gösteririm. İnsanlar bunu çoğunlukla komik bulur, bazen ben de komik bulurum ve onlarla gülerim ama tam olarak doğru olsun ya da olmasın, bunu yalnızca Bora için yaparım. Çünkü Bora, kibar bir erkek olacak, onlarca erkeğin içinde büyüdüğü için kötü sözler, küfürler bilsin istemiyorum. İleride kendi yolunu çizdiğinde nasıl biri olacağına o karar verir ama şu an benim topraklarımın fidanı, onu en iyi şekilde büyütmek benim boynumun borcudur."

"Bora şanslı bir çocuk," dedi Çolpan, dudaklarındaki kıvrım da kurduğu cümleye gönülden inandığını gösteriyordu. Adnan, gözlerini oğlundan çekip Çolpan'a dokundurdu. Çolpan'ın gülümsemesi daha da derinleşti. "Ama oğluna samimiyeti de öğretmelisin. Bir insana devamlı olarak siz dersen, o insanın dışında kalırsın. Oysa yakın olmak için tanıştıktan bir süre sonra o insanla biraz daha samimi olursun ve bu yalnızlığı giderir."

Gözlerini Bora'ya indirdi.

"Görüyorum ki sen, yalnızlığı seçmişsin ve yalnızlığa alışmışsın, Adnan. Belki de eşine yeterince ilgi göstermediğini düşünüyorsun, kendini bu yüzden cezalandırıyorsun. Ama Bora'ya da yalnızlık duygusunu aşılama. Ve bana kalırsa..." Çolpan kafasını kaldırıp Adnan'a baktı. "Sen de daha fazla yalnızlaşma."

Bir adım geri çekilerek koridorun karanlığında kaybolurken Adnan'ın yüzünü hangi duygular ateşe verdi, ifadesinde hangi yangının dumanları yükseldi bilmiyordum.

Annem kestiği zeytinleri bidona doldururken, *"Yalnızlık bir seçim olabilir, Zeliha,"* demişti bana bir cumartesi sabahı. *"Ama bir gün o seçimden pişmanlık duyduğunda, yanında birilerini aradığında, artık yalnızlık bir seçim değil, seni pençelerinin arasına almış bir düşmandır; sen de onun tutsağı."*

Birinin güçlü kolları aniden belime sarıldığında dudaklarım yukarı kıvrıldı; korkmadım çünkü onun dokunuşunu tanıyordum. O ezberimdeydi, zihnimin derinliklerinde, derimin altında, ruhumun içinde. Başımı ve sırtımı onun büyük göğsüne yaslayıp gözlerimi yukarı kaldırarak ona baktığımda belimi daha sıkı kaldırdı. Dudaklarını burnuma bastırarak, "Kafan nasıl öyle dönüyor senin, köstebek?" diye mırıldandı. "Boynunu ağrıtacaksın."

Burnumu çenesine sürtüp kafamı indirdim ve "Neredeydin bakayım sen?" diye sordum.

"Ne o? Yoksa küçük kızım beni mi özledi?"

"Sen de benden sana ölüp bittiğimi duymaya iyi alıştın he, dağ domuzu," diye söylenerek ondan uzaklaşıp, bedenimi ona doğru çevirdim. "Neredeydin?"

"Bir şey araştırıyordum," dedi sessizce. Bir an bunun taklitçi katille değil, kendi geçmişiyle, ona geçmişini armağan eden kişiyle ilgili olduğunu hissettim. Gözlerine çocukluğuna ait gölgeler yayıldı, bakışlarında sadece öfke yoktu, bakışlarında onu tanımayan kimsenin çözemeyeceği bir hüzün de vardı.

"Anladım," diye mırıldandığım anda belimi iki yanından kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Çenemi kaldırıp onun göğsüne bastırdım ve büyük elleri saçlarımın arasında ilerleyip düşüncelerime dek uzandı. Parmak uçlarında buzdan sarkıtlar vardı da o buzdan sarkıtlar düşüncelerime saplanıyordu; her kötü düşüncenin sonunda kollarına giriyordum ve hakkım varmış gibi mutlu hissediyordum.

Oysa o kötü düşünce oradaydı, bizi terk etmiş değildi; gidecek gibi değildi.

"Horultu Kadın ve Zincir de buradaymış," diyen kişinin Devran olduğunu bildiğimden burnumu kırıştırarak Gurur'un omzunun kenarından Devran'a baktım. Biricik hemen yanında duruyordu, üzerine Devran'ın kamuflaj ceketini giymişti ve Devran kocaman bir dev olduğu için kız ceketin içinde kaybolmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Horultu Kadın demezsek sevinirim kardeşim," diye söylendim. "Ben sana deve dikeni diyor muyum? Sadece soruyorum, dedim mi hiç?"

"Demiş kadar oldun," dedi Devran dudaklarındaki kıvrımı daha da genişleterek. "Aa Gurur, ne kadar da uykusuz görünüyorsun, yoksa Zeliha gece derin bir uyku mu çekti?"

"Çok kötüsün," diye mırıldandı Biricik, Devran'a dik dik bakarak.

"Bırak konuşsun ya, bırak biraz daha yaralasın beni. Bu herif tarafından o kadar çok ihanete uğradım, o kadar çok sırtımdan bıçaklandım ki artık ölmem!" Ona kötü kötü baktım. "Ben mutsuzluktan ölürken senin saadetini izlediğimden beri sana ayrı ayar olmaya başladım he."

"He," dedi Devran bu kez tüm dişlerini gösterip gülümserken. Biricik'i kolunun altına çekti ve "Muşta'nın cipini gördük," diye mırıldandı. "Dağ girişindeydi, birazdan burada olur." Gözlerini Gurur'a çevirdi. "Neler oldu? Söylenenler doğru mu? Vural bir şeyler geveledi ama aklım almadı. Böyle bir şey olabilir mi?"

"Oldu," dedi Gurur sakince. "Gerçekten bir kızı var."

Biricik dudaklarını büküp yüzünü Devran'ın göğsüne gömdü ve "Kız çocuğu da mı yeni öğrendi?" diye sordu umutsuz, kırılgan bir sesle.

"Aslında kız çocuğu babasından haberdardı," dediğinde Gurur, Biricik yüzünü Devran'ın göğsünden çekip Gurur'a şaşkınlıkla baktı. "Babasının bir asker olduğunu biliyordu. Görevde olduğunu sanıyormuş."

"Kaç yaşında?"

"Sekiz, dokuz yaşlarında."

"O kadar zaman..." Biricik gözlerini yere indirip sertçe yutkununca, Devran'ın gözleri ona çevrildi ve kollarını Biricik'in bedenine sarıp, kızın bedenini kendi büyük bedenine yasladı.

Eğilip dudaklarını bebek sarısı saçlara sürterken, "Bundan sonraki tüm zamanlar onların, civciv," diye mırıldandı. "Geçmiş için üzülmek geçmişi değiştirmeyecek."

"Keşke zamanı geri alabilmek mümkün olsaydı, Dev."

"Zamanı geri alabilmek mümkün olsaydı, bunu önce senin için yapardım," dedi Devran sessizce.

"Muşta geliyor!" diye bağırdı daha önce hiç görmediğim kısa boylu bir asker, gözlerim hızla koridorun öteki ucuna kaydı ve hareketlilik dikkatimi dağıttı.

Vural ile Yener'in yan taraftaki koridora saptıklarını gördüğümde Gurur çoktan elimi tutmuş, beni o koridora doğru yürütmeye başlamış-

tı. Kalbimin vuruşları güç kazandı, Gurur ile el ele yürüdüğümüz koridorun diğer ucunda Muşta ve elini tuttuğu kızını görene dek kalbimin vuruşları şiddetini hiç azaltmadı ama onları gördüğüm an, kalbim birdenbire sessizliğe gömülmüştü.

Dide'nin üzerinde kırmızı pançosu vardı, siyah parlak ayakkabılarının üzerinde parmak uçlarına yükseliyor, etrafındaki uzun boylu askerlere bakarken gülümsüyordu. Muşta kızının elini tek bir an bırakmadan kızıyla hemen önümüzden geçti ve bana göz kırpıp gözlerini kızına indirdi.

"Sana odamı göstereyim."

Küçük kız gülümseyip, "Olur," dedi.

"Bu arada," diyerek kızını durdurduğunda ve çivit mavisi gözleri askerlerde dolaşmaya başladığında, Dide de durup babasını taklit ederek etrafındaki askerlere baktı. "Buradaki herkes senin abin," dedi kesin bir sesle. "Çünkü her biri, kanımla olmasa da canımla bağlı olduğum evladım."

Dide iri gözlerle bakıp, "Ama sen onların babası olmak için çok genç değil misin?" diye sordu. "Yaşıtın gibi duruyorlar. Büyük görünen çocukların mı var?" Gözlerini tekrar askerlere çevirdi, kaşlarının çatıldığını gördüm. Babasının elini bırakıp birden uzun bacağına sarılınca, Muşta şaşırarak ona baktı ama şaşkınlığı kısa sürdü ve ellerini kızının saçlarını koydu. "Sadece ben olsam, olmaz mı?" diye fısıldadı Dide sessizce. "Senin tek çocuğun ben olsam, olmaz mı?"

Muşta'nın dudaklarındaki gülümseme o kadar derindi ki, tüm askerlerin de Muşta gibi gülümsemesine neden olmuştu. "Onlar benim dağlarımın aslanıysa, sen de benim dağımın küçük tilkisisin," dedi eğilip kızını tek seferde kucaklayarak. "Onlar senin abilerin, benim de kanımdan olmayan, canımdan olan çocuklarım. Sen tek varlığımsın, onlar da tüm varlığım."

"Tek benim ama değil mi?" diye sorarken gözleri ışıl ışıldı, babasının bir kopyası olan gözleri tesisin ışıklarının altında okyanusun kalbi gibi parlıyordu.

"Sen her zaman teksin," dedi. "Benim tek varlığımsın."

Gurur, "Hoş geldiniz, küçük leydim," dediğinde, Dide'nin babasını izleyen hayran bakışları Gurur'a çevrildi.

"Hoş bulduk kontum, yanınızdaki de kontesiniz Zeliha ablam olmalı," dedi Dide gülümseyerek.

CamScanner ile tarandı

Tüm askerlerin dudaklarındaki gülümsemeler sırıtışa döndü, bu küçük kızın zehir gibi olduğunun hepsi farkındaydı. Daha ilk saniyeden onun kalbinde bir çocuktan fazlası olduğunu, onun aynı anda bir yetişkin de olduğunu anladılar.

Yener, "Sizi yeniden aramızda görmekten mutluluk duyduk," diye şakıdığında, Dide ona gülümseyerek bakıp babasının boynuna saklandı.

"Daha ilk dakikadan Muşta'nın kızını kendine âşık etmek gibi bir hata yapma, zaten kelle koltukta yaşıyorsun, koparır kafanı," dedi Ecevit, Yener'in arkasından sokularak. "Bir küçük kızın sana hayranlık duymadığı kalmıştı."

"Sessiz ol," dedi Yener sırıtarak konuşurken. "Benim belamı mı sikti̇receksin sen?"

"Ne o ya?" diye sordu Ecevit de tıpkı Yener gibi sırıtıyordu. "Boyun kilidi atıyordun Muşta'ya?"

"Sus artık Allah'ın cezası," dedi Yener, hâlâ sırıtıyordu. "Hatırlatıp durma şunu, asıl boyun kilidini sen yiyeceksin şimdi."

"Denesene," dedi Ecevit, yan yana birbirlerine bakmadan sırıtarak ve sessizce konuşmaya devam etmeleri beni güldürdü.

"Sen gidip Girdap'a ejderha göster."

"Bu seni hiç alakadar etmez."

Hâlâ sırıtıyorlardı...

"Benim için kavga etmeyin," diyerek ikisinin arasına kafasını sokan Girdap'tı. "Ben ikinize de yeterim..."

"Bakma sen bu zevzeklere, bunlar her zaman böyledir. Bunları örnek alma, olur mu?" Muşta, bu sorunun hemen arkasından kızının yanağına sert bir öpücük kondurdu. "Sen Biricik ablan, Zeliha ablan, Nihan ablan gibi ol. Bak, Çolpan ablan da buradaymış. Onu da örnek alabilirsin ama bu gereksiz maddeleri örnek alma, tamam mı babacığım?"

Dide genişçe gülümsedi, daha sonra utanarak yüzünü babasının boynuna gizledi ve "Tamam babacığım, ben Zeliha ablam gibi olacağım. Annem ve Zeliha ablam gibi avukat olurum hatta," dedi. Sonra durdu ve kaşları çatıldı, yüzünü babasının boynundan çıkarıp, "Ama ben asker de olmak istiyorum," deyince babasının dudakları yukarı kıvrıldı. "Asker olursam, görevlere benim yerime başkası gitse olur mu? Ben yine senden uzak kalmak istemiyorum."

Birden herkesin yüreğine aynı sessizlik çöktü. Bu sessizlik, yalnızca yürekte kalmadı, dile de bulaştı. Tüm askerlerin birbirine dokunan dur-

gun gözlerini izledim, sanki dışarıdan bir gözdüm, beni görmüyorlardı ama ben her birinin duygularını görebiliyordum. Muşta, uzun uzun kızının gözlerinin içine baktı; yüzündeki gülümseme donup kalmıştı. Kaşlarını kaldırıp derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu.

"Henüz ne olacağına karar vermek için çok erken, kara tilki," dedi. "Büyüdüğün zaman ne olacağına karar verirsin, olur mu?"

"Kara tilki mi?"

"Evet, sen benim kara tilkimsin. Beğenemedin mi?" Muşta tekrar derin derin gülümseyince, Dide utanarak ellerini yüzüne bastırdı.

"Kara tilkiyim ben. Kod adım Kara Tilki olabilir mi o zaman?"

"Olsun bakalım."

"Üniformam da olsun mu?"

"Yaptırırız," dedi Muşta sıntarak yürümeye başlamadan hemen önce. Dide, onun kucağında utana sıkıla neler istediğini sayıyor, Muşta gülerek onu dinliyordu.

Çolpan, "Çok zeki bir kız çocuğu," diye mırıldandığında Biricik ile aynı anda ona doğru döndük. "Yıllardır bu anı bekliyormuş gibi nasıl da heyecanlı. Sanırım bugün dünyadaki en mutlu kız çocuğu Dide."

"Bence bugün dünyadaki en mutlu kız babası da Muşta," dedi Biricik, dudaklarına kederli bir gülümseme yayıldı. "Dev," dedi Devran'a doğru dönerek. "Senin için sefertası bıraktım odana. Tatlıyı yemeyi unutma, olur mu? Benim gitmem gerek, dersim var."

"Hey gidi hey," dedi Gurur derin bir nefes alıp, çenesini omzuma bastırarak. "Bu hayatta sefertasıyla sevdiği beye yemek yapanlar bile varmış..."

"Ay elin ayağın tutuyor valla, Gurur, gir mutfağa hazırla kendine sefertası o zaman," diyerek geri çekildiğim anda beni belimden kavrayıp, gülerek dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Benim tatlı yemeye ihtiyacım yok, biliyor musun?" diye sordu, sıcak nefesi saçlarımın arasına tutunuyordu. "Seni öpünce dudaklarıma şerbet bulaşıyor. Bütün gün dudaklarımı yalayıp duruyorum."

"Ya kardeşim gırtlağıma köküne kadar parmak sokup kusarım şuraya," dedi Yener bizden vebalıymışız gibi uzaklaşırken. "Pembe dizi izliyormuşum, hatta konak dizisi izliyormuşum hissine kapılıyorum, yeter ya."

"Canım bence benim ağzımı hiç açtırma," derken bir koala gibi Gurur'un beline sarıldım.

CamScanner ile tarandı

Yener bana dik dik baktı ama hiçbir şey diyemedi. İçten içe, kastettiğimin ne olduğunu biliyordu. "Bu arada," diyerek Gurur'a doğru döndüm. "Simge'nin evini taşımamız gerek. İki gün içinde eşyaları burada olacak. Yardım edersin, değil mi?"

"Biz ne güne duruyoruz, yavrum. Ederiz tabii," dedi Gurur.

"Bir şeyler yemeye çıkalım mı?" diye sordu Adnan, sanki Çolpan'ın söylediklerine kulak vermiş gibiydi. "Bendensiniz."

"Sendensek ben en pahalı şey neyse onu yiyeyim de gör," dedi Yener, kolunu Adnan'ın omzuna atarak.

"Zıkkımın kökünü sana köküne kadar yedireyim de gör," diye söylendi Adnan.

Saatler birbirinin üzerine devrilmeye başladı. Tesiste, Muşta'nın odasındaki küçük kızı masayı incelerken Muşta'nın kucağında oturuyordu; zaman ilerlemeye devam ettiğinde şimdi zamanın kadrajı Cenan'daydı. Cenan dolu gözlerle camdan dışarıyı izliyor, avuçlarının arasında kırık kalemin bir parçasını sıkıca tutmuş boğazını deşen hıçkırığı bastırmaya çalışıyordu.

Zaman hızla ilerlemeye devam etti.

Kıyamet yaklaşıyordu.

GİRDAP DEMİRALP

Göğüs kafesimin kemikten değil demirden, kalbimin de bir organ değil mıknatıs olduğunu düşünürdüm onu görünce. Çünkü onu gördüğümde kalbimin göğüs kafesimdeki kemiklere yaslandığını, kemikleri kıracak gibi baskı yaptığını hissederdim.

Onu sevdiğimi, onu daha ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum.

Bazen bilirsin, bilmen için onu görmen yeter. Bir kez gözleriniz buluşur ve onun kaderin olduğuna inanırsın. Yoksa neden karşına çıksın? Yoksa kalbin neden yerinden çıkacak gibi atsın?

Yeşile kaçan ela gözlerini kaldırıp bana bakışı kalbime asılmış bir resim gibiydi. Kalp şeklindeki beyaz yüzü, ince dudakları ve gece siyahı saçlarını sakladığı o siyah şal ile o şu âna gördüğüm dek en güzel kadın değilse bile benim dünyamdaki en güzel kadındı.

Bir asker olarak devam etmek istediğimi öğrendiğinde bana hüzünle gülümsemişti, bir kafede oturuyorduk, tam üzerimizde ısıtıcı yanıyordu; üşüdüğü için onu buraya oturttuğumu bilmiyordu. Şeker paketiyle

oynamaya başladığımda neden hüzünle gülümsediğini düşünüyordum, bu fikirden hoşlanmamıştı, anlaması kolaydı.

"Sorun değil," demişti. *"Devam edebilirsin. Sonunda her seferinde bana geleceksin, değil mi?"*

"Elbette, Mehtap," dediğimde dudaklarındaki hüzün silindi. İçimdeki hüzün, onun gülen yüzünü görünce dindi. Şeker paketini kenara koyup, ellerini tutmak ve tutmamak arasında kaldığım gelgitlerle ellerini izlemeye başladım.

İsmi buydu. Mehtap. Ben şehrin girdabıydım, o benim içimdeki mehtaptı. O şarkıyı son kez dinlediğim geceye sürüklendiğimde, anıların içinde hâlâ o masada oturuyorduk ama artık karşısındaki sandalyede beni değil, başka bir adamı görüyordu.

Kalbimi ortadan ikiye çizerek mıknatısını bozan ilk haberi aldığımda uzun bir gece nöbetindeydim. Telefon elimdeydi, her şeyden bihaberdim, önce yukarıda beliren aramayı gördüm; daha sonra parmağım biraz daha hareket etti ve onun isteme tepsisinin alengirli fotoğrafını gördüm.

Telefonu hoparlöre alarak baktığımda, yılak dökük gözlerim isteme tepsisine işlenmiş harflere bakıyordu.

S&M

Adım neden Girdap olmak zorundaydı?

Telefonu açtığım an, sertçe yutkunduğunu ben de duydum, dağlar da duydu.

"Girdap, ben çok denedim. Seni sevmedim değil, seni çok sevdim." Aldığım nefes kalbime batarken bir ölü gibi durup, bir sonraki cümlesini bekledim. Geçmiş zaman, bir cümlenin tüm anlamını değiştirirdi.

Seni çok sevdim, demişti. Seviyorum, değil.

Tüm anlamlar bir gecede değişebilir miydi? Değişirdi.

"Ama her şey sevmek değil, biliyorsun." Bu cümleden sonra benden bir cevap bekledi ama kaskatı olmuş şekilde isteme tepsisine işlenmiş harflere bakmaya devam ediyordum.

"Babama bizden bahsettiğimde aldığım tepkiyi az çok biliyorsundur. Girdap, sen bizim ailemize göre değilsin, bunu sen de biliyorsun. Dövmelerin... Babam bundan hiçbir zaman hoşlanmazdı. Hayatın bizim, benim yaşadığım dine uygun değil. Sana tüm bunları söylemedim, oradasın ve başın ağrısın istemedim."

CamScanner ile tarandı

Benim yaşadığım hayatta ne vardı ki? Ben onun elini bile tutmaya kalkışmamıştım, onun yaşadığı dini ben de kendi içimde yaşamıştım; dövmelerim var diye nasıl uygun değildim? Gözlerimi ekrandan çekmedim.

"Bu gece, geçen hafta yanına gelmek için aldığım bileti yaktım," dediğinde kalbim, göğsümün içinde birden alev aldı ve yanan o bilet değil, benim kalbim oldu.

"Sen de beni yak çünkü bu gece senin mehtabın öyle bir karanlığın içine daldı ki, artık göreceğin ışıklarım değil, gölgelerim. Babam, Suat ile evlenmeme karar verdi, karar verdiği yetmemiş gibi beni de bu gece Suat'a verdi. Karşı çıkmadım, karşı çıktım dersem sana yalan söylediğim için kendimi hiç affetmem."

Yaralanan ben miydim yoksa hissettiklerim miydi? Dağlara doğru kaldırdığım gözlerime batan Mehtap'ın sözleri miydi yoksa hissettiklerim miydi?

"Suat bana göre biri," dediğinde Mehtap, benim ona göre biri olmadığım gerçeği bir bıçak gibi içime girdi.

"Mehtap," dediğimde konuşan ben değildim sanki, Mehtap birdenbire sustu. "Ben seni çok seviyorum, Mehtap. Bilmiyor gibi nasıl dersin ki Suat bana göre biri diye? Sorun dövmelerimse, sildiririm dövmelerimi, Mehtap."

"Sen asker olmayı seçtin, Girdap," dedi Mehtap birden.

"Sorun değil demiştin." Gözlerimden sicimle inen gözyaşlarını görmedi, elimin tersiyle gözlerimi silerken, "Öyle demedin miydin?" diye sordum.

"Demiştim," dedi Mehtap sessizce.

"Babandan mı korkuyorsun? Seni zorla mı verdi, Mehtap? Başım belaya girmesin diye yapıyorsan, susuyorsan, babana boyun eğiyorsan, sana yemin ederim gelir alırım şimdi seni. Evlenirim seninle. Hemen evlenirim. Dövmelerimi seviyordun sen, hep öyle diyordun ama artık sevmiyorsan da hemen sildiririm, Mehtap. Sildiririm."

"Girdap."

"Mehtap, ne olursun bir şey de. Girdap'tan başka aklına ne geliyorsa söyle ama Girdap deyip susma bana. Susma, Mehtap."

"Girdap, yapamam seninle," dediğinde bir an bedenimdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. "Artık seni sevmeye devam edemem. Seni sevdim ama artık olmaz."

"Neden ki?" diye fısıldadım.

"Çünkü sen bana uygun değilsin. Ben de sana uygun değilim. Özür dilerim."

"Lütfen deme öyle," diyebildim. "Seni korkutan ne, söyle bana. Çözmem mi sanıyorsun? Mehtap, daha geçen hafta seni aradım, konuştuk, bana seni seviyorum dedin. Şimdi neden sevdim diyorsun? Seviyorum dedin. İnsan bir haftada sevmeyi bırakır mı? Kim kimi bir haftada geçmişinde bırakır da devam eder? Ne olursun söyle bana..."

Mehtap, "Suat benim için doğru seçim," dedi ve daha sonra tek kelime etmeme izin vermeden, "Bitti, Girdap," diyerek telefonu yüzüme kapattı.

"Mehtap," dedim, o gecede esir kaldım. Ağladım, erkek adam ağlamaz mavelini de hiç okumadım; çünkü ağlardı, ağladım, başımı iki dizimin arasına soktum ve kafamı kesmelerini isteyerek ağladım. Sesim dağa karıştı, yankılara dönüştü, birileri bana doğru gelene kadar ağladım. Her şeyi bırakıp ona gitmeyi istedim, beni her yerden engelledi, yetmedi, babası beni aradı ve daha önce kimseden duymadığım kadar aşağılayıcı cümleleri babasından duydum.

"Bak," dedi babası hattın öteki ucundan. "Dövmelerle kaplı, haram dolu bir bedensin. Kızıma harama bulaşmış ellerini mi uzatacaksın? Seninle yapılacak evlilik hayırlı olmaz, seninle yaşayan insanın üzerinde Allah'ın bereketi olmaz. Kızımı bir daha arama, ben gaddar bir baba değilim, istemese sözü bozarım ama Mehtap da Suat ile evlenmeyi istiyor. Arama kızımı, oğlum. Kendine de yazık ediyorsun. Benim abdest tutmaz adama verecek kızım da yok! Sözüm de yok!" Öfkeyle soludu. "Ben evet desem, hayırlı olsun desem, verdim gitti desem, canın ne zaman çıkacak belli mi be oğlum? Bırak işte kızımın peşini. Dul mu bırakmak istiyorsun sen benim kızımı? Sizin yarınınız kayıp, bugününüz muamma. Asker adamsın, anlarsın. Bırak kızımı. Madem seviyorsun, sevdiğin için bırak."

"Mahmut amca," dedim, bir haftada on kilo verdim diyemedim, üç sinir krizi geçirdim, iki kutu hapla ayaktayım, kolum sakinleştirici iğnelerin delikleriyle dolu diyemedim. Sadece Mahmut amca dedim.

"Arama oğlum," dedi, sesi biraz olsun yumuşamıştı. "Benim derdim senin kalbini kırmak değil ama birinin seni uyandırması lazım. Kendini de yakıyorsun, kızımı da yakıyorsun. Ben bir babayım, evladımın istik-

CamScanner ile tarandı

balini düşünmek zorundayım, evladımı korumak zorundayım, oğlum. Özür dilerim."

İşte bunlar, Mahmut amcanın sesinden duyduğum son kelimelerdi. Bir daha Mahmut amcanın sesini duymadım, Mehtap'ın da sesini duymadım; sanki hiç olmamışlar gibi beni hayatımın içinde bırakıp, hayatımdan çıkıp gittiler.

O akşam, sırtım duvara yaslı, bir çocuktan daha küçüktüm oturduğum yerde. Dizlerim karnıma öyle bir yaslanmıştı ki, diz kapaklarım bıçaktı da oyuyordu sanki içimi.

Alnımı dizime yasladım. O şekilde iki gece geçti, o şekilde iki gece ağladım. Evleneceği günü bana kimseler söylemedi, belki bilsem, sadece o gece korkarlardı benden; oysa ben, onun evlendiğini öğrenene dek her gece ölüme bir adım yakındım. Yalnız başıma nöbet tutmamdan tut, yalnız başıma bir yerde oturmam bile yasaklandı; çünkü gözlerime bakan bildi, Mehtap'tan sonra ölmeden uyanamayacağımı herkes bildi.

Mehtap bana uyan demişti, uyanmam için ölmem gerekti. Bilseydi der miydi bilmiyorum ama ben ölmedim ve uyanamadım; Mehtap evlendi.

SİMGE ÖZDAĞ

Kafamın içindeki düğüm gibi tortop duran düşünceler, bandı kolinin bir uç kısmından diğer uç kısmına doğru çekerken gözlerimin dalmasına neden olacak kadar yoğundu. Boş evin açık duran sokak kapısından içeri birinin girdiğini, o kişinin gölgesi holde uzadığında fark ettim. Kapısı açık duran salonun kapısından dışarı bakıp o gölgeyi takip ederken eğilmiş, dişlerimle bandı kesmeye çalışıyordum.

Önce uzun bacakları gördüm, altında kamuflaj pantolonu değil, açık mavi bir kot pantolon vardı ve gözlerim yukarı ilerlerken dişlerim bandın yüzeyine iyiden iyiye saplanmıştı.

Kucağında bir koli tuttuğunu gördüm, soğuk havaya rağmen beyaz bir tişört giymişti ve tişörtün kol kısımları omuzlarına kadar sıvanmıştı. Siyah saçları dağınık görünüyordu, yüzünde henüz yeni büyüyen kirli sakalı vardı ve gözlerinin bende olduğunu bakışlarım gözlerine tırmandığında fark etmiştim.

Birbirine saplı kalan bakışlarımız, bandı dişlerimle koparıp yavaşça doğrulduğumda kesintiye uğradı. Elindeki koliyi yavaşça işaret edip, "Beyaz eşyaların yarın gelecekmiş," dedi.

"Evet, biliyorum. Telefonla görüşmüştüm," diyerek ona doğru yürümeye başladım. Koliyi elinden almak için ona uzandığımda, kaşlarının sertçe çatıldığını gördüm ve bakışları beni birdenbire birkaç gece öncesine sürükledi.

O gece, karşımda her zaman olduğundan daha farklı bir Yener vardı. Bir çocuk kadar kırılgan görünüyordu, kendi gölgesini bile silmiş bir insan kadar yalnızdı, yarasını yalayarak temizlemeye çalışan bir kedi kadar kanaması vardı. O geceyi hatırlamak, gözlerinin içinde mahsur kalmama neden oldu.

Bir yıldırım gibi etrafımı saran, yıldırımdan bir halata dönüşerek bizi düğümleyen bu hisse bir isim koyamasam da onun gözlerine bakınca yıldırımların ışıklarının neden yeryüzünü yaktığını anlayabiliyordum. Muzip bakan gözleri, tüm ışıklarını söndürüp yaralarla dolduğunda bile ışık saçmaya devam ediyordu çünkü. Tıpkı karanlık, fırtınalı bir geceyi aydınlatan şimşekler gibi, onun gözleri de tüm yaralarına rağmen onun karanlığını aydınlatmaya devam ediyordu.

O da benim bakışlarımda mahsur kalmış gibi gözlerini gözlerimden usulca ayırıp, "Ağır," dedi. "Daha bir çöp poşetini kaldıramıyorsun, içi yükle dolu bir koliyi kaldırmaya çalışıp her şeyi kıracaksın."

"Sadece koliyi değil, neleri kaldırabilirim bir bilsen çok şaşırırsın," dediğimde bir an için duraksadı, sonra yaptığım kelime oyununun abartılı olduğunu anlayıp yanaklarının içini dişleyerek ben de duraksadım.

İnsanlara her zaman takılırdım, her zaman birini güldürecek cümlelerim olmuştu, bazen ofansif şakalar yapıyor olabilirdim ama genel olarak pozitif hisler yaymayı severdim. Bu adama şaka yaptığımda ya anlamıyordu ya da öyle anlamlar doğuyordu ki ikimiz de dumura dönüyorduk.

"Görmediğim şeylerle ilgili yorum yapmam ben," demesini beklemiyordum, bu kez daha da büyük bir duvara çarpmışım gibi ona dikkatle baktım.

E istersen göstereyim öyle yorum yap, demek isteyen tarafım pençe olup içimi kazımaya başlasa da ileri gitmedim, uslu bir kuzen olmam gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Koliyi verirsen nasıl kaldırdığımı görürsün," dedim birden, daha sonra yine kendime lanet ettim. Bel altı şakalar yapabilecek yakınlıkta değildik.

"Koliyi nereye koyayım?" diye sorduğunda gözlerini kısmış yüzüme bakıyordu. Kalbim tekledi, daha sonra bedenimde garip bir uyuşma hissiyle ona arkamda kalan boşluğu işaret ettim.

"Sanırım buraya koyabilirsin."

Nasıl koyacakmışsın bir bakayım...

Yener elindeki koliyi boşluğa koyup yavaşça doğrulduğunda, Adnan farklı bir koliyle salon kapısının önünden geçerek hole doğru ilerledi. Omzumun üzerinden Adnan'ın gidişini izlerken Yener'in aniden kolumu dokunmasıyla irkildim. Parmakları kazağımın kalın, tok kumaşına rağmen cildimin içinde dolaşıyormuş gibi hissetmem saçma mıydı? Oysa parmak uçlarına bulaşan buz gibi soğuğu bile derimin altında hissetmiştim.

Parmaklarını panikle geri çekerken, gözleri gözlerimdeki yerini aldı. "Koltukların bugün gelecekse kalayım, yerleştiririz," dediği anda başımı iki yana salladım.

"Ha, yok. Gerek yok yani. Koltuğu aldığım yerdeki çocukla konuştum, o da yardıma gelecekmiş," dedim, Yener'in gözlerinde sabit durdu gözlerinde herhangi bir ifade göremedim, dümdüz bakıyordu.

Tek cevabı, "İyi," oldu.

Sadece ona yük olmak istemiyordum, hepsi buydu. Yoksa isterse sabaha kadar salonun ortasında oturup bir dergi kapağından fırlamış gibi görünen omuzlarını bana sergileyebilirdi. Bunda hiç problem görmüyordum. Yine de görmek istediğim tek şeyin omuzları olmadığına karar verdim.

Görmek istediğim sadece güzelliği değildi; çirkinliklerini de görmek istiyordum. Ruhunun derinlerindeki iltihap bağlamış yarayı gözlerinin ışıkları söndüğü anda zihnine doluşan acı hatıraları, şu an olduğu insana dönüşmesindeki her bir yapıtaşını merak ediyor, görmek istiyordum. Saplantılı bir insan değildim, hiç olmamıştım. İnsanların yaralarını iyileştirmeye çalışmamıştım çünkü yaralar iyileşmezdi; yara iyileştirmeye çalışmak beceril işiydi. Biri kendini iyi hissetmek için bir başkasının yarasını iyileştirdiğini sanırdı ama gün geldiğinde o yara iyileştiği sandığı yerden yeniden kanar, yeniden acır, yeniden doğardı. Bu [illegible] de olduğum içindi belki de.

İnsanların yaralarını izlemeyi severdim ama iyileştirmeyi düşünmezdim.

Çünkü her birimiz bir yara iziydik ve yara izi olmadan, olduğumuz insana dönüşemezdik.

Zeliha, Gurur'un sırtında içeri girdiğinde gözlerimi Yener'den ayırıp ona çevirdim. Zeliha'yı her zaman balık etli gördüğümden, son dönemde verdiği kilolar yüzünden endişe duymuyorum desem yalan olurdu. Birdenbire verilen kiloların geneli sıkıntıdan oluyordu, ben burada değilken savaştığı her şeyin yansıması bedenine vurmuş gibiydi. Yine de şimdi baktığımda mutlu bir Zeliha görüyordum. Şunu söylemekte fayda vardı; Gurur, Zeliha'yı yaşama bağlıyordu. Sanki Gurur, ona hayat taşıyan damarlarıydı ve Zeliha'nın içinde dolaşarak onun kalbinin atışlarını yönetiyordu.

Zeliha, kollarını Gurur'un boynuna sardı ve "Tüm koliler içeri taşındığına göre, sırada Gurur'un beni eve taşıması var," dedi neşeyle.

"Biz gidiyoruz, var mı ihtiyaç?" diye sordu Gurur, başını iki yana sallarken yeniden Yener'in bakışlarının hedefi hâline geldiğimi hissettim.

"Yok, koltuklarım gelecek ama biri yardıma geliyor, koltukları kuracak," dediğimde Zeliha'nın bakışları Gurur'un ensesi boyunca kayıp Yener'e çevrildi.

"Hım, kim geliyor?" diye sordu Zeliha birden. "Yoksa şu geçen gün Kafeler Caddesi'ndeyken telefon numaranı soran bir doksanlık sarışın çocuk mu?"

Öyle bir şey mi olmuştu?

"Ne?" diye soracaktım ki, "Yoksa," diyerek durdurdu Zeliha beni. "Dün bahsettiğin çocuk mu?"

Yener ellerini cebine sertçe sokarak salonun çıkışına ilerleyince, Zeliha dudaklarında zehirli bir gülümsemeyle omzunun üstünden Yener'in gidişine baktı ve bakışları bana çevrildi. Gurur da pis pis sırıtıyordu.

"Ne oluyor lan?" diye sordum abartıyla. "Zeliha, sen halüsinasyon mu görmeye başladın? Ben kimden bahsettim sana bir, ben sarışın erkeklerden hiç hoşlanmam iki."

"Sus be," dedi Zeliha birdenbire. "Bir şey denedim. Gurur görsün diye..." Zeliha, yanağını Gurur'un yanağına bastırıp kollarını boynuna sararken, "Gördün mü?" diye şakıdı. "İnandın mı şimdi bana?"

"Yüzünü gördün mü?" diye sordu Gurur bu defa.

CamScanner ile tarandı

"Sizin derdiniz ne be?" diye çemkirdiğimde, Zeliha dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana baktı. Niyetini gayet açık görsem de kaşlarımı çatıp yalanlar şekilde ona dik dik bakmaya devam ettim.

Herkes gittiğinde, bir an evde çok yalnız hissettim. Zeliha'ya gitme deseydim, biliyordum ki benimle kalırdı ama onu da esir etmek istemiyordum. İnsanlardan bir şeyler isterken çekingen olurdum, hatta öyle çekinirdim ki istemeye bile korkardım ama bana baktıklarında girişken birini görürlerdi. Oysa içimde çekingen bir kız çocuğu olduğunu hiç kimse bilmezdi.

Akşama doğru güneş dağların ardına gizlendi, gece yağacak olan yağmurun emaresi olan bulutlar gökyüzünün çarmıhına gerildi. Cam kenarında durmuş mobilyalarımın geleceği anı beklerken yanaklarımın içini havayla şişirdim. Yener'e kalmasını söyleseydim, koltukları kurmak için kalır mıydı?

Hiç düşünmeden teklifini reddederken ne düşünüyordum? Tek istediği yardım etmekti, bu çok açıktı ve onun gibi düşüncelerini çok sık dile getirmeyen birinden beklenmeyecek bir adımdı. Resmen adımının önüne bir duvar örmüştüm. Bir de ona kızıyordum, ne diye kızıyordum ki? Benimle konuşmak istemiyorsa konuşmayabilirdi, buna kızmam saçmaydı; hele benimle diyalog kurmaya başladığında onu püskürtüyorsam, suskunluklarına kızmam daha da saçmaydı.

Oysa sadece ona yük olmak istememiştim.

Ufak ufak yağmur çiselemeye başladığında mutfağa geçtim, mutfaktaki kolileri henüz açmamıştım, o yüzden tezgâhta sadece bir kupa ve kahve makinesi vardı. Çeşme suyu kullanmak istemesem de şimdilik başka çarem olmadığından çeşme suyuyla kendime bir kahve yaptım ve ben daha kahvemden bir yudum almamışken kapının zili çaldı.

Gök gürültüsü koridora doldu, ağır adımlarla kapıya yönelirken elimde tuttuğum kahve kupasını daha sıkı kavradım. Tam kapıyı açarken kahvemden bir yudum aldım. Kapının arkasında görmeyi beklediğim ikinci el koltuklar satan mağazadaki genç çocuktu ama karşımda bulduğum kişi Yener'di ve bir an için gözlerim irileşti. Evim bahçe katındaydı, o yüzden kapım doğrudan bahçeye bakıyordu.

Yağan yağmurun iri damlaları Yener'in saçlarına ve yüzüne tutunurken, "Şimdi tek başına kuramaz koltukları," demesini beklemediğimden afalladım. "Hele bir de beceriksizin tekiyse, iki üç kişiyle bile kuramaz.

Ben böyle konularda iyiyimdir. Ona yardım ederim, hatta direkt ben de kurabilirim. Ona ihtiyaç yok."

Gözleri gözlerimdeyken bu kez sessizlik sırasını bana devretmişti. Akan saniyeler yağmuru daha da şiddetlendirdiğinde kapıyı ardına dek açarak sırtımı kapıya yasladım ve "Gel," dedim, sesimdeki davet anlık olarak onu duraksatsa da gök bir kez daha gürlediğinde, artık içerideydi.

Gölgesi, göğün griye boyadığı koridorumda büyüdü. Kapıyı kapattığımda gölgesi silindi ama evin içindeki varlığı silinmedi. Arkasından salona ilerlerken avuçlarımın içindeki kupayı tutan parmaklarımın yandığını hissetsem de ona çaktırmamaya çalıştım. Salondan içeri girip, perdesi olmayan pencereye doğru ilerledi. Yağmaya başlayan yağmurun hırçın gölgeleri yüzüne ait gözyaşlarıymış gibi yanaklarından, çenesinden, boynundan aşağı kaymaya başladığında tam yanında duruyor, ben de tıpkı onun gibi yağmurun gölgesi altında gökyüzünü izliyordum.

"Aslında gitmemeni isteyecektim ama sana yük olmak istemedim," dedim, itirafım gökyüzündeki bir şimşeğin sesine tutunarak odaya dağıldı. Şimşeğin ışıkları da odaya dolduğunda, omzunun üstünden bana çevrilen bakışlarını hissederek ona baktım. Gözlerimiz birbirini yeniden sobeledi. Sanki onunla bir saklambaç oynuyorduk ama bir ebe yoktu, ikimiz de birbirimizden saklanıyor, birbirimizi sobeliyorduk ve oyun bu şekilde devam ediyordu.

"Bana yük olduğunu düşünseydim şu an burada olmazdım." Bu cümleyi, gözlerime neredeyse dakikalarca baktıktan sonra kurmuştu. Yüzünden akıp giden yağmur damlalarına ait gölgeler beni sertçe yutkundurdu.

"Teşekkür ederim."

"O gece bana demiştin ki..." Kaşlarını çattı, bir süre susup sadece gözlerime baktı. "Seninle konuşmak istemediğimi düşünüyorsun, değil mi?" Sorusu beni afallattı ama bu soruyu yalanlayamadım. Onu köşeye sıkıştırıp duruyormuşum gibi hissediyordum ve bunu ona açıkça söylemiştim. O gece yeniden kafamın içinde ilerledi ama bu defa o geceye dair anılara tutunmadım, sadece Yener'in gözlerine tutundum.

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Ben kadınlarla iletişim kurmakta sandığından daha iyiyimdir," dediğinde, her nedense içimde rahatsız bir his oluştu ama bunu ona yansıtmak yerine başımı salladım. "Ama seninle nasıl iletişim kurabilirim

CamScanner ile tarandı

bilmiyorum. Bu benim için de tuhaf," dedi, bu kadar açık söylemesini beklemediğimden sadece yutkundum. "Seninle iletişim kuramıyorum."

"İletişim kuramama nedenin ne?" diye sordum, sorunun cevabı kalp kırıcı olsa da bu cevabı ondan almak istiyordum. Yener'in bir yanı benden korkuyordu, bunu bana uzanan tedirgin bakışlarından anlamak mümkündü; bir yanıysa korkudan ziyade, beni garipsiyor gibiydi.

Sanki varlığım onun için tuhaftı.

Bir süre sustuktan sonra, "Kadınlarla ya flört olurum ya da çok yakın arkadaş, pek ortası yoktur," dedi, gözlerim yüzünde daha derin bir yere ulaşmak istiyor gibi inatla dolaşırken kurduğu cümleye odaklanamadım. "Seninle ilgili kafamı kurcalayan şeyler olduğunun farkındasın."

"Bana düşman olduğunu, geceleri sicilimi kontrol ettiğini bile düşündüm," dediğimde sırıttı, yüzüne yerleşen gülümseme çizgilerine bakakaldım.

"Sana düşman değilim."

"Bu artık kendi kendime konuşuyormuşum gibi hissettirmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, o anlama geliyor."

"Hı, yani artık çıkıyor muyuz?"

Sorum yüzüne öyle bir saçıldı ki, neredeyse kahkaha atıp olduğum yerde zıplamaya başlayacaktım. Şakalarımı, onu kandırmak için kurduğum küçük oyunları öyle çok ciddiye alıyordu ki... Gözlerimin içine şaşkınlığını gizlemeden baktığı sırada, "Şaka yapıyordum," dedim, kaşları gevşedi ve gözlerindeki şaşkınlık biraz olsun silindi.

Bir an anlayamadım, şakası bile onu korkutmuş muydu? Yüzüm neredeyse düşecekti ama sahteden gülümsemeye devam ettim.

"Her seninle konuşanla evlenecek değilsin, Yenerciğim, bu kadar hassas olma."

Buna bir cevap vermedi, yeniden sessizliği dudaklarının şarjörüne kurşun gibi yerleştirmiş olmasını garipsemedim. Sessizliği onun sesi gibiydi, sustukları ise aslında anlattıkları olmalıydı. Kadınlarla arasına bir dağ dikmişti, o dağın arkasından çıkıp geldiğinde aralarında sadece fiziksel temas oluyordu ve Yener, yeniden diktiği dağı aşarak dağın arkasına gidiyordu. Gözlemlerim bu yöndeydi. Ciddi bir şey istemediği bakışlarına saçılan dehşetten bile belli oluyordu. Kapı zili aniden çalınca aynı anda dönmeye çalıştık ve bedenim bedenine sürtününce ikimiz de kilitlenip kaldık.

Eli farkında olmadan, belki beni durdurmak, belki de dengemi sağlamak için belime kaydı; belim onun koca avucunun içinde yok olmuş gibi hissettim ve temasının nasıl bu kadar çok yere dağılabileceğini düşündüm. O yalnızca belime dokunmuştu ama sanki tüm parmakları bedenimi arşınlamış, ruhuma karışmıştı. Elim onun omzuna kondu ve bir saniye sonra, belimde duran eli artık daha sıkıydı. Çok kısa bir andı, birkaç saniyeydi, Zeus'un şimşekleri orada bizim için patlıyordu; göğün ışıkları bizi içine aldığında tenlerimizin üzerinden kayıp giden yağmur damlalarının gölgeleri daha da hızlanmıştı. Gözlerinin içine baktım, yüzünün yarısında kaymaya devam eden yağmur damlaları, teninde karanlık bir gölge oyununa dönüşmüştü.

Elimi omzundan koluna kaydırdığımda ürperdi, tenindeki ürpertileri parmak uçlarımda hissettim; parmak uçlarıma teninin hisleri bulaşmıştı. Geri çekilemedim çünkü hâlâ belimi kavrıyordu. Dokunuşu o kadar çok yere ulaşıyordu ki, eğer bilseydi benden korkar, kaçardı. Paniklemedi, gözleri mümkünmüş gibi daha da derinleşti; göz bebeklerinin siyah aynasının içinde kendime ait bir yansıma beni izliyordu.

Sonunda belimi serbest bıraktığında elim tam olarak teninden çekildi ve bir an ikimiz de nereye gideceğimizi bilemeden etrafımıza baktık. Yağmurun sesi bu şaşkınlığa eşlik ediyordu. Kapı zili bir defa daha çalınca, beni nasıl bir salaklığa ittiğini fark ederek utanıp hızla kapıyı açmak için salondan ayrıldım. Ben sokak kapısını açarken o da arkamdaydı, aramızda bir metrelik mesafe de olsa, onun sıcaklığı bir yel gibi eserek bedenime çarpıyordu sanki.

O gün mağazada görüştüğüm kumral çocuk kapıdaydı, hemen arkasında da mobilyaları getiren işçiler vardı. Mobilyaların üzerini bir muşambayla örtmüşlerdi, adamlara yol açarak geri çekildiğimde Yener de geri çekildi ve kolu koluma sürterek ürpermeme yol açtı. Omzumun üstünden deprem gibi sarsılarak ona yönelen bakışlarıma ben daha ona bakmadan öncesinde karşılık vermeye başladığını gördüm.

Gözlerimi ondan çektiğimde bile bana bakmaya devam etti. Bunu hissettim.

"Merhaba," dedi çocuk, mobilyaları taşıyan adamlardan hemen sonra içeri girerken. "Abiler çok fazla kalamayacak, başka bir eve kurulum için gidecekler ama endişen olmasın, söz verdiğim gibi kurulumu ben yapacağım."

CamScanner ile tarandı

"Çok sağ ol," dedim ama çocuğun bu kez bana değil, hemen yan tarafımda duran Yener'e baktığını gördüm. Bakışlarım yeniden Yener'e yöneldiğinde, çocuğun gözlerine çöken durgunluğun nedenini artık biliyordum çünkü muhtemelen kendisinden en az on beş santim uzun olan komando hiç de hoş olmayan bir ifadeyle gözlerini ona dikmiş dikkatle bakıyordu.

"Ben sana yardım ederim," dedi Yener, sesi çelik gibiydi; aynı anda hem soğuk hem de sertti. Çocuk başını salladı ama daha çok Yener'in bakışlarından kurtulmak istiyor gibi bir hâli vardı. Bomboş olan duvarlarımda sanki çerçeveler, resimler varmış gibi duvarları izlemeye başladığını gördüm.

Mobilyaları taşıyan adamlar evden ayrıldıktan kısa süre sonra gecenin de tüm sokağı sarmasıyla lambayı yakmıştım ve şimdi hepimiz salondaydık. Yener sakince muşambaları kaldırıyor, çocuğun takım çantasından aldığı malzemelerle yavaş yavaş mobilyaları kuruyordu. Çocuk, Yener'e oranla daha gevşek çalıştığı için, Yener oturduğu yerden çocuğa rahatsız edici bakışlar atıyor, çocuğu âdeta gözleriyle kınıyordu.

"Süleyman Demirel'de mi okuyorsun?" diye sordu çocuk, elinde koltuklardan birinin yastığıyla bana doğru döndüğünde.

"Evet, yani sayılır. Geçiş yapıyorum. Ankara'da okuyordum," dedim.

"Ankaralı mısın?"

Yener yerde bağdaş kurmuş oturuyordu, takım çantasına malzemelerden birini sertçe fırlatarak atınca çıkan gürültü çocuğun da benim de ona doğru bakmamıza neden oldu.

Yener gözlerini kısarak bize alttan birer bakış attıktan sonra takım çantasından başka bir alet alarak koltuğun altındaki ayaklardan birini takmak için kafasını aşağı eğdi.

"Hayır," dedim gözlerim hâlâ Yener'deyken. "Muğlalıyım ama ailem İzmir'de yaşıyor bir süredir. Okul için Ankara'ya gitmiştim, Ankara'yı sevmedim."

"Burayı seversin umarım." Çocuk bana gülümseyince, gönülsüzce gülümsedim ve gözlerim yeniden Yener'e döndü. Koltuğun ayağını takarken bir yandan da çocuğa dik dik bakıyordu. "Bu arada kaç yaşındasın?"

"O senden büyüktür," dedi Yener bir anda, çocuğun afallayarak Yener'e doğru döndüğünü fark ettim ama ben zaten Yener'e baktığımdan yüzündeki sakinliği görebiliyordum. Gözlerini çocuğun yüzüne dikip,

koltuğun ayağını yavaşça çevirerek yerleştirirken, "Sen kaç yaşındasın?" diye sordu çocuğa.

"Yirmi dört yaşındayım," dedi çocuk şaşkınlıkla.

"Zarganasın o zaman sen," dedi Yener bir anda. Gözlerim irileşti. "Yoksa yirmi dört yaşındayken neden on yedi gibi görünesin?"

Çocuk gergin bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben gitsem iyi olacak, hem arkadaşın da bu konuda epey iyiymiş, halletti sayılır," dedi, sesinden anladığım kadarıyla Yener onun sadece tüylerini diken diken etmekle kalmamış, aynı zamanda onu rahatsız da etmişti.

"Ben onun arkadaşı değilim," dedi Yener, bir an duraksadım. "Ayrıca senden daha iyi olduğum kesin. Sen tekli koltuğun ayaklarını takana kadar ben iki koltuğun tüm ayaklarını taktım."

"Pardon ya," dedi çocuk birden pişmanlıkla. "Sevgili miydiniz?" Gergin bir şekilde elini ensesine atarken sorduğu soru Yener'in de benim de irkilerek ona bakakalmamıza neden oldu.

"Ben de bu insan azmanı adam neden beni yiyecek gibi bakıyor diyordum. Çok pardon, ne bileyim, akıl edemedim. Böyle de aşkını olmuşum gibi mi oldu? Çok affedersiniz. Ben... Gideyim en iyisi." Çocuk aniden salondan çıkarak koridora yürümeye başladı ama arkasından gidemedim bile. Yener de ben de donmuş hâlde birbirimize bakmaya başlamıştık. "Ben çıkıyorum, sizden ricam, takım çantasını müsait olduğunuz bir gün mağazaya bırakabilir misiniz? İyi geceler dilerim!" diye seslendi çocuk, ardından sokak kapısının açılıp kapandığını duydum ve içeriye dolan tek ses, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi oldu.

İçimdeki tuhaf hissi tetikleyen sessizliği bozup, yağmur sesine eşlik ederek, "Çocuğa ne diye zargana dedin ki?" diye sordum sessizce. "Ne kadar ayıp oldu."

"Ne bileyim, çocuk sandım, hem bak sen bile çocuk diyorsun ona. Adam falan demiyorsun. Demek ki sana da çocuksu göründü," dedi Yener, kaşlarını çatıp önüne döndü. "Hem ne diye ona hayatınla ilgili bilgi veriyorsun ki? Bu devirde öyle herkese bilgiler verilmez. Ya dolandırıcıysa? Hayret bir şeysin."

"Ya bir dolandırıcı neden okulumu sorsun?" diye sorduğumda Yener yüzünde komik bir ifadeyle bana baktı. "Kimlik bilgilerimi vermişim gibi konuşma. Neyim ben? Yetmiş yaşındaki teyze miyim, biriktirdiğim altınları kendi elimle dolandırıcıların eline mi veriyorum?"

CamScanner ile tarandı

"Ay bir de üste çıkıyorsun," demesiyle, "Ay mı?" diye sormam bir oldu.

Çok kısa bir an ikimiz de birbirimize dik dik baktık; daha sonra kahkaha dudaklarımdan firar etti ve o da başını iki yana sallayıp sabır çekerek güldü.

"Hasbinallah gerçekten," diye söylendi gülerken.

"Kahve yapayım mı sana?" diye sorduğumda dudaklarındaki gülümseme yerini sakinliğe bıraktı, kafasını kaldırıp bana baktı.

"Olur."

"Ama tüm bardaklarım kolilerde." Elimdeki kahve kupasını havaya kaldırdım. "Bu kupadan içsen olur mu?"

Gözleri, yüzeyinde toprak rengi rujumun izinin kaldığı kupaya indi, çok kısa bir an için bakışlarına düşen karanlığı gördüm.

"Olur," dedi sessizce. "Yani sorun olmaz. O kupayla içmeye olur dedim."

Hım, bak sen. Gülümsedim.

ZELİHA ÖZDAĞ

Tost makinesinin içinden çıkardığım tostu parmaklarıma üfleyerek peçeteye sardığım sırada Eymen kalçasını masaya yaslamış, kollarını gövdesine sarılı vaziyette beni izliyordu. İçerideki televizyondan yükselen basketbol maçının sesini sanki basketbol sahasındaymışım, oyunculardan biriymişim gibi oldukça net duyuyordum.

Eymen'in neden tekrardan Isparta'da olduğunu merak ediyordum, en son okul için Antalya'ya dönmüştü ama şimdi yeniden buradaydı. Köpek gibi aç olduğunu onu gördüğüm an anlamıştım, zaten benim küçük kardeşim günün her saati köpek gibi açtı. Yorgun görünüyordu, ben tost yaparken Gurur'la bile uğraşmadan doğrudan mutfağa gelmiş, bir kedi yavrusunun mamasını beklediği gibi beni beklemeye başlamıştı.

"Meyve suyu da sıkayım mı?" diye sorarken yavaşça kardeşime doğru döndüm. "Hem neden oturup burada yemiyorsun hiç anlamadım."

"Arkadaşların yanına gideceğim," dedi. "Hem ben çocuk muyum? Ne meyve suyu ya? Marketten içecek bir şeyler alırım." Kalçasını yasladığı masadan çekerek önüme gelince kafamı kaldırıp ona baktım, boyu ?ün bir santim mi uzuyordu bu çocuğun? Eğilip dudaklarını yanak-

larıma bastırırken, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Senin yaptığın tost, sanayi tostlarından bile daha güzel oluyor."

"Yağcılarda inecek var gerçekten..."

"Ciddiydim." Kollarını boynuma sarıp, beni göğsüne doğru çekti.

Terle karışık hoş parfümünün kokusunu soluyunca, "Sen koştun mu bugün?" diye sordum merakla. "Terlemişsin."

"K9 olarak göreve mi başladın ne yaptın ya?"

"Düzgün konuş benimle, götünden bıçaklarım seni."

"Gerçekten sen de çok düzgün konuştuğun için sana K9 dediğime nasıl utandım şu an var ya..."

Tüm hayatıma odaklanmışken, Eymen'in hayatında olup biten her şeye karşı kör bir hâle gelmiştim. Kardeşimin hayatında neler oluyordu bilmiyordum, tek bildiğim babamın zihnime şüphe tohumları ekmiş olmasıydı. Gözlerimi kardeşimin babamdan aldığı mavi gözlerine dikerek, "Eymen," diye mırıldandığımda bedeni benden uzaklaşmıştı.

"Abla?" dedi sorar gibi, sanki ona karşı bir şeyden şüphe duyduğumu anlamış gibi şüpheyle gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sorduğumda, başta bu sorunun özünde yatanı görememiş gibi kaşlarını çattı, daha sonra sorduğum sorunun onu daha da huzursuz ettiğini gördüm. "Eymen, bir sorun varsa bunu benimle paylaşabilirsin, biliyorsun değil mi? Hayatını etkileyen bir şeyler oluyorsa, ablan olarak bunu bilmeliyim ki sana yardım edebileyim."

"Yardım gerektirecek bir durum yok," dedi, sesi içten geliyordu ama kalbim hâlâ şüphenin yeliyle üşüyordu.

Gözlerimi Eymen'in gözlerinden çekmedim, ona uzatacağım çok sayıda soru olsa da onu köşesine sinip, benden saklanacak hâle getirmek istemiyordum. Üzerine gidersem bana kendini açmaktansa, benden kaçmaya başlayacağını biliyordum. İnsanlar böyleydi. Bazen birinin içini açmak için, onun üstüne gitmek değil, sadece yanında olmak yeterdi.

"Eğer sen öyle diyorsan, benim sana güvenmek dışında elimden bir şey gelmez," dediğimde, Eymen'in gözlerinde oluşan şefkat beni kıskıvrak kavramıştı.

Eğilip dudaklarını alnıma bastırarak, "Her şey yolunda," dedi. "Seni böyle telaşlandıran babamdır kesin. Bu aralar çok ağzımı yokluyor, anladım bir şeylerden şüphelendiğini. Ama sözümü tutuyorum abla, okuluma devam ediyorum."

CamScanner ile tarandı

"Bir sorun olursa ve benimle paylaşmazsan götünü bıçaklarım," dedim kollarımı Eymen'in beline sarıp, onu kucaklamak ister gibi sıkarken.

Güldü, nefesi saçlarıma dağıldı ve "Ben başım belaya girdiğinde ne zaman anneme ya da babama gittim?" diye sordu. "Doğrudan sana geldim."

Bir öğürtü sesi duyunca bakışlarım mutfak kapısına çevrildi. Gurur yüzünde bariz, saklamadığı, hatta abartılı bir şekilde sergilediği tiksintiyle bizi izliyordu. Eymen gözlerini devirerek benden uzaklaşıp Gurur'a doğru döndüğünde, Gurur, "Hadi canım, beslenme çantan hazırsa doğru okula," dedi.

Eymen, "Bu yaşlıların esprileri hiç çekilmiyor ya," dedi. "Twitter'da dönen esprilerin tarihi geçince Instagram'a düşüyor ya hani, heh işte abla, bu herif tam da Twitter'da üç yıl önce yapılıp konusu kapanan espriyi bugüne aitmiş gibi yapan Instagram kullanıcısı."

"Z kuşağı, kes sesini, anlamıyorum ben senin dilinden," diye homurdandı Gurur.

"Doğru, sen seksenlerde kalmıştın değil mi? Abla, seksenlerde doğanlar hangi kuşak oluyordu?"

"Ne bileyim ben?"

"Doğru, ablam da Z kuşağı sonuçta..."

"Nasıl ya?" diye sordu Gurur. "Zeliha, sen Z kuşağı mısın?"

"96 doğumluyum işte."

"Nasıl ya?" diye sordu tekrardan. "96 doğumlular Z kuşağı mı?"

"Z tabii. 95 doğumlular Y kuşağı," dedi Eymen. "Bir de sen Y kuşağısın ama birkaç ay daha erken gelsen kesin X kuşağı olurdun. Yani babamla aynı kuşak."

"Babam da Y kuşağı olabilir bu arada," dediğimde Eymen öyle bir güldü ki, Gurur neredeyse onun gırtlağına sarılacaktı.

"Neyse, çok da üzülme... Y kuşağı da genç sayılır. Yarı genç," dedi Eymen gülerek. "Kaçtın sen, otuz ikiliktin değil mi?"

"Biraz daha devam edersen otuz iki parçaya bölerim seni çocuk."

"Neyse, ben bu salak adama yeterince yaş kompleksi yüklediğime göre artık gideyim," dedi Eymen.

"Evet, şimdi siktir git evimden."

"Burası ablamın da evi."

"Ama senin değil, bizim evimiz," diye homurdandı Gurur.

"Çok kafana takma bu yaş mevzusunu ya, yaşın da kırılmış zaten, bu yaşlarda stres kalbi çok etkiler. Kendini strese sokup hasta olma..."

"Zeliha ya, bir şey desene şuna!" diye bağırdı Gurur, Eymen tostunu alıp sırıtarak mutfaktan çıkarken Gurur kollarını beline koymuş, hesap sorar gibi bana bakıyordu.

"Çocukla çocuk olma," dediğim anda Eymen birden kafasını mutfağa geri uzattı ve elini kalbine bastırdı.

"Affedersin?"

Şimdi anırır gibi gülme sırası Gurur'undu...

Eymen gittikten sonra bir süre birlikte basketbol maçını izledik. Gurur, son dört, beş gündür Dide'nin sık sık tesise Muşta'nın yanında geldiğinden bahsetti. Muşta, bir geceyi Cenan'ın evinde geçirdikten sonra bir daha buraya gelmemişti, kalan günlerdeki yokluğunu kızına tesiste işleri olduğunu söyleyerek geçiştirmişti ama sonunda yine buraya gelmek zorunda kalacağı barizdi. Dide'yi daha fazla tesis işleriyle kandırabileceğini sanmıyordum.

Cenan gözlerden uzaktı, derslere neredeyse hiç girmedi, kampüse uğramadı, hatta birkaç kez kapının önünde karşılaşmamız dışında onu neredeyse hiç görmedim. O geceyi merak ediyordum. Muşta bir geceyi onun evinde geçirdiğinde tam olarak neler olmuştu? Cenan'ın bir hayalete dönüşmesindeki en büyük etkenin Muşta olduğunu düşünüyordum. Aşk, çoğunlukla yenilmekti, Cenan da yenilmişti.

Parmaklarımı Gurur'un kumral saçlarında dolaştırdığım sırada, Gurur başını dizime yaslamış maçın tekrarını izlemeye devam ediyordu. Ara sıra parmaklarımı havada yakalıyor, avuç içime dudaklarını bastırıp elimi yeniden saçlarının üzerine bırakıyordu. Sevilmek için an kollayan küçük bir kedi yavrusuna benzediğini söylesem, miyavlayacağından emindim.

"Duş almam gerek," dediğimde kafasını dizime sürterek bana baktı. "Hiç bakma öyle bana, ben de yastığın olmaktan gayet memnunum ama duş almadan rahat duramıyorum."

"Daha sabah duş aldın," diye mırıldandı.

"Tüm gün işlerim vardı, Simge'nin evi için bir şeyler de baktık," dedim. "Duş alayım, sonra da yatağa gireceğim. Sabah dersim var."

"O zaman birlikte duşa," dedi Gurur, ben daha kafamı toparlayamamışken birden kalkıp beni sırtına atınca dudaklarından şaşkınlıkla karışık bir gülme sesi yükseldi. Leon ile Pars, gülüş sesine heyecanlanarak

CamScanner ile tarandı

evin içinde koşmaya başladıklarında, Gurur çoktan sırtına attığı bedenimi üst kata çıkarmaya başlamıştı bile.

Kıçına bir tane patlatmamla, "Yalnız götümü ellemezsen sevinirim, tedirgin oluyorum," diye söylendi. "Huzursuz etme beni..."

Banyonun kapısı çarparak açıldı. Gurur beni yere indirip üzerindeki yeşil tişörtü çıkararak zemine bıraktığında gözlerim büyük bedenine takılıp kaldı. Eşofmanını da indirdi ve altında yalnızca sıkı kalçalarını saran siyah bir boxerla duş kabinin içine girdi. Kalbimin vuruşları vahşet yüklüydü, göğsümde kasırgalar kopuyordu ama Gurur'un bundan haberi yoktu.

Üzerimdeki kazağı çıkardım, Gurur'un tişörtünün üzerine attıktan sonra altımdaki taytı da indirdim ve yalnızca iç çamaşırlarımla duş kabinine girdim. Gurur suyu açmadan hemen öncesinde bana doğru döndü, dar alanda nefesi o kadar şiddetli bir şekilde bedenimle buluşuyordu ki saniyeler içerisinde ayak bileklerime dek uyuştuğumu hissettim.

"Sütyeni çıkarmadan mı?" diye sorarken buz sıcağı gözleri yüzümü ezberine almak ister gibi kavramıştı ama benim bile yerini bilmediğim çilleri gördüğüne emindim; bana bakıyordu ve benim dahi göremediklerimi görüyordu. Soğuk elleri omuzlarımdan aşağı indi, belime doğru su misali aktı ve ardından belimin arkasından yukarı kayarak sütyenimin kopçalarına ulaştı. "Senin için çıkarabilirim," diye fısıldadığında sesi kıyamet gibi dört bir yanımı kuşatarak mutlak sona gittiğimi hissettirdi. Gözlerimden onay aldığını biliyordum ama yine de "Çıkar," dedim ve bunu duymaktan ne kadar hoşlandığını gözlerinde yükselen alevlerin içinde kendimi gördüğümde anladım.

Beni yakmak istiyordu. Vücut ısılarımız karışacak, ruhlarımız birbirine tutunacak, dokunuşları beni galaksiler arası bir yolculuğa çıkaracaktı. Bu kaçınılmazdı. Birbirimizden hiçbir zaman kaçamamıştık. Bir yol daha vardı, birbirimiz olmadan ilerleyebilirdik ama yapmamıştık; biz bu kader en başından yazılırken bile birbirimizi seçmiş, birbirimiz için birbirimizde kalmıştık. Kabul etmesi zordu, zaman da almıştı ama gerçek olan buydu.

Kopçaları çözdüğünde, sütyenin iki ucu bana ait kanatlar gibi bel boşluğumdan aşağı uzandı. Gurur, kanatlarımı yavaşça çıkardı ve sütyen ayaklarımın ucuna düştüğü anda zihnim anılara, gözlerim gözlerine tutundu. Dokunuşlarını tanıyordum, belki de tanıdığım için böyle şiddetli yanıyordum. O dokunuşları bir kez hisseden biri, mümkün değildi

bir daha başkasına dair dokunuşlar düşünür, isterdi. Tenim, tanıdığı dokunuşların ısısını alınca yanıcı bir madde gibi tutuştu.

Gözleri gözlerimden tek bir an ayrılmadı, saçlarımı geriye doğru attı ve üst bedenim tam anlamıyla çıplakken sertçe yutkundum. Gözleri bir an olsun çıplaklığımla buluşmadı, tek baktığı yer gözlerimdi; o gözler ne zaman gözlerimden ayrılsa, baktığı tek yer elmacıklarımın üzerine dağılan çillerimdi.

Su birdenbire başımızın üzerinden akmaya başladığı anda suyu onun açtığını anladım ama gözlerimiz öyle birleşmişti ki, bunu ne zaman yaptığını anlamamıştım.

Suyun altındaydık, su kirpiklerimize çarptıkça bakışlarımız titriyordu ama yine de gözlerimizi yummadık; bakışlarımızı birbirinden ayırmadık.

Gurur ani bir manevrayla çenemi avucunun içine hapsederek dudaklarıma saldırdığında, bu saldırı dizlerimin bağını çözdü. Dudaklarım ânında aralandı, onun dilini içeri kabul etmek ister gibi açılan ağzımdan dışarı dilim uzandı ve Gurur'un ıslak dili, dilimin üzerinde kayarak ağzımın içindeki yerini aldı.

Onu öyle çok seviyordum ki; cennette ne kadar melek varsa, ona duyduğum sevgiyi kıskanıyordu. Onu öyle çok seviyordum ki; bu sevgi bir günah olsaydı, bilirdim, cehennemdeki tüm günahlar artık cehennemden daha karanlık bir yer olduğunu bilerek cehennemi terk eder, benim içime yerleşirdi.

Dillerimiz birbirine karışmış hâldeyken ellerim saçlarına tırmandı. Onun gür, suyun altında ıslandığı için koyulaşan saçlarını parmaklarımın arasına alıp sıkarak çekiştirdim. Dili mümkünmüş gibi ağzımın içine, daha da derinlere gömüldü ve damaklarımda dolaşan dilinin tüm bedenimi sarstığını hissettim.

Parmakları sınırları yok etmek ister gibi suyun ıslattığı tenimde dolaşmaya başladı. Su başımızın üzerinden şiddetle akarken karnımdan yukarı, göğsüme doğru hızla tırmanan yalnızca adrenalin değildi; hazdı. Dudaklarımız birbirine yaslandı, dili ağzımın sınırlarına girdiği anda vajinamın açlık çekiyor gibi sızladığını, kasılıp gevşemeye başladığını hissettim. Ahlaksız bir dürtü süratle bedenimi tavaf ediyordu.

"İstiyorum," dedi. "Sularını akıtmak istiyorum."

"Çoktan akıtmaya başladın bile," dedim ağzına doğru. Dilim dilinin etrafında yılan gibi dolandı. "Sularımı."

CamScanner ile tarandı

"Bileklerine kadar akacak suların," diye inlediğinde, bana dokunmadığı hâlde dokunmuş gibi daha da kasıldım. Parmakları tüm bedenimi ufalıyordu sanki. Tüm bedenim istek fırtınasına kapılmış, köklerimden ona sökülüyordum.

Eli bir anda altımda ıslandığı için incecik kalan iç çamaşırımın içine girdi, parmakları derimin üzerinde ilerleyip tam orada durduğunda omuriliğimin bile titrediğini hissederek inledim. Parmaklarıyla vajinamın dudaklarını araladı, klitorisimi tırnağını ve parmak ucundaki dokuyu kullanarak ezer gibi okşamaya başladığında başımı geriye doğru attım; su yüzüme şiddetle akıyor, ben onun kollarında kıvranıyordum.

Benim elim de koşulsuz bir istekle onun boxerının önüne doğru gitti, bu onu inletti ama parmaklarının hareketleri kesilmedi. "Sımsıkı olmasına rağmen benim için nasıl aralandığına bak," diyerek vajinamın dudaklarını biraz daha ayırdığında, içimde oluşan boşluk hissiyle inledim. Parmaklarım boxerının üzerinden aletini kavradı; nabız gibi çarpan devasa aletinin atışlarını parmak uçlarımda hissetmek, mümkünmüş gibi daha da ıslanmama neden oldu ama zaten su gibiydim.

"Seni öyle bir akıtıp gevşeteceğim ki, bebekler gibi bir uyku çekeceksin," diye hırladığında, nefesi ıslanan boynuma yayılarak yangınıma alan çıralar oldu. "Ne kadar ıslanmışsın, parmaklarımı nasıl kaydırdığını hissediyor musun?" Sıcak nefesini yanağıma vererek konuşması beni daha da delirttiğinden tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Neden sikime dokunuyorsun?" diye sorunca kalbim tekledi. "Yoksa sikimi tam olarak buranda mı istiyorsun?" Soruyla beraber parmağını deliğimin girişinde hissettim ama parmağını içeri itmedi, girişimde dolaştırdı ve bu tehditkâr dokunuş başımı banyonun mermer duvarına bastırıp uzun uzun inlerken, "Evet," diye mırıldanmama neden oldu.

"Buraya girip çıkmamı mı istiyorsun?" Sorusuna verebildiğim tek yanıt, başımı aşağı yukarı sallamak oldu. Parmaklarıyla girişimden taşıdığı suları şiştiğini hissettiğim tepeme taşıyarak tepemde yarattığı ıslaklığı parmak uçlarıyla şekillendirdi. O beni okşadıkça, bir girdap şiddetle bedenimin etrafında dönüyor, beni usul usul içine doğru çekmeye başlıyordu. "Cevap ver, sevgilim."

"Evet," diyerek bir elimi bileğine koydum ve elini itip parmaklarını tepemden uzaklaştırarak vajinamın girişine indirdim. "Buraya girip çıkmamı istiyorum."

Parmakları tehditkâr bir şekilde yeniden girişime indiğinde bedenim kasıldı, sırtımı soğuk duvara yasladım ve gözlerimi Gurur'un yüzüne dikip, "Gurur," diye fısıldadım.

"Ağzımı dayayıp içmek istiyorum seni," dediğinde, bu beklenmedik cümle kaskatı kesilmeme neden oldu ama Gurur durmadı, bir yılan gibi bedenimin altına kaydı. Su hâlâ üzerimizde şiddetle akıyorken, bir bacağımı tutup omzunun üzerine koyarak iç çamaşırımı yana çekti. Vajinama çarpmaya başlayan sıcak nefesleri kontrolümü yitirmeme neden olsa da son irade kırıntısıyla saçlarına dokunup onları çekiştirmeyi başarabilmiştim. Burnunu vajinamın çizgisine sürterken gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı; şimdi su yalnızca saçlarına çarpıyordu ve dizlerinin üzerindeki bu adamın bacaklarımın arasına sunduğu görüntü kalbimi delip geçiyordu.

"Büyüleyici güzellikte," dediğinde nefesi orada daha da yoğun toplandı. Gurur dudaklarını oraya bastırıp, diliyle çizdiği patikayı dudaklarıyla dağıtmaya başlamadan önce, "Sen de büyüleyici güzelliktesin," diye fısıldadı. Daha sonra dili, vajinamı iki yana ayırıp içine dalarak tepemi yakaladı ve tepem, onun ıslak dilinin darbeleriyle sertçe ezilmeye başladı. Müthiş bir inleme isteğiyle kafamı kaldırıp dişlerimi sıkarken, parmaklarım da aynı anda onun gür saçlarını sıkıyordu.

Saniyeler akıp gidiyor, ben hiç durmadan inliyordum ve Gurur'un dili hiç durmuyor, girişime iniyor, girişimde biriken suları toparlayarak tepeme çıkarıyordu; beni şiddetle emip yalarken bir insanın ağzıyla nasıl bu kadar çok şeyi yapabileceğini sorguluyordum. Dili her yerimdeydi, girişimi zorluyor, tepeme ulaşıyor, ağzı beni genişçe aralanarak içine alıyordu. Kalçam farkında olmadan hareket etmeye başlamıştı, bedenim istekle kavrulurken vajinamı onun ağzına yaslıyordum. O da ağzına yaslanmamdan memnunmuş gibi ara sıra dudakları tam orada yukarı kıvrılırken beni tüketmeye devam ediyordu.

Gözlerimin önünde bembeyaz ışıklar parlarken başımı mermer duvara daha sert yasladım ama Gurur çekilmedi, saçlarını sertçe, koparır gibi kavrıyor oluşumu hiç umursamadı. Bir diğer bacağımı da omzuna aldığında, şimdi bedenim havadaydı, bacaklarım Gurur'un omuzlarının üzerinde duruyordu ve ben duvara sırtım yaslı hâlde Gurur tarafından parçalara ayrılıyordum. İnleyerek, sert nefeslerini bırakarak, bazen tükürüp bazen de diliyle aralayarak yiyip bitirdiği vajinam artık bir kalpten daha şiddetli atıyordu.

CamScanner ile tarandı

Topuklarım Gurur'un sırtından aşağı sarkarken artık çırpınıyordum ama beni omuzlarında öyle rahat tutuyordu ki, düşecekmiş gibi de hissetmiyordum. Ellerini kalçalarımın altında koymuş, kalçalarımı yukarı itiyor, vajinamı ağzına yaslayarak beni âdeta kana kana içiyordu.

"Gurur," diyebildim, sonrası karman çorman kelimelerdi, dudaklarımdan dışarı döküldüler ve aklıma asla tutunamadılar. Bilincimin dışına itilmişim gibi kelimeler savurarak inlerken devamlı akıyordum. Bedenim titriyor, sırtım mermer duvardan kayıyordu ama kalçalarımı kavrayarak beni omuzlarına yaslayan Gurur, düşmeme izin vermiyor, her bir parçamı içmek ister gibi, boşalıyor oluşuma rağmen ağzını oradan ayırmıyordu.

Dilini son kez sürttüğünde, bilincimin dışında kalan sadece kelimeler değildi. Ben de dışarı sürüklendiğimi hissettim. Bilincimin, bedenimin, her şeyin dışındaydım ama o hâlâ içimdeydi; ben bende değilken bile, o benimleydi, bendeydi.

Dudaklarını yalayarak bana alttan bir bakış attı ve düşmemek için saçlarına tutunduğumda güldü; bacaklarım sırtından aşağıya ona ait kanatlar gibi sarkıyordu.

"Tadını seviyorum," dedi buz sıcağı gözleriyle beni soğuk soğuk yakarak. "Bu gece uyumadan önce atıştırmalık tatlı bir şeyler yememe gerek kalmadı. Şerbetin ağzımda, baldan daha yoğun."

Bu, beni kucağına almadan önce kurduğu son cümleydi. Nedense ona dokunmama izin vermedi. Daha sonra, ona dokunmamı istemediğinden değil, dinlenmemi istediğinden ona dokunmama izin vermediğini anladım. Bunu anladığımda, sırtımı onun göğsüne yasladığım uykulardan birindeydim. Rüyamda dört bir yanı gül goncalarıyla kaplı bir bahçede oturuyorduk, başım omzundaydı ve şehrin bizi içine almayan yerlerinde çakan şimşekleri izliyorduk.

Zaman henüz bizim lehimize akıyordu.

Uykumda, uyuyor olduğumu, duymayacağımı bildiği hâlde, "Zeliha, ben seni çok seviyorum," deyip durmuştu. Duymuştum. Duymadım sanmıştı. Omuzlarımı, kollarımı, yüzümü, saçlarımı öpmüş, durmadan tekrarlamıştı. "Ben bir insanı nasıl bu kadar çok sevebiliyorum?"

Gülümsedim, insan uyuyorken de duyabiliyormuş, insan uyuyorken de gülebiliyormuş. Bunu da ondan öğrendim.

Güneş doğdu, ay yavaşça geldi ve güneşin gökyüzündeki yerini aldı; bir kadın bir kitabın kapağını kapattı, bir küvetin içine akan su birden

taştı ve zemine yayılmaya başladı, bir kurşun bir insanı deldi, kan her yere aktı; bir tren şehir garlarının birinde başlayan hareketini, bir başka şehrin garında sonlandı. Bazı insanlar ayrıldı, bazıları barıştı, bazıları birbirlerini son kez gördüğünün bile farkına varmadı.

Dudaklarımdaki gülümseme, üç katlı sefertasının üç katını da onun için yaptığım yemeklerle doldurana dek hiç silinmedi. Saat akşamın dokuzuydu, bu gece gelmeyecekti, tesiste işleri uzamıştı ve o gün Devran'ın sefertasındaki yemekleri koskandığını fark ettiğimden beri aklımda onun için böyle bir şey hazırlamak vardı. Onun için İzmir köfte yapmıştım, şehriyeli pirinç pilavını seveceğine de emindim. Tatlı konusunda çok iyi olmadığımdan, kolay olan ama tadının da iyi olacağına emin olduğum ekmek tatlısından yapmıştım.

Leon ile Pars'ın mama kaplarını mamayla doldurup, su kaplarını da temizledikten sonra siyah kabanımı giydim. Şemsiyemi, anahtarlarımı ve vestiyerin kenarına bıraktığım sefertaslarını alıp evden ayrıldım.

Binadan çıkıp sokaklara karıştım. Süleyman Demirel heykelinin önüne inene dek tenha sokaklarda yürümek zorundaydım. Heykelin önüne indikten sonra bir taksi çevirmeyi düşünüyordum. Evin çaprazında kalan taksi durağı boş olmasaydı, binadan çıktığım an taksiye binecektim ama şans benden yana değildi, taksi yoktu ve caddeye dek inmek zorundaydım. Zamanın içinde bir roman sayfası gibi süzülmeye başlamadan on beş saniye öncesiydi. Heykelin önüne iki dakika içinde inecektim ama önümde duran büyük, pahalı olduğu belli olan ama çoktan hurdaya çıkacak hâle gelene dek çarpılmış minibüs önümde durduğunda, düşünmek için zamanım olmadığı apaçık ortadaydı.

Bir el bana uzanırken her ihtimali düşündüm; tüm olasılıklar arka arkaya açılan sayfalar gibi açılarak zihnimi işgal etti ama hiçbir olasılığa tutunamadım; zamana tutunamadım. Bana her ne koklattıysalar, eter olmadığına emindim; daha kuvvetli bir şey olduğuna emin olduğum kadar...

Gözlerimi zar zor açtığımda, hissettiğim ilk şey sadece rüzgâr ve boşluk oldu. Bir şeyler göremedim, nedenini merak ettim ama çok geçmeden, hiçbir şey göremeyişimin nedeninin başıma geçirilen çuval olduğunu fark ettim. Kokladım, çuval toz gibi kokuyordu; oturur pozisyonda olduğumu anladım ama bedenim bana ait değilmiş gibi hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

Yere düşen adım seslerini dinlerken kafamı toplayamadım, bilincim oradan oraya sürüklenen boş bir kâğıt gibiydi; artık bir roman sayfası bile değildi. Boşluktu.

"Sonunda tanışma fırsatımız oldu," diyen kişinin sesi tanıdık değildi, çok geçmeden canımı yakan bir el hissettim, saçlarımın köklenmesiyle birlikte kafamdaki çuval çekildi ve toz kokusu beni öğürtüp öksürtmeye başladı.

Kaybolmuş bir yön algısıyla kafamı kaldırıp etrafıma baktım; gözümü alan bir ışık sonunda beni sesin sahibine ulaştırdı. Işığı ona bakmam için gözüme tuttuğunu o an anladım. Bana her ne verdiyse, yön algılarımı kör etmek için verdiği kesindi.

Bir an, karşımda gördüğüm yabancı adamın kimliğini kafamda oturtamadım. Onu daha önce hiç görmemiştim. Yaşlı sayılırdı, elden ayaktan düşecek kadar yaşlı değildi ama babamdan on yaş kadar büyük olduğunu düşünmüştüm. Onunla ilgili ilk düşüncem buydu, daha sonra düşüncelerim etrafa dağıldı ve boğazımda düğümlenmiş sesimi açmak için öksürerek, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Gözlerime bak," dedi adam, yüzüme tuttuğu ışığı aşağıya indirip, bana doğru birkaç adım atmadan hemen öncesinde. Yüzüme doğru eğilmesiyle irkilerek sırtımı sandalyeye bastırdım ve o an, ellerimin de ayaklarımın da bağlı olduğunu fark ettim. Panik bir dalga gibi yükselerek beni içine alıp boğmaya başladığında, ayaklarımdaki halatların aksine, hemen arkamda bağlı olan el bileklerimde hissettiğim demirin soğukluğu, beni kelepçeyle bağladığını anlamı sağladı. Gözlerimi kaldırıp adamın gözlerine baktığımda içimi yırtıp geçen tanıdıklık hissi donmama neden oldu. "Bu gözler sana tanıdık geldi mi?"

"Sen..."

"Gözlerini benden almış, değil mi?" diye sordu dudaklarında adi bir gülümsemeyle.

"Ne istiyorsun benden?" diye sorarken panik birdenbire geri çekilerek yerini bir yırtıcının pençelerine bıraktı. "Neden buradayım?"

"Senden küçük bir istirhamım olacak, onu yerine getirmen şartıyla da tahliyeni sağlayacağım," dediğinde, gözlerimi adamın tanıdık hissettiren gözlerine daha büyük bir meydan okumayla diktim.

"Gurur'un beni bulması sadece birkaç saatine mâl olur."

"Gurur evden çıktığını bile bilmiyor, Zeliha," dedi, ismimi kesintisiz söylemesi içimdeki tedirginliği anlık da olsa arttırdı. "Yani bolca vaktimiz var."

"Sana benden ne istiyorsun diye sordum," diye fısıldadım.

"Basit," demesiyle, bedenim âdeta olduğu yere kilitlendi çünkü bu kelimenin ardından bir yıkım yaratılacağını biliyordum. "Gurur'u terk etmeni istiyorum."

Yetim kalan kelimeleri bilirdim; yazarlarının içinde bir şeyler ölmeye başladığında, sanki yazarları da ölürdü ve o kelimeler bir daha tamama ermemek üzere terk edilirdi. Hayatımın tıpkı yetim kalan kelimeler gibi yarım kalmasından korktuğum hiç olmamıştı. Çünkü ben de her insan gibi, bazen hiç ölmeyecekmişim, bazı şeyler hiç bitmeyecekmiş, hiç sona ermeyecekmişim gibi yaşardım. İnsan bir şeyin sonunda durduğunu, o şeye veda etmeden anlamıyormuş; bazen veda etmek bile sona erdiğine inanmaya yetmiyormuş. Bazen sona erdiğini anlamak için, veda ettiğin şeyden sonsuza dek ayrı düştüğünü anlaman gerekiyormuş.

Başıma bir çuval geçirilerek getirildiğim bu izbe deponun içinde bileklerimde ip izleri görülürse, muhtemelen Gurur her şeyi anlar diye bileklerime iz bırakmayacak büyük kelepçeler takılmıştı. İskemlenin üzerinde oturmuş, ellerim arkaya doğru kelepçeliyken Gurur'un gözlerinin karanlık bir gölgesini anımsatan gözlere bakıyordum. Uzun, boynuna dek inen sakalları vardı ve üzerindeki kıyafetler eskiydi, paltosu yırtık pırtıktı.

Önüne bir sandalye çekip sandalyenin sırtını önüne alarak tam karşıma oturdu ve "Ben de seninle böyle tanışmak istemezdim," dedi. "Ama madem şimdi karşı karşıyayız, Sevgili Zeliha, söylediklerimi yapman gerektiğinin farkına vardığını düşünüyorum." Kaşlarımı çatıp sertçe yutkundum. "Buradan çıkıp koşarak Gurur'a gidebilirsin," dediğinde gözlerimi kaldırıp yeniden ona baktım. "Ona her şeyi anlatırsın. Malum, sizin aranızda sırlar uzun süreli olmuyor. Gurur sizi bu pislikten kurtarır sanıyorsun ama bir komandonun babası ihanet etmişse, o komandoya ne olur, hiç düşündün mü?"

İhanet etmişse mi? Ne demek istediğini anlayamadığım için ona bakakaldım.

"Sana terör saldırılarıyla ilgim olduğunu söylesem, tepkin ne olurdu?" diye sorması, kanımın birdenbire ters yöne akmaya başlamasına neden oldu.

CamScanner ile tarandı

Dirseğini sandalyenin sırtlığına koyup, elini yanağına bastırdı ve bana gülümsedi; gözlerinde acıma yoktu, sadece alay vardı, söylediği her şeyi önceden kurgulamıştı. Planında tek bir açık bile yoktu. Bunu yapabilecek güçte olduğunu görebiliyordum.

Haklılığı içimde bıçak gibi ilerlemeye başladığında, Gurur'un babası derin bir nefes alarak, "Türk askerinin kanı bozuk olmamalıdır, Zeliha. Görüyorsun ki ben katliamların mimarı bir babayım, katliamlar benim damarlarımda dolaşıyor ve benim damarlarımın aynısını Gurur da taşıyor. Ne kadar sadık bir asker olursa olsun, benim kimliğim ortaya çıktığında onu o yapan komandoluk görevinin sonlanmayacağını mı sanıyorsun?"

Her bir kelimesinde, bir şeyimi kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

"Gurur da bilir bunu, ona her şeyi anlatmadan böyle bir ihtimalden bahsetsen bile yüzünden çekilen kanı görürsün. Benim kimliğim, Gurur'un örtbas edip, sizi kurtaramayacağı kadar büyük önem arz ediyor. Eğer onu terk etmezsen, onu sadece askerliğinden değil, hayatından da edersin. Tüm hayatı bir hücrede ve atıp duran mahkemelerde geçer. Benimle hiç ilgisi olmadığını kanıtlamak için yıllarca uğraşır, sonunda aklanıp çıksa bile bir daha dağların sınırlarına girebilir mi sanıyorsun? Peki ya onun bir terörist olma ihtimalinin bile ona nasıl eziyet edeceklerini bilmen için yeterli mi? Çünkü ben Türkiye'nin seksen bir ilinin, otuz yedisine, en kalabalık yerlere, en çok Türk'ün kanının akacağı yerlere ölümü yerleştiren o örgütün komutanlarından biriyim. Zor olmadı aralarına girmek. Ama oğlumun bir komando olduğunu bilmeleri, gözlerinin dönmesine yetti. Beni başlarına buyur ettiler. Söyle, Zeliha. Benim geldiğim bu rütbe yüzünden Gurur'a neler yaparlar? Ne zaman ülkede kan dökülse, sebebi ben olacağım. Gurur benim oğlum, bu öğrenildiğinde, söylesene, ona neler olacak?"

"Yaptıklarının bedelini neden Gurur ödesin ki? Muhtemelen terör örgütü üyesi olduğunu bilmiyordur bile."

"Bilmiyor ama benim kanımı taşıyor. Bir asker ya da polis olabilmek için sicilinin tamamen temiz olması gerekir. Ailenden birinin bir terör örgütüyle bağlantılı olduğu, daha da enteresanı, o örgütün komutanı olduğu ortaya çıkarsa, neler olurdu? Araştır. Seni manipüle etmiyorum, araştır ve öğren."

Bir sigara yaktığında, "Her zaman mı o örgüttendin?" diye sordum sessizce, içimde dağılan her bir düşüncenin ucunda alev yanıyor, o alevler ilerleyip düşüncelerimin tamamını sararak yangın çıkarıyordu.

Sigarayı dudaklarından dışarı bırakırken, "Değildim," dedi sadece. "Bir zamanlar ben de sizdendim. Dedim ya, aralarına sızmak için yine sevgili oğlumun rütbesini kullanmak zorundaydım. Hayat hepimize iyi davranmıyor, ha?"

"Sen en başından beri mikrobun tekiydin," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı ve tiksintimin katlandığını hissettim.

"Ve sen, damarlarında benim mikrobumu taşıyan bir adama âşık oldun. Öyle değil mi?"

"Onu mahvettin," dedim sesim çatlarken. "Onu öyle çok mahvettin ki... Çocuk olamadı, o senin yüzünden bir çocukken adam olmak zorunda kaldı. Ekmek arabalarının hikâyesini bile bilmiyorsun, değil mi?" Gözlerimden bir damla yaş düştüğünde kafamı omzuma yatırıp gözlerinin içine merhamet dilenir gibi baktım. "Onu daha ne kadar mahvedeceksin? Beni elinden alırsan, o ne yapar?"

"Sana bir teklif sunuyorum işte. Asker olmaya kaldığı yerden devam eder. Asıl sen onun elinden askerliğini alırsan, o zaman Gurur ne yapar, Zeliha? Hele bir de... Bir de bir sivili öldürdüğü ortaya çıkarsa... Diyelim ki sadece askerlikten menedildi, düştü, yok edildi, peki ya öldürdüğü sivil? Yanına mı kalacak sanıyorsun?"

"Bunu ona neden yapıyorsun?" diye fısıldadım, sesim düşmüştü, tıpkı ruhum gibi. Cehennemin her zaman kötülerin gittiği bir yer olduğunu sanmıştım. Kahraman Özdağ, babam, bana öyle öğretmişti. Ben kötü biri miydim? Neden cehennem ateşleri tarafından sarılıyor, bir şeytan tarafından işkence görüyor, yaşarken ölümü tatmak zorunda kalıyordum?

"Öldürmek zorundasın, Zeliha, yaşayabilmek için. Gurur seninleyken güçlü, seninleyken bolca hata da yaptı. Eğer onun hayatına girmeseydin, beni öldürmek için gelecekti. Ölüm ensemde yaşadım, bir komandonun ellerinden kurtulmak, bir çocuğun ellerinden kurtulmaya benzemez. Üstelik inan, o bir çocukken bile ölümüm olacağını hissettirirdi bana. Esecekti, yağacaktı, yok edecekti beni. Sonra sen geldin. Hassas eti oldun onun, ben ölmedim, sayende yaşadım, sayende katliamlar devam ediyor, sen beni yarattın Zeliha ama aynı zamanda Gurur'u da yaşatıyorsun. Sen biraz daha ayak altında olursan, tekrar aklına düşe-

CamScanner ile tarandı

ceğim onun. Peşime düşecek. Ama sen gidersen, o tıpkı salak Hakan gibi bir meczuba dönüşecek, tek hayali sen olacaksın, uzun süre seni unutamayacak. O sırada kaçmam için fırsatım olacak. Sayende insanların kanı dökülmeyecek, Gurur şanlı bir komando olarak yoluna devam edecek ve sen de bir veterinerin ölümüne sebep olmamış gibi hayatına döneceksin."

Gözlerimden yaşlar boşalırken ifadesizce, "Keşke o gece seni öldürseydi," diye fısıldadım.

"Keşke," dedi alayla gülüp, sigarasının dumanını dışarı üfleyerek. "Belki bir şansınız olurdu. Unutma, Zeliha. O gece hiç yaşanmamalıydı."

"Sensin," dedim gözlerimdeki yaşlar sessizce boynuma dek akarken. "Veteriner ölümlerinin arkasında da sen varsın."

"O gece, Zeliha," dedi ve bir an gözlerimiz buluştu. "O veteriner öldü mü sanıyorsun?" Dudakları yukarı kıvrılınca kalbimden yükselen haykırışın dudaklarımdan da döküleceğini sandım. "Gurur bile ölmesine şaşırmıştır. Söylememiştir ama sana. O gece o veteriner ölmemişti. Gurur arkasında profesyonel bir düzenek bıraktı ve ben de son darbeyi vurdum işte. Gurur çıkmadan önce alarm çalıştırdı, nasıl bir bok olursa olsun, veterinerin yaşamasını istedi. Ceza bile alacak olsa, birini ölüme terk edebilecek biri değildi. Benim dışımda birini..."

Dudakları yukarı kıvrıldı. Kalbimden dışarı bir zehir süzülüyordu sanki.

"Elimde veterinerin Gurur tarafından öldürüldüğüne dair görüntüler var. Adnan denen uyanık temizlikçilerinin harekete geçeceğini, her şeyi yok edeceği biliyordum. Veteriner henüz ölmemişken ve sağlık ekipleri oraya gelmemişken, görüntüleri aldım, sonra da veterinerin işi bitti. Şimdi git, Cenan denen karıya, Hakan denen salağa, oğluma bunu anlat. O görüntüler varken, gökten yere tanrılar yağsa, hiçbiri Gurur'u kurtaramaz."

Gurur, birini öldürmemişti.

Gurur, bir sivili öldürmemişti.

Gurur, bir cinayet işlememişti.

Gurur'un hayatı yıkılıyordu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Bir anıya sürüklendim ama sadece anlıktı. Arabadaydım, uyuyordum, bilincim kapalıydı ve her şey bir anıdan ibaretti. Gurur telefonda, *"Nasıl olabilir bilmiyorum,"* diyordu, uykum daha da derinleşiyordu ve yanımdaki yabancıdan korktuğumu hissediyordum. *"Adnan, bilmiyo-*

rum. Ölmemeliydi. Bunu nasıl yaptım bilmiyorum, hesapta bu yoktu, ölmesi yoktu." İşte bunlar, aylardır zihnimde uyuyan, rüyalarıma ait olduğunu sandığım, onun sesinden okunmuş cümlelerdi. Adnan ona her ne dediyse, *"Yalan söylemiyorum,"* demişti sessizce.

Sonrasını hatırlamıyordum, rüyalarımdan bile çekilmişti sesi ama içimden bir ses, şu cümleyi kurduğunu söylüyordu: *"Birini öldürecektim ama onu değil."*

Oysa o gece, herkes orada Gurur'un birini öldürdüğüne inanıyordu. Herkes birini öldürdüğünü düşünüyorken onun bu denli soğukkanlı görünmesi, bundan mıydı?

Gurur'a her şeyi anlatsam bile artık çıkış yolunun olmadığını görebiliyordum. Ailenizde bir terörist varsa, değil şanslı bir komando olmak, hiçbir şey olamazdınız. Gurur'un tüm hayatı, babasının parmaklarının ucunda şekilleniyordu ve o hayatın tam ortasında, babasının şekillendirdiği şeylerden bir tanesi de bendim. Şimdi gidip Gurur'a her şeyi anlatsam, neler olurdu? Düşüncelerimi okumuş gibi güldü.

"Gurur beni bulmadan, görüntüler Ufuk Arslan'ı bulur," dedi. "Hani şu karizmatik, Cenan'ın götünde dolanıp duran komiser var ya, o. Zaten Hakan'ın ekibinden öyle bir şüpheleniyor ki, o görüntüler sayesinde savcı ile birlik olup Gurur'u idam etmeden idam eder."

Derin bir nefes aldı, bana düşünmem için sadece aldığı nefes kadarlık bir zaman tanıdı. Nasıl da aptaldım. Gurur'un yaşam ektiğimi sandığım hayatına ölüm ekmiştim. Kanım damarlarımda iltihaplı akıyordu sanki, dudaklarımı aralasam dışarı kelimeler değil, bir öksürük büyüklüğünde kan dökülecekti. Tüm ihtimallerin önü tıkalıydı, labirentin sonu yoktu ve ben sonu da başı da tıkanmış bir labirentin tam ortasında durmuş, labirentin duvarları arkasında bana seslenen Gurur'un sesini dinliyordum. Aramızda duvarlar varken sesine karşılık vermek mi olurdu acımasızlık, yoksa bana bağıran bir adama susmak mı?

"Bir karar vereceksin, Zeliha," dedi Gurur'un çocukluğunu ateşe atan adam. "Ya Gurur'u terk edip ona özgürlüğünü ve onu hayata bağlayan askerlik mesleğini armağan edeceksin ya da onunla kalacaksın ve özgürlüğü yok edilip, onu hayata bağlayan damar koparıldığında bir de seni arkada bırakmak zorunda kaldığı için çekeceği vicdan azabını ona yine sen kendi ellerinle armağan edeceksin. Seçim senin. Gurur ile birlikte binlerce masum insanı da kaderine terk edeceğini sakın unutma."

CamScanner ile tarandı

"Yakalanmaktan korkmuyorsun," dedim bomboş bir sesle. "Çünkü şimdi yakalansan bile bunu senin için yapacak başkaları var, değil mi?"

"Tam da düşündüğüm gibi, çok zekisin." Gülümsedi. "Bu bir intikam oyunu, Zeliha. O benden canımı istedi, benim de ondan tüm hayatını alabilmek için bir kumar oynamam gerekti. O kumar masasına sen de oturdun. Artık elimde sadece onun her şeyi olan askerliğini yakmak yok, sen de varsın. Eğer onu kurtarmak istiyorsan, önce onu yokluğunla öldürmen gerek."

Bir evin tüm camları, bu adamın kelimeleriyle patladı; o evin içinde Gurur vardı ve dışarıda zemheri ayaz esiyordu. Öyle çok seviyordum ki onu, camların içine ellerimi sokacak, parçalanan ellerimin kanıyla onu ısıtacak kadar. Ve biliyordum, o da beni öyle çok seviyordu ki, bedeninde bir kurşun yarası bile açılsın istemiyordu. Çünkü biliyordu, onun bedeninde açılan bir kurşun yarası bile benim bedenimde kanardı.

Beni ona olan aşkımdan vurdular.

Ve ben, onun için, onun uğruna, ona, hükmen mağlup edildim.

29. YAN YANA ve YANA YANA

♪: Çağan Şengül, Ben Sana Vuru Edemem

Bazen birinde kalabilmek için, ondan gitmen gerekir.

Bunu fark ettiğimde yirmi üçümün sonlarındaydım.

Karşımdaki adamın ciddi olduğunu anlamak için çok düşünmeme gerek yoktu. Karşılaştığımız geceyi bile bilen birini oyunlarla kandıramazdım. Her şeyi düşünmüştü. Birçok şeyi bildiğine göre, demek ki ona yardım eden çok fazla insan vardı.

"İlk işin olanları ona anlatmak olacak çünkü sizde işler böyle işliyor. Birbirinizden pek de bir şey gizleyemiyorsunuz," dediği ânı hatırladım, artık yüzüne bakamıyordum. "İşleri zorlaştırırsan, Zeliha, ben de senin için işleri zorlaştırırım. Baban, kardeşin, annen, tüm ailen yeni hedefim hâline gelir. Benim için insanları harcamak zor değil, biliyorsun. Ben kendi oğlumu harcadım. Seni harcamam mı sanıyorsun?"

Ona, "Bana zaman ver," demiştim, ondan istediğim zaman değildi.

Ondan istediğim, onu oyalarken yakalayacağım küçük bir fırsattı. Bir şekilde onu püskürtmenin bir yolu olmalıydı ama bunun için önce onun elinden kurtulmam gerekiyordu; onun elinden kurtulurken onu çok korktuğuma da inandırmalıydım. Evet, korkuyordum ama sandığı kadar büyük bir korku değildi. Beni oğlunu kullanarak mağlup edebileceğinin farkındaydı, evet, mağlup olduğumu ilklerimde de hissetmiştim ama savaş henüz başlamamıştı.

Beni savaş meydanına çekip ilk hamleyi yaptıktan sonra beyaz bayrağı kaldıracak biri sanıyorsa, yanılıyordu.

Gurur'un hayatını mahvetmezdim ve bir başkasının da mahvetmesine izin vermezdim. Düşünmek zorundaydım, mantığım her noktadan çalışmalıydı. Konuyu Gurur'a söylemeden halledebilmenin yolu nereden, neyden geçiyordu? Gurur, bir teröriste boyun eğmezdi, babasının bir de vatan haini olduğunu öğrenecek olursa onu hiçbir şey durduramazdı; ben de buna dahildim. O yüzden Gurur'a bir oyun oynayacağız

CamScanner ile tarandı

diyemezdim, bu cümleyi kurduğum an aslında onun hayatıyla kumar oynamış olurdum.

Bana daha soğukkanlı olabilecek bir yoldaş lazımdı.

Gözlerimden devamlı akan yaşlar, o minibüsün içinde akmaya devam ettiler. Babası tek kelime etmedi, tam karşımdaki koltuğa oturdu ve minibüs tenha yollarda ilerlerken, "Bu kadar ağlamamalısın," dedi. "Gözlerin şişerse bir terslik olduğunu anlar. Tekrar ediyorum. Niyetin olan biteni ona anlatmaksa, büyük hüsrana uğrarsın. Sen nasıl ki onu tanıyorsan, ben de onu tanıyorum. Vatanını oyunlara alet etmez. İşin sonunda yanan yine o olur."

"Biliyorum," dedim tükürür gibi. Bileklerimi özgür bırakmasına rağmen sanki hâlâ kelepçeler takılıymış gibi birbirine yaslı duran bilek içlerim ağrıyordu.

"Tim'den ya da Hakan'dan yardım istemeye kalkacak olursan diye söylüyorum, kılıma zarar verilirse tüm basın organlarında saniyeler içinde Gurur'un cinayetine dair görüntüler yayımlanacak ve kimliğim anında ifşa edilerek askerliğine ket vurulacak." Kelimelerinde tek bir yalan olmadığı belliydi, gözlerimi gözlerine diktim ve ilk kez bu gözlerden nefret ettim.

Oysa bu gözlerin birebir aynısına âşıktım.

Onun gözleri, Gurur'un gözlerinin aksine daha nefretle yüklü bakıyordu, daha alaycıydı, daha caniydi; Gurur'un buz gibi bakan gözlerinin aksine cehennemden daha sıcak görünüyordu. Sanki onun gaddar gözlerinde volkanlar patlıyordu.

"Bunları kırk bin kez söyledin zaten," dedim burnumu çekerek. Gözlerime bir boşluk yerleştiğinde, yüzümde dolaşan bakışları keskinleşti.

"Bir çıkar yol arıyorsun."

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum sertçe. "Öylece kabullenmemi mi?"

"Zaman istedin."

"Düşünmek için. Bir karara varmak için. Bu kararı verene kadar Gurur'u buna sürükleyecek kadar çocuk mu sandın sen beni? Benim ayağıma geldiğine... Pardon, beni zorla alıkoyduğuna göre en büyük umudun benim. Ben kararımı vermeden harekete geçmeyeceksin çünkü Gurur yanarken seni de yakacak, biliyorsun. O yüzden içim rahat. Ben karar verene kadar ona hiçbir bok yapamazsın."

"Zeki olduğunu tekrar söylemekte fayda var. Ama unutma, Gurur beni ateşe atarken kendisi daha büyük ateşlere düşecek. Bu gerçeği aklında bulundurman kararını verirken sana yardımcı olacaktır."

"Peki ya ayrılmazsam?" diye sordum. "Madem bana gebesin, ondan ayrılmazsam, kendini de yakmamak için ateşleri ondan uzak tutmayacak mısın?"

Sinirlendiğini görünce midem düğümlendi. "Çapraz sorguda mıyız yoksa?" diye sorarken sesindeki alay beni tiksindirdi. "Zeliha, zaman geçtikçe Gurur bana biraz daha yaklaşıyor. Sonunda zaten yanacağımı görebiliyorum. Peşimde olduğunu biliyorum. Ondan kurtulabilmemin yolu ya onu oyun dışı bırakacak kadar meşgul etmek ya da ateşe atmak. Bu oyunu o başlattı. Beni öldürmek için gözü döndü, eğer bu olmasaydı ona bulaşmazdım. Sana dedim, onu biraz oyala ve ben de siktir olup gideyim. Sonra istersen barışırsın, umurumda bile değil."

"İnsanlara zarar veriyorsun ve öylece gitmene izin vereceğim, öyle mi?"

"Gurur için. Üstelik bana yardım etmezsen, Gurur'u hemen ateşe atmasam bile onlarca masumu seve seve ateşe atarım. Senin fitilini ateşlemek kan dökmekten geçiyorsa eğer kızım, inan bana ben kan dökmeyi çok küçük yaşlarda öğrendim."

Beni dört bir yandan sıkıştırıyordu. Sessizce, "Bunu hemen yapamam," dedim. "Bana zaman vermek zorundasın. Bu sandığın kadar kolay değil." *Seni saf dışı bırakmak sandığın kadar kolay olmayacak,* diyemedim. *Seninle savaşa girmeyi göze alabilmem için zamana ihtiyacım var,* diyemedim.

"Birilerini bu işe karıştırırsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama merak ediyorum, birine bunu söylesem bile senin bundan nasıl haberin olacak?" diye sorarak zarfı ortaya attım.

İçeride bir hain mi vardı? Tesiste her gün göz göze geldiğim onlarca askerden biriyle mi görüşüyordu? Muhbirleri her yerde olabilirdi. Belki de bir asker değildi, bir sivildi, belki çevremizdeydi belki de değildi.

"Gözlerim de kulaklarım da ellerim de her yerde ama düşündüğün gibi düşmanı öyle çok da içeride arama," dedi, sesindeki dürüstlük beni şaşırttı. "Ben Tim'deki heriflere güvenip sırt yaslayacak biri gibi mi duruyorum? Bir askere asla güvenmem çünkü konu vatan olduğunda kendi kafasına sıkacak adamlar, sanıyor musun ki bana yardım eli uzatırlar?"

CamScanner ile tarandı

Gözlerinin içine uzun uzun baktığımda, "Ama Tim sana yardım eli uzatır," dedi. "Ama o yardım elini tutarsan, Gurur'un infaz kararının altında imzan parlar."

Tim'in yardım elini tutmamamı söylemişti. Bir başkasının yardım elini değil.

Kendimi sakinleştirmeyi denedim, ağlamamı durdurabilmiştim ama zihnim hâlâ aralıksız çalışıyordu. Bunu karşımda duran adama çaktırmamaya çalışsam da endişemi de, devamlı çatışarak çıkar yol bulmaya çalışan düşüncelerimi de görüyor gibi bir hâli vardı.

"Çok korkusuzsun," dediğimde gözleri gözlerime pençe gibi geçti. "Ya da çok büyük bir korkak olduğun için bu kadarını göze alabiliyorsun."

"Bu kadarını göze alıyorum, evet," dedi alayla. "Ve bak, gördün mü? Söylediğim her şeyi yapacaksın çünkü buna mecbursun. Bazen güç, en güçsüz sanılanın elindedir."

"Gerçek gücün bu olmadığını seninle tartışacak değilim."

"Güçsüz taraf olduğun için tartışmak istememen normal."

"Ne demiştin?" diye sordum tam gözlerinin içine bakarak. "Bazen güç, en güçsüz sanılanın elindedir."

Bana, ona doğrultulmuş bir silaha bakıyormuş gibi baktı. Gözlerindeki tedirginliğin sebebi gözlerimin tetiğin üzerinde duruyor oluşundan olsa gerekti. Gözümü kararttırsam olabilecekleri düşünmüş olmalıydı, elbette bunun için bir planı zaten vardı ama gözüm kararırsa, planı olsun ya da olmasın, zarar göreceğinin farkındaydı.

"İnebilirsin," dedi bana. "Yapman gerekenleri unutma."

Eskiden Gurur'u sevmekten korkardım, şimdiyse Gurur'u sevdiğim için korkuyordum.

Başta kendi adıma korkarken, şimdi korktuğum her şey onun adınaydı. Konu o olduğunda, kendimi arkada bırakmaktan korkmuyordum; onu arkada bırakmaktan korkuyordum.

Araçtan inmeden önce son kez onun tanıdık hissettiren ama bir yabancıdan da fazlası, bir cani olan gözlerine baktım. Gurur'un buz sıcağı gözlerini ne kadar seviyorsam, bu adamın cehennem gibi bakan gözlerinden o kadar nefret ettim. Gözlerimde nefreti gördüğünü biliyordum. Elinden sevdiği bir şeyi alındığında herkes böyle bakardı.

Araç beni alıkoyduğu yerde bıraktığında ve son sürat geceye karıştığında, birkaç saat öncesi yüzüme tokat gibi vurmuş oldu. Yerde sefertasları vardı, onun için yaptığım yemekler etrafa saçılmıştı. Birden kendimi

o kadar çaresiz hissettim ki, bunu kelimelerle bile ifade edemeyeceğimi fark edip yere çöktüm. Dizlerimi karnıma bastırarak yere düşüp etrafa saçılan yemekleri izlerken tekrardan ağlamaya başlamıştım.

Ağlamanın çare olmadığını çok küçük yaşlarda öğrenmiştim. Kötü anılar öğretmemişti bana bunu, babamdı öğreten; karşıma geçip benimle yapacağı ilk mantıklı konuşmasını yapmış, ağlayarak bir şeyleri halledemeyeceğimi, yok edemeyeceğimi söylemişti. O zamanlar gözyaşlarını kolunun iç kısmına silerek onu dinleyen küçük bir kızdım. Şimdi de babama ihtiyaç duyuyordum.

Kahraman Özdağ karşıma geçip, hiçbir şeyi ağlayarak çözemeyeceğimi söyledikten sonra bana bir yol gösterseydi olmaz mıydı?

Bu yemekleri onun için yapmıştım. Onun gözlerindeki mutluluğu görebilmek için. Koskoca bir adam olmasına rağmen bana bir çocuk gibi bakan gözlerinde mutluluğu görmek istemiştim. Şimdiyse o gözlere acıyı bırakmamı, o gözleri taşıyan adama yıkımı yaşatmamı istiyorlardı. Derimin altında bıçak gibi ilerleyen bu his, beni daha çok ağlattı ve hüngür hüngür ağlarken sadece yere saçılan yemekleri izledim.

Gurur'u mutlu edebilmek çok kolaydı ama biliyordum ki Gurur'u üzmek de çok kolaydı; konu bensem mutluluk ve hüzün ona daima bir adım yakındaydı. Burnumu çekerek yavaşça doğrulup kalktım, ikinci kez yemeklere bakmadım çünkü kaybedişimi görmeyi istemedim. Bunu kendime yediremediğimden değil, bunun beni öldüreceğini hissettiğimden yapamadım.

Eve doğru yürürken yolda rüzgâra kapılıp savrulan bir yapraktan farkım yoktu. Sokak lambalarının altından ışığın bile aydınlatamadığı karanlık bir gölge gibi geçip gittim.

Gurur, bir katil değildi. Buna bile sevinemiyordum. Biri etimi çekerek kemiğimden sökmek istiyormuş gibiydi; aynı anda o eller ruhuma da asılıyormuş gibi hissediyordum. Bir an, gözlerimden hâlâ yaşların boşaldığı bir an duraksadım ve geçmişin sayfaları hızla çevrilirken bir anı tüm gerçekliğiyle zihnimde patlamaya yol açtı.

"Ben katil falan değilim," demişti aniden, bunu hatırlamak kalbimi tekletti. O zaman, hemen arkasından kurduğu cümleler yüzünden onun bir katil olmama ihtimalini düşünmemiştim bile. Kendini savunmak için sarf ettiği basit bir cümle, başlangıcı sandığım bu şeyin aslında haykırdığı gerçek olduğunu nereden bilebilirdim ki?

CamScanner ile tarandı

"Değilsin," dedim bükülmüş dudaklarla kafamı kaldırıp oturduğumuz binaya bakarak. Binadaki bazı dairelerin ışıkları yanıyor, bazılarınınsa karanlıklar altında kalmış yani onları kendime benzetmeme neden oluyordu.

Güvenliğin önünden gözyaşları içinde geçtim ama kulübesinin içinde çay içtiği için beni fark etmedi. Ayaklarımdaki derman çoktan çekilmişti, biri geçerken koluma dokunsa, çekilmiş bir domino taşı gibi devrilerek tüm düşüncelerimi yıka yıka düşmeye başlayacaktım.

Bir plana ihtiyacım vardı. Tutarlı bir plana. Bizi kaosa değil, ışığa götürecek bir plana. Bir askere tüm geleceğini yaktıracak bir karar verdirecek değil, o askerin doğru yolda ilerlemesini sağlayacak bir plana.

Geleceğe izlerini bırakmak isteyen bir avukat olarak değil, sevdiği adamı savunan bir kadın olarak gireceğim o duruşma salonundan onu kurtarmadan çıkmaya niyetim yoktu.

Ağır adımlarım beni önce lobiye, sonra asansörlere götürdü. Yeni fikirleri ağırladığım zihnimin içinde fırtınalar esiyordu, fırtına çok kuvvetliydi ve mantıklı olabilecek tüm fikirlerin altındaki mantıksızlığı görmemi istiyor gibi o fikirleri köklerinden koparırak savuruyordu.

"Yanlış adımlar atmayacaksın," diye fısıldadım asansör katlar arasında ilerlerken. "Ne tamamen duygularının ne de mantığının esiri olacaksın. Ortak dengeyi bul. Hem vicdansız hem vicdanlı olmayı bil. Kazanmak istiyorsan önce yenilgiyi tatmalısın." Gözlerimi sıkıca yumduğumda gözlerimden süzülen yaşlar tüm yüzümü yıkadı. "Bu gece yenildin, yarın gece değil. Ondan sonraki geceler değil." Gözlerimi açmamla, asansörün kapıları kayarak açıldı ve zihnim yeni bir aydınlanmayla kozmik bir patlama yaşadı.

Kime gideceğimi biliyordum.

Kimlere gideceğimi biliyordum.

Adımlarım beni kendi evimin kapısına değil, Cenan'ın evinin kapısına götürdüğünde başka çarem yoktu. Kapana kısılmış biri tüm yolları denerdi, yol olmasa, bir oyuk yaratır, o oyuğun içinden devam ederdi. Yollar tıkanacak olursa o oyuğu yaratacaktım ama yine de Gurur'un içini bile isteye oymayacaktım. O oyukta içi oyulan ben bile olsam.

Zili çalıp titreyen ellerimi geri çekerken yüzümdeki yaşları avuçlarımın dış kısmıyla silmeye çalıştım ama yenileri anında gözlerimin çukurlarına devrilmeye başladı. Gözyaşları tenimi keserek ilerleyen jiletler gibiydi, ağlamak nasıl olurdu da bir insanın tenini böyle acıtırdı? Göz-

yaşlarım değildi de kanımdı sanki akan. Kirpiklerimden aşağı jiletler düşürüyordum.

Cenan yüzünde dalgın bir ifadeyle kapıyı açtı ve karşısında gözyaşlarına boğulmuş yüzümü bulunca afallayarak gözlerini irice açtı. Dağılmış sarı saçlarını hızlıca atkuyruğu yaparken, "Zeliha," dedi korkuyla. "Güzelim. Geç içeri. Neler oluyor?"

Hıçkırığımı yutmaya çalışırken çıkardığım garip sese kaşlarını kaldırarak, hayretler içerisinde baktı. İçeri girdiğim an kapıyı hızla kapatıp arkamdan geldi. Bir an nereye gideceğimi bilemeyerek bizimkinin bir kopyası olan evin yan tarafımda kalan koridoruna ve önümde uzanan salonuna kaybolmuş bakışlar attım. Cenan, parmaklarını omzuma bastırarak beni yavaşça salona doğru yönlendirdiğinde ayaklarımın bağı çözülmüş gibi hissettim. Sanki yere devrilip, yere su gibi yayılacaktım.

"Birine mi bir şey oldu?" diye sorarken sesi tedirgindi, sakladığı korkular gün yüzüne çıkmış gibi bana kuşkuyla baktığında dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım ve çenemin titreyişlerine engel olmaya çalıştım. "Zeliha, söyle bana güzelim. Ne oldu? Korkutuyorsun beni."

"Ben..." Titreyen ellerimi havaya kaldırıp bir süre öyle tuttuktan sonra yumruklarımı sıktım ve dudaklarımı büke büke, "Ben ona yemek yapmıştım, yemek götürüyordum," diye fısıldadım. Cenan telaşla bana bakmaya devam ediyor, üstüme gelmemek için sadece başını sallayarak devam etmemi istiyordu. "Bir araba durdu yanımda. Gözümü açtığımda bir depodaydım. Bir adam... Onun babası."

Bu kelimeden sonra hıçkırıklarım yeniden özgürlüğüne kavuştu ve sarsılarak ağlarken yuttuğum kelimelerle zar zor olup biteni Cenan'a en hızlı hâliyle anlattım. Her bir detayda benim gözyaşlarım şiddetleniyor, Cenan'ın gözlerindeki dehşet ifadesinin gölgeleri büyüyordu.

İçine düştüğüm kuyunun ne kadar derin olduğunu ona gösterdiğimde, kuyunun dibinde durup kafamı kaldırdım ve kuyunun başında durmuş beni izlediğini gördüm. Aşağı inmenin bir yolunu arıyor gibi bir süre gözlerimin içine baktı.

"Şimdi eve gidip tüm ışıkları yakıyorsun," dediğinde Cenan, gözlerimden boşalan yaşları elimin tersiyle silerek ona baktım. "Sonra evden çıkıp, binanın arkasında beni bekliyorsun."

Burnumu çekip, "Ne yapacağız? Ya delirip her şeyi mahvederse?" diye sordum "Ya fark ederse? Abla, her şeyi biliyor gibiydi. Çok karanlık

CamScanner ile tarandı

bir zihni var, yapabileceğim her şeyi biliyor gibi yapabileceklerimi anlattı bana."

"Dediğimi yap, Zeliha," dedi Cenan. "Evdeki tüm ışıkları yak ve beni aşağıda bekle. Binanın önüne sakın çıkma."

"Tamam," diyebildim, boğazımdaki ağrıyla kapıya doğru yürüdüm. Attığım her adım boşluğa saplanıyordu, ben de o boşluğa saplanıyormuşum gibi hissediyordum.

İnsan bazen düştüğü boşlukta kendini silmeye başlardı.

Bir planı vardı, bunu görmüştüm, gözleri bana bunu ima ederken tehlikelerin de orada olduğunu saklamamıştı. Dediklerini harfiyen yerine getirdim. Evdeki tüm ışıkları yaktım, evden çıkarken gözyaşlarım en nihayetinde dinmiş sayılırdı ama bedenim tir tir titriyordu. Bu titremenin sebebinin soğuk olmadığını biliyordum.

Evin içine girdiği an bile evime gitme isteğiyle donan bedenim, farkında değil miydi evin içinde olduğumun? Kendimi sokağa, yani binanın arka tarafına bıraktığımda iki gölgenin bana doğru geldiğini gördüm. Uzun gölge, kısa gölgenin elini sıkıca tutmuştu. Çok geçmeden Cenan ile Dide'nin yüzleri gecenin içinde iki farklı evredeki ay gibi parladı.

Cenan, "Bu taraftan," diyerek beni kapalı bir otoparkın girişine yürüttü. Dide sessizce annesinin yanında yürürken sessizdi, sorgulamıyor, sadece bizimle geliyordu. Kapalı otoparkın ışıklarının yanmadığını fark ettim, içerisi zifiri karanlıktı ama Cenan aracın uzaktan kumandasıyla aracın farlarının anlık yanıp sönmesini sağlayınca ne tarafa gitmem gerektiğini anladım.

Ön yolcu koltuğuna oturduğumda aracın içinde sadece saat göstergesinin ışığı yanıyordu. Cenan direksiyon başına, Dide de arka koltuğa oturdu. O sağır edici sessizlik, ilk kez gördüğüm bu hayalet araba sessizce sokağın arka tarafından dolanarak olduğumuz yeri terk edene dek sürdü.

Titreyen ellerimi dizlerime sürterken akıp giden yola baksam da baktığım yerde gördüğüm yol değildi. Gurur'u görüyordum. Bana gülümseyen yüzünü, gözlerimin içine uzun uzun bakışını, saçlarının parmaklarımın arasından kayıp gidişini, başını dizime yaslayışını, koca bedeniyle göğsüme sokulup bir çocuk gibi bana sığınışını... Tüm bunlar bir yüke dönüşerek beni tekrar ağlatmaya başladı ama bu kez gözyaşlarım sessizdi, eğer burnumu çekiyor olmasaydım Cenan da Dide de ağladığımı anlamazdı.

"Zeliha abla," diye fısıldadı Dide sessizce. "Lütfen ağlama. Neden ağlıyorsun? Seni ağlatan Gurur abiyse, anneme söylerim babamı arar, telefonu alırım ve babama onu şikâyet ederim. Babam ona kızar ve arabası hemen düzeltir."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmek istesem de bunu yapamadım. Küçük bir çocuğun beni anlamasını, gülümsemediğim için bana kızmamasını diledim. Cenan arabayı şehrin içinde ilerletmeye devam ederken gözleri bana çevrildi ve "Bu konuyu sadece ikimiz çözemeyiz," dedi, bir an korkuyla ona doğru baktım. Gözlerini bana çevirdi. Anlık bir bakışmanın ardından tekrar yola bakmaya başladı.

"Onun söylediklerini yapmak zorunda mıyım?" diye sorduğumda Cenan kaşlarını çatıp, "Hayır," dedi.

"Ama Gurur'un hayatını bitirebileceğini söyledi."

"Aksine, oynamaya çalıştığı bu oyun Gurur'un hayatını kurtaracak." Cenan gaza biraz daha yüklendi ve kurduğu cümlenin yankısı uzun süre kafamın içinde kaldı. Kesinliği olmayan umudun kalbime çöreklenmesine izin vermek istemesem de bir yanım buna şiddetle ihtiyaç duyuyordu. Nasıl olurdu da bu oyun Gurur'un hayatını kurtarırdı?

"Hayatını mı kurtaracak? Onun askerliğini elinden aldığında, hayatını da elinden almış olacak. Bir askerin babası terör örgütü üyesi olamaz, bu onun askerliğinin sonu olur."

"O yasa yürürlükten kalktı," demesiyle kelimelerin her biri bir şimşek gibi beynimin içinde arka arkaya çaktı. Cenan'ın karanlık vaatlerle dolu gözleri bana çevrildiğinde kalp atışlarım yavaşladı ve işte umut yeniden orada, atışları yavaşlayan kalbimin surlarındaydı.

"Ve Gurur, bir veterineri öldürmedi. Yani bir katil değil. Aslında o herif farkında olmadan Gurur'un sicilini ve hayatını kurtardı. Sana tüm bunları itiraf ederek..."

"O yasa değişti mi?" diye sordum sesim titreyerek.

"Yakında bir avukat olacaksın, değişikliklerden, yasalardan, olup bitenden daima haberdar olman gerekir, Zeliha." Cenan anaç bir gülümsemeyle gözlerini yola çevirdiğinde derin bir nefes alarak sırtımı koltuğa bastırdım. Gözyaşlarım gözlerimi esir almaktan tam da o an vazgeçmişti. Islak, ağrıyan gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve aldığım nefes bu kez canımı yakmadı.

"Teşekkür ederim," dedim, çaresizlik sesimin iskeletine kaynamış yabancı kemikler gibiydi.

CamScanner ile tarandı

"Önemli olan bu itirafı daha sağlam şekilde kayda alabilmek," dedi Cenan.

"Gurur'a gerçekleri anlattığım an veteriner ölümlerinin arkasında onun olduğunu düşündürecekmiş." Durdum, rahatsız bir hisle arka koltuğa baktım. Ölümlerden söz etmeyi, en azından arka koltukta küçücük bir kız çocuğu varken istemiyordum ama şartların bizi sürüklediği nokta, tam da bu noktaydı. "Anlamadığım şu," diye fısıldadım bakışlarımı Cenan'a çevirerek. "Madem cinayeti işleyen Gurur değildi, neden ilk cinayet çok profesyonelken, diğer cinayetler taklit gibiydi?"

Cevap, daha Cenan ağzını açmadan kafamın içinde belirdi ve parmağımı sertçe şıklatıp, "Çünkü," dedim dehşet içinde. "Gurur'a gerçek bir katil olduğunu inandırmak istiyordu. Gurur o veterinerin ölmediğine emindi ama profesyonel bir ölüm demek, kendisinin yaptığına inanması demekti. Sonraki ölümler ise tamamen düzmeceydi, katil bilerek profesyonel bir iş çıkarmıyor, taklitçi olduğuna inandırmaya çalışıyordu."

"Az kalsın beni bile tuzağa düşürüyormuş. Son âna kadar katilin Gurur olduğundan, birinin onu taklit ettiğinden tam anlamıyla emindim," dedi Cenan çatık kaşlarla. "Bir asker tarafından işlenmiş gibi olan bu cinayeti işleyebilmesi için bu adamın türlü eğitimlerden geçmiş olması gerekir. Bu da demek oluyor ki eğitimlerinde ona yardım eden birisi var ya da birisi onun için bu cinayeti işledi."

Gergin bir şekilde yola bakıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bizi kimsenin göremeyeceği bir yere. Hakan'a bir mesaj yolladım. Bizi orada bekliyor olacak," dediğinde sıçrayarak Cenan'a baktım. "Ne? Zeliha, bunu tek başımıza yapamayız. Hakan'ın desteğine ihtiyacımız var. Sadece sen ve benle çözülecek bir konu değil bu, o kaydı alabilmen için Hakan'ın da desteğine ihtiyacın var. Üstelik başına her şey gelebilir ve seni tek başıma koruyamam."

"Eğer o herif bunu öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek," dedi Cenan. "Güven bana. Hem öğrense bile Gurur'un askerliğine umduğu darbeyi indiremez, söyledim sana." Araç biraz daha hızlandı ve gecenin içinde sönmek için kayan bir yıldız gibi ilerlemeye devam ettik. "Tek sorun, cinayeti Gurur'un üzerine yıkma ihtimali. Bunu da durdurabilmek için Hakan'a ihtiyacımız var. O, böyle konularda senden de benden de daha profesyonel. Gurur'un suçsuzluğunu kanıtlamak için bu şart. Aksi hâlde askerliğini babası terör örgütü

üyesi diye değil, bir sivili öldürdü diye kaybedecek. Üstelik suçsuz olduğu hâlde."

Dilimi tutmak kolaydı ama kalbimi nasıl tutacaktım? İnsan kelimeleri durdurabilir, hislerini susabilirdi ama kalp hiç susmuyordu; kalbi susturamıyordunuz.

Yol benim için ızdıraptan farksızdı. Göl evlerinden birinin yakınlarında durduğumuzu fark ettiğimde etraf karanlıktı, göle düşen ay yansıması dışında tek bir ışık pıhtısı yoktu. Cenan, farları söndürmüş, sessizlik içinde sürdüğü aracı göl evinin çaprazında durdurmuştu.

Göl evi eski bir barakayı anımsatıyordu, kulübenin gölgelerin ardına gizlenmiş eski ahşap duvarlarını araçtan inip eve yaklaştığımda fark ettim. Gölün soğuğu, dağlardan kopup gelen rüzgârın soğuğuyla kesişip et yakar hâle gelmişti.

Dide, "Anne," diye fısıldadı. "Babam neden böyle korkutucu bir yerde?"

Cenan buna bir cevap vermedi, tek yaptığı ahşap kapıya tıklatmak oldu ve birkaç saniye sonra ahşap kapı açıldı. İçeride yanan mumun ışığı, duvarlara Basri abinin büyük gölgesini çiziyordu. Basri abi, yüzünde sabit bir ifadeyle Cenan'ın tam gözlerinin içine bakınca, bu evin ikisinin hayatında derin bir yere sahip olduğunu anladım. Bu evde anıları, gözyaşları, birbirine sığınmaları, sarılmaları, belki daha fazlası olmalıydı; sadece ikisinin bildiği bu kulübenin içindeki anıların üzerime yıkılmış gibi hissettirmesinin nedeni, Basri abinin Cenan'a değen bakışları mıydı?

O buz kırağı bakışların içinde yanan alevler vardı, dışı buzla kaplanmış gözlerinin içi biliyordum ki hâlâ Cenan uğruna yangın yeriydi.

Muşta eğilip kızını kucakladı, Dide kollarını babasının boynuna sararken Cenan sessizce kulübeye girdi ve ben de Cenan'ın arkasından kulübeye girip ahşap, gıcırdayan kapıyı yavaşça kapattım. Muşta, kucağında Dide ile bana doğru dönerken şimdi gözlerinde endişe kol geziyordu.

Mavi gözlerine sinen endişe sisini dağıtmadan, "Zeliş?" dedi sorar gibi. "Gecenin bu saatinde seferber olmanıza neden olan önemli konu da ne?"

Cenan, "Gurur'un tesisten çıkmasını önleyecek bir bahane bulabildin, değil mi?" diye sorunca, Muşta ona bakmadan sadece başını salladı. Cenan, Muşta'nın ona değmeyen gözlerine gocunsa da gurur yapmadı, gözlerini Muşta'nın çehresine dikmeye devam etti.

CamScanner ile tarandı

Muşta'nın bakışları yeniden bana çevrildiğinde ortaya dökülüp saçılacak konunun hayatımızda yeni bir yaraya yol açacağını hissetmişe benziyordu. Henüz Dide'nin yarası kabuklanmamışken, şimdi yeni bir yarayla kapısını çalmak başımı önüme eğdirdi.

"Gurur'un babası," dedim, ilk cümlem buydu ama son cümlem de bu olabilirmiş gibi irkildi; gözlerinin içine baktığımda mavi gözlerine yerleşen farkındalık beni korkuttu. Bir sonraki her cümlenin, akabinde kaosu da içimize getireceğini biliyor gibi bakıyordu. Belki de o adamı tanıdığı için böyle bakıyordu. Belki de o adamın yapabileceklerini biliyordu. Yapabileceği her pisliğin farkında gibi bakıyordu.

"Emsal sana bir şey mi yaptı?"

Bir an beynimden içeri hızla giren bir kurşunun tüm düşüncelerimi kana bulayarak zihnimi paramparça ettiğini hissettim. İsmi bu muydu?

Oysa kafamda bir ismi yoktu. Gurur, bir çocuğun inandığı ve korktuğu canavarı anlatır gibi anlatmıştı onu. Gurur'un hikâyesindeki canavardı, adı yoktu; bir an bile adını merak etmemiştim. Şimdiyse o canavarın, sevdiğim adamın gözlerini aynadaki bir yansıma gibi taşıyan o iblisin adını biliyordum.

Bir an o kadar yıkılmış hissettim ki bir cevap veremedim ama Muşta gözlerimdeki enkazdan cevapları topladı.

Sonunda, "Beni tehdit etti," döküldü dudaklarımdan. Muşta'nın çivit mavisi gözleri orman gibi yanmaya başladığında, kelimeler dudaklarımın kilidini kırdı ve anılar acımasız cümleler doğuracak harfleri yan yana sıralamama neden oldu. Anlattıklarımın Muşta'nın yüzünün anbean daha da renk kaybetmesine sebep oluyordu. Her bir ayrıntıda benim ruhum, Muşta'nın ise sabrı kan kaybediyordu.

Zaman, mumun alevi gibi yalpaladı ama ne mum söndü ne de zaman durdu; zaman son sürat aktı. Tıpkı yandıkça bitişe yaklaşan o mum gibi, zaman da hızla akarak dudaklarımdan dökülen kelimeleri bitişe taşıdı. Son cümlenin ardından yutkundum, artık ağlamıyordum, daha fazla ağlayamazdım. Muşta'nın gözlerinin içine çarem ondaymış gibi baktım.

"Kansız yavşak," diyen Muşta'nın gözlerinde ölümün gölgeleri kol geziyordu. Bir an, çok küçük bir an için dizlerimin üstüne çökmek, Muşta'nın bacaklarına sarılarak bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başlamak istedim ama bunu bile yapacak gücüm kalmamıştı. İçimde mütemadiyen bir ateş yanıyordu.

"Cinayeti ona itiraf ettirmemiz gerekiyor," dedi Cenan, Muşta kaskatı bir çeneyle Cenan'ın tam gözlerinin içine baktı ve o an, Cenan'a hak verdiğini anladım. Bir kurşun gibi ona saplanıp anıları kan gibi akıtan gözlerini yavaşça Cenan'dan ayırarak bana çevirdiğinde, Cenan ona bakmaya devam ediyordu.

"Bu durum ciddi," dedi Hakan abi bir anda, bunu beklemediğim için umudum başımın üzerinde parçalara ayrılmaya başladı. Gözlerini yüzümden çekmeden, "Atılacak tek yanlış bir adım, Gurur'u da onun geleceğini de kaosa sürükler. Emsal pezevenginin leş bir köpek olması Gurur'u görevinden etmez ama bir sivili öldürmek onu görevinden eder," dedi. Bir an küfür ettiği için çekinerek kızına baktı ve gözleri yeniden beni buldu. "O yüzden haklı," diyerek Cenan'ı kastettiğini anladım. "Gurur'un hayatını garantiye aldıktan sonra yapılması gerekeni hızlı bir şekilde yapacağız. Önceliğimiz Gurur."

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordum ellerimi birbirine bastırarak.

Hakan abi, Dide'yi kucağından indirmeden ahşap sandalyeye oturdu, Dide babasını sessizce izlerken Hakan abinin gözleri hâlâ bende asılı duruyordu. "Senden tam olarak istedikleri bunlar mıydı? Gurur'dan ayrılıp, onu hüsrana uğratman mı?"

"Evet."

"Emsal'in derdi belli." Dişlerini birbirine bastırınca, dişlerinin arasında küfürleri parçaladığının farkına vardım. Dide'nin yanında daha fazla küfretmek, sesini yükseltip onu korkutmak istemiyordu. "Gurur'un iplerini eline almak istiyor. Fiziksel olarak yıkamayacağını anladı, duygusal olarak yıkmanın peşinde." Hakan abi gözlerini yere indirip bir süre bekledi, konuşmadı ve onun sessizliği korkularımı besledi. "Ondan elle tutulur bir kanıt almamız şart."

"Bu, onun söylediklerini harfiyen uygulayacaksın mı demek oluyor?" Sesini her ne kadar titriyor olsa da gözlerime yerleşen ifade, yere düşüp parçalanan gücünü sonunda toplamayı başarmış birinin ifadesiydi.

"Harfiyen sayılmaz."

"Gurur'a her şeyi anlatıp, sahte bir ayrılık planlasak çok mu saçma olurdu?" diye sorduğumda Hakan abinin gözleri kısıldı.

Aslında ikimiz de bunun cevabını biliyorduk. Gurur, bu oyunu kabul etmezdi, babasının bir vatan haini olduğunu öğrendiği anda dünyası başına yıkılmayacaktı belki ama suçluluk duygusu usulca kanının üzerine bir gölge misali çökecekti. Hırçınlaşacak, yok etmek isteyecekti. Hele

CamScanner ile tarandı

babasının beni esir alıp, tehditler savurduğunu öğrenirse, işler daha da karışacaktı. Böyle bir durumda mantığını kullanmasını bekleyemezdi kimse, Gurur, bu kadar ciddi bir konuda mantığını dışarıya bir canavar olarak salar ve ortalığı ateşe verirdi.

Ucunda infaz kararı bile olsa, Gurur bir vatan hainine boyun eğmez, ona oyun oynamayı kabul etmez, onu tek bir an kazandığına inandırmaya tahammül edemezdi. Hakan abi, benim aksime çocukluğundan bu yana tanıdığı o adamın, bu düşüncelere sahip olacağından emindi. Bu kadar kısa sürede bir kitap gibi okuduğum Gurur'u esas tanıyan kişi karşımda duruyordu ve o kitabın özetini ne kadar doğru çıkardığımı onun mavi gözlerinden görebiliyordum.

"Emsal tek bir an şüpheye düşerse, seni korkutmak, sindirmek ve her şeyi yapabileceğini göstermek için daha büyük bir saçmalığa kalkışabilir," dedi. "Her şeyi yapabilecek türden biri olduğunu hep bildim ama bu kadar ileri gitmiş olma ihtimalini düşünmemiştim. Göz göre göre bir vatan hainine dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Neye şaşırıyorum?" Başını iki yana salladı. "Hayatı boyunca yenemediği büyük bir aşağılık kompleksi vardı. Her zaman olamayacağı şeylere karşı nefret hissetti. Gurur, onun kanından olsa da asla olamayacağı türden bir adam. Bu, Emsal için yeterince onur kırıcı olsa gerek."

"Sadece oğlundan nefret ettiği için bunu yapacak kadar gözünü kararmış olamaz," dedi Cenan.

"Elbette olamaz. Ama Gurur'un bir asker olmasını hiçbir zaman istememişti. Yıllar evvel, henüz evlenmeden önce kabul edilmediği bir yerdi tesis. Ankara'daki tesiste olabilmek için çok çabalamıştı ama uygun bulunmamıştı. Çünkü uygun değildi. Bazı komutanlar vardır kızım, gözlerinin içine bakar ve ruhundaki pisliği görür. Onun gözlerinde kimsenin göremediği pisliği görmüş olsalar gerek. Gurur, hayatını değiştirmek için ilk adımı attığında bu adım en çok Emsal'in egosunu zedeledi. Yok saydığı, hor gördüğü, itip kaktığı bir çocuğun onun sahip olamadığı her şeye sahip olduğunu gördü. Şebnem'in sevgisine Gurur sahipti, Emsal'in istediği hayata Gurur sahipti, Emsal'in hayatı kaydığında Gurur çoktan ayaklanıp kendi hayatını sırtına alarak ilerlemeye başlamıştı. Emsal, arkada kaldı ve oğlunun nasıl geleceğe doğru parlayarak gittiğini bir bataklığın içinde izledi. Şimdi onun gibi bir narsistin, kanı bozuğun, ...ş parçasının bu kadar ileri gitmesi sandığınız kadar enteresan bir du-
...n değil. İçinde uyuttuğun kötülük, bazen dışarı sızmak için küçük bir

yırtıkla yetinir. Onun içindeki kötülüğün daha yoğun akmasını sağlayan yırtık belki de buydu."

"Babacığım," diye fısıldadı Dide, elini babasının kasılan çenesine koyarak. "Lütfen bu kadar sinirlenmeyin. O kötü kalpli adam cezasını çekecektir, değil mi?"

"Elbette," dedi Muşta, Dide'nin avucunu dudaklarına bastırıp öpünce, Cenan'ın solgun gülümsemesi kulübenin içini bir deniz feneri gibi aydınlattı.

Öğrendiğim her bir ayrıntı midemdeki bulantının artmasına neden oluyordu. "Bana Gurur'dan ayrılmamı söyleme Muşta, lütfen," diye fısıldadım.

"Hayır, öyle bir şey söylemeyeceğim." Kafamı kaldırıp yeniden ona baktığımda derin bir nefes aldı. "Elbette ayrılmayacaksınız. Bu, Gurur'u mahveder. Bir erkeğin mahvolmayacağını sanıyorsan, gözlerime bak." Cenan, Muşta'nın bu cümlesiyle irkildi ama o tarafa bakamadı bile.

"O zaman ne yapmam gerek? Gurur'a bunu anlatacak mıyız?"

"Gurur bir çuval inciri berbat eder, haklı da. Yerinde olsam yapacağım bir şey," dedi Muşta ciddiyetle. "Alacağı yıkıcı kararları durduramayacağımız gibi, yargılama cüretinde de bulunamayız. O yüzden elimizde somut bir itiraf olana dek, Gurur'un tüm bu olanları bilmemesi daha iyi, daha sağlıklı. Yoksa onu Emsal değil, kendisi bitirir. Sadece Gurur için söylemiyorum bunu, bu tarz bir tehdit altında olan her askerin seçimi boyun eğmek yerine boyun koparmak olurdu. Gurur mantıklı düşünebilecek eşiği çoktan geçmiş olacak her şey ortaya döküldüğünde..."

"O itirafı alabilmem için, Gurur'dan ayrılmam gerek," dediğimde Cenan'ın çatık kaşlarının altındaki siyah gözleri bana çevrildi. Duyduklarından hiç hoşnut olmasa da sanırım şimdi o da tıpkı benim gibi düşünüyordu. "Yani bunu mu yapacağım?" Sorum üzerine şimdi Muşta'nın çivit mavisi gözleri de benim üzerimdeydi.

"Anlık gerçek bir yıkım. Emsal, gerçek bir yıkım gördüğünde duracak. İnanacak. Aksi bir durumun olmadığına inanması için, anlık bir yıkıma ihtiyaç var. Sonrasında gerçeği Gurur'a anlatırsın. Ben onu sakinleştirmenin bir yolunu bulana dek, itirafı elimize alana dek." Muşta, başka bir çare arıyor gibi gözlerini yere indirdi. "Gerçek bir ayrılıktansa, gerçek gibi görünen anlık bir ayrılık. Evet, belki aynı etkiyi görecek ama sonunda gerçekleri öğrendiğinde bu sadece anlık yaşanan bir şey olarak tarihe gömülecek. Emsal'in bu ayrılığa inanması için, o yıkımı anlık da

CamScanner ile tarandı

olsa görmesi, o yıkımdan tatmin olması gerek. Gurur bunu bilirse, ona o tatmin olma duygusunu asla yaşatmaz, Zeliş."

Ellerimi yüzüme götürüp, "Bu ona işkence etmek," diye fısıldadım ama ufukta bizi gözleyen başka bir çare olmadığının farkındaydım. "Onun bacaklarına sarılıp af dileyeceğim, bunu yapacağım. Ama bunu yapsam da onu kırdığımı asla unutmayacağım."

"Sadece anlık bir kırılma," diye fısıldadı Cenan, beni yatıştırmak istediğinin farkındaydım. Gözlerimden yeniden yaşlar süzülmeye başlamadan hemen öncesinde kafamı kaldırıp Muşta'nın masmavi gözlerine baktım.

"O ucubeye bunun bedelini ödeteceğim."

Muşta'nın dudaklarına yerleşen ölümcül düzlük, öfke dolu bir kıvrımla şekil kazandı.

"Onu un ufak edene dek ezeceğim, Zeliha."

Yağmur, şafağın bile gri görünmesine neden olacak şiddette yağmaya başladığında, birkaç saat geçmişte kalan gece hâlâ tüm tazeliğiyle zihnimi işgal etmeyi sürdürüyordu.

Gizlice süzüldüğüm dairenin ışıklarını söndürdüğümde üzerimde bir gecelik vardı, bunu boydan camın önüne gittiğimde evin izleniyor olma ihtimaline karşılık, saatlerdir evde olduğum izlenimi vermek için yapmıştım. Işıkları söndürüp karanlık salonu gri bir şekilde hafifçe aydınlatan şafağın içine gizlendiğimde, gözyaşlarım yeniden akmasa da kalbimi sızlatan o his daha da güçlenmişti.

Dizlerimi karnıma çekip, çenemi de birleştirdiğim diz kapaklarımın üzerine yerleştirdim ve gözlerim gri gökyüzünü yırtarak yağan yağmura takıldı. Gök, gece boyunca süren gözyaşlarım yüzümden silindiği an görevi benden almış, benim yerime ağlamaya başlamıştı.

Ona yemek yapmış, yemekleri götürememiş, götürdüğüm yemekler sokağın zeminine saçılmış, gözlerimi onun geçmişini bıçak darbeleri vurarak yaralı hâlde ölüme terk eden o canavarın ininde açmıştım. Her şey bir gecede yaşanmıştı. Her şey, tıpkı başladığımız gecede olduğu gibi, bir gecede değişime gitmişti.

Hakan abinin mantığa yerleştiği anda o karanlık odaya ışık dolmuş gibi hissettiren bir planı vardı. Planın etrafına mayınlar döşeyen Emsal denilen ucubeydi ama mayınların ortasında durup asıl bombayı patla-

tacak olan bendim. Sadece tek bir an vicdansız olmam gerekiyordu, tek bir an, her şeyin gerçek olduğuna Emsal'i inandırmalıydım. Sonrasında her şey yoluna girecekti. Başka yolu yok muydu?

Vardı.

Şansım varsa, Emsal ile ikinci görüşmemde itirafı kapardım ve vicdanımı, aşkımı, ona duyduğum şefkati çiğneyip anlık da olsa onun canını yakmak zorunda kalmazdım.

Eminim ayrılık emrini vermek için yeniden karşıma çıkacaktı, eminim kirli dudaklarından bir şeyler çalabilecektim. Emin olmadığım tek konu, Gurur'un bir kez bile olsa kalbini ayaklarımın altına almak zorunda kalıp kalmayacağımdı; bu koca bir soru işaretiydi ve soru işaretinin kancası boğazıma geçmiş, beni bir ölüm askısı gibi ucundan aşağı sallandırmıştı.

Bir şansım vardı. O şans, bir anlığına onun kalbini tekmeleyecek olmak olabilirdi ama o şans aynı zamanda onun bir katil olmadığının kanıtı olacaktı; o şans, tehdit ettikleri askerliğini kurtarabileceğim bir silaha dönüşecekti. Emsal hem zeki hem de aptaldı. Beni tehdit ettiği şey, aslında Gurur'un kurtuluşu olabilirdi, özgürlüğü olabilirdi ve o bunun farkında bile değildi.

Gurur'un vicdanını özgür bırakabilirdim, bu elimdeydi; ona bir katil olmadığını, işlerin planladığı gibi gittiğini, elinde bir sivilin kanı olmadığını gösterebilirdim. Bu beni hem delice mutlu ediyor hem de paramparça bir şekilde gözyaşlarımda boğulmaya itiyordu.

Şimşeğin sesinden önce ışığı şehri etkisi altına aldı, gök bir anlığına gümüş rengine boyandı ve ışık sönüp gri kasvet göğe asılıp kaldığında, şimşeğin gürültüsü evin içine yayıldı. Dalgın bakışlarımı yağmurdan çekmedim ama anahtarın kapının deliğine girip dönerken çıkardığı sesi duymamla dikkat kesildim.

Kapı yavaşça aralanana dek kalbim kaç bin kez çarptı bilmiyordum ama sonunda içeriye gölgesi düştü ve kalbim bu kez çarpmadı, sustu; kalbimdeki o derin sessizliğin nedeni de oydu, beni delirtecek gürültünün nedeni de oydu.

"Bebeğim," dediği an gözlerimiz tek çizgi üzerinde birbirine uzandı ve birbirine tutundu. Montunu çıkarıp beyaz, yuvarlak yaka tişörtüyle bana doğru yürümeye başladığında olduğum yerde daha da küçüldüğümü hissettim. Allah'tan şimdi değildi, Allah'tan onu kırıp kendimi

CamScanner ile tarandı

parçalamama henüz gerek yoktu. Olmamasını dileyerek kalktım oturduğum yerden.

Olmasın, dedim içimden bin kez, binlerce kez. *Lütfen onun kalbini tekmelemek zorunda olmayayım.*

Buz sıcağı gözler işte tam da buradaydı. Gri gölgelerin çöktüğü o karanlık evi saniyeler içinde gün ışığıyla doldurmuş, taşırmıştı. O gözlere baktığımda elinde bir çocuğun ve bir kadının kanının bulaştığı bıçağı tutan canavarı değil, sevdiğim adamı gördüm. Gözler aynı olsa da bakışların farklı olması bambaşka bir şeydi. O, elinde bıçakla beni izleyen bir canavar değildi, ona baktığımda bir kahramanı görüyordum. Canavar, onun gibi birinin gözlerini taşıdığı için şanslıydı ama o, eminim bir canavarla aynı gözleri taşımaktan hiç memnun değildi.

Ayağa kalktım, bunu beklemiyor gibi bana daha derin baktı ve birkaç adım sonra onun kollarının arasındaydım. *Güvenli limanımda.* Kollarındayken asla zarar görmeyeceğimi hissediyordum, kötü olan her şey, onun kolları arasına girdiğim anda bedenimin çok ötesinde, ruhumdan kilometrelerce uzakta kalıyordu.

"Çok mu beklettim seni, yavrum?" Sorusu kalbimin içinde bıçak gibi döndü, hisler içimi kanatacak sandım ama tek yaptığım sessizce onun beline sarılmaya devam etmek oldu. "Kedi gibi sokuldun hemen, Matmazel Zekâ Küpü," diye fısıldadı içimde fırtınalar estiren kalın sesiyle.

Bir gün bana, *ben seninle hiç aynı yaşta olamadım*, demişti. Evet, benden tam dokuz yaş büyüktü ama öyle anlar geliyordu ki, ben onun kollarında olmama rağmen o benden de küçük birine, bir çocuğa dönüşüyordu.

"Geç kaldın," diye fısıldadım, oysa geç kalmasının esas nedenini biliyordum. Her nedense, kalbimdeki durgunluğu hissetmiş gibi bana daha sıkı sarıldı ve aynı durgunluğun onun da ruhuna çöktüğünü hissettim. Sanki bir şekilde birbirimize ait olan her hissi kendimizin sayıyorduk. Sanki Gurur öyle çok benden bir parça olmuştu ki, kalbi bile bilmediği şeylere benimle acımaya başlamıştı.

"Muşta iş kitledi biraz," derken dudakları saçlarımın üzerine yerleşti. Saçlarımı öptüğünü, kokladığını ve yeniden öptüğünü hissettim. Bu içimi sıcacık yaptı, bu beni uzun uzun gülümsetti, bu beni neredeyse yeniden hüngür hüngür ağlatacaktı. Dudakları tekrar saçlarıma yerleşmeden hemen öncesinde, "Bu karanlık evde öylece durmuş beni mi bekliyordun?" diye sordu kasık bir sesle.

"Senden başka kimi bekleyeceğim ki?" Sorum aramızda bir ceset gibi asıldığında gülümsediğini hissettim ama öyle ağır hissediyordum ki sanki o da benimle aynı ağırlığı yaşıyormuş gibiydi.

Büyük avucu yüzüme kaydı ve yüzüm, onun koca avucunun altında âdeta kayboldu. Gözlerim gözlerine tutununca, ışıksız ortamda bile ışık saçan gözleri olduğu sürece, bir daha hiç güneş doğmasa bile önemsemeyeceğimi fark ettim.

O vardı, gerisi önemli değildi.

Onun kollarındayken hiçbir şey önemli değildi.

"Bu gece bitmek bilmedi bana," dedi sanki kalbimden geçen kelimeleri duymuş, o kelimelere ses olmuş gibi. "Senin için de bitmek bilmeyen bir gece miydi?"

Sorusuyla yüzümü göğsüne yerleştirdim, avucu göğsüyle yüzüm arasında sıkışırken yutkunup boşluğa baktım. "Sen gelince şafak doğdu. Gece bitti. Nihayet."

"Nihayet, Zerdali," diye mırıldandı.

Bir süre hiç konuşmadık, öylece bekledik. Kollarına sığındım ve geçmesini bekledim. Yaşanmamasını umduğum bu gece, usulca silinerek şafağın gelişiyle geçmişin içine bir yıldız misali kaysa da bu gecenin ardında bıraktığı karanlık, uzun süre hayatımızdan sökülmeyecek gibiydi.

Parmak uçlarımda yükseldiğimde, boyu o kadar uzundu ki, ne kadar yükselirsem yükseleyim dudaklarım onun dudaklarına erişemezdi ama ne yapmaya çalıştığımı anladığı anda kafasını eğdi. Dudaklarımız birbirine usulca dokundu ama bu tutkudan uzaktı, bu ateşleri beslemiyordu, bu sadece kalp atışlarımı besliyordu. Küçük bir öpücüğün, ruhumda büyük bir heyelana sebep olacağını ummazdım.

Parmakları enseminden yukarı tırmandı, saçlarımın arasında ilerledi ve biz, birbirimize karışarak başlattığımız o öpücüğün ikimizi usulca yakmaya başlamasına izin verdik. Gözlerim kapalıydı, biliyordum, onun da gözleri kapalıydı ve birbirimize yaslanmış yavaşça öpüşürken diğer eli belime yılan gibi dolanmış, büyük avucu belimi baskılayarak bedenimi yukarı doğru kaldırmıştı.

Onun kalbini kırmak istemiyordum, onun kalbini ayaklarının altına alıp çiğnemek istemiyordum. Gurur'un üzerine basıp geçmek istemiyordum. Kalbi göğüs kafesinin içindeyken güzeldi, ayaklarımın altındayken değil. Kalp atışları ayaklarımın altında değil, ellerimin arasında çırpınarak çoğalsın istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Onu yok etmek değil, her defasında daha da var etmek istiyordum.

Büyük avucu saçlarımdan uzaklaşıp yüzüme geldi, çenemin ucunu tutup yüzümü havaya kaldırdı ve öpebileceği daha fazla alana sahip oldu. Beni öpüşü gitgide daha da yoğunlaşıyordu. Dili, ağzımın sınırlarına girdiğinde güçsüzce kaldırdığım elimi kemikli, güzel yüzüne yerleştirdim ve parmaklarımın altında kemikleri keskinleşen yüzünü hissettim. Birbirimizde kaybolmaya ihtiyacımız varmış, tek ihtiyacımız buymuş gibi açlıkla öpüştük ama bu öpüşme aynı zamanda kırgın, sessiz, dingindi; sanki bu geceye benim gibi o da küsmüştü ama neden küstüğünü bilmiyordu.

Parmaklarım yüzünde tüy gibi dolaşırken beni yavaşça kucakladı. Bacaklarımı ince beline kolayca sardım ve bedenimi yavaşça koltuğa taşırken kollarım boynunu sıkıca sardı. Kucağındayken dizini koltuğa bastırınca, bedenim geriye doğru eğim kazandı. Üzerime abanarak dudaklarıma yeniden açlığını sundu, bu kez öpüşü daha aceleciydi ama o acelede bile kalbimi un ufak eden bir hüzün vardı.

Bedenim yavaşça koltuğa yayıldı ve bir gök gibi üzerime gerilen Gurur da benimle koltuğa uzandı. Dudaklarımız anlık ayrıldı, gözlerini yüzümde hayranlıkla gezdirirken saçlarımı okşadı ve dudaklarımız bir kez daha birleşmeden önce aldığı derin nefesin sesini duydum. Dili yavaşça ağzıma girdiğinde ellerim yoğun, kumral saçlarının arasına girdi. Gür saçlarını avuçlarımın arasında güçsüzce sıkıp kavramaya çalıştım.

"Seni," diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma sürtünürken, "nasıl sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kör bir bıçak içimdeki ateşi etrafa yaya yaya döndü. Gözlerimi usulca araladım ve bana bakan buz sıcağı gözlere baktım. Buz gibi bakan gözler, nasıl olurdu da içimi böyle yakardı?

Tekrar, dudakları dudaklarıma bir nefes mesafesindeyken, "Biliyorsun, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Biliyorum."

Dudaklarım dudaklarına uzanmadan önce paramparça kurduğum tek kelimelik cümle buydu. Dili ağzımın içine benden bir şeyler almak istiyor gibi uzandı, sustuğum kelimeler onun diline bulaşmadı ama beni öyle bir öptü ki, üstüm başım o koktu. Bir elim tişörtünün eteğine gitti, tişörtünün sırt kısmından parmaklarımı içeri ittim ve çıplak sırtına dokunurken öpüşmemiz yavaşladı.

Tırnaklarım tüy gibi gezindi sırtında, izler bırakmadı ama hisler bıraktı.

"Gurur," diye fısıldadığımda dudaklarımda bir çığ büyümeye başlamıştı. Büyük avuçlarının arasında duran yüzüme dikkatle baktı. Hâlâ üzerimdeydi, hâlâ birbirimize bir nefes kadar yakındık, hâlâ birbirimizi öpmek için yanıyorduk ama sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Güzel kızım," dedi içimi okşayan sesiyle.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sorduğumda, gözlerini yavaşça kıstı ve zaman yavaşladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi."

Dudaklarımız tekrar birleşmeden hemen önce, "Biliyorum, bebeğim," dedi ve dudaklarımız birbirine yeniden kavuştu.

Yağmur hızlandı, yağmurun gölgeleri Gurur'un teninde ilerledi ve öpüşmemiz saniyelerin arasından sıyrılarak dakikalara yuvarlandı. Dudaklarım uyuşana, dilimin altına gömdüğüm kelimeler ölene dek onu öptüm.

Eli yavaşça geceliğimin üst kısmına gitti, içeri girdi ve üst kısmı sıyırıp kafamdan çıkardı. Sütyenle yeniden altına uzandığımda yeniden üzerime geldi, dudaklarımız birbirine çarparak buluştu ve geceliğimin üst parçasını salonun ortasına fırlattı.

Kalbimdeki acıya rağmen dudaklarına doğru gülümsedim ve "Neler oluyor, Gurur Mert Çalıklı?" diye fısıldadım alaydan uzak bir sesle. "Birdenbire üzerime çullandın."

"Birdenbire kucağıma atlayan sendin," diyerek tekrar dudaklarıma doğru geliyordu ki avucumu göğsüne bastırıp dudak temasımızı durdurdum. Bana, ondan büyük bir şey çalmışım gibi çatık kaşlarla baktı. Belli ki beni açlıkla öpmek, tüketmek istiyordu. Gözlerimin içine ısrarla bakmaya başladığında bu beni daha içten gülümsetti.

"İşten eve aç gelen kocalar gibisin."

"Sen de kocasının karnını doyurmayan bir kadın gibisin," dedi, sesi huysuzdu, gözleri yine sinsi bakıyordu.

Bakışları dudaklarıma düştüğünde ona dur diyemediğimi fark ettim. Ne yaparsa yapsın, beni istiyorsa, alabilir gibiydi. Bu hem korkutucu bir düşünceydi hem de bir yanıma savaş açmama neden olacak türden bir düşünceydi.

Dudaklarıma yaklaşırken o kadar sinsi ve sakin davrandı ki, dudaklarımız birbirine değene dek ona karşı koymayı aklımın ucundan bile geçiremedim. Büyük elleri karnımdan yukarı yılan gibi tırmandı, göğüs

CamScanner ile tarandı

kafesimin üzerinde gezindi ve içime çektiğim nefesle beraber kemiklerim dışarı vurgu kazandı. Tüm bu etkileri saniyeler içinde yaşatan, ortaya seren onun tek bir dokunuşuydu.

"Sana dokunduğumda, dünya duruyor, insanlar duruyor, zaman duruyor, sadece sen ve ben akıp gidiyoruz," dedi hırıltılı bir sesle. "Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama parmak uçlarımda sana dokunmak adına bir bağımlılık geliştirdin. Sana dokunmadığımda yoksunluk çekiyorum."

"Parmak uçlarını beslemek için mi bana dokunuyorsun?"

"Sana dokunmak benim ihtiyacım, anlamıyor musun?"

Kalbimdeki ağırlık yavaşça kalkıp gidecek sandım ama gölgeler hâlâ odanın içindeydi, şafak bile gölgeleri silemiyordu. Gözlerinin içine bakıp, "Sen büsbütün benim ihtiyacımsın," dedim.

Göz bebekleri genişledi, bağımlılığı olduğumu göz bebeklerinde gördüm.

Ona tüm sevgimi, tutkumu, ihtiyacımı, düşkünlüğümü, muhtaçlığımı gösterirsem eğer, onu yerle bir etmek zorunda kaldığımda bile bilirdi belki. Onu nasıl sevdiğimi, istediğimi, ihtiyacım olduğunu, ona doğru düştüğümü, muhtaç bir biçimde parçalandığımı bilirdi.

Gurur'un parmakları tenimde dolaşırken başını aniden göğsüme koydu.

Yanağını göğsüme sürterek boşluğu izlemeye başlamadan hemen öncesinde, "Burada durmak istiyorum," dedi sessizce. "Bu şekilde. Seninle. Her zaman bu şekilde kalabilmemizin bir yolu olsaydı, diğer tüm yolları ateşe verirdim." Kaşlarını çattı. "Aptalca konuşturuyorsun beni. Salak, küçük bir çocuk, bir yeni yetmeymişim gibi konuşturuyorsun."

"Böyle konuşmanı seviyorum," dediğimde gözlerini kaldırıp bana alttan alttan baktı. Sıcak nefesi göğsüme, boynuma, tenime yayılıyordu. "Aptalca ya da çocukça değil, bir yeni yetmeymişsin gibi de değil, beni iyileştiren bir ilaçmışsın gibi hissediyorum sen konuştuğunda. İyileştiriyorsun beni." Bu kadar açık bir şekilde hislerimi dillendirmek yüzümün kızarmasına neden oldu. "Sanırım bu kez çok konuşan ben oldum, değil mi?"

Çenemi parmaklarının arasına alıp kafamı eğmemi sağladı, gözlerini kaldırıp uzandığı göğsümün kenarından beni izlerken, "Konuş," dedi. "Sen susunca hiçbir şey kolay olmuyor."

"Bu gece en çok seni özledim."

Gözlerimin içine baktı, uzunca. "Yanında olamadım, özür dilerim."

"Elinde olsaydı, eminim yanımda olurdun." Parmaklarım tekrar saçlarına gitti, yoğun tutamları parmaklarımın arasında çevirerek okşarken, "Yemek yedin mi?" diye sordum, içim pare pareydi ama bilmese de olurdu.

"Yemedim," dedi sessizce, durdum, oysa ben onun için yemek yapmıştım, kursağından benim yaptıklarım geçmemişti, kursağı bu gece bomboş kalmıştı ama benim kursağım korkularla dolmuştu.

"Sana yemek yaparım istersen," dedim.

Yaptım, diyemedim. *Gurur ben bu gece sana yemek yapmıştım*, diyemedim.

"Yemek için biraz geç kaldım," diye mırıldanırken gözlerimin içine bakıyordu. Sessizce başımı salladım. "Üzülme," dedi. "Başka zaman bana yine yemek yaparsın. Olmaz mı?"

Gözlerinden kaçmak için bakışlarımı yağmura çevirdim. "Yaparım."

Parmaklarımı havaya kaldırıp gözlerime bakarak parmak uçlarımı öptü ve "Bu ellerle mi yapacaksın?" diye sordu. Dişlerini aniden parmaklarıma batırdı. "Yerim bu elleri."

Elimi geri çekip aniden kollarımı boynuna sararak başını göğsüme yaslamasını sağladım. Bunu huşuyla karşıladı, yanağını iki göğsümün arasına bastırıp derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. "Çok ağırım," dedi yorgun bir sesle. "Yoksa tam da burada, senin kollarında, senin kucağında uyurdum."

"Kocamansın," dedim. "Ama bana biraz bile ağır gelmiyorsun."

"Altımda küçücük kaldın, yalancı," diye söylendi. "Burada, böyle uyumak istiyorum ama altımda ezilirsin." Dudaklarını göğsüme bastırınca ben de ona daha sıkı sarıldım ve bu onu gülümsetti.

"O zaman yine kollarımda uyu," dediğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Koltukta yavaşça yana kayıp, sırtımı koltuğa yaslayarak ona baktığımda dizlerinin üstünde duruyordu. Gözlerini hemen yanımda açılan boşluğa çevirdi, tekrar bana baktı ve tereddüt barındırmadan rahatça yanıma uzandı.

Sırtını bana dönmesini sağladım, koltuk ile onun sırtı arasında kalmanın verdiği güvenle kolumu bedeninin üzerine atıp onu sardım ve koca cüssesini bana yaslayarak kollarıma sığındı. Ondan bu geceyi saklıyor olmak rahatsız ediciydi, kalbinin derinliklerindeki huzursuzluğu

CamScanner ile tarandı

hissetmek rahatsız ediciydi, sanki kafamın içindeki her bir kelimeyi daha düşüncelerime tutunamamışlarken duyuyormuş gibi hissetmek rahatsız ediciydi.

"Gurur," diye mırıldandım dudaklarımı omzuna bastırarak.

"Bebeğim."

"Bu şekilde rahatça uyuyabilirsin."

"Sen yanımdayken dikenlerin üzerinde bile rahat uyurum."

Kirpiklerime tutunan gözyaşının düşmesinden korkarak yutkunup onun sırtına tamamen sokuldum. Teninin soğuk kokusunu solurken çenemi sırtına yaslamış, gözlerimde asılı duran gözyaşının yok olmasını beklemeye başlamıştım. Uyku üzerimi örtene kadar ona sığındım, onunla kaldım ve o da sırtını bana yasladı, bana sığındı, benimle kaldı.

Gözlerimi açtığımda burnuma kahvenin kokusu dolmuştu. Yana döndüm, yanımda değildi. Koltukta tek başıma, dağılmış bir hâlde kafamı kaldırıp etrafa baktım. Yağmur hâlâ yağıyordu, içerisi griydi, saat kaçtı seçilmiyordu ama çok uyuduğumu tutulan ensemden anlamak mümkündü.

İçeriden gelen müziğin sesi dikkatimi yağmurun sesinden hemen sonra çekti. Doğrulup bir süre daha karmaşa içinde etrafıma bakıp gözlerimi ovuşturdum ve yerimden kalkarak koridorda ilerlemeye başladım. Mutfağa yaklaştıkça kokular çoğaldı, ses arttı.

Shyler - Famaous, diye düşündüm. Bu şarkıyı daha önce de dinlediğini duymuştum. Arabada ara sıra açıyordu ama kulak kesilmemiştim. Mutfağın aralık kapısından içeri baktığımda onu gördüm. Pankek pişiriyordu, masaya baktığımda geniş kapsamlı bir kahvaltı masası görmek beni şaşırttı.

Kahvesinden bir yudum alırken tavadaki pankeki çevirdi ve omzunun üstünden bana baktı. Yüzüne bir tebessüm yerleşti, yorgun gözlerindeyse o tebessüme rastlayamadım. İçimde ilerledikçe daha da büyüyen o korkuya rağmen ona gülümsedim.

"Hangi dağda kurt öldü de kahvaltı hazırlıyorsun?" diye takıldım ona.

"Benimle bir şeyler yemek istediğini düşündüm," dediğinde bir an raksadım. "Seni yormak istemedim. Yeterince yorgun görünüyordun."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkürü hak edecek bir şey yapmış değilim." Pankeki bir kez daha çevirip yeniden bana baktı. "Elini yüzünü yıka, bebeğim."

Başımı salladım ve mikrodalgaya baktım. Mikrodalgadaki simitleri görünce, "Simit mi almıştın?" diye sordum.

"Evet ama hava buz gibi olduğundan soğudu. O yüzden ısıtıyorum," dedi.

Sessizce mutfaktan çıkıp üst kata çıktım ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra odaya geçip üstümü değiştirdim. Siyah, yüksek bel bir kot pantolon, üzerime de hâkî rengi yumuşak bir kazak giydikten sonra saçlarımı dolayarak topuz yapıp odadan çıktım. Gözlerimin altı çökmüştü, bunun nedenini yorgunluğa bağlamasını umuyordum çünkü tüm geceyi sarsıla sarsıla ağlayarak geçirdiğimi fark ederse bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Onu bu işe bulaştırmadan bu işten kurtarmanın bir yolu sahiden yok muydu?

Kafam allak bullaktı. Net olan şeyler de vardı. Bunlar da onu delice seviyor oluşumdu, ne olursa olsun onu koruyacak oluşumdu, ne olursa olsun onun kalbini yerle bir etmeyecek oluşumdu. Basamakları inerken Leon yattığı yerden kalkarak bana baktı, Pars bacaklarıma dolandı ve eğilip sivri kulaklarını geriye yatırarak okşayıp mutfağa geçtim.

Mutfağa girdiğimde Gurur masadaki yerini almıştı. Mutfaktaki boydan camdan içeri dolan gri ışık o kadar renksizdi ki, Gurur aspiratörün ışığını yakmıştı. Sanki geceye çok yakın bir saatteydik ya da sabaha biraz kalmıştı; gün şafağın ortasında mahsur kalmış gibiydi. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğumda buz sıcağı gözlerini kaldırdı ve bana baktı; göz göze gelmek kalbimi her zaman yaksa da bu defa ateşi daha net hissettim.

Tabağıma hazırladığı kahvaltılıklardan koyarken o beni izlemeye devam etti ama ben gözlerimi kaldırıp gözlerine bakamadım. Labirentimdi o benim, bu konuda haklıydı, ondan bir şeyleri gizleyemezdim; görmesini istemedim. Yaşadığım korkuyu, hissettiğim acıyı, yüzmek için değil boğulmak için bırakıldığım suyun beni nasıl yuttuğunu görmesini istemedim.

"Omleti çok güzel yaptığını söylemiş miydim?" diye sordum sessizce.

"Her şeyi güzel yaparım," dedi imayla ama yine de çok durgundu sesi, imalarla tenimi yakarken bile durgundu. Ruhu bir şeylerin farkında mıydı yoksa ben mi çok üzgündüm de onu bile dibe çekiyordum?

CamScanner ile tarandı

"Bugün durgunsun," dediğimde aniden gözlerimin içine baktı. "Çok mu yoruldun dün?"

Çatalımla omleti parçalarken ona bakıyordum ama ona bakarken gördüklerimi göremiyordu. Göremediği için şanslıydı. Çocukluğunun üzerine yığılan canavarla göz göze gelmiştim, çocukluğunun ateşlerini başlatmak için elinde bir kibrit tutan o canavarla tanışmıştım. Canavar olarak gördüğü, adını bile zikretmediği o adamın artık adını da biliyordum, gözlerini de biliyordum.

"Dün seni hemen göremedim, ondan," dedi, gözlerim gözlerinden düşüp boşlukta asılı kaldığında bana bakmaya devam ediyordu. "Hemen yanında olamadığım için iyi bir gece geçirmedim. Sen de ben yanında değildim diye kötü bir gece mi geçirdin?"

Sorusu tüylerimi diken diken etti.

Kelimeleri yan yana dizsem tek harf etmeyecek babasının yaptıklarının acısını silebilir miydim hayatından?

"Kötü bir gece geçirdim, evet," dediğimde duraksadı. Gözlerimi gözlerine çevirip ona gülümsedim. "Ama seni gördüm ve geçti."

"Çok kilo verdin," dedi konuyu değiştirmek ister gibi. "Daha fazla yemen için durmadan yemek yapmam mı gerekiyor?" Gözlerini tabağına indirdi. "Yaparım istersen."

Kara zorla yutkundum. Onun modunu düşüren ben miydim, farkında olmadan ruh hâlimi ona mı yansıtıyordum? Onu korumaya çalıştıkça, daha çok inciten taraf mı oluyordum? Kalçamla sandalyeyi itip ayağa kalktığımda bana baktı. Ona doğru yürüdüm, tam önünde durdum ve bir bacağımı kaldırarak üzerinden geçirip kucağına oturdum. Yüzlerimizi birbirine yaklaştırdığımda elindeki çatalı bırakıp parmaklarını belime yerleştirmişti bile. Gözlerime içimi kanatacak kadar derin bir kesik atarak baktığında parmaklarım ensesindeki yoğun saçlarda dolaşıyordu.

Burnumu burnuna sürterek, "Gece yalnız kaldım diye mi huzursuzsun?" diye sordum. Parmakları belimde asılı durdu, dokunuşu tüyden hafifti. Gözlerimi gözlerine indirip, "Sen geldin, geçti," dedim yeniden.

"Seni yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum." Dudaklarını çeneme bastırdı, parmakları belimden yukarıya, kürek kemiklerime doğru sürtünerek ilerledi. Dokunduğu her noktada parmak uçlarından akan alevlerin izleri kalıyor gibiydi. O bana dokununca ruhum tutuşuyordu. Ela gözlerine uzun uzun baktım ve "Bak, şimdi yanımdasın," diye fısıldadım.

"Bugünü birlikte geçirelim mi?" diye sorunca duraksadım, izleniyor olabilir miydik? Zaman istemiş olsam da onunla bu kadar içli dışlı görünecek olursam, Emsal söylediğini yapmak için harekete geçer miydi? Beni tehdit etmek için yapıyordu, tehditleri gerçeğe dökmek öyle kolay olmazdı. Bunu biliyordum.

"Bugün işlerin yok mu?"

"Var ama *hiçbir şey* senden daha önemli değil."

Bir an duraksadım, duraksadığımı hissedince kaşlarını kaldırıp neden duraksadığımı sorgular gibi gözlerime baktı.

"O kadar pervasızca *hiçbir şey* deme."

Gözlerini gözlerime bu kez inatla dikti ve "Duydukların sana kendini suçlu mu hissettiriyor?" diye sordu.

"Ne?"

"Senin benim için *her şey* olman, sana kendini suçlu mu hissettiriyor?"

"Evet," dediğimde bu cevap onu şaşırtmadı. Dudaklarına kederli bir gülümseme yayıldı, gülünce keskin yüzündeki çizgiler belirginleşiyordu.

"Kendini suçlu hissettirdiğim için bana kızıyor musun?"

"Kızıyorum," dedim kollarımı boynuna sarıp, yüzümü boynuna saklarken. "Böyle şeyler söyleme."

Parmakları saçlarıma tırmanırken, "Denerim," dedi. "Sana bakınca çok daha fazlasını söylemek istiyorum."

Ben de çok daha fazlasını duymak istiyordum.

"Baksana bana." Çözülmüş gibi, sesiyle beraber ona baktım. Çenem iki parmağının arasında ufacık kaldı ve dokunuşuyla beraber eriyip bittiğimi hissettim. "Disney ceylanı mısın sen, bu gözler ne?" diye sorunca kalp atışlarım hızlandı. Gözlerini kısarak yüzüme doğru yaklaşınca nefesimi tuttum. Dudakları dudaklarıma temas etmeden hemen önce, "Nefesini bırak," diye fısıldadı ve verdiğim nefesle beraber dudakları dudaklarımın üzerine yerleşti. Beni yavaşça öperken parmaklarını saçlarımın içinde, kafatasımda hissettim. Gözlerini sıkıca yumdu ve beni, benim de onu öptüğüm gibi uzun uzun ama usulca, yavaş yavaş öptü.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken, "Bugün seni bulduğum her yerde öpeceğim," dedi. Bu cümlesine şaşkınlıkla baktım ama bu kez yüzüme yansıyan şaşkınlık onu eğlendirmedi, bana ciddiyetle bakıyordu. "Seni o kadar öpeceğim ki dudakların benim dudaklarım olacak. O kadar çok öpeceğim."

CamScanner ile tarandı

"Olur," dedim çocuk gibi, içimde tutamadığım, durduramadığım bir istekle. Sonra tam gözlerinin içine baktım. "Dışarı çıkalım mı? Sinema ya gideriz, bowling oynarız, başka bir şeyler de buluruz yapacak. Devran ve Biricik'i de çağırırız, olmaz mı?" Hevesim onu gülümsetti, gözlerime uzun uzun baktı.

Yanlış mı yapıyordum? Bu şekilde olmamalı mıydı? Bu, Emsal'i daha da öfkelendirir miydi? Yine de isteğimi durduramadım.

"Olur," dedi. "Simge ve Yener'e de haber veririz istersen."

"Adnan'ı çağırsam gelir mi acaba?" diye sordum dudaklarımı büzerek.

"Neden?"

"Çolpan'ı da çağırırdım çünkü. İyi geçinmelerini istiyorum." Gözlerimi gözlerine saplayıp bir süre ona saplanmış hâlde bekledim. "Bora konusunda birbirlerinden çekiniyorlar gibi, biraz daha yakın olma fırsatı bulurlardı. Arkadaş olabilirlerdi belki?"

Gurur, yüzüme düşen saç telini kenara iterken, "Tek amacının bu olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. Tek kaşımı kaldırmam onu gülümsetti, bana uzun uzun bakıp, "Kafanın içindeki her şeyi görebileceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Benden hiçbir şeyi saklayamayacağını. Şimdi söyle, tek amacın onların arkadaş olmasını sağlamak mı?" diye sorunca bir an duraksadım.

Bir labirent gibi etrafımı sarmıştı. Ruhumu, kafamın içini, kalbimi, bedenimi, tüm benliğimi.

"Sen ben söylemeden de görüyorsun," dediğimde gözleri gözlerimde saplı kalmaya devam etti ama tepki vermedi. "Adnan ve Çolpan iyi hissetsinler istiyorum. Bir yanım... Öyle işte."

"Adnan bir ilişkiye tamamen kapalı, biliyorsun değil mi?"

Sorusu beni duraksattı. "Öyle mi?"

"Tüm hayatı Bora'dan ibaret."

Sessizce başımı salladım ama bir yanım Adnan'ın da mutluluğu hak ettiğini düşündü, kalbindeki soğuk buzların erimesi gerektiğini düşündüm, geceleri etrafını saran karanlığı, bir kadın gelsin ve ışığıyla yok etsin istedim. Belki bencilceydi ve Adnan'ın istemediği bir şeydi ama bir yanım, ihtiyacının bu olduğunu söylüyordu. Yaralarını benzettiğim için miydi yoksa Çolpan'ın Bora'ya iyi geldiği gibi Adnan'a da iyi geldiğini gördüğüm için miydi bilmiyordum.

"Yine de çağırınız." Dudaklarını yanağıma sürtüp yutkundu. "Gruba yaz istersen, sen davet edersen Adnan seni asla reddetmez."

Kucağında kedi gibi yüzüne bakıp, "Senin telefonunu kullanabilir miyim?" diye sorduğumda güldü.

"Soruyor musun bir de?" Cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açarak bana verince, ana ekranda ikimizin geçen gece çektiğim fotoğrafımızın olduğunu gördüm. Bir an donup kaldığımı fark etmek, bu kez imalı bir şekilde sırıtmasına neden oldu.

WhatsApp uygulamasına girerken aklımda asla sohbetlerine bakmak yoktu ama sadece benimle ve gruptakilerle sohbetlerinin olduğunu görünce gülümseyerek ona baktım. Sonsuz güvenimin her bir damlasını hak ediyordu.

Yener Açıkgöz: Alpay'ın bir şarkısı vardır bilir misiniz?
Yener Açıkgöz: GÖZLERİN
Girdap Demiralp: İçim şişti geceden beri gitarımın tellerine kaygısızca vururdum diye mırıldanarak malum bölgene vurmandan...
Yener Açıkgöz: Gitarım varmış gibi yapmıştım.
Girdap Demiralp: Ay yerim o büyük gitarını senin
Yener Açıkgöz: Git Ecevit'in gitarını ye sen.
Girdap Demiralp: Öyle yapacağım zaten.
Girdap Demiralp: ÇÜNKÜ BENİM GÖZLERİM YEŞİL DEĞİL.
Yener Açıkgöz: Napim
Girdap Demiralp: SADAKATSİZ
Yener Açıkgöz: Diyene bak, bana kendimi Adnan Ziyagil gibi hissettirdin sen.
Gurur Mert Çalıklı: GÜÜÜÜNAYDINNNNNN <<<3333
Yener Açıkgöz: ?
Girdap Demiralp: Aşk bunu aşko kuşko günaydın mesajı yazan iki metrelik bir insana çevirdi, inanabiliyor musunuz, kalp koymuş günaydın mesajına
Gurur Mert Çalıklı: Şey
Gurur Mert Çalıklı: Ben
Yener Açıkgöz: ANİME KIZI GİBİ İKİ PARMAĞINI BİRBİRİNE YAKLAŞTIRARAK ŞEYY DEDİĞİNİ DÜŞÜNDÜM GÜLERKEN YARRA

CamScanner ile tarandı

Girdap Demiralp: AŞKIM!!!!! ZELİŞ DE GRUP'TA!! GİTARININ ÜSTÜNE DÜŞTÜN DEĞİL Mİ GÜLERKEN? BAŞKA BİR ŞEYİNİN DEĞİL!!!!!!

Yener Açıkgöz: Ayy

Yener Açıkgöz: Evet, gitarımın üzerine düştüm. Gülerken.

Gurur Mert Çalıklı: Ben Zeliha diyecektim.

Hakan Basri Şenkaya, Yener Açıkgöz'ü gruptan çıkardı.

Hakan Basri Şenkaya: Günaydın Zeliş.

Gurur Mert Çalıklı: Günaydın abi

Gurur Mert Çalıklı: Yener'den başka aforoz edilecek biri varsa ben beklerim...

Hakan Basri Şenkaya: Girdap biraz kaşınıyor gibi

Girdap Demiralp: Yalan

Devran Soydere: Sen Muşta'ya yalancı imasında mı bulundun?

Girdap Demiralp: İnanamıyorum kelek kavun kafalı Devran bu yaptığın şey ihanet

Devran Soydere: İhaneti sen daha iyi bilirsin, malum bir gece Ecevit bir gece Yener.

Girdap Demiralp: Senin sinirin şeyden galiba

Girdap Demiralp: BANA SAHİP OLAMAMAKTAN?

Hakan Basri Şenkaya, Girdap Demiralp'i gruptan çıkardı.
Vural Demirezen, Yener Açıkgöz'ü gruba ekledi.

Vural Demirezen: Şerfsz aldm sni grba hdi sansrsüz hlini at şu vidyonun

Hakan Basri Şenkaya: ?

Devran Soydere: ?

Adnan Bahtvar: ?

Yener Açıkgöz: Sen neden soru işareti atıyorsun gevşek Adnan, ilk sen istemedin mi videonun sansürsüz halini ASMDFGJDHSAHAGHAGHAHAH

Adnan Bahtvar, gruptan ayrıldı.
Yener Açıkgöz, Adnan Bahtvar ve Girdap Demiralp'i gruba ekledi.

Yener Açıkgöz: Kaçma Adnan, nereye? Genelde Behlül'ün kaçması gerekmez mi xd
Adnan Bahtıvar: Kes sesini cenabet it
Vural Demirezen: Vidyo
Yener Açıkgöz: Geri zekalı özelde değiliz gruptayız

Vural Demirezen, gruptan ayrıldı.

Gurur Mert Çalıklı: Bugün bir şeyler yapacağız biz
Yener Açıkgöz: Zeliha bundan bize ne.
Gurur Mert Çalıklı: Kes o kötülük ifritlik saçan çeneni be.
Gurur Mert Çalıklı: Bowling falan oynayacağız, sinemaya gideceğiz. Gelmek ister misiniz? Adnan, müsait misin?
Adnan Bahtıvar: Çok mutlu olurum elbette Zeliha.

Ben mesajlaşırken, Gurur saçlarımı yavaşça okşuyor, yüzüme kayarak düşüp duran telleri düzeltiyordu.

Yener Açıkgöz: Ben de geliyorum muyum
Gurur Mert Çalıklı: Geliyorsun musun?
Yener Açıkgöz: Kimler gelecek?
Gurur Mert Çalıklı: Gelip gelmeyeceğini merak ettiğin tek bir kişi var bence?

Yener Açıkgöz yazıyor...
Yener Açıkgöz yazıyor...
Yener Açıkgöz yazıyor...

Devran Soydere: EĞW EĞW
Gurur Mert Çalıklı: Biricik ve sen de geliyorsunuz, değil mi?
Devran Soydere: Elbette geliriz. Onun için de güzel bir değişiklik olur bu. Derslerinden dolayı yoğun günler geçiriyordu.

Bir süre daha grupla mesajlaştıktan sonra telefonu masaya bırakıp kollarımı Gurur'un boynuna sardım ve her şeyi unutup sadece ona odaklanmayı denedim.

Bakışları her seferinde daha da derinleşiyormuş gibi hissediyordum. Gözlerine bakarken bir kuyuya düşüyordum, kuyunun taşları üzerime düşüyor, kuyu kendi içine yıkılarak beni içine hapsediyordu.

"Hazırlanacak mısın?" Sorusu beni daldığım gözlerinden çıkardı.

CamScanner ile tarandı

"Üstüm iyi sayılır."

"Daha sıkı giyin, Isparta çok soğuk bugün."

Dün gece daha soğuktu, diyemedim. Bunun yerine, "Olur," dedim.

Kucağından kalkacakken belimi kavradı. Durup ona baktığımda, bana bakışı bir an her şeyi, yaşadığımı bile sorgulattı bana. Beni kendine çekip bedenini bedenime yapıştırdı, kaçmadım, kurtulmak gibi bir amacım yoktu.

"Kırmızı giy."

"Olur," dedim sessizce.

"Güzel." Başını sallarken yoğun bakışlarının daha da derinleştiğini fark ettim. Gözleri keskin bakıyordu, yüzündeki sakinlik gözlerindeki pençelere dönüşmüştü âdeta. Bakıyordu, pençeleri ruhuma geçiyordu, pençelerinin sıyırıp geçtiği yerlerden duyguların kanı akıyordu. Onu bu kadar şiddetli hissediyorsam, bu kesinlikle onun suçuydu. "Hadi gidip giyin, tatlı bebeğim."

"Tatlı bebeğim mi?" diye fısıldadım.

"Sevmedin mi?"

"Sevdim."

"Güzel," dedi yeniden, dudakları dudaklarımın sınırına girecekken bir an durdu, burnu burnuma sürttü. "Hadi gidip giyin, yoksa soyunmak zorunda kalacağız."

"Neden soyunmak zorunda kalacakmışız?"

"Nedenini biliyorsun, duymak istiyorsun." Dudaklarını kulağımın hizasına getirdi ve "Gidip giyinmezsen soyunacağız, masanın üzerinde ne var ne yoksa savurup seni masaya oturtacağım, içine oturan da benim sikim olacak," dedi. Bu kadar açık konuşması dudaklarımın aralanmasına neden olurken burnundan sert bir nefes vererek güldüğünü işittim. "Eminim senin de istediğin tam olarak bu. Benim gibi."

"İstiyorum desem beni soyacak mısın?" diye sorduğumda tek kaşını kaldırarak yüzünü geri çekip çehremi inceledi.

"İstiyorum demene bakar. Söyle ve neler yapacağımı gör," dedi, kalın sesi sertçe yutkunmama neden oldu.

"Ahlaksız."

"Öyleyim. Beni terbiye etmek ister misin? Ağzımı terbiye etmeye ne dersin?"

Yanaklarımın içini dişleyerek ona baktım. "Ağzın da amma açık."

"Sen üzerine otur diyedir belki."

"Sapık."

Yavaşça geri kaçıp mutfak kapısına ilerledim. Gurur'un bakışları sırtıma saplıydı ve ben mutfaktan çıkana kadar beni izlemeye devam etti. Titreyen ellerimi bedenime sürterek üst kata çıktım. Elbise dolabını açarken avuç içlerim soğuk havaya rağmen ter içinde olmuştu. Emsal'i kızdıracak bir harekette bulunmak istemeyen tarafımla, Gurur'a iyi hissettirmek, onu düşüncelerden, şüpheden uzaklaştırmak isteyen tarafım kanlı bir savaşın ortasındaydı.

Krem rengi, boğazlı ama mini bir elbise, uzun, krem rengi çizmeler ve açık renk kaşe kabanı giydim. Çizmelerin etiketini çıkarırken dalgın gözlerle yatağın karşısındaki aynaya düşen yansımama bakıyordum. Komodinin üzerindeki telefonumun titremesiyle irkilip oturduğum yerden kalktım.

Cenan Kaplaner: Gurur'un yanında mısın?

Zeliha Özdağ: Dışarı çıkacağız, sinemaya gideceğiz. Bir sorun çıkar mı sence?

Cenan Kaplaner: Bunları düşünme, keyfine bak.

Cenan Kaplaner: Şifreli konuşmamıza gerek yok, Hakan kontrolünü sağlamış, telefonun takip edilmiyor ya da dışarıdan biri telefonunun içindeki bilgilere ulaşamıyor.

Zeliha Özdağ: Sana o mu söyledi?

Cenan Kaplaner: Evet

Zeliha Özdağ: Diyalog kurmaya başlamanıza sevindim.

Cenan Kaplaner: Aynısını söyleyemiyorum çünkü kurduğumuz diyalogların normalleşmeye başlaması beni korkutuyor. Onun için herhangi biri olmam düşüncesinin canımı bu kadar acıtacağını düşünmemiştim.

Zeliha Özdağ: Seni hâlâ çok sevdiğini göremiyor musun?

Cenan Kaplaner: Kalbimi paramparça eden bu. Beni sevmeseydi kabullenmek daha kolay olurdu ama seni seven birinin senden yavaşça vazgeçiyor olduğunu görmek, hiç kolay değil. Eskiden her zaman beni seveceğinden emindim, şimdiyse ona baktığımda yavaşça benden uzaklaşan bir adam görüyorum.

CamScanner ile tarandı

Cenan Kaplaner: Seni dertlerimle boğmak istemiyorum, yeterince dertlerle doldun zaten. Ama merak etme, bu işi lehimize çevireceğim. Çevireceğiz.

Zeliha Özdağ: Teşekkür ederim

Cenan Kaplaner: Onu bir ayrılığa alıştırma düşüncesiyle kendinden uzaklaştırmaya çalışma. Belki buna gerek bile kalmaz. Onu üzdüğünle kalırsın. O yüzden, her zaman olduğun gibi davran. Belki de içten içe her şeyden çok sana ihtiyaç duyuyordur.

Cenan Kaplaner: Yirmi üç yaşındaki Cenan olsaydım, bana birinin bu aklı vermesini isterdim, emin ol.

Cenan Kaplaner: İyi eğlenceler güzelim

Telefon hâlâ elimdeyken Simge, Çolpan ve Ayça'ya da birer mesaj yolladım ve biraz makyaj yapmak için yerimden kalkıyordum ki Gurur odaya girdi. Üzerindeki tişörtü kafasından çıkarıp kenara atarken kaslı vücudundaki her bir kas öbeği dalgalandı ve her bir adımında büyük bedeninin kocaman olmasına rağmen nasıl bu kadar zarif olduğunu merak ederek onu izledim. Elbise dolabından siyah bir gömlek çıkardı, siyah kotunu da gömleğin üzerine attı ve altındaki eşofmanı indirirken gözlerim uzun, kaslı ama ince görünen bacaklarında takıldı. Bacaklarından kotu geçirirken yan gözle bana bakmıştı.

"Güzel bir vücut, haklısın. Gözlerini doyurman gerek." Dudağı yukarı kıvrılırken gömleğini de üzerine geçirdi, gömleğinin manşetlerini düzeltirken hâlâ bana bakıyordu. Gözleri bir anlığına elbisenin boyundan dolayı görünen bacaklarıma kaydı. Uzun çizmelerin tamamen kapatmadığı bacaklarımı süzerken, "Kırmızı giyecektin ama giymemişsin. Dalgınsın." Duraksadım. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Hem de saniyeler içinde. "Öyle üşümezsin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, üşümem." Toprak tonlarındaki makyajı yaparken fondöten kullanmama nedenim, "Çillerini kapatmasan olmaz mı?" diye sormasındandı.

Her ne kadar yüzümde renk eşitsizlikleri olsa da onun isteğini kıramadım, fondöten sürmek yerine gözlerimin altını hafifçe kapattım ve maskara ile bakışlarıma canlılık kattım. Bundan memnun olmuştu, dudaklarıma sürdüğüm toprak rengi ruja daha yakından bakmak için beni elbise dolabıyla arasına sıkıştırdığında kafamı kaldırıp benden ol-

dukça uzun olan dev cüsseli adama alttan alttan bir kedi yavrusu gibi baktım.

Parmağını çenemle dudaklarım arasında bir yere yerleştirip, "Tadı nasıl?" diye sordu, kalbimin atışlarını derinden etkileyen sorusuna verebildiğim tek tepki, sert ve sesli bir yutkunuş oldu. Dudaklarındaki tebessüm sinsiydi, derinlerde uyuyan tutkusunun yükselerek onun gözlerindeki açıklığı koyuya bulayışını izledim.

Dudakları dudaklarımın yakınına iyice geldiğinde, "Test etmek lazım," dedi gizemli bir sesle. "Dudakların dudaklarıma değdiğinde, rujun bulaşacak mı? Kalitesi iyi mi? Kötü mü?"

Nefesi dudaklarımı alev alev yakarken bir defa daha yutkundum ve bu onun gözlerine bulaşan muzip bakışların daha da karanlığa gömülmesine neden oldu.

"Neden bakmıyorsun?" diye sordum bir çırpıda ve bununla beraber, aldığı cevabın ona getirdiği tatmin duygusuyla gülümseyerek yüzünü yüzüme tamamen yaklaştırdı.

Başımı elbise dolabının soğuk aynasına bastırdım, bununla birlikte Gurur'un üst dudağı iki dudağımın ortasına yerleşti. Parmak uçlarımdaki uyuşmanın geçmesi adına ona dokunduğumda, parmak uçlarımda geçsin diye dua ettiğim o uyuşma hissi daha da şiddetli bir karıncalanmaya dönüştü.

İki dudağımın arasına aldığım dudağını yavaşça emdim, bu onu usulca da olsa inletti ve o koca cüssenin benim için inliyor olması tüm dengemi kaybetmeme yol açtı.

Dudaklarımız ayrılırken, "Rujun tadını değil de dudaklarının tadını çok sevdim," dedi, kısık ıslıklı nefesi yüzümün sınırlarını ateşe verirken iri iri gözlerle ona bakıyordum. "Bakma," dedi içi gidiyormuş gibi. Avucunun iç kısmını elbise dolabının aynasına yasladığında, eli ve yanağım arasında bir santimlik boşluk bile yoktu. "Bana masaldan fırlamış gözlerinle, böyle gerçek şeyler hissettirerek bakma. İçim nasıl gidiyor, görmüyor musun hiç?"

Gözlerimi yana çevirip ondan kaçırdığımda burnunu yanağıma sürterek, "Görmüyor musun?" diye fısıldadı. "Tutuşturduğunu beni... Beni kavurduğunu görmüyor musun? İçime akıyorsun, dolduruyor, dışıma taşıyorsun."

Yutkundum.

CamScanner ile tarandı

"O kadar seninle doldum ki hep susan dilim nasıl çözüldü? Bir sana. Tek sana. Anlasana. Senden başka kimseye bülbül olmayan dilim sana hiç susamıyor, eskiden bana bakıyorsun diye konuşuyordum, şimdi bir daha bana bakmayacak olsan bile, ben sana susamam, Zeliha."

Gözlerinin içine baktım.

"Sana susulmuyormuş."

"Sus," diye fısıldayarak dudaklarına yeniden saplandım. Bu kez boğazının gerilerinden çıkıp gelen inlemesi zevkten değildi de isyandandı sanki. Parmaklarım ensesine bir diken gibi batarken onu daha istekli, kana kana öpmeye başladım. Onu, rujum çeneme, onun çenesine, tüm çehreme yayılana dek sertçe öptüm. Dudaklarımız ayrıldığında nefes nefeseydik, gözlerimiz ateşten sıcaktı, cehennem yerin altında değil, ikimizin arasındaydı.

Alnını alnıma bastırırken, "Kalacaksın elimde," dedi.

"Kalmadım mı sanıyorsun?"

"Hadi oradan, cüce, kalsan sesin böyle mi çıkar sanıyorsun?" Gülümsediğini hissettim ama gözlerimi açıp ona bakamadım. Hisleri çok doruklarda, zirvede yaşıyordum. Alevler etrafımı çember olmuştu da sarmıştı sanki. "Hadi çıkalım. Yoksa olay boyut atlayacak, benden demesi..."

Evden çıkarken ikimiz de sessizdik. Gurur aracı çalıştırdığında Simge ile mesajlaşıyordum. Okula uğradığını, bazı evrak işlerini hallettiğini, alışveriş merkezine geleceğini söylemişti. Ayça ve Çolpan da okulda olduklarını, oradan geçebileceklerini ama kesin olmadığını söylemişlerdi. Adnan geleceği için Çolpan da gelsin istiyordum, aralarında küçük de olsa bir arkadaşlığın başlaması için bundan daha iyi bir fırsat bulamazlardı.

Alışveriş merkezine otogar tarafından girdik, yürüyen merdivenlerde yan yana dururken Gurur'un telefonuna baktığını fark etmiştim ama kafamı uzatıp neye baktığına bakmaya çalışmadım. Yemek bölümünün olduğu katı da arkada bırakarak alışveriş merkezinin en üst katına ulaştık. Elini elimin içine kaydırıp büyük avucunun içine hapsettiğinde, kıskanç bakışların hedefi hâline gelmiştim.

Heybetli, yakışıklı görünen bir erkeğin elinin tuttuğu kadına nasıl bakılırsa, öyle bakıyorlardı ama bunu umursamadım. Bakışlarına yerleşen kıskançlık umurumda olmadı, tek umurumda olan onu beğeniyle

süzüyor oluşlarıydı. Yan bantta aşağı doğru inen kızlar, biz yukarı çıkarken ona öyle derin bakmışlardı ki, bir an çocuk gibi ayaklarımı yere vurup kızlara bunu kesmelerini söylemek istemiştim.

Gurur, kıskanç bakışların ya da onu süzen gözlerin umurunda olmadığını elimi sıkıca kavrayarak göstermişti. Bir kadın tüm dikkatini ona vererek bize doğru yürürken Gurur elimi kaldırmış, elimin üst kısmını dudaklarına götürürken bakışlarını da omzunun üstünden bana çevirmişti. Kadının yüzüne yerleşen kıskanç bakışlara rağmen dudaklarındaki o hafif tebessümü gördüğümde şaşırdım. Gurur parmaklarımı öptü, elimin üst kısmını öptü ve gözlerini kadına değdirmeden ileriye çevirerek yürümeye devam etti.

"Bu neydi şimdi?" diye sorarak ona yaklaşırken çoktan kadını arkamızda bırakmıştık.

"Ne neydi?"

"Neden öyle elimi öptün bir anda? Kadın sana bakıyor diye mi?" Kaşlarını kaldırıp sessizce, "O kadını tanıyor musun?" diye mırıldandım. Kıskandığımdan değil, bu yaptığı harekete bir anlam yüklemeye çalıştığımdan sormuştum bunu.

"Flörtlerim, sevgililerim oldu, olmadı değil ama ciddi değildi, tamamen sevgili kalıbına girmedim kimseyle, onlar da bunu hep bildi," dedi, bu kadar ayrıntı vermesi rahatsızlıkla kaş çatmama neden olduğu gibi, göğsümün de reddetmeye çalışıp kurtulamadığı gaddar bir ağrıyla dolmasına neden oldu. "Kadını soruyorsan tanımıyorum, bir erkek seni beğeniyle süzse onun beynini tuz buz ederdim, kendimi senin yerine koydum ve senin açından düşündüm. Şiddetin her türlüsüne karşı olan ve aynı zamanda gelecek vadeden sicili temiz bir avukat olduğun için -*kar topunun içine taş koyup kafamı yarmaya çalışmandan ve beni aniden taşlamaya başlamandan bahsetmiyor, onları tenzi ediyorum*- ona en güzel cevabı verdim. Benim kime ait olduğumu gösterdim."

"Flörtlerim, sevgililerim oldu diye belirtmene gerek var mıydı? Bence yok çünkü."

"O kadar güzel şey söyledim, sen gidip bunlara mı takıldın?"

Elimi geri çekerken, "O kadar güzel şey söyledim diyorsun da cümleye andaval gibi başladığın gerçeğini değiştirmiyor o güzel şeyler, geri zekâlı," diye söylendim.

CamScanner ile tarandı

"Elini elimden bir daha çekecek olursan," dediğinde ona yan yan baktım. "Ben de darağacı ipini boynuma kadar çekerim, haberin olsun."

Bir an, "Salak mısın be?" diye çemkirdiğimde etrafımızdaki insanlar bize baktı. "Salak salak şeyler söyleme sakın bir daha bana. Böyle espriler yapmanı hiç sevmiyorum."

"Espri olduğuna inandın yani?"

Bir an durup insanların içinde hareketsizce birbirimizin gözlerinin içine baktık. Ona sormak istedim, bir canavarın karanlık ininden çıkıp ışığa karıştığı o yeniden doğuş anı nasıldı? Yeniden doğmuştu, kanatları köklerinden koparılmış olsa da o kanlı kökler yeni kanatlara gebe kalmıştı ve şimdi özgürce uçuyordu. Bu nasıl bir histi? O canavarın ininden çıkarak onu aramaya başladığını biliyor muydu? Karanlık, canavarı takip ederek Gurur'a doğru son sürat ilerlerken, karanlığı durdurmak için avuçlarımı o karanlığa bastırıp o karanlığı geriye doğru iterken Gurur'a kaçması için yalvarmak istiyordum.

Gözlerimde her ne gördüyse, kaşlarını sertçe çattı.

Tam bir şey söylemek için dudaklarını aralıyordu ki, "Nerede kaldınız lan?" diye soran kişinin tanıdık sesi ikimizin bakışmasını ortadan ikiye böldü. Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda Girdap sırıtarak bize bakıyordu.

Yener birkaç adım arkasındaydı, gözleri telefon ekranındaydı, Adnan da Yener'in yanında durmuş tam karşısındaki mağazanın vitrinine boş boş bakıyordu. Onları hep görmeye alışkın olduğum şekilde kamuflaj giymemişlerdi, her biri sivil görüntü içerisindeydi. Yener beyaz, yuvarlak yaka bir tişört giyip üzerine deri ceketini geçirmişti ve altında buz mavisi kot pantolonu vardı. Adnan da beklediğim gibi takımının içinde değildi, tıpkı Yener gibi ama daha koyu renk, lacivert bir kot, siyah kaşe kaban giyiyordu. Aralarında kazak giyen tek kişi Girdap'tı, üzerinde ren geyikleri olan yılbaşı temalı bir kazak vardı ve bu kazağı giydiği için gayet mutlu görünüyordu.

"Devran ile Biricik gelmedi mi?" diye sormamla, Yener gözlerini bana çevirdi ve daha sonra birinin daha varlığını arıyormuş gibi sağıma soluma, arkama baktı. Sanki aynı sorunun farklı bir isimle başlayan versiyonunu bana soruyormuş gibi gözlerini gözlerime diktiğinde gülümsedim.

"Devran, Biricik'i almaya gitti, birazdan gelirler," dedi Adnan elini kaşe kabanının geniş cebinden çıkarıp bana dönerek. "Merhaba Zeliş, elbisen çok güzel." Ona gülümsedim, benimle resmî konuşmadığı için neredeyse teşekkür edecektim ama bu teşekkürün olayı yeniden resmîyete taşımasından korktuğum için bunu yapmadım.

"Başka kimse yok mu?" diye sordu Girdap, elinde bir kahve kutusu tuttuğunu o zaman fark ettim çünkü pipeti dudaklarına yaslayıp çocuk gibi ses çıkararak içine çektiğinde birkaç kız dönüp ona baktı. Umurunda olmuşa benzemiyordu.

"Kızlar da okuldan çıkıp gelecekler," dediğimde Yener'in gözleri gözlerimin pervazında daha da derinlik kazandı. Ona bir açıklama borçluymuşum gibi, "Simge'nin okulda bazı evrak işleri varmış. Geçiş yapıyor, malum," dedim. Girdap bunu merak etmiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ama bunu merak edenin o değil, Yener olduğunu bildiğimden kurulmuş bir cümleydi bu. "Diğerleri gelmedi mi?"

"Ecevit'i kara zorla getirdik," dedi Girdap. "Tayfun denen terminatör adama gelmesini söyledim ama daha önemli işleri olduğunu söylerken biraz tartakladı beni."

Gurur, elimi tekrar tutunca kalbim ısındı ve "Ecevit nerede?" diye sorduğunda omzumun üstünden ona baktım. Siyah kaşe kabanı, kabanın içindeki siyah gömlekle her zamankinin aksine bu kez karanlık bir aura salgılıyordu ve bunu sevmiştim. Açık renk giyindiğinde de koyu renk giyindiğinde de yakışıklıydı; renkler onun bakışlarını, duruşunu, aurasını tamamen değiştiriyordu.

Emsal'in bir yerlerde bizi izliyor olma olasılığı kanımın ağır ağır akmasına neden olsa da Gurur'un elini daha sıkı kavradım.

"Ecevit D&R'a girdi, kitaplara bakıyordu," dedi Adnan. "Kültürlü bir ayı olduğu bilgisine yeni ulaşım sağlıyorum, bu benim için nereden baksan beklenmedik bir durum elbette. Fakat gezdiği rafları görünce daha da büyük sarsıntıya uğradım. Açıkçası siyaset ya da psikoloji ile ilgili kitaplar okur diye düşünmüştüm. Onu manga raflarında görmek beklentimin oldukça dışındaydı. Sanıyorum bir Naruto fanı."

"Yatağının altında mangalar görmüştüm o otakunun," dedi Girdap kahvesini höpürdeterek içine çekip, diliyle pipeti döndürdükten hemen sonra. "Merak edip hentai okuyup okumadığını sordum, nedense sinirlendi. Hiç anlamıyorum. Hentai manga okumak bir gurme işidir, ne ya-

CamScanner ile tarandı

zık ki Ecevit sandığım kadar zevkli değilmiş. Yener'i aldattığıma değdi mi? Sanmıyorum."

Gurur, "Nasıl yani, hentai mangası yok muymuş?" diye sorunca yüzümü buruşturarak ona baktım.

"Hentai mi okuyorsun, pis sapık, kart horoz?"

"Arka arkaya füze attı, pis sapık, kart horoza," dedi Girdap gözlerini irice açarak. "Ayrıca nasıl yani, sen okumuyor musun yoksa, Zeliha?"

"Ay sus be, hepiniz sapıksınız."

Gurur, "Duygularımı inciten kelamlarda bulunuyorsun, bu kadar da olmaz," dedi. Sinemanın az berisinde olan D&R mağazasından elinde bir poşetle çıkan Ecevit'i fark ettim. Kahverengi, boğazlı kazağı, siyah kot pantolonu ve kolunun iç kısmına astığı daha acı kahve tonlarında olan kaşe kabanıyla bize doğru yürürken yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Sanırım kitap satın almak ona iyi gelmişti.

"Aa, mendeburun yüzüne renk gelmiş," dedi Yener, Ecevit'i süzerek.

"Senin de rengin solmuş, ne o, beklediğin kişi gelmedi mi?" diye sordu Ecevit, Yener'e sevimsiz bir gülümseme eşliğinde bakarken.

"Ne alakası var be?" Yener homurdanarak ona dik dik baktı. "Kimi bekliyormuşum ben? Sus, cevap verme. Saçma sapan cevaplarına kalmadım senin."

"Sinema biletlerini alalım mı?" diye sordum, Gurur'a doğru dönerek. "Kızlar kesin gelecek mi?"

"Cimri it, gelmeseler bile al biletlerini, ne olacak sanki?" diye sordu Adnan. Sonra, "Affedersin, Zeliş," dedi mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Ara sıra ağzımın ayarını bozuyor bu salak adam müsveddeleri."

"Yanımda rahat ol," dediğimde, Yener, "O bizim yanımızda gayet rahat neticede," dedi. "Bir horlayışı var, yedi başlı ejderha görse kıskanır..."

"Kes sesini."

"Çok seviyorsun beni."

"He, çok seviyorum."

Yener parmaklarını birbirine yaklaşarak bir kalp yapıp, kalbin ortasından bana pis pis sırıtarak baktı. "En iyi kız kankam."

"Simge değil miydi en iyi kankan?" diye sorduğumda bir an yüzündeki ifade dondu.

"Kankam mı?"

"Evet, en yakın kankası olmuşsun, öyle dedi," diye kandırdım onu.

Yüzündeki kan çekilirken, "Ne zaman dedi?" diye sordu.

"Seni denedim. En yakın kankan ben miyim diye."

"Aniden öyle deneme beni," deyince kaşlarımı kaldırdım.

"Nedenmiş, yüreciğine mi indi yoksa?"

"Bendeki kalp sende olsa taşıyamazsın, Zeliha."

"Ne diyeceğini bilemeyince çok saçmalıyorsun."

Adnan, "Kızlar da geldi," deyince Yener de ben de aynı anda o yöne döndük. Devran ile Biricik el eleydiler, Biricik yine alışkın olduğum vintage görüntüsünün içindeydi; vatkalı, güzel bir gömlek giymişti, sarı saçlarındaki bukleler göğüslerine doğru akıyordu ve kâkülleri de özenle fönlenmiş gibi görünüyordu. Hemen çaprazlarında Çolpan, Ayça ve Simge'nin de olduğunu gördüğümde Devran'ın onlara okulda rastladığı düşüncesi zihnime kolayca oturdu.

Biricik yanağımdan öperken, "Kızlarla okulda karşılaştık, bizimle geldiler," dedi ve kafamın içindeki düşünceyi doğrulamış oldu. "Merhaba Gurur, nasılsın?" Tekrar bana baktı. "Elbisene bayıldım."

"Senin de gömleğin çok güzel," dedim.

Biricik bana bir peri kızı kadar temiz gülümsemesiyle baktı. Gurur ile selamlaştılar ve sinemanın gişesine doğru ilerlerken Simge ile evrak konularıyla ilgili konuştuk. Bu dönemde okul değiştirmek zordu, Simge de hâliyle çok fazla şeyin peşinde koşmak zorunda kalıyordu, evi de henüz yeni taşıdığı için yorgunluğunun iki kat fazla olması normaldi. Hocalardan birinden hiç hazzetmediğini söylerken okuldan geldiğinden beri elinde tuttuğunu fark ettiğim dolma kalemle saçlarının içini kaşımıştı. Bunlar olurken hemen arkamızda ilerleyen Yener'in bakışlarının Simge'de olduğunu hissedebiliyordum ama muhtemelen Simge burnundan soluduğundan bunu fark etmemişti.

Gişenin önüne geldiğimizde Gurur'un elini bir anlığına bırakıp, gişenin arkasındaki büyük ekranlarda fragmanları sessizce oynayan filmlere göz gezdirmeye başladım. Gurur elini bırakmış olmamdan hoşnut değildi, arkamdan gelip filmlere bakarken homurdanır gibi bir ses çıkardığında bunu anlamış, tekrar elini tutup ona kedi gibi sırnaşırken bir an için dün gece yaşanan her şeyi unutmuştum.

İnsanlar garipti, unutuyorlardı. Onları derinden sarsan bir acıyı bile unutabiliyorlardı. Böyle zamanlarda insan olduğum gerçeğiyle daha sert

CamScanner ile tarandı

çarpışıyordum ve bu gerçek bazen fena hâlde ağzımı yüzümü dağıtıyordu. Gurur'un parmaklarını okşayarak elini tutarken geleceği düşünmek istemedim, geçmişi de unutmayı denedim, sadece hissetmek önemliydi; o an için tek önemli olan, onun yanında olmaktı, onu hissetmekti, onun elini tutmaktı.

Simge, parmağıyla soldan ikinci ekranı işaret ederken, "Korku filmi," dedi gözlerini büyüterek. Korku filmlerinden pek hoşlandığı söylenemezdi, korktuğundan da değildi. O benim aksime daha az korkardı. Eskiden birlikte korku filmi izlediğimizde tuvalete gideceğim zaman ona benimle gelmesi için yalvarırdım, o ise hiç umursamadan karanlık odasına döner, tek başına uyurdu. Sanırım korkmadığı için korku filmlerini sevmiyordu ama bu kez seçiminin bir korku filminden yana olması beni şaşırtmadı desem yalan olurdu.

"Bunu izleyelim mi?" diye sorarken Ayça'ya baktığını gördüm.

Ayça, "Benim için hava hoş ama bu filmden sonra Zeliha'nın tüm gece kedi yavrusu gibi Gurur'a sokulacağı fikrinden hoşlanmadım," dedi turuncu kaşlarını çatarak. "Eskiden korku filmi izledikten sonra odamın kapısına dayanıp onunla uyumam için miyavlardı. Şimdi bu koca kazık çocuğa yalvaracak olması kalbimi kırmaktan öte, gururumu da incitti sanırım." Elini kalbine koyup, kalbini yokladı. "Şuralara bir yerde hâlâ kırılabilen bir parça varmış, az önce bir ihtimal yüzünden o da kırıldı."

"Drama Queen," diye homurdandı Girdap.

Ayça, "Aa, sen burada mıydın, damgalı eşek?" diye sorunca, Girdap parmağını göğsüne doğrultup kendini işaret ederek, "Bana mı dedin?" diye sordu. Ayça cevap vermeyince Girdap bu kez, "Dövmelerimden dolayı mı damgalı eşek dedin bana?" dedi homurdanarak.

"Bak nasıl da anlıyor. Bu çocuk var ya, grubunuzun en zekisi kesin."

"Ayça, kocama sadece ben hakaret edersem iyi olur, aksi senin turuncu portakal kafanı rondodan geçirme isteğimi tetikliyor çünkü," dediğinde Yener, Simge bir an şaşırarak Yener'e baktı ve Yener, "Kocamanıma yani," dedi elini Girdap'ın sırtına atıp, Girdap'ı öksürük krizine sokacak bir darbe vurarak. "Maşallah, şuna da bakın, kocaman."

"Kocama dedin sanki," dedi Simge.

Yener donuk bir şekilde, "Kulak burun boğaza görünmelisin, tamamen yanlış duymuşsun, kulakların tıkanmış olabilir mi? Yakın zamanda

uçak yolculuğu yaptın mı?" diye arka arkaya birkaç saçma soru savurdu. "Kocama demedim, kocaman dedim."

"Öyle diyorsan..."

"Şüphen mi var?"

"Yok, bana ne sizin aranızdaki ilişkiden?" Simge kafasını yeniden ekranlara çevirince, Yener ona dik dik baktı ama bir şey söylemedi.

Çolpan, ellerini gişenin büyük masasına koyarken, "Dram filmi de gelmiş," dedi, onun da gözü ekranlardan birindeydi. "Bu filmle ilgili yorumları okumuştum. Merak ediyorum."

"İki gözümüz iki çeşme mi ayrılalım filmden? Ne yaşansın istiyorsun, Çolpan?" diye sordu Girdap, dram filmine öcü görmüş gibi bakarak. "Beni sikseler o filme girer miyim? Girmem."

"Korku filmi olsun," dedim. "Eğer hepiniz için uygunsa korku filmine girelim."

Çünkü çok ağladım, hâlâ bir yanım içinden ağlıyor, yine ağlamak istemiyorum, biraz daha ağlamama neden olacak bir şeyin içinde bulunmak istemiyorum, daha üzgün hissedemem ama biraz daha üzgün hissetmek istemiyorum.

Gurur, "Dram filmi daha iyi olmaz mıydı?" diye fısıldadığında göz ucuyla ona baktım. "Daha rahat ağlamaz mıydın?" Ürpermeme neden olan sorusu, ona doğrulttuğum bakışlarda büyük bir şaşkınlık doğurdu.

Bana yan gözle bakıp, "Bu aralar daha duygusal görünüyorsun," dedi. "Ağlamaya ihtiyacın varmış da üzülmeyeyim diye ağlamıyormuşsun, eğer dram filmine girersen ağlamak için bir nedenin olacakmış gibi."

"Korku filmi daha iyi," diye fısıldadım sadece. *Ağlayıp seni üzmek istemiyorum, gözyaşlarımın benim içimi yaktığından çok, senin içini yakacağını biliyorum.*

"O zaman korku olsun," dedi Biricik. "Dev'e sarılmam için iyi bir bahane."

Devran, şefkatle gülümseyerek sevgilisini kolunun altına çekerken, "Bana zaten istediğin her an sarılabiliyorsun, Sarışın," dedi.

"Ben sana durmadan sarılmak istiyorum belki."

Devran kaşlarını kaldırarak, "Bak sen," dedi kelimeleri uzatarak.

Gurur ve Adnan biletleri alıp yerleri seçerken Simge ile filmin fragman videosunun altındaki konu bültenini okuyorduk. Kısa süre sonra

CamScanner ile tarandı

biletler alındı ve sinemaya girdik. Adnan, Ecevit ve Yener patlamış mısır ile içecek almak için büfeye ilerlerken biz de bekleme alanındaki masalara ilerledik. Film afişlerinin olduğu bölümün az ilerisinde büyük, tüm duvarı kaplayan bir kütüphane, kütüphanenin haznesindeyse saymanın saatler alacağı kadar çok kitap vardı. Kitaplara doğru ilerlediğim sırada Yener elime kutu içeceklerden birini tutuşturdu ve kutu içeceği açıp pipeti içine sokarken kütüphanenin önünde durup kitapların sırt kısımlarındaki yazıları okumaya başladım.

Yener, "Canın mı sıkkın senin?" diye sorduğunda bej rengi bir kitabın sırtına yerleştirilmiş koyu kahverengi renkteki yazıları okuyordum. İçeceği verdikten sonra gittiğini düşünmüştüm ama hâlâ yanımda olması beni ürpertti, korkarak ona doğru döndüğümde yüzümde rastladığı şey kaşlarını daha sert çatmasına neden oldu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye geçiştirsem de bana dik dik bakmaya devam ettiği için huzursuzluğumun artmasına engel olamadım. Yener'in beni bu kadar net görebilmesi rahatsız edici miydi yoksa mutluluk verici miydi tam sağlamasını yapabilecek kafa düzlüğüne sahip değildim şu an.

"Gurur'la mı tartıştınız? Gerçi öyle olsa el ele gelmezdiniz," dedi, bu kez tek kaşı havaya kalkmış, ruhunun derinlerine gizlenen o dedektif gün yüzüne çıkarak beni sorgu masasına oturmaya zorlamıştı. "Bir sorun olmadığına emin misin?"

"Evet, sadece biraz yorgunum," dedim, aksi olduğunu o da biliyor gibiydi ama üstüme gelmemeye karar vermiş olacak ki, tek yaptığı başını sallamak oldu. Hemen yanımda durup benimle birlikte kitapları inceledi, yorumlarda bulunmadı, yeni sorular sormadı, sadece her hâlükârda yanımda olabileceğini hissettirircesine tam yanımda durdu ve benimle sessizliğimi paylaştı.

Yener, sahip olduğum bir erkek kardeş gibi, hatta yaşı dolayısıyla abim gibiydi. Yine de bana abilik taslamıyordu, tam yanımda duruyor, bana kardeşlik yapıyordu.

Filmin başlamasına yakın büyük salona girdik. Her koltuk çift kişilik deridendi, her birine iki kişi oturabiliyordu ve diğer koltukla arasında birkaç santimlik mesafe vardı. En arka ortadaki çift koltuğuna Gurur ve ben, çaprazımızdaki koltuğa Devran ile Biricik, bir diğer çaprazımızdaki koltuğa Simge ve Ayça oturmuştu. Simge ile Ayça'nın yan tarafındaki koltukta Yener ile Girdap oturuyordu. Yener, Simge'den tarafa doğru

oturmuştu ama yine de aralarında birkaç santimlik mesafe vardı. Adnan ile Ecevit çok daha iri olduklarından tek koltuğa birlikte sığamadılar, bu yüzden Çolpan ve Adnan tek koltuğa otururken, Ecevit tek başına koca bir koltuğa oturmuş oldu.

Reklam boyunca aramızda fısıltıya dayalı bir sohbet akmaya devam etti ama film başladığı anda ön koltuklardan birinde oturan yaşlı bir adamın uyarıcı öksürüğüyle beraber hepimiz sessizliğe gömülerek gözlerimizi büyük ekrana diktik. Gözüm ne zaman yan taraflarıma doğru kaysa, salona yayılan karanlığa rağmen arkadaşlarımı görebiliyordum.

Çolpan çok gergindi, küçük bir yer kaplıyor olmasına rağmen Adnan oldukça büyüktü ve bu yüzden neredeyse iç içe görünüyorlardı. Adnan, Çolpan'ı rahatsız etmekten korkar gibi geri çekilmeye çalışsa da iki metreden uzun, koca cüssesiyle Çolpan'a temas etmemesi imkânsızdı. Yener ise bacaklarını onun kucağına atan Girdap ile ilgilenmiyor, hemen yan tarafında oturan Simge'ye kaçamak bakışlar atıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak filme döndüğümde Gurur elimi kavradı. Parmaklarımız birbirine karıştı ve bu bana kendimi huzurlu hissettirdi. Dünün aksine. Yaşadığım dehşetin aksine. Onu yıkacağım düşüncesinin aksine. Onun kılına dokunmadan da bu işi halledebileceğimi düşündüm. Ondan ayrılmama gerek kalmadan Emsal'den itiraf alabilirdim, bu itirafı kaydedebilirdim, Emsal hayatımızdan çekip gidebilir, Gurur tüm suçlamalardan azat olabilirdi.

Gurur, filme bakıyor olmama rağmen düşünceden düşünceye sürüklendiğimin farkındaymış gibi omzunun üstünden bana bakınca, gözlerim ona çevrildi ve yüzümüze filmin ışığı vururken sadece yutkundum.

Diğer elinde tuttuğu patlamış mısır kovasını bana doğru uzatınca gözlerim bir an kovaya, ardından tekrar onun gözlerine çevrildi ve kovadan bir patlamış mısır alıp ağzıma attım. Gurur dudaklarıma baktı, ben patlamış mısırı çiğnerken tüm dikkati ağzımdaydı.

"Filmi izle, beni değil," dedi sonunda. "Yoksa ikimiz film çekmek zorunda kalacağız."

Gözlerimi kaçırırken, "Deli," diye fısıldadım. Burnundan sert bir nefes vererek güldü ama bu söylediğime bir cevap vermedi ya da yorum yapmadı.

İlk yarı film çok da korkunç değildi. Molada tekrar içecek almak için dışarı çıktığımda, masaların olduğu alanda bir kadının beni çok dikkatli

CamScanner ile tarandı

bir şekilde izlemesi tedirginliğimin artmasına neden oldu. Belki öylesine bir kadındı, belki sadece insanları incelemeyi seven biriydi, belki bir yazardı ve kişileri analiz ederek romanı için yeni karakterler yaratıyordu ama yine de bana saplı duran bakışlarından hiç hoşlanmamıştım.

İçeceğin ücretini ödeyeceğim sırada Ecevit tam arkamda dikildi ve ben parayı kasiyer kıza uzatamadan benim yerime o bir banknotu kıza uzattı. Kız benden izin bekleyen gözlerle banknota uzanırken kaşlarını çattıktı ama Ecevit elini sallayarak, "Arkadaşıyım," dedi kıza ve kız banknotu alıp kasaya atarak para üstünü saymaya başladı.

Omzumun üzerinden Ecevit'e bakıp, "Ben öderdim," dedim.

"Ama ben senin yerine ödedim," dedi düz bir sesle.

"Teşekkür ederim."

Ecevit elini kafamın üzerinden uzatarak para üstünü aldı ve "Rica ederim," diyerek kafasını masaların olduğu yöne çevirdi. "Kimi izliyordun?"

Masaların olduğu tarafa yeniden baktığımda kadın orada değildi, gözlerim tekrar Ecevit'e çevrildiğinde, "Hiç," dedim. "Bir kadın dikkatimi çekti."

"Gurur daha hemcinsleriyle olan problemlerini çözememişken, bir de yarış alanına kendi hemcinslerini ekleyecek olursan kalbine iner," dedi, sesinde alay olmasa da söylediği şey beni güldürdü. Ecevit genel olarak sert bir yapıda gibi görünüyordu. Mesajlaşırken eğlenceli olsa da yüzünde hep ketum, mesafeli bir ifade vardı ve çoğunlukla ciddi mi şaka mı yapıyor ayırt edemiyordunuz.

Elimde içecekle bir adım öne gidip, "Yüzündeki dövme sorun olmuyor mu?" diye sordum merakla. "Bir asker açısından." Ecevit'in gözünün altında küçük bir yazı dövmesi vardı. Sanki o dövmenin varlığını unutmuş gibi parmağını gözünün altına götürürken, "Bu mu?" diye sordu. Başımı salladığımda, "Neden sorun olsun ki? Girdap'ın da dövmeleri var," dedi.

"Ama yüzünde değil, vücudunda."

"Benim de vücudumda var."

"Tamam işte, sorun olmuyor mu?" diye sordum gülerek.

"Bilmem," derken kafası karışmış gibiydi. "Oluyor mudur?"

"Yani askersiniz ya," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "O açıdan demiştim."

"Polislerde hâlâ sorun teşkil ediyormuş sanırım ama ben şu âna kadar dövmelerim yüzünden hiç laf işitmedim. Acemi birliğindeyken komutanımdan birkaç araba dayak yemiştim ama onu saymıyorum. Ağaç yaşken sikili-" Durdu. "Eğilir."

Gülerek etrafıma bakındım. Ecevit tam yanımda durdu, birkaç adımı aynı anda attık ve bir anda, "İster tam bir sinsi olduğumu düşün istersen de gözlem yeteneğimin çok yüksek olduğunu," dediğinde yeniden omzumun üstünden ona baktım. "Biraz üzgün görünüyorsun, belki bana öyle gelmiştir ama her zamanki gibi gülümsemediğini fark ettim. Gülümsemen biraz... Gerçekçi değil gibi geldi. Bunu hakaret olarak algılamazsın umarım çünkü kötü niyetle söylemiyorum. Sahtesin demeye çalışmıyorum." Elini ensesine attı. "Biraz önce bu durumu Girdap'a sorduğumda aynı göründüğünü, iyi olduğunu, kafamda kurduğumu söyledi, umarım öyledir."

Kalp atışlarım seyrekleşirken, "Biraz yorucu bir gece geçirdim," dedim sadece.

"Sınavlardan falan mı?"

"Sınav sayılır."

Ecevit cevabımı garipsemiş gibi kaşlarını çatınca, gözünün altındaki dövme gerilerek biraz daha üste kaykıldı. "Gurur gibisin," dedi, bu cevap beni şaşırttı ama renk vermedim. "İkinizin de verdiği sinyaller garip. Ne düşündüğünüzü ne hissettiğinizi güzel örtbas ediyorsunuz ve bunu sen nazikçe gülümseyerek, o da sana hiç göstermediği soğuk yüzünü kullanarak yapıyor. Ama derinlere inildiğinde, aynı insanmışsınız gibi."

"Sen de öyle sayılırsın," dediğimde kaşları iyice havalanmıştı.

"Nasıl yani?"

"Ketum ifaden yüzünden ne zaman espri yapıyorsun ya da ne zaman ciddisin anlayamıyorum."

İlk kez küçük bir tebessümün yüzünde dallanıp budaklandığına şahit oldum. "Çoğunlukla espri yaparım."

"Bu ciddi surat ifadenle mi?"

Kaşlarını çatıp mahsustan ciddi bir ifadeye bürünüp, "Evet, bu ifademle," dedi kızgın kızgın.

Bu kez daha içten gülümsedim ve gülümsememi fark edince parmağıyla yüzümü işaret etti. "Bak, işte şimdi gerçekten gülümsedin."

CamScanner ile tarandı

Ayça ve Girdap'ın sinema salonunun kapısının çaprazında yan yana durmuşlar, duvarda asılı duran filmin bültenini okuduklarını gördüm. Çolpan ve Adnan da tam kapının önünde karşılaşmışlar, Adnan, Çolpan'a yol vermeye çalışırken Çolpan da aynı şekilde ona yol vermeye çalışmaya başlamıştı. Yaklaşık bir dakika boyunca bu şekilde devam ettiler ve sonunda Adnan da Çolpan da bu savaştan vazgeçerek yan yana salon kapısından girdiler ama Adnan iri olduğu için Çolpan'ı neredeyse kapının pervazına yapıştıracaktı.

Salona girdiğimde en arka koltuklarda sadece Yener ve Simge'nin olduğunu gördüm. İkisi de kendi koltuklarında oturuyorlardı ama yan yana sayıldıkları için birbirlerine bakıyorlardı. Simge ne anlatıyordu bilmiyordum ama Yener sessizce onu izlerken tamamen ona odaklı görünüyordu. Gözlerim bir an Gurur'u aradı. Gurur'u bulamayınca Ecevit'i arkamda bırakarak salondan çıktım ve gözlerim Gurur'u aramaya başladı.

Lavaboların olduğu tarafa doğru yürürken içime düşen sıkıntıyla kaşlarımı çattım. Sigara içmek için terasa çıkmış olabilirdi, belki de lavaboya gitmişti ama yine de içime çöken huzursuzluğu durduramadım. İzleniyor olmamız ihtimali bile gerilimi arttırıyordu. Ağır adımlarla yürürken biri aniden bileğimi yakalayınca dudaklarımdan bir çığlık dökülleceğini sandım ama o çığlık, çekildiğim alandaki kapıya yaslandığım anda dudaklarımın altında kayboldu. Elimdeki içecek yere düşüp arkamda kalmıştı. Lavabonun kapısına yaslı duran sırtımla kafamı kaldırıp beni tutan ellerin sahibine baktım. Gurur gözlerini kısmış, yüzüme dikkatle bakıyordu.

"Ödümü kopardın," diye fısıldadım.

Yüzünü yüzümün sınırlarına yaklaştırırken birbirimize kilitlenmiş hâldeydik. Gözlerimi anlık olarak gözlerinden çekerek arkasına baktım ve içeride birilerinin olmadığından emin olduktan sonra tekrar onun buz sıcağı gözlerine baktım. Gözlerinde gördüklerim, kalbimin yerinden oynamasına neden oldu. Onun çekimine her zaman olduğu gibi kolayca kapıldım, her zaman olduğu gibi ruhumu ona teslim ettim ve yüzü yüzüme aniden yaklaştığında kasılan kalbimin derinliklerinde onu hissettim.

Başımın hemen yan tarafında duran elini yumruk yaparken, "Senden bu kadar uzak duramamam normal mi?" diye sordu ve sorusu henüz bir cevapla taçlanmamışken dudakları dudaklarıma yerleşti. Bu,

bir çarpışma gibiydi. "Seni seviyorum ve bu benim kalbimin en yüksek mertebesi."

Dudaklarımız birbiriyle savaşırken benim için kurduğu bu cümlenin, hayatın her noktasında beni takip edecek bir koruyucu olduğunu bilmiyordu ama onun kelimelerinin eti vardı, kemiği vardı, ruhu ve bilinci vardı; beni koruyan bir yanı vardı.

"Seni görüyorum, beni nasıl istediğini, sevdiğini, senin içindeki her şeyi görüyorum," diyerek dudaklarıma doğru konuştuğunda parmaklarım güçsüzce kaşe kabanının kenarlarına tutundu. "Sen de beni görüyor musun?" Dudaklarını geri çekip gözlerini gözlerime sabitlediğinde başımı salladım. Başımı hızlıca sallamam yamuk bir gülümsemeyle yeniden dudaklarıma yönelmesine neden oldu.

Yana yana ve yan yanaydık.

Bundan daha güzel ne olabilirdi? Öte yandan, bundan daha korkutucu ne olabilirdi? Bir gün bunun olmayacağı düşüncesi, elimden bu hislerin alınacağı düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Gurur'un büyük eli yüzüme gittiğinde, "Birileri gelecek," dedim. "Hem... Film de başlamak üzere. Belki başlamıştır." O sırada salonun numarasını belirten mekanik bir ses, filmin başlamak üzere olduğunun anonsunu geçti ve gözlerimi gözlerine dikerek parmağımı kaldırdım. "Gördün mü? Film başlamak üzere. Hadi hemen gidip filmi izleyelim." Tam arkamı dönecektim ki vücudunu vücuduma bastırıp beni durdurdu, ucuna ateş temas etmiş bir çıra gibi şiddetle yanmaya başladım.

Burnunu burnuma sürterek, "Filmi sevmedin," dedi, ateşimin doruklara ilerlediğini hissederek kirpiklerimin altından ona baktım. "Dokunuşlarımı, sana yaslanmamı, beni hissetmeyi sevmenin aksine, filmi hiç sevmedin." Kendini bana biraz daha bastırınca sırtım tamamen kapıya yaslandı. Biri kapıyı itse, içeri dahi giremezdi ama yine de birinin gelme ihtimali kalbimin atışlarını daha da arttırıyordu. Haklıydı, onun dokunuşunu, bana yaslanmasını, onu hissetmeyi seviyordum ve filmi sevmemiştim ama onun bu kadar yakınındayken düşünmek çok karmaşık bir şeyi yapmaya çalışmak gibi geliyordu.

"Seninle vakit geçirmek istiyorum," dediğinde o ateş artık kasıklarımda dolaşıyordu. "Senin yanında olmak, tenine temas etmek, kokunu solumak, *seninle kalmak istiyorum*." Her bir kelimenin üzerinden geçen kalın sesi başımı döndürmeye başlamıştı. *"Sadece seninle kal-*

CamScanner ile tarandı

mak istiyorum." Dudakları boynuma gelirken nefesi kızgın bir demir gibi içimi oyup geçti. Dudaklarını boynumda gezdirip çene kemiğime dek çıkardı ve gözlerini kaldırıp yüzüme bakarken bizi bağlayan hislerin kuvvetine kuvvet kattığını hissettim.

"Birileri gelecek," diye fısıldadığımda bu onu gülümsetti ama gülümsemesi derin değildi, daha çok alayla kaplı ve imalarla ateş ateş yanan bir gülümsemeydi.

"Sessiz oluruz o zaman."

Bir an ona dehşetle bakmama daha içten gülümsedi ve bileğimi tutup hızla lavabonun içinde ilerlemeye başladı. Son kabin kapısını açıp beni içeri çekerken o kadar şaşkındım ki tek kelime edemedim. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturmasıyla, beni bacaklarımı açmamı sağlayarak yüzüm onun yüzüne dönük şekilde kucağına oturtması bir oldu.

"Bugün bana doyamadın sen," dedim, dudaklarıma yerleşen tebessüme bakarken gözlerini kısmıştı. Küçücük tuvalet kabininde onun kucağında oturuyordum ve bundan çok memnun gibi bir hâli vardı.

"Seninle yalnız kalmak istiyordum ama bir çocuk gibi heveslendiğin için diğerlerinin gelmesine bir şey demedim," dedi, sesindeki ciddiyet duraksayarak ona bakakalmama neden oldu. "Acaba benimle yalnız kalmak istemiyor mu diye de düşünmedim desem yalan olur." Parmakları kalçalarıma doğru indi, dokunuşunun beni ufaladığını hissettim. "Sonra gözlerindeki ifadeyi hatırladım. Masal gibi bakan gözlerin gerçekleri hiç gizleyemiyor. Beni yana yana yanında istiyorsun. Kimseyi değil, bir beni görüyor gözlerin. Yalan mı?"

"Yalanlamadım bunu hiç, saklamadım da." Kollarımı boynuna sarıp burnumu burnuna sürterken sertçe yutkundum. "Sana kötü mü hissettirdim?"

"Hayır. Seni yaşam doluyken görmeyi seviyorum. Gözlerinde yaşamın parıltısını görmeyi, canlılık dolu enerjini görmeyi seviyorum. İnsanların senin parıltını görmesi bazen beni kıskandırıyor olsa da bu böyle." Alnını alnıma bastırdı. "Seni tek bir an bile sessizlik içinde, keder içinde, dalgın, kafası bir şeye takılmış, üzgün görsem nasıl hissettiğimi nasıl anlatabilirim sana? Bazı gecelerden sağ çıkamayacağını hissettiğin olur. Sen benim içinden sağ çıkacağıma emin olduğum gecelerimsin. En kötü anlarımı bile yaşamla dolduruyorsun. İstiyorum ki ben de senin en

kötü anlarını yaşamla, mutlulukla doldurayım ve hepsini yok edeyim. Çok mu şey istiyorum?"

Kalbim suçluluk duygusunun altında ezildi. Söylemek istedim.

Canım, diye başlamak istedim cümleye. *Ben sana böyle hissettirmemek için kendi kalbimi taşla ezerim, sen böyle hissetme diye, ben kalbimi paramparça edene kadar ezerim.*

Bir insana canım diyebilmek, bunu gerçekten içinden kopa kopa, kalbinin yerinde o varmış gibi içtenlikle söyleyebilmek çok zordu ama o benim öyle bir canım olmuştu ki, göğsümün içinde bir kalp değil, o vardı.

"Sen neden," diye fısıldadığımda, yarım bıraktığım cümle onu duraksattı ve birden gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla beraber gözlerinin irileştiğini gördüm. "Sen neden..." Avucumu ikimizin göğsü arasına sokup kendi göğsüme bastırırken gözyaşlarım yüzümden sicimle iniyordu. "Sen neden benim kalbim oldun?"

"Zel..." Bir an sustu. Söyleyecek tek kelime bulamıyormuş gibi ellerini yüzüme uzattı ama yüzüme dokunamadı. Elleri titredi. Ellerini geri çekti, tekrar yüzüme uzatacakken duraksayıp, "Ağlama," diye fısıldadı ne yapacağını bilemiyormuş gibi. "Zerda, ağlama."

Gözyaşlarım daha şiddetli akarken bir elimi yüzüme götürüp avucumun dış kısmıyla gözlerimi mahşer yerini terk etmeye çalışan insanlar gibi terk eden yaşları sildim. Gözyaşlarım durmadan yeniden aktı, hiç durmadan aktı, aktıkça daha da sarsılmaya başladım ve Gurur büyük avuçlarının içine aldığı suratımı havaya kaldırıp gözlerime baktığında dudaklarım büküldü.

"Yemin ederim seni çok sevdiğimden," dediğimde sertçe yutkunduğunu duydum.

Ne yapıyorsam, yapacaksam, sana zarar gelmesin istediğimden, seni köpek gibi sevdiğimden, senin için, için için öldüğümden. Hep seni sevdiğimden.

Bunları söylemedim ama kurduğum tek cümle, her nasılsa onun da kalbindeki yangını büyüttü ve parmaklarına akan gözyaşlarım ateş olup onu yakıyormuş gibi yüzünü buruştururken alnını alnıma bastırdı.

"Bütün gün bu gözyaşlarını mı sakladın benden?" diye sorması canımı daha da acıttı.

CamScanner ile tarandı

Evet, bu gözyaşlarını saklamıştım. Daha da acısını saklamıştım. Onun için. Başka çarem olsa yapardım, durdurabileceğimi bilsem, onu durdurmak elimde olsa, her şeyi ilk ona anlatmaz mıydım ben? Gurur, durdurulamazdı. Tıpkı benim ona olan sevgimin durdurulamayacağı gibi.

"İçimi böyle sikmekten korktuğun için mi bu gözyaşlarını sakladın benden?" diye sorarken yüzüm onun büyük, güzel kokan avuçlarının içindeydi. Burnumu çekip, bükülen dudaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım ama bu onun içini daha da deşmiş gibi kaşlarını çatıp yeniden yutkundu. "İçimi böyle sikeceğini bildiğinden mi ağlamadın? İçimi nasıl bu kadar acıtabilir bir kadının gözyaşları? Annem değilsin sen benim, onun gözyaşlarının bir çocukken yaktığı içim kadar, senin gözyaşların koca bir adamken içimi nasıl böyle yakar?"

"Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim," dedim gözlerimden akan yaşları durdurmak ister gibi yüzümü onun göğsüne yaklaştırıp, avucumu göğsüne yaslayarak. Yüzümü onun göğsüne yasladığım avucumun dış kısmına bastırıp sertçe yutkunarak gözyaşlarımın dinmesini bekledim.

"Ne oldu?" diye sorarken sesi dalgındı, parmakları usul usul sırtımda kayıyor, saçlarıma tırmanıyor, küçük bir kız çocuğuymuşum gibi bana şefkatini aşılıyordu. "Anlatmayacak mısın bana?"

"Olmadı bir şey," diye yalan söylerken yüzümü elimden çekerek bu kez göğsüne bastırdım ve Gurur derin bir nefes alınca, göğsü başımı yukarı taşıdı.

"Çok yalancısın," diye fısıldadı. "Bir şey olmasa gözlerindeki yakutlar göğsüme dökülür müydü?"

Kollarımı güçsüzce ona sardım.

"Söylemeyecek misin ne olduğunu?" diye sorarken sesi ruhumu okşayacak kadar sakindi. Çenesini başımın üstüne yasladığını hissettim. "İşleri benim için daha da zorlaştırıyorsun, Matmazel Fındık Burun." Parmakları saçlarımın arasında hareket ederken sertçe yutkundu. "Hıçkırmasana öyle, salak," diye mırıldandı. "Seni üzen ne varsa toprağın altına gömerim. Seni ben üzüyorsam, kendimi toprağın altına yine kendim gömerim."

"Sen üzmüyorsun beni," dedim sessizce. "Birikti bir şeyler," diye yalan söyledim yeniden ama sesim öyle bir titriyordu ki, bir şeylerin birikmediği, taştığı alenen görünüyordu. "Ondan böyle."

"Yalancı," diye mırıldanarak saçlarımı okşamaya devam etti. "Yalvarsam da söylemeyeceksin, değil mi?"

"I-ıh," diye fısıldadım.

Parmakları yeniden saçlarımda dolaştı, çenesini bir kez daha başımın üstüne yaslamadan önce saçlarımı öptü ve "Peki," diye mırıldandı. "Öyle olsun, dağ gelinciği."

"Beni seviyorsun, değil mi?" diye sorarken yüzüm hâlâ göğsüne saklı duruyordu.

"Evet," dedi hiç düşünmeden, bir an bile duraksamadan. "Ağladığın zaman, gözyaşının akmasına neden olan benim kanımdan biri, benim canımdan, çok sevdiğim biri bile olsa, onunla aynı kanı taşıyorum diye damarlarımdaki kanı boşaltacak kadar çok seviyorum seni. Benim yüzümden ağlamıyorsun değil mi? Eğer öyleyse, yine damarlarımdaki tüm kanı feda ederim sana. Biliyorsun, değil mi? Benim kanım sensin, canım sensin, damarlarım sensin, yaşamım ve ölümüm sensin."

Lütfen benimle hissediyor gibi, biliyor gibi, kalbin her zaman doğru yolu sana ben söylemeden gösteriyor gibi konuşma, ne olursun.

Bunu ona söylemedim.

"Seni bu kadar ağlatan sadece öylesine bir şeylerin birikimiyse bile, bil diye söylüyorum, Zeliha, sen böyle ağlayacağına benim başıma bin türlü felaket gelsin. Hiçbir şey beni senin gözlerinden akan yaşları gördüğümde yıktığı kadar yıkamaz çünkü."

"Bir daha öyle söyleme. Senin başına hiçbir şey gelmesin. Senin başına hep güzel şeyler gelsin," dedim göğsüne doğru.

"Senden daha güzel bir şey gelmedi ki benim başıma."

Yüzümü göğsüne sürterek gözlerimi kaldırdım ve ona alttan atabileceğim en muhtaç bakışı attım. "Yoluna köpek olmuşum, senin yüzünden bin kere hoşt demişler, bin kere taş atmışlar, umurumda mı bu saatten sonra?" diye sordu gözlerimin içine ciddiyetle bakarak.

Yüzümü tekrar saklamadan önce, "Senin kollarında ağlamak bile iyi geliyormuş," dedim sessizce.

"Bana olan aşkından ağlıyorsun diye yorumladım."

CamScanner ile tarandı

"Hemen de kendini beğenmişlikler yap zaten." Burnumu çektim. "Erkekler tuvaletinde olmaktan memnun değilim. Biri gelirse rezil olacağız."

"Ağlıyorsun, sümüklerin göğsüme akıyor ama sorun birinin seni erkekler tuvaletinde görmesi mi? Ben yanındayken cehenneme bile benimle girebilirsin, kimse kafasını kaldırıp sana bakabilir mi sanıyorsun?"

"Bakamaz mı?"

"Bakamaz," dedi keskin bir sesle. Parmakları tekrar çeneme geldi, çenemi tutup kafamı kaldırınca ona yaşların yaktığı gözlerimle baktım. "Şu gözlerinin hâline bak, yavru kedi. Bu ne şimdi?" diye sorarken sesi sıkıntılı geliyordu. "Ağlanır mı hiç öyle? Bu gözlere bu kadar kıyılır mı hiç?"

Başımı iki kez iki yana salladığımda bu hareketim onu şefkatle gülümsetti.

"Çocuk seni," dedi. "Hâlâ bir yanın o kadar çocuk, bana o kadar çocuksun ki, elimi ayağımı birbirine dolandırıyor, beni de bir çocuğa çeviriyorsun. Karşında ne kadar çaresizim farkındasın, değil mi? Bana yaptıklarının farkına var."

"Dilli düdük," diye mırıldandım.

"Sen dillendirdin beni."

"Gevezesin," dedim bu kez utanarak.

"Hastasın ağzımın bu kadar çok laf yapmasına."

Evet, hastaydım ama bunu bilmesine şimdilik gerek yoktu. Zaten biliyordu, ağzımdan duyup beni daha çok utandırmasını istemiyordum. Aslında istiyordum, kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynamasını istiyordum ama kazanan her zaman fare olurdu, bunu biliyordu.

Dudaklarımı boynuna bastırdım ve "Artık çıkabilir miyiz?" diye sordum.

Biraz daha burada, bu şekilde kalacak olursak daha çok ağlamaktan, gözyaşlarım sonucunda istemeyeceğim şeylere neden olmaktan korkuyordum. Onu sürüklediğim yer karanlık değil, ferah bir aydınlık olsun, kalbi acılar uğruna değil, güzellikler uğruna çarpsın istiyordum. Bu işten ona yara vermeden, gözlerinde hayal kırıklığına sebep olmadan, öfkesinin onu yakıp geleceğini de beraberinde ateşe vermesine engel olarak sıyrılmak istiyordum.

"Burada, bir tuvalet kabininde kalıp seninle olmak, sikik bir filmi izlemekten daha güzel."

"Filmi izlerken de yanında olacağım zaten," dediğimde dudaklarının yukarı kıvrıldığını göremesem de hissettim.

"Yoksa o karanlıkta istediğimiz gibi cilveleşebileceğimizi mi ima ediyorsun?"

"Hasta," diye söylendim.

"Senin hastan, sana hasta."

"Filmi izleyecek miyiz?" diye sorarken burnumu çekiyordum.

Parmakları sırtımda turladı ve "Filmin ikinci kısmının ilk on beş, yirmi dakikasını kaçırdık," dedi. "Artık pek anlamazsın. İstersen onlar çıkana kadar D&R'ı gezelim."

"Olur."

"Kitap da alırız sana," dediğinde gözlerinin içine bakıp başımı salladım.

"Olur."

"Çocuk gibi olur deyip durma, ağzını ağzımın içine alır, sündürene kadar emerim. Mosmor olur o ağzın, haberin olsun." Gözlerimin içine ciddiyetle baktı. "Anladın mı?"

"Anladım."

"Serseri seni," derken gözleri kısılmış, dudaklarına silik bir tebessüm yerleşmişti. Artık ağlamadığım için daha iyi hissediyor gibiydi, gözyaşlarım onun tek derdi miydi bilmiyordum ama en büyük derdi olduğu kesindi.

Yavaşça doğrulup kucağından kalktım, gözlerimi kabin kapısına çevirdiğimde onun da ayaklandığını hissettim.

"Çıkalım o zaman. Yoksa seninle biraz daha kapalı alanda durursam, kapatamayacağım kadar belirginleşecek bazı yerlerim..."

"Adisin," diye fısıldayıp kabin kapısını yavaşça araladım, tam kapı aralığından dışarı bakacaktım ki suyun açılma sesini duyduk ve Gurur kabin kapısını sertçe kapatıp, "Şş," dedi. "Yakalanacaksın, fındık faresi."

"Sen soktun, sen çıkar," dediğimde kulağıma doğru keyifle güldü.

"Daha böyle bir şey söz konusu olamadı ama..."

"Aa!" İrkilerek ona baktım. "Ayıp be."

"Neyi soktuğumu düşündün ki?" diye sorarken yüzünü yüzüme yaklaştırıp pis pis gülümsedi.

CamScanner ile tarandı

"Sen ne sokmayı düşünüyorsun, önemli olan bunun cevabı."

"Aniden azdıracak kelamlarda bulunmazsan sevinirim, tetikleniyorum."

"Terbiyesiz birisin," diyerek köşeye çekildim ve gülerek kabin kapısını açıp dışarı baktı.

"Tamam, burası temiz. Çıkabiliriz," dediği anda eli elime kaydı, parmaklarımız yeminlilermiş gibi birbirine dolandı ve el ele lavabodan çıktık.

Sinema salonundan çıkıp hemen çaprazında kalan kitapçıya ilerlerken hâlâ el eleydik. Kitapçının kapısından girdiğimizde de elimi bırakmadı ve birlikte romanların arasında dolaşmaya başladık. Yeni çıkan birkaç roman, karalamak için kullanacağım birkaç güzel defter ve birlikte seçtiğimiz kalemlerin ödemesini benim için yaparken yanaklarım kıpkırmızıydı çünkü her ne kadar kendim alacağım konusunda diretsem de buna hiddetle karşı çıkmış, ücreti benim yerime ödemeye koyulmuştu.

Bizim kitapçıda işlerimiz bittiğinde, bizimkiler de filmden çıkmış, bizi aradıkları her hallerinden belli bir şekilde etrafa bakınıyorlardı. Varlığımızı ilk fark eden Simge oldu. Beraber bowling salonuna doğru ilerlerken, "Neden filme girmediniz?" diye sormuştu Simge ama Yener ona, "Ay sen de iki sevgiliye sorulmayacak sorular soruyorsun," deyince Simge şaşırarak ona bakmıştı. "Ay mı?" diye sorarken yüzünde muzip bir ifade vardı. Yener yine pot kırdığı için gözlerini kaçırsa da Simge bu kez sandığım kadar dalgacı davranmadı. Normalde insanlarla alay etmeyi severdi, ofansif mizahını kullanmak yerine gülmekle yetindi.

Bowling salonunda lobutları arka arkaya devirirken bowling topunu karpuz gibi taşıyor olmam en çok Gurur'u güldürmüştü ama karpuz gibi taşıyıp attığım toplar bana ikincilik getirmişti. Yener, Simge hiçbir lobutu deviremediğinden mi yoksa gerçekten beceremediğinden mi bilmiyordum ama hiçbir lobutu devirmedi. Devran, "İyi de sen bowlingde çok iyisindir," dediğindeyse gözlerini Devran'a dikip sadece sustu.

Adnan, "Bayan Çolpan," demişti ciddiyetle toplardan birini göğüs hizasına dek kaldırıp lobutlara bakarak. "Bu açıdan attığınızda, topların yüzde doksanını vurmama ihtimaliniz yok. Lütfen beni izleyin." Topu ıtana ve toplar sadece üç lobut devirene kadar, Çolpan ciddiyetle Ad-

'ı izlemişti ama yalnızca üç lobut devrildiğinde, Çolpan gülme kri-

zine girince, Adnan topun hatalı olduğunu söyleyerek bir sonraki elde oynamamak konusunda kararlı bir şekilde kenara oturup söylenip durmuştu.

Sonunda Yener, Simge'nin daha fazla lobut devirememesi yüzünden yaşadığı üzüntüyü fark etmiş olacak ki, eline mor bir top kapıp, "Beni takip et," demişti tam yanından geçerken.

Simge'nin yeşil gözlerinde merak vardı, Yener'i bir kedi yavrusu gibi takip etti ve Yener, Simge'yi önüne alarak, "Bacaklarını hafif arala, omuz genişliğinde," dediğinde, Simge bunu ikiletmedi. Yener, elini Simge'nin omzuna koyduğu an, aralarında patlayan elektriği çıplak gözle görmek bile mümkündü ama eminim, söylesek, ikisi de bunu yalanlardı. Yine de o dokunuşun ikisinin üstündeki etkisi çıplak gözle görülecek kadar yoğundu ve ateş saçıyordu.

Topu Simge'nin parmaklarına bırakıp, Simge'nin Yener'in aksine ince olan parmaklarını topun deliklerine sokmasını beklerken hâlâ omzuna dokunuyordu. Dokunuşun etkisi, Simge, Yener'in direktifleri doğrultusunda topu savurana dek devam etti ve tek lobut devirmeyen Simge, geride tek bir lobut kalacak şekilde diğer tüm lobutları devirdi.

Bu, herkesin dudaklarından, "Çüş!" dökülmesine neden olduğunda, sevinci tüm bedenine yayılan Simge, kollarını aniden Yener'in boynuna sarıp çığlık atınca, Yener olduğu yerde donup kalmıştı. Ne hissetti tam olarak ifade edemezdim, bunu sadece o bilebilirdi ama gördüğüm, Yener'in vücuduna yayılan ateşten fazlasıydı; binlerce yıldırım aynı anda bedenine çarparak ona saplanmış gibiydi.

Simge panikleyerek geri çekilip, etrafına bakarak saçlarını düzeltirken Yener'den çıt çıkmadı, sadece Simge'yi sakince izledi.

Gülümsedim. Bugünün bu kadar güzel geçmesini beklememiştim.

CENAN KAPLANER

Kendi içimde, kendi ruhumda, kendi derinlerimdeki keskin köşelerde kaybolduğum vakitler olurdu. Bu, onu tanıdığım zamanlarda daha çok yaşadığım bir şeydi. Onun bir asker olması, sırtında vatan, toprak, can yükü olması beni her zaman korkuturdu. Buna hem hayranlık duyardım hem de bunun bir gün beni ondan edeceği korkusuyla kıvranır uyuyamazdım.

CamScanner ile tarandı

Ayrılığımız bir rüzgâr gibi esip beni geçmişe esir ederek üzerine yılları emanet aldığında, bir daha kimseyi sevemeyeceğimi, kalbimin tahtında hep aynı adamın oturacağını biliyordum.

Hakan Basri Şenkaya.

Kalbimdeki tahtta oturan adamın adı buydu. Hakan sevgiliydi, Basri babaydı ve onda her zaman ikisini de bulmuştum.

Elektrikli su ısıtıcısından yükselen sesle beraber mutfak masasının önünde oturduğum sandalyeden kalkıp tezgâha ilerledim. Dağılmış saçlarımı parmaklarımla düzeltip tepeden topuz yaptıktan sonra fincanımı sıcak su ve kahveyle doldurup, kahveyi çay kaşığıyla karıştırmaya başladığımda kapının zili çaldı.

Kimin geldiğini biliyordum. Bir süredir her gece, her sabah geliyor, bazen burada kalıp kızını koynuna alarak uyuyordu. Bir zamanlar ben de onun kızı gibiydim, koynunda uyur, onun gelmesini bekler, onun gitmesinden korkardım. Şimdiyse yalnızdım, beni yok sayıyordu, beni kollarına almıyordu, benden köşe bucak saklanıyordu ve bunun için onu suçlayamıyordum. Ben masum değildim, o da tamamen suçsuz sayılmazdı ama onun kalbi benim kalbimden daha dirayetliydi sanırım. Bana karşı koyabiliyordu. Beni yok sayabiliyordu.

Bir gün beni sevmeyi bırakır mıydı? Ya da bırakmış mıydı? Bundan korkuyordum. Bir gün onun gözlerinde kendime rastlayamamaktan, bir gün beni sevmemesinden, bir gün onun için başka bir kadının olmasından kalbim döküle döküle korkuyordum. Çaresizlik, bir adamın senden başkasını sevmesi değildi belki ama benim çaresizliğim, onun benden başkasını sevmesi olurdu muhakkak.

Dide, hâlâ uyuyordu. Gece onu uyuttuktan sonra gitmişti. Zeliha'nın başına gelen korkunç olay hakkında konuşmaya çalıştığımda da benimle diyaloğa girmek istememiş, sadece susmuştu. Dide uyanık olmadığından, büyük ihtimalle geldiği gibi gidecek, Dide uyanınca geri dönecekti. Benimle aynı çatı altında olmak istemiyordu, bu normaldi ama canım yanıyordu.

Kapıyı onun içi açtığımda yine yirmi üç yaşında, ona kalbinin tüm kapılarını açan o küçük kız çocuğuydum. Otuz iki yaşında bir kadın değildim. Yirmi üç yaşındaydım hâlâ. Ama ona baktığımda, o zaman otuz iki yaşında olan adamı göremedim. O adam gibi âşık bakmadı

bana, sadece gözleri gözlerime değdi ve fırtınada bükülen bir ağaç gibi gözlerini yere büküp göz temasımızı kesti.

Kapıyı tamamen araladım ve ona istediğini verdim; sessizliği. Konuşmamam onu mutlu ederdi belki. Belki de artık sesimi duymak bile zulüm geliyordu ona.

İçeri girerken, "Dide uyuyor mu?" diye sorarak ilk diyalog bağını kuran o oldu. Kalın sesi, kalbimi dokuz yıl önce nasıl çarptırdıysa, şimdi de öyle çarptırdı.

"Evet, henüz uyanmadı." Mutfağa ilerlediğimde arkamdan gelmesini beklemiyordum. Kahvemi tezgâhtan alırken o da mutfak masasının önündeki sandalyelerden birini çekip oturdu.

Çekinsem de "Kahve ister misin?" diye sordum.

"Ben çay içiyorum, hatırlamıyor musun?" Bir an o da durdu ben de durdum. Sırtım ona dönük olsa da ağzından çıkan sorunun onu da şok ettiğini hissettim.

"Çay yapayım o zaman."

"Zahmet vermeyeyim şimdi sana."

"Altı üstü çay demleyeceğim, Hakan. Bana kırk kat elinmişim gibi davranmasana."

Bu cümle onu daha da duraksattı. Kafamı çevirip ona baktığımda onu bana bakarken yakaladım. Kaşlarını çatınca, kaşlarının altındaki mavi gözler alev gibi parladı.

"Kırk kat elim olmadın mı? Gittiğinde."

Elinde kör bir bıçakla bana bakıyor, bıçağı bana sokup çıkarıyordu ve bunun farkında mıydı değil miydi bilmiyordum ama çok kanıyordum.

"Durdurdun mu?" diye sorduğumda sertçe yutkundu. "Bir kere ya bir kere, burnun yere düştü de eğilip aldın mı?" Bedenimi tamamen ona çevirdiğimde kaşları tamamen çatılmış hâldeydi. "Bir kere bana kal diyebildin mi? Yıllar geçti, beni durdurmadın, bu senin suçun değil ama ben de çocuk sayılırdım, kaçtım. Büyüktün benden. Neden benden daha çocuk olup arkamda kalmayı seçtin?"

"Sesini alçalt," dedi sadece. "Kızı uyandıracaksın."

"Sorduğum soruların hiçbirinin cevabı yok sende, değil mi Hakan?"

"Bana Hakan deyip durma."

"Ne demeliyim, Muşta mı?"

CamScanner ile tarandı

"Cenan," dedi ve ismim ağzının içinden öyle güzel döküldü ki kalbim titredi. "Yeter. Bunları mı konuşacağız?"

"Haklısın."

Önüme döndüğümde aynı anda sertçe yutkunduk.

"Ne olurdu?" diye sorduğunda çay suyu koyuyordum. Bir an durdum. "Seni durdursaydım, ne olurdu?"

Kalbim ortadan ikiye bölünüyormuş gibi hissederken, "Şu an kırk kat elin olmazdım," dedim başımı önüme eğerek.

"Neyim olurdun?" Sorusunu taşıyan sesine bulaşan şey beni öyle bir duraksattı ki, dönüp gözlerinin içine bakmak istedim. Gözlerinde neyi sakladığını görmek istedim. *Neyi* olmamı istediğini görmek istedim.

"Belki eşin," dedim sessizce.

Durdum, o da durdu, zaman da bizimle durmuş gibiydi.

Hiçbir şeyi hak etmiyordum, ziyandan fazlası değildim, hayatımın büyük paydada ben mahvetmiştim. Bunu yok sayıyor değildim ama insan anılarına sığındığında, sevdiği insanın elini tutup kaçmak istiyordu. Elini tutup onu geçmişin içinden çıkarmamın imkânı yok muydu? Gelecekte benimle birlikte kaybolamaz mıydı?

O kadar uzun sustu ki kafamı çevirip ona bakma ihtiyacı duydum.

Cebinden çıkardığı muştasını parmaklarına takmış, yumruğunu sıkarken sessizce gümüş rengindeki muştasına bakıyordu. Bakışları öyle dalgındı ki, bir zamanlar bunu ne kadar çok istediğini anladım. Hâlâ istiyor muydu bilmiyor ve sanmıyordum ama bir zamanlar Hakan, eşi olmamı deli gibi istiyordu. Görebiliyordum.

Otuz iki yaşındayken gür olan saçları, kırk bir yaşındayken de gürdü ve saçları hâlâ kurum siyahıydı. Yüzü hiç değişmemişti, hâlâ o yaşlarda olduğu gibi pürüzsüz ve yakışıklıydı. Zaman sanki onu o yaşta hapsetmiş, Hakan o günden sonra hiç yaş almamıştı. Bense artık o kıza benzemiyordum. Biri ona bakınca taş çatlasın otuz iki, otuz üç yaşında bir adam derdi ama aslında dokuz yıl kadar önde gittiğini bilmezlerdi.

Bedenini korumuştu, sağlığını korumuştu, yakışıklılığını korumuştu, siyah saçlarını korumuştu ama kalbindeki beni koruyamamıştı.

"Olmaz mıydım?" diye fısıldadım.

Sertçe yutkununca âdem elması boynunda bıçak gibi dolaştı, derisini gerdi. Cevap vermeyeceğini anladığım anda önüme dönüyordum ki, "O gece," dedi ve duruşum dikleşti. "Cebimde ne vardı, biliyor musun?"

Duraksadım.

"Gideceğini her zaman hissettiğim için belki de cebimdeki kal diye aldığım bir kafesti. Bir yüzük değildi," dedi. "Gitmenden hep korkmuştum, Cenan."

"Ben de senin gitmenden, bir daha gelmemenden, beni bir daha istememenden korkmuştum. Benden hiç gitmedin ama bana hiç gelmedin de, Hakan. Ve şimdi görüyorum ki, beni istemiyorsun da."

Hakan, muştasını masaya vurarak kalktığında bedenim titredi. "Ne sanıyorsun?" diye sorarken bana doğru yürüdüğünü hissettim, sesi hiddetli bir rüzgâr gibi saçlarımı savurdu. "Sana gelmedim diye sana gelmek için yanmadım mı lan ben?" Önüme dönemedim, ona bakamadım, bir şeyler söyleyemedim; öylece dikildim kaldım. "Senden hiç gitmedim, sana hiç gelmedim. Senden gitmeyi bir an istemedim ama sana gelmeyi her gün istedim!" Kalın sesine vurgu katarak dillendirdiği cümleler beni düşürdü, beni yere yığdı, beni parçaladı ve tüketti.

"Ve şimdi beni istemiyorsun."

Aniden bileğimi kavrayıp beni kendisine çevirmesiyle, mutfak tezgâhı ile onun arasında kaldım ve hiç değiştirmediği parfümünün kokusu ciğerlerime aniden doluştuğunda, gözlerimiz birbirine saplanıp kaldı. Bir an, aramızdaki bu yakınlık tüm köprüleri tutuşturmaya başladı. Gözleri gözlerime santimler kala, buzlarını çözmeye başladı. Bakışlarının bakışlarımın hizasında durup bir kuyu gibi derinleştiğini gördüm.

O gözlerde anılarımızı gördüm. Kavgalarımızı, birbirimize dokunduğumuz anları, birbirimizi kırdığımız ama çok sevdiğimiz tüm anları. O gözlerde hepsi vardı çünkü o da benim gibi o zaman tünelinin içine girmişti.

Dudakları dudaklarıma yaklaşmaya başladığında nefesim sıklaştı. Çırpınmadım, dokunuşundan kaçmadım, parmakları bileğimi mengene gibi kavramışken gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı ve yüzlerimiz arasındaki o birkaç santimlik mesafe ağır ağır kapanmaya başladı.

Beni tamamen tezgâha yaslayıp, burnunu burnuma temas ettirdiğinde gözlerim kısıldı ve onun da gözlerinin kısıldığını hissettim. Kalbimin her bir atışı, zamanın içine anıları damgalıyordu.

Beni neredeyse öpeceğini hissettiğimde durdu ve dişlerini sıktı. "Kahretsin," dediğini duydum ama sonra kendini durduramadığını an-

CamScanner ile tarandı

ladım. "Allah'ın cezası," dedi bana, bu, dudakları dudaklarımın üzerine yaslanmadan hemen önce ondan duyduğum son cümleydi.

ZELİHA ÖZDAĞ

Dört gün sonra...

Her gün, bir öncekinden daha sancılı bir bekleyişin tohumunu, ruhumun topraklarına gömüyordu.

Huzursuzluk, her geçen gün daha da çoğalırken, Gurur'dan sakladıklarımı paylaşabildiğim iki insan vardı: Muşta ve Cenan.

İkinci günden sonra Muşta'nın bana Cenan'ın evindeyken verdiği kayıt cihazının avucumdaki duruşunu hatırlıyorum. Muşta, çivit mavisi gözlerini gözlerime dikerek, "Bu kayıt cihazı her yirmi dört saatte bir yenileniyor, bu yüzden kayıt başladığından itibaren bilgisayarıma bağlıyorsun," demişti. "Kayıt süresi dört saat, dört saat sonunda şarj etmen gerekecek çünkü kaydı kesecektir. Bir saat şarj, dört saat kadar kayıt alabilmesi için yeterli. Kayıt başlaması için hafifçe basılmalısın, hafif bir titreşim hissettiğin anda kayıt başladı demektir. Bunu yanından hiç ayırma çünkü o itin ne zaman harekete geçeceğini asla bilemezsin."

İşte tam iki günüm, bu kayıt cihazını tek bir an olsun yanımdan ayırmadan geçmişti. Ta ki o akşamüstü, durakta sessizlik içinde beklerken yanıma yaklaşan siyah Mercedes'i fark edene kadar. Araç, dışarıdan bakıldığında tehlikeli görünmüyordu ve bir an için aracın içindeki kişinin bizden biri olabileceğini bile düşünmüştüm.

Açılan kapıdan dışarı uzanan yüzün sahibini gördüğümdeyse, kayıt cihazına basmamak için kendimi sıkıyordum çünkü aramızdaki konuşmanın ne kadar süreceği şu an için muallaktı.

Onu konuşturup konuşturamayacağım da muallaktı.

"Emniyet kemerini bağla," demişti bana, sessizce ön yolcu koltuğuna oturup, emniyet kemerini bağlarken gözlerim ön camdan dışarıya çevrilmişti. Adını bildiğimi belli edemezdim, ona kafasını karıştıracak tek bir ayrıntı bile vermemek adına dudaklarıma vurduğum mührün farkına varmış olmak onu tedirgin etmiş gibi gözlerini bana dikti.

"Bugün sessizsin, geleceği parlak, Küçük Avukat," dediğinde, sesindeki alayı duymazdan gelmeye çalıştım. Midemdeki yanma hissi, hızla

bulantı hissine evrildi. Köşeye çekmesini istememe ramak vardı çünkü kusma isteğini bastıramaz duruma gelmek üzereydim.

Kotumun cebinin iç kısmına yapışmış hâldeki dinleme cihazına yavaşça bastırmadan önce omzumun üstünden ona baktım. Bir cihazla araçta olduğumun farkına varması imkânsızdı çünkü bu cihaz, bir böcek kadar küçüktü; belki de bir böcekti. Titreşimi hissettim, çok azdı ama tatmin duygusu ciğerlerimi şişirdi. Ağzından alacağım tek bir laf, oyunun seyrini değiştirebilirdi.

"Bakarsın bir katil olduğun ortaya çıktığında seni savunmak için o salonda olurum," dedim alayla. "Gelinin olarak."

Bunu doğrulamak yerine, "Gelinim olmak mı?" diye sordu alayla. "Oğlumla ayrılacağınızı sanıyordum. Gerçi hâlâ ayrılmadığınızı gördüm." Gözlerini yola çevirdi. "Bunu ne zaman yapacaksın, sabrım kalmadı benim. Kendini ayrılığa hazırlaman aylarına mâl olacak değil, değil mi?"

"Kolaymış gibi konuşuyorsun," dedim soğukkanlılıkla. "İstediğin şeyi yapmak kolay mı sanıyorsun?"

Hadi beni tehdit et, lütfen yap bunu. Ben seni tehdit etmeye zorlarsam fark edeceksin, bunu göze alamam. Hadi beni isteğinle tehdit et.

"Sadece ayrılacaksın. Bu kadar basit," dedi. "Sonuçta kim bir sivili öldürmüş komandoyla birlikte olmak ister ki?" Alayla kahkaha atması beni dumura uğrattı. İçimde biriktikçe zehirlenen öfkeye rağmen, "O katil değil," diye fısıldadım. "Ona böyle söyleme. Oyunlarına onu da alet etme."

Hadi bana bir itiraf ver.

"Onun başını beladan kurtarmak istiyorsan, dediğim şeyi derhâl yapsan iyi olacak. Seni yalnız yakalayana kadar imanım gevredi, bilerek mi o kadar kalabalık dolaşıyorsun?" Bana tekrar yandan bir bakış attı. "Söyleyeyim, ufaklık. Kalabalıklara karışmak seni mutlak sondan kurtarmayacak."

"Beni yeniden tehdit ederek mi korkutacaksın?"

"Korkmadığını söyleyebilir misin?"

"Gurur'un hayatını kaydıracağını söylüyorsun ama bunu yapabilmek için bile bana ihtiyacın var. Neden direkt söylediklerini yapmıyorsun da ona acı vermek istiyorsun?"

CamScanner ile tarandı

*Sadece bir itiraf. Hadi bana yeniden oynadığın oyundan, veteriner*den bahset.

Emsal burnundan sert bir nefes vererek, "Bu işi bu gece halletmezsen, sana gerek kalmayacak," dedi. "Kendini çok önemli görüyorsun, üzücü. Benim için bir piyondan ötesi değilsin. Amaca giden yolda uğranmış küçük bir dinlenme tesisinden fazlası olmadığını görmeni sağlayabilirim. Bu gece onunla ilgili tüm gerçekleri ortaya çıkarabilirim. Kırmızı bültenle aranan bir komandoyla hâlâ birlikte olabileceğine inandıran ne seni? Sonunda o hapsi boyladığında zaten ayrılmayacak mısınız? Şimdi ayrıl, hiç değilse özgür bir adama geri dönmek daha kolay olur."

"Onu katil olmakla suçlayacak kadar korkunçsun, üstelik gerçeği bildiğin hâlde!" diye bağırdım damarına basmak istiyor gibi. "Bile bile oğlunu mahvetmenin peşindesin. Onu mahvetmek için, onun yerine birini öldürecek kadar çıldırmışsın sen. Sırf bir asker olduğu için mi vatana ihanet etmeye karar verdin yoksa en başından beri kokuşmuş bir herif olduğun için mi bunu yaptın?" Sorularım burun deliklerinin genişlemesine neden oldu, bana öfkeyle bakarken aracı biraz daha hızlandırmasıyla kaşlarım çatıldı.

İtiraf yoktu, ses çıkarmıyordu; ne doğruluyor ne de yalanlıyordu. Bu asla bir kanıt olarak kabul edilemezdi. Tehlikeli sularda yüzsem de onu biraz daha zorlamak zorunda olduğumun farkına varmıştım.

"Seni tekrar uyarmam," dedi. "Bu gece ondan ayrıl, bir süre dikkatini dağıt ve ben de siktir olup gideyim." Neden sivillere zarar vermekten bahsetmiyordu? Neden oğlunun bir katil olmadığını ama kendisinin bir terör örgütü üyesi olduğunu anlatmıyordu?

Şüpheleniyordu.

Hazırlıklı olacağımı biliyor olmalıydı. Kendimce bir şeyleri yapmaya çalışacağımı daha o gece, gözlerime baktığında görmüş olmalıydı. O gece her şeyi rahatça söylemesinin nedeni beni gafil avlamış olmasındandı, beni öylece alıp götürmüş, hiçbir kanıt çıkaramayacağımı bilerek bana her şeyi anlatmıştı. Şimdiyse temkinli yaklaşıyor, her ihtimale karşı konuyu açmıyordu bile.

Göğsümün ağrıyla sıkışmasına neden olan yüzüne bakıp, "Lütfen yapma," diye fısıldadım.

"Sana sunduğum şey, aslında çok güzel bir fırsat. Bilmem farkında mısın?" Ara sokaklardan birine girdiğinde araba yavaşladı. "Sana ondan

tamamen ayrıl demiyorum ki, bir süre kafasını seninle meşgul et yeter bana. Ondan ayrıldığın için sudan çıkmış balığa dönsün, bu bana yeter. Aksi durumda beni öldürecek, anlamıyor musun? Sen onun benim peşimde olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Peşinde falan değil!" diye yalan söyledim.

"Kendin bile söylediğin şeye inanmıyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ya bu gece dediğimi yaparsın ya da harekete geçiyorum. İlk önce sivili öldürdüğü gerçeğini patlatacağım."

İtiraf et şunu, yalvarırım.

"Bu gece çok erken."

"Sana fazladan bir gün daha vermeyeceğim, beni yeterince öfkelendirdin."

"Bana birkaç gün daha ver. Üstelik onu sivil öldürmekle suçlayamazsın, bunu yapmadı bile! Nasıl bu kadar yalancı olabiliyorsun? Kalbin küf mü bağladı senin?"

"Bir sivili öldürdü," diye yalan söyledi alenen. "Ve bu gece, yani birkaç saat içinde olur da söylediğimi yapmazsan, onun o evden yıkılmış hâlde çıktığını görmezsem, bu gece yapacağım her şeyden korksan iyi olur."

Şüpheleri yüzünden asla renk vermeyeceği buradan belliydi. Ne kadar üzerine gidersem, Gurur'u o kadar tehlikeye atacağımı o an anladım. Tek bir tereddüt yaşarsa, tek bir an onu kandırdığım ihtimali kafasındaki esas gerçeğe dönerse, Gurur belki bir terör örgütü üyesinin oğlu olduğu için değil ama bir sivili öldürdüğü için gözaltına alınacaktı.

"Bu gece olmasın, lütfen," diye fısıldadığım anda telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı ve ben daha olabileceklerin ihtimalinden korkuyorken, hattın öteki ucundaki kişiye, "Bu gece şu veteriner ölümlerinin failini yetkili mercilere ulaştırmamız gerekecek sanırım," dedi keskin bir sesle. Elim hızla koluna gitti, o iğrenç yaratığa, geçmişin içinden irinler akıtarak geleceğe gelen iblise dokundum.

"Tamam," dedim aşkın bir korkuya yenik düştüğünü hissederek. "Yemin ederim yapacağım, bu gece ayrılacağım ondan. Tamam."

Hattın öteki ucundaki kişinin boğuk sesini duydum ama ne dediğini anlayamadım. Emsal bana yan gözle bakarken, "Yalan söylüyorsan, bu gece istediğim şeyi göremezsem, gece yarısından sonra sen de onu son kez görmüş olursun," dedi sertçe. "Anlaşıldı mı?"

CamScanner ile tarandı

"Anlaşıldı."

O aracın içinden çıktığımda, kaderimi bir kez daha değiştirecek olan yeni bir geceye adım attığımı biliyordum.

Muşta haklıydı, Emsal'den istediğimi alabilmem için, ona bir kez olsun istediğini vermem gerekiyordu.

Yürüdüm. Yelkovanın her bir adımı, beni geleceğe biraz daha yaklaştırdı. Boğazımda bir kılıçla, ona ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi, neden söyleyeceğimi düşünerek yürüdüm.

Beni olduğum en güvenli yerde bile düşmemden korkuyormuş gibi sıkıca tutan bir adamı, uçurumun kenarında terk edecektim.

Boğazıma biriken tüm özürlere, kalbimi paramparça eden tüm hislere rağmen, aylar sonra belki de ilk kez buzdan gözlerle ona bakacaktım. Ona tekrardan sıcacık bakabilmem, onu tekrar kalbimin ateşleriyle ısıtabilmem için belki de bu gece ona buz gibi bakmak zorundaydım. Bundan kaçamazdım. Kaderden kaçamayacağın gibi, kaderin olan insan için yapman gerekenlerden de kaçamıyordun.

Emsal kazanmıştı, şimdilik de olsa, kazanan taraf belliydi. Bir sonraki turda onu alt edecek dahi olsam, şu an beni sürüklediği ölüm uçurumunu yok sayamazdım.

Parçalayacağım adamın parçalarını keyifle izleyecekti, yere düşen parçalara bakarken bu ona zaferini izliyormuş gibi hissettirecekti ama hayır, değildi. Ödeyeceği ağır bedeller olacaktı, benim de ağır bedeller ödeyeceğim doğruydu. Belki de ödeyeceğim en ağır bedel, onun gözlerinde göreceklerim olacaktı.

Evdeydi, biliyordum. Bu gece erken dönecekti, beni aramamıştı, muhtemelen dersten geç çıkacağını düşünmüş, belki de bana alan yaratmak istemişti.

Anahtarım vardı ama kapıyı o açsın istedim.

Zili çaldım.

Saniyeler yere düşüyor, yerde kandan bir ırmak gibi büyüyor ve zaman beni boğmak istiyor gibi bileklerime doğru yükselerek usulca beni içine almaya başlıyordu. Yüzümden su gibi akan o acıyı silmek için gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım. Muşta haklıydı, itirafı alabilmek için artık bunu yapmaya mecburdum. Emsal'e istediğini vermeden, ondan istediğimi alamayacağımı bu gece anlamıştım.

Yaşadığı tüm kötü anlardan, çocukluk travmalarından, etrafını saran karanlıktan benim varlığımı düşününce soyutlanan, hepsini yaşanmamış sayan bir adama kâbusu yaşatacak olma düşüncesi, ölme isteğimi tetikliyordu.

Sanki birlikte geçireceğimiz zamanı uzatmak istiyormuş gibi uzun süre kapıyı açmadı ama sonunda adım seslerini duyduğumda, kendimi sona hazırlıyordum. Bahanelerim yoktu, önüne sereceğim hiçbir sebebin onun için yeterli olmayacağını biliyordum. Bana neden diye soracaktı, geçerli bir sebep isteyecek, belki yalvaracaktı; yalvarır mıydı? Ya susarsa?

Sustuğunda, kabullendiğinde ne yapacaktım? Ya yüzüme öylece bakıp, tamam, derse? O zaman ölecek miydim? Ölüm bir tamam kelimesine sığar mıydı? Ölüm, bir kabullenmiş bakışa sığar mıydı? Bir yanım buna mecburken, bir yanım onun bunu kabullenmesinden ölesiye korkuyordu.

Bir çocuk kadar çaresizdim, bir çocuk kadar çaresizdim ve sanki ölmek üzere olduğunu bildiğim babamın son nefes haberini bekliyordum. Bir çocuk için bu çok zor olmalıydı, bildiğim bir duygu olmasa da bu duyguyu, o çocuğun yaşadığı duyguya çok benzetiyordum.

Kapıyı araladığında, bu kapı aralığının her şeyin başlangıcı ve sonu olduğunu anımsadım. Duygularımın sel gibi ona akışının başlangıcıydı, yalanların sonuydu, bana gelişinin başıydı, ondan gidişimin sonuydu.

İçimde dağ gibi yükselen ağrı hissiyle, kapıda durmuş bana bakan sakin yüzüne baktım. Gözlerine çöken her neyse, sanki bunun adı farkındalıktı.

Bir şeylerin ters gittiğini mi hissediyordu yoksa onun sonunda duruyor oluşumu mu hissediyordu? Bu sahte ayrılığın ağrısını görmek için sokağın bir köşesine pusu kuran Emsal'in, Gurur'un ya da benim evden hışımla çıkacağımız anı beklediğini bilmek, içimde dağ gibi büyüyen acının dağ gibi büyüyen bir bulantı hissine dönüşmesine neden oldu.

Saatin ibresi bir adım daha attı.

"Hoş geldin," dedi, gözlerimiz birbirine iki farklı bıçak gibi saplı duruyordu. Bıçak bıçağa saplanabilirmiş, bu gece bunu görüyordum.

"Hoş buldum." Eşikten içeri bir adım attım, benden bir adım geri gitti. Geçmem için açtığı boşluğa bakarken yaralandığımı hissettim. Benden bir adım gitti diye yaralandığım adamı sonsuza dek gittiğimi

CamScanner ile tarandı

inandırdığımda, ne hissedecekti? Suçluluk hissi göğsümün deşerken kafamı kaldırıp gözlerinin içine bir defa daha baktım.

Başka şansım yoktu, Emsal bekliyordu, can almayı bekleyen bir Azrail gibi bir köşeye geçmiş alacağı canın yolunu gözlüyordu. Gurur'un bir katil olmadığını kanıtlamam için başka çarem olsaydı, mesela bu uğurda ölmem gerekseydi, çare ölüm olsaydı, ondan ayrılmaktansa ölürdüm. Ama şimdi tek bir çare vardı. Onu yere düşürecek, yerdeyken tekmeleyecektim. Sonra onu yerden kaldıran yine ben olduğumda beni affetmesini beklemeyecektim. Beni hiç affetmese bile onu kurtarmış olacaktım.

Sonsuza dek beni, onu yere düşürüp tekmeleyen kadın olarak hatırlar mıydı? Bundan çok korktum.

Affeder miydi beni?

Affetmesi için beni yere düşürüp tekmelemesine razıydım, ona bu gece yapacağım şeyi bana hayatımın tüm gecelerinde yaşatabilirdi.

Gurur sessizce, "Geç kaldın," dediğinde gözlerimi yüzüne dikip, "Evet," dedim. "Düşünüyordum."

"Düşünüyor muydun?"

"Düşünüyordum," diye onayladım onu, kalbimden bir atış daha düştü ve şimdi ölüme bir adım daha yakındım.

Boydan camın önüne doğru yürüdü, elini ensesine atıp ensesini kaşırken, "Bir sorun mu var?" diye sordu, sesinden duyguları alamadım. Bir sorunum olmasından endişe duyduğu ayan beyan ortada olsa da başka bir şeyin huzursuzluğunu da yaşıyor gibi bir hâli vardı.

"Aslında evet, bir sorun var gibi duruyor."

Acımasız davranma, ona acımasız davranma, bir oyun oynuyorsunuz, sadece bir anlık Emsal'e istediği görüntüyü ver, ona acımasız davranma.

O senin düşmanın değil, sevdiğin adam.

Ona kötü davranma.

Gurur, başını omzunun üstünden bana doğru çevirip, "Sorun ne, gelincik?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Anlat bana, halledebileceğim bir şeydir muhakkak."

"Değil," dediğimde bedenini tamamen bana çevirdiğini gördüm. Cam duvarın önünde olduğu için dışarıdan biri onu görüyor olmalıydı, Emsal hâlâ buralardaysa –*ki buralarda olduğuna emindim*- eminim bir

şeylerin başladığının farkındaydı. Ona bu zevki yaşatacak olmaktan nefret ederek Gurur'a doğru bir adım attım ve Gurur da kaşlarını çatarak bana doğru bir adım geldi.

"Biriyle bir sorun mu yaşadın?"

"Hayır, böyle bir şey olsaydı hallederdim." Durdum, daha acımasız nasıl olunurdu bilmiyordum. Kalbi nasıl yanmazdı, bunu da bilmiyordum. Gurur'un buz sıcağı gözlerine bakarken hem yandım hem de dondum. "Sorun bir süredir ikimizin arasında duruyor gibi."

Bir an güleceğini sandım, daha sonra şaşkınlık gülümsemesinin önüne geçti ve "Anlamadım?" diye sordu. Pars bacaklarıma dolandı, tepkisiz kaldım, Leon ise sessizce oturmuş ikimizi izliyordu. Gurur, bakışlarımdaki sahte buzlara aldanmış gibi, "Zeliş," dediğinde derin bir nefes alıp omzumun üstünden koridora doğru baktım.

"Konuşmamız gerekiyor, Gurur. Mantık çerçevesinde."

"Beni mi trollüyorsun?" diye sordu gülerek.

Öyle olmasını isteyen tarafıma rağmen kaşlarımı çatıp ona ciddi gözlerimi çevirerek baktığımda duraksadığını gördüm. Ayaklı lambanın yaydığı cılız ışık bedenini aydınlatıyordu ama ev genel anlamda loş görünüyordu. Ben, onun aksine daha karanlık bir taraftaydım. Karanlığın suretime yayılacak olan acıyı gizleyebilmesini umut ettim.

"İleride iyi bir avukat olabilmek istiyorum."

Bir an durdu ve sonra, "Zaten olacaksın," dedi.

"Suça bulaşmış bir avukat değil," dememle, yüzündeki kan öyle hızlı çekildi ki, elimi kendi kalbime sokup kalbimi avuçlayarak sökmek, göğsümün içinden çekip çıkarmak istedim.

Ona doğru bir adım attım ama o tek bir adım dahi atmadan gözlerini gözlerime dikerek olduğu yerde durdu ve bir sonraki cümleyi bekledi. O cümleden korkuyor muydu yoksa o cümleyi merak mı ediyordu bunu çözemedim.

"Seni suçlamıyorum," dediğimde gözlerini anlık yere indirdi, zemine sessizliğe gömülerek bakması ellerimin uyuşmasına neden oldu. "Başlarda seni suçlasam da sonradan seni en çok ben anladım. Anlamadın diyemezsin. Hak vermedin diyemezsin. O gece benim yüzümden yaşandı, sen bunlara benim yüzümden bulaştın ve kabul etmeliyiz ki, ben de tüm suç benim de olsa bu işe çoktan bulaştım."

CamScanner ile tarandı

Gözlerini yerden kaldırıp tekrar gözlerimin içine baktı. Normalde beni haksızlığa uğratacak, durduracak şeyler söyleyebilecek biriyken, sunduğum cümlelerin onu beyninden vurulmuşa çevirdiğini gördüm. Yalanlamadı ama doğrulamadı da. Sadece gözlerimin içine baktı.

"Aileme bir söz verdim. Babama bir söz verdim. İyi bir avukat olabilmek için yemin ettim, çok çalıştım, gecemi gündüzüme kattım ve bu okula girebilmek için uğraştım," diye saçmaladım. "Sonra bir gece işler düşündüğüm gibi gitmedi, seninle tanıştım."

İşte bu cümleyi duymayı hak etmiyordu.

Başını tekrar önüne eğdiğini gördüm, gözleri yeniden zemini hedefi hâline getirmişti. Duydukları yüzünden ne hissediyordu? Beni değil, kendisini suçladığına tamamen emindim. "Seninle tanıştığıma pişmanım demiyorum, keşke başka şartlar altında tanışsaydık diyorum. Bu ikisi aynı şey değil."

Yumuşatmaya çalıştığım her tokat, onun mezarına toprak oluyor gibiydi.

"Babamın gözlerinin içine suçlu biri gibi hissederek bakmak istemiyorum. Bu mesleği hakkıyla, lekelemeden yapmak istiyorum. Daha fazla lekelenemez diyeceksin belki ama..."

"Zeliha," dedi Gurur gözlerini zeminden aniden kaldırıp, kırmızı damarların sarmaya başladığı buz sırçağı gözleriyle gözlerimin derinlerine bakarak. "Söylemeye çalıştığın şeyi çevirmeden, direkt söylesene. Daha az acıtayım diye içime vurup vurup geri çektiğin bıçak tek seferde en derine saplansın da umut etmeyeyim hiç değilse. Bıçağı şimdi çekecek, vazgeçecek, saplamayacak bana demeyeyim, bu umuda tutundurma beni."

Yalın ayak cam kırıklarının üzerinde koşuyormuşum hissiyle yumruklarımı sıktım, çığlıklarımı bastırdım. Saatin ibresi bir adım daha attı ve ben, "Bitsin," dedim ona. "Bitsin yoksa biz biteceğiz."

İbre bir adım daha attı.

Gözlerimi sıkıca yumdum, açamadım ama bana doğru attığı adımın sesini duydum. Gözlerimi çok daha sıkı yumdum, ufacık bir aralık olsa, gözyaşları o aralıktan dışarı boşalacakmış gibi hissetmiştim. Bu olmasın diye daha sıkı yumdum gözlerimi. Onun için ağlamayayım, ona umut olmayayım, onu gurup darmadağın olmayayım diye.

"Ikimiz de bitsin."

Kalbin bağlı olduğu o makineden uzun bir ses çıkmış gibi hissett..... kalbimin bağlı olduğu makineden mi geliyordu bu ses ve bu sesin sebebi kalbimin durmuş olmasından mıydı?

Gurur, aniden elimi kavradı.

"Bu oyunu daha ne kadar tek başına sürdüreceksin, sevgilim?"

Ve bilekliklerimizin birleşmesiyle birlikte, sehpanın üzerinde açık duran bilgisayardan Emsal'in beni alıkoyduğu o akşam bana yaptığı tüm konuşmalar ile itirafın olduğu ses kaydı, pürüzsüz bir şekilde oynamaya başladı.

Devam edecek...

CamScanner ile tarandı